

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

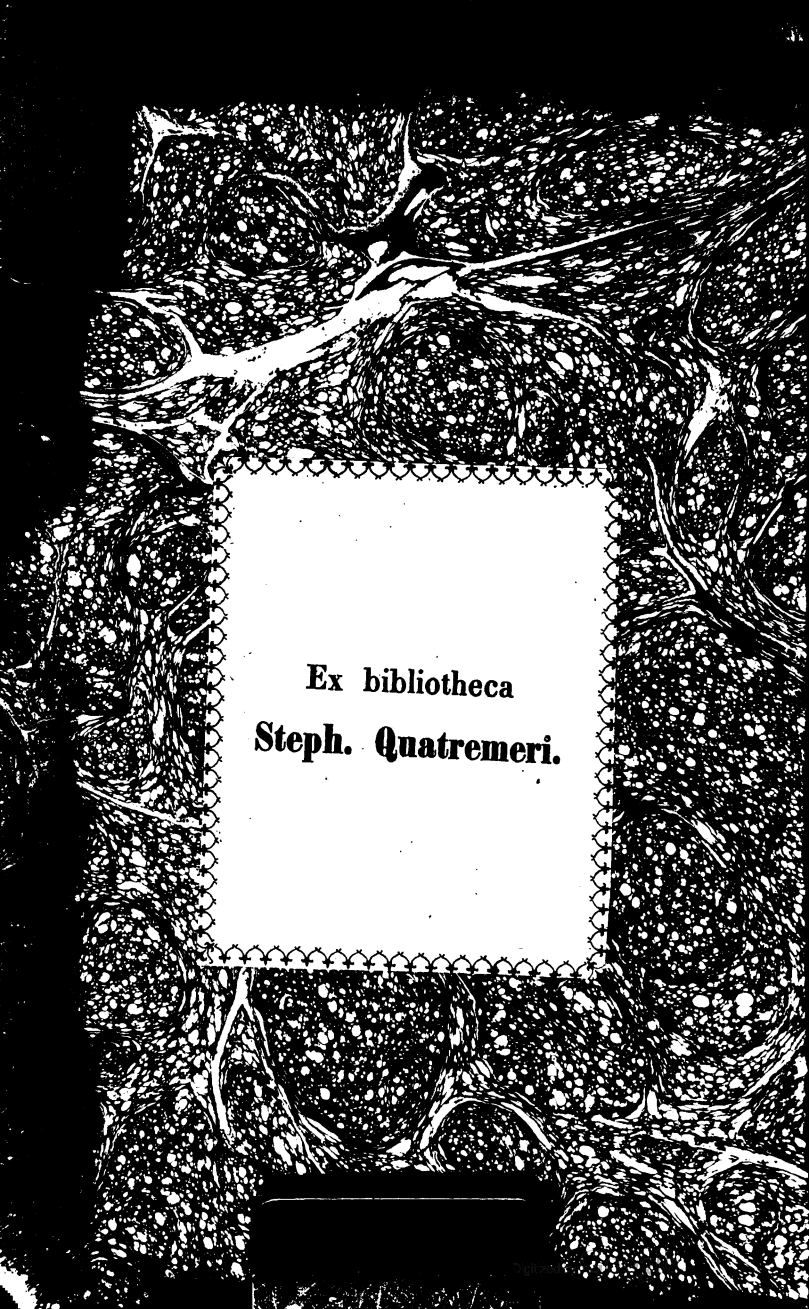
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

The image shows a high-contrast, black and white marbled book cover. The marbling pattern consists of dense, swirling, and branching lines, creating a complex, organic texture. In the center of the cover is a rectangular white label with a decorative, scalloped border. The text on the label is in a serif font.

Ex bibliotheca
Steph. Quatremeri.

<3660574739001

<3660574739001

Bayer. Staatsbibliothek

A. gr. C. 94^a

Gale

24.

HISTORIÆ POETICÆ

SCRIPTORES ANTIQUI.

APOLLODORUS *Atheniensis.* PTOLEMÆUS *Hephest. F.*
CONON *Grammaticus.* PARTHENIUS *Nicaensis.*
ANTONINUS LIBERALIS.

Græcè & Latiné.

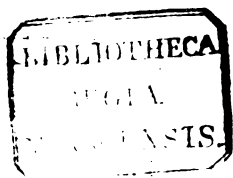
Accessère breves Notæ & Indices necessarij.

PARISIIS.

Typis F. MUGUET. Prostant apud R. SCOTT,
Bibliopolam Londinensem.

MDCLXXV.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

V I R O
I L L U S T R I
D. JOSEPHO
WILLIAMSON,
EQUITI AURATO,

SERENISSIMO CAROLO II.
MAG. BRIT. FRANC. ET HIB. REGI
A CONSILIIS INTERIORIBUS,
ET A SECRETIS STATUS.

Exstant in me, VIR
CLARISSIME,
promerita tua, magna
sanè & diuturna. Sponte tuâ,
nullo meo merito, descendisti etiam
ad me, eâ benevolentia, quâ Gentis
a *hujus*

Epistola Dedicatoria.

hujus & aliarum literatos homines complecteris. Nec spem, nec cogitationem quidem fovi, dignum aliquid tantis beneficiis unquam reponendi; neque enim patiebatur id aut fortunæ TUA magnitudo, aut meæ angustia. Non cesso interim justâ debitâq; prædicatione ubiq; testari tantum Tibi debere me, quantum fermè homo homini potest. fugi hæc (nullâ aliâ de causâ) gratitudinis meæ significandæ curâ adductus, Nomini Tuo hos libellos inscripsi. Malui parum modestus haberi, quàm minùs gratus. Quanquam consilio huic meo illud etiam patrocinari possit, quòd non ita pridem (quæ tua est humanitas) studiorum meorum rationem Te expectare

Epistola Dedicatoria.

pectare *diceres*. Obtempero *jussis*
tuis ; *etiam* ad existimationis
meæ periculum. Hæc tamen qua-
liacunque sunt, non prorsus, uti
spero, apud TE evilescent. Vo-
torum religioni nihil addit marmor
quantumvis pretiosum, nec detrabit
vile saxum, sed nuncupantis ani-
mus. Hunc ut velis intueri, non
quæ offeruntur, obnixè rogat,

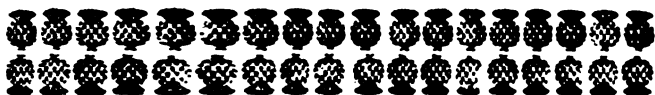
SUMME VIR,

Amplitudini Tuæ

Devotissimus

Londini,
Decemb. Idib. Anno
MDC LXXV.

THO. GALE.

DISSERTATIO

D E

SCRIPTORIBUS MYTHOLOGICIS.

C A P. I.

*De Mythologiâ. Quæ sint ejus species; contra
Asclepiadem Myrleanum.*

OMne genuscriptionis ad certam aliquam *discipline* partem & sedem revocare oportet. Ταξι vocant Græci, & post quatuor illa *πεχνολογέμενα*, sc. *δηγεῖν*, *συγγραφεῖν*, *σκοπεῖν*, *τελεῖν* & *χρῆσιμον*, quæ in quôque libro consideranda veniunt, agunt loco ultimo de Ordine, quem in orbe disciplinarum sibi postulare debeat id, de quo instituitur sermo. Atque hæc, quanquam vulgaria sint, non omisit Ammonius in Porphyrii *Isagogen*, nec Theodolius ad Dionysium Thracem.

Jam qui de Grammaticæ partibus accuratissimè disputasse videntur, Historiarum cognitionem & explicationem ad Grammatici officium pertinere unanimiter decreverunt. Dionysius Thrax & Asclepiades apud Sextum Empiricum *adversus Mathematicos* c. XII, hanc ejus partem *ιστορικὴν* vocant.

Historia porro omnis aut vera est, aut quasi vera, aut planè falsa. Veram intelligo, quæ de iis agit, quæ aliquando in rerum naturâ extitêre; Verisimilis illa erit, in quâ versantur Dramatici & Mimi: ut falsa sit ea, quæ continet *μύθους*; ea volo, quæ nec fuerunt unquam, neq; *post aliis erunt in annis*. Suetonius in Tiberio *Mythistoriam* appellavit.

Mythistoriæ speciem unam tantum constituit Asclepiades, ὁ μυθικῆς ἐν εἰδῶ *μόνον γενεαλογικόν*. Angusta autem & iniqua mihi videtur hæc Asclepiadæ ratiocinatio; imò tota Peripateticorum Schola litem ei intendet, qui genus in unâ specie consistere posse affirmabit.

Sit igitur & alia species τὸ πλασμένον, sive Plasma. Sanè cùm scriberent Theogonias Heliodorus aut Orpheus, & cùm Apollinem *Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς υἱόν* diceret alius è Poetis; in Genealogico charactere versati sunt. Cùm autem Simonides *Ἀυεῖον* fecit *Δαίμονα*; Homerus *Δημόν* & *Φόβον* deos; cum alius *Ζηλοτυπίαν* deam finxit, cui *invidiam* pro *vittis*, pro *zonâ* *contentionem* apposuit; omnes quidem *μυθικῶς* scribebant, non tamen *γενεαλογικῶς*. Restat igitur aliud adhuc membrum assignandum.

Porro si hoc aliud adjiciamus membrum; erit, quò commodè referamus *Allegorias*; nam & hæc sunt inter *μυθικά*: Tale est; *Apollo Admeto servitium exhibuit. Laomedonti murum edificavit*. Plura hujusmodi Sallustius de Diis, & Julianus *παράβασις* exhibent. Erit quoque ubi collocemus *διγῆματ' α μυθικῶς*, cujusmodi scripsêre Libanius & Severus Sophista. Denique habebimus caput ad quod *Metamorphôseis*, & istiusmodi scriptiones, tanquam ad fontem suum, revoce-
mus.

Genus

Genus hoc cum suis speciebus isthoc pacto subdu-
ctis, illustrare videtur voluisse divinus Plato in *Sym-
posia*. Certè quæ ibi Aristophani & Agathon attribuen-
tur, sunt planè τῷ μυθικῷ πόντῃ; quæ porrò Phædrus
de Amore disputat, sunt πανταλογία; Socrates au-
tem apertè finxit, quæ de Poro & Peniâ, ad imaginem
veri, differit.

Quamquam autem parum dignitatis habere potuit
tota hæc scribendi ratio, ut quæ omnia ferè de le-
nocinio, parum de veritate traheret; quæq; nullâ arte,
scientiâ aut fine comprehendi possit, cùm error om-
nis infinitum quid & incertum sit, & pro scriptorum
ingenio varium, & mutationi semper obnoxium;
habuit tamen cultores suos, benè multos, nec eru-
ditionis famâ incelebres. Quorum institutum si
aliud nihil, saltem numerus defendere posse videatur.

Acestorides libros quatuor edidit ἃ καὶ πάλιν μυ-
θῶν *De civitatum fabulis*. In his, veris multis non
pauciora falsa admisit; ut tamen simul calumniam
effugeret, & operis jucunditatem palam faceret, μυ-
θῶν nominavit.

Sed ad alia festinanti satis erit nuda nomina hujus-
modi aliquot Scriptorum in medium conjecisse.

Fabularem igitur historiam pro suo quisque confi-
lio pertractarunt apud Græcos præcipuè Agatharci-
des, Antiochus cognomento *Mythicus*, Apollonius
Alexandrinus, Alexon Myndius, Aristodemus, Cha-
mælion, Herodoti duo, & Herodorus, Diodotus,
Euanthes, Silenus Chius, Didymus: præter poetas Eu-
phorionem, Rhianum, Leschem, Onomacritum, Arcti-
num, Parthenium aliosque, quos index Apollodo-
ri completitur.

Portentosa Græcorum mendagia minus placuere
Latinis ingeniis. Hyginus tamen, & Marfus hanc vi-

am ingressi sunt; Cornelius quoq; Nepos paulò minus monstifica quàm Græci tradidit, & si Plinio fides; avidissimè credidit.

Sed his, ut jam dixi, prætermisiss, ad Apollodorum Atheniensem (qui Græcorum hodie extantium in hoc genere scribendi aut antiquissimus aut præcipuus est) sermonem converto.

C A P. II.

Apollodorus Atheniensis. Antiquorum aliquot de eo judicia. Recentiorum de eo scripta. Scipio Tettius. Ger. Vossius. Joannes Jonsius.

Neminem latet, qui in Græcis literis planè hospes non sit, quàm in omni Philologiæ parte Apollodorus Athenientis Grammaticus diligenter, & cum laude se exercuit. Atque hoc abundè constare possit, cum ex aliis argumentis, tum ex eo, quòd ut frequens occurrat Apollodori apud Veteres commemoratio; ita nulla ferè extet, quæ non ad ejus honorem pertineat. Plinius scribit lib. 2. Naturalis Hist. *Amphictyonus Apollodoro honorem habuisse.* Quintetiam περί πόντων Stephanus *Θυμαζιώτην*; & Marcianus in *πειρηγῆσι γνήσιον φιλόλογον* vocat. Quare quanquam interierunt omnia pænè Viri doctissimi scripta, ex quibus justam, & solidam diffusissimæ eruditionis gloriam, & famam sponte suâ esset consecuturus; qualis tamen quantusq; fuerit Apollodorus non malè possumus conjectare, ex fragmentis, & ut sic dicam, fricturis de ejus lumine haustis, quas adhuc retinent alii Scriptores; quemadmodum & Solem nobis,

bis, etiam post occasum, radii fracti, & vibrantes in aere inferiori representant.

Tantis celeberrimi viri meritis permotus Johannes Jonsius accuratè quidem multa attulit ad illustrandum Apollodori nomen in elaborato opere de *Scriptoribus Historia Philosophica*. Ante Jonsium hoc argumentum tractavit J. Gerhardus Vossius (& fortè J. Meursius in *Athenis Atticis*) ita tamen, ut Jonσιο non satisfecerit, & ulteriori diligentiae aditum potiùs aperuisse, quàm spem, aut fructum ademisse visus sit.

Utrisque his in hoc curriculo lampadem tradidit Scipio Tettius Neapolitanus. Is enim Commentarium edidit, in quo recepit se acturum de *Vitâ, & Scriptis Atheniensis Apollodori*, & illorum omnium pariter, quos cognomines huic nostro, de quo nunc agitur, in veterum Scriptis reperisset.

Dices igitur, quid est, quod tua diligentia amplius efficere possit in hac re post istos Triumviros? *invento scilicet navem edificas*; Nolo de aliis quicquam humiliùs, nec de meipso ambitiosius dicere. Licuit Vossio Tettii vestigiis insistere; nec Jonsium à scribendo deterruit Vossius. Liceat & mihi in eodem campo me exercere. Procul enim habeo & omnem invidiam, & contumeliam; nec aliena pro meis, nec mea præ alienis venditabo.

C A P. III.

Apollodori multi, Scriptores ὁμώνυμοι. Laertius tentatus. Casauboni lectio refutata. Cl. Alexandrinus illustratus.

VErissimè, ut alia, illud Aristoteles protulit, *πρὸς τὴν ἀπαρχὴν, ὁμώνυμων*. Nihilq; adeo historię, & veritatis

tatis faciem ignorabilem reddidit, ac nimia nominum Similitudo, hominûmque longè inter se dissimilium homonymiæ. Vitio huic diligenter cavit *Magnus Magister* Topicorum libro 6, ne Philosophiæ disputationibus officeret; eidemque malo in alio cognitionis genere occurrere voluit Agresphon, & Demetrius Magnes, qui *ἑστὶ ὁμωνύμων πινυτῶν, καὶ Συγγεγραμμένων De Scriptoribus*, & Poetis homonymis egregium opus edidisse cognoscitur.

Ego autem in recensendis Apollodoris variis id temperamentum servabo, ut eos omnes, qui ab hoc nostro planè diversi sint, strictim, & quali καὶ ὁμοῖα nominasse satis sim habiturus; de iis autem explicatius agam, quos pro Atheniensi Apollodoro lectoribus incautis aliquando imposuisse deprehenderim.

Primò igitur Apollodorus Adramyttenus; item Arithmeticus qui sæpè & Logisticus appellatur; Artemites; Carystius (cujus fabulæ nonnullæ Apollodoro Gelôo attribuuntur;) Cittienlis; Corcyræus; Cyzicenus; Dorieus; Erythræus; Gelôus; Lemnius; Megarenlis; Nicænus; Pergamenus rhetor; Pythagoræus; Socraticus; Tarentinus medicus; Apollodorus sculptor; Tarsensis (sive Cilix) tragicus; Telmefensis onirocrites, ab Atheniensi alius omnino est, quod nemini, puto, dubium esse possit. De his ferè omnibus agit in Bibliothecâ Gesnerus, ubi etiam quis à quoquam citetur, & quæ scripserit, distinctè docet.

Accedo ad alios, inter quos & Atheniensem nostrum non ita in promptu sit discrimen ponere.

Primus sit Apollodorus quidam Atheniensis. Scripsit is, teste Laertio, supra quadraginta libros; vide-

videtur operi suo titulum fecisse *Συναγωγὴν δόγματων*; è quibus libri de vitâ Epicuri adducuntur ab eodem Diogene Laertio. Idem opus videtur mihi intelligi, cùm Apollodorum idem citet in τὰ αἰς τὰ δόγματα συναγωγῶν. Quanquam enim Ἐφίλλω à Laertio, libro 7, cognominetur; eundem tamen esse post Jonium, putat Menagius cum eo Apollodoro, de quo jam sumus locuti. Huic porro tribuitur *συναγωγὴ ἡθικὴ & φυσικὴ*. Nequeo autem Gesnero assentiri, qui existimat has *Synagogas* ad Apollodorum Atheniensem Grammaticum pertinere; Quoniam ad distinctionem innuendam Laertius perpetuò Apollodorum istum aut Epicuræum vocat, aut *Κηπολύεσσον*, aut denique Ephillum, vel ut alii legunt, Syllum. Fateor interim ætatem utriusque ita coincidere, ut nihil ausim in hac re definire. Quinimo *nostrum* inter Philosophos numerari infra observabimus.

Laertius Apollodorum adfert ἐν τῇ περὶ τῶν φιλοσόφων αἰρίσεων; ea autem quæ laudantur, omninò sunt τῇ ἡθικῇ γένει; ut meritò suspicetur aliquis idem adhuc opus innui cum *Συναγωγῇ ἡθικῇ*. Porro idem Laertius Ἀντόδωρον ὁμιλέον citat, aitque Heraclidæ Ethicis contradixisse. Jam vero cùm Antodorus ille (Neque enim intelligendus videtur Antodorus Cumæus Grammaticus, cujus meminit Theodosius ad Dionysium Thracem, & fortè Cl. Alexandrinus) nulli inveniatur, non est alienum à probabilitate Apollodorum in corrupto vocabulo latere.

Secundus Apollodorus sit Atheniensis, sed poeta Comicus; ejus fabulæ fuere XLVI vel XLVII. Diversus hic esse creditur ab Apollodoro Gelœo qui Menandro Synchronus fuit, & à quo Terentius duas fabulas transtulit. De his Apollodoris Ric. Montacutius ad Photii Epistolam 156, sic scripsit, *Scipio Tettius*
in

in commentario de Apollodori negligenter satis hic se gessit.

Est & alius adhuc Apollodorus Athenientis. Hunc tamen ab eo quem quærimus, facile internoscas, quod ab Eustathio in K. ιλ. p. 723. ed. Frobenianæ, apertè *εὐαγέας* & dicitur. Hic Ulyssis capiti pileum primus pictorum circumposuisse traditur; ejus meminit Plinius Historiæ Natur. l. 35. c. 9. Est quoque & in Plutarcho hujus mentio, & apud Hephæstionem in Enchiridio, & Eustathium in ιλ. p. 984.

Subtilioris erit acuminis alios adhuc quos producam Apollodoros ab Athenienti illo discriminare; quoniam aut obscura aut nulla secum adferunt *γνώρισμα*τα.

1. *A Polluce*, inquit Gesnerus, *adducitur Apollodorus ἐν τῷ ποίματι*, qui fortè erit *navium catalogus*. Laudatur quidem Apollodorus noster ἐν τῷ περὶ νεῶν, & ἐν νεῶν κατὰ λόγον, hoc est, in opere eo, quod de catalogo Homérico fecit, libris duodecim; sed opus illud nullo modo dici potuit *ποίησις*, vel *ποίημα*, quod infra demonstrabo.

2. Ἡ τῷ νεῶ *ποίησις* ita fuisse Apollodori dicitur à Polluce, ut & Philonis cujusdam ab aliis existimatam innuat. De libris Apollodori in catalogum navium Græcarum, sive Boeotiam, nemo unquam dubitavit.

3. Apollodorus ὁ τὴν τῷ νεῶ *ποίησιν* *ζωοτεχνικῶς*, potest esse Apollodorus Mechanicus. Philonem & Apollodorum de iisdem rebus scripsisse significat Pollux. *De Ædium sacrarum Symmetriis* Philonem laudat Vitruvius in præfatione ad librum septimum. At enim Apollodori τῷ νεῶ *ποίησις*, non erat fictio poetica; sed tale opus, quale egregius Mathematicus & ingeniosissimus Architectus *Christophorus Wren* Londini nunc molitur, qui Templum D. Paulo ejusmodi ædificat, quod omnia omnium poetarum opera, artificio, & elegantia longè superabit.

4. Alius

4. Alius in hoc censuerit Apollodorus ille, cujus ὄνομα Ἰσχυροῦς Ἀπολλόδορος ἀντιστοίχῃν commemorat Athenæus lib. 14. c. 9. Scripserat Aristocles περὶ Μυθικῆς & περὶ χορῶν; in his disputabat de nominibus mulicorum instrumentorum, uti colligere licet ex variis Athenæi locis; conjicit Jonsius Aristoclem hunc vixisse circa eadem tempora, in quibus Apollodorus Grammaticus; & proinde qui ad Epistolam hanc Aristoclis respondit, videtur ei esse idem Apollodorus.

5. Distingui debet Apollodorus Cyrenæus Grammaticus ab Atheniensi nostro; scripsit sanè uterque *de poculis*, ut nō obscure innuit Athenæus libro XI, C. 12, ubi de Cyrenæo verba facit, & libro eodem, c. 13. & 14, ubi Atheniensem citat de poculis ἰσοῦντα. Illud autem scriptores hos ab invicem distinguere possit, quòd Cyrenæus de poculis egit tanquam glossographus, & proinde cum Pamphilo eum conjungit Athenæus, Suidas cum aliis γλωσσογράφους in voce Ἀντικρὺς & βελύων, ut & Etymologus magnus; Apollodorus autem noster poculorum *historias* collegisse videri meritò potest.

Idem Apollodori non sunt confundendi, licet περὶ θεῶν scripserit uterque fortè reperiatur. Sanè Natalis de Comitibus libro 3. c. XVI. sic scribit, *Theagenes & Apollodorus Cyreniacus in libro de Diis scriptum reliquit, Jovem ad placandam Proserpinam, Ipsi Siciliam donasse.* Idem c. 17, *Ære veteres utebantur in omnibus expiationibus, quod scriptum fuit ab Apollodoro Cyreniaco in libro de Diis.* Alia producit de Britomarti, c. 18. de Rheæ quercu l. 9. c. 5. Equidem fateor ignotum esse mihi hunc Apollodorum Cyrenæum, credo & aliis. J. Ger. Vossius libro 5 de Idol. citat Apollodori Bibliothecæ lib.

lib.3. de quercu Rheæ sacrâ; quæ autem adducit, eadem sunt cum iis quæ Natalis l.9. c.5. Adhuc, locus ille de ære quem laudat Natalis lib.3. c. 17, ad verbum occurrit in Scholiis græcis ad Theocriti *ιδ. β.* ibi tamen Apollodorus *περὶ θῶν*, sine adjecto Cyreniaci habetur. Quod autem ibidem statim sequitur, *ἐν τῇ 'Απολλόδωρος 'Αθήνῃσι τὴν ἐργασίαν τὴν κέρως, &c.* Apollodorum Atheniensem tantum non sonat. Ut igitur rem in pauca mittam, Apollodorum Natalis & Scholiastæ alium non esse pronuncio, quàm Apollodorum Atheniensem; Hunc autem à Natali visum fuisse nequeo à me impetrare ut credam.

6. Apollas de civitatibus Peloponnesi commemoratur Athenæo, lib. IX. Hunc cum Apollodoro eundem judicet quis, factâ diminutione, quæ frequens est in hujusmodi vocabulis, ut in *Ζῶας*, *'Αρπυιάς*: Quin imo & Cyrenæum, hunc quoque dictum existimat D. Ger. Vossius, ex epitome Artemidori Ephesii. Quare idem quoque non nemini videbitur cum Apollodoro Cyrenæo. Hunc igitur pro nostro minimè admittendum censéo.

7. Apollodorus ὁ γράψας πρὸ ὕμνου profertur Erotiano in explicatione vocis *τὴν θρον*. Idem ne sit cum Apollodoro Logistico (nam & is versus fecit, ut ex Laertio & Plutarcho, p. 1094. discimus) videntum; certè cum Atheniensi, nulla hæcenus oboritur suspicio, cur eundem existimemus.

8. Addo his Apollodorum Mechanicum. Floruit sub Hadriano; cujas fuerit nondum mihi constat; Pollux eum appellat l. XI. c. li. ejus extare Mechanica & Poliorcetica Romæ, affirmat Gesnerus; in Galliis Labbæus: cum aliis Strategie-

tegeticis Salmasius se editurum receperat ; quod, puto, non præstitit. Hoc in scriptionis genere quoniam nusquam laudatur Atheniensis Apollodorus minimè dubito, quin hi pro diversis sumi debeant.

Sunt & alii Apollodori, quos faciliùs est distinguere à nostro, quàm qui sint, determinare.

1. Horum primus sit Apollodorus Cumæus. De eo prodidit Cl. Alex. Strom. I. : quòd *πρῶτος τῶ κελεῖν ἐστὶν ἡσίοιο τῆνομα*. Hujus Scripta *nusquam* commemorantur, adeoque nihil habet cum nostro commune, excepto quod uterque *ἐμπειρικὸς* Grammaticus fuit cognominatus.

2. Sit secundus Apollodorus ille, ad quem Lyncei Samii Epistola data fuit, cujus meminit Athenæus. Fuit Lynceus Theophrasti discipulus ; longo intervallo ab Apollodoro nostro disjunctus.

3. Eodem discrimine sejungimus Apollodorum, ut credibile est, Atheniensem, Archilai patrem à Grammatico Apollodoro. Fuit enim Archilaus Socratis magister, atque ita Apollodorus Socrate est prior. Horum igitur tempora non conveniunt. De hoc Apollodoro legere est apud Diogenem Laertium & Justinum Martyrem.

4. Apollodorum *πεὶ Θηέων* laudat Athenæus XV. c. 8. Causabonus dubitat an rectè legatur *πεὶ Θηέων*, mallétque, *περὶ δεικῶν* ; alius potius, *μύλων* substitueret ; loquitur enim Apollodorus non de animalibus, sed de plantis, apud Deipnosophistam. Sed nihil mutandum censeo, quoniam Plinius l. XI. Nat. Hist. quædam se desumpsisse agnoscit ex *Apollodoro de bestiis venenatis* ; meminit hujus Apollodori Scholiastes Nicandri semel atque iterum.

5. Apol-

5. Apollodorus quintus est ille qui Athenæo l. XV. c.8, producitur *περὶ μύθων καὶ τεράτων*. Quin hic idem sit cum eo, quem Plinius ait scripsisse de Odoribus, vix dubito.

6. Apollodorus Corcyraeus memoratur Cl. Alexandrino Strom. 5. ubi narrat quid de Branchi vatis Iustrali *carmine* (non autem Empedoclis, ut scripsit Jonsius) Apollodorus ille prodidit. De hoc alibi me legere non memini; cur autem cum Atheniensi aliquis hunc eundem esse velit, nihil est, opinor, quod vereamur.

Quoniam autem incidit mentio *carminis* istius apud Cl. Alexandrinum valdè ænigmatici, in quo explicando multi olim sudarunt viri docti, proferam hîc in medium, quæ Porphyrius ad id commentatus est, nondum, quod sciam, à quoquam producta.

Πορφυρίῳ φιλοσόφῳ περὶ τοῦ Κναξ. ζβλ. χθὺπης· φλεγμαῶ.
δρόψ. ἐρμηνεία. — — — — —.

Hæc est libri veteris & amicissimi E. Bernardi Oxoniensis scriptura. Apud Clementem Alex. paulò aliter; Κναξζέσι, χθὺπης, φλεγμαῶς, Δρώψ; & quidem rectiùs; nam voces istæ sunt *πυχνικαί*, & continere debent elementa linguæ Græcæ omnia, prout Clementis locus ea exhibet. Sed Porphyrium audiamus. *Εν δέλεοις, εἰς τὸν ναὸν ἐπηγέγραπται. Τεράγος ἰχθύος ἐπὶ δελφίνος ἐπηκείμενος. Κναξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεράγος καὶ ἀποκοπὴν τῶν σοιχίων τῷ Κῶς· ἢ καὶ πάλιν ἀφαιρέσις τοῦ ξ. Κνακδὲν γὰρ καλεῖται· ὡς καὶ Θειόκριτος ἐν Βυκάλοις λέγει, εἶναι τεράγος καὶ ἰχθύος, ὁ μὲν φλεγόμενος· ὁ δὲ δρόν ὀψόν· λέγει δὲ ἐπὶ ὁ τεράγος φλεγομένης
ἔστιν

ἔστι πάντοτε ὑπὸ λαγνείᾳ, ὅτι ἐὰν τις τὰς βίβλας ἀπὸ ἀπο-
φαλίζῃ, διὰ τῶν κατὰ τὴν ἀναγωγὴν. Multa in his sunt, sive
Scribæ antiqui incuriâ, sive rei ipsius obscuritate, δυσνό-
ηται. Imo ipse Philosophus, quasi nec sibi nec aliis satis-
fecisse se crederet, aliam statim subnectit interpretatio-
nem, & ipsam quoque mancā. Τὸ Κράξ ζβι,
γάλα ἐστὶ. τὸ δὲ χθὺ πῖς, πυρὸς. δρδϝ ὁ ἀνδρωποῖς δρῶπις
ῥὸ ἀνδρωποῖς λέγονται. Hæc eadem ferè apud Hesychium
habes in ζαβιχ, δρδϝ & Κρακὸν; ubi πυρρὸς pro πυρὸς
non esse substituendum constat ex eodem Hesychio in
Κρηκὸν & Κρηκός.

Apud Clementem Alex. aliud eodem loco adduci-
tur carmen, huic planè simile. Βεδὺ, Ζαϝ, χθὺν,
Παῖκλον, Σφίγγξ: in quo etiam Alphabetum Græcum
comprehenditur. Nec multum discrepat Porphyriana
hujus carminis explicatio à Clementinâ. Sic enim per-
git Porphyrius; καὶ ἔτι περὶ τῶν παλαιῶν τοιαῦτα διὰ τῶν Κδ σοι-
χίων ἀπαρτίζονται ἴδιον σκοπὸν ἔχοντες, οἷον, Βέδω [βέδω]
ζαϝ, χθὺ [χθὺν] παῖκλον, Σφίγγξ [Σφίγγξ] ἃ ἔστι
ἔπος. βέδω ἐστὶν ἡ ὕψις ἡ ἑστία. ζαϝ ἡ πυρῶδης ἑστία. χθὺν
ἡ γῆ. Παῖκλον ὁ αἶψ. σφίγγξ ἡ τέτων φιλία, διὰ τὸ
συμφορῆν χθαί. Κλέδωος δὲ ὁ Νεαπολίτης ἔπος ἡμῶν δόν τὸ
συνκείμενον. αἶψ, δάλασσα, γῆ, ἥλιος. καὶ ἔτι περὶ πῆρες φι-
λόσοφοι καὶ ποιηταὶ ἔχοντες τὸν σκοπὸν [τέρπον] ἡμῶν δόν.

Quamquam autem ex his dictionibus pleræque ali-
quam significationem in Græcâ linguâ obtinuerint;
inventas tamen existimo à Grammaticis ad puerorum
memoriam & pronunciationem confirmandam; quod
ipsum Cl. Alexandrinus innuit, ubi vocat σοιχαίτικὴν
τῶν παιδῶν διδασκαλίαν. Monet quoque Quintilianus
alicubi de hujusmodi auxiliis.

Sed ad obscuritatem de Apollodoris ulterius tollen-
dam, illud ampliùs monendum censeo, non tantum ali-
os Apollodoros pro hoc Nostro venire, sed etiam pro

b

Apol-

Apollodoro Apollonium, & vicissim, frequenti errore permutari. Stephanus adducit Apollodorum *ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν γῆνι, & ἐν Κελεοῖς*. Quibus in locis Apollonium Aphrodisiensem substituo. Idem in *Χαλκηδόνιον* ex Apollodoro fecit Apollonium : Quo pacto Erotianus Apollonium Cittiensē pro Apollodoro laudat. Porro apud Scholiastem Apollonii Rhodii legitur Apollodorus in Ponticis: Sed & hæc quoque Apollonio attribuerim. D. Vossius Lib. 1. de Historicis Græcis Apollonium Logisticum commemorat : Is tamen Laertio Apollodorus dicitur. Nolo tamen his annumerari Apollonium, quem Scholiastes Homeri ad Iliad. θ, producit in *κατάλογον*. Nam certum est designari Apollonium Rhodium in catalogo Herōum; quemadmodum patebit inspicienti Pindari Interpretem ad Nemeorum Oden quintam, ubi Apollonii versus ex libro primo eadem de re proferuntur, de quâ loquitur Homericus Scholiastes.

His ita utcunque absolutis, rectâ deveniamus ad eum Apollodorum, quem jamdudum mente agitamus, cujus opusculum nunc edimus, & cujus gratiâ hoc, quicquid est subitanæ scriptionis, aggressi sumus.

Pauca sunt & obscura, quæ de eo Suidas in suis collectaneis; *Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδης γεωμαθητής. εἷς τῶν Παναίων τῶ Ροδίου φιλοσόφου, καὶ Ἀριστάρχου τῷ γεωμαθητικῷ μαθητῶν Ἀδίωνος τὸ γένος. ἦρξε δ' αὖτὸς τῶν καλυμένων τραγιάμβων.. Apollodorus Asclepiade F. Grammaticus; unus discipulorum Panetii Rhodii Philosophi, & Aristarchi Grammatici. Genere Atheniensis. Primus Tragiamborum inventor extitit.*

Quin

Quin fuit domo Atheniensis Apollodorus hic, dubitavit nemo; præter unanimum omnium Scriptorum consensum (qui quoties illum ad partes vocant, Ἀπολλόδορον appellant) eum omninò gentis istius fuisse illud argumento esse possit, quòd in dubiis Chronologiæ rationibus, & speciatim in controversis Antiquitatum Atticarum locis, Scriptorum Atticorum sectam perpetuò sequatur.

Primum Atticæ Regem Chronologi aliarum gentium affirmant fuisse Ogygem; Hoc Philochorus in *Atthide* pro figmento habuit, ut ex Eusebio colligimus: Philochorum Apollodorus sequitur libro 3 Biblioth. c. 13. Argivi Historici de Cereris adventu ad se quid senserint, docet Pausanias libro 1; docet idem quòd de ea re diversa ab aliis scripserint c. Ἀθλωαῖος καὶ ὅσοι μετὰ τούτοις: cum his eadem prorsus tradidit Apollodorus Biblioth. libro 1. cap. 5. Inter scriptores rerum Atticarum non ultimæ notæ fuit Pherecydes Leirius, (qui & Atheniensis dictus fuit, quia apud eos viveret;) Hujus Pherecydæ sententiam ubique ferè amplectitur Apollodorus. Plures hujusmodi Συμπερίωσις possint addi, sed rem manifestam nimia sollicitudine in dubium non vocabo.

Illud potiùs videtur ventilandum, utrum Ἀσκληπιάδης apud Suidam, vertendum sit, *Asclepiade filius*, quemadmodum vertit Portus, D. Vossius in Histor. Græcis, & Gesnerus, an rectiùs, *Asclepiade discipulus*? Frequens est ellipsis nominativi, ita ut subintelligatur aliquando *pater*, *mater*, *uxor*, *amicus*, aliquando *discipulus*. Sic Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου apud Athenæum, est Dionysii *discipulus*, non *filius*: constat utique ex Suidâ aliisque, Dionysium Alexandrinum fuisse Parthenii præceptorem. Quid multis? Stephano περὶ πύλων dicitur Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδης Alexander

der (*Cornelius Polyhistor*) *Asclepiadæ discipulus* in v. Κόλυβον ; sin minus, Apollodorus noster erit Alexandri frater, quod, si verum fuisset, non tacuissent, opinor, qui de utroque scripserunt ; imò 'Αρυσίδης ὁ Πλάτωνος, duos patres habiturus est. Hac ratione tot fuerint *Asclepiadæ filii*, quot erant discipuli. Denique, Polyhistor fuit Milesius, Apollodorus verò Athenienfis, *Asclepiades* autem Myrleanus ; quis credat filios gente tam diversos unius fuisse patris, qui & ipse aliunde esset ?

Asclepiades interim ille Myrleanus sit, oportet, Diotimi filius, qui floruit sub regibus Pergamenis Attalo I, & Eumene ; Circa hæc tempora floruit Panætius ; clarus fuit & Aristarchus, quos auditos ab Apollodoro testes sunt Suidas & Marcianus Heracliota. Quare cùm nullus *Asclepiades*, præter Myrleanum illum, his temporibus vixerit (fuit quidem alius, sed junior, Romæ non ignotus Pompeio,) sit is, necesse est, quem Apollodorus præceptorem habuit, quémque ipse apud Etymologum in 'Ασκληδὼν laudare videtur.

Aristarcho & *Asclepiadæ* debuit Apollodorus quicquid in Grammaticâ potuit. Non inferiores secutus est in Philosophiâ magistros, Panætium & Diogenem sectæ Stoicæ principes. De Panætio audivimus Suidam. Diogenem ei præficit Marcianus in *Periegesi*,

Τῶν Ἀθηκῶν πρὸς γρησίων τε φιλολόγων,

Γεγονώς ἀκροῦς Διογένης τῷ Στωικῷ.

Ex Atticis quoque inclytis scriptoribus,

Diogenis auditor docentis in Stoâ, &c.

Auditorem hunc fuisse Apollodorum volo mihi tantisper credi, donec ad eum locum venero, ubi de *Opere Chronico* Apollodori disputabo ; ibi huic rei probandæ locus

locus erit opportunior. Diogenem autem hunc Babylonium vulgò cognominant; is est qui pro populo Atheniensi nobilem Romæ legationem obibat cum Carneade & Critolao, Olymp. CLVI, 2. P. Scipione & M. Marcello Coss. Anno V. C. DXCVIII.

Credi possit Apollodorus sectam Stoicorum fuisse amplexus. Sanè Jonsius libro II, c. XV. de script. Hist. Philos. de eo hæc reliquit, *Apollodorus Panætii Rhodii Stoici discipulus; Stoicus fortassis & ipse sed hæc sententia dubio non caret.* Idem tamen cap. XVIII, inter Stoicos recenset. Vereor ut hæc idoneis auctoribus probari queant. Enimverò Apollodorus cognomine Ephillus patria fuit Atheniensis, fuit quoque sectâ Stoicus; quod colligi videtur ex Suidâ in *Θέωρ.* Considerandum igitur, uter ex his meliori jure Stoicus dici debeat.

Felix erat, & magnorum virorum, si quod aliud, fecundissimum illud seculum, in quo vixit Apollodorus. Habuit enim Apollodorus æquales & *αυγέστους*, florentissimos in omni eruditionis genere homines, Posidonium & Mnesarchum *Stoicos*, Polemonem, & Lælium *Sapientissimum*, discipulos sub Panætio. Cognovisse potuit Mnasæam *Patarensem*, Demetrium *Scepsum*, Aristodemum *seniorem*, Menecratem, & Apollonium, omnes *Nysæos*; iisdem temporibus celebres erant Herodicus *Cratetis discipulus*, Clitomachus *Carneadis*, Aristocles *Musicus*, Dionysius *Thrax* (cujus Grammatica non edita in Bibliothecâ Regis nostri Clementissimi, & Oxoniensi Bodleianâ servatur) Alexander *Polyistor*, Artemidorus *Ephesus*, Apollonius *Tyrius*, Castor *Chronographus*, Didymus *Chalcenterus*, Lyfimachus *Attali præceptor*, Lycon *Troadensis*, Attalo in primis amicorum, & præter innumerabiles alios, potuit vidisse Nicandrum *Colophonium*, Cresibium *Mechanicum*, Apellicontem *Tei-*

um, Æschinem *Neapolitanum*, Melanthium *Rhodium* Philonem & Charimidem *Academicos*; quos omnes secunda apud veteres fama prosequitur.

Ex his igitur possit colligi ætas Apollodori. Nam si Aristarchum & Panætium vidit, sequitur eum floruisse, quo tempore Ægypti regnum obtinebat Ptolemæus cognomine Physco sive Euergetes secundus; in cuius tempora incidit Attalus Philadelphus Pergami Rex. Fuit igitur Olympiade CLX, & deinceps, nam sub Lathuro quoque eum collocant Vossius & Jonsius. Atque ista firmè sunt quæ de patriâ & ætate Apollodori impresentiarum exploratè & liquidè affirmare possum. Pauca in hanc partem alia subijciam, quo loco de Chronicis Apollodori sermo instituetur. Venio ad scripta,

CAP.

CAP. IV.

*Apollodori scripta historica. De iis Heraclide
judicium. Temporis triplex discrimen, se-
cundum Varronem, ἄδελον, μυθικόν, ιστορικόν.
Tria hæc, suis quodque scriptis, illustravit
Apollodorus. Ejusdem XXIV libri περί ποιῶν,
quale habuerint argumentum. Sopatri Eclogæ
ex iisdem. Fragmenta. Vera Inscriptio.
Male cum Bibliothecâ confundi. De diis
quinam scripsere.*

Video Apollodorum in scribendo varium fuisse, &
valdè diffusum; nullam non, pænè, partem hu-
maniorum literarum illustrasse comperio. Cum autem
nullis indiciis constet, quo primùm in campo eruditio-
nis se ostenderit; de ejus scriptis agam ita, ut quodque
se obtulerit.

Heraclides Ponticus (modo is auctor sit Allegori-
arum Homericarum) Apollodorum περί πᾶσαν ιστορίαν
ἱστορίαν vocat. Est autem Historia testis temporum.
Tempus porrò aliud ἄδελον, aliud μυθικόν, aliud deniq;
ιστορικόν dici possit; tria hæc temporum discrimina suis
lucubrationibus complecti voluisse videtur Apollodo-
rus. De iis igitur non abs re fuerit Varronem audire
differentem.

Cenforinus libro de die natali, cap. 2 1, ex eo sic scribit. *Hic, inquit, tria discrimina temporum esse tradit: primum, ab hominum principio ad cataclysmum priorem; quod propter ignorantiam vocatur ἀδύλον. Secundum, à cataclysmo priore ad Olympiadem primam; quod, quia in eo multa fabulosa referuntur, μυθικὸν nominatur: tertium, à primâ Olympiade ad nos; quod dicitur ἱστορικόν, quia res in eo gestæ veris historiis continentur. Primum tempus, sive habuit initium, sive semper fuit, certè quot annorum sit, non potest comprehendere. Secundum non planè quidem scitur, sed tamen ad mille circiter & sexcentos annos esse creditur. De tertio autem tempore fuit quidem aliqua inter auctores dissensio, in sex septemve tantummodo annis versata.*

Primo illi intervallo illustrando Apollodorus attribuebat libros περὶ θεῶν; opus, haud dubiè, multiplici antiquitatis & historiarum varietate plenissimum. De Diis apud veteres duplex erat sermo & sententia, Philosophorum unus, vulgi alius. Quòd Deus naturâ esset ingenuus & incorruptibilis, illi ferè existimabant. (Nisi quæ Plato videatur, ad aliam sententiam descivisse, ubi scribit, *μυθῶναί τε θεοὶ καὶ τὸ αἰῶνι θεῶ.*) Vulgus omnes Deos *μνηστῶν*, nec ullos Jove aut, fortè, Saturno priores credebat; unūquē hoc in Sallustio desiderabat, quòd non sentiret *περὶ θεῶν τὰ ἀντὶ πάντων πολλοῖς.*

Cæterùm quousque priorem sermonem de Diis in hoc opere suo excoluerit, quàmque altè penetrârit in scrutandâ & pervestigandâ primâ causâ Apollodorus, tam est mihi incertum, quàm certissimum habeo, in posteriori sermone longè latèque eum fuisse spatiatum. Certè ex reliquiis librorum de Diis facile est observatu, quòd ejus disputatio complexa sit Deorum *μυθῶναί τε*, & quid de eis tradiderint tum Græci, tum Barbari; Atque hîc differebat de ætatibus deorum; quis seni-

senior, quis recentior. Item quis pro Deo sine controversia admittebatur, & de quo non conveniret, putà de Hercule & Baccho. Porro hujus loci erat dicere de potestatibus deorum; etiam quot quisque in se contineret; aiebant enim ut Solem & Apollinem eundem esse, sic Lunam, Dianam, Hecaten. Nec omisit Apollodorus imperia exponere, sive in Coelis, in terris, in aquis versarentur; nec tacuit opera, inventa, beneficia erga humanum genus, ἑπιδείκναι (nam Apollo Delios & Milesios, Diana Argivos invisere credebatur,) Festa, & cognomina, Tempia, Sacra, Loca, Animalia, Arbores, Plantas, Herbas, Fontes, Fluvios, Hymnos, Sacerdotes, Oracula, Dies, & quicquid erat hujus ὕλης explicuisse debuit. Fuit autem genus hoc commentandi historicum, quatenus Grammatici historiam attingunt; Quamquam ad Theologiam referri quoque possit, quatenus de Diis agebat; licet id ipsum tectit aliter, ac Philosophi, qui scripsere περὶ θεῶν.

Hos libros perdidit aut sua moles, aut Sopatri Epitome; Eclogas ex his fecerat Sopater, libris duodecim, inquit Photius Cod. CLXI. Horum primus περὶ τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ μυθολογικῶν θεῶν διαλαμβάνει: ὁ σωμένος ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου τοῦ θεῶν γ' λόγου. Ἀθλῶν αὖτε ὁ Ἀπολλοδώρου, καὶ γραμματικὸς τὸ τέχνημα ἐκ ἐκ τῆς ῥίτης τῆς μόνον ἢ διαλογῆς αὐτῶν πεποιμένη, ἀλλὰ διὰ καὶ ἐκ Δ' καὶ Ε', καὶ Σ', οὗτοι Α' πάλιν, καὶ Ιβ', καὶ Ιε' τε καὶ Ις', μίχεται τῇ Κδ'. ἐν τῇ συλλογῇ τὰ τε μυθικῶς περὶ θεῶν διαπεπλεγμένα, καὶ ἐν τῇ Κδ' ἱστορικῶς περιειληφέναι. περὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων καὶ διοσκούρων. καὶ περὶ τῶν ἐν ᾧ καὶ ὅσα περὶ τῆς φύσεως.

Horum

Horum I de Græcorum Diis fabulosis tractat. Electa hæc ex Apollodori libro tertio de Diis, qui patria Atheniensis Grammaticam docuit. Nec verò è tertio duntaxat libro hæc selegit. Sed & è quarto, quinto, ac nono; Item è primò, duodecimo, decimo quinto, & decimo sexto, usque ad quartum & vicessimum. Quibus collectaneis, quæ de diis fabulose ficta sunt, quæque historicè narrantur, complectitur universa, ut & de Heroibus ac Dioscuris; de iis item quæ apud inferos sunt, aliaque id genus plurima.

Præter Photium alii quoque scriptores passim utuntur testimoniis ex hoc Apollodori opere petitis. Stephani Fragmentum librum L adducit in Δωδώνη.

Ἀπολλόδωρος ἐν ἀ' περὶ θεῶν· τὴν Δωδωναίων ἔτυς ἐτυμολογῇ. Κιθάρις δὲ τὴ Δία Δωδωναίων μὴ καλῶντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ. Πελασγικὴ δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστὶ. Apollodorus l. i. de Diis, vocis Δωδωναίων hanc Etymologiam ponit. Jovem aliqui Dodoneum vocant, quoniam bona nobis donat; Pelasgicum verò quoniam terra vicinus est.

Ex II libro de Diis Stobæus libro i. Eclogæ Phycæ hæc habet, Ἀπολλόδωρος ἐν δ' ὅττις περὶ θεῶν, Πυθαγορείαν τὴ περὶ τύπων αὐτῶν τὴ ῥωζήρεον τὴ ἐπικρίαν δίδωκεν. Apollodorus altero de Diis libro Pythagoram ait primum opinatum esse, eundem esse Luciferum, & Hesperum. Erotianus in v. χάρις, ejusdem II libri adhibet hunc locum, Ἀπολλόδωρος ἐν β' περὶ θεῶν, φησὶν αὐτὰς κληθῆναι ἀπὸ μὲν τῆς χάριτος, χάριτας· ἢ γὰρ πολλὰς εἰ ποιεῖν τὴ χάριν χάριν καλεῖται. Apollodorus in 2 de Diis dicit charitatem à χάρις derivari, & Poetas sæpe χάριν ponere pro χάριν.

Librum

Librum VI citat Harpocration in ἀπορομπαίς. Ἀπορομπαῖοι πῶς ἐκαλεῖτο θεοί, περὶ ὧν Ἀπολλόδορος ἐν ἑλφ. περὶ θεῶν διέλεκται. *Dii quidam appellantur ἀπορομπαῖοι, de quibus Apollodorus agit in VI libro περὶ θεῶν.* Stephanus Ethniconographus in Ἀρεῖ παύ. IX advocat, Ἀρεῖ παύ., ἀρεῖ ἥμιον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν ἐννάτῳ περὶ θεῶν. *Areus Pagus est locus editus Athenis, quemadmodum docet Apollodorus libro IX de Diis.*

Macrobius XIV appellat, Saturn. l. i. c. 17. ubi ait Apollodorum affirmare Ἰήιον Solem dici ἀπὸ τοῦ καὶ κρόμον ἰεῶς, καὶ ἰέναι. *Quod Sol per orbem impetu fertur.*

Laudatur Stephano liber XVI in v. Ἀρεῖ. Inde quædam de Cerere nobis narravit. Sed locus corruptus est.

Profertur XVII Sophoclis Scholiastæ ad Oedip. Colon. οἱ τῷ Ἡφ. Ἡσυχιδῶν γένος καὶ ἱεῶς. *De familiâ Hesychidarum, & Sacerdote.*

Stobæus denique in Ecl. Physicis, libro I, p. 129, locum benè longum ex XX οἱ θεῶν Apollodori conservavit. Cæterum cùm in eo libro egerat Apollodorus οἱ τῷ ἐν ἑλφ., ut quidem Stobæus inquit, ut autem Photius, de istis tractârat in libro XXIV; suspicor peccatum esse in numero, aut apud hunc aut apud illum.

Jam ut de filo & ratione totius operis περὶ θεῶν plenius constare possit, libet eundem Apollodori locum (quem nec Porphyrium, nec Stobæum exscribere piguit) hîc ob oculos ponere,

Τὴ δὴ Ἀπολλοδώρου ἐν τῷ εἰκοστῷ περὶ τῶν θεῶν συγ-
γραμμάτων, ὅ ἐστι περὶ τοῦ ἄδου, τάδε περὶ τῆς συζυγῆς λεγό-
μεθα συνημνῶς. Ἀρκήιον γὰρ ἀπὸ τέτων, τὸ δὲ ἐκ τῆς ὀνομα-
των παρεκδόσεως ἐκ παραφρονησίου. ἐκ γὰρ τοιούτων ὁμῶς μὲν
πιδανῶν, καὶ τῆς ἐν ἄδου νομιζομένης ποταμῆς καλενομαίε-
σιν. Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχρη, ὡς καὶ Μελασιππίδης
ἐν Περσέφονη. Καλεῖται δὲ ἐν κόλποις γαίης ἀχέουσα
περχίων Ἀχέρον.

— Ἐπὶ καὶ Λικύμνιος φησὶ,

Μυρίασι παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν,
Ἀχέρων ἄχρα πορθημένη βροτοῖσι.

Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχρευσία λίμνη ταυτὴν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν
Πολυξίνῃ τῇ Ἀχιλλείας ψυχὴν εἰσάγει λέγουσιν.

Ὡς τὰς Αἰῶνας τε καὶ μελαμβαρθεῖς,
Λιπῶσα λίμνης Ἀχέροντι οὐδ' ἐυπλήγας,
Ἦχουσα γούης ἦλδον ἄρσιναι χράς.

Τὰς τῶν νεκρῶν λέγων, παῖνα ἐκ ἐχέου· ἄρσιναι δὲ, πᾶς
ἡδὲν ἐκτεφεύουσα, θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα ἄρσιναι, τὰ
ἄρσιναι λέγονται, τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον μόνον. Τὴν δὲ, καὶ
ἐκτεφεύει· ὅθεν καὶ θήλυς ἔστι, ἡ πολύρρητος, καὶ ἐρρίμη.
Διαπραιῶν δὲ ὑπὸ τῶν ἀπομνημόνων τῇ Ἀχέροντι φαίνεται
εἰκότως· ὁ γὰρ μυθολογὸς πάντα τὰ τῷ ζῆν ἄχρη σχεδὸν
ὑπερβλήν, καὶ ἔστιν ἐν ἁπλοῖα καὶ ἀλυπία πύση· Γοργύρεται δὲ
τῇ Ἀχέροντι γυναικαὶ περὶ πλάγος, ἀπὸ τοῦ γοργῶς
φαίνεσθαι πῶς πολλοὶς τὰ ἐν ἄδου· καὶ δὲ δὴ καὶ αὐτὴ τέταρτη
θελῶν ὁ Σόφρων Μορμουλίκῃ ὀνόμασιν. Εἰπὼν περὶ τοῦ Ἀχέ-
ροντι Ἀπολλοδώρου ἐπάγει περὶ τῆς συζυγῆς αὐτῇ λέξεσιν
τάδε. Στύγα δὲ θηλυὴ πῖνα, καὶ φοβεράν ὑποσημαίνουσι δαί-
μονα, θεῶν ὄρκον, ἐν ἄδου τε ταύτῃ κατέκτανεν καὶ τὴν περὶ
γοργίας

πρίας ταύτης ἡξίωσαν, ἀπὸ τοῦ συγναζέειν τοῖς πένδεξι,
 καὶ σύμμετρον τὰ ἐν αὐτῇ· ὅρων καὶ τῶν, δι' ἐναρτιότητα· ἢ
 μὲν γὰρ τῶν ὄντων τὰ τῶν ζώντων ῥητορικῶς ἔχει δυνάμειν, ὅσον
 ἐν' ἐαυτῇ, αἱ δὲ τῇ τε τραγείδι καὶ τῇ πρόπῳ διεσκήρασι·
 τοιαῦτα περὶ τῶν συγδοῶν, ἐπὶ γὰρ, Κωκυλὸν δὲ ποτα-
 μὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὃς ἔστι συγδοῦ καὶ συγνώ-
 ζεις ἀπορροαίς. Τοιοῦτο δὲ ἔστι γένος καὶ ὁ Πυειφλεγιάδων·
 ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φλέγοντος τῆς πλεονεξίας· αἷς
 Ὁμοῖα φησὶ,

Ὅου γὰρ ἐπὶ σάρκασι τὰ καὶ ὁσέα ἴνας ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κεχαίρον μὲν αἰδομένοιο
 Δαμναῖ, ἐπὶ καὶ φῶτα λίπη λευκὰ ὁσέα θυμῶς,
 Ψυχὴ δ' ἡύτ' ὄνειρα ἀποπλάμνη πιπύνη.

ἡσυχία γὰρ τὰς ψυχὰς τοῖς εἰδωλοῖς τοῖς ἐν τοῖς κεχάροις
 φαινομένοις ὁμοίαι, καὶ τοῖς διὰ τῶν ὑδάτων ζωοποιμένοις· ἃ
 κατέπαξε ἡμῶν ὀξείκασαι, καὶ τὰς κνήκας μιμῶν, σερεμνίας
 δ' ὑπόστασιν ἐδελείαν ἔχον οἷς ἀνέληψεν, καὶ ἀφ' ἧν ὅθεν αὐ-
 τὰς ἐρεῶν εἰδωλα χαμόντων λέγει.

In viceſſimo Apollodori de diis volumine, quod de
 Inferis inferibitur, hac de Styge reperi: Ab his enim
 incipiendum est, nec Nominum contemnenda Notio.
 Siquidem hanc notione fluxuos quoque inferorum nuncu-
 pârunt, Acherontem quidem à doloribus, quemadmo-
 dum ait in Proſerpina Menalippides: vocatur autem in
 terra viſceribus fluens doloribus Acheron. Ac simili-
 ter ait Licymnius, Infinitis lachrymarum, ac dolo-
 rum fluit fontibus: ac rursus, Acheron dolores homi-
 nibus parit. Acheron porro, & Acherusia palus idem
 valent, quemadmodum Sophocles in Polyxena Achillis
 animam introducit loquentem, Ad Pæonis expertia, &
 nigricantia, relinquens paludis Acherontis planities,
 mas-

mascula veni libamina: in quibus quidem mortuorum dicit libamina, quæ medico carerent: mascula verò, quæ nihil producerent. Siquidem frugifera quidem feminea, sterilia verò mascula dicuntur, quod ille semen duntaxat suppeditet, hæc etiam nutriat: unde etiam ros femineus à fecunditate dicitur. Nec immeritò dicunt à mortuis Acherontem trajci, quoniam tales omnes vitæ dolores excesserunt, omnique labore, ac mœrore carent. Gorgyam deinde Acherontis uxorem finxerunt, quod horrendi quibusdam inferi videantur: ut & ejus Nutricem Sophron Mormolycem vocavit. Atque hæc de Acheronte locutus Apollodorus, ista de Styge subjungit: Stygem verò horrendam quandam fingentes deam, ac deorum jusjurandum, tum apud inferos eam collocârunt, tum quod præ luctu invisi sint inferi, hoc eam nomine donârunt: ut jurisjurandi per contrarium, quandoquidem ut hæc vitæ tollende vim in se habet, ita illi voluntate, ac moribus ab eâ distant. Quibus de Styge positis, hæc subjicit: Cocytum porrò fluvium à ploratu finxerunt, qui Stygis est rivus. Neque alterius generis est Pyriphlegethon, ab urendis mortuis dictus, quemadmodum Homerus ait.

Nam nec adhuc carnem, nec habent ossa arida nervi.

Illa sed ardentis Victrix violentia flammæ

Edomat, ut primùm spirantem vita reliquit.

Ast anima ut fumus supera in convexa volavit.

Ponit enim animas imaginibus speculorum, vel aquarum similes, quæ ut planè nos exprimunt, ac motus imitantur, ita solidam Naturam ad contactum non habent: qua de causa illis vitæ simulacra carentum nominat.

Quin-

Quinimò sine ullo librorum discrimine sæpe occurrit Apollodorus *περὶ θεῶν* ; sæpè simpliciter, nec posito *περὶ θεῶν* indice ; si quis tamen ad ea de quibus fit sermo, diligentius attenderit, faciliè perspiciet quæ loca ad hoc opus pertineant. Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Theodoretus, Arnobius, Suidas in *ἀμφοτέρω* *μεταγωγία*. Ταυτοπόλον, & *χῆς*. Hesychius in *Ἀγρῶς*, Stephanus in *Ἰλιω* *Θ*, Scholiastes Odyss. *↓*. Apollonii Rhodii & Aristophanis, Sophoclis ad Oedip. Colon. Porphyrius *περὶ ἀποχῆς* L. I. Aliiq; (ne infinitus sim in re non necessariâ) ex his Apollodori rivis largiter hauserunt.

Illud non prætermittam, posse alicui videri hos libros fuisse inscriptos *περὶ θεῶν καὶ ἡρώων*. Nam & Photius hoc aliquatenus innuit, & Scipio Tettius verbis conceptis affirmat.

Equidem existimo Apollodorum scriptis his suis titulum fecisse *περὶ θεῶν* : descendisse tamen eo usque, ut etiam Heroas (intervalli Mythici partem) complecteretur. Constat hoc ex Photii verbis jam allatis, Multùm quoq; sententiæ huic favet locus Zenobii in *Μῆλον Ἡερκλῆς*, ubi ait *ὅτι δὲ Ἰν Ἀθήνησιν Ἡερκλῆς ἀλεξιτέκον ἰδιόζυγον περὶ θεῶν*, & quæ sequuntur ; sunt autem ex libris *περὶ θεῶν*.

Favet & ille locus apud Demetrium Triclinium in Sophoclis Oedip. Colon. ubi Apollodorus de Promethei cultu & statuâ allegatur. Sed, ut hæc ita sint, certum est Tettium errare; & obtorto collo (quod aiunt) ad testimonium traxisse Macrobius. Imò testis est locupletissimus Macrobius (ut qui legerit Apollodorum) nos verum titulum indicasse, nam libro I. Stat. C. XX apertè ita scribit, *Apollodorus in libris quibus titulus est περὶ θεῶν*.

Atque

Atque ita quidem apud omnes sine ullâ discrepantiâ isti libri indigitantur, ut mirum sit repertos fuisse, qui hoc opus cum Bibliothecâ idem esse crediderunt.

De diis, ut jam diximus, multi scripsere; Maussacus ad Harpocratonem, & nos alibi complures designavimus. Pauci tamen eo instituto, quo noster Apollodorus; nisi forte Cleanthes, & ex parte Cornutus, & Nicolaus Damascenus, (quem Simplicius in *Physicis* adducit) nam & is libenter usus est Apollodori collectionibus, ut ex Photio discas, & ex *Notis* nostris ad Apollodori Bibliothecam; De quâ jam sermonem instituemus.

C A P.

CAP. V.

Secundum temporis intervallum. Huic Bibliothecam applicuit Apollodorus. Photii de eâ iudicium. Errare qui idem opus cum libris mpti dñr faciunt. Erroris origo. Agii Spoletini, contra veteres, tum codices, tum scriptores inceptum. Error eorum qui epitomen esse contendunt. Erroris dua causa. Quid sit synopsis hac Bibliotheca, sed ab ipso Apollodoro facta. Testimonia ex epigrammate, & Jos. Scaligero. Argumenta contra opinionem eorum qui epitomen putant. Refellitur F.T. qui Castorem ante Apollodorum vixisse statuit. Bibliothecæ titulus huic libello quare inscriptus. Diodori Bibliotheca. Veterum de eâ iudicia huic Apollodori conveniunt. Apollodorus Anaximenem Lampsacenum, Dodorus & Hyginus hunc & Apollodorum imitati sunt. An librorum divisio in hoc opusculo antiqua sit? Editiones varia.

Secundo temporis intervallo, quod *μυθικὸν* Varro dixit, Bibliothecam accommodavit Apollodorus. Quale fuerat id opus, docet Photius Cod. CLXXXVI. *Ἐν τῷ αὐτῷ ὃ τὰ χεῖρ' Ἀπολλοδώρου γεγραμμένη*

μαλὶκῷ βιβλιδάειον ἀνεγνώδη μοι, Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἢ ὀπι-
 γρηφή. περὶ τὰ παλαιότατα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα τε περὶ
 θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος ἀνέλοις, δεξιῶν ἐδωκεν ὀνομασίας
 πηλίκων, καὶ χωρῶν, καὶ ἔθνων, καὶ πόλεων· ὅθεν καὶ τὰ
 πολλὰ ὅσα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρίχει, καὶ κατὰ μίχην τῶν
 Τρωϊκῶν καὶ ἀνδρῶν τινῶν ποδὲς ἀλλήλους μάχαι καὶ ἔργα
 ἐπιτρέχον. καὶ τῶν ἀπὸ Τροίας πλάναις πνέας, μάλιστα δ'
 Ὀδυσσεύς, εἰς ὃν αὐτῷ καὶ ἡ ἀρχαιολογία καταλήγει. Συν-
 οψίς δ' ἐστὶ τὰ πολλὰ τῶν βιβλίων, καὶ ἐκ ἄχρηστον πῶς τὰ
 παλαιὰ ἐπὶ μνήμης ἔχον λόγων μέλας ποιμήνους.

*In eodem item volumine legi Apollodori Grammati-
 ci libellum, cui Bibliotheca titulus erat. Continobat
 antiquissimas quasque Græcorum historias, & quæ sive
 de Diis sive de Heroibus temporis ratio dedit opinandæ,
 cum appellationibus, fluminum, regionum, gentium, &
 urbium. Hinc & pleraque antiqua, ad ipsa usque
 Trojana tempora descendens, refert. Virorum quoque
 nonnullorum inter se pugnas, resque gestas commemo-
 rat, & capita jam Troia, errores quorundam, præcipuè
 Ulyssis, in quem ejus præscarum rerum narratio termi-
 natur. Compendiosa quædam narratio est maxima
 hujus libelli pars, is non inutilis, qui vetera completi
 memoriâ volunt.*

Metinit idem Photius cod. CLXXXIX, ubi docet
 easdem magnâ ex parte historias à Conone & Apol-
 lodoro fuisse congestas.

Quaquam autem verbis disertis de Bibliothecâ
 Apollodori loquatur Photius his in locis, alibi autem
 Librorum περὶ θεῶν non minus distinctè; video tamen
 viros doctissimos complures, (quorum nominibus par-
 co, quoniam laudare nequeo,) utrumque opus mirâ
 quâdam ἀβελία ita confundere, ut libri περὶ θεῶν
 nunc pro Bibliothecâ ponantur, nunc hæc, vice versâ,
 pro illis sumatur. Vide, inquit F. T. librum XVI
 Bibli-

Bibliotheca ab Hermolao citari in voce 'Αγρίος. Atenim nulla ibi βιβλιοθήκη; mentio.

Huic errori tam latè diffuso occasionem dedit Benedictus Ægius Spoletinus, qui Romæ anno MDLV primus edidit Græcè, cum versione & notis, Apollodori Bibliothecam.

Ægius enim in epistola ad Fulvium Ursinum, postquam de operis hujus titulo vero, BIBLIOTHECA, (quémque adeo apud veteres solum repererat) verba fecerat, sic scribit, *Quod autem, sive DE DEORUM ORIGINE LIBRI TRES adjecerimus; Hic, qui hujusce auctoris primi certè libri unam aut alteram pagellam vel lippientibus oculis legerit: in sententiam nostram, & manibus & pedibus, eum iturum certò scio.*

Ausu temerario (ne quid gravius dicam) indicem operis obscuravit Ægius, dum adjicit de suo cerebro, quod nullius è veteribus libri auctoritate comprobare poterat. Nam ut de Photii accuratâ & planè criticâ in titulis librorum distinguendis diligentiam nihil dicam, affirmo

1. Nullos codices manu exaratos, quos Ægius Romæ vidit, aut quos servant Bibliothecæ Venetæ, Florentina, Palatina, Altempsiana, Montchaliana, Gallicana Regia, aut Oxoniensis, aliura dare huic libello titulum, quàm hunc

Ἀπολλοδώρου Ἀθηναίου γρηγορητικοῦ Βιβλιοθήκη.

2. Affero neminem ex antiquis Poëtarum Scholiastis (qui frequenter tamen depromptis ex hoc opusculo testimoniis utantur) alio nomine, quàm Bibliothecæ, hunc librum appellare.

Sed nec hic solus error de libello isto doctorum hominum animis insedit. Prodierunt in lucem quoque, qui epitomen esse contendunt, & diffusioris operis esse

Σειῶν compendium. Duo sunt quæ mihi videntur impulisse eos, qui sic sentiunt, in istam fraudem.

Primò Apollodori libros περι Σειῶν passim laudari observabant; deinde istud opus constare libris non minus viginti quatuor; exiguum porrò librum qui circumferebatur, περι Σειῶν inscribi: esse ergo epitomen, quòd tantum nomine, non mole operi illi περι Σειῶν responderet.

Secundò Photii verba malè intellecta errorem aut peperere aut auxere. De hâc Bibliothecâ sic Photius prodidit, Περιεῖχε τὰ παλαιότατα ἔργα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα περιεῖχε Σειῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος ἀνέστοις ἀξιάξιον ἔδεικνεν.

De diis egisse in hoc opusculo Apollodorum quis potest inficias ire? Enimverò (ut notarum p. 1. ostendi) hîc tantum Græcorum de Diis traditiones & historias persecutus est; in illo autem altero opere aliarum quoque gentium Theologiam, & ritus sacros enarraverat, saltem attigerat. Quæ dixi partim ex Photii verbis pressius observatis patent, partim ex Cl. Alexandrino; (is enim Apollodorum de Scytharum, & Carum sacris egisse ostendit in Protreptico ad Gentes,) & ex eo Arnobius lib. IV. Idem colligi potest ex iis, quæ de Ταυροπόλει Suidas ab Apollodoro, alique ante Suidam mutuati sunt. Nec est nunc primùm à me excogitata ista Græcarum & Barbaricarum traditionum distinctio; Docuit me Diodorus Sic. qui sex primis libris complexus est βαρβαρικὰς simul & Ἑλλήνων ἀρχαιολογίας. Apollodorus hîc tantum Græcancas perstringit.

Alius Photii locus, qui à vero nonnullos abduxit, paulò infra sequitur ea quæ jam posui; ὧν μὲν τὰ πολλὰ τῶν βιβλίων. Quæ non ita accipienda sunt, ac si hic libellus esset epitome alterius alicujus ab Apollodoro scripti, sed ita dicta sunt, ut intelligamus ea quæ

quæ fusiùs apud varios scriptores de re Mythologicâ pertractata fuêre, quæque apud Poetas sparsum & variè occurrunt, hîc uno quali intuitu conspicienda proponi. Confirmatur hæc mea sententia disticho ultimo elegantissimi Hexastichi, quod de Apollodori hæc Bibliothecâ apud Photium & alibi extat.

Ἀϊὼν ὁ ἀφυσίμωτος ἀπ' ἐμῆς
 Παιδείης, μύθος γινώσι παλαιγενέας.
 Μῆδ' ἐς Ὀμηροῖω σιλίῳ ἔμβλεπ, μῆδ' ἐλεγεῖω,
 Μὴ τραγικὴν μῦθον, μῆδ' μιλογραφίω.
 Μὴ κυκλίω ζήτη πολύδρεν εἶχον· ἔς με γὰρ αἰθερῶν
 Ἑυρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

*Sacrorum seriem nostrâ si legeris arte,
 Antiqua binc fiet fabula nota tibi.
 Meonida ne volue volumina, neve Elegian,
 Ne Tragicam Musam, ne melicos numeros.
 Multifonos Cyclicum versus ne quære : quod in me
 Invenias, quicquid maximus orbis habet.*

Quoniam autem in hoc testimoniorum quasi loco versamur, addam de Bibliothecâ hac quod magnus Scaliger ex vero scripsit in Elencho Orationis Chronologicæ. *Apollodori Bibliotheca, opus sanè ingeniosissimum, & elegantissimum, fabula est: Non si homines, sed si hominibus attributa considerantur. Eam totam si velimus, possumus etiam γινώσκειν in certum Chronicum conjicere.*

Enimverò ne emindus diutius veliter, Quæro quid sit epitome? Strabo, Stephanus, Artemidorus Ephesius, Athenæus, Dionys. Halicarnassensis (ne plures addam,) epitomatores, iratis diis suis, experti sunt; ita tamen ità se gesserunt, ut multa immutata &

intacta reliquerunt, nec commiserunt, ut prorsus Stephanum in Stephano desideraremus; alii medullam, alii saltem ossa & cutim, (ut olim Jovi Prometheus) nobis afferunt. At qualis est hæc Apollodori *πρὶ θεῶν* epitome, in quâ nec vola nec vestigium majoris operis apparet, imò meliora & *γλαφυρότερα* omittuntur, minus utilia comparent?

1. Mecum sentiet qui loca ea, quæ jam supersunt apud antiquos scriptores, ex libris *θεῶν* contulerit cum hac Bibliothecâ.

2. Qui varias & benè longas, quæ subinde in hac Bibliothecâ occurrunt, repetitiones, & transitiones, qui dicendorum *σερλήεις*, & *υἱοδύεις* animadvertet, non poterit pro epitome habere.

3. Qui consideret multis in locis *ἀντιστοιχίαις* loqui Apollodorum, aliter statuet. Perpendat enim prudens lector hæc & hujusmodi plura loca, p. 9. *πρὶ δὲ ἐν τῷ περὶ Ὀδυσσεὺς ἔρῃμεν.* p. 21. *ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων μέλει τῷ δευτέρῳ, ἡμῖν λελέχθω.* v. & p. 152. Adstantur his primæ linæ libri secundi, & varii loci, quos in notis adduxi; Quis epitomatorum sic solet loqui? quis tam religiosus est in indicandâ historiæ serie & methodo? quis tam verborum prodigus, ut puras putas repetitiones nobis representare, & ingerere locis quamplurimis non parcat?

4. Qui attenderit hæc duo opera Apollodori ab antiquis, (qui utrumq; viderunt,) ita distinctè citari, ut libri *πρὶ θεῶν* nunquam ab iis Bibliotheca appellentur, nec hæc illorum titulo proferatur.

5. Libri

5. Libri de Diis XXIV non poterant non conficere justum volumen; erat quippe argumentum latum, varium & spissum: Photius autem ubi Bibliothecam describit, *βιβλιοθήκειον* vocat. Sed Photius non vidit Epitomen esse? Vellem autem qui Photio tantum tribuit, ubi de loco Josephi contenditur, etiam in hac re non minus eidem daret.

Nec momenti quicquam habet, quod scripsit V. D. *Castor post Apollodorum vixit, itaque ab Epitomiste additum id fuerit.* Castor certè vixit eodem tempore, quo Apollodorus, sed paulò seniore fuisse ostendunt Jonsius & Rheinesius; quorum sententiæ & illud favet, quòd Josephus II contra Apionem, post Castorem collocet Apollodorum: Quòd autem Bibliothecæ titulum tantillo libellulo parùm convenire nonnulli existiment, id me parùm movet. Est enim hic libellus, quasi Bibliotheca eorum tantum scriptorum qui Antiquitates Græcanicas intervalli Mythici conscripserunt; est *ἱστορίων βιβλιοθήκη*, ut enarrator Aristophanis de Diodori Bibliothecâ loquitur. Et Diodorus ipse videri potest, ut in argumento aliquatenus, ita & in titulo nostrum secutus; adeoque quæ ab H. Stephano de inscriptione Diodoréi operis disputantur, omnia ferè pro nobis faciunt. De Diodoro ait Eusebius, *ὁ ἐκ παλόντων τὰς ἱστορίας ἀναλεξάμενος*, & alibi, *ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἐπὶ ταύτῃ ὁμῶς συμαγαγών*. De eodem Justinus Martyr sic scripsit, *ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἀπληρώων*. Atqui nihil aliud de Diodoro dicunt, quàm Photius de Apollodori Bibliothecâ, cùm, ut jam innuimus, scriberet, *καί τις ἐστὶ τὰ πολλὰ τῆ βιβλίου*. Opus utriusq; variorum historicorum monumenta ita complectitur, ut, tanquam instructissima & commodè disposita Bibliotheca, omnes exhibeat auctores, qui in isto commentandi genere à quoquam expeti possent. Quare non malè

Barthius ad Statium alicubi vocat libellum hunc *medullam omnium Mythologiarum*.

Ut autem Apollodorus Anaximenem Lampfacenum habuit quem sequeretur, ita Diodorus & Hyginus (cujus Genealogiæ epitomen tantum habemus, quam Grammaticus quidam penes V. D. H. Vossium, ait se fecisse, Maximo & Apro Coss.) utrumque videntur expressisse: De Anaximene Diodorus; ἡ ἀρχὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγεγενετο; ἀρχαίμυθος ἀπὸ στοιχείας καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων. *Anaximenes Lampfacenus primam rerum Grecarum historiam descripsit; eamque à deorum ortu & generis humani primordiis exorsus est.* Quæ planè gemina sunt iis, quæ paulò suprâ ex Photio audivimus de Apollodori Bibliothecâ.

Quæri potest, ad quam classẽ & ordinem scriptorum Apollodori hoc opusculum referri mereatur. Sanè cùm partim ex Genealogiis, partim ex Mythologiis (sunt enim hæc inter se diversa) confurgat; ita tamen utrumque perpetuò inter se connectat, & quasi misceat, unius non erit nec simplicis naturæ scriptum hoc, sed ex mixtorum genere. Grammaticos tamen de his agere non negabit Sextus Empiricus, alioqui his hominibus parum æquus; περὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων γενέσεως, περὶ παλαιότητος καὶ νεωτέρας eorum provinciam peculiarem esse concedit. Hæc igitur cùm scriberet Apollodorus non recessit ab arte suâ.

Porro illud non injuriâ quæri possit, an in libros I, II & III, hos suos labores dispescuerit Apollodorus an continenti & perpetuâ scripturâ à capite ad calcem deduxerit. Illud certè constat, nullum ex scriptis codicibus librorum istos numeros ponere. Scholiastes tamen Homeri adducit primum, & secundum; tertium, quod sciam, nemo. Non est diffitendum interim huic di-

distinctioni ansam dedisse ipsum βιβλίον περιεχόμενον · nam apertis & manifestis exordiis utitur iis in locis, unde I, II, & III liber jam initium capit. Et Lectoris fastidio mederi fortè voluere qui tot, quasi interstitia, constituerunt. Nec hoc improbandum, nec recens incœptum est. Nam Ennii Annales Vargunteius divisit libros; & Nævium Octavius, & Lampadio. Nos quoq; ut longius iter falleremus, plures adhuc quasi περιεχόμενοι sumus dimensi. Nam singulos libros in capita; hæc iterum in περιεχόμενα divisimus; quarum tamen unam & alteram à Typothesis contrà atque oportet, positam seriùs deprehendi.

Editiones hujus libelli tres vidi, Romanam, Comelinianam, & Salmuriensem; Antwerpianæ nondum incidi; nec versioni Gallicæ. Quid post has in nostrâ præstitum sit quæris? Interpretationem multis in locis ad Græca exegimus; ipsa Græca emendavimus; aliorum tamen culpâ, περίληψις iterum ἐκτελέσθη καὶ ἐδίδην ὑγιήσας. Notæ brevitæ suâ (quanquam etiamnum longiores, quàm speraram, evasisse video) placere voluerunt.

CAP.

C A P. VI.

Tertium temporis intervallum. Ejus initium varium. Diodorus & Porphyrus Apollodorum secuti. Marciani locus expensus. χρονικὸν συντάξις verus titulus operis Apollodorici de tertio intervallo. Ejus argumentum ex reliquiis. Attalo II dicabatur. De Attalo. Chronicum Apollodori an epitomen sensit? metro conscriptum. Quale illud. Tragiambi, Heroiambi, Meliambi.

Tertium temporis intervallum ἰσοκύβητον Varroni dicebatur, quia res in eo gestæ veris historiis continentur.

De initio hujus intervalli nonnulla videtur fuisse inter auctores dissentio. Varro id exorsus est à primâ Olympiade; & Julius Africanus pronunciavit μέχρι τῆς ὀλυμπιάδος ἡδὲν ἀκριβὲς ἰστέον τῶς Ἑλλήσι. Idem sensit Eusebius Chronicorum p. 28. Nihilominus Apollodorus ab ipsis temporibus Trojanis exordium hujus intervalli arcessivit, & ad ejusdem notitiam nobile & fidei plenum opus Chronologicum elaboravit.

De eo opere loquitur Diodorus Siculus in proœmio, Ἀπὸ τῆς Τρωικῆς ἀκολουθῶς Ἀπολλοδώρου πρὸς Ἀθηναίων, τῆς δὲ αὐτοῦ ὀργανογραφίας ἐπὶ τοῦ τῆς χρονογραφίας. Eadem ex Apollodoro adfert Porphyrius
apud

apud Eusebium, loco quem jam attuli. Atque hæc ut mihi quidem videtur, satis clarè ostendunt, illa Marciani Heracleotæ verba omninò de Apollodoro Chronographo esse accipienda. Dicit enim Marcianus Atticum quendam Philologum, Aristarchi discipulum, composuisse Chronographiam à captivitate Trojæ usque ad sua tempora. Subnectam ipsa Marciani carmina, quoniam istius scriptoris non nimis frequentia sunt exemplaria; simul quòd eam rem quam agimus, mirificè illustrent.

Τῶν Ἀπικῶν πρὸς γνησίῳν τῶν φιλολόγων,
 Γερωνὸς ἀκουστῆς Διογένης τῷ σοῖκῃ,
 Σωπερολαχὸς ἢ πολλῶν Ἀειδαίχῃ χρεῖον,
 Σωτήταξ τὰ ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς ἀλώσεως,
 Χρονογραφίας εὐχεχῶσιν ἄχρι τοῦ νῦν βίη.
 Ἐπὶ ἢ τετρασφῶντα φέρει πᾶς χεῖρ
 Ὀρεισμένως ἐξέδωτο, καὶ ἀειδμήδωθ
 Πόλειον ἀλώερε, ἐκλοπῆς εὐπεπίδω,
 Μέλανασαίρες ἔδωτο, εὐλαίρεας βαρβαίων,
 Ἐρόδω, περὶ αἰῶνος περὶ ναυτικῶν εἰδων,
 Θέρεας ἀγώνων συμμαχίας ἀπονδῆς, μάχας,
 Πράξις ἐκλειώνων, ἐκπαρατῶν ἀνδρῶν βίαι.
 Φυγὰς, εὐλαίρεας, καὶ ἀλῶν περὶ εἰδων.
 Πάριον ἐκπαρατῶν τῷ χύδω οἰρημῶν,
 Μάτρω ἢ ταυτίῳ ἐκπαρατῶν περὶ εἰδων,
 Τῷ κομῶ ἢ, τῷ λαφενείας χρεῖον,
 Ἐμμημῶν δὲ τὸν ἐσομένῳ ὅπως ὀρῶν.

*Ex Atticis quoque inclitis scriptoribus,
 Diogenis auditor docentis in Stod.
 Qui unà cum Aristarcho diu versatus est,
 Conscripsit à Troje ruinis inclite*

Chronographiam

*Chronographiam pergentem usque ad hoc seculum,
 Annos quaterdenos super mille integros
 Comprendit omnino, oppidorumque explicat
 Excidia, castra quoque metata, indeque
 Migrationes gentium, atque barbaros
 Exercitus, trajectiones classium,
 Certamina, Arma socia, fœdera, prœlia,
 Regum acta, vitæ, & virorum illustrium :
 Exilia, labes imperj tyrannici.
 Summam omnium, quæ dicta sunt fusè supra ,
 Versu explicare voluit, atque comico
 Potissimum, dilucidi causâ ordinis,
 Duntaxat id juvare memoriam videns.*

Credo genuinum titulum operis fuisse *Χρόνων χρονικήν*, cum ob Marciani verba, tum etiam quoniam Diodorus libro XIII sic scribat. *Ἀπολλόδωρος ὁ ἑὲς χρονικὴν τῶν μεγάλων αἰσάμενος*. Aliàs, passim Apollodori *χρονικὴ* dicuntur.

Ex iis est, quod Cicero, libro XII petit ab Attico doceri, cum alia, tum *qui etiam Athenis πολιμένοι fuerint illustres, quæ*, inquit, *ex Apollodori, puto posse inveniri*. Hinc est quod Diodorus libro XIII quo tempore *Euripides mortuus sit*, nos docet. Nam Eusebius quot & quanta ex Apollodoro desumpsit, nemini ignotum esse possit. Idem dixerim de Diogene Laertio, & Stephano. Hujus operis fidem advocant etiam Gellius, Cl. Alexandrinus, Phlegon, Eustathius, Tzetzes, Plutarchus, Strabo, Scholiastes Nicandri, alique, quibus enumerandis abstineo. Illud tantum adjicio Chronographiam hanc diversis libris constitisse, nam III Laertius, I. III & IV. Stephanus, & VIII forte Syncellus laudat. Inscriptis Chronica hæc Attalo. Marcianus.

*Ἐπὶ βασιλέως ἀπεδίδο Φιλadelphus χάριν,
 Ἀθανάσιον ἀπονέμοντα δόξαν Ἀπ' Ἀλάφ.*

In

*In principis Philadelphi honorem condidit,
Et gloriam aeternam dederunt Attalo.*

Attali tempora plenè cognita, Apollodori quoque illustrabunt. De Attalo igitur pauca adjiciam.

Fuit hic Attalus ob fraternam benevolentiam, & amorem erga Eumenem cognominatus Φιλάδελ-
φος. Livius ejus industriam & fortitudinem cum singulari modestiâ conjunctam prædicat. Hic est, cujus egregiam operam in Romanis bellis navatam legimus. Ad Magnesium strenuè pro iis depugnavit. Manlio Volsone contra Galatas auxiliariis copiis adfuit. Regnum à fratre morituro (nam & priùs, falso nuncio de Eumenis morte inductus, occupaverat) per manus traditum accepit. Is est Attalus, qui Antiochum Magnum obsessus Pergami rejecit; qui Nicomedi Epiphani auxilia subministravit. Nicomedes idem est, ad quem scripsit Periegeseos metricæ auctor qui Marcianus Heracleota appellatur, scripsit. Ostendit autem idem Periegetes Attalum hunc II, Nicomedem, Apollodorum, & seipsum fuisse συγχεύων; nam ad ea tempora descendisse tradit Apollodori Chronicon.

Attalo quoque labores suos obtulit Biton Mechanicus. G. Vossius in Mathematicis de Bitone hæc habet; *Opusculum suum Bito inscripsit τῷ πάλαι βασιλεῖ*. Nesciit, quem intelligere oporteat παλαιὸν βασιλέα; tandem Dionysium Corinthi agentem esse suspicatur. Codex meus calamo exaratus, (in quo cum aliis nonnullis Bito ille comprehenditur,) apertissimè hunc titulum præ se fert. Βίτωνος καὶ αὐτοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ κατὰ πλῆθος, ἀπὸς Ἀπάλων.

Ni-

Nicandri Biographus & Suidas notant Poetam sua quædam Attali nomini dicasse. Atqui hic Attalus junior, & Γαλαξίας cognominatus fuit; alius ingenio moribûsque à secundo, & secundi interfector. Hunc igitur, an potius secundum Attalum Bitonis libellus sibi præscripserit, nequeo affirmare.

Epitomen sensit hoc Apollodori *πέντημι*; incertum cujus manu. Stephani Fragmentum in v. Δύμη sic loquitur, Ἀπολλόδωρος ὁ ἐν τῇ ἐπιτομῇ, *Apollodorus, vel qui cum in epitomen redegit.* Hæc autem ex Chronicis desumpta fuisse ex iis patet, quæ mox subnotat ibidem Stephanus. Idem sentire videatur & Marcianus his verbis

Πάντων ἐπιστομὴν τῇ χύδον ἐκτελεῖον.
Summam omnium quæ dicta sunt fuisse.

Equidem fui aliquando in hâc sententiâ, ut existimarem Apollodorum in compendium metricum contraxisse, quæ fusiùs scripserat de rebus Chronologicis, solutâ oratione. Sanè Philochorus Atthidem suam in epitomen constrinxit. Hunc imitari in hâc re, quod fecit in aliis, potuit Apollodorus. Enimverò ut, quid statuendum sit, nesciam, facit Marcianus ;

Ἐστὶν ἤ ἐν κεφάλαια ὧσα δεξιὰς χερῶν.
Apollodorus, inquit, summa temporum capita & res maxime insignes complexus est. Quod profectò aliud non erit, ac Apollodorum ipsum de multis rebus breviter & concisè in opere isto egisse, quemadmodum se quoque scripturum profitetur verbis his ipse Marcianus ;

Ἐκ τῇ ποσειδωνίδος ἰσορρομίας
Ἐν ἐπιτομῇ σοι γέγραφα —
*Nam sparsa varie olim à quibusdam literis
Compendiariâ viâ scripsi —*

Faci-

Faciliùs in hâc relâdecipi potuit Stephanus, qui longius ab Apollodori ætate disjunctus erat, quàm Marciannus, qui eodem tempore cum eo vixit. Et rectiùs judicare videatur is, qui opus hoc in materiâ Chronologicâ talem fuisse ~~Credat~~ credat, qualis fuit in re Mythicâ ejusdem Apollodori Bibliotheca.

Ostendit porrò idem Periegetes Chronicon istud ab Apollodoro carmine fuisse consignatum. Hoc ut ta-
cuisset ille, ostendisset tamen Stephanus ~~πρὸς τὸν~~,
cujus *Fragmentum* locis aliquot Apollodori carmina nonnulla reliqua nobis fecit. Eriam in v. ~~χρονολογικῶν~~
χρονολογικῶν versus comparet, non certè ex Apollonii (ut ibi habetur) sed Apollodori Chronicis. Nec cuiquam insolens in hoc argumento existimari debet metrum : fecere hoc alii, item boni; Helladius apud Photium, Manasses, Tzetzes ~~χρονολογικῶν~~ *χρονολογικῶν* ~~ἰαμβοῦ~~, ut ipse de se testatur; quinimò ante hos omnes, Nævius Saturnino metro, Ennius Heroico historias & res gestas luculentè concepere.

Restat dubium quoddam de Apollodori metro, cui tollendo, ut par sim, vereor. Suidas igitur in v. ~~τραγικῶν~~ *τραγικῶν*, dicit Apollodorum invenisse *Τραγιάμβους*. Ex Suidâ Gyraldus & G. Vossius idem docent, nec tamen docent, quid metri fuerit Tragiambus. Augetur dubium ex eo; quòd Marciannus, uti jam vidimus, apertè dicat Apollodori carmen fuisse *χωρικόν*. Ego sic censeo; dicuntur Heroiambi, quando Heroicis miscentur Jambi; *Ἰαμβέλεροι*, cùm in Elegiaco veniant, *μίσιαμβοι* si *ὄν τῷ μέλῃ* adhibeantur. Primum genus Homerus in Margite attulit, secundi meminit Hephæstion, tertio usus est Cercidas. Pari ratione Tragiambi dici videntur, ubi in carmine Jambico (Comicis

micis & Tragicis usitatissimo) plures Tragici Jambi interponerentur. Qualis autem fuerit Jambus Tragicorum, docent Hephæstion, Tzetzes, & post Latinos Grammaticos Delrius ad Senecam.

Res huc redit. Quod Marcianus laxè loquendo *καμπεδν* vocabat, id Suidas pressius, *τραγυιαμβον*; quem admodum Cercidæ versus Athenæo simpliciter *ιαμβος* audiunt, quos Laertius appellavit *μελιαμβος*. Aliis quoque versibus scripsit bellum Punicum Nævius, quàm Saturninis; quoniam tamen aliis crebrior is erat, dicitur Nævius eo *ἀπλῶς* fuisse usus. Potuit igitur Apollodorus auctor istius Tragiambi à Suidâ dici, non quidem absolutè, sed quia in Chronicis primus Græcorum eum frequentissimè adhiberet.

C A P.

C A P. VII.

Alia Apollodori scripta. In Catalogum navium apud Homerum. De Poculis. De Sophrone & Epicharmo. An de legum latoribus? De Etymologiis, & fortè de Proverbiis. De Meretriculis Atheniensibus. Non scripsisse de Heraclidarum reditu; nec de rebus Geographicis opus aliquod distinctum.

Festino ad reliqua Apollodori scripta, in quibus primum locum do libris περὶ τῶν νεῶν καὶ αἰμάτων. Libros XII impendit explicandæ Homericæ Boeotizæ. Horum meminere Eustathius, Tzetzes Chil. VII, Hist. 144. Etymol. M. Scholiastes Apollonii, & Homeri, Athenæus, & imprimis Strabo, qui vehementius subinde contra Apollodorum, præcipuè l. XIV insurgit. Meminit & Enarrator Nicandri; quamquam in totum Homerum scripsisse Apollodorum nonnulli ex eo loco fortè conjiciant; nam Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς ἐκ Ὁμήρου, nihil certi ponit. Scripsere in eundem Homeri catalogum Polus, ut testis est Suidas, & Menogenes, quemadmodum ex Porphyrio ostendit Eustathius.

Apollodorum scripsisse περὶ κυλίκων & περὶ κρατῆρων docet nos Athenæus libro XI c. 12. dubito, utrùm opere separato, & his proprio.

Egit quoque de Sophrone mimographo Siculo, ut manifestum est ex Etymologi variis locis p. 72, 51, 151. item Schol. Aristophanis; ex Athenæi l. 3. ut & l. 7, in quo loco vertendo pessimè lapsus est latinus interpretes,

terpres. Ex quibus locis inter se collatis liquet ab Apollodoro Sophronem (sermonis peregrinitate obscurum & pænè obsoletum minimâ vetustate,) sive glossis, sive commentariis fuisse illustratum. De Sophrone egi aliàs, & plenâ manu ad Aristotelis Poeticen.

In Epicharmo recensendo similem operam collocavit Apollodorus. Testis est Porphyrius in vitâ Plotini, ubi se Apollodori exemplo disposuisse Plotini scripta fatetur. Testatur & Lexicon vetus in v. Καρδιάτης.

Asclepiades Apollodori præceptor ἐν τοῖς περὶ Κρατίου videtur explicuisse voces apud eum difficiliores, ut docet Athenæus lib. XI. ubi sermo est περὶ βαλαντιομάλων. Alexander Polyhistor laudatur ἐν πρῶ περὶ τῆ παρ' Ἀλεξάνδρου τοπικῶς εἰρημένων. Alcman enim in suis Hymnis Dianam ex μυρίων ὀρέων, πόλεων, ποταμῶν ἀνακαλεῖ, inquit Menander; in his tenebras depellere voluit Alexander. Hos igitur quos imitaretur in isto scribendi genere habuit Apollodorus.

Vix persuaderi mihi potest, quin περὶ Νομοθεσιῶν scripsit Apollodorus. Istius operis II expressè citat Laertius in *Solone*; nisi malis secundum librum Chronicorum intelligere; certè ex Chronicis Apollodori multa hausit Eusebius de Legum Latoribus; τὰ Λυκέργους νόμια, ὡς Ἀπολλόδωρος. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta sententiam Apollodori, hæc ætate susceptæ*, inquit Hieronymus. Nec est alius quisquam præter Laertium, qui meminerit librorum Apollodori περὶ Νομοθεσιῶν.

Citantur Apollodori libri ἐτυμολογιῶν; ex iis enim profecisse se testatur Varro l. 4. & 5. de L.L. Etymologus multis locis; Schol. Apollonii, & Harpocrati. Ad hunc librum pertinere puto duos Athenæi locos de *Paphiis*, & de *Delis*, quos describere

bere longum esset. Nescio autem an & περὶ παρρησιῶν commentatus sit; nam quæ ex eo Hesychius & Paræmiographi in γερῶν Σίειϑ adducunt, non satis evidenter hoc probant.

Adhuc; sunt inter veteres auctores, qui Apollodori libros in testimonium vocant, qui inscribebantur περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἐπιτελείων, de meretriculis Atheniensibus. Scriptum hoc legere Harpocration, Etymologus, aliique ex quibus Suidas sua compilavit. Quale fuit istud opus, possit sciri ex jam prolatis scriptoribus; & plenius ex Athenæo. In hoc argumento (quod mireris meritò) tempus posuere Antiphanes, Animonius, Aristophanes, Gorgias Atheniensis, & Callistratus; quos omnes cum Apollodoro non leviter perstringit Athenæus libro XIV; ac si in re parum honestâ malè abuli essent otio suo.

Hactenus videor certos & indubitatos Apollodori factus suo parenti restituisse. Plures si quis ei attribuet, non invitus pro suis admittet, modò justa monumenta & necessaria agnitionis indicia præferantur; spurios interim non adoptavit.

Hujus notæ erit *Historia Atheniensium*. Scripsit (inquit vir quidam doctus) *Historiam Atheniensium usque ad reditum Heraclidarum*. Atqui nemo antiquorum opus hoc aut vidit, aut laudat. Dum hujus erroris fontem quæro, puto me in Diodoro Siculo malè intellectoprehendisse. Ait Diodorus se collocare Ἡγεκλιδῶν καὶ Διόδωρον in anno à Trojâ captâ octuagésimo ἀπολυθῶς Ἀπολλοδώρου. Hæc quidem habes in fine præmii ad librum primum, nec ultra quicquam.

Hujus quoque notæ erit *Apollodori Geographia*. Vir magnus & nunquam satis laudandus J. Ger. Vossius libro III de Hist. Græcis, existimabat se invenisse Apol-
d 2
lodorum

Iodorum Geographum, apud Tzetzem chil. 3.H.100. Perpendenti Tzetzæ verba aliud mihi videtur. Nam hæc, ἐν τοῖς περὶ πόλεων, καὶ νήσων, καὶ δῶμων, non sunt ad Apollodorum (qui præcedit) referenda, sed ad Stephanum qui proximâ lineâ subsequitur. Deinde, quæ ibi Tzetzes scribit, ex Bibliothecâ Apollodori hausit, non aliunde. Sed hunc, & si qui alii sunt, errorem tollet secunda editio istius operis, quod quidem optimus Vossius ante mortem auxerat plurimum, & emendaverat. Atque de Apollodoro nihil addam ampliùs, ut qui jamdudum longiùs provectus sim, quàm decreveram.

C A P. VIII.

Conon. Ejus tempus, scripta, stylus, homonymi. Ptolemai, vulgò Hephæstionis, atas. Tzetzes de eo; integrum vidit. Tertulla. Parthenius; de ejus etate. Dubitatur an ad Tiberium pervixerit. Suida locus controversus. Parthenii scripta; & versio Gallica. Plures Ἑσθίων Scriptores. Antoninus, vel Antonius Liberalis; doctorum de eo dissidia. Metamorphoseων Græci aliquot scriptores.

Sequuntur Conon, Ptolemæus Hephæstionis, Parthenius, & Antoninus Liberalis. In his, L.C.tædium tuum brevitatis solabitur.

Apollodorum excipit Conon. Floruit is Julii Cæsaris tempore & sub Augusto, Photius benè animadvertat

vertebat opus suum Cononem Archelao dicasse. Archelaus porro dictus Philopator is erat, qui M. Antonium in Asiâ secutus est, eique favit contra Augustum.

Idem Photius ait se ἐν τῷ αὐτῷ τῷ δ' ἔχει reperisse has Cononis Narrationes & Apollodori Bibliothecam. Ea ratio me permovit, ut hîc quoque jungerem. Præcessit in eo codice, quo utebatur Photius, Apollodorum Conon. Sed ab illo cùm viderem pleraque hunc fuisse mutuatum, volui ut hîc etiam Apollodorum sequeretur. Quicquid de Conone reliquum est, acceptum referimus Photio; qui de stylo operis quid senserit, sic nos docet. Ἀθηναῖος ὁ φάσκει ἐστὶν Κόνων· τοῖς περὶ Σωδῶναις καὶ λέξεσι χαίρει πρὶ καὶ ἐπαρξόδιον. Attico sermone nititur Conon; compositione ac dictione elegans est & venustus.

Conones plures memini me legere. Erat Atheniensium Prætor nemini ignotus Conon; erat Zenonis imperatoris frater hoc nomine, cùmque fortè intelligit Stephanus in Σιμάδα. Conon Mathematicus fuit Archimedis amicus. Fuit denique qui περὶ Ἡρακλείας, περὶ Νηλεΐδου, περὶ Ἰταλίας citatur. Jam, an unus, an plures fuere qui de his scripsere; & si unus, utrùm is noster fuerit Conon, incertum habeo.

Ptolemæum subjunxi Cononi; habui rationem argumenti, (quod utrique simile est) non temporum. Suidæ testimonio Alexandrinus fuit Ptolemæus, cognomento Chennus. Quod autem Hephæstionis filium vulgò faciant viri eruditi, dubio non caret. Vixit enim Ptolemæus sub Trajano; Hephæstion autem sub Antonino Pio; alius certè non occurrit apud veteres, excepto illo Hephæstione, qui Enchiridii auctor existimatur, & cujus meminit Capitolinus inter Veri præceptores. Hephæstion apud Apfyrtum inferioris seculi omnino fuit. Tzetæ interim Ptolemæum Hephæstiona,

stiona, non Hephæstionis, dici video, Chil.VIII. Hist. CXCV, (ubi etiam quædam refert quæ in excerptis non habentur) quod quanti sit, doctis æstimandum relinquo. Emitit Ptolemæus VII libros *κειμή* ut Photius, *παράδοξις ἱστορίας* ut Suidas indicat. Dedicavit labores lectissimæ feminæ Tertullæ, cujus *φιλολόγον* & *πολυμάδης* vehementer suspiciebat. Photius minimè malus iudex credidit hoc scriptum utile fore *ὅρις πολυμάδην ἱστορίαν*, ideóque excerpta fecit; nec jucunditatis nec fructûs expertia. Plura de eo commemorat Suidas.

Parthenius merito suo & exemplarium paucitate jamdudum carus factus est. Ideo locum in hoc corpore Mythologico invenit. Ejus tempora notiora sunt, quàm ut in iis colligendis moram faciamus. Vixit cum Cornelio Gallo familiarissimè, habuitque in Græcis auditorem Virgilium, (qui ex eo nonnulla transtulit, inter alia, Moretum; quod D. V. Isaaci Vossii observatione didicimus.) Bello Mithridatico captus à Cinnâ Romam venit. Atque hæc certa sunt. Suidas autem mox magnas turbas creat, ubi scribit eum ad Tiberium in vivis perdurasse; ita enim anni, inquit Gyraldus, CXX plus minus ei attribuendi sunt. Huic incommodo J.G. Vossius sic mederi conatur, ut *Tiberii tempus intelligi velit, non quo imperare, sed quo florere cepit.* Solenne est Suidæ homonymos commiscere. Sanè Parthenii plures fuere. Fuit quidam Grammaticus Dionysii Alexandrini discipulus. Hunc in testimonium advocat Athenæus, & ejus compilerator Eustathius p. 1412 Il. item p. 567. Odyss. Editionis Frobenianæ. Cùm autem Dionysius ille sub Nerone vixerit; nullo pacto ad Tiberium revocari potest ejus auditor Parthenius. Fuit quoque alius, patriâ Phocensis; Is cùm in scriptis suis Magnentii memi-

meminerit, ut ex Stephano in *Δεικνύσις* clarè constat, longè abest ab iis temporibus, in quibus scimus Nicænum nostrum innotuisse. Tertius adhuc Parthenius fuerit, Chius gente, poeta ex Homeri familiâ oriundus. Scripsit hic inter alia *ἐλεγία εἰς Ἀρσινόην*; colligo hoc ex Scholiis in Epigrammatum Græcorum librum 3.c.40. Suidas tamen hæc ipsa attribuit Parthenio Nicaensi. Qui, si Scholiastæ fides sit, duos diversos Parthenios confudit, & poterit Chius ille sub Tiberio floruisse. Sed redeo ad nostrum. Præter ea ejusdem scripta quæ alii ex Suidâ congeffere, reperio citari in Crinagorâ, apud Etymologum; in Leucadiis, apud Stephanum. Quod autem *Ἐρωτικὰ* hæc ejus sint, licet solutâ oratione concepta, ambigere nos non sinunt Plutarchi Parallela Minora. Si cui argumentum operis minùs placeat; poetam fuisse Parthenium cogitet. Quinimò *Ἐρωτικὰ* scripsit Aristoteles, Aristo Chius, Cadmus, Capito, Clearchus, Heraclides Ponticus, Phanocles, Plutarchus junior, Philippus Amphipolites, Achilles Tatiûs, Heliodorus, Antonius Diogenes, Aristænetus, Longus, Alciphron, Ælianus, Jamblichus *Babylonicorum* auctôr, Lucianus, Lucius Patrensis, Xenophontes tres, Babylonius, Ephesius, Cyprius; Zeno Cittieus; Lysias Rhetor, Zonæus, Eustathius, Cyrus Prodromus. His Herodianum adderem, ex Rheinesii Var. Lect. si quis esset, affirmare possem. Secutus sum in Parthenio Cornarii Editionem, ducem non satis fidam. Exemplar Ms. nullum invenire potui, sed nec versionem Gallicam, quam J. Fournier adornavit.

Antonini Liberalis incertum an apud veteres fiat mentio. Existimabat Is. Caufabonus in notis ad Suetonii Rhetoras, hunc esse Antonium Liberalem illum, quem Hieronymus ex Suetonio ponit ad annum Eutab. Chronici CIO CIO LXIV; hujus opinioni refragantur

gantur Scaliger, Mauffacus, & G. Vossius; accedit ei Abr. Berkelius V. D. qui Liberalem nuper in lucem emisit. Ego in re dubiâ *ἰνίχα*. Narrationes complectitur Antoninus ex scriptoribus ævi melioris, qui interci- derunt; quo nomine commendatior esse debet Philo- logis. Metamorphoseis apud veteres scripsisse repe- rio (præter eos quos laudat Liberalis) Callisthenem, Dorotheum, Theodorum, Parthenium, & Adrianum Sophistam. Sed de his hætenus. Ne fortè, ut citra laudem (quod faciliè credo,) scripsi, ita ultra veniam quoque molestus esse pergam.

E R R A T A.

In Differt. p 41, lege in lib. 45, dele scripsit. In Notis, p. 85, l. coli. 90, additus 98, ad Molossos, *de* d. decessit. 147, *Ulyssis*. 148, *Pausaniæ*, cætera L. C. condonabit.

A P O L.

ΑΡΟΛΛΟΔΟΡΙ ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΥ

ATHENIENSIS

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

BIBLIOTHECES

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Liber primus.

βιβλίον α΄.

C. A P U T I.

Κ Ε Φ Α Λ Α.

OE L U S om-
nium primus
mundi universi
imperio præfuit:

ductaque uxore Tellure,
prioris ex ea filios sustulit,
quos Centimanos cognomi-
narunt, Briareum, Gyen,
ac Cœum. Qui, quod sin-
guli centum manus & capita
quingenta haberent, cor-
poris cum magnitudine, tum
robore cæteris mortalibus
antecelluerunt.

§. 2. Post hosce autem è
Cœlo Tellus Cyclopas, Har-
pen, Steropen, & Bronien,
quorum singuli unum oculo-
lum in media fronte habe-

ΤΡΑΝΟ΄Σ
πρῶτος ὅπαν-
τὸς ἐδωκασθε
κόσμῳ γῆμας ὅ

Γῶν ἐπέκλωσε πρῶτος τὰς
ἐκ τὸ γῆρας πρῶτος γέν-
εστας, Βριάρεον, Γύην,
Κοῖον. οἱ μέγδαι τε ἀνυ-
πέρβλητοι καὶ δυνάμει κα-
θείσκεισαν· χεῖρας μὲν·
ἀνὰ ἑκατὸν, κεφαλὰς
δὲ, ἀνὰ πεντήκοντα ἔχον-
τες.

§. β. Μετὰ τούτους δὲ,
αὐτῷ τεκνοῖ Γῇ Κύκλωπας,
Ἄρπιν, Στερέπιν, Βρόν-
τιν, ὧν ἕκαστος ἔχει
ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῷ με-

A

πάντων. ἀλλὰ τέτοις μὲν οὐρανὸς δόσας, εἰς Τάρταρον ἔρριψε· τόπος ὅς οὐτὸς ἐρεβώδης ὄρεν ἐν ἄδου, ποσὺτον ἀπὸ γῆς ἔχον διάστημα, ὅσον ἀπ' ἐρεβού γῆ.

§. γ. Τελιοῖ ὅς αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τὺς Τιτάνους, θεσσαγορεδόντας, Ωκεανὸν, Κοῖον, Ὑπερίωνα, Κεῖον, Ἰαπτόν, καὶ νεώτατον ἀπαύτων Κρόνον. θυγατέρας τε πατρὶς κληθεῖσας Τιτανίδας, Τηθύω, Ρίαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Λιώνην, Θέαν. ἀναγκάσθη δὲ Γῆ ὅτι τῇ ἀπωλείᾳ τῇ εἰς Τάρταρον ριζόντων παίδων, πείθει τὺς Τιτάνας ἐπιθέσθαι πατρὶ· καὶ διδόνσιν ἀδαμαντίνην ἀσπίδα Κρόνῳ. οἱ δὲ, Ωκεανὸν ἔχοντες, ἐπιπδύνται. καὶ Κρόνος ὑποτιμῶν τὰ αἰδοῖα τῷ πατρὶ εἰς πλὴν δάλασσαν ἀφίησιν· ἐκ δὲ τῇ σαραγμῶν τῷ ῥέοντος αἵματος Εἰρινύες ἐκκρόνοντο, Ἀλῆκῳ, Τισφόνη, Μεγάρῃ τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκκαλόντες· τὺς τε καταρταροδόντας ἀνή-

bant, peperit. Sed hos Cælus victos dejecit in Tartarum. Is locus est apud Inferos tenebrosissimus, qui tantum à terra distat, quantum à cælo terram abesse ferunt.

§. 3. Cælus item ex eadem conjuge procreavit Oceanum, Cæum, Hyperionem, Crium, Iapetumque, cognomento Titanas, & novissimum omnium Saturnum suscepit. Præterea filias, Tethyn, Rheam, Themim, Mnemosynen, Phœbénque & Dionen, ac Thiam, quas Titanidas nominarunt. Mox verò Terra, indignissimè ferens filiorum in Tartarum dejectorum internecionem, Titanas, ut patrem aggredierentur, inducit: Saturnoque adamantinam falcem suggerit. Tum ij omnes, præter unum Oceanum, in patrem impetum faciunt; & Saturnus præfecta Cæli genitalia dejecit in pelagus, deque virilium sanguinis fluentibus guttis Erinnyes, Alecto, Tisiphone, ac Megæra, enatæ sunt. Cælo demum è regno expulso, & revocatis ab ima Tartari profunditate

germanis fratribus , Saturnum imperio suffecerunt. At hic rursus Titanas fratres compeditos demisit in Tartarum. Rheam inde sororem sibi in matrimonium copulavit. Postea cūm Cœlus ac Terra illum filij sui viribus imperio deturbatum iri prædicerent , singulos , ut quisque in lucem prodibat atque nascebatur , ita devorabat : & Vestam prius , Cererem deinde , & Junonem ; post has Plutonem & Neptunum deglutivit. Quamobrem irata conjux Rhea in Cretam , quo tempore Jovem in utero ferebat , proficiscitur , ubi in antro Dictæo illum parit ; & Curetibus , Adrastæque ac Idæ Nymphis Melissarum filiabus alendum dedit. Hæ verò Amaltheæ lacte puerum educant. At Curetes , in antro armati infantem aservantes , hastilibus scuta ; ne vagientis pueri vocem Saturnus audiret , quatiabant. Rhea verò involutum fasciis lapidem pro nato patri filio devorandum dedit.

γαρον ἀδελφούς. καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκεν. Ὁ δὲ τέτοις μὲν τῷ Ταρταρῷ, πάλιν δίσας, κατέβριξε. ἥ δὲ ἀδελφὴν Ρέα γήμας· ἐπειδὴ Γῆ τε, καὶ Οὐρανὸς ἐδωσιώδωσαν αὐτῇ, λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίῃς ἥ ἀρχὴν ἀφαιρηθήσεως, κατέπινε τὰ θυνώμυρα, καὶ σφύτῳ μὲν θυνηδύσαν Εἰς αὐτὴν κατέπινε· εἶπε Δήμυτταν, καὶ Ἡῤαν· μεθ' αἷ Πλείτωνα καὶ Ποσειδῶνα· ὀργισθεῖσα δὲ ὅτι τέτοις Ρέα, παρεγίνετο μὲν εἰς Κρήτῳ, ὀπνίκα ἥ Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύλχανε. θυνᾷ δὲ ἐν αὐτῇ ἥ Δίκτης Δία. καὶ τῷτον μὲν δίδοι πρέσβει Κούρησί τε, ταῖς Μελισσῶν παισὶ νόμφοι, Αδραστία ἥ καὶ Ἰδῆ. αὐταὶ μὲν οὐκ ἔπαῖδα ἔπρεπον τῷ ἥ Αἰμαλθείας γάλακτι. οἱ δὲ Κούρητες, ἐνοπλοὶ ἐν τῷ αὐτῷ τὸ βρέφος φυλάσσοντες, τοῖς δόρασι τὰς ἀσίδας σωέκρον, ἵνα μὴ ἥ παῖδες φωνῇς ὁ Κρόνος ἀκείσῃ. Ρέα δὲ λίθον σαρκογνώστα, δίδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν, ὡς ἥ γενημένον παῖδα.

Επειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγλυήθη
 τέλειος, λαμβάνει Μη-
 πιν ἢ Ωκεανοῦ σπύεργον· ἣ
 δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρ-
 μακον· ἐφ' οὗ ἐκείνος ἀναγ-
 καθεῖς, ποσῶτον μὲν ἔξεμαί-
 ῃ λίδον, ἐπιπτα τοὺς παῖ-
 δας, οὓς κατέπει. μεθ' ὧν
 Ζεὺς ἢ πρὸς Κρόνον, καὶ
 Τιταῖας ἐσήμεγε· πόλεμον.
 μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυ-
 τοὺς δέκα, ἡ Γῆ πρὸ Διὶ
 ἔχρησε ἢ νίκῃ, τοὺς κα-
 ταπάρια φθέντας αὐτῇ συμ-
 μάχοις. ὁ δὲ, πῶς φευ-
 ρούσαν αὐτῶν τὰ δεισμὰ
 Κάμπῳ ἀποκρίνας, ἔλυ-
 σε. καὶ Κύκλωπες τότε
 Διὶ μὲν δίδωσι βρογχίῳ, καὶ
 κεραιόν. Πλούτωνι δὲ κυ-
 νέῳ, Ποσειδῶνι δὲ πρίαι-
 ναν. Οἱ δὲ, τούτοις ὅπλι-
 σθέντες κρατῶσι Τιταίων. καὶ
 κατέρξαντες αὐτοὺς ἐν πρὸ
 Ταρτάρῳ, τοὺς ἑκατόγ-
 χιρας κατίστησαν φύλακας.
 αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται
 πρὸς τῆς ἀρχῆς. καὶ λαγ-
 χάνει Ζεὺς μὲν, πῶς ἐν
 οὐρανῷ δαμασείαν Ποσει-
 δῶν δὲ, πῶς ἐν θαλάσῃ.

MOx ubi Jupiter justæ
 atque integræ fuit æ-
 tatis, Metin Oceani filiam
 sociam capit : quæ Saturno
 pharmacum bibendum pro-
 pinat : cujus ille vi coactus,
 lapidem prius, deinde, quos
 antea filios devorarat, evo-
 mit : quorum adjumento Ju-
 piter adversus patrem Sa-
 turnum ac Titanas bellum
 gessit. Verùm decimo post
 hujusce inter eos belli anno,
 Tellus victoriam Jovi, si in
 Tartarum dejectos sibi in
 societatem adscisceret, vati-
 cinata est. Tum is, Campe
 custode interfecta, eos è vin-
 culis liberavit. Tum etiam
 Cyclopes Jovem tonitru,
 fulgetraque & fulmine: Plu-
 tonem autem galea, & Ne-
 ptunum tridente condona-
 runt. His illi telis armati Ti-
 tanas subigunt, & coniectos
 in vincula, atque in Tarta-
 rum detrusos, Centimanis
 custodiendos dederunt. Quo
 facto, iidem rerum impe-
 rium sorte inter se partiu-
 tur : ac Jovi quidem cœli
 regnum, Neptuno maris,

Plutoni autem Inferorum loca obtigerunt.

§. 2. Cæterum Titanibus procreantur Oceano quidem & Tethye Oceanidum tria millia, Asia, Styx, Electra, Doris, Eurynome, Amphitrite, Metis. Cæo autem ex Phœbe, Asteria, & Latona: ex Hyperione ac Thia, Aurora, Sol, Luna. Crius ad hæc & Eurybœa Ponti filia genuerunt Astræum, Pallantem, Persen.

§. 3. Iapeto autem ex Asia Oceani filia nascitur Atlas, qui suis humeris cælum sustinet; Prometheus item, & Epimetheus, ac Menæcius, quem in Titanico bello fulminatum Jupiter in Tartarum detruxit.

§. 4. Sed è Saturno ac Philyra natus est Chiron geminus Centaurus: ex Aurora verò & Astræo nati sunt Venti & Astra; Perses ex Asterio Hecaten genuit. Pallanti & Stygi Oceani filij procreati sunt Nice, Cratos, Zelus, Bia.

§. 5. Jupiter Stygis aquam de scopulo per Inferorum loca fluentem, jurisjurandi

Πλούτων δὲ ; πῶς ἐν αἴθρῃ.

§. β. Εὐμένοντο δὲ Τιτάνων ἕκγονοι, Ωκεανοῦ μὲν καὶ Τηθύος, Περσίδαι Ωκεανίδες, Ἀσία, Στύξ, Ἠλέκτρα, Δῶρις, Εὐρύνομη, Ἀμφιτρίτη, Μῆτις· Κοίη δὲ καὶ Φοίβης, Ἀσπεία, καὶ Λητώ. Ὑπερίωνος δὲ καὶ Θείας, Ἡώς, Ἡλίου, Σελήνης· Κεῖος δὲ καὶ Εὐρυβοίας οὗ Πόντου, Ἀστᾶος, Πάλλας, Πέρσης.

§ γ. Ἰαπετῶ δὲ καὶ Ἀσίας τῷ Ωκεανοῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸ οὐρανόν· καὶ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, καὶ Μενόιππος, ὃν κεραιώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς, κατεπαρτάρασεν.

§ δ. Εὐμείνο δὲ τῷ Κεῖνῳ καὶ Φιλύρῃ, Χείρων διφυῆς Κένταυρος. Ἡὸς δὲ καὶ Ἀστᾶς, αἵεμοι καὶ ἄστρα. Πέρσου δὲ καὶ Ἀσπείας, Ἑκάτη. Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς οὗ Ὁκεανοῦ, Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία.

§ ε. Τὸ δὲ τῷ Στυγὸς ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐν αἴθρῃ ῥέον, Ζεὺς ἐποίησεν ὄρκον, πάντων αὐτῇ

πυλὴ δίδυς, αἵ δ' ὦν αὐτῶν
χρὶ Τιτανῶν μὲν ἦν παίδων
σωσεμᾶχοι.

§. 5. Πόντε δὲ καὶ Γῆς,
Φόρχῳ, Θαύμας, Νηρεὺς,
Εὐρύβοια, Κητώ. Θαύμαν-
τῷ μὲν οὖν καὶ Ηλέκτρας
ἦν Ὀκεανὸς, Γῆς, καὶ
Ἀρπυιαί, Αἰλλῶ, Ωκυπέ-
τη. Φόρχος δὲ καὶ Κηῖς Φορ-
κυάδες Γοργόνες. αὗται δ' ὦν
ἔρῃμβι, ὅταν τὰ κατὰ Περ-
σία λέξομεν.

§. 7. Νηρεὺς δὲ, καὶ Δω-
ρίδος ἦν Ὀκεανὸς, Νη-
ρείδες δ' ὦν τὰ ὀνόματα,
Κυμοδόη, Σπειὼ, Γλαυ-
κοδόη, Ναυσίθοη, Ἀλίνη,
Ερατώ, Σαώ, Ἀμφιτείτη,
Εὐνίκη, Θέτις, Εὐλιμένη,
Ἀγαυή, Εὐδώρα, Δότω,
Φέρουσα, Γαλαΐαία, Ἀκταίη,
Προτομέδουσα, Ἴπποδόη,
Λυσισάσσα, Κυμὼ, Πίονη,
Ἀλιμίδα, Πλησαύρη, Εὐ-
κράτη, Πρωτώ, Καλυψώ,
Πανόπη, Κραντώ, Νεόμειρις,
Ἴππονόη, Δηϊάνειρα, Πο-
λυόη, Αὐτονόη, Μελίη,
Διώνη, Ἰσάη, Δηρῶ, Εὐα-
γόρη, Ψαμάδη, Εὐμόλπη,
Ἴόνη, Δυναμένη, Κητώ,
Λιμνώρεια.

religione decoravit : quòd
ipsi contra Titanas unà cum
filiis opem tulisset.

§. 6. Ponti verò & Terræ
hi sunt filij, Phorcus, Thau-
mas, Nereus, Euryboea;
Ceto. Ex Thaumante autem
& Electra Oceani filiis, natæ
sunt Iris, Harpyiæ; Aëlle &
Ocypete. Phorco ex Cetone
gignuntur Phorcyades Gor-
gones : de quibus dicendum
erit, ubi de Persei rebus age-
mus.

§. 7. Nerei & Doridis,
quos Oceanus genuit, Ne-
reides filia fuerunt, quæ his-
ce nominibus appellantur,
Cymothoë, Speio, Glauco-
thoë, Naufithoë, Halia,
Erato, Sao, Amphitrite,
Eunice, Theris, Eulimene,
Agave, Eudora, Doto, Phe-
rusa, Galatea, Actæa, Pro-
tomedusa, Hippothoë, Ly-
sianassa, Cymo, Pione, Ha-
limede, Plesauze, Eucrate,
Proto, Calypso, Panope,
Cranto, Neomeris, Hippo-
noë, Dejanira, Polynoë, Au-
tonoë, Melie, Dione, Isæa,
Dero, Evagore, Psamathe,
Eumolpe, Ione, Dynamene,
Ceto, Limnorea.

CAP. III.

ΚΕΦ. Γ.

Jupiter autem Junonem sibi connubio junxit, ex eaque Heben, Ilithyan, & Argen procreavit : Ad hæc multis cum mortalibus tum immortalibus feminis rem habuit. Ex Themide igitur Cæli filia, Horas procreavit, Irenen, Eunomiam, Dicen : Parcas Clotho, Lachefin, Atropon. Ex Dione Venerem : ex Eurynome Oceani filia Grantias, Aglaïam, Euphrosynen, & Thaliā : de Styge Proserpinam : è Mnemosyne, Musas, quarum prima fuit Calliope, deinde Clio, Melpomene, Euterpe, Erato, Terpsichore, Urania, Thalia, & Polymnia.

§. 2. Atqui Calliopes & Oeagri, Linus, qui & patrem habuisse Apollinem dicitur, filius fuit, quem Hercules interemit : & Orpheus, qui citharædicam exercuit : qui & canens lapides arboresq; movebat. Hic post Eurýdicen conjugem serpentis morsu è medio sublatam, ad Inferos, revocaturus ipsam

Zεὺς δὲ ἁματὶ μὲν Ἥραν, καὶ περὶ Ἥρας, Εἰλειθυῖαν, Ἀργῆν. μίγνυνται δὲ πᾶσαι, Σηταις τε καὶ ἀθανάτοις γυναιξίν. ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος τὸ Οὐρανὸν, Ἥνᾳ θυγατέρας Ὄρας, Εἰρήνην, Εὐνομίαν, Δίκην. Μοίρας, Κλωθὴν, Λάχην, Ἀτροπον. ἐκ Διώνης γὰρ, Ἀφροδίτην. ἐξ Εὐρυνόμης δὲ τὸ Ὠκεανὸς Χάριτας, Ἀγλαΐην, Εὐφροσύνην, Θάλειαν. ἐκ δὲ Στυγὸς, Περσεφόνην. ἐκ δὲ Μνημοσύνης, Μῦσας, πρῶτην μὲν Καλλιόπην, εἰτα Κλειώ, Μελπομένην, Εὐτέρπην, Ερᾶν, Τερψιχόρην, Οὐρανίαν, Θάλειαν, Πολυμνίαν.

§. β. Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάχου, κατ' ὀπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λῆνός, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκλεινε· καὶ Ὀρφῆος, ὁ ἀσκήσας κιθαροδία· ὃς ἄδων ἐκίνει λίθοις τε καὶ δένδρα· ἀποθανύσης δὲ Εὐρύδικης τὸ γυναικὸς αὐτῇ δηχθείσης ὑπὸ ὄφeos, καὶ θῆλαιν εἰς ἄδην,

δείλων ἀγαγεῖν αὐτῶν· καὶ
Πλέτωνα ἐπεισεν ἀναπη-
ψαι· ὁ δὲ ὑπέσχετο τῷτο
ποιήσεν, αὐτὸν μὲν περὶ ὁ-
μοῦ· Ορφέος ὁπισταφῆναι
περὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ
περὶ γυμνασίου· ὁ δὲ, ἀπ-
σῶν, ὁπισταφῆναι ἐδείκνυτο
τὴν γυναικα· ἡ δὲ, πάλιν
ἐπείσθη· εὖρε δὲ Ορφέος
καὶ τὰ Διονύσου μυθήματα, καὶ
τίταται περὶ τὴν Πιερίαν,
διασπαρτὰς ὑπὸ τῶν Μαινάδων.

Μαινάδibus, ad Pieriam sepultus fuisse proditur.

§. γ. Κλειὸν τῇ Πιέρῃ τῷ
Μάγνητι ἡρώδι κατὰ μῦ-
θον Ἀφροδίτης· ὠνείδιτι τῷ
αὐτῇ τὸν Ἄδωνιδος ἔρωτα.
σωθείσῃ τῇ ἐχθρόνησιν ἐξ
αὐτῆς παῖδα Ἰάκινθον· οὗ Ὁά-
μυρις, ὁ Φιλαμμωνος καὶ Ἀρ-
μόπιος νύμφης, ἔχον ἔρωτα,
πορῶτος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρᾷν ἀρ-
ρένων. ἀλλ' Ἰάκινθον μὲν ὕ-
στερον Ἀπόλλωνος ἐρῶμενον ὄν-
τα, δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπὸ κ-
τενε· Ὁάμυρις δὲ, κάλλι δι-
νεγκὼν καὶ λιθαροδία, περὶ μου-
σικῆς ἤεισε Μύσας, σωθεί-
μεν, αὐτὸν μὲν κρήνων ἐυρεθῆναι,
πορῶτος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρᾷν ἀρ-
ρένων· οὗ Ὁάμυρις δὲ, κάλλι δι-
νεγκὼν καὶ λιθαροδία, περὶ μου-
σικῆς ἤεισε Μύσας, σωθεί-
μεν, αὐτὸν μὲν κρήνων ἐυρεθῆναι,

descendit : ab eoq; persuasus
Pluto ei reducendæ uxoris
potestatem facit, ea lege, ut
inter redeundum Orpheus
conjugis conspiciendæ gratiâ
antea nunquam respiceret,
quàm cùm jam domum per-
venisset suam. Ille autem
haudquaquam fidens, con-
versus Eurydicen uxorem in-
sequentem spectavit : quæ
tum ad Inferos remeavit. Post
hæc Orpheus Dionysij my-
steriis inventis, discerptus à
Μαινάδibus, ad Pieriam sepultus fuisse proditur.

§ 3. Clio Pierum Magne-
tis filium, Veneris ira, quod
ei Adonidis amorem expo-
brasset, deperivit, cujus com-
pressu Hyacinthum filium
concepit. Hujus amore Tha-
myris, Philammonis & Ar-
giopes Nymphæ filius, in-
flammatu fuit; ac masculâ
Venere primus usus dicitur.
Sed Hyacinthum amasium
disco percussu Apollo in-
vitus occidit. Thamyris cùm
forma corporis præstans,
tum fidibus clarus, de cantu
Musas provocavit, omnium-
que concubitu victor, vi-
ctus autem, illarum arbitrata
se multatum iri paciscitur.

Musæ

Musæ itaque superatum
Thamyrin, oculorum luce
& citharædica privant.

§. 4. Cæterum Rhesus fuit
Euterpes ac Strymonis am-
nis filius, quem in bello Tro-
jano Diomedes obtruncavit.
Nec desunt, qui hunc Callio-
pe natum scribant. Cory-
bantes ex Apolline, & Tha-
lia geniti sunt. At Melpome-
ne & Acheloo, Sirenes; de
quibus, ubi de Ulyssæ agetur,
dicemus.

§. 5. Juno citrà cujusquam
concubitum peperit Volca-
num. Sed Homeri testimo-
nio, & hunc Jove natum esse
confirmatur: Quem Jupiter
matri in vincula conjecitæ
opem ferentem de cælo præ-
cipitem dedit. Nam conju-
gem, quòd Herculi ad Ilium
devastandum naviganti tem-
pestatem intulisset, ex Olym-
po suspenderat. Vulcanum
verò in Lemno insula deje-
ctum, & eo casu claudum
factum, Thetis servavit in-
columem.

§ 6. Jupiter ad hæc The-
tidi, varias alternanti formas
quo illius vitaret amplexus,
immiscetur. Quam, cum

καθυπέρπτεται ἢ αἱ Μῦσαι γ-
νόμῃται, καὶ τὸ μῦσάτων αὐτὸν
καὶ τὴν κίθαριν ἀφαιρῶσιν.

§. 4. Εὐτέρπης ἢ καὶ πρ-
ταμῶ Στρυμόντος Πῆσος.
ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀ-
πικτηνεν. ὡς ἢ ἔνιοι λέ-
γουσιν, ὅτι Καλλιόπης ὑπῆρ-
χεν. Θαλίας ἢ καὶ Ἀπόλ-
λωνος ἐγένοντο Κορύβαν-
τες. Μελπομένης ἢ καὶ Ἀχ-
αίου, Σειρήνες. καὶ ὅτι ἐν
τοῖς καὶ Οὐδυσσεύς ἐρεῖ-
ται.

§. 5. Ἡστὶς ἢ, καὶ εἰς ἐν-
ταῦτα ἐγένοντο Ἡφαιστον. ὡς
ἢ Ομηρὸς λέγει, καὶ ταῦτα
ἐν Διὸς ἐγγύησι. εἰρήνη ἢ
αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ Ζῆς,
Ἡρὰ δὲ Διὶ σὴν βοῶντο.
ταῦτῃ γὰρ ἐξέκρεμαστο Ζῆς
ἐξ Ολύμπου, χειμῶνα ἐπι-
τίμῃσαν Ἡρακλῆϊ, ὅτι
Τροίαν ἐλὼν ἔπει. πάν-
τα δ' Ἡφαιστον ἐν Λήμνῳ,
καὶ πρῶτόντα τὰς βάσεις,
διέσωσε θεός.

§. 6. Μίγνυται δὲ Ζεὺς
Θέπιδι, μεταβαλλοῦσθαι εἰς
πολλὰ ἰδέας, καὶ οὕτως μὴ
συνελθεῖν. καὶ αὐτῷ γῆνο-

B

μίνλιν ἔγκυνον, κατὰ πίνει
 φιδάσας· ἐπεὶ περ ἔλεγε γυνή-
 σιν παῖδα, μετὰ δ' ἔμειλυσαν
 ἐξ αὐτῆς γινέσθαι κόριν, ὃς
 ἔρανος δαΐσας γηήσεται
 ἥτο φοβηθεὶς, κατέπειν αὐ-
 τήν. αἶς δ' ὅτ' ἡμίσσας ἐνέσκη
 χεῖν, πηξάσθαι αὐτὴν δ'
 κεφαλῇ πλέκει Περμη-
 δῶς, ἥ, καδὰ φ' ἄλλοι λέ-
 γουσιν, ἡ φάινται, ἐκ κορυφῆς
 ὅπῃ ποταμὸς Τείπωνται, Ἀθη-
 ναίᾳ σὺν ἄλλοις ἀνέδοξε.

Κ Ε Φ. Δ.

Τὼν δὲ Κοίῃ θυγατέ-
 ρον Ἀστεία μ', ὁμοιω-
 θεῖσα ὄρνυμ, ἐαυτὴν εἰς δα-
 λασσας ἔρριψε, φεύγουσα
 πλὴν τοῦ Δία σιωπούσαν,
 καὶ πόλιν ἀπ' ἐκείνης Ἀστε-
 εία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστε-
 ρον δὲ Δῆλον. Λιπὴν δὲ,
 σκελεθῆσα Διὶ καὶ πλὴν γλῶ-
 σσαςαν ὑφ' Ἡρας ἡλαυνε-
 τε, μέγας εἰς Δῆλον ἐλ-
 θεῖσα, γυνὰ πρῶτον Ἀρτε-
 μιν· ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα, ὕστε-
 ρον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν. Ἀρ-
 τεμιν μ' οὐκ, τὰ φ' Ἡραν
 ἀσκήσασα, παρδένος ἐμει-
 νεν· Ἀπόλλων δὲ, πλὴν μαν-
 τικῇ μαθὼν παρὰ τῷ Πανδῷ

gravidam esse persensisset,
 absorbere occupat, quoniam
 post natam ex ea puellam,
 filium se parituram dicebat,
 qui cœli dominatione potitu-
 rus esset. Id futurum veritus
 eam absorbit. Ubi verò pa-
 riendi tempus advenit, Pro-
 metheus, sive, ut alij tra-
 dunt, Vulcanus, ejus caput
 securi percussit, deque illius
 vertice secus Tritonem am-
 nem armata Pallas exilivit.

C A P. I V.

CÆterum de Cœi filia-
 bus Asteria fugiens Jo-
 vis complexum in coturni-
 cem mutata seipsam demisit
 in mare, quæ ab ea urbs
 Asteria appellata fuit, quæ
 postea Delos nomen acce-
 pit. Siquidem Latonam ab
 Jove compressam per uni-
 versum terrarum orbem Ju-
 no infectata est, donec De-
 lum pervenit, atque ibi Dia-
 nam prius peperit: qua ob-
 stetrice adjuta mater Apol-
 linein deinceps edidit. Enim-
 vero Diana venationis studio
 delectata, virgo permanfit:
 Apollo autem divinandi fa-
 cultatem edoctus à Pane

Jovis & Contumeliæ filio, Delphos, quo tempore Themis illic oracula dabat, se contulit. At cùm templi cultos Pytho serpens ab hiatus aditu prohiberet Apollinem, hoc perempto Deus oraculi locum occupat, neque longo post tempore Tityum quoque Jovis ex Elara Orcho- meni filia natum interemit: quam Jupiter ubi compressit, Junonis metu sub terram occuluit, conceptumque filium Tityum inusitatæ magnitudinis in lucem edidit. Hicigitur in Pythonem contendens, Latonam conspiciatus, ejusque desiderio de- tentus, abripit. Hæc filiorum opem implorat, ij Tityum sagittis conficiunt: qui & mortuus cruciatur. Vultures enim apud Inferos ejus cor depascere nunquam desistunt.

§. 2. Apollo etiam Mar- syan Olympi filium occidit. Hic enim, cùm tibias invenisset, quas Minerva, quod informem vultum efficerent, abjecerat, Apollinem de Musica provocare non dubitavit. Hoc de compacto in

τῷ Διὶ καὶ Τυφίῳ, ἦσαν αἱ Δέλφοι, χρησμοδοῦ- σης τότε Θέμιδος. ὡς δὲ δόρυ ἔχον τὸ μαρτεῖον Πύ- θων ὄφεις, ἐκάλυεν αὐτὸν παρελθὲν ἐπὶ τὸ χάσμα, τῷ τιν ἀέλαν, τὸ μαρτεῖον ὀφθαλμοῖς. κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν· ὅς μιν Διὶς υἱὸς, καὶ τῆς Ορχομένης θυγατρὸς ἑλάρης, μιν Ζεὺς, ἐπειδὴ συνῆλθε, δίδωκεν Ἡραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε καὶ τὸν κυοφορηδόντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη, εἰς φῶς ἀνήγα- γεν. ἔτ' ἐρχόμενος εἰς Πύ- θωνα, Λιπὴν δεινὴν, πό- θον καταχευεῖς ὀπισσάται· ἡ δὲ, τοὺς παῖδας ὀπιθελεῖται, καὶ πεταποξέειν αὐτόν· κο- λάζεται δὲ καὶ μετὰ δά- ναν· γύπες γὰρ αὐτῷ πύ- λινον ἐν ἄλσος ἰδίου- σιν.

§. 3. Ἀπὸ κτείνει δὲ Ἀπόλ- λων καὶ τὸν Ολύμπου παῖδα Μαρσύαν. ἔτ' γὰρ, εὐρών αὐλὴν, ὅς ἔρριπεν Ἀθηνᾶς διὰ τὸ πῶς ὄψιν αὐτῆς ποιῆν ἄμορφον, ἦλθεν εἰς εἶν ὅτι μουσική· Ἀπόλλωνι· σμυδόμενων δὲ αὐτῷ, ἵνα

venisset, folis radiis exca-
latus, pristinam oculorum lu-
cem recuperavit, inde con-
festim adversus Oenopionem
contendit. Sed & Neptuno
quidem Volcani artificio sub-
terraneum domicilium fecit.

§.4. Ad hæc Aurora Orionis
amore capta ipsum rapuit,
ac secum in Delum transtulit:
Nam Venus, quod cum Mar-
te concubuerat, perpetuo il-
lam ardore cruciabat. Nec
desunt qui scribant, Orio-
nem, quod Dianam, ut se-
cum disco luderet, invirasset,
occisum fuisse. Sed aliis pro-
ditur inferentem vim Opi
uni è virginibus, quæ ab Hy-
perboreis venerant, à Diana
sagittis confixum fuisse.

§.5. Neptunus autem Am-
phitriten Oceani filiam sibi
conjugio copulavit: ex qua
Triton ac Rhode, quæ Soli
nupsit, orti sunt.

CAP. V.

Pluto Proserpinæ amo-
re succensus incredibili,
eam Jovis adjumento furtim
rapuit. At Ceres, accensis fa-
cibus, noctes, atque dies
universum terrarum orbem

ἠδραγομένη· ὡς ἐλπίσιν
ἐκχεύειν ὑπὸ τῇ ἡλιακῇ ἀκ-
τῇ, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ
τῷ Οἰνοπίωνι ἑαυτοῦ δειν. ἀλ-
λὰ τῇ μὲν Ποσειδῶνι, Ἡρα-
κλῆϊ τε καὶ γυνὴν ἑταίρην
ἔσπευσεν οἶκον.

§. 4. Ωρίωνος δ' Ἡὸς
ἠδραγομένη ἦρπασεν, καὶ ἐνό-
μισεν εἰς Δῆλον. ἐπὶ οὖν γὰρ
αὐτὴν Ἀφροδίτη συνελθὼς ἠ-
γάσθη, ὅτι Ἀρεΐ συνδύνασθην.
ὁ δὲ Ωρίων, ὅς μ' ἔντοιο
λέγουσιν, ἀνῆρδην, δισκάδων
Ἀρκίαν περιχάλεμος· ὅς
δὲ πνεύς, βία ζόμβρος ὤπιν,
μία μὲν ἔξ Τριβορέων
παραγομένην παρδίνων,
ὑπὸ Ἀστύμητι ἐπ' ἐξού-
δην.

§. 5. Ποσειδῶν δὲ Ἀμ-
φιτείτῳ τῷ Ωκεανοῦ γα-
μῶν καὶ αὐτῇ γένεται Τεί-
των καὶ Ρόδῳ, ὧν Ἡΐλιος
ἕχνημι.

Κ Ε Φ. Ε.

Πλάτωνος, Περσεφόνης
ἠδραγίς, Διδὸς συνερ-
γῶντος, ἦρπασεν αὐτὴν κρύ-
φα. Δήμητρα δὲ, μὲν λαμ-
πρῶν νυκτὸς τε καὶ ἡμέ-
ρας, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν

B iij

ζητῆσαι φρίκη· μαθῶσα δὲ παρ' ἑρμηνείων, ὅπῃ Πλούτωνι αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργισομένη τοῖς, ἀπέλιπον ὑπεράν· ὡκεδυσῆσα δὲ γυναικί, ἦκαν εἰς Εὐβοίαν· καὶ πρῶτον μὲν ὅτι τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγλάστον ἐκάλεσαν πίψαν παρὰ τὸ Καλλίχου φρίαν καλέεσθαι· ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθῶσα τὸν βασιλεύοντα τῷπῃ Εὐευσινίων, ἐνδον εἶσιν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τέτων, παρ' αὐτὰς καθεζέσθαι, χεῖρα περὶ ἰάμβην, σκώψασα τὴν θύαν, ἐποίησε μαιδιάσαι· διὰ τῆτο ἐοπίς Θεσμοφορίοις περὶ γυναικας σκώπειν λέγουσιν· ὅντ' οὖν δὲ τῇ Κελεῷ γυναικί Μετανεῖρα παιδί, τῆτο ἔδρεψεν ἡ Δημήτηρ παραλαβῶσα· βυλομένη δὲ αὐτὸ ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατέδει τὸ βρέφ' οὗ, καὶ πειρήρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτῆς.

§. β. Καθ' ἡμέραν δὲ, παραδόξως αὐξανόμεν' ἦν Διτῶντ' οὗ, τῆτο γὰρ ὡς ὄνομα τῷ παιδί, ἐπετίθησιν

vestigando lustravit: quæ, ubi renunciatur, à Plutone filiam fuisse abreptam, Diis irata cælum reliquit, mortalique assimilata mulieri, Eleusinem contendit, ac primo quidem lapidem Ἀγλάστον de suo mœrore appellatum, non procul à Callichoro puteo, insedit; Inde ad Celeum jam tum Eleusiniarum Regem profecta, ad illius mulieres introducta est: à quibus, cum, ut assideret, rogaretur, Anus quædam, cui Iambe nomen fuit, Deam scommatibus lacessivit: eaq; ratione risum illi excussit: qua de re in Thesmophoriis, mulieribus scommatum licentiam enatam fuisse memorant. Celeo tum ex Metanira conjugis filius erat: hunc in sinu suo assumptum Ceres alebat, quem, cum immortalē facere vellent, per noctes in igne deponebat infantem, ac eum in modum, quidquid in illo mortalitatis inerat, adimebat.

§. 2. Puer autem, cui Deiphonti nomen erat, in dies supra quàm credi posset, adolescebat: mater quidnam

Dea faceret, observat, cū-
que igne coopertum depre-
hendisset filiolum, exclama-
vit; Quocirca puer ab igne
fuit absumptus, seque ipsam
Dea agnoscendam dedit; ac
Triptolemō Metaniræ nato-
rum maximo currum ab ala-
tis trahendum draconibus
comparat, triticūmque con-
cessit, quod per aërem vectus
universo terrarum orbi se-
rendum condonaret. Atqui
Panyasis Triptolemum Eleu-
sinis filium facit: ad eum enim
Cererem pervenisse refert;
Pherecydes autem ipsum O-
ceano & terra natum esse ait.

§. 3. Inter hæc Jupiter Plu-
toni, ut Proserpinam remit-
teret, imperavit. Quare Plu-
to, ne penes matrem ea diu
remaneret, Punici mali gra-
num dedit illi comedendum.
Hæc autem, cūm quid man-
daret, minimè prævideret,
id ipsum confecit. Ceres Af-
calapho, Acherontis & Gor-
gyæ filio, quod falsum in
eam testimonium dixisset,
grave superimposuit saxum
apud Inferos. Sic demum
Proserpina tertiam singulo-
rum annorum partem cum

Μετασίτεια ἢ ἀνέξιν Διὰ.
καταλαβῶσα εἰς πῦρ ἱγα-
κρυμμένον ἀνέβησε. διότι
τὸ μὲν βρέθη ὑπὸ τῆς πυρὸς
ἀνελώθη, ἡ δὲ Διὰ δὲ αὐτῷ
ἐξέφηνε· Τεισπολέμων δὲ πρὸς
προσβυτίῳ τῷ Μετασίτει
παῖδων, διότι κατὰ δά-
κρυα πλῶν δρακόντων, καὶ
πυρὸν ἔδωκεν, ὥς τῷ ὅλῳ
εἰκυμίνῳ δι' ἕρανός αἰε-
μῶν κατίσπερε. Παύσαις
δὲ, Τεισπολέμων ἐλάσιν
λέγει. φησὶ γὰρ Διήμνησαν πρὸς
αὐτὸν ἐλθεῖν· Φερεκύδης δὲ
φησὶν αὐτὸν ὑπὸν Ὠκεανῶ καὶ
τῆς.

§. γ. Διὸς δὲ Πλεύτωνα
τῷ Κόρῳ ἀπαμύψαι κε-
λάσαντο, ὁ Πλεύτων, ἵνα
μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῆς
μητρὸς καταμείνῃ, ῥοιᾷ ἔδω-
κεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ
δὲ, ὡς περιδομένη τὸ συμ-
μαστόμῳ, κατὼλέσεν
αὐτὸν. καταμαρτυρήσαντο
δὲ αὐτῆς Ασκαλάφου καὶ
Αἰχέοντο, καὶ Γοργύ-
ρας, τούτῳ μὲν Δημή-
τρῳ ἐν ᾧ δου βαρτίαν ἐπέ-
θηκε πέτραν. Περσεφόνη
δὲ, καθ' ἕκαστον ἐνιαυ-
τὸν, τὸ μὲν τρίτον, μὲν

Πλέτων Θ' ὡς ἀγχιέσθην μέ-
νιν· τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ
τοῖς Διοῖς. θεὸς μὲν οὐδ' Διό-
μητες ταῦτα λέγουσι.

Plutone manere compelli-
tur. Quod superest illi cum
superis degendum fuit. Hæc
itaque sunt quæ de Cerere
traduntur.

Κ Ε Φ. 5.

C A P. V I.

Γῆ δὲ, ὅπρ' Ἱτιτῶν
ἀγανακτοῦσα, γῆρας
Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, με-
γέθει μὲν σωματίων ἀνυψο-
βλήτοις, δυνάμει δὲ ἀκα-
ταγνώστους· οἱ φοβεροὶ μὲν
ταῖς ὄψεσι κατεφάνοντο,
κατειμένοι βαθεῖαν κόμην
ἐν κεφαλῇς καὶ γυνείων·
εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολί-
δας δρακόντων· ἐξόντο δ',
ὡς μὲν πνεύς λέγουσιν, ἐν
Φλόγῃ· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν
Πελλῳῃ. ἡκόνπιζον δὲ εἰς
οὐρανὸς πίστεας, καὶ δρὺς
ἡμμένας· διέφερε δὲ πάν-
των Πορφυρίων τε καὶ Αλ-
κυονίδας, ὅς δ' ἦ καὶ ἀδά-
νατος ὡς, ἐν ᾗ ὅπρ' ἐξῆ-
ν ἡδὴ γῆ μαχόμενος· οὗτος
δὲ καὶ τὰς Ἡλίας βόας ἐξ
Ερυθίας ἤλασε· τοῖς δ' Διοῖς
λόγον ὡς, ὑπὸ θεῶν μὲν μη-
δίνα ὅπρ' ἡγῶντων ἀπολέ-
σθαι δυνάσθαι· συμμαχοῦ-
ντες δ' ἀντιπύοντες, πλεον-

Ps ad hæc Titanibus
irata, Gigantes è Cælo
non modo corporis magni-
tudine præcellentes, sed viri-
bus etiam invictissimos pro-
creavit : qui terribili planè
vultu, ac promisso è ca-
pite, & proluxa è mento
barba, præditi esse videban-
tur, & anguineos pedes
habuisse produntur. Sunt
qui in Phlegræis campis, alij
verò ad Pellenen eos habi-
tasse ferunt. In cælum saxa
atque accensas arbores jacu-
labantur : in quibus Porphy-
rionem & Halcyoneum om-
nium faciliè principes fuisse
legimus. Qui ea, in qua na-
tus esset, terra, dimicans, erat
immortalis. Hic etiam Solis
boves ex Erythia abegisse
dicitur. Cæterum inter Deos
rumor erat, Gigantum posse
occidi neminem : verum si
mortalium quisquam in so-
cietatem arcessatur, eos inte-
rituros

tituros esse. Quod cum Terra præsensisset, ne mortalis cujuscumque viribus Gigantes occiderent, remedium quaeritabat. Tum Jupiter Auroræ, Lunæ, ac Soli ne proderent, imperavit. Ipse itaque medicamentum ne Terra comperiret, antevertens præcidit. Siquidem ad se consilio Palladis Herculem socium arcessivit. Qui primus omnium Halcyoneum sagitta confossum interemit: hic autem longè plus quàm antea virium resumebat à Terra, donec Minerva submonente, ipsum extra Pellenem urbem abstraxit: atque ita mortuus est.

§. 2. Porphyryon autem in Herculem & Junonem pugnans imperum facit. Cui tum Jupiter Junonis desiderium injecit: quæ, cum sibi peplum descindi, ac vim parari videret, opem advocat. Tum Gigas ab Jove fulminatus, & ab Hercule sagittis transfixus occubuit. Inter cæteros Apollon lævum Ephialtæ oculum, dexterum Hercules, sagittarum ictu effoderunt; Eurytum verò querno

πίπσιν. αἰσδομένη δὲ γῆ τοῦτο, ἔξυται φάρμακον, ἵνα μὴ δ' ὑπὸ θνητῶν δύνηθῃν ἀπολείδῃ. Ζεὺς δ' ἀπειπὼν φαίνειν Ἡοῖ τε καὶ Σελῶνι, καὶ Ἠλίῳ· τὸ μὲν φάρμακον αὐτοὺς ἔταμε φθάσαι· Ἡρακλέα δ' εὐμμάχον δὲ Ἀθηνᾶς ἐπικαίεσθαι, κακύνει· παρὰ τὸν μὲν ἐτόξευσεν Ἀλκυονέα· αὐτοὺς δὲ ὅπῃ τῆς γῆς μᾶλλον ἀνεδάλλετο· Ἀθηνᾶς δὲ ὑποδείκνυσι, ἔξω τῆς Πελλήνης εἶλκυσεν αὐτόν. καὶ κύνει· ὥς ἔτι ἐπιλήψαται.

§. β. Πορφυείων δ' Ἡρακλῆ καὶ Ἰὺνὸν ἐφάρμακον, καὶ Ἡρακλῆς δ' αὐτῷ πίδακα Ἡρας ἐνέβλεπεν, ἥ τις καὶ παρρηγιώτῃ αὐτῷ τοὺς πίδακας, καὶ βιάζεσθαι διέλοντο, βοηθὸς ἐπεκαίετο. καὶ Διὸς κεραυνώσαντο αὐτόν, Ἡρακλῆς τοξεύσαι ἀπέκτεινε. οἳ δὲ λοιπῶν, Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν. Εὐρυτὸν δὲ θυρεῶν,

φρυγὸς ἔκτεινε· Κλύπῳ δὲ
 φασὶν ἑκάτῃ μάλλον δὲ
 Ἡφαιστῶς, βαλὼν μύδροις.
 Ἀθλῶα δὲ Εὐκλειάδῳ φεύ-
 ζοντι, Σικελίαν ἐπέρριψε δὲ
 νῆσον. Πάλλαντι δὲ δ-
 ρὰν ἐκτεμῆσαι, ταύτῃ καὶ
 πῶς μάχῃ τὸ ἴδιον ἐπέσκειπε
 σῶμα. Πολυβῶπις δὲ διὰ δὲ
 θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ
 Ποσειδῶντος, ἦκεν εἰς Κῶ.
 Ποσειδῶν δὲ πῶς νῆσῳ μέρ-
 [διαρρήξας] ἐπέρριπεν αὐ-
 τῷ, τὸ λεγόμενον Νίσυρον.
 Εὐρυπύλοιο δὲ, δὲ Αἰδῶ κωέλω
 ἔχοντι πῶς μάχῃ, Ἰππό-
 λυτον ἀπέτεινε. Ἀρτεμις δὲ
 * Γραπύαν· Μοῖραι δὲ Θόα-
 να χαλκείῃς ῥοπαλοῖς μαχο-
 μένοις· τὰς δὲ ἄλλους κεραυ-
 νοῖς Ζεὺς βαλὼν διέφθειρε.
 πάντας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολυ-
 μένοις ἐτόξασεν.

§ γ. Ὡς δὲ ἐκράτησαν
 οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ
 μάλλον χολωθεῖσα, μῖνον-
 ται Ταρτάρῳ, καὶ γυνῆ· Τυ-
 φῶνα ἐν Σικελίᾳ, μεμυγμέ-
 νῳ ἔχοντα γύσιν, ἀνδρὸς καὶ
 θεῶν. ὧς μὲν καὶ μεγάλῃ
 καὶ δυνάμει πάντων διη-
 νέγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ.
 ὧς δὲ αὐτῇ τὰ μὲν ἄχρη

telo peremit. Clytium ab
 Hecate, seu potius à Vol-
 cano candenti ferro occisum
 fuisse scribunt. Minerva En-
 celado fugienti Siciliam insu-
 lam iniecit. Pallanti autem
 pelle detracta in pugna, suum
 sibi corpus contexit. Poly-
 botes item per maris fluctus
 Neptuno insectante, in Cō
 tandem pervenit. In hunc
 Deus insulæ partem revul-
 sam pro telo conjecit: quæ
 Nisyron dicitur. Mercurius
 Orci galea tectus pugna con-
 fecit Hippolytum, * Gratio-
 nem Diana, Agrium deinde
 Parcæ & Thoonem, ænea
 clava pugnantes contude-
 runt. Reliquos autem fulmi-
 ne ictos Jupiter interfecit;
 sed & Hercules ita pereuntes
 sagittis confodit.

§. 3. Post igitur debellatos
 à Superis Gigantas Terra
 longè atrocius indignata
 Tartaro immiscetur, ac Ty-
 phonem duplici natura, hu-
 mana simul atque ferina con-
 stantem in Sicilia parit. Hic
 & corporis vastitate & ro-
 bore cæteris omnibus quos
 Terra genuerat, antecelle-
 bat. Huic etiam crurum te-

nus immensa humanæ formæ magnitudo erat, ut omnium montium cacuminibus altior esse videretur: cujus etiam caput sæpenumero astra pertingebat. Sed & ejusdem manuum altera ad occidentem usque, altera ad orientem pertinebant: ex his centum draconum capita eminebant. In cruribus maximas viperarum spiras ille continebat: quarum volumina ad verticem ipsum usque protendebantur; eæque viperæ ingentem sibilum excitabant. Typhonis corpus erat totum pennis circumdatum: Squalentes autem è capite crines, & mento barba impexa proluxaque, ventilabant. Ignis oculis emicabat. Talis itaque tantusque Typhon candentes in cælum lapides jaculatus, cum sibilo simul atque boatu ferebatur; magna etiam ex ipsius ore ignis procella defervebat. Hunc ubi Dij in cælum prospiciunt irrupentem, acti in fugam properare in Ægyptum cœperunt, & ubi illum insequentem vident, in varias animantium formas sese

μετῶν ἀπλετον μέγας
ἀνδρόμορφον, ὥς τε ὑπερ-
ἔχιν μὲν παντων τῆς ὀ-
ρεῶν ἢ δὲ κεφαλῇ, πολ-
λάκις τῆς ἄστρον ἑλίου·
χεῖρας δὲ εἶχε, τὴν μὲν,
ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκτεινο-
μένῳ. τὴν δὲ, ὅτι τὰς
ἀνατολάς. ἐν τούτων δὲ
ἐξεῖχον ἑκάτον κεφαλὰς
δρακόντων· τὰ δὲ ἀπὸ μη-
ρῶν, ἀσείρας εἶχεν ὑπερ-
μέγεις ἐχιδνῶν. ὧν ὁλ-
κοὶ πρὸς αὐτὴν ἐκτεινό-
μενοι κορυφῶν, σπειγ-
μὸν πολὺ ἐξείσαν· πάν δὲ
αὐτῇ τὸ σῶμα κατεπῆρω-
το, αὐχμηραὶ δὲ ἐν κε-
φαλῇς καὶ θρεῖων τρίχες
ἐξηνεμούντο· πῦρ δὲ ἐ-
δύκετο τοῖς ὄμμασι. τοῖς-
τ' ὧν ὁ Τυφὼν καὶ τη-
λικούτ'· ἡμένας βάλ-
λων πύρας ἐπ' αὐτὸν οὐ-
ρανὸν, μετὰ σπειγμῶν
ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο·
πολλὴ δὲ ἐν τῷ σώμα-
τι πυρὸς ἐξέβρασε ζά-
λη. θεοὶ δ', ὡς εἶδον αὐ-
τὸν ἐπ' οὐρανὸν ὁρμώμε-
νον, εἰς Αἰγυπτὸν φυγά-
δες ἐφύγοντο, καὶ διωκόμε-
νοι, τὰς ἰδίαις μετέβαλον

εἰς ζῶα. Ζεὺς δὲ πέρβην
 ῥῆν' ὄντα παρῶνα ἔβαλε
 παραινοῖς· πηλοῖον δὲ γυρό-
 μῆρον, ἀδαμαντίνης καπ-
 πησεν, ἡφουρντα ἄχρη τῷ
 Κασίῳ ὄρει, σμυδαῖωξεν·
 ὅττι οὗ ὑπὲρκειται Συρίας.
 καὶ δι' αὐτὸν κατατετρα-
 μένον ἰδὼν, εἰς χεῖρας σμυ-
 βαλε. Τυφῶν δὲ, ταῖς σπεί-
 ραις περιπλεχθεὶς, κατέχρη
 αὐτὸν· καὶ πῶς ἄπ' αὐτοῦ
 λόμην, τὰ τε τῶν χεῖρῶν,
 καὶ τῶν ποδῶν διέτεμε νεῦρα,
 ἀράμην δὲ ὅττι τῶν ἄμυν,
 διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς θα-
 λάσσης, εἰς Κιλικίαν ἢ πα-
 ρελθὼν, εἰς τὸ Κάρυκλον
 αὐτρεὺς κατέπετο· ὁμοίως δὲ
 καὶ τὰ νεῦρα κρύψας ἄκ-
 τυ δόρατ', καὶ δι' αὐτὸν
 καὶ κατέστησι Δελφωῖον δρά-
 κωναν· (ἡμῆτις δὲ ἡ αὐ-
 τῇ ἢ κόρη) Ἐρμῆς δὲ καὶ
 Αἰγίπῳ ἐκκλέψαντες τὰ
 νεῦρα, ἥρμισαν τῷ Διὶ
 λαδόντες. Ζεὺς δὲ, πῶς
 ἰδὼν ἀνακομισάμενος ἰσ-
 χυῶ, ἐξαίφνης ἐξ οὐρανοῦ
 ὅττι πηλοῦν ὀχρύμην ἵπ-
 πων ἄματι, βάλλον κα-
 ραινοῖς, ἐπ' ὅρ' ἐδίωξεν
 Τυφῶνα, τὸ λεγόμενον Νύ-

quisque transmutabant. Ju-
 piter autem procul à se Ty-
 phonem conspicatus, fulmi-
 ne percussit : ubi verò comi-
 nūs fuit, adamantina illum
 falce deterruit: ac fugientem
 ad Casium usque extremæ
 Syriæ montem persecutus
 est: ibique cū saucium esse
 cognovisset, manus conse-
 ruit. Typho autem spirarum
 volumine circumplexum Jo-
 vem detinuit, eique harpe
 adempta, pedum manuumq;
 nervos dissecuit, impositum-
 que humeris in Ciliciam us-
 que transvexit: quocūm per-
 venisset, intra Corycium an-
 trum deposuit, similemque
 ad modum nervos præcisos
 in ursi pelle occultatos ibi-
 dem collocavit, ac Delphy-
 nem serpentem, (semifera
 hæc erat pnela) velut custo-
 dem apposuit. Interim verò
 Mercurius & Ægipan nervos
 suffurati, clanculum Jovi
 rursus compegerunt. Mox
 Jupiter receptis pristinis viri-
 bus, alatos equos currui re-
 pente jungit, eumq; acutūm
 conscendit, ac Typhonem ad
 Nysam usque montem ful-
 minibus impetendo, est per-

secutus, quò à Jove actum
 Parca deceperunt. Nam,
 cum ipsi in animum induxif-
 sent, se valentiorē fore,
 matura ac mitia poma gusta-
 vit. Proinde cum Jovem rur-
 sus insequentem videret,
 contendit in Thraciam, pu-
 gnáq; ad Hæmum commis-
 sa, solidos montes jaculatus
 est. Hi verò contra nova ful-
 minum vi deturbantur, mul-
 tùmque in ipso monte san-
 guinis exundavit: à quo Hæ-
 mi nomen factum fuisse fe-
 runt; Cuique cum per Sicu-
 lam mare fugere incœpisset,
 Jupiter Ætnam Sicilia mon-
 tem superinjecit: Hic miræ
 vastitatis est, à quo in hanc
 usque tempestatem ob fre-
 quentem fulminum jactum,
 ignium in eo fieri spiramenta
 ferunt. De his autem hæc ha-
 denus à nobis dicta sunt.

CAP. VII.

INtereà verò Prometheus
 formatis ex aqua & terra
 hominibus, clàm Jove ig-
 nem in ferula furatus dedit.
 Quod ubi sensit Jupiter, Vol-
 cano ad montem Caucasum
 religandum affigendúmque

σαν· ἔπειτα Μοῖραι αὐτὸν διω-
 χθέντα ἐπάτησαν. πρῶτοις γὰρ
 ὅτι βωδῆσεται μᾶλλον, ἐγού-
 σατο ἥν' ἐφημίερον καρτῶν·
 διότ' ἐπιδιωκόμην αὖτις,
 ἦκεν εἰς Θράκην, καὶ μα-
 χόμεν' ὡς τὸν Αἴμον,
 ὅλα ἔβαλεν ὄρη. τέτων δ' ἔκ'
 ἐκ' αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ
 πάλιν ὠθεμένων, πολὺ ὅπ'
 πρὸ ὄρη ἐξέκλυσεν αἷμα· καί
 φασιν ἐκ πύττι τὸ ὄρε'
 κληθῆναι Αἴμον. φάσιν δ'
 ὁρμηθέντ' αὐτῷ διὰ τῆς
 Σικελικῆς θαλάσσης, Ζεὺς
 ἐπὶ ῥέφεν Αἴτνῳ ὄρε' ὅν'
 Σικελία· ἦτο δὲ ὑψιμέ-
 γιδις ὅσιν' ἐξ οὗ μέχρι
 δεῦρ' φασὶ ἀπὸ ἥν' βλη-
 θήντων κεραυνῶν γίνεσθαι
 πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλ-
 λά πρὶ μὲν τούτων μέ-
 χει τῷ δεῦρ', ἡμῶν λε-
 λέχθω.

ΚΕΦ. Ζ.

Προμηθεὺς δὲ, ἐξ ὕδα-
 τ' καὶ γῆς ἀνθρώπους
 πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ
 λάθρᾳ Διὸς, ἐν τῷ θύμῳ
 κρύψας. ὥς δὲ ἤδειτο Ζεὺς,
 ἐπὶ ταξεν Ἡφαιστὸς πρὸ Καυ-
 κασοῦ ὄρη τὸ σῶμα αὐτῷ

πρωτοπλαῖον· τὸτο δὲ Σκυ-
δικὸν ὄρεθ' ὄρεϊν. ἐν δὲ τέτρω
πρωτοπλαῖος Περμηθεύς,
πολλῶν ἐπ' αὐτῶν ἐδέδε-
το· καὶ ἐκείνῳ δὲ ἡμέραν
αἰετὸς ἐφιπιάμεθ' , αὐτῷ
λοβοῖς ἐνέματο πρὶν ἡπάτων
αὐξανομένων διὰ νυκτὸς. καὶ
Περμηθεύς μὲν πρὸς κλα-
πίντ' δίκλῳ ἐκπνε παύ-
τῳ , μέγας Ἡρακλῆς αὐ-
τὸν ὕπερρον ἔλυσεν , ὡς ἐν
τοῖς κατ' Ἡρακλέα δηλώ-
σμεν.

§. β. Περμηθεύς δὲ παῖς
Δευκαλίων ἐγένετο. οὗτος
βασιλεύων πρὶ τῷ
Φθίᾳ τόπων , γαμῆ Πύρ-
ραν τῷ Επιμηθεύς καὶ
Πανδώρας , καὶ ἔπλασαν
δισὶ πρὸς τῷ γυναικί. ἐπὶ
δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλ-
κὸν γένος ἠθέλησεν , ὑπο-
δεμένον Περμηθεύς , Δευ-
καλίων τεκτὴν ἄμεθ' ἀφ-
νακα , καὶ τὰ ὀπιτήδεια
ἐνδέμεθ' , εἰς ταύτῳ με-
τὰ Πύρραν αἴεσεν. Ζεὺς
δὲ , πλὴν ὑπερὸν ἀπ' Ἡρα-
κλῆς , τὰ πλεῖστα μέ-
ρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυ-
σεν· ὥστε διαρδαρῆσαι παύ-
ταις ἀνθρώποις , ὀλίγων χω-

dedit. Scythiæ mons est Cau-
casus, ubi Prometheus clavis
confixus multorum anno-
rum curriculo religatus per-
mansit; ad quem Aquila quo-
tidie devolans hujus hepatis
fibras per noctem succres-
centes depascebatur. Igitur
ob ignis furtum hanc pœnam
Prometheum dedisse memo-
rant, donec Hercules eum
vinculis liberavit: quemad-
modum in rebus ab Hercule
gestis demonstrabimus.

§. 2. Cæterum Deucalion
Promethei filius fuit. Hic
imperio tenens ea loca quæ
ad Phthiam sunt, Pyrrham
filiam Epimethei & Pando-
ræ, quam mulierem omnium
primam Dij finxerunt, uxo-
rem duxit. Post, ubi prolem
æneam tollendam Jupiter
censuit, Deucalion Prome-
thei consilio fabrefacta è li-
gnis arca, in eamque ad vi-
tam transfigendam rebus ne-
cessariis impositis, cum Pyr-
ra ingressus est. Mox Jupi-
ter largè effusis de cælo im-
bribus, maximam Græciæ
partem cooperuit: ut, quic-
quid in ea mortalium foret,
interierit, præter admodum

paucos, qui in altissimos circa montes confugerant. Tum verò Theſſalicos montes aquarum diluvij immunes fuiſſe ferunt, necnon, quæ ſunt Iſthmum extra & Peloponneſum loca, undarum vi omnia conteſta fuerunt; quo tempore Deucalion novem dies, totidémque noctes pelago circumlatus, Parnaſſum demum appellit, ibique cùm imbres deſuiſſent, egreſſus, Jovi Phyxio, [qui ad eum confugientibus opem ferre conſuevit] ſacris operatur. Jupiter interea demiſſo ad Deucalionem Mercurio, ut rogaret, quid ab eo vellet, injunxit. Quo factò Deucalion humani generis reparationem depoſcit: inde Jovis monitu ſumptos de terra lapides trans caput jactavit: tum quos miſit Deucalion, virorum, faciem traxerunt: qui verò Pyrrhæ jactu tranſmiſſi ſunt, in feminas abiere. Hinc itaque *ἄνθρωποι*, quod eſt populi, tranſlatione quadam dicti ſunt, quaſi lapidei. *λάας* enim lapidem ſignificat. Porro ex Deucalione ac Pyrrha alios, quem ab Jove ortum

εἰς, οἱ σωζομένοις εἰς πᾶν πᾶσιον ὑψηλὰ ὄρη. τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου σωεχέθη πάντα. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λαύρῃ, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος, ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Περνασῶ περσίχεται, καὶ κατὰ τῶν ὄμβρων παύσαν λαβόντων, ἐκβαλὼν ἔδυσεν Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ, πᾶσιτας Εὐμύῳ πρὸς αὐτὸν, ἐπέπτεν αἰτεῖναι ὅ, τι βούλεται. ὁ δὲ, αἰτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γινέσθαι· καὶ Διὸς εἰπόντος, ὡς κεφαλῇ αἶθρον ἔβαλε τοῖς λίθοις· καὶ οὐς μὲν ἔβαλεν ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο· οὐς δὲ Πύρρᾱ, γυναῖκας· ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς Λάας λίθου. γίνονται δὲ ἐν Πύρρᾱς Δευκαλίωνι παῖδες, ἑτέρῳ μὲν πατρὶ. ὃν ἐν Διὸς [ἐνιοι] γινώσκουσι λέγουσι· [δευτέρους

nati ſunt, Hellen, ante eſſe nonnuli tradunt: inde

Δ'] Ἀμφικτῶν ὁ μὲν
 Κραναῦ βασιλεύσας τ' Ἀτ-
 τικῆς θυγάτηρ δὲ Προτο-
 γένεια· ἐξ ἧς καὶ Διὸς,
 Ἀἰθλίου. Ἐλλήνων δὲ καὶ
 Νύμφης Ὀρσείδος, Δῶρος,
 Ξῦδος, Αἰόλου.

§. β. Αὐτὸς μὲν ὢν ἀφ'
 αὐτοῦ, τὸς καλυμένους Γραι-
 κὲς, προσηγόρευεν Ἑλλήνας·
 τοῖς δὲ πασι ἐμίεισε τ' ἰώ-
 ραν. καὶ Ξῦδος μὲν λαβὼν τὴν
 Πελοπόννησον, ἐκ Κρέουσος
 τ' Ερεχθίδος Ἀχαιὸν ἐγέννησε,
 καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ
 Ἴωνες καλεῖνται· Δῶρος δὲ,
 τ' ἰώραν χώραν Πελοποννήσου
 λαβὼν, τὸς κατοικοῦς ἀφ'
 ἑαυτοῦ, Δωριεῖς ἐκάλεσεν·
 Αἰόλου δὲ, βασιλεύων οἷον
 ἐφ' ἧς Θεσσαλίαν τόπων, τὸς
 ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προση-
 γόρευσε καὶ γῆμας Ἐναρέτιν
 τ' Δηϊμάχην, παῖδας μὲν ἐγέν-
 νησεν Ἰππᾶ, Κειδίαν, Σίσυφον,
 Ἀδάμαντα, Σαλμωνέα, Δηϊό-
 ναν, Μάγνητα, Πειρήλῳ·
 θυγατέρας δὲ Πίντην, Κανά-
 χῳ, Ἀλκυόνῳ, Πησιδί-
 κῳ, Καλύκῳ, Πειρή-
 μῳ. Πειρήμῳ μὲν οὐδὲ καὶ
 Ἀχελῷ, Ἰπποδάμου καὶ
 Ὀρέστης· Πησιδίκης δὲ καὶ

Amphictyon, qui cum Cra-
 nao Atticæ imperavit. Huic
 insuper Protogenea filia fuit:
 ex qua & Jove Aëthlius pro-
 creatur. Ex Hellene verò &
 Orseide Nympha, Dorus,
 Xuthus & Æolus.

§. 2. Is quidem de se Hel-
 lenas, qui postea Græci vo-
 cati sunt, nominavit: filiis &
 hic loca partitus est. Xuthus
 adeptus Peloponnesum, ex
 Creusa Erechthei filia, A-
 chæum genuit & Ionem, à
 quibus Achivi & Iones nun-
 cupantur. Dorus autem, quæ
 trans Peloponnesum est, ter-
 ram nactus, incolas suo de
 nomine Dorienfes appella-
 vit. Æolus verò locis quæ cir-
 ca Thessaliam sunt imperans,
 populis Æolensibus nomen
 imposuit. Qui ducta Enare-
 te Deimachi filia, septem
 ex ea filios procreavit, Cri-
 theum, Sisyphum, Atha-
 mantem, Salmoneum, Deio-
 nem, Magnetem, & Perie-
 ren. Sed & filias quinque,
 Canachen, Halcyonen, Pi-
 fidicen, Calycen, ac Peri-
 meden. Ex Acheloo verò
 & Perimede, Hippodamas
 & Orestes. Ex Pisidice &
 Myrmidone

Myrmidone Antiphus & Μυρμιδόν , Ἀντίφους καὶ Ἀκτων nati sunt.

§. 3. Cæterùm Halcyonen Ceyx Luciferi filius sibi in matrimonium duxit. Hi ob superbiam extincti fuerunt. Ille enim conjugem suam Junonem : hæc verò virum suum Jovem esse dicebat. Utrumque Jupiter in aves , illam in Halcyonem , hunc in mergum mutavit.

§. 4. Atqui Canache & Neptunus Opleum , Neireum , Epoqueum , Aloeúm- que & Triopem genuerunt. Sed Aloeus Iphimediæ Triopis filiam , quæ Neptunum exarfit , uxorem habuit : ea continenter ad mare se conferens , & haustos manibus fluctus intra sinum ferebat ; quæque à Neptuno compressa geminos peperit , Otum & Ephialten , quos Aloidas appellarunt. Hi quotquot annis , latitudine cubitum , longitudine verò ulnam crescebant : qui ubi nonum explevere annum , latitudinem cubitum novem , & ulnarum totidem magnitudinem adepti , Jovi bellum inferre non erubuerunt.

§. γ. Ἀλκυόνῳ δὲ , Κῆϋξ ἔγνημεν Εὐσφόρου παῖς. οὗτοι δὲ δὲ ὑπερηφάνειαν ἀπώλοντο. ὁ μὲν γὰρ , τὴν γυναικα ἔλεγον Ἡραν· ἡ δὲ , τὸν ἄνδρα Δία. Ζεὺς δὲ αὐτοὺς ἀπαργέεωσι καὶ ἢ μὲν , Ἀλκυόνῳ ἐποίησε , τὸ δὲ , κήρυκα.

§. δ. Κανάχη δὲ ἐποίησεν ἐν Ποσειδῶνι Οπλία καὶ Νηρέα , καὶ Εποπία , καὶ Αλοία , καὶ Τείωπα· Αλοεὺς μὲν ἔν ἔγνημεν Ἰφί- μίδειαν τὴν Τείωπι· ἥ τις Ποσειδῶνι ἠγάθη , καὶ συνεχθῆς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν , χερσὶν ἀνυμέ- νῃ τὰ κύματα τοῖς κόλποις ἐνεφόρει. σιωπῶν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν , δύο ἐχθρήσεν παῖδας , ὧπεν καὶ Εφιάλτην , πῶς Ἀλοείδας λεγόμενοι· ἔπει κατ' ἐσταυ- τὸν ἡϋξανον πλάτθον μὲν περὶ αὐτὸν , μῆκος δὲ ὀργυαῖον· ἐννέα δὲ ἐπὶ τὸν ἄνδρα· καὶ τὸ μὲν πλάτθον περὶ αὐτὸν ἔχοντες ἐννέα , τὸ δὲ μέγεθος ὀργυαῖον ἐννέα , πρὸς θεὸν μάχεσθαι διενοῦντο.

D

καὶ τὴν μὲν Ὀσσαν ὅτῃ τ' Ὀλυμπον ἔθεσαν· ὅτῃ δὲ τὴν Ὀσσαν θέντες τὸ Πήλιον, διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἠπείλου εἰς οὐρανὸν ἀναβήσασθαι· καὶ τὴν μὲν δάλασαν χάσαντες τοῖς ὄρεσι, ποιήσεν ἔλεγον ἠπειρον· τ' ὃ γὰρ, δάλασαν· ἐμῶντο δὲ, Εἰφιάτης μὲν Ἦραν ὦτ' ὃ δὲ Ἀρτεμιν· ἔθυσαν δὲ καὶ Ἀῖλιν· ἥτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν· ἀνέλε ὃ τὸς Ἀλωείδας ἐν ἀμάξει Ἀρτεμις δὲ ἀπάτης· ἀλλάξασα γὰρ τ' ἰδέαν εἰς ἔλαφον, διὰ μέσου αὐτῶν ἐπήδησεν· οἱ δὲ, βουλόμενοι δ' ὀρχῶσαι τὸ θηρίον, ἐφ' ἑαυτοῖς ἠκόντισαν.

§. ζ. Καλύκης δὲ καὶ Αἰθλίου παῖς, Ενδυμίων γίγεται· ὅστις ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαθὸν, ἦλιν φῆκασε· λέγουσι δὲ αὐτὸν πνέει ἐκ Διὸς ἡμέρας· τέτου χάλλει διενεγκόντ' ἠέρεσθ' ἑλκύνῃ· Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωκεν ὃ βέλεται ἐλέειν· ὃ δὲ, αἰρεῖται καὶ μακάρι διὰ παντὸς ἀθάνατ' ὃ καὶ ἀγήρας μέγαν.

Proinde Olympo Ossam imposuerunt, Pelioque super Ossam imposito, eum in modum cælum conscensuros se minitabantur. Ingestis ad hæc montibus, de mari continentem, deque terra rursus maria se reddituros dictabant. Quinetiam Ephialtes Junonem, Otus autem Dianam sibi conjugem deposcebant. Martem insuper in vincula conjecere: quem demum Mercurius furto eripuit. Diana interim Aloidas per dolum de curru peremit; nam in cervam mutata per eorum medium exilivit. Tum hi velut in feram collimaturi, alter alterum telis conjectis occiderunt.

§. 5. Ad hæc Endymion ex Calyce & Aëthlio nascitur: qui eductis Æolensibus è Thessalia Eliden transmigravit. Nec desunt qui eum Jove natum esse memorent. Hunc ob eximiam corporis pulchritudinem Luna flagrantissimè deperivit. Qui data ab Jove quæcunque vellet, deligendi potestate, cum somno perpetuo immortalem sibi juventutem concedi postulavit.

§. 6. Cæterùm Ætolus Eudymionis & Seidis Nymphæ, aut Naidis, sive, ut quidam aiunt, Iphianassæ filius fuit. Qui cùm peremisset Apin Phoronei filium, atque in Curetidem terram aufugisset, occisis hospitibus, Phthiæ & Apollinis filiis, Doro & Laodoco, ac Polypræte, suo de nomine terram Ætoliam appellari voluit. Sed ex Ætolo & Pronoe Phorbi filia Pleuron & Calydon nati sunt: à quibus, quæ sunt illis cognomines in Ætolia urbes, nomen acceperunt.

§. 7. Pleuro ducta uxore Xanthippe, Dori filia, Agnorem procreat, & filias Steropen, Stratoniceνque & filium Leophontem. Calydon autem ex Æolia Amythaonis filia, Epicasten & Protogeneam suscepit, ex qua & Marte nascitur Oxilus. Agenor Pleuronis filius, Epicasten Calydone natam conjugem duxit, de qua Parthaonem & Demonicen genuit: quæ ex Marte, Evenum, Molum, Pylum, Thestiūmque conceptos peperit.

§. 8. Ενδυμίωνος καὶ Σηίδος νύμφης, ἡ Νηΐδος, ἡ, ὥς πνευ, Ἰφιανάσσης, Αἰ' πολέας. ὅς ἀποκτείνας Ἀπιν τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Κουρήπιδαν χώραν, κτείνας τοὺς ὑποδιδξαμένους, Φθιάς καὶ Ἀπόλλωνος υἱοὺς, Δωρὸν καὶ Λαοδόκον, καὶ Πολυπρίτην, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν Αἰ' τολίαν ἐκάλεσε. Αἰτωλοῦ δὲ καὶ Περγόνης τῆς Φόρσου, Πλευρόν καὶ Καλυδὼν ἐγένετο· ἀφ' ὧν αἱ ἐν Αἰ' τολίᾳ πόλεις ὠνομάσθυσαν.

§. 9. Πλευρόντος μὲν οὐκ γήμας Ξανθίππῳ τὴν Δωρὸν, παῖδαν ἐγέννησεν Ἀγήνορα· θυγατέρας δὲ, Στεροπὴν καὶ Στρατονίκην καὶ Λεοφόντην. Καλυδὼντος δὲ καὶ Αἰ'ολίας τῆς Ἀμυθίωνος, Ἐπικάστη [καὶ] Πρωτογένειαν· ἐξ ἧς καὶ Ἀρεῖος, Ὁξύλοσ. Ἀγήνορος δὲ ὁ Πλευρόντος, γήμας Ἐπικάστην τὴν Καλυδὼντος, ἐγέννησε Παρθάονα καὶ Δημονίκην· ἧς καὶ Ἀρεῖος, Εὐνήος, Μώλοσ, Πύλοσ, Θεστιάος.

D ij

§. η. ΕὐηνΘ μὲν οὖν ἐγέννησε Μάρπασαν. ἡ δὲ ἈπόλλωνΘ μνησδομέου, Ἰδας ὁ Ἀπαρίως ἦρπασε, λαβὼν τῷ ΠισσηδῶνΘ ἄρμα, ὑπὸ πτερυγίων. δάκων δὲ ΕὐηνΘ ἐφ' ἄρματΘ, ὅππῃ τὸν Λυκέρμαν ἦλθε ποταμὸν. καταλαβὼν δ' ἐδίωκέ μινΘ, τὸς ἵππους ἀπίσφαξεν· ἑαυτὸν δ' εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε· καὶ καλεῖται ΕὐηνΘ ὁ ποταμὸς παρ' ἐκείνου.

§. ζ. Ἰδας δὲ εἰς Μεσσηνίῳ τῷ ἀγένηται, καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπίλλων ἐπίπυχᾶν, ἀραιρεῖται τὴν κόρην. μαχημένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῷ τῆς παιδὸς γάμῳ, Ζεὺς διαλύσας, ἐπέτρεψε τὴν αὐτῇ τῇ παρδίνῳ ἐλθεῖν ὅποτιρῳ βούλεται σιωοικεῖν. ἡ δὲ, δέισα ὡς αὐτὴ μὴ γηρῶσαν αὐτῇ Ἀπίλλων καταλίπη, τῷ Ἰδαν εἴλετο ἄνδρα.

§. ι. Θεσίφειδ' ἐξ Εὐρυδίδου καὶ Κλεοβοίας, ἐγένοντο θυγατέρες μὲν Ἀλδαία, Τ' ἑρμηνέστρα· ἄρρενες δ' ἸφικλΘ, Εὐῖππος. Πλήξιππος, ΕὐρύπυλΘ.

§. κ. ΠαρθάωνΘ δ' καὶ Εὐρύτης ἸπποδάμαντΘ, ἐγένοντο

§ 8. Evenus genuit Marpessam, quam cum Apollo sibi collocari in matrimonium queritaret, Idas Aphareus filius, accepto à Neptuneo curru pennato, rapuit: illum inde è curru insequens Evenus, ad amnem Lycormam venit, neque assequendi voti compos factus equos jugulavit, seque ipsum deinceps in fluvium præcipientem dedit: eique Eveno nomen inditum fuit.

§. 9. At Idæ Messenen proficiscenti obviam factus Apollo virginem aufert. qui cum inter se de puellæ matrimonio concertarent, Jupiter eorum lite diremptâ, virgini, utri collocari vellet, optionem dedit. Hæc veritate se anum factam Apollo defereret, Idam sibi virum esse maluit.

§. 10. Thestius verò ex Eurthemide Cleobææ filia, fæminei sexus quidem, Althæam & Hypermnestram sustulit: mares autem, Iphiclum, Evippum, Plexippum Eurypylumque creavit.

§. 11. Parthaonis verò & Eurytes Hippodamantis filij

fuerunt OEneus, Agrius, Al-
cathous, Melas, & Leuco-
peus: filia Sterope, de qua
& Acheloo Sirenas ortas esse
dicunt.

παῖδες, Οἰνεύς, Αἰχίϑ,
 Αλκάδοϑ, Μέλας, Λευκο-
 πεύς· θυγάτηρ δὲ, Στεροπύ.
 ἐξ ἧς καὶ Ἀχελώυς, Σειριῶνας
 γένεσθαι λέγουσιν.

CAP. VIII.

Κ Ε Φ. η.

SEd OEneus Calydone
imperans vitis plantam à
Dionysio primus accepit, ac
ducta uxore Althæa Thestij
filia, Toxeum gignit, quem
ipse, quod fossam transilie-
rit, interfecit: & post hunc,
Thyreum & Clymenum, fi-
liam quoque Georgen, quæ
nupsit Andræmoni: ac Deia-
niram, quam nonnulli Al-
thæam ipsam ex Dionysio
genuisse ferunt. Hæc autem
aurigandi perita rem belli-
cam exercebat: de cujus ma-
trimonio Hercules cum A-
cheloo dimicavit.

§. 2. Sed Althæa ex OEneo
Meleagrum conceptum pe-
perit: quem Marte satum
quidam fuisse tradunt: ad
quem jam septem dies na-
tum ipsas advenisse Parcas,
ac dixisse aiunt: Tum Melea-
ger extinguetur, cum stipes
in foco accensus perustus
fuerit; Quod ubi mater audi-

Οἶνεύς δ', βασιλεύων
Καλυδῶνϑ, παρὰ
Διονύσου φυτόν ἀμπέλου
παρῶτϑ ἔλαβε. γήμας δὲ
Ἀλθαίαν πύθ' ἑστία, γυ-
νᾶ Τοξία· ὃν αὐτὶς ἐκτει-
νεν ὑποπιδέσαντα τὸν τά-
φρον καὶ παρὰ τῷ τῶν, Θυ-
ρέα καὶ Κλύμενον, καὶ θυγα-
τέρα Γόργην, καὶ Ἀνδραί-
μων ἔγνημ'· καὶ Διϊάνειραν,
καὶ Ἀλθαίαν λέγουσιν ἐκ Διο-
νύσου γεννησθαι· αὐτὴ δ' ἡνιό-
χε [καὶ τὰ] κατὰ πόλεμον ἦσχε·
καὶ παρὰ τῶν γάμων αὐτῆς Ηρα-
κλῆς παρὲς Ἀχελῶον ἐπάλαμ-
πεν.

§. β. Εξήλθονσε δ' Ἀλθαία παῖ-
δας ἐξ Οἰνέως Μελέατρον
ὃν ἐξ Ἀρεῶς γεννηθῆναι φασί.
τίττε δ' ὄντϑ ἡμερῶν ἐπτά,
παρὰ γηνομένας τὰς Μοίρας,
φασί δ' εἰπεῖν· Τότε τελευ-
τῶσι Μελέαρχϑ, ὅταν ὁ καί-
ομ' ὅπ' τῆς ἐχάρας δα-
λὸς κατακαῖ· τὸ το ἀκύνει.

D iij

σα, τὸν δαλὸν αἰείλετο Αλ-
δαία, καὶ κατέθετο εἰς λαφ-
ρακᾶ. Μελέαρχος δὲ, αὐτῇ
ἄφροτος καὶ θυγαῖς ἡμο-
μενός, τόνδε τὸν πρόπον
ἐπελεύτησεν. Επησίῳ καρ-
πῶν ἐν τῇ χάρᾳ ἡμομένων
παῖς ἀπαρχὰς Οἶνεὺς Διοῖς
πᾶσι δύνων, μόνῃς Αἰτέμι-
δος ἐξελάδωτο. μὴνίῳ Ἰασ-
δὲ ἡ Διὸς, καὶ ὅσων ἐφῆκον
ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ,
ὅς τινι τε γλῶσσι ἀπορεν ἐπ-
δει, καὶ τὰ βοσκήματα καὶ
τοὺς ἐντυλχάνοντας διέφθει-
ρεν. ἐπὶ τούτῳ τὸν κα-
πῶν, τοὺς αἰείους ἐκ τῆς
Ελλάδος πάντας ἐκάλεσε,
καὶ πρὸ κτήναντι τὸν θῆ-
ρα, πῶς δὲ ἂν δώσῃν ἀρι-
στειόν ἐπιγυγίλατο. οἱ δὲ
συμειλδόντες ὅτι πῶς τῷ κα-
πῶν θῆραν, ἥσαν οἷδε·
Μελέαρχος Οἶνεὺς Δρύας
Ἀρεῖς ἐκ Καλυδωνοῦ ἕτορ.
Ἰδᾶς καὶ Λύγκυος Αφαιρέως,
ἐκ Μεσσηνίας· Κάστωρ καὶ
Πολυδεύκης, Διὸς καὶ Λή-
δας, ἐκ Λακεδαιμονίας.
Θησεὺς Αἰγέως, ἐξ Ἀθι-
κῶν· Ἀδμητὸς Φέριος,
ἐκ Φερῶν· Ἀγκυῖος καὶ
Κηφεὺς, Λυκούργου, ἐξ

vit, stipitem, ex igne subla-
tum, intra arcam asservandi
causâ condidit. Porro Me-
leager cū naturâ esset in-
vulnerabilis ac fortis, hunc
in modum occubuisse dici-
tur. Cū annuæ in agro fru-
ges rediissent, earum primi-
tias Oeneus Diis omnibus,
unâ tantū Dianâ per obli-
vionem prætermisâ, conse-
cravit. Quocircâ irata Dea
aprum immisit, & magnitu-
dine & robore insignem, qui
terram coli, ac in ea fata fieri
minimè sinebat, pecorâque
omnia, & obvium quemque
tollebat è medio. In hunc ita-
que aprum valentissimum
quemque convocavit, eique
qui feram tam immanem oc-
cidisset, pellem pulcherrimi
facinoris præmium se daturū
pollicetur. Qui autem ad apri
venationem convenerunt, hi
fuere; Meleager Oenei,
Dryas Martis, hi Calydonij
sunt. Idas & Lynceus Apha-
rei, Messenij: Castor ac Pol-
lux fratres, Jovis & Leda
filij, Lacedæmonij: Theseus
Ægei Athenienfis: Admetus
Pheretis, domo Pheris: An-
cæus Cepheûsq; Lycurgi, ex

Arcadia : Jason Æsonis ab Iolco : Iphicles Amphitryonis , Thebanus : Pirithous Ixionis , Larissæus ; Peleus Æaci , à Phthia : Telamon Æaci , Salaminus : Euryton Actoris , Phthius : Atalanta Schœnei , ab Arcadia : Amphiarus Oiclis , Argivus : Quibus cum & Thestij filij fuerunt. Hos O Eneus novem dies , ubi convenerunt , hospitio excepit : decimo autem post die Cepheum Anchūmq; ac nonnullos alios venatum ire cum fœmina indignum facinus esse reputantes , Meleager Cleopatraz , quaz Idæ & Marpessæ filiaz erat , maritus , quod ex Atalanta quoque liberos procreare desiderabat , illos cum ipsa simul in venatione exire compulit. Deinde verò cum clarissimi illi venatores aprū ipsum circumstitissent , Hyleus atque Anceus à bellua crudeliter vulnerati interierunt. Sed Peleus Euritionem nolens jaculo confodit; & Atalanta omnium prima feram in tergo sagitta percussit : post illam verò Amphiarus aprum in oculo vul-

Αρχαδίας. Γ'άσων Αἰΰωνος, ἐξ Ἰωλκοῦ. Ἰφικλῆς Ἀμφι-
τρύωνος, ἐκ Θηβῶν. Πει-
ρίδου Ἰξίωνος, ἐκ Λα-
ρίσσης. Πηλεὺς Αἰάκοῦ, ἐκ
Φθίας. Τελαμῶν Αἰάκοῦ,
ἐκ Σαλαμῶνος. Εὐρύτονα
Ἀκτοῦρος, ἐκ Φθίας. Ἀτα-
λάντη Σχοινείας, ἐξ Ἀρχα-
δίας. Ἀμφιάρεος Οἰκλείας,
ἐξ Ἀργεῖ. μετὰ τῶν καὶ
οἱ Θέστιοι παῖδες. σιωπῶν-
τος δὲ αὐτῶν, Οἶνους
ὅτι ἐνέα ἡμέρας ἐξένιστο.
τῇ δεικνύσῃ δὲ, Κηφείως καὶ
Ἀγκαίου καὶ πινῶν ὁμῶν
ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς
ὅτι πῶς θύραν ἐξίεναι, Με-
λέαγρος, ἔχων γυναικα
Κλεοπάτραν, πῶς ἰδοὺ καὶ
Μαρπίσσης θυγατέρα, βου-
λόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάν-
της τέκνον ποιήσασθαι, σιωπῶ-
ντάς τας αὐτῶν ὅτι πῶς θύ-
ραν μετὰ ταύτης ἐξίεναι. πε-
ριστάτων δὲ αὐτῶν τὸν χά-
σεν, ὧς ἔλεος μὲν καὶ Ἀγκαῖος
ὑπὸ τῇ θύρᾳ διεφθάρησαν.
Εὐρύπωνα δὲ Πηλεὺς ἄ-
κων κατηκόντισε. τὸν δὲ χά-
σεν σφῶντι μὲν Ἀταλάντῃ εἰς
τὰ νῶτα ἐτόξευσεν. διὰ τι-
νος ὃ Ἀμφιάρεος εἰς τὸ ὄφ-

δαλμών. Μελέαγρος δὲ αὐ-
τὸν εἰς τὸν κενεῶνα πη-
ξας, ἀπὶ κτείνει· καὶ λαβὰν
τὸ δῖρα, ἔδωκεν Ἀταλάν-
τῃ. οἱ δὲ Θεσίῳ παῖδες
ἀδδοξοῦντες, εἰ παρόντων
ἀνδρῶν, γυνὴ τὰ ἀριστεία λή-
ψεται, τὸ δέουσι αὐτῇ ἀφεί-
λοντο· καὶ ἦμος αὐτοῖς περσ-
ύκειν λέγοντες, εἰ Μελέα-
γρος λαμβάνειν μὴ θεωρεῖ-
το. ὁρμηθεὶς δὲ Μελέαγρος,
τὺς γὰρ Θεσίῳ παῖδας ἀπὶ κ-
τείνει, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε τῇ
Ἀταλάντῃ.

§. γ. Ἀλθαΐα δὲ, λυ-
πηθεῖσα ὅτι τῇ ἡβῇ ἀδελ-
φῶν ἀπωλεία, τὸν δαλὸν
ἦψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαί-
φνης ἀπέθανεν. οἱ δὲ φα-
σὶν ἔχ' ἔτι Μελέαγρον τε-
λευτῆσαι. ἀμφισβητούτων
δὲ τῆς θήρας [φασι] ἡβῇ
Θεσίῳ παίδων, ὡς Ἰφί-
κλου πρῶτου βαλόντος,
Κέρησι καὶ Καλυδωνίοις πό-
λεμον ἐκτελεῖν. ἐξελθόν-
τος δὲ Μελεάγρου, καὶ π-
τας ἡβῇ Θεσίῳ παίδων φο-
νέσαντος, Ἀλθαΐαν ἀεχ-
σαδάμῃ κατ' αὐτῆς. τὸν δὲ ὁρ-
μιζόμενοι οἵκοι μένειν. ἦδη
δὲ ἡβῇ πολέμιον τοῖς πεί-

neravit: inde Meleager trans-
fisso latere, belluam interfe-
fecit: mox detractam pellem
Atalantæ muneri dedit. Tum
Thestij filij, quod viris præ-
sentibus, sæminæ præmia
concedantur, indignum pu-
tantes, pellem Atalantæ do-
natam abripiunt: quam sibi
jure sanguinis obvenire, si
Meleager eam capere nolit,
affirmabant. Quamobrem
irarum plenus Meleager The-
stij filios obtruncavit, ac pel-
lem Atalantæ restituit.

§. 3. Interea verò Althæa
mœrore confecta de fratrum
cæde, stipitem rursus accen-
dit, quo facto, Meleager ex-
templò contabuit. Sunt au-
tem, qui Meleagrum non ita
extinctum fuisse dicant: Sed
cùm Thestij filij de fera ita
contenderent, quod primus
omnium Iphicles aprum sau-
ciaffet, Curetibus & Calydo-
niis bellum conflatum esse.
Inde in medium progressus
Meleager, nonnullos etiam è
Thestij filiis occidit. Tum
Althæam filium execratam
fuisse aiunt, eum verò ob
conceptam iram domi man-
sisse. Dehinc hostibus ad
mœnia

monia proximè accedentibus, & civibus ipsum suppliciter, ut patriæ laboratiopem ferret orantibus, ægrè ab uxore persuasum tandem domo exiisse memorant: atque ubi reliquos Thestij filios occidit, pugnando, in humanis esse desiisse. Post autem Meleagri interitum, Althæa & Cleopatra sese suspenderunt. Et, quæ mortuum deploraverunt mulieres, in aves sunt commutata.

§. 4. O Eneus, Althæa ubi è vita discessit, Peribœam Hippo-
poni filiam duxit uxorem. Is autem, qui Thebaidem conscripsit, ex pugnata Oleno, accepisse hanc in præmium ait, O Enea. Sed Hesiodus, ex Oleno Achaïæ oppido, deploratam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem misisse ad O Eneum, qui tum procul à Græcia agebat, ut ipsam longè ali-
quò amandaret, præcepisse.

§. 5. Sunt quoque qui referant, Hipponoum, cum filiam suam ab O Eneo vitia-
tam fuisse cognovisset, gravi-
dam ipsam ad hunc ablegasse, quæ demùm O Eneo

χρησθεύσαντων, καὶ τοῖς πολιτῶν ἀξιοῦντων μεθ' ἱκετείας βοηθεῖν, μάλιστα πηδύοντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελαθεῖν, καὶ τὰς λοιπὰς κτείναντα τοῦ Θεσίου παίδων, ἀποθανεῖν μαχόμεσαν. μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον, Ἀλθαῖα καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ Φηλοόδοι τὸν νεκρὸν γυναικὸς ἀπωργεώ-
σαν.

§. 4. Ἀλθαΐας δὲ ἀποθανούσης, ἐγηγόρη Ὀϊνεὺς Περειβοίαν πύθ' Ἰπποκρού. ταύτῃ δὲ, ἡ μὲν χάρις πύθ' Θεβαΐδα, παλεμνησί-
σσι Ὀλένου, λέγει λαθεῖν Ὀϊνέα γέρας. Ἡσίοδος δὲ, ἐξ Ὀλένου τῆς Ἀχαΐας ἐφ' ἀμεμνῆν ὑπὸ Ἰπποστράτου τῷ Ἀμαρυγκίῃ, Ἰππὶ-
κὸν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Ὀϊνέα πόρρω τῆς Ἑλλά-
δος ὄντα, ὅσπερ ἄμεινον ἀπο-
τεῖλαι.

§. 5. Εἰσὶ δὲ πᾶσι οἱ λέγοντες Ἰππονόου ἐπηνόντα τῷ ἰδίῳ θυγατέρι ἐφ' ἀμνῆν ὑπὸ Ὀϊνέως, ἐγχεον αὐτῇ πρὸς αὐτὸν ἀποπιμ-
ψαι, ἐμνήσθη δ' ἐκ ταύτης

E

Οἱ'νῆ Τυδεύς. Πείσσωδ' ὅ
 δὲ αὐτὸς ἐκ Γόργης ἤλ-
 θαι λέγει. τῆς γὰρ θυγα-
 τρός Οἱ'νῆα κατὰ τὴν βύ-
 λησιν Διὸς ἐξεδήλωται. Τυ-
 δεύς δὲ, ἀνὴρ ἡρόμωδ' ὅ-
 γηναῖ', ἐφυλαδεύθη, κτε-
 νας, ὡς μὲν πινες λέγουσιν,
 ἀδελφὸν Οἱ'νῆος Αἰχέ-
 δον· ὡς δὲ ὁ τὴν Αἰκ-
 μαονίδα γεραιῶς, τοῦς
 Μέλαν' παῖδας ὀπρου-
 λεύοντας Οἱ'ῆι, Φίλωα,
 Εὐρύαλον, Τηέριον, Ἀν-
 πόχην, Εὐμήδην, Σπύρ-
 ρον, Ζαῖδιππον, Σθίνε-
 λον· ὡς δὲ Φερεκύδης φη-
 σιν, Ωλέριον ἀδελφὸν ἴδιον.
 Ἀγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντ'
 αὐτῷ, φυχὴν εἰς Ἀργίον,
 ἥκετο δὲ Ἀδράστῃ· καὶ τὴν
 τέτου γήμας θυγατρίαν. Δι-
 πύλῳ, ἐγγόνησιν Διομήδῳ.
 Τυδεύς μὲν οὖν, ὅτι Θήβας
 μετὰ Ἀδράστου στρατεύμε-
 νος, ὑπὸ Μελαλίππου τρα-
 χυνοῖς ἀπώδυνεν.

§. 5. Οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες
 Θέρσιππος, Οἰχιστὸς, Πέ-
 δοντος, Κελεύτωρ, Λυκοπύς.
 Μελαλίππος, ἀφελόμενοι δ'
 Οἱ'νῆος βασιλείαν τῷ πατρὶ
 ἔδωκαν· καὶ αὐτοὶ ζῶντες

Tydeum peperit. Pisander
 autem ipsam ex Gorge or-
 tam esse ait, OEneúmque, ita
 volente Jove, filiam arden-
 tissimè deperisse. Tydeus ve-
 rò, cùm jam vir fortissimus
 evasisset, interfecto, ut qui-
 dam docent, OEnei fra-
 tre Alcathoo, in exilium
 fuit ejectus. Sed is, qui Alc-
 mænidem tragœdiam scrip-
 sit, testatur, Melanis filios
 OEneo insidiantes, nempe
 Phineum, Eurialum, Hyper-
 laum, Antiochen, Eumedem,
 Sternopem, Xanthippum, ac
 Sthenelum: ut verò Phere-
 cydes ait, Olenium fratrem
 ipsum suum: Agrio autem ipsi
 dicam impingente, confugis-
 se ad Argivos, Adrastúmque
 adisse; ductáque ejus filia
 Deiphyle in matrimonium,
 Diomedem procreasse. Ty-
 deus itaque adversus Thebas
 cum Adrasto in bellum pro-
 fectus, à Menalippo vulne-
 ratus occubuit.

§. 6. Sed Agrij filij, Ther-
 sippus, Onchestus, Prothous,
 Celeutor, Lycopeus, Mela-
 nippus, occupatum OEnei
 regnum patri attribuerunt:
 quinetiam viventem adhuc

OEnēum in vincula conjec-
tum flagris cædebant. Dein-
de verò Diomedes ab Argis
regressus cum altero clancu-
lūm, Agrij quidem filios præ-
ter Onchestum, Therrip-
pūmque omnes è medio su-
stulit, quoniam illi in Pelo-
ponnesum ex fuga sese antea
recepissent. Atqui regnum,
cum jam senio confectus
Oneus esset, Andræmoni
OEnēi filio marito concessit
habendum, OEnēūmque in
Peloponnesum abduxit. Sed
qui periculum evaserant, A-
grij filij in insidiis latitantes,
circa Telephi Vestam, in Ar-
cadia senem occiderunt. Ve-
rūm vitā functum Diome-
des Argos translatus, hīc,
ubi nunc ab eo urbi nomen
est inditum OEnoë, sepelivit:
& ducta uxore Ægialeā A-
drausti filia, sive, ut aliis pla-
cet, Ægialei, contra Thebas
Trojāque militasse perhi-
bent.

τὸν Οἰνέα καὶ δερξάντες ἡμί-
ζοντο ὕστερον δὲ Διομήδης
ἐξ Ἀργεὺς φεραμένομην
μὲτ' ἄλλου κρύφα, τὸς μὲν
Ἀχίλου παῖδας, καὶ τοὺς Οἰ-
χιστὰς καὶ Θερσίππου, πάν-
τας ἀπέκτειναν· ἔπειτα γὰρ,
φθάσαντες εἰς Πελοπόννη-
σον ἔφυγον· τὴν δὲ Κασσι-
οπέαν, ἐπειδὴ γυναικὸς ἦν,
ὁ Οἰνέως, Ἀνδράμονι τῷ
τῷ δουρατὶ καὶ τῷ Οἰνέως
γῆματι δίδωκε· τὸν δὲ Οἰ-
νέα εἰς Πελοπόννησον ἦλθον.
οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀχίλου
παῖδες, ἐπεδρεύσαντες πε-
ρὶ τὴν Τηλέφου ἑστάν τῆς
Ἀρχαδίας, τὸν παρὰ τῷ
ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ,
τὸν νεκρὸν εἰς Ἀργεὺς κο-
μίσας, ἔθαψεν, ἐνθα γυνὴ
πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη κα-
λεῖται, καὶ γῆμας Αἰμαά-
λειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς
ἐννοίῃσιν, τὴν Αἰμαλέως,
ὅτι τὴν Θήβας καὶ Τεγίαν ἐστρά-
τευσε.

CAP. IX.

ΚΕΦ. 9.

CÆterūm ex Æoli filiis
Athamas Bœotix Re-
gulus, ex Nephele marem
genuit Phrixum, filiam verò

Τὸν δὲ Αἰόλου παῖδων,
Ἀθάμης δωαστῶν
Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ.
μὲν παῖδα Φρίξον, δουρατὶ καὶ γ.

E ij

Εἴπω· ἄνδρες δὲ Ἰνώ γε
 μὲν ἐξ ἧς αὐτῇ Λεάρχου καὶ
 Μελικέρτης ἐγένοντο. ὅτε κε-
 λεύσσει δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέ-
 λης τέκνοις, ἐπεισὶ τὰς γυ-
 ναῖκας τὸν πυρὸν φεύγειν·
 λαμβάνουσι δὲ κρύφα ἥρ-
 ἀνδρῶν, τῷτο ἔπαρσαν. Ἦν
 δὲ, περρυγμένοις πυρὸς
 διεχόμενῃ, καρπὸς ἐπὶ σόαις
 ὑπὸ ἀνδράδου. διὸ πάντων ὁ
 Ἀθάμας εἰς Δελφούς, ἀπαλ-
 λαγνὸς ἐπυνθάνετο τῆς ἀφο-
 είας. Ἰνώ δὲ τὰς περὶ θέν-
 τας ἀνέπεισε λέγειν, ὥς εἴη
 κεχρησμένον πύσασθαι τινὶ
 ἀκαρπῖαν, ἐὰν σφαγῇ. Διὶ
 ὁ Φείδετο. τῷτο ἀκούσας Ἀ-
 θάμας, στυγερὰ χροῖσθ' ὀρέσθ'
 ὑπὸ ἥρ' τινὶ γλῶσσοι κοινώ-
 των, τῷ βυμῷ παρέστη
 Φείδων. Νεφέλη δὲ μὲν τῆς
 θυγατρὸς αὐτὸν ἀνῆρπασε.
 καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβῶσα χρυ-
 σόμαλλον κριδὸν ἔδωκεν. ἐφ'
 οὗ φερόμενοι δι' ἕρμεος, ἥ
 μεταξὺ γλῶσσοι ἐφρέθησαν, καὶ
 δάλασαν, ὥς δὲ ἐγένοντο
 κατὰ τινὶ μεταξὺ κειμένων
 δάλασαν Σιγείου καὶ Κερ-
 ρονήσου, ὁλοθύνει εἰς τὴν
 βυθὸν ἢ Ἑλλή· καὶ καὶ δε-
 νύσης αὐτῆς, ἀπ' ἐαίτης

Hellen. & is uxore Nephele
 mortuâ ; Inonem sibi connu-
 bio jungit; de qua Learchum
 & Melicerten filios habuit.
 Sed insidias neclens à Ne-
 phele natis Ino, triticum ut
 torrerent mulieres, persuasit,
 quo sumpto clam viris, im-
 perata faciunt. Terra, quod
 fruges tostas excepisset, an-
 nonam minimè tribuebat.
 Quocircà Delphos Athamas
 de caritate ac penuria rerum
 vitanda misit, qui scitaren-
 tur oraculum. Ino verò, mis-
 sos ad id respondendum in-
 duxit, ut, si sterilitate liberari
 velint, Apollinem præcepisse
 referant, Jovi Phrixum esse
 jugulandum. Quod ubi acce-
 pit Athamas, cum ab agro-
 rum colonis impelleretur,
 Phrixum ad aram constituit.
 Nephele interim ipsum cum
 filia eripuit, & à Mercurio
 aurei velleris arietem acce-
 prum dedit: quò cum per æ-
 rem veherentur, quidquid
 terræ ac maris interfjacebat,
 superarunt. Post cum ad id
 freti, quod Sigeum inter de
 Chersonesom existit, venis-
 sent, Helle in profundum
 decidit, ibique extincta, ab ea

ἡελλεσπόντιος appellatur. Phrixus autem in Colchos usque penetravit, huc scilicet, ubi Æetes Solis ac Perseidis filius imperabat. Hanc Circes & Pasiphaes, quam Minos conjugem habuit, sororem fuisse perhibent. Æetes itaque Phrixum hospitio suscepit, eique Chalciopen unam ex filiabus nuptui dedit. Hic autem Jovi Phyxio velleris aurei arietem sacrificavit: & ejus pellem Æetæ socero dono dedit. Is autem ad quercum in Martis luco eam clavus affixit. Phrixus verò ex Chalciope Æetæ filios quatuor extulit, Argū, Melanem, Phrontidem, & Cytorum.

§. 2. Athamas deinde ob Junonis iram, & filiis etiam, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchum sagittâ interemit. Ino autem Melicertam secum ipsa in mare deiecit. Is è Boetia pulsus Deum rogavit, ubinam gentium esset habitaturus; oraculo verò monitus est, eo in loco, ubi ab agrestibus animantibus hospitio exceptus fuerit, sedem poneret. Qui, cum

Ελλάσποντον ἐκλήθη τὸ πλάγος· φείξεται δὲ ἡλίου εἰς Κόλχον, ὅν Αἰήτης ἐβασιλεύει παῖς Ἠλίου καὶ Περσείδης· ἀδελφεὶ δὲ Κίρκης, καὶ Πασίφης, τῇ Μίνως ἐγχεῖται. ἔπειτα αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκίπην δίδωται. ἡ δὲ, τὸν χρυσόμαλλον κριδὸν Διὶ θυῖα θυξίῳ τὸ δὲ τέκνον δίδωσι Αἰήτη δίδωσιν. αἰεὶνται δὲ αὐτὰ περὶ ἀρούρῃ ἐν Ἀγρῇ ἄλλοι καὶ δούλοισιν. ἐγένοντο δὲ οὗτοι Χαλκίπης τῆς Αἰήτης τέσσαρες· Φείξω, Ἀργῆς, Μέλας, Φρόντις, Κύτιος.

§. β. Ἀθάμας δὲ ὕστανος διὰ μίαν Ἡρας, καὶ τῆς ἐξ Ἰνὸς ἐσπέρης παύσιν. αὐτὸς μὲν γὰρ μαρτύρῃ, ἐπέξωκεν Ἀεραχὸν· Ἰνὰ δὲ Μελικέρτῃ μετ' ἐαυτῆς εἰς πλάγος ἔρριπεν. ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἐπισημαίνεται τῇ θεῷ καὶ καπνὸς καὶ χροῖα τῆς δὲ αὐτῆς καπνικεῖν ἐν αἵματι αὐτοῦ τῷ ὑπὸ ζώων ἀγρίων ζεινῶν· πολλὰ χάριτας δειλ-

θῶν, ἐνέτυχ' ἀνέμοις περ
 ῥάτων μερῶν νεμομένοισι·
 οἱ δὲ θεωρήσαντες αὐτὸν,
 ἃ διηροῦντο ἀπολιπόντες
 ἔφυγον. Ἀθάμας δὲ κήσας
 τὴν χρεῖαν, Ἀθαμαντίαν ἀφ'
 ἑαυτοῦ περσενόρεσσι. καὶ γή-
 μας Θμισσὴ τὴν Ὑψέας,
 ἐγρόνησι Λεύκωνα, Ερυ-
 θρόλῳ, Σχρινέῃ, Πτόον.

§ γ. Σίσυφός δὲ Αἰό-
 λυ κήσας Εφύραν τὴν νυ-
 λεργμένῳ Κόεινδον, γα-
 μεῖ Μερόπῳ τὴν Ἀτλαν-
 τός. ἐξ αὐτῆς παῖς γίγνεται
 Γλαῦκος, ὃς παῖς Βελλερο-
 φόντης ἐξ Εὐρυμέδης ἐγχο-
 νήδῃ· ὃς ἐκτενε τὴν πνεί-
 πουσιν Χίμοιραν. κολάζε-
 ται δὲ Σίσυφός ἐν ᾧ δυν,
 πτόον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κε-
 φαλῇ κυλίων, καὶ σῆτον
 ὑπὲρβάλλειν θέλων, οὐτὸς δ'
 ὠδὲ μύθος ὑπὲρ αὐτοῦ, ὠδὲ-
 ται πάλιν εἰς τὸ πῶς. ἵπνες
 δὲ ταῦν τὴν δίκλῳ, διὰ
 τὴν Ἀστυπὸν θυγατέρα Αἴ-
 γιναν. ἀρπάσαντα γὰρ αὐτὴν
 κρύφα Δία, Ἀστυπὸν μινύσσει
 ζήτουσιν λέγειται.

§ δ. Δηίων δὲ βασιλεύων
 τῶν Φωκίδος, Διομήδῳ δ'

multum terrarū peragrasset,
 lupis qui ovium femoribus
 pascebātur, fit obviu8: quem
 cum illi vidissent, quæ dila-
 niabant, relictis, in fugam se-
 se dederunt. Post Athamas,
 regioni à se conditæ nomen
 Athamatiam imposuit. Dein-
 de Themistonem Hypsei fi-
 liam cepit uxorem, ex eaque
 Leuconē, Erythroen, Schœ-
 neum, & Proum genuit.

§ 3. Sisyphus autem Æoli
 filius conditæ Ephyrā, cui
 nunc Corintho est nomen,
 Meropen Atlantis filiam sibi
 uxorem conjungit: ex iis
 Glaucus oritur, qui Bello-
 phontem ex Eurymede sus-
 cepit. Hic ignivomam Chi-
 mæram occidit. Ad hæc Sisy-
 phus apud inferos saxo ma-
 nibus & capite subvolvendo
 cruciatur, idque, ubi in sum-
 ma subvolvit, de integro mox
 ad ima devolvitur. Sunt, qui
 hanc pœnam ob Æginam A-
 sopi filiam illatam ei fuisse
 dicant, quod occultum illius
 raptorem Jovem Asopo fi-
 liam vestiganti detexisse fer-
 tur.

§ 4. Deion autem Phocidis
 Rex Diomedem Xuthi filiam

duxit uxorem: quæ illi filiam Asteropeam parit, & mares Ænetum, Actorem, Phylacum, & Cephalum, qui Procrin Erechthei filiam sibi conjugavit. Hunc autem contra Aurora impatienter amans, rapuit.

§. 5. At Perieres Messenia potitus, Gorgophonem Persei filiam in matrimonium accepit: de qua Aphareus, Leucippus, Tyndareus & Icarius filij orti sunt. Plerique verò Perieren asserunt non ex Æolo, sed Cynorta, qui Anyclæ filius fuit, natum. Proinde quæ de Perieris nepotibus traduntur, ubi de Atlantis genere agetur, dicemus.

§. 6. Magnes autem Æoli filius, Naidem Nympham duxit uxorem, ex qua filios gignit Polydectem ac Dictyn. Hi Seriphum incoluere.

§. 7. Salmoneus autem prius quidem circa Thessaliam habitavit; at reversus ipse in Elidem, urbem ibi condidit. Qui cum contumeliosus foret, seque Jovi adæquaret, suæ ipsius impietatis pœnas luit. Nam se Jo-

ἄεθου γαμεῖ. καὶ αὐτῇ γένεται θηγάτης μὲν Ἀστροπία· παῖδες δὲ Αἰνιτὸς, Ἀκτῶρ, Φύλακος, Κέφαλος, ὃς γαμεῖ Πρόκριν τὴν Εἰρεχθίδος. αὐτὴς δὲ ἡ Ἥως αὐτὸν ἀπάζει ἐκιδύσασα.

§. 6. Πειρήρης δὲ Μεσσηνίῳ γοργόφων, Γοργόφωνα τὴν Περσέως ἐγγυμένην ἐξ ἧς Ἀφάρους αὐτῷ καὶ Λευκιππος, καὶ Τυνδαρεὺς, ἔπτε Ἰκάρῳ, παῖδες ἐγένοντο. πολλοὶ δὲ τὴν Πειρήριον λέγουσιν, ὅτι Αἰόλου παῖδα, ἀλλὰ Κυνόρτα τῷ Ἀμύκλῳ διδοῦναι τὴν αὐτῇ Πειρήριον ἐκ γένων, ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ γένει δηλώσαντες.

§. 5. Μάγνης δὲ Αἰόλου γαμεῖ νύμφην Ναϊάδα. καὶ γίγονται αὐτῷ παῖδες, Πολυδέκτης, καὶ Δίκτης. ἔτος Σείριφον ὠκῆσαν.

§. 7. Σαλμωνεύς τῇ, τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ τοῦ Θεσσαλίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς. πατρὸς μὲν ὅτι αὐτὴς εἰς Ἡλιν, ἐκτὶ πάλιν ἔκπαινον. ὅτι εἰς τὸν ὅτι καὶ τῇ Διὶ ἐξισοῦναι θέλων, διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκολλάσθη. ἔλεγε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα

Δία, καὶ ταῖς ἐαίνε ἀφελόμενον θυσίας ἑαυτῷ προσέτασσε δύνειν. καὶ βύρσας μὲν ἐξηρημίνας ἐξ ἄμαρτος ἀποτὰ λεβήτων χαλκῶν σύρειν, ἔλεγε βροτῶν. βάλων δὲ εἰς ἱερὸν αἰδομένας λαμπάδας, ἔλεγε ἀσφάλλειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν παρεκκαύσας, τίω κηδεύσας ὡς αὐτὴ πόλιν καὶ τὴν οἰκλήτορας ἡφαιίσσι παύσας.

§. η. Τυρὸς δὲ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκιδέως, πατρὸς Κρηδεῖ τοῦ Σαλμωνέως ἀδελφοῦ γενομένη, ἔρωτα ἔχει Ἐνιπέως οὗ ποταμοῦ καὶ σωεχῶς ὅπῃ τὰ τούτου βεῖδρα ποιεῖσθα, τούτοις ἀπωλύρετο. Προσεσθὼν δὲ εἰσελθὼς Ἐνιπέϊ, συγκατεκλίδη αὐτῇ. ὣς δὲ, γυνήϊα καὶ κρύφα διδύμοις, παῖδας ἐκπέδησεν. ἐγκυμένων δὲ οὗ βρεφῶν, παιεύωντων ἱπποφορῶν, ἵππος μία προσεφάμενη τῇ χηλὶ πατέρου οὗ βρεφῶν, πλείον πρὸ προσώπου μέγας ἐποίησεν. ὁ δὲ ἱπποφορῶς ἀμφοτέρους τὰς παῖδας ἀνελόμενον ἔδραχε. καὶ τὸ μὲν,

venisse prædicabat, & quæ illi dedicari solebant, ea sibi immolari jubebat. Necnon pelles detractas in quadriga cum leberibus æneis agitans tonitrua se concitare dictitabat; necnon jaculans in cælum ardentes faces, fulgura se imitari jactitabat; Hinc ipsum Jupiter fulminat, urbemque ab eo conditam, extinctis civibus omnibus, solo æquavit.

§. 8. Cæterum Tyro Salmonæ filia ex Alcidee gnata, cum apud Cretheum Salmonæ fratrem aleretur, Enipei fluvij amore flagravat, atque ad illius fluenta continenter accedens, propter amnem conqueri minimè desinebat. Neptunus interim sumptâ Enipei formâ, cum ipsa concubuit. Hæc autem, cum geminos clanculùm peperisset, infantes exponit. Expositis autem pueris, & equariis pastoribus prætereuntibus, equarum una, cum infantium alterum ungulâ tetigisset, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos suscepit alendos, & cui lividula reddita est faciei pars,

párs, Peliam jugulavit, quasi Livium dixeris: alterum verò Neleum vocat. Qui cùm ad justam integráque ætatem pervenissent, agnitâ matre, novercam, quòd ejus operâ parentem malè affectam percipissent, facto in eam impetu, occiderunt: quæ, tametsi intra Junonis templum confugere antevertisset, eam tamen Pelias super aram ipsam jugulavit: & in omnibus rebus Junonem negligebat.

§. 9. Atqui postea inter se discordiam exercere non desierunt. Neleus demùm regno pulsus Messenam commigravit, & Pylo urbe conditâ, Chloridem, Amphionis filiam sibi copulavit: de qua Peronem puellam genuit: sed mares, hosce, Taurum, Asterium, Pylaonem, Deimachum, Eurybium, Epidaum, Rhadium, Eurymenem, Evagoram, Alastorem, Nestorem, & Periclymenum: cui etiam Neptunus in varias se se formas transmutandi potestatem fecit: hinc pugnans, quo tempore Pylum urbem Hercules vi cepit, modò in leonem, modò in serpentem,

πελιωδέντα, Πελίαν ἐκα-
λεσεν· τὸν δὲ ἑτερον, Νη-
λέα. πηλωθέντες δὲ, ἀνε-
γωνίσαν τὴν μητέρα, καὶ
τὴν μητέρα ἀπέκτειναν σι-
δήρῳ. κακωμένῳ γὺγόντες
ὑπὸ αὐτῆς τὴν μητέρα, ὥρ-
μησαν ἐπ' αὐτήν. ἡ δὲ φθά-
σασα, εἰς τὸ τῆς Ἥρας τί-
μῳ κατέφυγον. Πελίας
δὲ ἐπ' αὐτῇ ἦλ' βωμῷ
αὐτῷ κατίσφαξε· καὶ κατό-
λε διετίλει τὴν Ἥραν ἀπι-
μάζων.

§. 10. Εἰσαίασαν δὲ ἔσε-
εν πρὸς θεῶν. καὶ Νη-
λεὺς μὲν ἐκπεσὼν, ἦκεν
εἰς Μεσσηνίαν, καὶ Πύλον
κτίζει· καὶ γαμῇ Χλωρίδα
τὴν Ἀμφίωνος, ἐξ ἧς αὐ-
τῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πη-
ρῶ. ἄρρενες δὲ, Ταῦρος,
καὶ Ἀστειός, Πυλάων,
Δηίμαχος, Εὐρύβις, Εὔρι-
δας, Ράδις, Εὐρυμέ-
νης, Εὐαγόρας, Ἀλάτωρ,
Νέστωρ, Πεικλύδης. ὃ
δὲ Ποσειδῶν δίδωσι μετα-
βάλλειν τὰς μορφαί· καὶ μα-
χόμενος, ὅτε Ἡρακλῆς ἐξε-
πόρθη Πύλον, γινόμενος ὅτι
μὲν λέων· ὅτι δὲ ὄφεις,

ὅτι δὲ μίλιασα, ὑφ' Ἡ' ἑ-
 κλέας μὲν ἦν δῶν Νηλέως
 παίδων ἀπιδανεν. ἐσώθη δὲ
 Νέστωρ μόνος· ἐπειδὴ παρὰ
 Γερπυίοις ἐτρεφέτο. ὃς γή-
 μας Ἀναξιβίαν ἔκρεπείας,
 θυγατέρας μὲν, Πεισιδίκην καὶ
 Πολυκάστην ἐγέννησεν· παῖ-
 δας δὲ, Περσίδα, Στράπ-
 χον, Ἀρητον, Εὐφρονα,
 Πεισίστρατον, Ἀντίλοχον,
 Θρασυμήδην.

§. ι. Πελίας ὃ δὲ Θεσ-
 σαλίαν κατέκει· καὶ γήμας
 Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος, ἧς
 δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομά-
 χην ἔκρεπείοντος, ἐγέννησεν
 παῖδα μὲν Ἀχαιον· θυγατέρας
 δὲ, Πεισιδίκην, Πελοπίαν,
 Ἰπποδόκην, Ἀλκην.

§. ια. Κρηθεὺς ὃ κίπας
 Ἰωλκόν, γαμέει Τυρόν ἢ Σαλ-
 μωνέως [ἢ αὐτῶν ἀδελφιδῶν]
 ἐξ ἧς αὐτῶν γίνονται παῖδες,
 Αἴσων, Ἀμυθάων, Φέρης.
 Ἀμυθάων μὲν ἐν οἰκῶν Πύ-
 λον, Εἰδομένον γαμέει τὴν
 Φέρητος· καὶ γίνονται παῖδες
 αὐτῶν Βίας καὶ Μελάμπος. ὃς
 δὴ τῷ χωρίῳ διαπελῶν, ἧς
 οὐδὲ τῷ οἰκῆσθαι αὐτῶν δρυὸς, ἐν
 ᾗ φασὶν ὄφειν ὑπῆρχεν,
 ἀποκλειναμένων τῷ δέρεσθαι.

nunc in apem facie conversâ,
 ab Hercule tamen cum care-
 ris Nelei filiis occisus est. So-
 lus autem Nestor servatus est
 incolumis, quippe qui apud
 Gerenios educabatur: & du-
 ctâ uxore Anaxibiâ, Cratiei
 filiâ, fœminas Pisidicen &
 Polycasten: mares autem
 Perseum, Straticum, Are-
 tum, Echephronem, Pisi-
 stratum, Antilochum & Tra-
 symedem suscepit.

§. ιο. Pelias verò Thessa-
 liam incolebat: ductâ Biantis
 filiâ Anaxibiâ, sive, ut qui-
 dam volunt, Philomache ex
 Amphione orta, filium Aca-
 stum genuit, & fœminei se-
 xus Pisidicen, Pelopean,
 Hippothoen & Alcestin.

§. ιι. At Cretheus conditâ
 Iolco, Tyronem Salmonei
 filiam cepit uxorem: ex qua
 ipsi filij nascuntur Æson, A-
 mythaon & Pheres. Amy-
 thaon igitur Pylum habitans,
 Idomenen Pheretis filiam si-
 bi conjugio sociavit, cui ex ea
 liberi oriuntur Bias & Me-
 lampus; qui, cūm ruri ageret,
 ac pro ipsius ædibus quercus
 esset, in eâq; serpentum late-
 bra esset, occisus à ministris.

serpētibus, cetera quidem reptilia congeſtis lignis concremavit; at serpentium pullos educavit: qui cūm ad juſtum corporis modum ſucceviſſent, ipſum jam dormientem circumſiſtunt, & ex utroque humero illius aures linguis extergebant. Tandem expergefactus, excitatūſque, ac perterrefactus, ſupervolitantium avium voces intelligebat, & quæ ab iis futura edocebatur, mortalibus prædicebat. per haruſpicinam præterea vaticinari ab iis didicit. Ad hæc Apollini prope Alpheum obviam factus, circa cætera vaticinandi peritiſſimus evaſit.

§. 12. Bias verò Amythao-
nis filius, Peronem Nelei filiam uxorem depoſcit. Hic, permultis filiam ſuam expectantibus, eam nulli, niſi qui Phylaci ad ſe boves abegiſſet, ſe traditurum, dictitabat. Eæ verò ad Phylacam urbem cuſtodiâ canis ſervabantur: ad quem neque mortalium quiſquam, neque ferarum ulla proximè accedere audebat. Quare cūm nullâ vi boves abigi poſſent, Melam-

πας ὄφεις, τὰ μὲν ἐρπύ-
τῃ, ξύλα συμφορήσας,
ἔκαυσε· πῶς δὲ ἦν ὄφρων
νεοσσὺς ἔδρεψεν. οἱ δὲ,
ἡρόδομοι τίλησι, περὶ αὐ-
τὸς αὐτῷ κοιμωμένῳ ἦν φ-
μῶν ἐξ ἐκπύρου, τὰς ἀ-
κοῆς τῆς γλώσσης ἐξεκ-
σαρσεν· ὁ δὲ, ἀφασὶς, καὶ
ἡρόδομος περὶ αὐτοῦ, ἦν
ὑπὸ πτομένων ὀρνέων τὰς
φωνὰς σωΐει· καὶ παρ' ἐκεί-
νων μανθάνων, περὶ λα-
γὰ τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλ-
λοντα. ὡρσέλαβε δὲ καὶ
τὴν ὅτι ἦν ἱερείων μαν-
τικῶν. περὶ δὲ τὸν Αλφειὸν
σωτυχὸν Ἀπόλλωνι, τὸ λοι-
πὸν ἀφ' ἡμῶν.

§. 13. Βίας δὲ ὁ Ἀμυ-
θῶντος ἐμνησεύετο Πηρὸν
τὴν Νηλέως. ὁ δὲ πολλῶν
αὐτῷ μνησδομένων τὴν θυ-
γατέρα, δώσειν ἔφη τῷ τὰς
φυλάκου βόας κομάσαντι αὐ-
τῷ. αὐτῷ δὲ ἦσαν ἐν φυ-
λάκῃ. καὶ κύνων ἐρύλασ-
σεν αὐτὰς· ὃν οὐτε ἀνθρω-
πος, οὐτε θηρίον πίλας ἐλ-
θεῖν ἐδιώατο. πάντας ἀδυ-
νατῶν Βίας τὰς βόας κλέ-
ψαι, παρεκίλει τὸν ἀδελ-
φὸν συλλαβεῖσθαι. Μελάμ-

ποις δὲ ὑπέχετο· καὶ περιέ-
πιν ὅπῃ φεραθήσεται κλέπων·
καὶ δεδείς ἐν αὐτὸν, ὅπως
ταῖς βόας λήψεται. μὲν δὲ
τὴν ὑπόχεσιν, εἰς φυλά-
κην ἀπήει. καὶ καὶ δὴ τότε
περιεῖπε, φεραθείς ὅτι τῇ
κλοπῇ, δεσμοῖς ἐν οἰκίῃ μα-
κρῇ φυλάχεται. ληπόμενος δὲ
τῷ ἐν αὐτῷ βραχέῳ χρόνῳ,
ὅτι καὶ τὸ κορυφαῖον τῆς
σέγης σκολήκων ἀκούει. τῷ
μὲν ἐφοπῶντος πόσον μέρος
ἦδη τῷ δοκοῦ διαβέβηται·
ὅτι δὲ, ἀποκριναμένων λοι-
πὸν ἐλάχισιν ἔτι, καὶ ταχέως
ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς ἕτερον
οἶκημα μεταγαγεῖν. ἡγομέ-
νος δὲ τέτυκ, μετ' ὃ πολὺ
συνέπεσε τὸ οἶκημα· θαν-
μάσας δὲ φύλακος, καὶ μαθὼν
ὅτι ὅτι μάλιστα, λύσας παρε-
κάλεσεν εἰπεῖν, ὅπως αὐτῷ
τῷ παιδί Ἰφίκλῳ παῖδες
γίνωνται. ὁ δὲ, ὑπέχε-
το, ἐφ' ᾧ ταῖς βόας λή-
ψεται, καὶ καπαδύσας παύ-
ρος αὐτοῦ, καὶ μελίσσας,
τὰς οἰωνὰς περιεκαλέσατο·
ὅρα ἡγομένῳ δὲ αἰγυπῷ,
σε vaticinaturum pollicetur. Inde mactatis duobus tau-
ris, eorūque visceribus particulatim concisis, ad inau-
gurandum aves evocavit, ad quem cum vultur advola-

podis fratris opem sibi con-
stituit implorandam. Id illi
germanus se præstiturum
pollicetur, eiq; abigeum de-
prehensum iri prædixit: qui,
si jam annum planè exactum
in vinculis jacuerit, ita de-
mum boves habiturum se ce-
cinit. post ejusmodi pollici-
tationem Phylacen versùs
contendit, atque, ut prædixe-
rat, deprehensus in furto,
conjectus in vincula domi
custodiebatur. Deinde verò
eoto propè anni circuitu re-
voluto, teredinum in summo
tecti culmiue trabem corro-
dentium sonum audit: &
quantum è trabe derosum
esset, percontante, teredini-
bus tum minimum superesse
respondentibus, aliò se sta-
tim traduci jubet, quò vix-
dum factò, domicilium illud
corrui. Id admiratus Phyla-
cus, ubi vatem illum opti-
mum esse animadvertit, solu-
tum vinculis, quì posset Iphi-
clus filius prolem habere, ut
vaticinetur, efflagitat. Tum

ἴα, ab eo jam cognoscit, quodolim Phylacus arietes in agro castrans non procul ab Iphiclo sanguine adhuc madentem cultrum locavit. Quare puer metu percussus cum se in fugam coniecisset, in sacra quercu gladium defixit, eumq; obductus cortex operuit. Invento itaque cultro, si abrafam, inquit, ferri rubiginem, denos dies Iphiclo in vino potandam dederit, filium de se prolem esse geniturum. Hæc à vultu reprecòctus Melampus, cultrum reperit, & Iphiclo abrafam ex illo rubiginem denos per dies bibendam propinavit; & is Podarcen filium procreavit. At Melampus boves Pylum perduxit, fratriq; Peronem Nelei filiam cōsecutus in conjugium collocavit, & Messenæ aliquandiu mansit. Postea verò quàm Bacchus Argivis mulieribus furorem iniecit, pactus regni partem, eas vesania liberavit, quò etiam cum Biante fratre commigravit.

§. 13. Porro Biantis & Peronis filius Talaus fuit, de quo & Lysimache Abantis

ὅττι τὰ τε μανθάνει δὴ, ὅππῃ Φύλακος ποτὲ κριοῖς τέμνων ὅττι φῆρ' ἀγρῶν, παρὰ τῷ Ἰφίκλῳ τὴν μάχαιραν ἡμαλμάνην ἐπὶ κατέθετο· δέξασθαι δὲ τὸ παιδὸς, καὶ φυλόντ' αὖτις, καὶ τῆς ἱερᾶς δρυὸς αὐτῷ ἐπιξέει, καὶ ταύτῃ αἰμοειδοχόως ἐκάλυψεν ὁ φλοῖος. ἔλαβον οὖν εὐρεθείσης τῆς μαχαίρας, εἰ ζύσων τὸν ἰὸν ὅττι ἡμέρας δέκα Ἰφίκλῳ δῶ πειν, παῖδα γνήσει. ταῦτα μαθὼν παρ' αἰγυποδὸς Μελάμποις, τὴν μὲν μάχαιραν εὗρε, τῷ δὲ Ἰφίκλῳ τὸν ἰὸν ζύσας, ὅττι ἡμέρας δέκα δέδωκε πειν, καὶ παῖς αὐτῷ Ποδάρκης ἐγένετο. τὰς δὲ βόας εἰς Πύλον ἤλασε, καὶ τῷ ἀδελφῷ τὴν Μηλέως θυγατέρα λαβὼν ἔδωκε, καὶ μέχρι μὲν πνὸς ἐν Μεσσόνη κατῴκει. ὡς δὲ τὰς ἐν Ἀργεὶ γυναικας ἐξέμηνε Διόνυσος, ἑκά μέρει τῆς βαπτείας ἰασάμενος αὐτὰς, ἐκεί μετὰ Βίαντ' κατῴκει.

§. 17. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Τάλαιος, οὗ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἀβαντ'

τῷ Μελάμποδι, Ἀδραστὲς, Παρθινοπαῖϑ, Πρώναξ, Μηκιστεὺς, Αἰεσίμαχος, Εἰφύλη, τῷ Ἀμφιάρῳ γαμήϊ. Παρθινοπαίου δὲ Πρώμαχος ἐγένετο, ὃς μετὰ τοῦ Ἐπιγόνου ἐπὶ Θήβας ἐφατεύθη. Μηκιστῆος δὲ Εὐρύαλϑ, ὃς ἦκιν εἰς Τροίαν. Πρώνακτῳ δὲ ἐγένετο Λυκούργος, Ἀδράστου δὲ καὶ Ἀμφιδίας τῆς Πρώνακτος, θυγατέρες μὲν Ἀργία, Δειπύλη, Αἰγιάλεια. παῖδες δὲ Αἰγιάλεως, Κυάνιππος.

§. 10. Φέρης δὲ ὁ Κρητίως, Φέρας ἐν Θεσσαλίᾳ κτίσας, ἐχθρόνησεν Ἀδμήτῳ καὶ Λυκούργῳ. Λυκούργος μὲν οὐδὲ Νεμέαν κατ' ἤκησε γήμας δὲ Εὐρυδικῷ, ὡς δὲ ἐνιοί φασιν. Ἀμφιδίαν, ἐχθρόνησεν Ὀφέλτῳ κληδόντα Ἀρχέμορον.

§. 11. Ἀδμήτου δὲ βασιλεύοντῳ τοῦ Φερῶν, ἐδήτῳσεν Ἀπόλλων αὐτῷ μνηστευομένῳ τῷ Πελίῳ θυγατέρα Ἀλκυσιν. ἐκείνῳ δὲ δώσῃν ἐπαγγελαμένου Πελίου τῷ θυγατρὶ, τῷ καταξέξαντι αἶμα λεόντων καὶ

Malampodis filij, nati sunt, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecisteus, Aristomachus, Eriphyle, quæ nupsit Amphiarao. Parthenopeus autem Promachum creat, qui cum Epigonis in bello contra Thebanos militavit. Mecisteus Euryalum genuit, qui adversus Trojam navigavit. Ex Pronacte natus est Lycurgus. Sed Adrastus ex Amphithea Pronactis filia, fœminei quidem sexus Argiam, Deipylen, Ægialeam sustulit: mares autem Ægialeum Cyanippumq; habuit.

§. 14. Pheres Crethei filius, qui Pheras urbem Thessaliæ condidit, Admetum ac Lycurgum procreavit; Lycurgus circa Nemeam habitavit. Qui ductâ Eurydice, vel, ut alij narrant, Amphitheat uxorē, Ophelten cognomento Archemorum genuit.

§. 15. Cæterum Admeto Pheris regnanti, Apollo mercede conductus servivit, quo tempore Pelias filiam uxorem deposcebat. Pelias ab eo currum à leone & apro ttahendum postulat: Admetus Apollinis ope leonem &

aprum junctos ad Regem perduxit: & Alcestin capit, qui, cum in nuptiis de more sacra faceret, Dianę immolare oblitus, aperto thalamo, magnum draconum globum invenit. Cui tum Apollo numinis iram placandam esse monuit, & a Parcis deinde depoposcit, ut cum Admetus in humanis esse desiturus esset, tum mortis periculum evaderet, si quis pro eo sive pater, sive mater, aut uxor mortem ultrò subierint. Post, ubi illi moriendi dies advenit, parentes pro filio à vita migrare noluerunt, Alcestis autem pro marito suo mori non dubitavit, & eam Proserpina rursus in vitam remisit; sed, ut quibusdam placeret, Hercules commissâ cum Plutone pugná, ad superas auras reduxit.

§. 16. Jason autem Æsone, Crethei filio, & Polymede Autolyçi filia natus, Iolcum urbem habitabat. Pelias Iolci post Cretheum regnavit: cui de regni successore sciscitanti respondit Apollo, qui alterum pedem duntaxat calceatum haberet, cavendum esse. Pri-
mò cum id genus oraculi mi-

χάσσαν Ἀπέλλων ζεύξας ἔδωκεν· ὁ δὲ κομίσας πρὸς Περίαν, Ἀλκῆσιν λαμβάνει. θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάσσειτο Ἀρτέμιδι θυῶναι. διὰ τῆτο ἔδραμον ἀποίξας, εὖρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένων. Ἀπέλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλίσσεται τὴν θύον, ἢ τίς ποτε σπείσει Μοῖρῶν, ἵνα ὅταν Ἀδμῆτος μέλλῃ πλάττειν, ὑπολύσῃ τοῦ θανάτου, αὐτὸς ἐκείνῳ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ θήσκειν ἔλῃται, πατήρ, ἢ μήτηρ, ἢ γυνή. ὥς ὅτι ἦλθεν ἡ τῆς θήσεως ἡμέρα, μήτε τῶ πατρὸς, μήτε τῆ μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θήσκειν θελόντων. Ἀλκῆσις ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπέθανε· ἐν αὐτῷ πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη. ὥς ὅτι ἐνίοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχράμβρος Ἀδῆ.

§. 15. Αἴσωνος δὲ τῆς Κρηδέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκκου, ἴσων. οὐτὸς ὥς κε ἐν Ἰωλῶ. ἔδὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηδέα, ὃς ἡρώμενος πρὸ τῆς βασιλείας ἐδέσπισεν ὁ θεὸς ἑμονοσάδαλον φυλάτταται. τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο, ἢ γνῶσις

τῇ χησιμὸν, αἷσις δ' ὕστερον
 αὐτὸν ἔγνω. τελευτῶν γὰρ ὅππῃ
 τῇ θαλάσῃ Ποσειδῶνι θυ-
 σίας, αἷσις τε πολλὰς ὅππῃ
 παύτῃ, καὶ τῇ Ἰάσονα με-
 τεπέμψατο. ὁ δ' ὅτ' ἰδὼν με-
 γίστη ἐν τοῖς χωρίοις διατε-
 λῶν, ἔσπευσεν ἐπὶ τῷ θυ-
 σίαν. διαδαινῶν δὲ πετα-
 μῶν Αναυρον, ἐξῆλθε μο-
 νοσάδαια, τὸ ἔπειτα
 ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέ-
 διλον. διασάμην δ' ἢ Πε-
 λίας αὐτὸν, καὶ τῇ χησιμὸν
 συμβαλὼν, πρῶτα προσελ-
 θὼν, πᾶσι ἐποίησεν ἐξουσίαν
 ἔχων, εἰ λόγον ἦν αὐτῷ,
 πρὸς πνέοντάς τε αἰεταῖς
 πολιτῶν. ὁ δὲ, εἴτε ἐπὶ λ-
 θεν ἄλλως, εἴτε διὰ μύθων
 ἤρας, ἐν ἔλθοι κελὸν Μή-
 δεια Περίαν, τῇ γὰρ Ἡραν ἐκ
 ἐπίμα' τὸ χρυσόμαλλον δί-
 ρας, ἔφη, προσέταπτον αὐ-
 τὸν φέρειν αὐτῷ. τῷτο Περίας
 ἀκυσσας, ἐνδὺς ὅππῃ τὸ δίρας
 ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτὸν, τῷ-
 πο δ' ἐν Κόλχρῳ ὡς Ἀρε-
 ῶσαι κρεμάμενον ἐν δρυὶς.
 ἐφρατῆτο δ' ὑπὸ δράκοντος
 αἰὲς πνέοντος. ὅππῃ τῷ πεμπόμενῳ
 Ἰάσων, Ἀργον. παρεκάλεισε τῇ
 Φέρει. καὶ κείνῳ Ἀθηνᾶ

nimè intellexisset, paulò post
 reipsâ percepit. Nam cùm in
 littore Neptuno immolaret,
 cùm permultos, tum etiam
 Jasonem eò accersivit. Is ve-
 rò, quòd rei rusticæ desiderio
 teneretur, ruri agens ad ea-
 dem sacra properavit: & A-
 naurum amnem trajiciens, al-
 terum in amnis alveo amisit
 calceum. Id ubi Pelias vidit,
 oraculum animo reputans,
 propius eum accedit, rogatq;
 Quidnam habens potestatem,
 facturus esset, quando sibi ex
 oraculo prædictum fuerit, à
 civium aliquo mortem sibi il-
 latum iri. Hic autem siue sorte
 quadam supervenit, siue Ju-
 nonis ira, ut Medea malum
 veniret Pelia, quippe qui Ju-
 nonem nullo dignabatur ho-
 nore, pellem velleris aurei, ut
 ille afferret, imperarem, res-
 pōdet Jason: quòd ubi Pe-
 lias audivit, Jasonem ad pel-
 lem ejusmodi ire statim præ-
 cepit. Hæc autem Colchis
 suspensa è quercu in Martis
 luo visabatur: ac sub in-
 somnis draconis custodia af-
 servabatur. Ad hanc igitur
 missus Jason Argum Phrixi
 invitavit. At is, Minervæ
 consilio

consilio navim remorum
 quinquaginta construit, eam-
 que à fabri nomine Argo ap-
 pellavit: ad cujus proram ta-
 bulam vocalem è fago Dodo-
 nidis sylvæ Minerva accom-
 modavit. Navi itaque confe-
 ctâ, Jasoni sciscitanti oraculū,
 Deus vela facere permisit,
 cū totius Græciæ optimum
 quemque in unum congre-
 gasset, quorum nomina hæc
 sunt: Tiphys Hagnix filius,
 cui navis gubernaculum dele-
 gatum fuit. Orpheus OEagri,
 Zetes, & Calais Boreæ filij,
 Castor & Pollux Jovis, Tela-
 mon ac Peleus Æaci, Hercu-
 les Jovis, Ægei Theseus. Idas,
 & Lyncens Apharei, Am-
 phiarus Oiclis, Cænei Coro-
 nus, Palæmon Volcani vel
 Ætoli, Cepheus Aleæ, Laer-
 tes Arcesij, Autolicus Mer-
 curij, Atalanta Schœnei,
 Menœtius Actoris, Actor
 Hippasij, Admetus Phere-
 tis, Acastus Pelix, Eurytus
 Mercurij, Meleager OEnei,
 Ancæus Lycurgi, Erginus
 Neptuni, Pæas Thaumaci,
 Butes Teleontis, Pha-
 nus, & Staphylus Diony-
 si, Erginus Neptuni, Peri-

ὑποδεμένης πεντήκοντορον
 ναὺν κατασκευάσας τὸν ὄρεσκα-
 ρον δεῖξαι ἀπὸ τοῦ κατα-
 σκεδάσαντος, Ἀργεῖο. καὶ τὸ
 πλὴν ὡς ἔβραν ἐν ἡρώσειν Ἀθῆ-
 ναί φωνῇ φηροῦ τὸ Δωδων-
 νιδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναὺς
 κατασκευάσθη, καὶ χρωμένῳ,
 ὃ θεὸς πλεῖν ἐπέτρεψε συν-
 αθροίσαντι τοὺς αἰετοὺς τὸν
 Ἑλλάδος. οἱ δὲ σιωπῶντες
 εἰσὶν οἳδε Τίφης Ἀγνίης,
 δὲ ἐκυβέρνα τὴν ναυῶν. Ὀρφέας
 Οἰάρεος, Ζήτης, καὶ Κалаῖος
 Βορέου. Κάστωρ καὶ Πολυδεύ-
 κης Διός. Τελαμῶν, καὶ Πη-
 λῆος Αἰακῶ. Ἡρακλῆος Διός.
 Θησέος Αἰγίως. Ἰδῆος καὶ
 Λυγκῆος Ἀφαιέως. Ἀμφιά-
 ρατος Οἰκλέως. Καίνεος Κό-
 ρωντος. Παλαίμων Ἡφαίστου,
 ἡ Αἰτωλῶ. Κηφῆος Ἀλεοῦ.
 Λαέρτης Ἀρκείσιος. Αὐτόλυ-
 κος Ἑρμῆος. Ἀταλάντη Σχαι-
 νέως. Μενόιππος Ἀχιλλέως.
 Ἀκτωρ Ἰππόστου Ἀδμητῶς
 Φέβητος. Ἀχαιῶς Πελίου.
 Εὐρύππος Ἑρμῆος. Μελέαργος
 Οἰνέως. Ἀλκῆος Λυκέρχου.
 Ἐργίνος Ποσειδῶνος. Ποίως
 Θαυμάχου. Βύτης Τελεοντίος.
 Φάνος καὶ Σταφύλος Διονύ-
 σου. Ἐργίνος Ποσειδῶνος. Πε-

εικλόμεν⊕ Νηλέως· Δυ-
 χίας Ηλίου· Ιφικλ⊕ Θεσίου·
 Ἄργεος Φείξε· Εὐρύαλος
 Μηκιστίως· Πηνελόεως Ἰπ-
 πάλμου· Διήϊτος Αλέκτορος·
 Γερί⊕ Ναυβόλου· Ασκάλα-
 φος κ' Ἀλμηνος Ἀρε⊕ Ἀστ-
 εῖος Κομάντης· Πολύφημος
 Ελάτης· ἔπειτα ναυαρχῶν τ'⊕
 Ἰάσονος ἀνεχθέντες, πρὸς
 ἰχθυίᾳ Λήμνῳ

§. 17. Ἐν τυχῇ δὲ ἡ Λήμ-
 ν⊕ ἀνδρῶν πηλὴ ἔσα ἔρη-
 μος, βασιλευμένη δὲ ὑπὸ
 Τυφίπυλ⊕, τ' Ὀδάρτος, δι'
 αἰτίαν τούδε. αἱ Λήμνιαι
 πῶς Ἀφροδίτῳ ἐκ ἐπι-
 μουῶν ἢ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει
 δυσσομίαν, κ' διὰ τοῦτο οἱ
 γήμωτες αὐταῖς ἐκ τ' πλη-
 σίον Θράκης λαβόντες αἰχ-
 μαλιπίδας συνδανάζοντο
 αὐταῖς. ἀπμαζόμεναι δὲ
 αἱ Λήμνιαι, τὴν τε πα-
 τέρα, καὶ τὴν ἀνδρα πο-
 νέουσι· μὲν δὲ ἔσσαν Τυφί-
 πύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα
 κρύψασα Ὀδάρτα. φερόν-
 τες οὖν τότε γυναικοκρα-
 τεμένη τῇ Λήμνῳ, μίσ-
 γονται ταῖς γυναιξίν. Τυφί-
 πύλη δὲ Ἰάσονι συνδ-
 νάζεται, καὶ ἄνῃ παῖ-

clymenus Nelei, Augeas He-
 lij, [seu Solis] Iphiclus
 Thestij, Argus Phrixij, Eu-
 ryalus Mecistei, Peneleus
 Hippalini, Leitus Alektoris,
 Iritus Nauboli, Ascalaphus,
 & Almenus Martis, Asterius
 Cometæ, Polyphemus Elati.
 Hi igitur navarcho Jasone
 evecti in Lemnum appel-
 lunt.

§. 17. Hæc insula tum viris
 omnibus orbata Hypsipyles
 Thoantis filia imperio rege-
 batur, cujus rei causam hanc
 fuisse legimus. Lemniæ mu-
 lieres Venerem nihili facie-
 bant, quæ ea de causa teterrimum
 illis graveolentiæ virus
 injecit. Et viri è Thracia Lem-
 no proxima, abductis captivis
 mulierculis, cum iis concum-
 bebant. Tum Lemniæ quod
 à conjugibus spernerentur,
 non modò patres ipsos, sed &
 viros, suum quemque jugula-
 runt, una tamen omnium Hy-
 psipyle Thoantem patrem ab-
 sconditum servavit illæsum.
 Mox Argonautæ in Lemnum,
 quæ tum à mulieribus tene-
 batur, appulsi, cum illis rem
 habuerunt. Hypsipyle verò
 ab Jasone compressa Evenum

ac Nebrophonum liberos gignit.

§. 18. A Lemno deinde ad Doliones, quibus tunc Cyzicus imperabat, pervenerunt. Hic eos benignissimè excepit. Qui nocte illinc avecti, reflantium ventorum impetu, noctu nescij rursus ad Doliones appulerunt. Qui dum finitimorum Pelasgorum hostium copias esse arbitrarentur (continenter enim cum finitimis bellum gerebant) pugnam per noctem conferunt ignari adversus ignaros. Cæsis itaque Dolionum plerisque, & Rege Cyzico, Argonautæ, ubi per diem rem cognoverunt, multis cum lacrymis, ac detonso sibi capillo, Cyzicum magnificè tumularunt: quo facto abiere: nec longo post tempore in Mysiam devenerunt.

§. 19. Hic Herculem cum Polyphemo reliquerunt: quoniam Hylas Thiodamantis filius, & Herculis amasius a quatum emissus, ob eximiam ipsius formæ præstantiam à Nymphis raptus est. Et Polyphemus, cum illum reclamantem audisset, nudato ense

δαι, Εὐκωον καὶ Νεβροφόνον.

§. 1η. Ἀπὸ Λήμνου δὲ περιήχουσιν Δολίοισιν, ὧν ἱερασιδὲς Κύζικος. ὧν αὐτὸς ὑπεδέξατο φιλοφρονῶς. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐν πύρρῳ καὶ περιπλέοντες ἀπὸ ποταμῶν, ἀγροοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοισι περιήχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν, ἔπυχον γὰρ ὑπὸ Πελάσγων σωαρχῶν πολέμιοι, μάχῃ δὲ νυκτὸς σωάπηκον ἀγροοῦντες πρὸς ἀγροοῦντας. κτείναντες δὲ πολλὰς Ἀργοναῦτας, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ὑποδυρόμενοι πᾶσι τοῖς κόμας ἐκείραντο, καὶ δὲ Κύζικον πολυτελῶς ἔδειξαν. καὶ μὲν πλεῖστον πλοῦσαντες, Μυσίᾳ περιήχουσιν.

§. 1θ. Ἐνταῦθα, Ἡρακλῆα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ἦλθε γὰρ ὁ Θηοδόμαχος πᾶσι, Ἡρακλῆες δὲ ἐρώμενον, ὑποταλαίς ὑδροσάου, διὰ χέλλου ὑπὸ νυμφῶν ἡπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκύνσας αὐτὴν βοήσας, παρὰ τὸν ὄψος,

ἐδίωξεν ὑπὸ ληστῶν ἄρπυιαν
 νομίζων· καὶ δηλοῖ σωμα-
 τυχόντι Ηρακλεῖ. ζητού-
 σων δὲ ἀμφοτέρων ἢ ἤ-
 λαν, ἢ ναὺς ἀνέχθη. καὶ
 Πολύφημος μὲν ἐν Μυ-
 σίᾳ κτίσας πάλιν, Κίε ἐβα-
 σίλωσεν· Ηρακλεῖς ὅμως ἐ-
 σπείσεν εἰς Ἀργεῖ. Ἡρόδο-
 τος δὲ αὐτὸν εἰδὲ ἢ ἀρ-
 χὴν φησι πλεῦσαι, ἀπὸ
 παρ' Ομφάλη δουλεύειν.
 Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν Ἀ-
 φερταῖς τῆς Θεσσαλίας ἀπο-
 λειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀρ-
 γοῦς φεγεξάμεινης, μὴ
 δυνάσθαι φέρειν τὸ τέτου
 βαρὺ. Δημάρετος δὲ αὐ-
 τὸν εἰς Κόλχους πεπλώ-
 κота παρέδωκε. Διονύσιος
 μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμῖνα
 φησὶ ὅτι Ἀργοναυτῶν ἡγε-
 νῆται.

§. κ. Ἀπὸ τῆς Μυσίας ἀπῆλ-
 θεν εἰς τὴν Βεβρυχίων γλῶσσαν, ἧς
 ἐβασίλωσεν Ἀμυκος Ποσει-
 δῶντος παῖς καὶ Βιθυνίδης·
 ἡμῶν δὲ ὧν ἔστι, τὸς
 πολεμίας ξένοις ἡνάγα-
 ζε πικρῶς, καὶ τῶν
 ὁ πρῶτον ἀνέγει. παρὰ γὰρ
 μὲν οὐκ καὶ τότε ὅτι πῶ
 Ἀργεῖ, τὸν ἄριστον αὐτῶν

à latrone abduci putans, per-
 secutus est, idque Herculi ob-
 viam facto indicat. Interea
 verò dum puerum Hytan u-
 terque perquirunt, navis in
 altum ducta fuit; Mox Poly-
 phemus conditâ in Mysia ab
 se urbe Cio, regni sedem illic
 collocavit. Verùm Hercules
 Argos remeavit, quem Hero-
 dotus neque jam tum statim
 navigasse, sed apud Ompha-
 len servitutem servisse affir-
 mat. Pherecydes autem illum
 in Aphetis Thessaliæ urbe re-
 lictum fuisse refert: propterea
 quòd Argo hujus herois pon-
 dus perferre haudquaquam
 posse dicebat: Atqui De-
 maretes ipsum in Colchos us-
 que navigasse tradidit. Nam
 Dionysius quidem ipsum Ar-
 gonautarum ducem fuisse re-
 censuit.

§. 20. Inde à Mysia in Be-
 brycum terram, ubi Amycus
 Neptuni, ac Bithynidis filius
 regnabat. Is Amycus, cùm
 viribus egregiis polleret, qui
 in sua regna venirent, secum
 cestibus contendere coge-
 bat, & devictos ita perdebat. Tum
 igitur advectus ad navim Ar-
 go, præstantissimum quemque

ad pugilatus certamen provocabat. Pollux cum eo se pugnaturum esse pollicitus, percussio illius cubito hominem interfecit. Inde cum Bebryces in Pollucem impetum fecissent, viri fortissimi, abreptis armis, eorum plerisque in fugam actos obtruncant.

§. 21. Hinc autem avecti Salmydessum, quæ Thraciæ urbs est, ubi vates Phineus oculorum luce orbatus, habitabat, deuenerunt. Hunc alij Agenoris filium fuisse ferunt, alij verò Neptuni, eumque excæcatum fuisse produnt, à Diis, alij, quod futura mortalibus prædiceret: Nonnulli verò à Borea, & Argonautis, quod à noverca inductus filios suos oculorum luce privasset. Nec desunt, qui à Neptuno id factum dicant, propterea quod Phrixi filiis à Colchis in Græciam navigationem significasset. Ad hæc etiam Dij Harpyas in illum immiserunt: Eæ verò alatæ erant. Quæ ubi Phineo paratam esse mensam intuebantur, à cælo devolitantes majorem ferculorum partem abripiebant; ac reliqua perpau-

εἰς πυγμὴν προσεκαλείτο. Πολυδάκης δ' ὑπερμόχθος πυκτεύσεν πρὸς αὐτὸν, πλήξας καὶ τὸ ἀγκὼνα ἀπέκτεινε. οὗ δ' Βεβρυκὼν ὁρμησαντων πρὸς αὐτὸν, ἀπάσαντες οἱ αἰεεῖς τὰ ὄπλα, πολλοὺς φέροντας φονδοῖσιν αὐτῶν.

§ κα Εἰτεῦθεν ἀναχθέντες, κατατῶσιν εἰς τὴν Θρηκῆς Σαλμυδασὸν, ἔνθα ὥκει Φινεὺς μαίης, τὰς ὀφθῆς πεπρωμίνθ. τῶτον οἱ μὲν τὸν Ἀγλίορος ἐπὶ λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνθ υἱόν. καὶ περὶ δὴ αὐτῶν αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ Διῶν, ὅππῃ πρὸς τὰς αὐθρόποις τὰ μέλλοντα. οἱ δὲ, ὑπὸ Βορέα, καὶ τῇ Ἀργοναυτῇ, ὅππῃ πειθεὶς μητρὸς, τὰς ἰδίοις ἐπύφλωσε παῖδας. πνὲς δ' ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅππῃ τοῖς Φερίεσσιν αἰσὶ καὶ Κόλχων εἰς τὴν Ἑλλάδα πλουῖ ἐμύονσιν. ἐπεμψαν δὲ αὐτῶν καὶ τὰς Ἀρπύγας οἱ Διοί. πτερὰ δὲ ἦσαν αὐτῶν. καὶ ἐπιστάτῃ τῷ Φινεῖ παρέθηκετο τράπεζα, ἐξ ἑρατοῦ καὶ διπλάμμου, τὰ μὲν πλείονα ἀνέσπαζον· ὀλίγα δ'

ὅσα ὁσμῆς ἀνάπλεα χε-
 λειπον , ὡς τε μὴ δυνά-
 μιαι πρὸς ἐνέγκωσι. βελό-
 μάνοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις
 τὰ ἄρ' ἣν πλοῦ μαθεῖν ,
 ὑποθήσειεν τὸν πλοῦ ἔφη,
 ἥν' Ἀ'ρπυῶν αὐτὸν ἐὰν
 ἀπαλλάξωσιν. οἱ δὲ πα-
 ρέεισαν αὐτῷ τράπεζαν
 ἐδισμάτων· Ἀ'ρπυιαὶ δὲ
 ἐξαίφνης σὺν βοῇ χετα-
 πῖσσαι τὴν τροφὴν ἤρπα-
 ζον. θρασυμόμοι δὲ οἱ Βο-
 ρεὺς παῖδες, Ζήτης καὶ Κά-
 λαῖς ὄντες πειροτοί, πα-
 σάμομοι τὰ ξίφη, δι' αἰ-
 ερα ἐδίωκον. ὧν δὲ ταῖς
 Ἀ'ρπυῖαις χρεὼν περὶ θανά-
 τῳ ἥν' Βορέου παῖδων·
 τοῖς δὲ Βορέεσσι παῖσι, τό-
 τε τελευτήσεν, ὅτε αὐ-
 τὸν δῖοντες μὴ χεταλάσω-
 σι. διωκομένων δὲ ἥν' Ἀ'ρ-
 πυῶν, ἣ μὲν καὶ Πελοπόν-
 νησον εἰς τὸν Τίγρην πο-
 ταμὸν ἐμπήκει. ὅς νυν' αὖθις
 αἰείνης Ἀ'ρπυς χελεῖται·
 ταῦτ' αὖ δὲ, οἱ μὲν Νι-
 κοθόων, οἱ δὲ Αἰλλόπου
 χελοῦσιν. ἣ δὲ ἐπ' αἰερα χε-
 λεμένη Ωκυπέτη, ὡς δὲ
 ἔνιοι, Ωκυθόν. Ἡσιόδους δὲ
 λέγει αὐτὴν Ωκυπόην.

ca, & ea quidem tam gravi
 odore foedata remanebant, ut
 edere minimè posset. Argo-
 nautis igitur, quæ ad naviga-
 tionem suam spectarent, dis-
 cere volentibus, dixit se om-
 nia præmoniturum, si eorum
 operâ ab Harpyiarum injuria
 liberaretur. Tum hi Phineo
 mensam sternunt, in qua si-
 mul acedulia apposita erant,
 en repente Harpyiæ vastum
 clangorem fundentes devo-
 lant, & esculenta diripiunt. Id
 verò ubi viderunt Aquilonis
 filij, Zetes & Calais, alati
 juvenes, nudatis ensibus illas
 per aërem insequuntur. Cæte-
 rum planè Harpyiis Boreæ
 filiorum manibus tum mo-
 riendum erat : sed & Boreæ
 filij jam tum quoque, cùm
 infectarentur, & eas minimè
 adepti fuissent, erat pereun-
 dum. Cùm itaque pueri per-
 sequerentur Harpyias, earum
 altera ad Peloponnesum in
 amnem Tigren decedit : qui
 nunc ab illa nominatur Har-
 pypis. Hanc autem alij Nico-
 thoen, alij verò, Aëllorum :
 sunt qui alteram Ocypeten
 nominent, alij, Ocythoen ;
 At Hesiodus eam Ocypoden

nuncupat. Hæc itaque per Propontidem fugiens ad Echinadas insulas usque pervasit, quæ nunc ab illa Strophades appellantur; Quippe quæ cum ad eas pervenisset, iter convertit: quæ ubi litus attigisset, præ labore cum persequenti decidit. Verùm Apollonius in Argonauticis ad Strophadas insulas usque Bores filios Harpyiarum infectionem tenuisse refert: neque mali quicquam passas, quod jurejurando nihil postea injuriarum ampliùs se illaturas Phineo promiserunt.

§. 22. Liberatus igitur Phineus Harpyiarum pœnis, reliquam Argonautis navigationem explanavit: necnon illos Symplegadum petrarum discriminis admonuit. Eas verò ingentes fuisse memorant, quæ cum ventorum impetu agitatæ vicissim concurrebant, maris transitum præpediebant. Magna insuper ab ipsis nebulæ vis, ac magnus item strepitus excitabatur, ut ne volatilibus quidem per eas transvolare liceret. Columbam itaque per Symplegadas medias ipsis mittere præcepit,

αὐτὴ κατὰ τὴν Περιοπτι-
δα φεύγουσα, μήχρ' ἔχ-
νάδων ἦλθε νήσων· αἱ γὰρ
ἀπ' ὀκείκης Στροφάδες κα-
λουῦται· ἐφάρη γὰρ ὡς ἦλ-
θεν ὅτι ταύτας. καὶ γηρο-
μένη κατὰ τὴν ἡϊόνα ὑπὸ
καμάτου πίπῃ σὺν τῷ διώ-
κοντι. Ἀπλλωνιῳ δὲ ἐν
τοῖς Ἀργοναύταις ἕως Στρο-
φάδων νήσων φησὶν αὐτὰς
διωχθῆναι, καὶ μηδὲν πα-
θεῖν, δούσας ὄρεον, τὸν
Φινέα μὴκέτι ἀδικῆσαι.

§. 22. Ἀπλλωγῆς δὲ
ἦρ' Ἀργυῶν Φινεύς, ἐ-
μύνησε τὸν πλοῦν τοῖς Ἀρ-
γοναύταις. καὶ περὶ τῶν Συμ-
πληγῶν ὑπέδειτο πετρῶν
τῶν κατὰ θάλασσαν. ἦσαν
δὲ ὑψηλὰ γέφυραι αὐταί, συγ-
κροῖσθαι δὲ ἀλλήλαις
ὑπὸ τῆς τῶν πτερόεντων
βίαις, τὸν διὰ θαλάσσης
πτόεν ἀπέκλειον. ἐφάρετο
δὲ πολλὰ μὲν ὑπ' αὐτῶν
ὀμίχλη, πολλὰ δὲ πύλα-
γος· ὡς δὲ ἀδύσστον εἶ-
πε τοῖς πεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλ-
θεῖν, εἶπεν οὐδ' αὐτοῖς ἀφεί-
ναι πλεῖστα διὰ τῶν πετρῶν,

καὶ πάντων ἐὰν μὴ ἴδω-
σι σωθῆσαν, διαπλῆν χα-
ταφρονούται; ἐὰν δὲ ἀπο-
λομένων, μὴ πλεῖν βιά-
ζονται. τῶντα, ἀτήρουντο,
ἀκούσαντες· καὶ ὡς πλη-
σιον ἦσαν ἤν' πετρῶν, ἀ-
φιάσιν ἐκ τῆς ὁπώρας πε-
λειάδα· τῆς δὲ ἰππὰ μὲ-
νης, τὰ ἄκρα τῆς ὕψους
ἢ σίμπτωσις ἤν' πετρῶν
ἀπεδέεισιν. ἀναχωρῶσας,
οὐκ ὁπιπρήσαντες ταῖς πέ-
τραις, μετ' εἰρεσίας ἐντό-
νου, συλλαβομένης Ἡῒρας,
διήλθον, τὰ ἄκρα ἤν'
ἀφλάσων τῆς νηὸς ὤρι-
κοπίσης. αἱ μὲν ἔν Συμ-
πληγάδαις ἐκτοτε ἔστησαν.
ἤρουν γὰρ ὡς αὐταῖς νηὸς
ὁριζοπίσης σῆναι παντε-
λῶς.

§. κγ. Οἱ δ' Ἀργοναῦται
πρὸς Μαριανδυνοὺς πρερί-
νοντο. καὶ κεί φιλοφρόνους ὁ
βασίλευς ὑπεδέξατο Λυ-
κός. ἐνθα διήσκει μὲν Ἰδμόν
ὁ μάστις, πηήξαντος αὐτὸν
ἑλκός. διήσκει δ' καὶ Τίφης.
καὶ ἡ ναὺν Ἀγκῆος ὑπερχεῖ-
ται κυβερνᾶν. ὥς ἀπλεύσαν-
τες δὲ Θερμόδοντα, καὶ Καί-
ρασιν. ὅπῃ φῶσιν ποταμὸν

quam si incolumem transvo-
lasse videant, per eas traji-
cere non dubitarent: si verò
illa interiisset, nullis inter pe-
tras viribus transire conaren-
tur. Quæ cùm acceperant,
solutâ navi discedunt, & cùm
proximè Symplegadas perve-
nissent, de prora columbam
dimittunt: quæ cùm per me-
dium concurrentium scopulo-
rum impetum volitaret, sum-
mam caudam Symplegades
coçuntes deterferunt. Obser-
vâto igitur scopulorum reces-
su, acerrimo remigationis cer-
tamine, Junone opitulante,
summâ tamen puppis parte
mutilatâ, incolumes trajece-
runt. Itaque Symplegades ab
eo tempore immotæ perman-
serunt. Nam post hujusce na-
vis transmissionem eas fore
omnino stabiles in fatis erat.

§. 23. Inde verò Argonautæ
ad Mariandynos pervenerunt:
ubi ab Lyco Rege benignè
excipiuntur. Hic Idmon vates
ab apro percussus decessit. Ti-
phys hîc etiam moritur: &
Ancæus navim se gubernatu-
rum pollicetur. Dein præter-
vecti Thermodontem, Cau-
casumque, ad Phasim amnem
venere.

venere. Hic terræ Colchicæ flumen est. Navi in portum delatâ , ad Æeten contendit Jason : cui, quæ sibi à Pelia imperata essent , enarrat : illum ad vellus aureum dandum cohortatur : quod se daturum Æetes pollicetur, si solus æripedes tauros sub jugum misisset. Hi autem duo erant & feri, ac miræ magnitudinis, Volcani munus: qui æreis præditi pedibus, ignem ore spirabant. Ad hæc ipsi, ubi hosce jugo junxisset, ut draconis dentes fereret, imperat: quippe qui à Minerva dono acceptos, dimidiam eorum, quos antea Thebis Cadmus severat, partem secum Jason habebat. Ambigentem itaque Jasonem, quam arte tauros subjugaret, Medea illum deperire cœpit. Hæcerat Æetæ filia ex Idyia Oceano genita, veneficiis & incantationibus insignis. Quæ veritate Jason à tauris perderetur, clam patre sociam ipsi se fore ad eos perdomandos, atque etiam vellus aureum, si se uxorem ducturum, & in Græciam simul, navigantem pervecturum juret, pollicetur. Id ubi

ἦλθον. ὧς τῆς Κολχικῆς
ἔτι γῆς. καὶ δορυμνηθείσης δὲ
τῆς νηὸς, ἦκε καὶ πρὸς
Αἰήτιον Ἰάσων. καὶ τὰ ἐπι-
ταγόντα ὑπὸ Πελοῖε λέγων,
παρῃ καὶ δοῦναι τὸ δέρας
αὐτῷ. ὃ δώσειν ὑπέχετο, ἐὰν
τοῖς χαλκίποδαι ταύροις
μόνῃ καταζεύξῃ. ἦσαν δὲ
ἄγριοι παρ' αὐτῶν ἕτοι,
ταύροι δὲ δύο μεγάλαι διαφέ-
ροντες, δῶρον Ἡφαίστου· οἳ
χαλκοῖς μὲν εἶχον πόδας·
πῦρ δὲ ἐκ στομάτων ἐρύσων.
τέτοις αὐτῷ ζεύξαντι ἐπι-
τάσσεται ἀείρειν δράκοντα
ὄνεντας. εἶχε γὰρ λαβὼν
παρ' Ἀθηνᾶς τοῖς ἡμίσεις
ὦν Κάδμου· ἔσπειρεν ἐν
Θήβαις. ὑπορωτῶ δὲ τῷ
Ἰάσωνι, πῶς αὖ δύναιτο
τοῖς ταύροις καταζεύξαι,
Μήδεια αὐτῷ ἔρχομαι ἴχαι.
ὣν δὲ αὐτῇ θυγάτηρ Αἰήτης,
καὶ Ἰδύης τῇ Ὀκείαν, φαρ-
μακίς. διδοικύα δὲ μὴ πρὸς
τῷ ταύρῳ διαφθεῖναι, κρύφα
τῷ πατρὶς συνεργήσιν αὐτῷ
πρὸς τῷ χαλκίποδι τῷ ταύρῳ
ἐπηγγείλατο, καὶ τὸ δέρας
ἔλχει εἶναι, ἐὰν ὁμώτῃ αὐτῇ
ἔξῃ γυνᾶϊκα, καὶ εἰς Ελ-
λάδα σύμπλοον ἀγάγηται.

H

ὁμύσαντος ᾧ Ἰάσων Θ, φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταζευγῆναι τὸς μέλλοντα ταύρους, ἐκέλευσε χρίσαι τὴν ἑαυτοῦ δα, καὶ τὸ δόρυ, καὶ τὸ σῶμα. τότε γὰρ χριζέντων ἔφη πρὸς μίαν ἡμέραν μὴτ' αὐτὸν πρὸς ἀδίκησέσθαι, μὴτε ὑπὸ σιδήρε. ἐδήλωσε δὲ αὐτῷ, σπειρομέναν ὅρῃ δόδυντων, ἐκ γῆς ἀνδρας μέλην ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν χρωπλισμένους· ὅς ἑλεγχέσθαι αὐτὸν ἀδρόως δεύσῃται, βάλλη εἰς μέσον λίθους ἀποδιν. ὅταν δὲ ὑπὸ τέτε μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, τότε κείνην αὐτὸς. Ἰάσων ᾧ ὅτε ἀκύσας, καὶ χρισάμενος φάρμακον, ὡς αὐτοῦ μιν εἰς τὸ νεῶ ἄλσος, ἐμάστευε τὸς ταύρους καὶ σὺν πολλῷ πρὸς ὁρμήσαντας, αὐτὸς κατίζευξε. σπείροντ' δὲ αὐτῷ τὸς δόδυντας. ἀπέτελλον ἐκ τῆς γῆς ἀνδρες ἑνοπιοι. ὁ δὲ ὅπως πλείονας ἐώρα. βάλλων ἀφανεῖς λίθους πρὸς αὐτὸς, μαχομένους πρὸς ἀλλήλους προσώων ἀήρει. καὶ καταζευγνύμενων τῶν ταύρων, ἐκ ἐδίδε το δέρας Αἰήτης· ἐβέλετο ᾧ τῷτε Ἀργὸν καί αὐφλέξαι, καὶ

præstiturum se juravit Jason, pharmacum, quo tauros sub jugum mitteret, dedit: eoque clypeum, hastamq; , ac membra corporis sui inungere præcepit. Hoc enim delibutum unum dumtaxat diem, nullâ neque ignis, neque ferri violentiâ læsum iri asserebat: Sed & illi indicavit, ut è satis dentibus viri terrâ orituri essent, & armati quidem in ipsum incursuri, quos statim quàm frequentes spectarit, inter eos eminens lapides conjiceret. Postea verò quàm ea de re inter se pugnam commiserint, tum illos interimat. Sic itaque instructus Jason, & pharmaco inunctus, in templi lucum penetrat, tauros perquirat, quos cum multa flammæ vi erumpentes, edomuit. Satis deinde dentibus, armati è terra viri statim profiliere. Tum Jason ubi plures esse vidit, conjectis inter eos occultè lapidibus, pugnantes inter se adortus, occidit. Porro perdomitis tauris, tantùm abest ut vellus aureum ex patris & conventi formulâ tradat Æetes, sed & Argo navim inflammare voluerit: necnon

eos omnes qui cum eo navigabant, occidi studuerit. Quod ubi Medea rescivit, ad Iasonem ire antevertit, eumque per noctem ad pellem deduxit, & draconem custodem veneficiis aggressa sopivit. Inde sumpto vellere, cum Iasone in navim Argo se contulit: eam verò Apſyrthus frater conſequebatur. illi noctu cum hiſce avehuntur.

§. 25. Cæterum Æetes cognitâ Medæ audaciâ, ad navim perſequendam accingitur. Quem ubi Medea in proxima veniſſe videt, fratrem jugulat, ac ejus membra articulatim dividit, eâque in profundum jacit: Æetes autem filij membris colligendis occupatus, filiam perſequi deſiit: quocircâ converſo itinere, ſervatos pueri artus ſepelivit, eique loco ab illius diſſectis membris Tomis nomen fecit. Multos deinde Colchorum ad Argo navim perquirendam emiſit, & niſi Medeam captam ad ſe retrahant, id illos ſupplicij, quod Medea ſubitura eſſet, daturus comminatur. Tum ij alius aliò diſfuſi, in perquirendis Argo-

κτείναι τὸς ἐμπέοντας. φθάſαſα δὲ Μήδεια, τὸν Ιάſονα νυκτὸς, ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ ῥ' φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίſαſα τοῖς φαρμάκοις, μὲν Ιάſον ἐχρουντα τὸ δέρας, ἐπὶ τῷ Αργῷ παρεχρόετο. ſωμείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Αψυρτῶ. οἱ δὲ νυκτὸς μὲν τέτων ἀνέχθησαν.

§. καδ. Αἰήτης δὲ ἐπὶ γνῦς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμημένα, ἀρμεσε τῷ ναῦν διώκειν. ἰδῶσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, ῥ' ἀδελφὸν φονεύει καὶ μελίſαſα, κτερυδοῦ ρίπτει. ſωαδρόιζων δὲ Αἰήτης τὰ τῷ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑſέρησεν. διότ' ὑποſρέψας, καὶ τὰ ſωδέντα τῷ παιδὸς μέλη δάψας, τὸν τόπον περιηρόεισε τόμοις. πολλοὺς δὲ ῥ' Κόλχων ἐπὶ τῷ ζήτηſιν τῆς Αργὸς ἐξέπεμψεν ἀπειλήſας, εἰ μὴ Μήδειαν ἄξουσιν, αὐτὸς πείſαſαι τὰ ἐκείνης. οἱ δὲ, διαχεδόντες ἀνέμιαχον, ζήτηſιν ἐποιῶντο, τοῖς Αργοναῶταις τὸν

H ij

Ηειδανδὸν ποταμὸν ἤδη πα-
 ραπείουσι. μιλῖσας δὲ Ζεὺς
 ἔσθ' οὗ φονδέντος Ἀψυρ-
 τε, χερμῶνα λάβεν ἐπι-
 πίμπας, ἐμβάλλει πάλιν·
 καὶ αὐτῇ τὰς Ἀψυρτίδας
 νήσους παραπλέοντων, ἡ ναῦς
 φθίσσεται, μὴ λήξον τὴν
 ὀργῶν οὗ Διὸς, εἰ μὴ πε-
 ρδέντες εἰς τὴν Αὐσονίαν,
 δ' Ἀψύρτι φόνον καθαρῶσιν
 ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ παρεπ' εὐ-
 σαρτες τὰ Λιεύων καὶ Κελ-
 τῶν ἔδνη, καὶ διὰ τῆς Σαρδι-
 νίης πλάγας κομιδῶντες πα-
 ραμειψάμενοι Τυρρηνίαν,
 ἦλθον εἰς Αἰαίαν, ἐνθα Κίρ-
 κη ἰκάνει ἡρόμενοι καθάι-
 ρονται.

§. κε. Παραπλέοντων δὲ
 Σειρῶνας αὐτῶν, Ὀρφεὺς δ'
 ἐναντίαν μέσαν μελωδῶν,
 τὲς Ἀργοναύτας κατέχε' μό-
 νος δὲ Βέτης ἐξενήξατο πρὸς
 αὐτάς, ὃν ἀπ' πάσσα Ἀφροδίτη
 ἐν Λιλυθαίῳ κατῴκισε. μὲν
 δὲ τὰς Σειρῶνας δ' ναῦν Χάρ-
 ρυβδὸς ἐξέδραχετο, καὶ σκύλ-
 λα, καὶ πίπτει πλεγκταί.
 ἔσθ' ὧν φλόξ πολλὴ καὶ κα-
 πνὸς ἀναφερόμεν ὅς ἐωρεῖτο.
 ἀλλὰ διὰ τέτων διεκόμεσε δ'
 ναῦν σωὴ Νηρείσι Θεῇσι πα-

nautis occupantur, Eridanum
 amnem jam prætereuntibus.
 At Jupiter ob Apfyrty cædem
 iratus, ingenti immisâ tem-
 pestate, Argonautis errores
 injicit: ac dum secus Apfyrty-
 das insulas navigant; Argo
 navis eos alloquitur his ver-
 bis: Jovis iram nunquam an-
 teâ desituram esse, quàm in
 Ausoniam profecti, Apfyrty
 necis ergô à Circe fuerint ex-
 piati. Hi autem Libyæ Galliæ-
 que gentes prætervecti, &
 per Sardinia pelagus delati,
 Heturiam legunt. Inde ad
 Æxam contendunt, ubi à Cir-
 ce expiantur.

§. 25. Qui cùm præter Sire-
 nas navigarent, Orpheus,
 quod contrariam occineret
 cantionem, Argonautas inhi-
 buit. Verùm solus omnium
 Butes ad eas enatavit, quem
 raptum, Venus ad Lilybæum
 habitatum relegavit. Pòst à
 Sirenibus navim Charybdis
 excepit, Scylláque, & erran-
 tia saxa: è quibus ingens flam-
 marum vis ac fumus eructari
 videbatur. Atqui per ea The-
 tis cum Nereidibus; Junonis
 monitu, incolumem navim

transvexit. Siciliam itaque prætervecti, ubi Solis boves inerant, ad Corcyram Phæacum insulam appellunt, ubi Rex Alcinoos imperabat. Porro cum Colchi Argo navim nusquam inveniunt, horum alij Phæacum montes incolendos occupant, alij ad maritima delati, Apfyrtydas insulas extruxerunt. Nonnulli autem ad Phæacas ierunt, ac navim Argo tandem deprehendunt, & Medeam ab Alcinoos reposcunt. Tum ille, si jam, inquit, uxor Jasoni copulata sit, eam illis se non daturum: at si nondum virum passa sit, patri remissurum, ait. Verum enimvero Alcinoi conjux Arete antevertens, Jasoni Medeam conjugavit. Hinc igitur Colchi cum Phæacibus simul habitare statuerunt.

§. 26. Argonautæ verò cum Medea in altum avehuntur: qui cum noctu navigarent, in maximam inciderunt tempestatem. Inter hæc Apollo Menæcium impetens, secundum jugulum sagittâ percussit, eumque in mare deturbavit. Hi verò cum proximam insulam conspiciunt, ad eam de-

ερχομένησα ὑπὸ Ηεας. πα-
ραμειψάμενοι δὲ Θεινακρίας
νῆσον, Ἠλίε βῆς ἔχουσαν,
εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον Κέρκυ-
ραν ἦκον. ἧς βασιλεὺς Ἰω
Ἀλκίνοος. ᾧ δὲ Κολχικῶν
τὴν ναῦν εὐρεῖν μὴ δυναμέ-
νων, οἱ μὲν τοῖς Κερκυραίοις
ὄρεσι παράκησαν· οἱ δὲ εἰς
τὴν Ἀλμυρίαν κορυφαίνοντες,
ἔκπησαν Ἀψυρτίδας νήσους.
ἔνιοι δὲ, πρὸς Φαιάκας
ἰλδόντες, τὴν Ἀργὴν κατέ-
λαβον, καὶ τὴν Μήδειαν ἀπὴ-
τοῦ πατρὸς Ἀλκινόου. ὁ δὲ,
εἶπεν· εἰ μὲν ἤδη σωμαλήλυ-
θεν Ἰάσονι, ἐδώσω αὐτὴν
ἐκείνῳ· εἰ δὲ παρδένεσθαι,
τὸν πατέρα αὐτοῦ πέμψω. Ἀρή-
τη δὲ ἡ Ἀλκινόου γυνὴ φρά-
σσα Μήδειαν Ἰάσονι σω-
εῖν ᾤξετο· ὅθεν οἱ μὲν Κολχι-
κοὶ μὲν Φαιάκων κατ' ὥκησαν.

§. 25. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται
μὲν τῆς Μηνδείας ἀνέχθη-
σαν. πλείοντες δὲ νυκτὸς,
σφοδρῶν περὶ πῆλῳ χειμῶ-
νι. Ἀπόλλων δὲ πᾶς ὅπῃ
τὴν Μενειπίου διερεῖν, το-
ξεύσας τὴν βέλῃ, εἰς τὴν
θάλασσαν κατέσπελεν. οἱ
δὲ, πησίοον ἐδεάσαντο
νῆσον· τὸν δὲ πρὸς πρὸς

δομίαν ἀναφαινήναι περιερ-
 μιμένοντες, Ἀνάφω ἐκάλει-
 σαν. ἰδρυσάμενοι δὲ βωρὸν
 Ἀπολλων ὁ Αἰγλαίης, καὶ
 θυσιάζοντες, ἐπ' εὐωχίαν
 ἐτραπόσαν. διδύσαι δὲ ὑπὸ
 Ἀρήτης Μηδείας δώδεκα δι-
 ερχόμενοι, τὰς αἰεσίτας ἐκω-
 πλον μὲν παιγνίας. ὅθεν ἐπ
 καὶ νῦν ἐν τῇ θυσίᾳ σωμη-
 νίς ὅτι σκώπην γυμναζέιν.
 ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, κω-
 λύνοντα Κρήτην περιέρχον-
 ὑπὸ Τάλω. ἦγον, οἱ μὲν,
 ἦν Χαλκοὶ γένους ἦν λέ-
 γουσι· οἱ δὲ, ὑπὸ Ἡφαίστου
 Μίνω δοθῆναι· ὃς μὲν χαλ-
 κοὺς αὐτῶν. οἱ δὲ, Ταῦρον
 αὐτῶν λέγουσι· εἶχε δὲ
 φλέβα μίαν ὑπὸ αὐχένῳ
 κατακτείνουσαν ἄλλῃ σφυ-
 ρῶν· κατὰ δὲ τὸ δέξιμα
 τὸς φλεβὸς ἦλθ' διήλυσεν
 χαλκός. ὅθεν ὁ Τάλως πρὸς
 ἐλάσης ἐμέρας πῶν νῆσόν
 περιτροχάζων ἐπήρει. διὸ καὶ
 τότε πῶν Ἀργὸν περιπαλέυ-
 σαν διωκόν, τοῖς λεί-
 ποις ἐβαλεν. ἐξαπατηθεὶς
 δὲ ὑπὸ Μηδείας, ἀπέθα-
 νεν· ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι,
 διὰ φαρμάκων ἀπὸ μα-
 νίαν Μηδείας ἐμβολέσης·

veniunt, ac præter spem osten-
 tatum portum ingressi, Ana-
 phen nominarunt: ubi Apol-
 lini Æglæo aram statuunt, ibi-
 que peractis de more sacrifi-
 ciis, epulati sunt. Quæ verò
 ab Arete duodécim ancillæ
 Medææ dono jam datæ fue-
 rant, fortissimos illos viros
 per lulum fugillabant. Hinc
 & adhuc etiam vetus ea in
 sacris deridendi consuetudo
 mulieribus manet. Inde ave-
 cti, in Cretam appellere pro-
 hibentur à Talo. Hunc fanè
 alij ex æreo genere produnt;
 Sunt qui à Volcano Minoi
 datum esse ferunt. Qui vir
 æneus fuit, idémque ab aliis
 Taurus appellatur. Huic au-
 tem venam unam à collo ad
 calcem pertinentem fuisse
 tradunt: atque in hujusce ve-
 næ cute clavus æneus affixus
 esse videbatur. Hic igitur Ta-
 lus ter in die circum insulam
 currens, eam tuebatur. Quo-
 circa & tum Argo navim præ-
 tereuntem spectans lapidibus
 impetebat; Demùm Medææ
 beneficiis circumventus occu-
 buit, siquidem, ut nonnulli
 memorant, Medææ poculis ad
 infaniam reductus, excessit è

vita. Sed, ut alij, per immortalitatis pollicitationem, clavam illi Medeam extraxisse, omniq; ex ejus corpore effuso ichore, ipsum obiiſſe narratur. Nec defunt qui illum à Pœante ſagitta in calce vulneratum interiſſe tradunt. Noctem autem unam illic non amplius morati Argonautæ, ad Æginam aquatum contendunt, ubi de aqua pugna conferitur inter eos; inde verò per Eubœam Locridémq; navigantes, Iolcum, quarto demùm mense poſt initam velleris aurei expeditionem, pervenerunt.

§. 27. Verùm Pelias, quòd Argonautarum reditum deſperabat, de Æſone obtruncando cogitavit. Hic autem dum ſibi ipſi mortem conſciſcere quærit, immolati tauri ſanguinem intrepidè hauſit, & interiit. Atqui Jaſonis mater, Peliam execrata, relicto filio parvulo, velut ad bellum anteſignano, vitam ſuſpendio finit. Deinde Pelias & relictum ab ea filium jugulavit. Interea redit Jaſon, ac vellus aureum Pelix dedit. Qui, cùm injurias, quibus affectus erat,

ὡς δὲ πνέει, ὑποχρμένης ποιήσειν αἰθάναν αὐτὸν, καὶ τὴν ἥλον ἐξελεύσῃς, ἐκρυέντος τῆς πατρὸς ἰχθῆος ὑποδαρῆν. πνέει δὲ αὐτὸν τοξιδέντα ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὲν, τελευτῆσαι. μίαν δὲ ἐν ταῦτα νύκτα μίαντες. Αἰγὴν περιέρχουσιν, ὑδρεύσασθαι θέλοντες. καὶ γίνεται πρὸς τὴν ὑδρείαν αὐτοῖς ἀμύλλα. ἐκείδων δὲ, διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πλεύσαντες, εἰς Ἰωλκὸν ἦλθον, τὸν πάντα πλοῦν ἐν τέτταρι μηνὶ τελευτῶσαντες.

§. κζ. Περίας δὲ ἀποχρῆς τὴν ἐμπροσθὴν τῆς Ἀργοναυτῶν, τὸν Αἰσωνα κτείνειν ἤθελεν. ὁ δὲ αἰτησάμενος ἑαυτὸν ἀελεῖν, θυσίης ὀπιτελῶν ἀδεῶς τὴν ταύρου αἷμα πασάμενος ἀπιδανεν. ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἐκδραμένη Περίαν, νήπιον ὑπολιπῆσα παῖδα, ὡς πρὸς πλέμονος πύμαχον, ἑαυτῷ ἀνῆρτησεν. Περίας δὲ καὶ τὴν κατελεθῆντα παῖδα ἀπὸ κτείνων αὐτῆς. ὁ δὲ Ἰάσων κατελθὼν, τὸ μὲν δέρας ἔδωκε. πρὸς ὧν δὲ ἡδίκηθη

μετελθὼν ἐδάλων, καὶ ἐν
ἐξεδίχτο. καὶ τότε μὲν εἰς
Ἰσθμὸν μετὰ τοῦ ἀρίστου
πλεύσας, ἀνέβηκε τῶν ναῶν
Ποσειδῶνι. αἰδὼς δὲ Μή-
δειαν ὄψατο καλῇ ζητεῖν
ὅπως Πελία· αὐτῷ δὲ καὶ
ὑπόχρη. ἡ δὲ εἰς τὰ βα-
σίλεια τῷ Πελίῳ παρελ-
θούσα, πίδει τὰς θυγα-
τέρας αὐτῆς [Ἀσπερίην
Θηλαδὴν, καὶ Ἀντιόην]
τὸν πατέρα κρεκρῶσαι, καὶ
κατεψῆσαι, διὰ φαρμάκων
αὐτὸν ἐπαγγελομένη ποιή-
σεν νέον. καὶ τῷ πσεύσαι
χάειν, κριὸν μελίττῃσιν,
καὶ κατεψῆτῃσιν, ἐποίησεν
ἄνα. αἱ δὲ πσεύτῃσιν, καὶ
πατέρα κρεκρῶσι, καὶ κα-
τεψῇσιν.

§. κη. Ἀκαστος δὲ μὲν τῷ
Ἰωλκῶν οἰκόνταν, καὶ πατέ-
ρα δάπηεν τὸν δὲ Ἰάσονα μὲν
τῷ Μηδείῳ, τῷ Ἰωλκῶν ἐκ-
βάλλει. οἱ δὲ ἦσαν εἰς Κόριν-
θον καὶ δὲ καὶ μὲν ἐπὶ διετί-
λουν εὐτυχῶντες αἰδὼς τῷ
τῷ Κορίνθου βασιλεὺς Κρέον-
τι καὶ θυγατέρα Γλαύκην
Ἰάσωνι ἐγλυῶντος ὄψατο
ψάμενος Ἰάσων Μήδειαν,
ἐγάμεν. ἡ δὲ ἔσπευσε Ἰά-

ulcisci veller, occasionem ex-
pectabat. Proinde sumptis se-
cum lectissimis heroibus, in
Isthmum navigavit, ac navim
Neptuno dedicavit. Inde Me-
deam monet ut rationem
ineat, quâ Pelias illi tot inju-
riarum pœnas luat. Tum illa
Pelias regiam ingressa, Regis
filias, Asteropeam nempe &
Antinoen, patrem dissecan-
dum, elixandúmque suafu in-
ducit suo: atque eundem in
vitam mox ætate juvenem
suis se beneficiis revocaturam
esse pollicetur. Idque ut faci-
lius credi posset, arietem in
frusta dissectum, elixatúm-
que agnum reddidit. Tum illi
credulæ, patrem occidunt,
membratúmque concisum eli-
xant.

§. 28. Acastus autem una
cum Iolcensibus patrem sepe-
livit: Jasonemque & Me-
deam Iolco eiecit. Hinc illi
Corinthum commigrant: ubi
decennium totum fortunatè
transegerunt. Inde cum Glau-
cen Creon Corinthiorum
Rex filiam Jasoni despon-
disset, eam, dimissa Me-
deâ, in matrimonium duxit.
Tum illa quos Jason Deos
jurasset,

jurasset, obtestata, ingrátumque illius animum subinde detestata, uxori quidem peplum venenis infectum misit: quem simul ac illa sibi induit, cum adjutore patre, valido igne correpta conflavit. Medea insuper quos ex Jasone filios habebat, Mermerum nempe ac Pheretum, trucidavit, & sumptum ab Sole alatorum draconum curram conscendit, in eoque profugit Athenas: qua in fuga, ut quidam ferunt, filios infantes adhuc, supplices ante Acræ Junonis aram constitutos, omisit: quos surgere jussos, Corinthij multis vulneribus contrucidarunt. At Medea, quæ convolarat Athenas, mox ibi Ægeo nupta, filium, cui Medo nomen fuit, gignit. Postea verò, cum Theseo comparasset insidias Athenis, in fugam acta cum Medo filio ejicitur; Qui magnum apud Barbaros imperium consecutus, subjectam sibi provinciam universam Mediam vocari voluit; & bellum contra Indos inferens vitam cum morte com-

πων δὲς ἐπικαλεσμένη, καὶ τῷ Ιάσονι ἀχαιρίαν μεμφαμένη πολλάκις, τῇ μὲν γαμουμένη πύπλον μεμυγμένον φαρμάκῳ ἐπιμψεν· ὃν ἀμφιασμένη, μὲν τῷ βοηθοῦντι πατρὶος πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει· τοὺς τε παῖδας, οὓς εἶχεν ἐξ Ιάσονος, Μέρμερον καὶ Φέρητα, ἀπέκλεινε. καὶ λαβοῦσα παρὰ ἡλίου ἄρμα πλωῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτῃ φεύγουσα, ἦλθεν εἰς Αἰθῶνας. λέγεται δὲ ὅτι φεύγουσα, τοὺς παῖδας νηπιὺς ἔπι ὄντας κατέλιπεν, ἰκέτως κηδύσασα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας τῆς Ἀκραιᾶς· Κοεῖνδοι δὲ αὐτοῖς ἀνίστηντες κατέπταυμάσαν. Μῆδεια δὲ ἦκεν εἰς Αἰθῶνας. καὶ καὶ γαμυθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γενῶν· Μῆδον ὅπερ ἐλεύεσσα δὲ ὕστερον Θησέϊ φυγὰς δὲ Αἰθῶν μὲν τῷ παῖδι ἐκβάλλεται. ἀλλ' ἔτιος μὲν πολλῶν κρατήσας βαρβάρων, καὶ ὑπὸ ἑαυτὸν χάραν ἄπασαν Μηδίαν ἐκάλεσε, καὶ στρατὸς ὁμοῦς ἐπὶ Ἰνδοῖς ἀπὶ-

δαρι. Μήδεια δὲ αἰς Κάλ-
 ρου ἥλθεν ἄγνωστος. καὶ κα-
 παλαβοῦσα Αἰήτιν ἰσθὲ τοῦ
 ἀδελφοῦ Πέρσου τῆς βασι-
 λείας ἐστραμμένον, κτείνασα
 αὐτόν, τῇ πατρὶ τὴν βασι-
 λείαν κατέσχευεν.

mutavit. Sed Medea nullū
 suorum agnita, ad Colchos
 remeavit : quæ cūm Æeten
 patrem Persei fratris dolo
 ab regia sede ejectum inve-
 nisset, illi regnum recupe-
 ravit.

APOLLODORI ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΥ

ATHENIENSIS
BIBLIOTHECES

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Liber secundus.

βιβλίον β'.

C A P U T I.

Κ Ε Φ Α Λ Α.

QUONIAM verò Deu-
calionis genus enarra-
vimus, Inachi dein-
ceps explicemus. Inachus igitur
ex Oceano & Tethye pro-
creatur: à quo Inachus Argi-
vorum flamen nominatus est.
Hujus & Melissæ Oceani fi-
liæ, Phoroneus ac Ægialeus
filij fuerunt. Ægialeus tamen si
nullâ de se prole relicta, sit ex-
tinctus, Ægialeam tamen ab
eo, cui præfuerat, dictam
fuisse terram legimus. Atqui
Phoroneus universæ terræ,
cui post nomen fuit Pelopon-
neso, imperio positus, ex Lao-
dice nymphea Apin & Nioben
creavit. Apis itaque commu-
nato in dominandi libidinem
regno, vi cuncta gerens, ac

ΕΠΕΙΔΗ δὲ τὸ τοῦ
Δευκαλίωνος διεξ-
ηλυθὲν γένος,
ἐχρμένως λέγομεν τὸ Ἰνά-
χου. Ὀκεανὸς καὶ Τηθύς
γένετα πάντες Ἰναχοῖ· ἀφ'
ὧ ποταμὸς ἐστὶν Ἀργεὶ Ἰνα-
χὸς καλεῖται. τούτου, καὶ Με-
λίως τῆς Ὀκεανοῦ, Φο-
ρνεύς τε καὶ Αἰγιαλεὺς
παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως
μὲν οὐκ ἄπαυδος ἀποθανόν-
τος, ἡ χώρα ἀπασα Αἰ-
γάληα ἐκλήθη. Φορνεύς
δὲ ἀπάσης τῆς ὑπερὺν Πε-
λοποννήσου περσσυρομένης
ἐκ τῆς Λαοδικῆς νύμφης,
Διανασέυειν, Ἀπιν καὶ
Νιόβην ἐγέννησεν. Ἀπὸ
αὐτῶν οὐκ εἰς περσυννίδα τιτὺ
ἐκαστὴ μεταστρέψας διέσπειν, καὶ

I ij

βίαια· ὦν πύρανον·, ὄνο-
μασας ἀφ' ἑαυτῷ τὴν Πε-
λοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελ-
ξίων· καὶ Τελχῆνος ὀπ-
θελάδης, ἅπας ἀπίδα-
νε· καὶ τομωδὴς διὸς, ἐκλή-
θη Σάραπες. Νιόβης δὲ,
καὶ Διὸς, ἥ φέρτη γυναι-
κὶ Ζεὺς διηδῆ ἐμήνη, παῖς
Ἀργος ἐγένετο. ὡς δὲ Ἀκκ-
σίλαος φησι, καὶ Πελασ-
γὸς, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοῖς
ἢ Πελοπόννησον οἰκουῶτας
Πελασγούς. Ἡσιόδι· δὲ,
ἢ Πελασγὸν αὐτόχθονά φη-
σιν ἦ). ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου
πάλιν ἐρεῖ μὲν.

§. β. Ἀργος ἢ λαβὼν ὡς
φορεθῆναι· βασιλείαν, ἀφ'
ἑαυτοῦ ἢ Πελοπόννησον ἐκ-
λεσιν Ἀργος. καὶ γῆμας
Εὐάδην ἢ Στρυμόνα καὶ
Νεαίρας, ἐτέκνωσεν Ἰάσον,
Πήρανδον, Επιδάυρον,
Κεῖασον· ὃς καὶ ἢ βασιλείαν
παρέλαβεν. ἐξ Ἰάσου ἢ, Ἀλφί-
νωρ γίνεται· τούτου ἢ Ἀργ·
ὃ Πανόπτης λεγόμενος· ἔχον
ἢ ὡς ὀφθαλμοῦ· μὲν παν-
τι[τῷ] σώματι· ὑπεράλλων
δὲ δυνάμει, ἢ μὲν ἢ Ἀρκα-
δίαν λυμάνορμον πύρεν
ὡελών, ἢ τούτου δὲ αὖ ἡμ-

plauè tyrannico more admi-
nistrans, Peloponnesum A-
pian suo de nomine vocari
iussit. Is demùm Thelxionis
ac Thelchinis insidiis appeti-
tus, sine liberis excessit è vi-
ta: & relatus inter Deos, Sa-
rapis appellatus est. De Nio-
be autem, & Jove, quam
primam mortalium Jupiter
inivit, Argus natus est. Sed
Acusilai testimonio Pelasgus
is dicebatur, à quo Pelopon-
nesus dicta deinde Pelasgia
fuit. At Hesiodus Pelasgum
fuisse indigenam refert. Sed
hac de re nos alibi rursus di-
cturi sumus.

§. 2. Argus itaque simul ac à
Phoroneo regnum accepit,
Peloponnesum à se Argos dici
imperavit: qui postea ductâ
uxore Evadne, Strymonis ac
Neærae filiâ, Jasum, Piran-
thum, Epidaurum, & Cria-
sum genuit, qui postea regno
suecessit. Ex Jaso autem nasci-
tur Agenor, ex quo ille Ar-
gus, qui Panoptes dicitur, or-
tus est: hunc toto corpore
oculeum fuisse legimus. Hic
etiam viribus præstans, sub-
lato, qui Arcadiam devasta-
bat, tauro, ejus sese corio cir-

cumtexit. Ad hæc Satyrum, qui Arcadibus vim inferebat, pecora abigebat, fortiter pugnans interfecit. Quinetiam Echidnam, quam Tartari ac Terræ filiam dicunt, quæ viatores corripiebat, dormientem nactus interemit: idemque sublati cædis auctoribus, Apidis interitum ultus est.

§. 3. Argi verò, & Ismenes Asopi filia Jafus est filius: ex quo Ionem ortam esse ferunt. At Castor, qui de temporum ignoratione conscripsit, necnon complures tragœdiarum scriptores, Ionem Inachi filiam esse perhibent. Hesiodus & Acusilaus eam Pirenis filiam esse narrant: quam Junonis sacerdotio decoratam Jupiter vitiavit: à quo cum violatam fuisse puellam hanc Juno comperisset, in buculam candidam transformavit, cum qua Jupiter se concubuisse abjuravit. Quare Hesiodus inquit, amantium iurandum irritum esse, neque ad Deorum iram quicquam pertinere. Juno interim vaccam ab Jove depoposcit, acceptamque Argo Panoptæ custodiendam dedit. Hanc

φίεσται. Σάτυρον δὲ τὸς Ἀρκάδας ἀδικουῦντα, καὶ ἀφαιρῶντα τὰ βοσκήματα, ὑποσταὶ ἀπέκλεινε· λέγεται δὲ καὶ τὴν Ταρτάρου καὶ τῆς Ἑχιδνῆς, ἣν τὸς παλιόντας σιωήρπάζον, ἐπιτηρήσας κοιμωμένην ἀπέκλεινεν. ἐξεδίκησεν δὲ καὶ τὴν Ἀπίδος φόνον, τὸς αἰτίους ἀποκτείνας.

§. γ. Ἀργὺ δὲ καὶ Ἰσμενέως τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἰάσος, οὗ φασὶν ἰὼν γένεσθαι. Κάστωρ δὲ ὁ συγγραφεὺς τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου πλὴν ἰὼν λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήν· αὐτὸν φασὶν εἶναι πάντων, ἑσθλῶν τῆς Ἡῤας ἔχουσαν, Ζεὺς ἐφείρεε. φεραθεὶς ὑφ' Ἡῤας, τῆς μὲν κόρης ἀφάμενος εἰς βῆν μετιμώρφωσεν λακύνῃ· αὐτὴν δὲ ἀπομόσατο μὴ σωθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος ἔκ ἐκπαύσθαι πλὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὄργην τοῖς νομίνεσσι ὄρκους ὑπὲρ ἑσθλῶν. Ἡῤα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς πλὴν βοῦν, φύλακε αὐτῆς κατέστησεν Ἀργὸν τὸν Πανόπτην· ὃν

Ασκληπιάδης μὲν, Ἀρέστωρ
 λέγει ὅτι· Φερεκύδης δὲ,
 Ἰνάχης· Κέρκω δὲ, Ἀργεῖ,
 καὶ Ἰσμιλῶνς τῆ Ἀσποπὸ θυ-
 γατρός. Ἀκουσίλαος δὲ ἐκ
 γῆς μετρηθεὶς αὐτὸν λέγει.
 οὗτος ἐκ τῆ ἐλαίας ἐδέσμευεν
 αὐτὸν, ἥ τις ἐν τῷ Μυκη-
 ναίῳ ὑπῆρχεν ὄψιν. Διὸς
 δὲ ὀπιτάξαντος Ἑρμῇ χλέ-
 ψαι τὸ βοῦν, μελύνσαντο
 Ἰέρακος, ἐπειδὴ λαδῆν ἐκ
 ἡδυάτο, λίθῳ βαλὼν ἀ-
 πίκλινε τὸν Ἀργεῖ. ὅθεν
 Ἀργεῖφόντης ἐκλήθη. Ἡ ἔτι
 τῆ βοῦς οἶτρον ἐμβάλλει. ἡ
 δὲ, ὡδῶτον ἦκεν εἰς τὸ ἀπὸ
 ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κλη-
 δόντα· ἐπιτα διὰ τῆ Ἰλλυ-
 ρίδος περὶθεῖσα, καὶ τὸν
 Αἴγμον ὑπεβαλοῦσα, διέ-
 βη τὸ τότε μὲν καλούμενον
 πόντον Θρακίον· νῦν δὲ
 ἀπὸ ἐκείνης Βόσπορον ἐπὶ λ-
 δοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ
 τὴν Κιμμερίδα γλῶσσαν, πολλὴν
 χερσονῶσαν πλανηθεῖσα, καὶ
 πολλὴν διατξαμένην δά-
 κασαν Εὐρώπης τε καὶ Α-
 σίας, πελάγαιον ἦκεν εἰς
 Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν
 μορφὴν ἀπολαβοῦσα ἦν αὖ
 πάλιν τῷ Νεῖλῳ ποταμῷ

autem Asclepiades Arestoris,
 Pherecydes verò Inachi, sicut
 Cercops Argi, & Ismenes,
 quæ Asopi fuit, filiam scri-
 bunt: sed Acusilaus è Pirene,
 ut dictum antea fuit, ortam
 esse refert. Hic eam ad oleam,
 quæ in Mycæneo luco erat,
 alligabat. Cum verò Jupiter
 eam Mercurio ut furtim ab-
 duceret, imperasset, idque ab
 Hierace detectum fuisset, ne-
 que celari amplius posset: la-
 pide percussum Argum pere-
 mit. Hinc itaque Mercurius
 ΑΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ cognom-
 entum accepit. Juno de-
 mum bovem æstro concita-
 vit. Quo facto, ea primum in-
 sium ab se Ionium appella-
 tum penetravit: Mox per Il-
 lyricum progressa, Hæmum
 transcendit, ac per ea tempo-
 ra trajectum Thracium nomi-
 natum, ab illa deinde Bospo-
 rum dictum, tranavit. Inde,
 cum in Scythiam penetrasset,
 & Cimmericiam terram, cum-
 que per continentem multam
 deerrasset, multaque Europæ,
 atque Asiæ maria tranasset, in
 Ægyptum tandem pervenit:
 ubi cum pristinam formam
 recepiisset, ad Nili fluenta

Epaphum peperit. Juno Curetes ut alicubi puerum occulerent, exoravit. illi verò Junonis orata fecerunt: quod factū ubi Jupiter rescivit, Curetas occidit. Io interim ad filium sese vestigandum accingit. Quæ cum Syriam propè universam pervagata esset, quod illic Bybliorum Regis uxor filium educare significabatur, ea tandem, Epapho invento, in Ægyptum remeavit; ac Telegono, qui tum Ægyptiorum imperium administrabat, nupsit. Hic ipsa Cereri, quam Isin vocarunt Ægyptij, statuas collocavit; & Ionem quoque Isidem appellarunt.

§. 4. Epaphus autem Ægyptiis imperans, Memphin Nili filiam sibi conjugavit: deque uxoris nomine conditam urbem, Memphin nominavit, ex eaque Libyam procreavit, à qua & pars una terrarum Libya vocitata est. Cæterum ex Libya Neptunoque gemini Agenor ac Belus oriuntur. Agenor itaque in Phœnicen profectus, inibi regni sedem constituit: ubi & magnæ sobolis auctor exitit: quare de eo in præsentia di-

Επαφον παῖδα. τῷτον δὲ Ἡῤα διῖται Κερήτων ἀφανῆ ποιῆσαι. οἱ δὲ ἡραίνισαν αὐτόν. καὶ θεὸς μὲν αἰσδόμην, κτείνει Κέρητας. Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐντάπιτο. πανωμένη δὲ καὶ Συρίαν ἀπασαν· ἐκεῖ γὰρ ἐμμένετο τῇ Βυβλίῳ βασιλείᾳ γυνὴ ἐπιδύσει τὸν υἱόν. καὶ τὸν Επαφον εὗρεῖσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθεῖσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων· ἰδρύσασθαι ἄγαλμα Δήμητρος, ὡς ἐκάλεσαν Ἴσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἴσιν ὁμοίως θεοσημειώσαν.

§. 5. Επαφὸς δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων, γαμήει Μέμφιν τὴν Νεῖλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίσει Μέμφιν πόλιν. καὶ πικνοῖ θυγατέρας Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη. Δηῶν δὲ καὶ Ποσειδῶν, γίνονται παῖδες δίδυμοι, Ἀγνώωρ καὶ Βῆλος. Ἀγνώωρ μὲν εἰς Φοινίκην ἀπαλλάγεις ἐβασίλευσε· καὶ κατὰ τῆς μεγάλης ῥίξης ἐβόρετο γένος. ὅθεν ὑποβόρεοι καλεῖται.

πρὸ τούτου. Βῆλθ' δὲ ἰσχυ-
 ρεύσας ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύει
 μὲν Αἰγύπτῳ. γαμῆ δὲ Ἀγχι-
 νόῳ τῇ Μελίτῃ θυγατρὶ. καὶ
 αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυ-
 μοι, Αἰγύπθ' καὶ Δαναός.
 ὡς δὲ φησὶν Εὐριπίδης, καὶ
 Κηφεὺς καὶ Φινεύς περὶ π.
 Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλθ' ἐν
 Λιβύῃ κατέκνησεν Αἰγύπθον
 δὲ ἐν Αραβίᾳ. ὅς καὶ κατα-
 σκευάμενθ' ἢ Μελαμπό-
 δῳν χόρεν [ἀφ' ἐαυτῆ]
 αἰνόμεσεν Αἰγύπθον. γίνον-
 ται δὲ ἐν πολλῶν γυναικῶν,
 Αἰγύπθῳ μὲν παῖδες πεντήκον-
 τα· θυγατρὲς δὲ Δαναῶν
 πεντήκοντα· πασιδασάντων δὲ
 αὐτῶν πρὸς ἀνθρώποις πρὶν τῇ
 ἀρχῇ, ὅτερον Δαναὸς τοῖς
 Αἰγύπθῃ παῖδας, πλεὺν ἐνδὸς
 ἢ διουοῖν, διὰ τῆς αὐτῆς θυ-
 γατρὸς ἀνέειλε, διδουκῶς
 [κατόπιν καὶ ἐν χρησμῳ, ὃ π
 ροφιδήσεται ἰσχυρὸν ἐνδὸς αὐ-
 τῶν, καὶ] ἰσχυρὸς μὲν Αθην-
 αῖς αὐτῷ, ναυῶν πρὸς τοῖς κα-
 πτεύσας, [ἢ κληθεῖσαν
 ὡς καὶ τῇ ἀνιδμεῖ τῇ θυ-
 γατρὶ αὐτῆς πεντηκόντορον]
 ἐν ἣ ταῖς κόρας ἐνδόμενθ'
 ἔφυγε. πρὸς αἰῶν δὲ Ρόδῳ,
 τὸ τῆς Λίνδιας Ἀθηνῶν

cere supersedebo. At Belus ;
 quod ex Ægypto minimè dis-
 cessisset , Ægypti regnum
 consequitur : atque Anchi-
 noen Nili filiam duxit uxore
 , de qua filios geminos
 creavit , Ægyptum ac Danaum ;
 sed & , ut Euripides ait ,
 Cepheum , Phineúmque. Igitur
 Danaum Belus ad Libyam
 incolendam , Ægyptúmque ad
 Arabiam habitandam misit.
 Qui , cùm devastasset Melam-
 podum terram , eam Ægypti
 nomine appellari de seipso
 voluit. Porro & Ægypto è
 pluribus conjugibus filij ma-
 res quinquaginta gignuntur :
 at fratri Danao filia totidem.
 Qui , cùm de regno inter se
 contenderent , Danaus Ægypti
 filios præter unum aut alterum ,
 filiarum suarum operâ
 necavit : nam ex oraculo cæ-
 dem sibi imminere acceperat :
 metuperculsus Minervæ con-
 filio , navim nominatam ab
 eo de filiarum suarum numero
 πεντηκόντορον , quasi dixeris
 quinquagintiremem , primus
 fabricavit , in quam filibus
 impositis , aufugit. Inde ad
 Rhodum insulam cùm appul-
 sus esset , Minervæ Lindiæ
 statuam

statuam dedicavit. Hinc & Argos se contulit, & huic regnum tradit. Helanor, qui tum Argis regnabat. At ipse Danaus ejus regionis potitus, suo ipsius nomine incolas Danaos appellari voluit. Sed quod ea regio aquarum inopiâ laborabat, ex quo scilicet Neptunus iratus Inacho, fontes exsiccaverat, quod eam Minervæ terram esse testatus est, filias suas interim aquatum misit. harum una Amymone aquam quærens, telum in cervum jacet, ac fortè Satyrum dormitantem ferit: quare ille somno expergefactus, puellæ ineundæ miro desiderio capitur. At Neptuni superventu, Satyrus se dedit in fugam. Amymone autem eum hoc concubuit, eique Neptunus Lernæos fontes indicavit.

§. 5. Porro Egypti filij Argos profecti, ut mutuam inter se similitudinem componerent, sese cohortantur, & Danaï filias sibi in matrimonium dari obsecrant. Tum Danaus, simul quod parùm crederet eorum pollicitationibus, simul quod fugæ exiliique sui

ἀγαλμα ἱδρύσαστο. ἐντεῖθεν δὲ ἦκεν εἰς Ἀργεῖον, καὶ βασιλείαν αὐτῷ ὄψαδωσι Ελαῖωρ ὁ τότε βασιλεύων. [αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἐαυτοῦ τὰς ἐποικισμῶντας Δαναὺς ὀνόμασεν.] αὐτὸς δὲ τῆς χώρας ὑπαρχὸντες, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μνηστῶν Ἰναχο, διότι τῇ χώρῃ Ἀθῶναις ἐμαρτύρησεν ἔθ' τὰς θυγατέρας ὑδροσμένους ἐπιμύσει. μὲν γὰρ αὐτῇ Ἀμυμώνῃ ζητοῦσα ὕδατος, ῥίπτει βέλτε, ὅπ' ἐλαφον, καὶ κοιμωμένον Σάτυρον τυγχάνει. καὶ κτείνετο ὤπιανασα, ἐπιδύμει συγχυμένω. Ποσειδῶν γὰρ ὁ ἀπφανέντος, ὁ Σάτυρος μὲν ἐφυγῆν. Ἀμυμώνῃ δὲ, τέτρω σκεδυνάζεται. καὶ αὐτῇ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμυλῶσεν.

§. 6. Οἱ δὲ Αἰγυπτίου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἀργεῖον, τῆς τε ἐχθρῆς παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν γαμήν ἡτοίμασαν. Δαναὺς δὲ, ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν σοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνηστῆκων πρὸ φύγης,

ὁμολόγησι τοῖς γάμοις, καὶ
 διακλήρηται κέρως. Τῇ μνη-
 στῶν μὲν οὐδ', ἢ προσβυτί-
 ραν, ἐξῆλθε Λυγκαῖ, καὶ
 Γοργόφοντι Πρωθεῖ. ἔτι τοι γὰρ
 ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀρ-
 γυφίης ἐγαγόντισαν Αἰγύ-
 πτω· τῇ δὲ λοιπῶν ἔλαχον,
 Βέσις μὲν καὶ Εὐγάλαδος,
 καὶ Λύκος καὶ Δαίφρων, καὶ
 Δαναῶ· ἡνιησῖσας ἐξ Εὐ-
 ρώπης, Ἀυτομάτιν, Ἀμυμώ-
 νην, Ἀγαῖν, Σκελίω. αὐ-
 τὰς δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγρόν-
 το Δαναῶ. ἐκ δὲ Ἐλεφαντί-
 δος, Γοργόφοντι καὶ Τῇ μνη-
 στῶν. Λυγκῆς δὲ καὶ Καλύ-
 κῳ ἔλαχον. Ἰστρος δ', Ἰππο-
 δαμίαν· Χαλκιδῶν, Ρωδίαν·
 Ἀγλώων, Κλεοπάτραν· Χαῖ-
 τος, Ἀστεῖαν· Διοκορυπῆς,
 Ἰπποδάμειαν· Ἀλκίς, Γλαύ-
 κῳ· Ἀλκμήων, Ἰππομέ-
 λεσαν· Ἰππόδοτον, Γόργῳ·
 Εὐχλῶν, Ἰοιμίδεσαν· Ἰπ-
 πέλυντος, Ρόδῳ· ἔτι τοι μὲν οἱ
 εἰς ἐξ Ἀραβίας γυναικὸς·
 αἱ δὲ παρθένοι, ἐξ Ἀμα-
 δρυάδων νυμφῶν· αἱ μὲν, Ἀ-
 τλαντίης· αἱ δὲ ἐκ Φοίβης.
 Ἀγαπήλοιοι δ' ἔλαχε Πη-
 ρῶν· Κέρκιστος δὲ, Δάριον·
 Εὐρυδάμας, Φάρτιν· Αἴγιος,

injuriam haudquaquam obli-
 tus esset, nuptias pactus for-
 titò puellas distribuere cœpit.
 Hypermnestram igitur, nata-
 rum maximam, Lynceo, &
 Gorgophonem Protheo sele-
 git. Hos enim ex conjuge Re-
 gina Argyphia Ægyptus ex-
 tulerat. Inde suam quisque
 sortiti sunt, Busiris quidem &
 Enceladus, Lycúsque ac Dai-
 phron, Automaten, Amy-
 monen, Agaven, Scæam,
 Danao ex Europa regia ma-
 trona fatas ducunt. At ex Ele-
 phantide ortæ fuerunt Gorgo-
 phone, atque Hypermnestras
 sed Lynceus & Calycen sorte
 duxit. Istæ autem Hippoda-
 miam: Chalcodon, Rhodiam:
 Agenor, Cleopatram: Aste-
 riam, Chætus: hippodamiam,
 Diacorystes: Alcis, Glaucen:
 Alcmenon, Hippomedusam:
 Hippothous, Gorgen: Iphi-
 medusam, Euchenor: Rho-
 den, Hippolytus. Hi decem
 ex Arabia uxore geniti sunt.
 Sed puellæ ex Hamadrya-
 dibus Nymphis: aliæ ex
 Atlantea, aliæ ex Phœbe
 natæ sunt. Agaptolemo Pi-
 rene, Cereesti Dorion, Eu-
 rydamanti Phariæ, Ægio,

Mnestra, Evippe Argio; Anexibia Archelao, Menacho Nelo, obvenērunt. Hi septem ē Phœnissa conjugē orti sunt: at puellæ, ex Æthiopide. Qui verò ex Tyria erant, sine sorte duxerunt eas quæ ex Memphide erant, idque propter similitudinem nominum, Clirus, Cliten; Sthenelus, Sthenelen; Chrysipus, Chrysippen. At qui ex Caliande & Naide Nympha, præter eos filij duodecim nati erant, cum totidem Polyxonis filiabus, fortito matrimonium contraxerunt. Illorum hæc sunt nomina, Eurylochus, Phantes, Peristhenes, Hermus, Dryas, Potamon, Cisseus, Lixus, Imbrus, Bromius, Polyctor, Chthonius. Hæ verò sunt ex Nympha natæ, Autonoe, Theano, Electra, Cleopatra, Eurydice, Glaucippe, Anthelia, Cleodora, Evippe, Erato, Stygne, Bryce. Qui verò de Gægonibus Ægypto nati sunt, eas, quæ de Pieria genitæ fuerunt, fortiti duxerunt. Nam Periphanti obtrigit Actæa, Oeneo Podarce, Ægypto Dioxippe, Menalce Adyte, Ocypete Lam-

Μνέστρα Ἀργίῳ, Εὐίππῳ Ἀρχέλαῳ, Μενάχῳ Νελῳ, ὁὖτοι οἱ ἐκ τῆς Φοινίκης γυναικός. αἱ δὲ παῖδες, Αἰθιοπίδος. ἀκλήροισι δ' ἔλαχον δι' ὁμοθυμίαν τὰς Μομφίδας, αἱ δὲ Τυρίαι. Κλειρὺς Κλειτίῳ, Σθενέλῳ Σθενέλῳ, Χρύσιππῳ Χρύσιππῳ. οἱ δὲ ἐκ Καλιάνδης [καὶ Νηίδος] νύμφης παῖδες δώδεκα, ἐκλερόσαντο, ὧς ἦν ἐκ Πολυξοῦς Ναίδος. ἦσαν δὲ οἱ ἑξήκοντα παῖδες, Εὐρύλοχος, Φάντης, Περυσθένης, Ἑρμῆς, Δρύας, Ποταμῶν, Κίσσεος, Λίξις, Ἰμβρος, Βρόμιος, Πολύκτορ, Χθονίος. αἱ δὲ κόραι Νύμφης, Αὐτονόη, Θεανώ, Ἠλέκτρα, Κλεοπάτρα, Εὐρυδίκη, Γλαυκίππη, Ἀνθελία, Κλεοδώρα, Εὐίππη, Ἐρατώ, Στόγη, καὶ Βρύκη. οἱ δ' ὅσοι ἐκ τῆς Γαίης ἦσαν Αἰγύπτῳ γυναικός, ἐκλερόσαντο ὧς ἦν ἐκ Πιερίας, ἣ λαγχάνει. Πείρας μὲν Ἀκταίῳ, Οἰνέως Ποδάρκῳ, Αἰγυπτιῶς Διοξίππῳ, Μενάλκῃ δὲ Ἀδύτῳ, Ὀκύπτε, Λαμ-

Ωκυπέτῳ· Πυλάργῳ Ἰδ-
μων· ὁκτὼ δὲ εἰσι νεώ-
τατοι· Ἰδης, Ἱπποδίκῳ·
Δαίφρον, Ἀδιδάντῳ (αὐ-
ταὶ δὲ ἐκ μητρὸς ἐββον-
το Ερως) Πανδῶν, Καλ-
λιδίκῳ· Ἀρβηλῷ, Οἰμῳ·
Υπερβίῳ, Κελαινῷ· Ἱπ-
ποκρυστῆς, Υπερίπῳ· ἑ-
πτοὶ ἐκ Ἡφαιστίνης· αἱ δὲ
ἐκ Κρινοδὸς· ὥς δὲ ἐκλη-
ρόσαντο τοὺς γάμους, ἐ-
στίασας ἐγχειρίδια διαδί-
δωσι ταῖς θυγατέρας· αἱ
δὲ κοιμώμενοις τοῖς νυμ-
φίοις ἀπέκτεινεν, πολλὰ
Υπερμνήστῳ· αὐτῇ δὲ Λυ-
κίᾳ διέσωσε, παρθένον αὐ-
τῷ φυλάξαντα· διὸ κα-
λεῖται αὐτῷ Δαναὸς,
ἐφευρεῖ· αἱ δὲ ἄλλαι ὅσας
καὶ καὶ Δαναὸς θυγατέρας,
καὶ καὶ κεφαλὰς ὅσας νυμ-
φίων ἐν τῇ Λέρνῃ κα-
τὰ τὴν ὥρην, τὰ δὲ σώμα-
τα, πρὶν τῆς πόλεως ἐκ-
δοσαν· καὶ αὐταὶ ἐκείνη-
σαν Ἀδύα· τε καὶ Εὐ-
μῆς, Διὸς καλεῦσαντῃ·
Δαναὸς δὲ ὕστερον Υπερ-
μνήστῳ Λυγχεῖ σὺν ὧ-
σι ταῖς δὲ λοιπαῖς θυγα-
τέρας εἰς Γυμνικὸν ἀγωνίαν

pro, Pylarge Idmoni. Sex au-
tem novissimī, Idas, qui Hip-
pōdicen : Daiphron, qui A-
dianten (hæc autem sunt ex
Hersæ matre natæ) Pandion ,
qui Callidicen : Arbelus , qui
OEmen : Hyperbius, qui Ce-
læno : Hippocorystes , qui
Hyperipten sibi conjugarunt.
Hi ex Hephæstine oriuntur :
at puellæ matre Crinone fue-
runt. Post , ubi suam quisque
sortitus conjugem duxerunt ,
acceptos in convivium cun-
ctos Danaī filiæ datis à patre
pugionibus somno sepultos ,
suum quæque sponfos occi-
dunt, unâ tantummodò excep-
ptâ Hypermnestrâ : hæc enim
sola Lynceum, quod ejus vir-
ginitate abstinuisset, incolu-
mem servavit. Quamobrem
hanc Danaus onustam vincu-
lis custodiri jubet. Reliquæ
Danaī filiæ præfecta sponso-
rum capita in Lerna defode-
runt, corpora verò ante ur-
bem, deplorata sepelienda cu-
raverunt. Has autem Miner-
va Mercuriûsque Jovis impe-
rio expiârunt. Demûm post-
eà Danaus Hypermnestram
Lynceo copulavit , cæteras in
gymnicum certamen produ-

ſas victoribus habendas dedidit. Amymone Nep tu ni fe mine prægnans , Nauplium peperit. Hic longævus factus, mare navigans , morientium caſum permoleſtè ferebat: ſed & ipſi tandem aliquâdo obiſſe contigit , vel eo mortis genere , quo alios defungi mœſtiſſimè conſpiciebat. Verùm antequàm è vita diſceſſit , ut Tragicorum auctoritate comprobatur , Clymenen Atrei filiam ſibi uxorem conjugari placuit. Qui verò Reditus conſcripſit , Philiram duxiſſe ait. Cercopis autem teſtimonio , Heſionen cepit : de qua Palamedem, OEacem , Nauſimedontem gignit.

CAP. II.

LYnceus autem , qui poſt Danaum Argis dominatus eſt, ex Hypermneſtra quidem Abantem filium genuit: ex quo & Ocaleâ conjuge Mantinei filiâ , gemini procreantur , Acrifiuſ ac Proetus, qui cùm in utero matris adhuc eſſent , inter ſe diſſidere cœperunt. Ubi verò per ætatem potuere , de regno certare non dubitarunt. Hique belli

τοῖς κικῶσαν ἔδωκεν. Ἀμυμῶνῃ δ' ἐκ Προσπιδῶνος ἐγέννησε Ναύπλιον. οὗτος μακρόβιος ἤνθρωπος, πλέον τι τὴν θάλασσαν, τοῖς ἐμπίπλοισιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. σιωπῇ οὐδ' καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ πρὸ θανάτου, ὥς τῷ δήλῳ τελευτῆσαντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἐξηρμή, ὡς γὰρ οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Ἀτρείως· ὡς δὲ ὁ ποιητὴς νόστιμος χάριτας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην. καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἰάκην, Ναυσιμέδοντα.

Κ Ε Φ. β.

ΛΥγκεὺς δὲ μετὰ Δαναὸν Ἀργεῖς δυναστεύων, ἐξ Ὑπερμνήστρας τέκνοντος παῖδα Ἀβαντα. τὸν δὲ καὶ Ὀκαλείας τὴν Μαντινέως, δίδυμοι παῖδες ἐγένοντο, Ἀκρίσιος καὶ Προίτιος. ἔπειτα, καὶ ἡ γὰρ γαστήρ μὴ ἐπὶ ὄντις, ἐστασίαζον ποτὲ ἀλλήλους. ὡς δὲ αὐτετέλεσθησαν, πρὶν τῆς βασιλείας ἐπὶ λήμου, καὶ πολυ-

μῦντις εὐρον ἀσιδὸς ἀσπί-
τοι. καὶ κρατῆσας Ἀκρίστος,
Προΐτην Ἀργεῖς ἐξελαύνει·
ὁ δ' ἦεν εἰς Λυκίαν πρὸς
Ἰοβάτῳ· ὡς δὲ πρὸς φα-
σὶ, πρὸς Ἀμφιάρακτον καὶ
γαμῆτιν τὴν τούτου θυγατέ-
ρα, ὡς μὲν Ὀμηροί, Ἀν-
τιφάν· ὡς δὲ οἱ τραγικοί,
Σθενέβειαν. κατὰ γὰρ δὲ αὐ-
τὸν ὁ κηδεὺς μὲν στατοῦ
Λυκίαν, καὶ καταλαμβά-
νει Τίρυνθ· ταύτῃ αὐτῇ
Κυκλώπων τριχασάτων· Με-
εισάμβροι δὲ, τὴν Ἀργεῖαν
ἅπασαν κατὰ κούρην. καὶ Ἀκρί-
στος μὲν Ἀργεῖς βασιλέ-
υει· Προΐτη δὲ Τίρυν-
θος· καὶ γίνεται Ἀκρίσιος μὲν
ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαι-
μόνιος, Δανάη.

§. β. Προΐτη δὲ ἐκ Σθεν-
εβοίας, Ἀνσίππης, καὶ Ἰφι-
νόης, καὶ Ἰφιδάσσης. αὐτὴν
δὲ ὡς ἐπιλαϊώθησαν, ἐμά-
νησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος
φησιν, ὅτι τὰς Διονύσεως πε-
λευτὰς ἐκατεδύχοντο. ὡς δὲ
Ἀκυσίλαος λέγει, διότι τὸ
τῆς Ἥρας ξέλαον ἐξηυτί-
λισαν. θυρόμηναι δὲ ἐμ-
μανεῖς, ἐπλανῶντο αὐτὰς τῇ
Ἀργεῖαν ἅπασαν. αὐτὴν δὲ

gerantes primi clypeos inve-
nerunt. Inde victor Acrisius
Proetum Argis exegit : qui ad
Iobaten in Lyciam pervenit :
sed, ut alij produnt, ad Am-
phianactem confugit, cujus
etiam filiam ducit : Homerus
autem Anteam dicit ; At si
tragædiarum scriptoribus fi-
dem habemus, Sthenobœam.
Hunc demum focer cum Ly-
ciorum copiis reduxit, ac Ti-
rynthem occupavit, quam
ipsum gratiâ Cyclopes mœni-
bus cinxerunt, atque in par-
tem assumpti, Argivam ter-
ram propè universam colue-
runt. Sic Acrisius Argis impe-
rat : & Proetus Tirynthe. Ad
hæc Acrisius ex Eurydice La-
cedæmonis filiâ Danaen gi-
gnit.

§. 2. Proetus verò de Sthe-
nobœa Lysippen, Iphinoén-
que, & Iphianassam : quæ cum
adultæ jam ætatis essent, in
insaniam inciderunt, quòd, ut
Hesiodus inquit, Dionysi fe-
rias minimè receperant : At
Acusilai sententiâ, quòd Ju-
nonis simulacrum nihili fece-
rant. Sic itaque furore perci-
tæ per omnem Argivorum
terram decerrabant. Inde ite-

rūm in Arcadiam ac Peloponnesum reversæ, cum omni decore per desertā discurrebant. Melampus autem Amythaonis filius, & Idomenes, quæ fuit Abantis, varicinandi cognitione insignis, & qui potionandi, expurgandique rationem primus invenerat, se virginibus sanitatem restitutum pollicetur: si tertiam regni partem accipiat. Proetus tantâ mercede deterritus, filiarum curationi minimè assentitur. Quocircâ virgines longè majori vesaniâ concitantur, imò verò etiam reliquæ mulieres cum virginibus simul furere cæperunt: etenim desertis propriis sedibus, in suos ipsarum deserviebant liberos, atque in desertā sese fugâ abdebant. Cū verò id calamitatis genus in dies magis cresceret, postulatam mercedem Proetus Melampodi ultrò concessit. Tum ille eas se curaturum esse promittit, si regni tantundem fratri suo Bianti attribuat. Inter hæc Proetus veritus ne, si filiarum curatio longius traheretur, mercedem ille peteret ampliorem, postulatis af-

τῶν Ἀρκάδιαν καὶ τὴν Πελοπόννησον, διαδοῦσαι μὲν ἀκοσμίαις ἀπάσης, διὰ τῆς ἐρημίας ἐντέλλεται. Μελάμπος δὲ ὁ Ἀμυθαιῶν, καὶ Εἰδομένης τῆς Ἀβάντος, μαίπει αὖν, καὶ τῶν διὰ φαρμάκων καὶ ψαρμῶν διατριβῶν περὶ τῶν ἀνθρώπων, ὑπερβαίνει διατριβὴν τὰς παρθένους, εἰ λάβουσι τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας. ἐκ ἐμπειροῦτος δὲ Περὶτε διατριβὴν ὅττι μισθοῖς πηλικούτοις, ὅτι μᾶλλον ἐμμένοντο αἱ παρθένοι καὶ περὶ μετὰ τούτων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες καὶ γὰρ αὐταὶ τὰς οἰκίας ἀπολιποῦσι, τοὺς ἰδίους ἀπάλλυσον παῖδας, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. περὶ αὐτῶν δὲ ἐμπειροῦτον ἢ συμφερέει, τοὺς ἀνθρώπους μισθοῖς ὁ Περὶτε ἰδίους. ὁ δὲ ὑπέχετο διατριβὴν, ὅταν ἔπρεον τοσούτον τῆς γῆς ὅ ἀδελφὸς αὐτοῦ Λάβριος, Περὶτε δὲ εὐκαταστάτης, μὴ βεβαυνοῖται τῆς διατριβῆς, ἀντιδίδωμι καὶ πλεον, διατριβὴν

σωαχάρησεν ὅτι τοῦτοίς.
 Μελάμποις δὲ ὄφθαλ-
 μῶν τοὺς διωπτοντάτοις
 ἦν νεανίων, μετ' ἀλα-
 λαγμοῦ καὶ πνέοντι οὐδὲν
 χρήσις ὅτι ἦν ὄρεον, αὐ-
 τὰς ἐς Σικυῶνα συνεβίω-
 ξε. καὶ δὲ τὸν διαγμῶν,
 ἡ προσβυτάτη ἦν θυγατέ-
 ρον, Ἰφινόη μετὰλαξεν.
 ταῖς δὲ λοιπαῖς πυρρῶσις
 καθάρμοδ' σφραγίσαντι συμ-
 βῆν. καὶ ταύτας μὲν ἐξέ-
 δοτο Περῖτον Μελάμποδι
 καὶ Βίαντι. καὶ δὲ ὕστε-
 ρον ἐβλήθησι Μεγαπένθην.

Κ Ε Φ. γ.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ ΔΕ ὁ
 Γλαύκῃ τῇ Σησίφῃ,
 κτείνῃς ἀκουσίως ἀδελφὸν
 Δηλιάδῃ, ὡς δὲ πινέ-
 ρασι, Περσέῃ· αἷος δὲ,
 Αλκιμένει, εἰς Ἀργὸν
 πρὸς Περῖτον ἐλθὼν κα-
 ταίρεται. καὶ αὐτῇ [γυνή]
 Σθενόβοια, [ἡ καὶ Ἀν-
 τία] ἔσθ' ἰσχυρῇ, καὶ
 περὶ πᾶσι λόγοις πρὸς συν-
 ουσίαν. πρὸ δὲ ἀπαρνού-
 μιν, λέγει πρὸς Περῖτα,

sensus, filias Melampodi cu-
 randas commisit. Quare Me-
 lampus, adhibitis validissimis
 adolescentibus ejubilatum si-
 mul, & entheam quandam
 choream imitatus, de monti-
 bus virgines ipsas in Sicyo-
 nem est usque infecurus. Has
 dum persequeretur, Iphinoë
 natu maxima vitam cum mor-
 te commutavit. Reliquæ ve-
 rò, repurgatâ vesaniâ, resipue-
 runt. Harum demùm, Melam-
 podi unam, & Biani alteram
 Proetus in matrimonium col-
 locavit: neque longo post
 tempore Magapenthem fi-
 lium genuit.

C A P. I I I.

CÆTERUM Bellerophon-
 tes Glauci, qui Sisyphi
 fuit, cùm per imprudentiam
 Deliadem fratrem, sive, ut
 quidam ferunt, Pirenem, aut,
 ut alij volunt, Alcimenem
 peremisset, ad Proetum Argos
 confugit, ab eoque expiatur.
 Mox autem cùm illius amore
 Sthenobœa, quæ & Antea di-
 cebatur, deperiret, spargit ver-
 ba de concubitu. Qui, cùm
 mulieris libidini minimè con-
 sensisset, Sthenobœa Proeto
 Bellerophontem,

Bellerophontem, quod se de stupro interpellasset, infimulavit. Proetus credulus, dat illi ad Iobaten socerum literas hujusce argumenti, ut Bellerophontem curaret occidendum. At Iobates re cognitâ, illum ut ad Chimæram extinguendam iret, imperavit. Si quidem ita juvenem à fera perditum iri arbitrabatur, quando ea non unius modo, sed ne multorum quidem viribus facilè perdomari poterat. Nam primâ in parte leo, postremâ draco, mediâ verò capra esse videbatur, quæ flammæ evomebat, ac proxima quæque disperdebat, pecorâque vastabat: Hæc enim trium belluarum viribus sub una duntaxat natura communita erat. Aiunt hanc ipsam Chimæram ex Homeri testimonio Amisodari curâ nutritam fuisse, natâmq; ex Typhone & Echidna: id quod Hesiodi carminibus comprobatur.

§. 2. Conscenso igitur Pegaso, quem ex Medusa ac Neptuno satum, & aligerum habebat Bellerophontes, sublatus in altum, ex eo Chimæ-

ἔπ' Βελλεροφόντης αὐτῇ πε-
εὶ φθουρᾷς περὶ ἐπέμψατο
λόγους. Πρωῖτ' οὖν πρὸς
σαι, ἔδωκεν ὀπισθοῶς αὐτῷ
πρὸς Ἰοβάτην [τὸν πενδε-
εὺν] κομίσειν· ἐν αἷς ἐνε-
χραπὸς, Βελλεροφόντι
ἀποκτεῖναι Ἰοβάτης οὗ ὄπ-
ηοις, ἐπέταξεν αὐτῷ Χί-
μοραν κτείνειν, νομίζων
αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου δια-
φραξήσεσθαι. ὣς γὰρ ἔμνονον
ἐνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς ἐκ ἐυά-
λωτον. εἶχε δὲ περὶ τομῇ
μὲν λέοντος, ἕρην δὲ δρά-
κοντος, τρίτῳ δὲ κεφαλῇ
μέσσω αἰγῆς· δι' ἧς πῦρ
αἶψα, καὶ τὴν χώραν διέφ-
θειρε, καὶ τὰ βοσκήματα
ἐλυμάνετο. μία γὰρ φύσις
πειῶν θηρίων εἶχε δυνάμιν.
λέγεται δὲ καὶ τὴν Χίμοραν
ταύτῃ παραφύσιν μὲν ὑπὸ
Ἀμισοδάρε, καὶ ὑπὸ εἰρηκε
καὶ Ὀμηροῦ· ἡγενηθῆναι δὲ
ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχιδνῆς,
καθὼς Ἡσίοδος ἰσορρεῖ.

§. 3. Αναβιβάσας οὖν
ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ὄντι
τὸν Πήγασον, [ὃν] εἶχεν
ἵππον ἐκ Μεδέης πηλὸν
γεγενημένον, καὶ Προσειδῶ-
ντος, ἀφ' οὗ εἰς ὕψος, ὑπὸ

τύτῃ καπιτόξιδος ἢ χίμαιρας. μὲν δὲ τὸν ἀγῶνα τῷτον, ἐπίταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχεῖσθαι. ὡς δὲ ἐπιδάπτει καὶ τῶτον, Ἀμαζόσιν ἐπίταξεν ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκλεινε, τοῖς τε νεότητι Ἀλκίων διαφέρειν δοκῶντας ἐπὶ λέξας, ἐπίταξεν ἀποκτείναι λοχίσαντας. ὡς δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, πάντε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτοῦ μένειν ἡξίωσε, δοῦν' αὐτῷ θυγατέρα Φιλονόω. καὶ θηήσαντες τὴν βασιλείαν κατέλιπον αὐτῷ.

Κ Ε Φ. Δ.

ΑΚεῖσιν δὲ, πρὶ παίδων θυσίας ἀρρόνων χρησθεῖαζομένῳ, [ὁ θεός] ἔφη, θύεσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς. ὃς αὐτὸν ἀποκτενέει. δέσας οὐδ' Ἀκείσιθ τῷτο, ὑπὸ γλῶττάλαμον κατασχάσας χάλκιον, ἢ Δαναὺν ἐφευρήει. ταῦτ' αὖ

ram sagitis impetebat. Quādemum peractā pugnā, Iobates eundem in Solymos pugnaturum misit. ubi & id feliciter exegit, ad Amazonas expugnandas proficisci imperavit. Quibus item devictis, collectam Lyciorum juventutem, quæ cæteris præcellere videretur, in insidiis considerare jubet, atque ita Bellerophontem occidi præcepit. Ubi autem & hosce ad unum omnes ab eo cæsos accepit, admiratus juvenis præstantiam Iobates, literas illi Procti. ostendit. Inde, ut secum maneret, rogavit: eique Philonoen filiam uxorem dedit. Qui demum, cū fato concessisset, Bellerophontem generum suum regni successorem instituit.

C A P. IV.

ΙNterim Acrisio de maribus filiis oraculum sciscitanti, numen respondit, puerum de filia oriturum esse qui avo necem illaturus esset. Id igitur Acrisius pertimescens, æneo sub terra cubiculo constructo, inclusam Danaen custodiri jubet. Hanc, ut non-

nulli tradunt, vitiavit Proetus: unde inter eos orta contentio est. sed aliorum testimonio proditur, Jovem in aureum imbrem transmutatum per impluvium in Danaes sinum delapsum cum ea concubuisse: mox ubi Perseum de filia natum esse cognovit Acrisius, ab Jove compressam filiam minimè credens, eam unà cum filio in arca lignea conclusam in mare dejecit: quæ cum in Seriphum insulam delata fuisset, Dictys de sumptum puerum educavit.

§. 2. Cæterùm, Polydectes uterinus Dictys frater, Seriphi Rex, Danaes amore correptus, cum ea (Perseus enim in virilem ætatem pervenerat) potiri nequiret, amicos, quibuscum & Perseum etiam convocat: iisque ob Hippodamiæ Oenomai filiæ nuptias eranum se coacturum edicit. Cui tum Perseus, Quanam, inquit, in re conficies eranum? equo, Polydectes responderet. Atqui Perseus, Gorgonis ego, inquit capite. Tum Rex contrà nihil subjecit. Mox verò, ab aliis equos exposcit: sed, quod equum à Perseo

ὡς ἐνιοὶ λέγουσιν, ἐφθίρε
Προῖτ, ὅθεν αὐτοῖς καὶ
ἡ γασὶς ἐκινήθη. ὡς δ' ἐνιοὶ
φασί, Ζεὺς μεταμορφωθείς
εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τὸ ὄρυ-
φῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσ-
ρυεῖς κόλπους, σωῆλθεν.
αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος
ὕστερον ἐξ αὐτῆς γερμυνημέ-
νον Περσέα, μὴ πιστεύσας
ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν
δυγατέραν μὲν τῆς παιδὸς εἰς
λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς
θάλασσαν. περισηελθείσης δ'
τὴν λάρνακα Σεείφω, Δίκτυς
ἄρας, ἀνέθρεψε τὸν.

§. β. Βασιλίδων δὲ τῆς
Σεείφω Πολυδέκτης, ἀδελ-
φὸς [ὁμομήτειος] Δίκτυος
Δανάης ἐραδίης, καὶ ὑπὸ τῷ
μῖνυ Περσέως μὴ δυνάμε-
νος αὐτῇ σωελθεῖν, συνεκά-
λει τὰς φίλας, μεθ' ὧν καὶ
Περσέα, λέγων ἔρανον σω-
αίνειν ὅτι τὰς Ἰπποδαμείας τὴν
Οἰνομάου γάμους. τῇ δὲ Περσέως
ἀπόντι ὅτι τίς ὁ ἔρανος
ἐωχέται; τῆς δὲ φήσαντος
ὅτι Ἰππὼ Περσεύς τὴν ἔπειν,
ὅτι τῇ κεφαλῇ τὴν Γοργόνος.
ὣν ὡς περὶ Πολυδέκτης. πα-
ρὰ μὲν οὖν τῶν λοιπῶν ἡ τῆσιν
Ἰππὼς παρὰ τῇ τῆς Περσέως

ἔλαβ' ὦν τοῖς Ἰπποῖς, ἐπι-
 ταξε τ' Γοργόνῳ κομίζειν
 τ' κεφαλῶν. ὃ δ' Ἐρμὸς καὶ
 Ἀθλῶαί περ κ' ἀνδρῶν, ὅπῃ
 ταῖς Φόρκυς γίνεται θυγα-
 τέραι, Ἐρπῶ, καὶ Πεμφρηδῶ,
 καὶ Δεινῶ. ἦσαν [δ'] αὖται
 Κητῆς τε καὶ Φόρκυς Γοργόνων
 ἀδελφαί, χαῖται ἐκ γενετῆς·
 ἵνα τε ὀφθαλμῶν αἱ τρεῖς, καὶ
 ἵνα ὀδόντα εἶχον. καὶ ταῦτα
 ὅλ' ἐμέξῃ ἡμεῖς ἀλλή-
 λαις. ὦν κλειδῶσας ὁ Περ-
 σεύς, ὡς ἀπ' ἡτοῦ, ἔφη ἀπο-
 δώσειν, ἂν ὑφηγήσονται τὴν
 ὁδὸν τὴν ὅπῃ ταῖς νύμφαις φέ-
 ρουσιν. αὖται δὲ αἱ νύμφαι
 πηλὴα εἶχον πέδιλα, καὶ τ' κί-
 βισιν, ἣν φασὶ πινεσθῆναι.
 Πίνδαρος δὲ, καὶ Ἡσίοδος ἐν
 Ἀσπίδι, ἐπὶ τῇ Περσέως·

Παῦ δ' ἐμπαφρενον εἶχε
 κάρ' ἀεινοῖο πελώρου

Γοργοῖς, ἀμφὶ δέ μιν κί-
 βισις δέε.

Εἴρηται δ' ὅλ' ἐκ τῶν κατὰ
 ἐκεῖ ἐδῆται καὶ τὴν τροφὴν·
 εἶχον δὲ καὶ τ' Ἀΐδου κυ-
 νῆν. ὑφηγηταμένων τ' ἑστ'
 Φορκιδῶν, ἀποδοῖς τὸν τε
 ὀδόντα καὶ τ' ὀφθαλμῶν αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλ' ἀφ' ὁμοῦ περὶ
 ταῖς νύμφαις, καὶ τὴν ὁδὸν

habere non posset, pro sym-
 bola Gorgonis caput illi ut
 afferret, imperavit. Tum Per-
 seus, Mercurij ac Minervæ
 ductu, Phorci filias adiit, En-
 to, Pemphredo, & Dino. Hæ
 fuere Cærisque & Phorci na-
 tæ, Gorgonum sorores, ab
 ortu ipso statim anus factæ,
 unōque tres oculo, & dente
 uno præditæ, quibus & vi-
 cissim, inter se utebantur.
 Hæc, ubi potitus est Perseus,
 reposcentibus se redditurum
 pollicetur, si, quæ ad Nym-
 phas ipsas duceret, viam com-
 monstrarent. Erant autem
 Nymphis alata talaria, & ci-
 bisis, quam peram quidam
 esse putant. Id Pindarus, &
 Hesiodus in clypeo, ubi de
 Perseo sic ait:

*Horrendæ totas scapulas ca-
 put occupat ingens
 Gorgonis, idque intra cibis sin-
 latef.*

Nam cibisis, quod inibi con-
 dantur indumentum, & ciba-
 ria, dicta esse videtur. Ad hæc
 Orci galeam habebat. Resti-
 tutis itaque Phorcidibus &
 dente, & oculo, quod viam
 demonstrassent, ad Nymphas
 pervenit: Adeptus inde, quæ

cupiebat, humeris ante omnia peram induxit, ac pedibus talia accommodavit: postremo galeam capiti imposuit. Hac igitur rectus, quoscumque voluisset, ipse invisus aliis, pervidebat. Is ubi à Mercurio adamantinam harpen accepit, ad Oceanum devolvit: hîc Gorgones dormientes deprehendit. His autem Euryalæ uni: Sthenoni alteri; tertiæ Medusæ nomen fuit, in quibus solam Medusam mortalem fuisse perhibent. Ad hujusce itaque caput reportandum Perseus emissus fuit. Erant Gorgonibus capita, squamosarum anguium spiris obsita: dentes præterea tantæ magnitudinis, quantæ suum esse videntur. Ad hæc manus æneæ, & alæ aureæ, quibus convolabant: quæ, quicumque obtueretur, eos in saxa omnes commutabant. Has demùm Perseus somno sepultas adortus, cujus manus Pallas dirigebat, averfus, oculis in æreum clypeum defixis, per quem ipsam Gorgonis imaginem respiciebat, Medusæ caput amputavit: quo resecto, Pegasus alatus equus

ἐπέδρασε, ἥ μὲν κίβισιν περιβάλετο· τὰ δὲ πίδαλα τοῖς σφυροῖς περισάρμωσε. πῶς δὲ κινῶν τῇ κεφαλῇ ἐπίθετο. ταῦτ' αὖ ἐχων, αὐτὸς μὲν ἔς ἤθελεν, ἐβλεπεν, ὑπὸ δ' ἡντων δὲ ἔχ' ἐωρᾶτο. λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Εὐρυάλ' ἀδαμαντίνῳ ἄπ' αὐτῶν πετόμενθ' εἰς ἧν Ωκεανὸν ἦκεν. καὶ κατέλαθε τὰς Γοργόνας κοιμώμενας· ἦσαν δὲ αὐτῶν, Σθενὼ, Εὐρυάλη, Μέδουσα. μὴν δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα. διὰ τὸτο δὴν ἥ ταύτης κεφαλῶν Περσεὺς ἐπέμφθη. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περικνησμένας φολίσσας δρακόντων, ὁδόντας δὲ μεγάλους ὥς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκὰς πτέρυγας χρυσαῖς, δι' ὧν ἐπίποντο· τὰς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίω. ἐπιστὰς ἔν' αὐτῶν ὁ Περσεὺς κοιμώμεναις, κατευδυνούσης τὰς χεῖρας Ἀθλῶας, ἀπ' αἰσχυμένθ', καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῶν, δι' ἧς πῶς εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἐβλεπεν, ἐκαρτόμυσεν αὐτῶν. ὑποτμηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς Γοργόνος ἐξέδρε Πήγασος πηλὸς ἵππος,

καὶ Χρυσάωρ ὁ Γηρυόνης πα-
τήρ. τέτοις δὲ ἐχθρόνησεν ἐκ
Ποσειδῶν Θ.

§. γ. Οἱ μὲν Ποσειδῶν ἐν-
δέμω Θ. εἰς τὴν κύβισιν ἔ-
κφυγε, καὶ τῆς Μεδούσης, ὅπ-
σω πάλιν ἐχθρῶν. αἱ δὲ Γορ-
γόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀνέστη-
σαν, ἃ Ποσειδῶν ἐδίωκον, καὶ
σωθεῖν αὐτὸν ἐκ ἡλύ-
ναντο διὰ τῆς κωπῆς. ἀπὸ
κρύψετο γὰρ αὐτῶν. παρε-
γυρόμενοι Θ. ἃ εἰς Αἰθιοπίαν,
ἧς ἐβασίλευε Κηφεύς, εὗρε
τὴν τέττονος θυγατέρα Αν-
δρομέδα, παρεκκεκμημένην
βορρῶν θαλασσίῳ κήτῃ Κασ-
σιόπειᾳ γὰρ ἡ Κηφεύς γυνή,
Νηρηίδων ἥμισυ πλεονέκτη-
ται καὶ πασῶν τῶν κρείσ-
των ἡνυχησεν. ὅθεν αἱ Νηρηί-
δες ἐμύνησαν· καὶ Ποσει-
δῶν αὐταῖς σωρομαδεῖς,
πλημύραν τι ὅτι τῆς χάριτος
ἐπέμψεν, καὶ κῆτε Θ. Ἀμ-
μων Θ. δὲ χρησάντε Θ. ἃ
ἀπαλλαγῇ τῆς συμφορῆς,
εἰδὼς ἡ Κασσιόπειας θυγατρὸς
Ἀνδρομέδα περὶ τῆς κή-
της βορρῆς. ἔπειτα ἀναγκα-
στὴς ὁ Κηφεύς ὑπὸ τῆς Αἰ-
θιοπίαν, ἐπείραξε, καὶ περὶ
ἐδουσε τὴν θυγατέρα πύργῳ.

repente proflavit, & Chry-
saor Geryonæ pater. Hosce
autem è Neptuno creavit.

§. 3. Igitur Perseus reposito
suam intra peram Medusæ ca-
pite, recessit. Verùm Gorgo-
nes ipsæ somno excitæ Per-
seum insectabantur, quem
intueri ob Orci galeam mini-
mè poterant: quòd eâ Per-
seus contegebatur. Qui cùm
in Æthiopiam pervolasset,
Cephei Regis filiam Andro-
medam maris ceto jam-jam
devorandam offendit: quo-
niam Cassiopea Cephei con-
jux de corporis formæ præ-
stantia, quòd se omnium for-
mosissimam jactitabat, Ne-
reidas in certamen provoca-
vit. Quamobrem ea sibi Ne-
reidas iratas fecit. Tum etiam
Neptunus irâ percitus Ce-
phei regnum, & aquarum
multitudine, ac ceto immisso,
pervastavit. Cepheus autem
Ammonis oraculo monitus
est, tum demùm tantæ cala-
mitati modum fore, cùm
Cassiopea filiam Androme-
dam ceto devorandam propo-
suerit. Id igitur Cepheus Æ-
thiopum vi compulsus fecit,
scopulòque filiam alligavit.

Quam conspicatus Perseus, & illius amore succensus, Cepheo sese cetum ipsum interempturum pollicetur, si filiam ab imminente periculo ereptam sibi in matrimonium collocet. Pactis itaque jurejurando confirmatis, Perseus monstrum aggressus occidit, atque Andromedam solvit. Huic non ita multò post Phineus Cephei frater insidias parat, ut is qui primus jam Andromedæ conjux designatus erat. Verùm id ubi rescivit Perseus, cum conjuratis omnibus Phineum Medusæ capite ostentato, in saxa repente convertit. Itaque Perseus reuersus in Seriphum, matrem ad aras cum Dictye, ob Polydectis violentiam confugisse deprehendit. Inde impetu facto aggressus Regem, concurrentium amicorum auxilio fretum, averfus Gorgonis caput ostendit: idque quotquot aspexerunt, qualicumque quisque formâ esset, in saxa commutatus est. Mox ubi Dictyn Seriphi Regem constituit, Mercurio talaria, peram, & galeam reddidit, & Gorgonis caput Mi-

πῶτῳ διασάμην Θ ὁ Πορ-
σὺς, καὶ ἐρᾷδεις, αἰαι-
ρήσιν ὑπέχετο Κηφεί τῷ
κῆτῷ, εἰ μέλλοι σωθεῖ-
σαν αὐτῷ αὐτῷ δώσειν γυ-
ναῖκα. ὅπῃ τέ τοις ἡγομέ-
νων ὄρκων, ὑποσάς τὸ κῆ-
τῷ ἔκτεινε, καὶ ἢ Ἀνδρο-
μέδαν ἔλυσεν ὀπτεκλᾶον-
τῷ δὲ αὐτῷ Φινέως, ὅς ἦν
ἀδελφὸς τῆς Κηφείως, ἐγ-
γυάμην Θ πατρὶ τῷ Ἀν-
δρομέδαν, μαδῶν ἢ ὀπτεκ-
λῶν, πῶς Γοργόνα δειξας,
μὴ ἔξῃ σωεπτεκλᾶόντων,
αὐτὸν ἐλίδωσι παρὰ χερσὶ μα.
ἔξαγγυόμην Θ δὲ εἰς Σέ-
ειρον, καὶ καταλάβων παρ-
πεδὸ γῆαν τοῖς βομοῖς μὴ
τῆς Δίκτυς ἢ μῆτιρα διὰ
πῶς Πολυδέκτη βίαν, εἰς-
ελθὼν εἰς τὸν βασιλέα,
συγκαλέσαντῷ τῆς Πολυ-
δέκτη τοῖς φίλοις, ἀπὸ στραμ-
μένῳ πῶς κεφαλῇ τῇ Γορ-
γόνῳ ἔδειξε. ἔξῃ δὲ ἰδόν-
των, ὅποιον ἔκαστος ἔτυχε χῆ-
μα ἔχων, ἀπὸ λιδοῦ κα-
τασῆσας δὲ τῷ Σεείρου Δίκ-
τῳ βασιλέα, ἀπὸ δώκε τὰ
μὲν πόδια, καὶ πῶς κίβι-
σιν, καὶ ἢ κυνῶν Ἑρμῇ ἢ
δὲ κεφαλῇ τῆς Γοργόνῳ

Ἀθυσᾶ. Ἑρμῆς μὲν οὐκ τὰ
 περιηρημένα πάλιν ἀπέδωκε
 ταῖς νύμφαις. Ἀθυσᾶ δὲ ἐν
 μέσῃ τῇ ἀσπίδι, τῇ Γοργόν
 τῇ κεφαλῇ ἀνέθηκε. λέγου-
 νται δὲ καὶ ἑὸν ἐνίον, ὅππῃ
 δι' Ἀθυσᾶν ἡ Μέδουσα ἐκα-
 ρετομυῖθη. φασὶ δὲ ὅππῃ καὶ
 περικέλλοις ἡδύλησεν ἡ Γορ-
 γὼ αὐτῇ συγκριθῆναι.

§. δ. Περσεύς δὲ μὲν Δα-
 νάης καὶ Ἀνδρομέδας ἑσπώ-
 δεν εἰς Ἀργος, ἵνα Ἀκρίσιον
 δεῖσῃται. ὁ δὲ δεδουκὼς τὸν
 χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἀργος,
 εἰς τὴν Πελασγιᾶν ἐχώρησε
 γῶν. Τότα μὲν δὲ τῷ Λαεισ-
 σαίων βασιλέως ὅππῃ κατοιχο-
 μένῳ τῷ πατρὶ Διαιπιδένι
 γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεῖχετο
 καὶ ὁ Περσεύς ἀγωνισάμε-
 νος. ἀγωνίζομενος δὲ
 πάντα θλον, τὴν δίσκον ὅππῃ τὸν
 Ἀκρίσιον πέδα βαλὼν, ὅππῃ
 χεῖμα ἀπέκλειεν ἀπὸ τῶν αἰ-
 σθημάτων, τὴν τὸν χρησμὸν τε-
 λεσμένον, τὴν μὲν Ἀκρίσιον ἐξω
 τὴν πέλεως ἐξάγειν. αἰχμω-
 μένος τὴν εἰς Ἀργος ἐπανελ-
 θεῖν ὅππῃ τὴν κληρὸν τὴν δι' αὐτῆς
 τῇ ἑλδὶ καὶ ἡλός, παρεῖχετο
 εἰς Τίρωδα πρὸς τὴν Περίτε
 παῖδα Μεγαπέντην, ἡλλάξα-

nervæ dono dedit. Ea verò
 Mercurius omnia Nymphis
 restituit. Cæterùm Pallas in
 medio clypeo Medusæ caput
 apposuit. Nec desunt qui Gor-
 gonis caput à Minerva præci-
 sum fuisse dicant. Aiunt enim
 eam sese pulchritudine Pal-
 ladi comparare non eru-
 buisse.

§. 4. Atqui Perseus cum Da-
 nae & Andromeda Argos A-
 crisium visurus properavit. Is
 autem oraculi metu Argos de-
 servit, atque in Pelasgiam
 terram commigravit. Interea
 Teutamia Larissæorum Rege,
 patri jam vitâ functo gymni-
 cum certamen edituro, ad id
 etiam Perseus decerraturus
 advenit: ac etiam quinquen-
 tium ludens, disci jactu Acri-
 sij pede percusso, actutum
 eum interfecit. Post, ubi Per-
 seus oraculum jam expletum
 esse animadvertit, Acrisium
 quidem extra urbem sepeli-
 vit; Verùm, quòd Argos ad
 illius hæreditatem adeundam,
 quæ ejus operâ occubuisset, re-
 meare puderet, profectus Ti-
 rynthem ad Megapentem
 Proeti filium, cum eo re-
 gnum vicissim commutavit.

Nam

Nam illi Perseus Argos tradidit, Megapenthes Argivorum regno præficitur: Perseus verò Tirynthem adeptus, Mideamque, & Mycenæ admunivit.

§. 5. Porro ex Andromeda Perseus filios habuit ante quàm in Græciam venisset, Persem scilicet, quem apud Cepheum reliquerat. Ab hoc Persarum Reges originem duxisse feruntur. At Mycenis procreavit Ancæum; Sthenelum, Helam ac Mestorem, & Electryonem, filiam insuper Gorgophonen, quam Perieres uxorem duxit. Item ex Alcæo, atque Hipponome Menœcei filia nascitur Amphitryo, & Anaxo filia. De Mestore, ac Lyfidice Pelopis filia Hippothoe gignitur: quam, cùm rapuisset Neptuneus, atque in Echinadas insulas intulisset, comprimit: ex eaque Taphium creat, qui Taphum colonos induxit habituros, quos Teleboas, ideò quòd procul à patria iverit, appellavit. Sed ex Taphio Pterelaus natus est. Hunc Neptuneus aureo crine illius capiti imposito, fecit immortalem. Ceterùm Pterelai septem filij

πο. τέτρα πὲρ Ἀργὸς ἐνε-
χίεισι, καὶ Μεγαπένθης μὲν
ἐξασπλάσιν Ἀργείων. Περ-
σεὺς δὲ Τίρυνθος, περὶ Τει-
χάσας Μίδειαν, καὶ Μυκῆνας.

§ ε. Εἰσὶν οὖν καὶ ἐξ Ἀνδρο-
μέδας παῖδες αὐτῷ, πρὶν μὲν
ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα [Πέρ-
σιον,] ὃν ὠδῶν Κηφεὶ κατέ-
λιπον. Ἀπὸ τούτου καὶ τῶν Περ-
σῶν βασιλέας λέγεται γένε-
σθαι ἐν Μυκῆναις καὶ Ἀλκαῖος,
καὶ Σθένελος, καὶ Ἑλᾶς,
Μήστωρ καὶ Ἡλεκτρυών,
καὶ θυγάτηρ Γοργόφονη. ἦν
Πειρήρης ἑγγυμῶν. πάλιν ἐξ
Ἀλκαῖος Ἰππονόμης καὶ Με-
νοιτιάδος Ἀμφιτρυῶν ἐγένετο,
καὶ θυγάτηρ Ἀναξώ. ἐκ δὲ
Μήστωρος καὶ Λυσιδίκης τῆς
Πέλοπος, Ἰσποδόνη. ταύ-
τῃν ἀπ' αὐτῆς Προσειδῶν, καὶ
κομῶσας ὅττι τὰς Ἑχινάδας
νῆσους, μέγυνται, καὶ γένοντο
Τάφιον, ὃς ἄνωκε Τάφον·
καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβοας
ὀνόμασεν, ὅτι πολλοὺ τῆς
πατρίδος ἔβη. ἐκ Ταφίου δὲ
παῖς Πτερέλαος ἐγένετο.
τούτον ἀθάνατον ἐποίησε
Προσειδῶν, ἐν τῇ καθά-
λῃ χρυσῇν ἐσθλὴν περιέχον·
Πτερέλαος δὲ ἐγένετο θυγάτηρ

M

γάτηρ Κομαιδῶν, καὶ ἄρρενες παῖδες, Χρόμιος, Τύραννος, Αντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐέρης. Ἡλεκτρυὼν δὲ γήμας τῇ Ἀλκίῳ θυγατρὶ Ἀναξῶ, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν Ἀλκμήνῃ, καὶ δὲ Στρατοβάτην, Γοργόφονον, Φιλοτόμον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Ἀντίνομον, Χερσιμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον. μὲν δὲ τῆτες, καὶ ἐβδον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδείας Λικύμνιον. Σθενέλι δὲ καὶ Νικίππης τῇ Πέλοπος, Ἀλκινόῃ καὶ Μένουσι ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυστεύς ἐγένετο, ὅς τε καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἐμάχετο Ἰφιδάμῃ, Ζεὺς ἐνδοῖς ἔφη, τῇ ἀπὸ Περσίδος Ἰωνηδιστάμῃον τότε βασιλεύει Μυκηνῶν. Ἡρα δὲ διὰ τῇ ζῆλον, Εἰλωδιῶν ἔπιση τῇ μὲν Ἀλκμῶνις τόκον ἐπαγγεῖν, Εὐρυδῆα τῇ τὸν Σθενέλι παρεσκεῖασαι Ἰωνηδῶναι, ἐπαμύνειον ὄντα.

§ 6. Ἡλεκτρυὼν τῇ βασιλεύοντος Μυκηνῶν μὲν Ταφίῳ, αἱ Πτερελαί παῖδες ἐλ-

fuerunt, femina quidem Co-matho, at mares, Chromius, Tyrannus, Antiochus, Chersidamas, Mestor, Everes. Atqui Electryon ductâ in matrimonium Anaxone Alcei filia, suscepit feminei quidem sexus Alcmenam; mares autem, Stratobaten, Gorgophonum, Philonomum, Celæneum, Amphimachum, Lysinomum, Cherimachum, Anactorem, Archelaum: sed post hosce spurium ex Phrygia muliere Midea Licymnium. E Sthenelo verò & Nicippe, quæ Pelopis fuit, Alcinoe & Medusa procreantur: mox etiam eidem Eurysteus natus est, qui Mycenis imperavit. Nam quo tempore Hercules gignendus esset, tum Jupiter inter Deos dixisse fertur, qui è Persei prole oriturus est, Mycenis regnabit. Hinc Juno persuasit ob invidiam, Ilithyiæ, ut Alcmenes partum cohiberet; eamque, ut Eurystheus Stheneli filius in lucem, jam septimestris, prodiret, subornavit.

§. 6. Ad Electryonem autem Mycenis cum Taphio imperantem Pterelai filij profecti,

ab eodem Mestoris regnum
avo materno repetunt : qui ,
quòd ab eorum postularis ma-
ximè abhorreret Electryo, ip-
sius boves abegerant. Tum
Electryonis filij vim vi repel-
lentes , in tuo concursu peri-
muntur. At ex Electryonis li-
beris Licymnius , quòd puer
admodum esset , servatur in-
columis. Atqui ex Pterelai na-
tis Everes , qui naves asserva-
bat , superstes fuit. Tum qui
de Taphiis evasissent , vela
vento dederunt , & abactas se-
cum boves Polyxeno Elien-
sium Regi commendarunt.
Cæterùm Amphitryo redem-
ptas de Polyxeno boves My-
cenæ abduxit. Interea verò E-
lectryo filiorum eadē ulturus ,
regno simul cum Alcmenæ fi-
lia in Amphitryonis potesta-
tem tradito , jurisjurandi reli-
gione illum prius adegit , ut ad
reditum usque filiam virgi-
nem servaret intactam , Bel-
lum enim contra Teleboas
conflare cogitabat. Is autem
cùm boves reduceret, earum-
que unā aufugeret , in ipsam
Amphitryo tum quam mani-
bus fortè clavam gestabat ,
innixit. Quæ de bovis corni-

δόντες , τὴν Μήστορος ἀρχὴν
πρὸ μητροπάτορι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.
καὶ μὴ προσέχοντο· Ἡ ἄλκυ-
οντες , ἀπὸ λαυνοῦ τὰς
βόας. ἀμυωμένων δὲ τῶν
Ἡλεκτρύων παίδων , ἐν
πρυθόσῳ ἀνιήλους ἀπὸ
τηναι. ἐσώθη δὲ τῶν Ἡλεκ-
τρύων παίδων Λικόμνιος·
ἐπὶ νεὸς ὑπαίχων. τῶν δὲ
Πιπρελάων, Εὐήρης, ὅς τις
ναῦς ἐρύλασε. τῶν δὲ Τε-
φείων οἱ διαφυγόντες, ἀπὸ
λάσαν τὰς ἐλαδίσις βόας
ἐλόντες· καὶ παρέδοντο πρὸς
βασιλεῖ τῶν Ἡλείων Πολυ-
ξένῳ. Ἀμφιτρυῶν δὲ παρὰ
Πολυξένῳ λυτῶσά μιν·
αὐτὰς ἤγαγον εἰς Μυκῆνας.
ὁ δὲ Ἡλεκτρυὼν τὸν τῶν
παίδων δάτατον βουλόμε-
νον ἐκδικῆσαι, παραστὴς
τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρυῶ-
νι, καὶ τὴν θηγάτην Ἀλκ-
μειδῶν, ἐξορκίσας ἵνα μέ-
λεις τῆς ἐπανόδου παρδίνου
αὐτῶν φυλάξῃ, σπατεύων
ἐπὶ Τηλεβόας διενεεῖτο. ὅτε
λαμβάνοντο δὲ αὐτῶν τὰς
βόας, μὲν ἐκδορύνοντες, Ἀμφι-
τρυῶν ἐπ' αὐτὰ ἀφῆκεν ὁ μὲν
χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον. τὸ
δὲ ὑποκρεδὸν ἀπὸ τῶν κερ-
-

των εἰς τὴν Ἠλεκτρυόνην κατα-
 παλῶν ἐλθόν, ἀπὸ κτείνεν
 αὐτόν, ὅδιν λαβὼν ταύτῃ
 τῷ περὶ Σθένης, ὅς
 πάντες Ἀργεῖς ἐξέβαλεν
 Ἀμφιτρυόνα, καὶ τῷ ἀρ-
 χῷ τῶν Μυκηνῶν, καὶ τῷ
 Τίρυνδος αὐτὸς κατέχευε. καὶ
 διὰ Μίδεαν, μεταπεμψά-
 μεν, τὸν Πέλοπος παῖδα
 Ἀτρεΐδα καὶ Θυέστην, παρ-
 εἶδο τέτοις. Ἀμφιτρυὼν δὲ
 σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ
 ἔδωκεν ὅτι Θήβας,
 ὑπὸ Κρέοντος ἡγήσθη καὶ
 δίδωσι τῷ ἀδελφῷ Πει-
 ρυμένει Λικυμνίῳ. λεγόντες
 καὶ Ἀλκμήνης γαμήσασθαι
 τῷ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς ἐκδι-
 κήσαντι τὸν θάνατον ὑποχό-
 μεν, ὅτι Τηλεβόας στρα-
 τὴν Ἀμφιτρυόν, καὶ παρεκά-
 λει συμβάλλεσθαι Κρέοντα. ὁ
 δὲ ἔφη στρατῆσιν, ἐὰν περ-
 τερον ἐκείνην καὶ Καδμίαν τὴν
 ἀλώπηκος ἀπαλάξῃ. ἔφθη-
 ρε γὰρ καὶ Καδμίαν ἀλώπηξ
 θηρίον. ὑπεσπῆσεν δὲ ὁ μῶν,
 εἰμαρμένον ἦν αὐτῷ μηδέ-
 πνα καταλαβεῖν.

§. 7. Ἀλκμήνης δὲ τῆς
 χῶρας, ἕνα τῶν αἰσῶν παῖ-
 δα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῦθα

bus repulsa in Electryonis ca-
 put resiliens, ipsum vitâ pri-
 vavit. Sthenelus itaque hanc
 nactus occasionem, è tota
 Argivorum terra Amphitryo-
 nem exegit. Inde non modò
 Mycenarum, sed etiam Ti-
 this ditione positus est : mox
 autem Pelopis ad se filiis A-
 treo Thyestéque accersitis,
 Mideam commendavit. Am-
 phitryo verò cum Alcmena
 & Licymnio Thebas profe-
 ctus, à Creone fuit expiatus,
 ac Perimeden sororem Li-
 cymnio tradidit. Interea verò
 Alcmena dictitante ei nuptu-
 ram se esse, qui fratrum suo-
 rum interitum ulcisceretur,
 tum Amphitryo pollicitus ad-
 versus Teleboas sese bellum
 moturum, Creontem quoque
 ad id sibi socium advocavit.
 Tum is socium se belli fore
 inquit, si priùs ille Cadmiam
 à vulpe liberaret : nam fera
 vulpes Cadmiam devastabat,
 Hic etsi recepisset, fato ta-
 men cautum erat, eam à nul-
 lo unquam mortalium ca-
 ptum iri.

§. 7. Interim, dum fines à
 vulpe diripiuntur, unum ex
 urbanis puerum Thebani sin-

M iij

μαδῶ κτείνας Ἀμφιτρύων, καὶ ᾗ λείαν ἔχον, εἰς Θήβας ἔπει, καὶ τὰς νήσους Ἐλείω καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. καὶ οἱ πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κήσαντες, κατῴκησαν.

§. η. Πρὸς τῷ δὲ Ἀμφιτρύονα παραγυρίδαι εἰς Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἐλθὼν, καὶ ᾗ μίαν τεκλασάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρύονι Ἀλκμήνῃ συνδιδάδῃ καὶ τὰ γυρόμενα παρὰ Τηλεβοῶν διηγῆσατο. Ἀμφιτρύων δὲ παραγυρόμενος, ὡς ἐχέοντα φιλοφρονεμένῳ πρὸς αὐτὸν ᾗ γυναικί, ἐπαιδάνας ᾗ αἰτίαν εἰπέσθης, ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγυρόμενος αὐτῇ συγκακοίμηνται. μαρδάνει παρὰ Τειρεσίῳ ᾗ γυρομένῳ τῷ Διὶς συνεσθῆναι. Ἀλκμήνῃ δὲ δύο ἔχρησσε παῖδας· Διὶ μὲν Ἡρακλέα μᾶν νυκτὶ προεβύτηεν Ἀμφιτρύονι δὲ Ἰφικλέα. τῷ δὲ παιδὶ δὲ ὄντι οὐκ ταμνισαίης πρὸ δράκοντος ὑπομεινῆς Ἡῖρα δὲ τῇ ἐυνύῳ ἐπιμήει, διαφθαῖναι τὸ βρέφος δίδωσθαι. ὅτι βωμίνης ἢ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύονα, Ἡρακλῆς διανασαῖ, ἄλχον ἐκείνης

post Comæthone, captis spoliis Thebas renavigat, & insulas Eleo Cephaloque tradidit. Mox illi conditas sibi cognomines urbes habitatum commigrarunt.

§. 8. Prius autem quam Amphitryo Thebas redisset, per noctem Jupiter ad Alcmenam contendit, cum qua trinoctio facto mutatus in Amphitryonis viri formam, concubuit: quæque adversus Teleboas gesta essent, omnia recensuit. Ubi verò Amphitryo rediit, ac se à conjuge negligentius excipi videt, ab ea hujusce rei causam postulat. Cui cum Alcmena respondisset, priore nocte concubuisse: à Tiresia Jovis cum uxore concubitum factum resciscit. Alcmena verò duos peperit filios: Jovi quidem Herculem, unâ nocte grandiorē: Atque Amphitryoni Iphiclem. At cum Hercules octo jam menses natus esset, dracones duos inusitatae magnitudinis Juno infantem perdituros in lectum demisit: Alcmenâ Amphitryonis opem implorante, Hercules in pedes erectus utraq; manu

constrictos ipsos necavit. Cæterùm Pherecydes ait, Amphitryonem, dum uter esset ejus de pueris filius, scire vellet, dracones hosce in cunas lectumve injecisse: Quo facto Iphicles planè in fugam ire conatur, at Hercules immotus stetit: atque ita Iphiclem ex ipso genitum cognovisse refert.

§. 9. Hercules currus agitare ab Amphitryone, luctandi autem artem ab Autolyco, & ab Euryto sagittandi rationem, à Castore sub armis exerceri, demùm à Lino citharædicam didicit. Is Orphi frater fuit; Qui cùm Thebas commigrasset, ac Thebanorum civium numero allectus fuisset, citharâ percussus ab Hercule, interiit; quod enim ab eo velut præceptore vapulassèt, irâ succensus interemit: cui cùm quidam diem dicerent, & cædis, & commissi criminis postularent, ille contrà, Rhadamanthi legem recitans ejusmodi: Qui manibus injustis irritantem punierit, insons esto; hunc in modum Hercules evasit incolumis. Veritus au-

ταῖς χερσὶν αὐτοῦ διέφραρει. Φερεκύδης δὲ φησὶν Ἀμφιτρυῶνα βελόμενον μαθεῖν, ὅπως οὖν τῶν παίδων ἐκόνει, τὲς δράκοντας, εἰς τὴν οὐνὴν ἐμβαλεῖν. καὶ τοῦ μὲν Ἰφικλέως φύγαντος, οὗ δὲ Ἡρακλέους ἡσυχίας, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γήνηται.

§. 9. Εὐδοκίῃ μὲν Ἡρακλῆς ἀρματῆλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρυῶνος· παλαιὴν δὲ, ὑπὸ τοῦ Ἀυτολύκου· τοξόειν δὲ, ὑπὸ Εὐρύτου. ἐπλομαχεῖν δὲ, ὑπὸ Καστοῦ· κιθαρίζειν δὲ ὑπὸ Λίνου. ἔτι δὲ οὗ ἀδελφὸς Ὀρφεύς, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖον γυμνάσιον, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κυδάρῃ πληγῇ ἀπίδατο. ὅππῃ ἄνθρωποι γὰρ αὐτὸν ὀργαῖς ἀπὶ κτενε. δίκην δὲ ἐπαχύντων πινὼν αὐτῷ, φόβου, παρεγένον νόμον Ραδαμάνθοις, λέγοντες, ὅς αὖ ἀμύνεται τὸν χερσὶν ἀδίκων ἀφάνει, ἀδίκον εἶναι. καὶ ἔτι αὖ ἀπὸ λείας δὲ Ἀμφι-

τρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ
 τοιοῦτον, ἔπειμψεν αὐτὸν
 εἰς τὰ βουφόρβια, καὶ καὶ
 τρεφόμενθ, μέγθει τε καὶ
 ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. ἦν
 δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερός,
 ὅππαις Διὸς ἦν, τετρα-
 πυχῶν. μὲν γὰρ εἶχε τὸ
 σῶμα. πρὸς δ' ἐξ ὁμ-
 μάτων ἐλαμπεκ αἴγλιον.
 ἐκ ἡσυχίας δὲ ἔτε τοξεύων.
 ἔτε ἀκοντίζων. ἐν δὲ τοῖς
 βουκολίοις ὑπάρχων ὁκτω-
 κιδεκάετης, τὸν Κιδα-
 ρόνηιον αὐεῖλε λέοντα. ἔ-
 τθ' ὁρμώμενθ ἐκ τοῦ Κι-
 δήσωνθ, παρ' Ἀμφιτρύω-
 νθ' ἐφθίερε βόας, καὶ παρ'
 Θεσίε.

§. κ. Βασιλεὺς δὲ ἦν ἔ-
 τθ' Θεσπιῶν, πρὸς ὃν
 ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἐλεῖν
 βουλόμενθ τὸν λέοντα.
 ὁ δὲ, αὐτὸν ἐξένισσε πεν-
 τήκοντα ἡμέρας· καὶ ὅππῃ
 πλὴν θήρας ἐξίοντι νυκ-
 τὸς ἐκώσῃς μίαν σωεῖ-
 ναι· διυγατῆρα. πεντή-
 κοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ
 Μεγαμήδθ' μεθνημένα
 τῇ Ἀργαίου. ἐσπούδαζε
 γὰρ πάσαι· ἐξ Ἡρακλέους
 τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς

tem Amphitryo ne quid ite-
 rum ejusmodi faceret, eum
 ad boum armenta amandavit,
 ibique dum educatur, & cor-
 poris & virium præstantiâ
 cæteris omnibus antecellebat.
 Ad hæc visu terribilis erat,
 nempe Jovis filius, quique
 cubitum quatuor erat altitu-
 dine; igneum ex oculis splen-
 dorem effundebat: nec frustra
 aut ab arcu sagittas emitte-
 bat, aut jaculo feriebat. Qui,
 cum inter boum armenta ef-
 fet annum agens decimum-
 octavum, leonem Cithæro-
 neum interfecit. Hic è Cithæ-
 rone impetu facto, Amphi-
 tryonis ac Thestij boves diffi-
 pabat.

§. ιο. Is autem Thespien-
 sium Rex erat, ad quem, leo-
 nis illius occidendi ergo se
 contulit Hercules: apud quem
 dies quinquaginta exceptus
 hospitio permansit. Huic ve-
 natum eunti noctibus singulis
 singulas filias subigendas da-
 bat. Is autem filias quinquaginta
 ex Megamede Arnæi fi-
 lia natas habebat: qui summâ
 ope nitabatur, ut Herculis
 femine repletæ omnes sibi ne-
 potes procrearent. Hercules
 unam

unam eandemque sibi supponi puellam existimans, cum omnibus tandem coivit: ac subacti suis viribus leonis pellem sibi induit, & hujus hiarum galeæ loco habuit.

§. II. Redeunti verò illi à venatione, Ergini legati missi à Thebanis tributum vectigalve exacturi, obviàm facti ierunt. Thebani verò Ergino hanc ob causam vectigales tributariive erant. Clymenum Minyarum Regem Menœcei auriga, cui nomen fuit Perieres, lapidis ictu in Onchesto Neptuni luco vulnerat, & hîc Orchomenum semimortuus delatus, ac moribundus Ergino filio mortis suæ ultionem mandat. Erginus itaque ingenti cum exercitu contra Thebas profectus, non paucis trucidatis, pacem demùm jurejurando stabilitam Thebanis dedit eâ lege, ut ij ad annos viginti, boves centum quotannis tributum nomine ad eum mitterent. Hercules, legatos ad id tributum petendum Thebas adeuntes, forte quadam obviàm habens, ignominiam affecit, defectis attribusque & naribus, funiculis

δὲ μίαν νομίζων τῇ ἢ ἂν εἰ
σωδναζομένῳ, σιωπῶν
πάσαις. καὶ χερσὶ μὲν
ἢ λέοντα, πῶ μὲν δὲ
ἡμφιάσατο· τῷ χέσματι δὲ
ἐχρήσατο κόρυδι.

§. κα. Ανακρίνοντι δὲ
αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, σω-
ήνησαν κήρυκες τῷ Ερ-
γίνῳ πμφθέντες, ἵνα πα-
ρὰ Θηβαίων τὸν δαυδὸν
λάβωσιν. ἐτίλῳ δὲ οἱ
Θηβαῖοι τὸν δαυδὸν Εργί-
νῳ δι' αἵψαν πῶδε· Κλύ-
μῳρον τῷ Μινυῶν βασιλεῖ
λίδῳ βαλὼν Μενοικίῳ
ἡνίοχος, ὄνομα Περειῆς,
ἐν Ορχοῦ Ποσειδῶν τε-
μίνει πτερόει. ὁ δὲ, κα-
μυδὲς εἰς Ορχομῶν ἡμι-
δανῆς, ὅππῃ τελεῖται
Εργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι
ἢ δάνατον αὐτῷ. φρατρίσ-
μῳ δὲ Εργίνῳ ὅτι Θή-
βας, κτείνας ἐκ ὀλίγῃς,
ἐσπείσατο μὲν ὄρκων ὅπως
πύμπωπιν αὐτῷ Θηβαῖοι δα-
υδὸν ὅτι εἴκοσιν ἔτη, καὶ ἔτος
ἐκαστὸν βόας ὅτι τῶτον ἢ δα-
υδὸν τὰς κήρυκας εἰς Θή-
βας ἀπὸ τῶν σωπυλῶν Ἡρακλῆς
ἐλωθήσατο· ἀπολειμὼν γὰρ αὐ-
τῷ τὰ ὅσα καὶ τὰς ῥίνας, καὶ διὰ

χοινίων τὰς χεῖρας δῖσας ἐν
 ὅσ' τεράχλων ἔφη τῶτον Ερ-
 γίνῳ καὶ Μινύαις δασιὸν
 κομίζειν. ἐφ' οἷς ἀγανακ-
 τῶν ἐπράττεισιν ὅθι Θήβας.
 Ηρακλῆς δὲ λαβὼν ὅπλα
 παρ' Ἀθηνᾶς καὶ πλεμν-
 χῶν, Εὐργῆνον μὲν ἔκτεινε-
 τας· διὲ Μινύας ἐπρέψατο.
 καὶ τὸ δασιὸν διπλοῦν ἠνάσ-
 κας Θεβαίοις φέρειν σω-
 εῖν δὲ καὶ μάχῳ Ἀμφι-
 τρύωνα θυνάειως μαχομένον
 τελευτῆσαι. λαμβάνει δὲ
 Ηρακλῆς ὧσα Κρέοντος
 ἀειστῖον τῶν προεσβυτάτῳ
 θυγατέρα Μέγαραν· ἐξ ἧς
 αὐτῷ παῖδες ἐχθρόντο πρῆεις,
 Θηείμαχος, Κρεοντιάδης,
 Δηϊκόων. τὴν δὲ νεωτέραν
 θυγατέρα, Κρέων Ἰφίκλῳ
 δίδωσιν, ἥδη παῖδα Ἰόλ-
 κων ἔχοντι ἐξ Αὐτομεδέους
 τὴν Ἀλκείδου. ἐγγημι δὲ καὶ
 Ἀλκμήνῳ, καὶ τὸ Ἀμφι-
 τρύωνος θάνατον, Διὸς
 παῖς Ραδάμανθυς. κατ' ὧ-
 κα δὲ ἐν Ὠγαλῆα τὸ Βοιω-
 τίας πεδῶν. περμαθὼν δὲ
 παρ' Εὐρύτου τῶν τοξικῶν
 Ηρακλῆς, ἐλαβὲ ὧσα Ἑρμῆ
 μὲν ξίφος, παρ' Ἀπέλλωνος δὲ
 τόξα, παρὰ Ἡφαίστου, δού-

quoque suas iis collo manus
 circumligans, Hoc, inquit,
 Ergino, & Minyis tributum
 reportate. Quas ob res indi-
 gnatus Erginus Thebis bel-
 lum intulit. At Hercules ar-
 mis à Minerva sumptis, &
 bello præfectus Erginum qui-
 dem obtruncavit, Minyas au-
 tem in fugam vertit: eosque
 geminatum tributum Theba-
 nis pendere imperavit. Quo
 bello cùm fortissimè pugna-
 ret Amphitryo, interficitur.
 Porro Hercules à Creonte ob
 rem præclarè gestam natu
 maximam filiam, Megaram,
 uxorem accepit: de qua filios
 tres, Therimachum, Creon-
 tiadem & Deicoontem ha-
 buit. Juniorem verò filiam
 Creon Iphiclo, qui jam Io-
 laum filium ex Automedusa
 Alcathoi filia, suscepserat,
 conjugavit. Rhadamanthus
 autem Jovis filius post Am-
 phitryonis cædem, Alcmenam
 duxit. Nempè Ocaleam Bœo-
 tiæ in exilium ejectus habi-
 tatum concesserat. Hercules
 per Euritum sagittandi peri-
 tiam antea consecutus, ensē
 à Mercurio, ab Apolline sa-
 gittas, à Volcano thoracem

aureum , & à Minerva pel-
plum accepit. Nam clavam
ipse sibi in Nemeæ sylva cæ-
sam comparavit.

§. 12. Post confectam cum
Minyis pugnam , Junonis
odio in furorem incidit , ac
suos ipse filios ex Megara
procreatos , unà cum duobus
Iphicli liberis , in ignem con-
jecit : qua de causa se ipsum
exilio mancipavit , expiatur
demum à Thestio. Inde Del-
phos profectus , Deum scisci-
tatur , ubinam habitatum itu-
rus esset. Pythia tum primùm
Herculem ipsum appellavit :
nam prius Alcide nomine vo-
cabatur : eumque Tirynthem
habitaturum esse dixit , Eury-
steoque annos duodecim ser-
viturum , & imperatos labo-
res toridem confecturum. Ad
postremum verò peractis æ-
rumnis , ipsum immortalitate
donatum iri prædixit.

CAP. IV.

ID ubi Hercules accepit,
Tirynthem commigravit,
ac quicquid ab Eurystheo ju-
bebatur , faciebat. Primùm
itaque illi Nemeæ leonis pel-
lem afferre jubet : id verò

ερχε χυσιῶν. ὅδ' δὲ
Ἀθωαῖς πίπλον. ῥόπαλον μὲν
γὰρ αὐτὸς ἐπερὶ ἐν Νε-
μείας.

§. 13. Μετὰ δὲ τῷ περὶ
Μινύας αὐτῷ μάχῃ σωθέντι
χρῆζ' ἦλον Ἡῤας μαρῆναι. καὶ
τὺς τεῖδ' ἰδίοις παῖδας, οἳ ἐν
Μεγάραις εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμ-
βαλεῖν, καὶ τῷ Ἰφίκλῳ δύο.
ὁ δὲ καταδικάσας ἐαυτὸν φυ-
γῆν, καταίρεται μὲν ὑπὸ Θε-
σίῃ. ὅδ' ἀφ' ἡρόδωτος δὲ εἰς
Δελφοὺς, πωδάνεται τῷ θεῷ,
ποῦ κατακίησιν ἢ δὲ Πυθίᾳ
τότ' ὡς τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῶν
πρὸς ἡμέρας. ὁ γὰρ ὡς τὸν
Ἀλκίδα πρὸς ἡμέρας. κα-
τακίῃν ἢ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τί-
ρυνθι, Εὐρυδῆ λατρεῖν τα-
ῖς δώδεκα, καὶ τὺς ὀπίσσω
σμένους ἀδλοὺς δώδεκα ὀπι-
τελεῖν. καὶ ὅτ' ἐφ' ἧ τ' ἀθλῶν
σωταλεδέντων, ἀθάνατον
αὐτὸν ἔσσεσθαι.

Κ Ε Φ. Δ.

TΟῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρα-
κλῆς, εἰς Τίρυνθα ἦλ-
θε. καὶ ὁ περὶ σταθόμενον ὑπὸ
Εὐρυδῆος ἐπέλει. ὡς τὸν μὲν
οὐκ ἐπέταξεν αὐτῷ τῷ Νεμείᾳ
λέοντος τῷ δὲ κομίζεσθαι τῷ

δὲ ζῶον ὡς ἄτρωτον, ἐν
 Τυφῶνι ἡγεληνόμενον. πο-
 ρύομος οὐδ' ὅτι ἔλεοντα,
 εἰς Κλεωναίην ἦλθε, καὶ ξέ-
 νίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνή-
 τη Μολόρχῳ. καὶ δύνειν
 ἰσχυρὸν δέλοντα, εἰς ἡμέραν
 ἔφη πρῆν τετακσύν. καὶ αὐ-
 τὸν δὲ τῆς θήρας σῶσθαι
 ἐπανελάθη, Διὶ σωτῆρι
 δύνειν· ἐὰν δὲ ἀποδάνῃ, τότε
 ὡς ἔρποι ἐναμίξην. εἰς δὲ
 τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος, καὶ
 τὸν λέοντα ματεύσας, ἐτό-
 ξασε παρ' αὐτόν. ὡς δὲ ἔμα-
 θεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνα-
 τεχνάμενος τὸ ῥόπαλον,
 ἐδίωκε συμφυρόνι δὲ εἰς
 ἀμφίστομον σήλαιον, ἀν-
 τὶ τὴν ἐτέραν ἀφροδύμη-
 σιν εἰσόδον, διὰ δὲ τῆς
 ἐπείρας ἐπεισῆλθε παρὰ θη-
 εῖαν, καὶ παρὰ τὴν τὴν χεῖρα
 παρὰ τραχήλῳ, κατέχευεν ἄγ-
 χων ἕως ἐπιζέει καὶ δέμε-
 νος ἐπὶ τῆς ὤμων, ἐνό-
 μιζεν εἰς Μυκήνας. κατα-
 λαβὼν δὲ τὸν Μολόρχον,
 ἐν τῇ πελάτῃ τῆς ἡμέ-
 ρας ὡς νεκρῶ μέλλοντα τὸ
 ἰερεῖον ἐναμίξην, Σωτῆρι
 δῶσας Διὶ, ἥντιν εἰς Μυκή-
 νας τὸν λέοντα. Εὐρυπύου

animal Typhone genitum in-
 vulnerabile fuit. Hercules
 contendens in leonem, Cleo-
 nas pervenit, ubi Molorchus,
 vir qui manibus suis victum
 sibi quæritabat, ipsum hospi-
 tio excepit: cuique hostiam
 immolare volenti, eam ad
 diem trigesium servare ju-
 bet. Nam si à venatione inco-
 lumis reverteretur, Jovi eam
 Servatori mactaret; si verò
 occubuerit, sibi tum per eam
 velut heroi inferias ageret.
 Post, ubi in Nemeam perve-
 nit, quæsitumque leonem re-
 perit, sagittis illum prius im-
 petivit: ut verò nullis posse
 vulneribus occidi cognovit,
 protentâ clavâ, feram perse-
 quitur, quæ cùm in spelæum
 anceps confugisset, ejus alte-
 rum ostium obstruxit, ac per
 alterum irrupit in feram: &
 circumpositâ collo manu, eò
 usque astrictam tenuit, donec
 eam præfocavit, impositam-
 que humeris Mycenæ impor-
 tavit. Sed ubi extremâ sui re-
 ditus die Molorchum, ut mor-
 tuo hostiam immolaturum
 deprehendit, Servatori Jovi
 sacris peractis, leonem Myce-
 nas intulit. Cæterum Eury-

stheus cognitis Herculis viribus, ipsum urbem ingredi postea nunquam permisit: at pro portis res à se gestas ostentare præcepit. Ad hæc aiunt metu perculsum dolium sibi æneum sub terra occultè comparasse. Deinde Copreum caduceatorem Eliensis Pelopis m'itrit, qui, quos ille labores exantlaturus esset, injunxit. Hic, post interfectum à se Iphitum, Mycenis exulavit, ibique, postquam ab Eurystheo expiationem est consecutus, habitavit.

§. 2. Porro secundum Herculi certamen Hydram Lernæam obtruncandam imperavit. Hæc intra paludem Lernam enutrita, plana omnia & campestria, eruptione factâ, disperdebat, in pecora atque agros sæviebat. Hydra mirâ corporis magnitudine fuit, novem capitibus munita, quorum octo morti obnoxia fuisset dicuntur. Quod autem omnium medium erat, immortale fuisse ferunt. Hercules igitur, curru conscenso, Iolai aurigæ operâ usus, ad Lernam contendit; quò cùm pervenisset, equos sistit, Hydram

τὴν καταλαβὼν αὐτὴ τὴν ἀνδρίαν, ἀπίπατο λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι. διηκνύεν δὲ περὶ ἧς πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἀθλοῖς. φασὶ δὲ, ὅτι θείσας καὶ πίδον αὐτῷ χαλκοῦ εἰσχυρῆσαι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασεν. καὶ πύμπων κήρυκε Κοπρέα Πέλοπος τοῦ Ηλείου ἐπίταξε τὸς ἀθλοῖς. οὗτο δὲ ἰφίτον κτείνας, θυγῶν εἰς Μυκήνας, καὶ τυχὼν παρ' Εὐρυδείως καταρσίων; ἐκεῖ κατῴκει.

§. β. Δεύτερον ὃ ἄθλον ἐπίταξεν αὐτῷ τὴν Λορναίαν Ὑδραν κτείνειν. αὐτῇ δὲ ἐν τῇ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδῖον, τὰ τε βοσκήματα, καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. εἶχε δὲ ἡ Ὑδρα ὑπερμέγεις σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἑνέα, τὰς μὲν ὀκτὼ, θηταὶ; τὴν δὲ μέσλῳ, ἀθάνατον. ὁπρὸς οὗ ἄμα τῷ, ἡνιοχῶντο Ἰολάου, παρελθόντο εἰς τὴν Λέρνῳ καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε. τὴν δὲ Ὑδραν

εὐρὺν ἐν πνιλόφῳ, παρὰ
 ταῖς πηγαῖς τῆς Ἀμυμώνης,
 ὅπου ὁ Φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρ-
 χε, βαλὼν βέλεσι πεπυ-
 ρωμένοις, ἠνάγκασεν ἐξελ-
 δεῖν. ἐκβαίνουσιν δὲ αὐτῶν
 κρατῆσας κρατίζεν· ἡ δὲ
 Λαῖον ἥρ' ποδῶν ἐνείχετο
 πεπικακίῳ· τῷ ῥοπάλῳ
 δὲ ταῖς κεφαλὰς κόπῃων,
 ἐδὲν ἀνέειν ἐδιώατο· μᾶς
 γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς,
 δύο ἀνέφύοντο. ἐπεβοήθει
 δὲ καρῶν τῇ γ' ὅρα ὑπὲρ
 μεγῆς, δακνὼν τὸ πόδα.
 διὸ τῷτον ὑποκρίνας, ἐπι-
 χαλέσας καὶ αὐτὸς βόηδον
 τὸ ὅλαον. ὁ μὲν τῇ χε-
 ταπρήσας τῆς ἐγγυὸς ὕλης
 τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν ταῖς
 ἀσπίδαῖς ἥρ' ἀναφυομένων
 κεφαλῶν, ἐκάλυεν ἀνέειναι.
 καὶ τῷτον τὸ πρότον ἥρ' ἀνα-
 φυομένων κεφαλῶν περὶ
 νόμον, τὸ ἀδανάιον ἀπο-
 κόψας κατάρυξε· καὶ βαρεῖαν
 ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὸ δὲ
 πλὴν φέρουσιν διὰ Λέρνης
 εἰς Ελεούτα. τὸ δὲ σῶμα
 τὸ γ' ὅρας ἀναθήσας, τῇ χε-
 λῇ τὴν οἶσιν ἐβαλεν. Εὐ-
 ρυσθεὺς δὲ ἔφη, μὴ δέειν χε-
 ταιβμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα

in tumulto quodam nactus,
 propter Amymones fontes,
 ubi ea latitare consueverat:
 quam cum ignitis sagittis im-
 petisset, de latebris exilire
 compulit, egressamque ipsam
 manu prehensat, prehensam-
 que tenet: ea verò pedibus
 statim circumplexa cohibe-
 bat. Hercules capita contun-
 dens clavâ, nequicquam ela-
 borabat: namque uno contu-
 so, duo subnascebantur. In-
 super Hydræ pervasti corpo-
 ris Cancer admorsus Herculis
 pede, opem ferebat. Quoci-
 cā, interfecto Cancro, Iolai
 & ipse opem imploravit. Qui
 cum proximæ sylvæ partem
 succendisset, inflammatis tor-
 ribus renascentia Hydræ ca-
 pita inurens, eum in modum
 renascentium capitum ortus
 suboriri prohibebat: victor
 caput illud morti haud obno-
 xium recisum defodit, eique
 ingentis ponderis lapidem su-
 perimpofuit, secus viam, quæ
 per Lernam ducit Eleūtem.
 Ad hæc Hydræ corpore con-
 ciso, sagittas suas ejus felle
 tinxit. At Eurystheus hunc
 Herculis laborem duodecim
 ærumnis annumerandum esse.

negavit, propterea quòd Hercules non solus, sed Iolai adjumento Hydram superaverat.

§. 3. Tertium verò facinus hoc illi gerendum imponit, ut cornutam cervam Mycenæ vivam adferret. Erat enim ad OEnoen auratis cornibus insignis cerva Dianæ sacra. Quocirca Hercules, quòd eam neque occidere, neque vulneribus afficere vellet, annum totum est insecutus: Postea verò, quàm fera Herculis persecutione lassatam se esse sensit, in Artemisium montem confugit, & illinc ad Ladonem amnem: quem cum jam tranatura esset, sagittâ percussam cepit, humeris sublatam ferens: & per Arcadiam iter agebat. Cui, cum Apolline, Diana simul obviâ facta, cervam recipit: atque Herculem, quòd sacrum sibi animal occidere voluisset, objurgavit: tum ille, necessitate rei damnatâ, Eurystheum auctorem esse dixit. Placatâ Deæ iracundiâ, feram vivam adhuc Mycenæ importavit.

§. 4. Quartum inde ei certamen imperavit, Eryman-

τὸν ἄβλον. ὃ γὰρ μόνον, ἀλλὰ καὶ μὴ Ιολάου τῷ Ἰσθμῷ παρεγγύειο.

§. 3. Τεῖτον ἄβλον ἐπιταξεν αὐτῷ, πῶς κεράσιω ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ἔμποιω ἐνεγκεῖν. ὡς δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνότηχρυσόκερος, Ἀρτέμιδος ἰερέα. διὰ καὶ βελόμην αὐτῷ Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν, μήτε τραῦσαι, σωεδίοξεν ὅλον ἐνιαυτόν. ἐπεὶ δὲ χάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει, σωεφυγῆ εἰς ὅσον τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, καὶ κεῖθεν ὅππότε ταμὼν Λάδωνα καὶ τῷτον διαβαίνειν μέλλεσαν, τοξεύσας σπείλασε καὶ δόμην ὅππότε ὅμων, διὰ τῇ Ἀρεδίας ἡπίετο. μὴ Ἀπόλλωνος δὲ Ἀρτεμίδος σωτηριόσα ἀφῆρετο καὶ τὸ ἰερόν ζῶον αὐτῆς κλείναντα κατεμέμφειο. ὃ δὲ ὑποπλησάμενος πῶς ἀνέγκω, καὶ τὸν αἶπον εἰπὼν Εὐρυδία γερονεῖται, παρὰ νῆας πῶς ὄργῳ τῆς θεοῦ τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνοον εἰς Μηκῆνας.

§. 4. Τέταρτον ἄβλον ἐπιταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάν-

διον κἀπρεν ζῶντα κομάζεν. τὸ δὲ θηρίον ἠδὲ καὶ τῷ φα-
 φίδῃ ὁρμώμενον ἐξ ὄρεος, ὃ
 κελῆσιν Ἐρυμανθον. διερχό-
 μενος οὐδὲ φολόβῳ ἐπιξενε-
 ῖ Κενταύρῳ Φόλῳ. Σιληνῷ
 καὶ Νυμφῇ Μελίᾳ παιδί. ὧς
 Ἡρακλῆς μὲν ὅπῃ παρῆχε τὰ
 κρέα· αὐτὸς δὲ ὥμοις ἐχρήτο.
 αὐτοῦ τῷ θι δὲ οἶνον Ἡρα-
 κλῆος, ἔφη δεδιχέναι τὸ κοι-
 νὸν τῷ Κενταύρῳ ἀνὸς πίν-
 ον. παρῆν δὲ παρεκδιδύ-
 μενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν ἥνοι-
 ξε· καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ, διὰ τῆς
 ὁσμῆς, αἰσθόμενοι παρῆσαν
 οἱ Κενταῦροι πάντας ὥπι-
 σμένοι, καὶ ἐλάττωσιν ὅπῃ τὸ
 τῷ Φόλῳ σπήλαιον. τοῖς
 μὲν οὐδὲ πρὸς τοῖς τολμώ-
 σαντας εἶσω παρελθεῖν,
 Ἀγχιον καὶ Ἀγχιον, Ἡ-
 ρακλῆς ἐτρέφετο βαλὼν
 δαλοῖς. τοῖς δὲ λοιποῖς
 ἐτόξδον διώκων ἄχει τὸ
 Μαλέας. οὐκ εἶδεν δὲ πρὸς
 Χείρωνα σωέφυγον. ὃς
 ἐξελαθεῖς ὑπὸ Λαπίδων
 ὄρεος Πηλίου, πρὸς Μα-
 λείαν κατῴκησε, τούτῳ
 ἀπειπλώκοντας τοῖς Κεν-
 ταύροις τοξάων ἴησι βέ-
 λῳ· τὸ δὲ ἐνεγχεῖν Ἐλά-

thium aprum ad se vivum fe-
 rat. Hæc autem fera Psophi-
 dem usque ab Erymantho
 monte prorumpens devasta-
 bat. Hercules itaque per Pho-
 loen transiens, à Pholo Cen-
 tauro, Sileni ac Meliæ Nym-
 phæ filio, hospitio excipitur.
 Hic hospiti tostas carnes
 edendas apposuit : ipse verò
 crudis vesci maluit. Herculi
 interim vinum poscenti, ve-
 reri se dixit, commune Cen-
 taurorum dolium relinere : at
 bono illum esse animo Her-
 cules jubet : ac ipse dolium
 relevit. Neque ita multò post
 Centauri, quòd vinum subo-
 luisse, affuere lapidibus ar-
 mati, & abietibus in Pholi an-
 trum irrumpunt. E quibus
 Anchium & Agrium, quòd
 primi intrare spelæum ausi
 fuissent, Hercules accensis
 torribus percussos in fugam
 vertit : reliquos autem ad Ma-
 leam usque sagittis persecutus
 est. Inde verò ad Chironem
 confugère, qui à Lapithis eje-
 ctus è Pelio monte, ad Ma-
 leam habitavit. In hunc Her-
 cules, cùm circa delapsos
 Centauros sagittis impeteret,
 telum emisit, quod delatum
 per

per Elati brachium in Chironis genu infigitur. Tum Hercules tristitiâ affectus accurrit, ac sagittam extrahit, datûmque à Chirone remedium vulnere imposuit. Ille verò immedicabili vulnere sanciat, in spelæum se recepit, quòd in eo vitâ excedere vellet: qui cùm per immortalitatem, quâ donatus erat, minimè interire posset, tamen Prometheo Jovis permissu, immortalitatem adepro, Chironis loco, tandem esse desit. Cætera verò Centaurorum multitudo, aliis aliò ex fuga sese receperunt. Nec defuerunt qui in Maleam montem confugerint: Eurytion verò in Pholoen: atque Nessus ad Evenum amnem: reliquos autem Neptunus excipiens, ad Eleusinum montem occulit. Porro Hercules ad Pholoen regressus, ac Pholum multis cum aliis morientem conspiciatus, erutâ de mortui corporis sagittâ, quo pacto tantos tam parvâ sagittâ occidisset, mirabatur. Hæc autem è manu delapsa in illius pedem decidit, atque actum ipsam interemit. Igitur

τε διὰ τοῦ βραχίονος τοῦ γένους ἐν χείρῳ ἐμπήγνυται. αἰσθεὶς δὲ Ἡρακλῆς σφυσσάμενος, τὸ, τι βέλῳ ἐξείλωσε, καὶ δόντ' ἑαίρειν φάρμακον ἐπέθηκεν. αἰσάλον ἔχων τὸ ἔλκος εἰς τὸ σπήλαιον ἀλλάσσεται· καὶ καὶ πλάτυσται βυλόμην, καὶ μὴ θανάσσειν, ἐπίσθ' ἀθανάτιον. ἀντιδένει δὲ Διὸς Πρωμηθεΐ, τὸν αὐτ' αὐτῷ ἑνὸς μύθου ἀθανάτιον, ὅπως ἀποθανεῖ· οἱ λοιποὶ δὲ οἷον Κενταύρων φάριον ἀγῶν ἀγῶν. καὶ πινεῖ μὲν παρεχόμενον εἰς ὄρεα Μαλέαν· Εὐρυτίων δὲ εἰς Φολόων· Νέσος δὲ ὅτι πολέμων Εὐλίων. τὰς δὲ λοιπὰς ὑποδεξάμενος Ποσειδῶν εἰς Ἐλεῦσινά ὄρεα κατεκρύψε. ἐπανελθὼν δὲ εἰς Φολόων Ἡρακλῆς, καὶ Φόλον τελευτῶντα διασέχων μὲν καὶ ἀγῶν πολλῶν, ἐκώσας [τε] ὅτι νεκρὸν τὸ βέλῳ, ἐθανύμαζεν εἰ τοις τελευτοῖσι τὸ μικρὸν διέφθειρε. τὸ δὲ πῶς χεῖρες ὀλιγίσαν ἦλθεν ὅτι τὸ πῦρ, καὶ τὸ ἀχρηῖμα ἐπὶ κτείνεν αὐτόν. δούρας δὲ

Φόλον Ηρακλῆς· ὅπῃ δ' αὖ
 κῆρυξ εἶπεν παραγίνεται.
 καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ πνυ-
 λοχμῆς μετὰ κραυγῆς εἰς
 χίονα πολλῷ παρημένον,
 ἐμπερχίσας τὸ ἐκόμενον εἰς
 Μυκῆνας.

§. 6. Πάμπλον μὲν ἐπίτα-
 ξεν· αὐτῷ δ' ἄλλον, σφῷ Αὐ-
 γείῃ βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ
 μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι πλὴν
 ὄνδον. ὡς δὲ Αὐγείας βα-
 σιλεύς ἦλιδος, ὡς μὲν π-
 νες εἶπον, πᾶσι Ἡλίου·
 ὡς δὲ πνες, Ποσειδῶν·
 ὡς δὲ ἔνιοι, Φόρβαντος.
 πολλὰ δὲ εἶχε βοσκημάτων
 ποίμνας. τούτῳ θεωρελ-
 δων Ηρακλῆς, ὃ δὴ λῶσας
 πλὴν Εὐρυπύκτου ὀπταγμῷ,
 ὄρασκε μιᾷ ἡμέρᾳ δ' ὄνδον
 ἐκφορῆσεν, εἰ δώσει πλὴν
 δεκάτῳ αὐτῷ τῶν βοσκημά-
 των. Αὐγείας δ' ἀπὸ τῶν ὑπε-
 ρχρεῖται. μαρτυρέμεν δὲ
 Ἡρακλῆς τὸν Αὐγείῃ παῖδα
 Φυλῆα, τῆς τε αὐλῆς τὸ δι-
 μέλιον διῆλσε, καὶ δ' Ἀλ-
 φειδὸν ποταμὸν, καὶ δ' Πη-
 λειδὸν σιὸν γλίσκροντα πα-
 ρέχον· ὅσας, ἐπὶ γὰρ, ἐκ-
 ρεῖν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιή-
 σας. μαθὼν δὲ Αὐγείας ὅτι

Hercules, Pholo humi con-
 dito, ad apri venationem con-
 tendit; quem è fruteto quo-
 dam ingenti cum clamore ex-
 citatum, per altam nivem de-
 fessum, ac vinculis præpedi-
 tum Mycenæ invexit.

§. 7. Quintum deinde labo-
 rem imperavit, ut Augeæ pe-
 coris fimum unius diei curri-
 culo solus exportaret. At Au-
 geas Rex Elidis fuit: sunt qui
 illum Solis filium fuisse di-
 cant; nec defunt qui Neptuni,
 & qui Phorbantis. Hunc mul-
 tos pecorum greges habuisse
 ferunt: ad quem cum Hercu-
 les, nullâ de Eurysthei man-
 dato mentione factâ, unâ die
 fimum omnem exportaturum
 se pollicitus est, si decimam
 pecoris universi ipsi donaret.
 Augeas autem huic minimè
 credulus, se illi tamen postu-
 lata concessurum promittit.
 Hercules inde antestatus Phy-
 leum Augeæ filium, stabuli
 fundamentum evertit, Al-
 pheúmque & Peneum, flu-
 mina præterfluentia, per
 fossam deducta corrivatâque
 immisit: ita ut, per alienum
 à priore alveum defluerent,
 effecit· Augeas, ubi de Eury-

sthei imperio confectum fuisse accepit, non modò mercedem pactam non persolvebat, sed etiam quicquam se promississe negabat: eaque de re iudicum sententiæ se statutum esse dictitabat. Confidentibus itaque iudicibus, Phyleus ab Hercule citatus, in patrem testimonium dixit, quòd is mercedem Herculi se daturum pactus fuerit. Proinde Augeas irâ inflammatus, antè quàm iudicum suffragiis sententia ferretur, uti & Phileus & Hercules ab Elide facesserent, imperavit. Phyleus itaque Dulichium commigravit. Hercules autem Olenum ad Dexamenum abiit, atque ibidem habitavit. Ubi illum necessitate compulsus, Eurytioni Centauro Mnesimachen filiam uxorem dare deprehendit, à quo ut sibi opem ferret, exoratus Hercules, Eurytionem, qui ad sponsam ducendam venerat, obtruncavit. Sed Eurystheus neque id inter duodecim certamen admisit; quippe qui cum mercede hoc fecisse assererat.

§. 6. Sextum ei laborem, ut Stymphalidas aves fugaret,

κατ' ὅππῃ τὸν Εὐρυπύωνα
 ὅτε το ὅππῃ τὸν Εὐρυπύωνα, καὶ μισ-
 θὸν ἐκ ἀπιδίδου. ἀρξέτω
 δι' ἡρετό καὶ μισθὸν ὑπο-
 χρίσθαι δώσειν, καὶ κρίνεισθαι
 πρὸς τὴν ἐτοιμίαν ἔκαστου
 §). καὶ διζομένων διὰ τῆς
 δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεύς
 ὑπὸν Ἡρακλέους, ὅτι πατρὸς
 κατὰ μαρτύρησιν, εἰπὼν ὁμο-
 λογήσας μισθὸν δώσειν αὐ-
 τῷ. ὁρμώεις δὲ Αὐγείας
 πρὶν πῶς ψῆφον ἐνεχθῆ-
 ναι, καὶ τὸν Φυλέα, καὶ τὸν
 Ἡρακλέα βαλίζεν ἐξ Ἡ-
 λίδος ἐκείλῳσι. Φυλεύς μὲν
 οὐκ εἰς Δουλίχιον ἦλθε,
 καὶ κεῖ κατῴκει. Ἡρακλῆς
 δὲ εἰς Ὀλένον πρὸς Δε-
 ξαμένον, καὶ κεῖ κατῴκει.
 καὶ κατὰ λαβὴν ὅτε πον μί-
 λοντα δι' ἀνάγκην μνη-
 στεύειν Εὐρυπύωνι Κενταύρῳ
 Μνησιμάχῳ πῶς θυγατέρα.
 ὅφ' ἔτι καὶ κακῶς βοή-
 θειν, ἐλθόντα ὅτι καὶ νύμ-
 φῳ Εὐρυπύωνα ἀπέκτεινεν.
 Εὐρυπύων δὲ, ὅτε τῶτον
 ἐν τοῖς δώδεκα προσεδίξα-
 το ἄθλον, λέγων ὅτι μισθὸν
 παραχρῆναι.

§. 5. Ἐκτον ἐπύταξεν ἄθλον
 αὐτῷ καὶ Στυμφαλίδας ὄρ-

νιδας ἐκδιώξει. ὡς δὲ ἐν
Στυμφάλει πόλει τ' Ἀργε-
δικῇ, Στυμφαλὶς λεγόμενα
λίμνη, πολλὰ σαυερρῆς
ὑλῆς εἰς ταύτην ὄρνεις συ-
έφυγον παύειν πῶς ὑπὸ τοῦ
λύκων ἀρπαγὰς διδραχῶναι.
ἀμυχανῶντος ἔν Ηρακλείῳ
πῶς ἐν τ' ὕλης τοῦ ὄρνι-
δας ἐκβάλλει, χάλασα κρέ-
ταλα δίδουσι αὐτῷ Ἀθηνᾶ
παρ' Ηραΐς λαβεῖν. ταύ-
τα κρέων ὑπὸ πινυθ' ὄρνεις
τῇ λίμνῃ πελαγίμους, καὶ
ὄρνιθας ἐφύβει. αἱ δὲ τὸν
δούπον ἔχ' ὑπομένονσαι. με-
τὰ δὲ κτ' ἀνέπαυτο. καὶ αὐτὸς
τ' πρόπον Ηρακλῆς ἐτόξωσεν
αὐτὰς.

§. ζ. Ἐλθόντων ἐπίταξεν
ἄθλον τὸν Κρήτη ἀμαρτῆ
ταύρων αὐτὸν Ἀκουσίλαῳ
μὴ ἄναι φασί τ' διαπρεθμῶ-
σαντα Εὐρυφάκῳ Διὶ πρὸς
τὸ ὑπὸ Ποσειδῶνι αὐτὸν
δέντα ἐκ θαλάσσης, ὅππῃ
ταύρων Ποσειδῶνι Μίνως
εἶπε τὸ φανέντα τ' θαλάσσης.
καὶ φασί διασπῆλμον αὐτὸν
τὸ ταύρετὰ κῆλλε. αὐτὸς
μὴ εἰς τὰ βυκόλια ἀποπύ-
πιν, δύναι τὸν Ποσειδῶ-
νι ἐφ' οἷς ὑργαδίετα τ' διδόν

injunxit. Erat autem ad
Stymphalum Arcadiæ urbem
Stymphalis palus multis con-
iecta, atque umbrosis arbori-
bus addensata : quare in hanc
magna avium multitudo, lu-
porum vim pertimescentes ex
fuga sese recipiebat. Herculi
itaque quamvis ratione aves
ἐ sylvā dispelleret, ambigen-
ti, Pallas ænea crepitacula
Volcani munere accepta de-
dit. Hæc ille quassans sub
monte quodam paludi proxi-
mo aves territabat. Quæ soni-
tum minimè sustinentes præ
metu subvolabant : eūque
in modum Hercules ipsas sa-
gittis impetivit.

§. 7. Septimum inde labo-
rem Cretensis tauri adducen-
di imposuit. Hunc Acusilaus
quidem esse refert, qui Euro-
pam ad Jovem tulit; Nonnul-
li verò Neptuno ἐ mari sub-
missum, quo tempore Minos
id se Neptuno immolaturum
dixit, quod ἐ mari apparuis-
set. Atque aiunt admiratum
ipsum tauri formam, ac spe-
ciem, tunc planè hunc inter
armenta dimisisse, pro quo
alium Neptuno sacrificasse :
quas ob res iratum numen

tauro feritatem immisisse. In hunc igitur Hercules profectus in Cretam, quoniam capere volenti * Minos, inquit, Ubi expugnaris, sibi caperet. Post, ubi illum cepit, Eurytheo translatus ostendit. Cætera verò sacrum, numinique dedicatam abire permittit. Hic Spartéque, & Arcadiâ universâ peragrata, Isthmum trajecit, ac in Marathonem Atticæ terræ profectus, incolas pessimè habebat.

§. 8. Octavum certamen Diomedis Thracis equas Mycenas abigendi fuit. Is Martis & Cyrenes filius, Bistonum, Thracij generis ac pugnacissimī, Rex fuit, cui tum equæ erant, quas mortalium corporibus pascebat. Ad quem cum Hercules volonum multitudine stipatus navigasset, domitis qui æquarum præsepibus præerant, eas ad mare abegit. Inter hæc, Bistonibus sumptis armis ad opem ferendam accurrentibus, equas Abdero custodiendas commisit. Hic autem Erimi fuisse filius dicitur, genere Locrus, ab Opunte, Herculis amasius, quem equæ discriptum inte-

αἰγεῶσι καὶ ταύροις. ὅτι καὶ τὰς παραθαλάσσιους εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβὼν αἰγεῶνα * Μίνος εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν θανατοῦ μέρη, καὶ λαβὼν τὰς Εὐρυθέου θανατοῦ μέρης ἔδωκε. καὶ τὸ λοιπὸν εἶπεν αὐτόν. ὁ δὲ πλανήσας Σπάρτην καὶ Ἀργεῖον ἔπεισεν, καὶ διαβὰς τὸ Ἰσθμὸν, εἰς Μαραθῶνα τὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, τὰς ἐγχυρίους διαλαμβάνετο.

§. η. Ὁ γὰρ αὐτὸς αἰθρον ἐπιταξεν αὐτῷ καὶ Διομήδεος τὸν θρακὸς ἵππου εἰς Μυκῆνας κομίσσειν. καὶ δὲ ἔτος Ἀρεῖ καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστωνῶν, ἔδωκεν Ὀρμήν, καὶ μαχητὰς αὐτοῦ εἶχε τὸν ἀνδραγαθὰς ἵππου. πλεῖστας οὖν μὲν τὸν ἐκείνους συνεισπομένον, βιστωνίαν καὶ τὸν ἑλπίαν τὸν φέρωντα, ἦσαν καὶ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν. καὶ δὲ Βιστωνῶν σὺν ὅλοις ἐπιβοηθούσων, καὶ πρὸ ἵππων παύσιν Ἀΐδης φουλάσσειν. ὅτι δὲ καὶ Ἡέρμης παῖς Λοκρὸς ἐξ Ὀπουντῶν Ἡρακλῆος ἐχόμενος. διὰ αὐτῶν δὲ ἐφάρμεν ὅτι αὐτῶν.

μάμαι. οὗτος δὲ ποιεῖ Βίστο-
νας διαγωνισάμενος, ὃν Διο-
μήδεω ἀποκτείναντα, τὸν λοι-
πὸν ἠνάγκασεν φάγειν. καὶ
κτίσας πόλιν Ἀβδερην, οὗρα
τὴν τήνδε τῆς διαφθορῆντος
Ἀλκιδέου, τὸν ἵππον κομίσας
Εὐρυδίδει ἔδωκε. μεθύντος ὃ
αὐτὰς Εὐρυδίδως, εἰς τὸ λεγέ-
μενον ὄρος Οὐλυμπὸν ἐλθούσιν
οὗτος τῷ Διέωνι ἀπέλυσεν.

§. 3. Εννατον ἄδλον
Ἡρακλῆς ἐπὶ ταξί, ζωσ-
σας κομίζων τὸν ἱππολύ-
την. αὐτὴν δὲ ἐβασίλευεν
Ἀμαζόνων, αἱ κατὰ κοινὴν
ἐπὶ τὸν Θερμόδοντα πο-
ταμὸν, ἔδντο μέγα τὰ κα-
τὰ πόλεμον. ἥσκειον γὰρ αὐ-
δρίαν· καὶ εἵποτε μὴ σι-
σαι γυνήσιν, τὰ θήλας
ἔσχερον· καὶ τοις ἀμὲν δι-
ξίους μαστοὺς ἐξέθλιβον,
ἵνα μὴ καλύπνται ἀκονί-
ζον· τὸν δὲ ἀειτέρως εἶων,
ἵνα τρέφοιεν. εἶχε δὲ ἱπ-
πολύτη τὸν Ἀρεῖον ζω-
σῆρα, σύμβολον τῆς παρ-
τύειν ἀπασάν. ὅττι οὗτον
τὸν βωσῆρα Ἡρακλῆς ἐ-
πίμπτε λαβὼν, αὐτὸν
ὀπιδυμένης τῆς Εὐρυδίδως
δυγατρὸς Ἀδμήτης. οὗρα

remerunt. Hercules, devictis
Bistonibus, atque occiso Dio-
mede, reliquos in fugam abi-
re compulit. Inde Abdero ur-
be ad Abderi perempti sepul-
chrum conditâ, abactas equas
Eurystheo tradidit. Quæ post-
eâ ab Eurystheo sunt in O-
lympum montem transmissæ:
eò cùm pervenissent, à feris
dilaniatæ sunt.

§. 9. Nonus labor est, quo
Hippolytæ cingulum ad se
ferri iussit Eurystheus. Hæc
erat Amazonum Regina, quæ
circa Thermodontem amnem
habitabant. Hæc gens erat
bello gerendo præstantissima,
quippe quæ viriliter fortitu-
dinem exercebant: ac si quan-
do viris admistæ peperissent,
partus fœmineos educabant.
Dextras ad hæc mammas, ne
jaculis emittendis impedi-
mento forent, exterebant;
lævas autem alendi filiorum
gratiâ succrescere patiebantur.
Cæterùm Hippolyte Mar-
tis balthem, argumento, ut
omnibus aliis præesset, habe-
bat. Ad hunc igitur Hercules
capiendum mittebatur, ut il-
lud capienti Admetæ filiæ Eu-
rystheus obsequeretur. Impos-

fitis itaque voluntariis sociis, una in navi Hercules sese navigationi accingit, ac mox ad insulam Paron appellit, ubi tum Minois filij Eurymedon, Chryses, Nephalion, & Philolaus habitabant. Ex omnibus quos secum in navi vehabat Hercules, duo à Minois filiis interfecti fuerunt; quorum interitum iniquissimè ferens Hercules, hosce statim è medio sustulit, ac reliquos intra oppidum conclusos obfidione premebat: donec per legatos ab Hercule precibus impetrarunt, ut pro duobus è suis neci datis, quos ipse vellet, acciperet: Tum ille, solutâ obfidione, atque Androgei filiis Alcæo Sthenelôque acceptis, in Mysiam ad Lycum Dascyli filium contendit: atque hospitio exceptus Amyci Bebrycum Regis jussu cum Mariandynis, Lycum adjuvans multos trucidavit, in quibus & Mygdonem Regem Amyci fratrem occidit, mox excisâ Bebrycum urbe, terram Lyco attribuit. Hic autem omnem illam Heraclæam vocavit. Inde verò Hercule ad Themiscyræ por-

λαβὼν οὐκ ἔδειλονταὶ συμμάχοις, ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλει. καὶ προσίχαι νήσω Παρόν. καὶ κατῳκισμένοι Μίνωθεν υἱοί, Εὐρυμέδων, καὶ Χρύσης, Νηφαλίων, Φιλόλαον. ἀπὸ πάντων δύο ἦσαν ἐν νηὶ σωθέντες τελευτῆσαι ὑπὸ ἡμῶν Μίνωθεν υἱῶν. ὑπὸ ὧν ἀγανακτήσας Ἡρακλῆς, τέτοις μὲν παρεχρήμα ἀπέκτινεν: τὲς δὲ λοιποὺς κατακλείσας ἐπιλιόρκει. ἕως ἐπιπροσβδυσάμενοι παρεχέλουσιν αὐτῷ ἡμῶν αἰσχεδόντων δύο λαβεῖν ὅς αὐτὸς διελήσων. ὁ δὲ, λύσας τὴν πολιορκίαν, καὶ τὲς Ἀνδρογεῶν τῶ Μίνωθεν υἱὲς ἀνελόμενον, Ἀλκίον καὶ Σθένηλον, ἤκεν εἰς Μυσίαν πρὸς Λύκον τὸν Δασκύλην, καὶ ξενιοδοτεῖς ὑπὸ [Ἀμύνην] τῇ Βεβρύκων βασιλείᾳ, συμβαλόντων βοηθῶν Λύκῳ, πολλὰς ἀπέκτινεν, μεθ' ὧν καὶ τὴν βασιλείαν Μύγδονα, ἀδελφὸν Ἀμύνην, καὶ πῶν Βεβρύκων πέλιν ἀποστειρόμενος, ἡμῶν ἔδωκε Λύκῳ, ὁ δὲ, πᾶσαν ἐκείνῃ ἐκάλεσεν Ἡρακλίαν. καταπλάσαντο δὲ εἰς τὴν Θημισκύραν

λημένα, καὶ παραθρημμένης
 εἰς αὐτὸν Ἱππολύτης, καὶ
 πῦρος ἦναι χεῖν πυδομένης,
 καὶ δώσειν τὸ ζῶσθαι ὑπὸ χερ-
 μένης, Ἡρα μὲν γὰρ Ἀμα-
 ζόνων εἰσβολῆσαι, τὸ πλῆθος
 ἐπιφοίσει, λέγουσιν, Τίω
 βραχίονα ἀπὸ πύλων αἱ πορ-
 τῆες εὐδαιμονίας ἔσονται. αἱ δὲ μεθ'
 ὁπλων ἐπὶ τὸ ναῦν κατέβησαν
 σὺν Ἱππολίτῃ, οἳ δὲ εἶδον
 αὐτὰς κλυτὰ λαίμαρκα Ἡρα-
 κλῆς, νεμέσας ἐν δόλῳ οὕτω
 ἡρώδου, πῶς μὲν Ἱππολύτην
 κτείνεας, καὶ ζῶσθαι ἐφαρμή-
 ται. τοῖς δὲ πᾶσι λαίτρε' ἔγω-
 γομένης Ἱπποκλῆος καὶ πορ-
 τῆος Τροίης. σωαλεσέμεναι δὲ
 τότε καὶ μετ' Ἀπόλλωνος
 καὶ Ποσειδῶνος ἀνὰ χεῖρας
 πόλιν. Ἀπόλλων γὰρ καὶ Πο-
 σεῖδ' ἄν' Ἀλαμέδοντος ὕλειν
 πειράσκει δέλοντες, εἰκα-
 δύντες ἀνθρώποις, ὑπὲρ το
 ἐπὶ μυστῶν λαχεῖν ἰδὲ Πέρσε-
 μων. τοῖς δὲ τειχέσσι, καὶ μ-
 στῶν ἐκ ἀπὸ πύλων. αἱ δὲ τῆς
 Ἀπόλλωνος, λοιμὸν ἔπιμ-
 νεν. Ποσειδῶν δὲ, κατὰ
 ἀφαιρέσειεν ὑπὸ πλημμυ-
 ρίδος, ὃ τὸς ἐν τῷ πεδίῳ
 σωθήσονται ἀνθρώποις. χυ-
 σμένων δὲ λεγόντων ἀπὸ πύλων

tum appulso, ad eumque pro-
 fecta Hippolyte, atque ejus
 adventus causam percuncta-
 ta, & zonam se daturam pro-
 mittente: Juno, sumptâ Ama-
 zonum unius formâ, multitu-
 dinem adit: nuncians reginam
 ab advectis hospitibus rapî.
 Tum illæ, captis armis, in
 navem, equo vectæ decur-
 runt. Hercules, ut armatas
 Amazonum copias prospexit,
 ratus id jam non sine dolo fie-
 ri, Hippolyten necat, & zo-
 nam aufert: ad hæc reliquis
 devictis, renavigat, & Tro-
 jam appellit. Tum fortè acci-
 dit per Apollinis & Neptuni
 iram, ut civitas infelicitèr
 ageret; Quoniam Apollo Ne-
 ptunisque Laomedontis in-
 juriam ulcisci volentes, mor-
 talibus assimilati, ac veluti
 mercenarij, Pergama se ædi-
 ficaturos paciscuntur: quibus
 cum opere absoluto constitu-
 tam mercedem Laomedon
 minimè solveret, tum Apollo
 pestilentiam, ac Neptunus
 cum inundatione cetum im-
 misit: quod, quicquid, mor-
 talium in campis ostendit,
 corripiebat: cum verò ex ora-
 culis, malorum finem tum
 demum

demum fore diceretur, cum Laomedon Hesionem filiam suam ceto devorandam proposuerit: tum ille in proximis pelago saxi illigatam proposuit. Hanc ita expositam ut vidit Hercules, se servaturum pollicetur, si sibi, quas equas pro rapti Ganymedis jactura, ei Jupiter dederat, Laomedon tradat. Hoc illi se daturum pollicitus est Laomedon: Hercules cetum occidit, & Hesionem servavit: at Laomedonte mercedem pactam non solvente, Hercules Trojæ excidium minatus, abiit, & Ænium appulit: ubi à Poltye hospitio excipitur. Mox inter navigandum in littore Ænienfi Sarpedonem Neptuni filium, ac Poltyis fratrem, virum contumeliosum atque improbum, sagitis confixum interfecit. Inde cum ad Thasum pervenisset, expugnatis inibi Thracibus, eam Androgei filii habitandam dedit. At è Thaso profectus adversus Toronem, Polygonum, Telegonumque Prote, qui ex Neptuno procreatus fuerat, filios, ad luctandum provocantes, in ipsa palæstra inte-

γλὼ εἴσιδαι ὅτ' συμφορῶν,
εἰς ὧν Λαομέδων Ἡσιό-
νῳ τὴν θυγατέρα αὐτῷ βο-
ρᾷ κῆπι· ὁ δὲ περὶ ὕδασι,
ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης
πύργους περιεσπῆσας. ταῖ-
ν ἰδὼν ἐκκαμμένῳ Ἡρα-
κλῆς, ὑπέχετο σῶσθαι αὐ-
τὸν, εἰ ταῖς ἵπποις παρὰ
Λαομέδοντος λήψεται, αἳ
ὁ Ζεὺς ποινῇ τῇ Γανυμή-
δους ἀπαγωγῆς εἴδωκεν. δώ-
σθαι δὲ Λαομέδοντος εἰπάν-
τος, κτείναι τὸ κῆτος, Ἡσιό-
νῳ ἔσσωσε. μὴ βελομένῳ τῷ
τῷ μισθὸν ἀποδῆναι, πολέ-
μῳσθαι Τροίαν ἀπειλήσας,
ἀνέχθη, καὶ προσέχει Αἴνῳ.
εἵνδα ξενίζεται ὑπὸ Πόλ-
τυος ἀποπλέων δὲ, ὅτ' ἡ ἰό-
ντος τῇ Αἰνίας, Σαρπηδόνα
Προσίδωντος μὲν ὕδον, ἀδελ-
φὸν δὲ Πόλυτον, ὑβριζόν-
τ' ὄντα, τοξόσας ἀπέκτεινε.
καὶ παρὰ θυμὸν εἰς Θάσον,
καὶ χειρὸς ἄμφοτερῶν τοῖς ἐνοί-
κοντάς θρακαί, εἴδωκε τοῖς
Ἀνδρόγῳ πωτὸν κατὰ κεῖν. ἐπὶ
Θάσῳ δὲ ὁρμυδαῖς ὅτ' Το-
ρόνῳ, Πολύγονον καὶ Τη-
λέγονον τοὺς Περωτίους τῷ Προ-
σίδωντος ὕδον παλαίειν περὶ
κατακείμενος, καὶ τὴν πάλιν

ἐπὶ κλίνῃ. κομίσας δὲ τὸν
ζῶσθρα εἰς Μυκῆνας, ἔδω-
κεν Εὐρυδείῃ.

§. 1. Δέκατον δὲ ἐπ' αὐτῇ
ἔδωκεν, παρὰ Γηρυόνου βῆς
ἐξ Ερυθείας κομίζειν. Ερύ-
θεια δὲ ἡ ὠκεανὸς περὶ
αἰὸν καίμηνῃ νῆσος, ἣ
τῷ Γάδιθρα καλεῖται.
ταύτῃ κατ' αὐτὴν Γηρυό-
νου Χρυσάορος, ἣ Καλ-
λιρρόης τῆς ὠκεανού, τειῶν
ἔχων ἀνδρῶν συμφυῆς σώ-
μα, σωτηγμῖνον εἰς ἓν
κατὰ πλὴν γαστέρα ἐχόμε-
νον τὸ εἰς τρεῖς ἀπὸ λα-
γόνων τὴ καὶ μηρῶν. εἰ-
χε δὲ φοινικὰς βύας, ὧν
ἡ βοῦκόλῃ Εὐρυπίων.
φύλαξ δὲ Ὁρδρῃ ὁ
κύων δίκισαλῃ, ἐξ Εχίδ-
νης καὶ Τυφῶνῃ γέννη-
μένῃ. πορδύορμῃ οὖν
ὅττι παρὰ Γηρυόνου βῆς
διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄρτια
πολλὰ παρελθὼν, Λιβύῃ
ἐπίβαινε. καὶ παρελθὼν
Ταρτησσὸν, ἔσκησε σημεῖα τῆ
πορείας ὅττι ἦν ὄρεον Εὐ-
ρώπης καὶ Λιβύης ἀντι-
σείχον, δύο σῆλας. Στε-
μαινόμενῃ ὅττι ὑπὸ ἡλίου
κατὰ πλὴν πορείαν, τὸ πῶρον

remit. Demum illatam My-
cenas zonam Eurystheo de-
dit.

§. 10. Tum decimum ille cer-
tamen ærumnâmq; indixit
Geryonæ boves ab Erythea
abigendas. Erythea autem
non procul ab Oceano insula
erat, quam nunc Gadirâ no-
minant. Hanc Geryones
Chrysaoris, & Callirrhoes,
quæ filia erat Oceani, habi-
tabat. Is erat trium hominum
corpore præditus, ita com-
pacto, ut in unum ventre te-
nus coiret, & ab ilibus, femo-
ribusque in trium rursus par-
tes divisum esse videretur. Ad
hæc illæ puniceæ boves erant,
quibus bubulcū Eurytio-
nem præesse voluerat. His au-
tem Orthrus canis biceps ex
Echidna & Typhone genitus,
custos præerat. Concedens
igitur ad Geryonæ boves, per
Europam, monstra inter eun-
dum multa prætergressus, in
Libyam trajecit: atque cum
per Tartessum iter fecisset, iti-
neris sui monumenta in Eu-
ropæ ac Libyæ finibus oppo-
fitas inter se columnas duas
construit. At, ubi in itinere
Solis radiis calefieret, arcum

in Deum ipsum intendere non erubuit. Hic verò hominis vires admiratus, Herculem aureo poculo donavit, quo Oceanum trajecit, & Erytheam advectus in * Arbante monte pernoctavit. Id sentiens canis in eum prærumpit. Hunc heros clavâ percussit, necnon Eurythionem bubulcum, cani suppetias atque opem ferentem occidit. Inter hæc Menætiæ Plutonis boum pastor rem omnem Geryonæ nunciavit. Hic Herculem ad Anthemuntæm fluvium boves abigentem nactus, commissâ pugnâ, sagittâ perfoctus interiit. Hercules autem impositis poculo bobus, Tartessum tranavit, ubi Soli poculum reddidit: transgressus inde Abderam, in Libyam pervenit: in qua Alebion ac Dercynus Neptuni filij boves abigere solebant: quibus peremptis, cùm per Tyrreniam iter haberet, taurorum unus ab Rhegio aufugit; atque in fretum repente delapsus, in Siciliam tranavit: ac vicinâ terrâ percursorâ, quæ ab illo Italia fuit appellata (nam Tyrreni-

ἐπὶ τῷ θιῶν ἐνέτεινεν· ὁ δὲ
πῶς ἀνδρείαν αὐτῷ θαυμά-
σας, χρυσὸν ἔδωκε δέπας, ἐπ'
ᾧ τ' Ὀκεανὸν διαπύρασι, καὶ
πυραγλόμενος εἰς Ἐρυθρὰν,
ἐν ὅρῳ * Ἀρβαντι καλίζετα·
αἰσθόμενον δὲ ὁ κύων ἐπ'
αὐτὸν ἄρμα· ὃ δ' ἐν τῷτον πρὸ
ροπαλῶ παίει. καὶ τ' βυκόλον
Εὐρυπύονα πρὸ καυλὸ βοηθῆν-
τα ἀπὶ κτενε. Μενοίππῳ δ' ἐν
ἐκείνῳ παρ' Ἀδύ βόας βόσκων,
Γηρυόνη τὸ γερνὸς ἀπήγγε-
λεν· ὁ δὲ, κραταβὼν Ἡρα-
κλῆα, ὅρα ποταμὸν Ἀνδρῶ
μουῦτα παρ' εἰσὸς ἀπὶ γοντα,
συσπόμενον μάχην, καὶ το-
ξόδοις, ἀπὶ θάνατον. Ἡρακλῆς
ἐνδέμενος παρ' βόας εἰς τὸ δέ-
πας, καὶ διαπύρας εἰς Ταρ-
πησδον, ἡλίου πάλιν ἀπὶ δώκε
τὸ δέπας· διελθὼν δ' Ἀρβαν-
ταν, εἰς Λεβύλιον ἦλθεν, ἐν ᾧ
παρ' βόας ἀφηρεῖτο Ἀλε-
ξίων τε καὶ Δέρκυρος οἱ Πο-
σσώνους υἱοί, ὅς κλεινας διὰ
Τυρρηνίας ἦσαν· ὑπὸ Φηγίῃ δ'
οἷς ἀπορρήγισι ταύρης, καὶ τα-
χέως εἰς τ' θάλασσαν ἐμπι-
σθῶν, καὶ διαπύρσμενος εἰς
Σικελίαν, καὶ τ' πλησίον χό-
ραν διελθὼν, τ' ἀπ' ἐκείνου
κληθεῖσαν Ἰταλίαν· Τυρρηνίαν

τοὶ γὰρ Ἰταλὸν τὸν ταῦρον quem Latini taurum voca-
 ἐκάλεσαν ἦλθεν εἰς πεδίον runt ἰταλὸν dixerunt) in Ery-
 Ερυκος, ὃς ἐβασίλευεν Ερυ- cis campos se contulit. Is Ery-
 κυων. Ερυξ δὲ ὡς Ποσειδῶν cinis, in Siciliae parte impe-
 καὶ παῖς, ὃς τὸν ταῦρον rabat, ex Neptuno natus, quē
 ταῖς ἰδίαις συγκατιμύζεν hunc ipsum taurum suis ar-
 ἀγέλαις. ὧσα δὲ μὲν οὐκ mentis aggregavit. Commen-
 ταὶ βόας Ηρακλῆς Ηφαίστω, datis itaque bobus Volcano,
 ὅτι πρὸ αὐτοῦ ζήτησιν ἠπί- Hercules taurum quaesiturus
 γετο. ὤρῳ δὲ ἐν ταῖς αὐ- procedit, quem cū invenis-
 Εἶρηκος ἀγέλαις, ἀπαυτεῖ. set inter Erycis armenta, ab
 καὶ λέγοντι ὅτι δώσιν, εἰ eo reposcit. Tum is, nisi ip-
 μὴ παλαίσας αὐτῷ πειρήσ- sūm palæstrā superarit, tau-
 ται, πρὶς ὧσα μὲν καὶ ἔτι rum se redditurum esse nega-
 πρὸ πάλλω, ἀπέκλινε. καὶ bat. Hercules semel atque ite-
 τὸν ταῦρον λαβὼν, μὲν rūm, & tertio, ab se victum
 ἢ ἄλλων ὅτι τὸν Ἰόνιον Erycem luctando peremit; Is
 ἦλανε πόντον. ὡς δὲ ἦλθεν taurum receptum cum aliis in
 ὅτι τὰς μυχοὺς αὐτοῦ πόντε, Ionium mare perduxit. Qui
 ταῖς βυσσὶν ὄϊσρον ἐβέβαλεν simul ac in ponti recessus pe-
 ἢ Ηῤα. καὶ χρίζονται καὶ netravit, bobus asilum Juno
 ταὶ Θρακίης ὑπερρείας. ὃ δὲ iniecit: quo perciti ad Thra-
 διώξας, ταὶ μὲν συλλαβὼν ciae montana dissipantur. Hic
 ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἦλθον. infecutus, boum partem col-
 αἱ δὲ ἀπολειφθεῖσαι, τὸ λοι- lectam ad hellespontum com-
 πὸν ἦσαν ἀγέλαι. μόλις δὲ pulit. Quæ verò reliquæ fue-
 ἢ βοῶν σωμαλδοῦσάν. runt, cætera feræ, atque agre-
 Στρυμόνα μιμψάμεν τὸν stes evaserunt. Hercules tan-
 ποταμὸν, πάλαι τὸ ρεῖ- dem ægrè collectis bobus,
 ῥον πλωτὸν, ὃν ἐμπελ- Strymonem, ut olim naviga-
 σαι πύργους, ἀπλωτον ἐποίη- bile flumen, accusans, opple-
 σαι. καὶ ταὶ βόας Εὐρυ- tum lapidibus, innavigabi-
 λῆ χομίσας δέδωκε. ὃ δὲ ves Eurytheo dedit, quas

ille postea Junoni immolavit.
 §. II. Confectis autem hisce certaminibus intra unius mensis annorumq; octo curriculum, Eurystheus Augæ pecoris, & Hydræ laboribus minimè admissis, undecimam Herculi ærumnam imposuit, ut ab Hesperiiis aurea mala reportaret. Hæc verò non, ut quorundam est sententia, in Libya erant, sed in Hyperboreorum Atlante, quæ Juno suis in nuptiis Jovi muneri dedit. Ea draco immortalis Typhonis & Echidnæ [filius] centiceps asservabat. Hic variis etiam omniumque generum vocibus utebatur: cum quo & Hesperides, Ægle, Erythia, Hestia, & Arethusa, simul custodiebant. Hercules itaque, cum ad Echedorum amnem pervenisset, à Cygno Martis & Pyrenes filio, ad singulare certamen provocatur. Hunc autem dum Mars tuetur, & pugnam committit: demissum è cælo fulmen inter utrosque medium diremit. Iter deinde per Illyrios faciens, ac properans ad Eridanum amnem, Nymphas Jovis & Themidis filias adiit.

αὐτὰς κατέδυσεν Ἡρᾶς.

§. II. Τελειώτων δὲ τῶν ἁλῶν ἐνὶ μὲν καὶ ἔτι πῶς ὁκτὼ, μὴ περὶ σφιδάμευθ· Εὐρυστεὺς τὸν τε τῆς Ἰδ· Αὐγείης βοσκομημάτων, καὶ τῆς ὕδρας, ἐνδίκητον ἐπίταξεν ἁλῶν παρ' Εὔσπεριδων χρύσεια μῦλα κομίζει πάντας δὲ ὡς ἔχ, ὥς πινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ὅτι τῆς Ἀλῶντον ἐν Τῶν βορέοις· ἀ Διὶ γήμαντι Ἡρᾶ ἐδωρήσατο· ἐφύλασσε δὲ αὐτὰν δράκων ἀθάνατος, Τυφῶνθ· καὶ Εχιδνῆς, κεφαλὰς ἔχων ἐκτόν· ἐχρήτο δὲ φωναῖς παντοίαις, καὶ ποικίλαις μὲν τέτε· ἢ Εὔσπεριδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Εὔρυθία, Ἑστία, Ἀρεθούσα· περὶ δὲ αὐτῶν οὐδ' ὅτι ποταμὸν Εχέδωρον ἦκε· Κύκνθ· δὲ Ἀρεος καὶ Πυρήνης, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν ἀνέχαιτο. Ἀρεὺς δὲ τῶν ἐκδικούτων, καὶ σωμαστάθ· μονομαχίας, βληθεὶς κεραιῶνδ' ἑσόν ἀμφοτέρων· διαλύει τὸ μάχην· βαλίζων ἢ δὲ Ἰλνυείων, ἢ ἀπὸ δὲ ὅτι πῶς αὐτὸν Ἡρα δὲ Νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος.

αὐται μινύουσιν αὐτῷ Νη-
 ρέα. συλλαβὼν δὲ αὐτὸν
 κοιμώμενον, καὶ παρτοίαι
 ἐναλλάσσοντα μορφαί, ἔφη-
 σι, καὶ ἐκ ἑλυσσι, πρὶν ἢ μα-
 θεῖν παρ' αὐτῷ πῶς πυγχα-
 νοιεν τὰ μῦθα, καὶ αἱ
 ἑσπερίδες. μαθὼν δὲ Λι-
 βύην διεξήει. ταύτης ἐβασί-
 λδε πᾶσι Ποσειδῶν ὁ Ἀν-
 τὶς, ὃς τοῖς ξένοις ἀναλ-
 κέζων παλαίειν, ἀνέρει.
 τότε δὲ παλαίειν ἀναγκά-
 ζόμενος Ἡρακλῆς, ἀρρέ-
 μενος ἔγκασι μετ' αὐτὸν
 θλίψας, ἀπέκλεινε. ψα-
 νοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότατον
 σπυρίον κινεῖται. διὸ καὶ Γῆς
 πνέες ἔφασαν τῶτον τῷ παῖ-
 δι. καὶ Λιβύην δὲ Αἴγυ-
 πτον ἐξήει. ταύτης ἐβασίλε-
 υε Βύσις Ποσειδῶν ὁ
 πᾶς, καὶ Λιπανόσους ὁ
 Εὔφρων. οὗτος τοῖς ξένοις
 ἔδυνε ὅτι βωμῇ Διὸς, κα-
 τὰ π. λόγον. ἐνθάδε γὰρ ἐπὶ
 ἀφορία τῇ Αἴγυπτου κα-
 τίλαβε. Θράσιος δὲ ἐλ-
 θὼν ὁ Κύπριος, μέγας
 τῷ ὀπσιμύμῳ, ἔφη ὅτι ἀφο-
 εῖαν παύσεται, ἐὰν ξένον
 ἀνδρα τῷ Διὶ σφάξωσι κατ'
 ἔτος. Βύσις ὁ δὲ κῆνον ὤρετο.

Hæ ipsi Nereum indicant
 comprehensumq; ipsum dor-
 mientem, atque omnigenas
 formas alternantem devinxit
 neque illum prius, quam ab
 eo ubi jam mala illa, & Hes-
 perides essent, docuisset, abi-
 re permisit. Quod ubi didicit,
 Libyam percurrit. Huic An-
 tæus, Neptuni filius præerat,
 qui peregrinos secum palæ-
 strâ dimicare compellens, oc-
 cidebat. At Hercules cum eo
 luctari coactus, sublimem il-
 lum è terra ulnis elisum inter-
 emit: nam si terram conti-
 gisset, is robustissimus eva-
 debat: quapropter hunc Ter-
 ræ filium nonnulli esse dixe-
 runt. Inde à Libya Ægyptum
 peragravit, in qua Busris ex
 Neptuno ac Lysianassa Epa-
 phi filia natus regnabat. Hic
 ad Jovis aram hospites ora-
 culo quodam monitus immo-
 labat: annos enim novem Æ-
 gyptus agrorum sterilitate la-
 boravit. Inter hæc Thrasius
 vaticinandi peritus, è Cyprio
 advenit, qui hanc annonæ
 caritatem desituram esse pro-
 nuntiavit, si virum hospitem
 quotannis Jovi mactavissent.
 Tum Busris vate illo prius

immolato, advenientes deinceps jugulabat. Comprehen-
sus itaque & Hercules etiam
ad aras trahebatur; at disruptis
vinculis, Busirímque, &
ejus filium Iphidamantem, &
Chalbem caduceatorem ne-
cavit. Post hæc, Asiâ percur-
sâ, in Thermydras Rhodio-
rum portum appulit: & bu-
bulci cujuspiam alterum de
plauastro solutum taurum, ac
mactatum comedit. Tum bu-
bulcus, ubi nullam sibi auxi-
lij copiam, neque spem reful-
gere videt, quodam in monte
consistens execrari cœpit.
Quocircâ & nunc etiam, cum
faciunt Herculi sacrum, cum
execrationibus id peragunt.
Hinc Hercules in Arabiam
pervasit, ubi Emathionem Ti-
thoni filium necat, & facto
per Libyam itinere, ad exti-
mum usque mare navigabat:
ubi scypho sumpto, in obje-
ctam continentem trajecit:
atque aquilam, Typhonis &
Echidnæ filiam, Promethei
jecur in Caucasomonte depas-
centem, sagittis conficit: &
Prometheum, detracto per-
molesto vinculo, solutum li-
beravit: eúmque ad Jovem

πρὸς σφάξας ἡ μαιήν, τὸς
καπόντας ξένους ἴσασκε.
συλληφθεὶς οὐδὲ καὶ Ἡρα-
κλῆς, τοῖς βαμνοῖς προσ-
φέρετο. τὰ δὲ δεσμὰ διαρ-
ρήξας, τὸν τι Βέσειν, καὶ
τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδά-
μαντα ἀπέκτεινε, καὶ τὸ κή-
ρυκχ. χάλβω. διεξιδὼν δὲ
Ἀσίας Θερμυδράδς Ροδίων
λιμένι προσέειπε, καὶ βοη-
λάτῃ πνὸς λύσας ἡ ἔπειτα
ἡμῶν τὰς ἀπὸ τῆς ἀμάξης,
ἐνωχέτο δύσας· ὁ δὲ βοη-
λάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ
δυνάμενον, εἰς δὴ πνὸς
ὄρεος κατέρχτο. διὸ καὶ νῦν
ἐπιδιδάσκοντες Ἡρακλεῖ,
μὴ καταρῶν ἴστω πρὸς ἡμᾶς.
παιδῶν δὲ Ἀρράβιαν, Ἡμα-
θίωνα κτείνε παῖδα Τιθω-
νός. καὶ διὰ τὸ Λιβύης πε-
ρὶ διὰ τοῦ, ὅτι πρὸς ἔξω θά-
λασσαν καταπλεῖ. ἡ τὸ δέ-
πας καταλαμβάνει. καὶ πε-
ρὶ διὰ τοῦ, ὅτι πρὸς ἡμᾶς
ἡμῶν, κατατόξευσεν ὅτι
τῷ Κανχέου ἡ ἐσθιοντὰ
τὸ τῷ Περωμνείας ἡ παρὰ εἰ-
πὸν ὄντα Εχιδνῆς καὶ Τυ-
φῶντος· ὅς καὶ τὸ Περωμνεία
διέκλυσε δεσμὸν ἐλόμενον ἡ
τὸ ἐλάϊας. καὶ παρέχετο τῷ Διὶ

χηθῶνα θήσκειν, ἀνάν-
 τον αὐτ' αὐτῷ δέλοντα. ὡς
 δὲ ἦσαν εἰς τ' ὑπερβορείους
 πρὸς Ἀτλαντα, ὑποδύν-
 τῳ Περμηθέως τῷ Ἡρα-
 κλεῖ αὐτὸν ὅπῃ τὰ μῦλα
 μὴ πορδέεσθαι· διαδεξάμε-
 νον δὲ Ἀτλαντῷ τ' πύ-
 λον, ὑποσελῆν ἐκείνων·
 πεισθεὶς δὲ, διεδέξατο.
 Ἀτλας δὲ δρεψάμενῳ παρ'
 Εὔπειδων τέτα μῦλα, ἦ-
 κε πρὸς Ἡρακλέα. καὶ μὴ
 βελόμενος τὸν πύλον ἔχειν,
 καὶ σπείραν ὅπῃ τῆς καφα-
 λῆς δέλων περὶσάδαι. τῷ-
 πο ἀκούσας Ἀτλας ἐπ' ἡῆς
 καταδύεις τὰ μῦλα, τὸν
 πύλον διεδέξατο. καὶ ὕ-
 πως ἀνελόμενῳ αὐτὰ, Ἡ-
 ρακλῆς ἀπὸ πλάγῃ εἰς τοὺς
 εἰς φασιν, ἔπειθ' Ἀτλαν-
 τῷ αὐτὰ λαβεῖν, ἀλ-
 λά αὐτὸν δρεψάδαι τὰ
 μῦλα κτείναντα τὸν φρε-
 σμῶτα ὄφιν. κενίσας δὲ
 τὰ μῦλα Εὐρυπύτῃ ἔδω-
 κεν· ὃ δὲ λαβὼν, Ἡρα-
 κλεῖ ἔδωξέησιν. παρ' ἧς
 λαβούσα Ἀθλῶν, πάλιν
 αὐτὰ ἀπὸ κόμισιν, ὅσον
 γὰρ ἡ αὐτὰ τεθῆναι πε.

reduxit : qui illum pro Chi-
 rone , qui mori cupiebat , im-
 mortalem esse declarat. Post
 autem quam Hyperboreos ad
 Atlantem pervenit , ac Pro-
 methei prudentiâ commone-
 factus est Hercules , ne ad
 Hesperidum mala proficisce-
 retur , sed ipse Atlanti in cœ-
 lo sustinendo succederet , il-
 lumque pro se mitteret , per-
 suasus excepit. Atlas autem ,
 decerptis ex Hesperidum hor-
 tis tribus malis , ad Herculem
 redit. Qui , cū cœlum ha-
 bere subterfugeret , cesticil-
 lum , inquit , se velle facere
 suo capiti imponendum [quo
 commodius tantum cœli pon-
 dus ferre posset.] Quod ubi
 audivit Atlas , depositis hu-
 mi pomis cœlum , recepit : at-
 que ita poma Hercules conse-
 cutus discedit. Sunt verò qui
 dicant , hæc non ab Atlante
 habuisse , sed ipsum , cœso
 dracone custode , decerpisse ,
 quæ secūm delata dedit Eury-
 stheo. Tum ille accepta Her-
 culi condonavit , à quo cū
 Minerva accepisset , ea rur-
 sus reportavit , quoniam re-
 ligiosum erat , ea alicubi col-
 locari.

§. 12. Duode-

§. 12. Duodecimus labor in-
 junctus est Cerberi ab inferis
 abstrahendi. Hunc autem ter-
 na canum capita, & draconis
 caudam, & in dorso serpen-
 tum omnium generum capita
 habuisse ferunt. Descensus
 igitur ad hunc canem, Eleusi-
 nem ad Eumolpum se contu-
 lit, ut ab eo Cereris sacris ini-
 tiaretur. At verò externis ad
 ea sacra tunc admitti non lice-
 bat. Thespius factus adopti-
 vus Pylis filius, initiabatur,
 qui ne mysteria spectare qui-
 dem jam poterat, qui nondum
 Centauri cædem expia-
 rat. Hercules demum ab Eu-
 molpo tanti criminis conta-
 gione expurgatus, Cereris sa-
 cris initiatur. Inde ad Tæna-
 rum Laconiae promontorium,
 ubi ad inferni descensum os-
 tium patet, accessit. Hac ad
 inferos penetravit: quem cum
 animæ conspexissent, duabus
 exceptis, Meleagri ac Medu-
 sæ Gorgonis filiae, omnes in
 fugam abiere. In Gorgonem
 verò Hercules ensē ut in vi-
 vam nudavit: tum illud à
 Mercurio vanum spectrum es-
 se discit. Mox, ubi ad Plutonis
 portas ventum est, Theseum

§. Δωδεκάτον ἀνάλον ἐπι-
 τάγη, Κέρβερον ἐξ ᾧδου
 κομίζειν. εἶχε δὲ τρεῖς
 κεφαλὰς κυνῶν κεφα-
 λαί, τὴν δὲ τρίτην δρά-
 κοντος, καὶ δὲ τῶν πάντων
 γένων ὄφρων κε-
 φαλαί. μέλλων οὖν ὅτι τῶν
 τῶν ἀπέναι, ἦλθε πρὸς
 Εὐμόλπον, πρὸς Ἐλ-
 εῦσινον βουλευόμενος μυστή-
 ραι. ὡς δὲ ἐκ ἐξόν ξέ-
 νοις τότε μυσταίει. ἐπειδή-
 νη Θέσπιος Πυλίου παῖς
 ἡρώμενος ἐμμεῖτο· μὴ δυν-
 νάμενος δὲ ἰδεῖν τὰ μυσ-
 τήρια, ἐπεὶ ἐκ ὧν ἦν
 σμένον τὸν Κενταύρου φό-
 νον. ἀγριότητες ὑπὸ Εὐμόλ-
 πῳ, τότε ἐμυήθη. καὶ παρὰ
 τῶν ἡρώμενος ὅτι Ταινάρου
 τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς
 Ἀΐδου καταβάσεως τὸ εἰ-
 μόν ὅτι, διὰ τῆς ἀπῆει.
 ἐπὶ τῆς δὲ ἰδὼν αὐτὸν αἱ
 ψυχαί, χρεῖς Μελεάγρου
 καὶ Μεδύσης τῆς Γοργόνος,
 ἔφυγον. ὅτι δὲ τὴν Γορ-
 γόνα τὸ ξίφος, ὡς ζῶσαν,
 ἔλκει. καὶ παρὰ Ἑρμοῦ μαρ-
 δάνει, ὅτι κενὸν εἰδωλόν
 ἔστι. παρσίον δὲ τῶν Ἀΐδου
 πυλῶν ἡρώμενος, Θησέας

Q

εὔρε , καὶ Πειρίδου τὸν
 Περσεφόνης μνησδόμενον
 γάμον , καὶ διὰ τοῦτο διεύ-
 νηται. διασάμβροι δὲ Ἡρακλέα ,
 ταῖς χεῖρας ὥρερον , ὡς ἀνα-
 στήσμενοι διὰ τῆς ἐκείνου
 βίας. ὁ δὲ Θησέας μὲν λαβό-
 μιν· τὴν χεῖρα δὲ ἤγαγε· Πει-
 ερίδου δὲ ἀναστήσαι βεβόη-
 σεν , τῆς γῆς κινεμένης ,
 ἀφῆκεν· ἀπκύλισε δὲ καὶ
 τὴν Ἀσκαλάφην πέτρῃ. βεβό-
 μιν δὲ αἶμα τῆς ψυχῆς
 πλάγχθη , μίαν δὲ Ἀΐδου
 βοῶν ἀπίσφαξεν. ὁ δὲ νέ-
 μων αὐταῖς Μενόιπτος ὁ Κό-
 δωνύμης προσκαλεσάμενος
 εἰς πάλιν Ἡρακλέα , ληφ-
 θείς μίσην , καὶ ταῖς πλάχε-
 ῖς κατεῖχε , ὑπὸ Περσεφόνης
 παρητήθη. αἰτοῦντο δὲ αὐ-
 τοῖς Πάτωνας τὴν Κέρβερον ,
 ἐπὶ ταῖς ὁ Πάτωνας ἄγειν
 χεῖρας ὧν εἶχεν ὅπλων κρα-
 τοῦνται. ὁ δὲ δῖον αὐτὸν
 ὅπῃ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέρον-
 τος , τῷ τε θύρακι συμπε-
 φρογμένον , καὶ τῇ λεοντῇ
 συσκευασθεῖς , καὶ περὶ βαλὼν
 τῇ κεφαλῇ ταῖς χεῖρας , ἐκ
 αὐῆς , καὶ πρὸ δακνόμενον
 ὑπὸ τοῦ κτεῖνος δράκοντος ,
 κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου , καὶ

ac Pirithoum Proserpinæ nu-
 ptias poscentem , eaque de
 causa devinctum invenit. Hi
 conspicati Herculem , velut
 illius viribus redituri in vitam,
 manus porrigebant: tum ille
 Theseum manu prehensum
 excitavit: sed Pirithoum quo-
 q; revocare in vitam cupiens,
 ob terræ motum dimisit, &
 Ascala phi saxum revolvit. Ad
 hæc sanguinem animis præbi-
 turus, unam ex Plutonis bubus
 jugulavit. Cæterum Menœ-
 tius, Ceuthonymi filius, Plu-
 tonis bubulcus, cūm provo-
 casset in palæstram Hercu-
 lem, perfractis costis, ac me-
 dius ab eo prehensus, Pro-
 serpinæ deprecatione serva-
 tus est. Demūm Hercules
 Cerberum à Plutone depof-
 cit. Is illi, sine armis, quibus
 communitus advenerat, ca-
 nis abducendi potestatem fa-
 cit. At Hercules nactus illum
 pro Acherontis portis, thora-
 ce circumseptus, ac leonis
 pelle contectus, & circum-
 jectis illius capiti manibus,
 haud abire permittit, etsi à
 dracone, qui in Cerberi cau-
 da existeret, morderetur,
 cervicem comprimens, ac

belluam præfocans , parere coegit. Captum itaque Cerberum ad Eurystheum regressus per Træzenen , abduxit. At Ceres Ascalaphum in bubonem mutavit. Hercules Eurystheo monstratum Cerberum rursus ad inferna re-duxit.

CAP. VI.

PORRÒ Hercules exantlatis laboribus , Thebas regressus , Megaram quidem Iolao conjugem dedit : ipse verò uxorem ducturus, Eurytum Oechaliæ regulum , qui sagittandi peritiâ se ; ꝓ filios suos vicerit , certaminis præmium Ioles filia connubium proposuisse accepit. Oechaliam igitur profectus , cùm sagittandi arte iis omnibus præstantior extitisset , uxorem certè promissum certaminis præmium minimè consecutus est. Iphitus sanè filiorum maximus Iolem Herculi concedendam esse censebat : At Eurytus , cæterique filij dehortari , ne , quam fortè prolem ex ea susciperet , aliquando obtruncaret , pertimescentes.

ἄρχων τὸ θείον ἔπεισε. συλλαβὼν ἔν αὐτὸν , ἦκε [πρὸς Εὐρυπύδα] διὰ Τρῶ-ζην ὁ ποιησάμενος ἡ ἀσκάλαφον [μέγαν] ἔν Δημήτρει ἐποίησεν ὄνον. Ἡρακλῆς δὲ Εὐρυπύδῃ δεί-ξας ἡ Κέρβερον, πάλιν ἐκό-μισεν εἰς Ἀΐδου.

Κ Ε Φ. Γ.

MΕΤὰ δὲ τὰς ἀθλοῖς Ἡρακλῆς ἀφικόμε-νος εἰς Θήβας , Μέγαραν μὲν ἔδωκεν Ἰολάῳ· αὐτὸς δὲ γῆμαι Νίλων , ἐπωιδάνε-το [Εὐρύτου] Οἰχαλίας θυιάστῳ ἄθλον προτιθέναι τὸν Ἰόλης ἡ Νυκταγῶς γά-μον , τῷ νικήσαντι τοξικῇ αὐτόν τε , καὶ τὸς παῖ-δας αὐτῷ ὑπαρχόντας· ἀφι-κόμενος οὖν εἰς Οἰχαλίαν , καὶ τῇ τοξικῇ κρείττων αὐ-τῷ γυνόμενος , ἐκ ἔπυχε τῷ γάμῳ. Ἰφίτε μὲν ἡ προσβυτί-ρε ἡ παίδων λέγοντο δι-δόναι τῷ Ἡρακλεῖ ἡ Ἰόλῳ, Εὐρύτε δὲ καὶ ἡ λοιπὸν ἀπαγορεύοντων , καὶ διεδοί-κναι λεγόντων , μὴ τιανο-ποιησάμενος τὰ γυνήσμενα· πάλιν ἀποκρίνη.

Q ij

§. β. Μετ' ἑ πολὺ δὲ
 κλαπείων ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ
 Αυτολύκου βοῶν. Εὐρυ-
 τος μὲν ἐνόμizεν ὅφ' Ἡρα-
 κλέους γαργιέναι τὸτο. Ἰφι-
 τῷ δὲ ἀπιστῶν, ἀφικνέ-
 ται πρὸς Ἡρακλέα, κῆσων
 πρὶν ἔκριναι ἐκ Φερῶν
 αὐτῷ σπασκῆναι τὴν ἀποδα-
 νοῦσαν Ἀλκῆστιν Ἀδμήτην,
 ὅθεν αὐτῷ συζῆτομαι τῆς
 βόας. Ἡρακλῆς δὲ ὑπε-
 κρίνεται, καὶ ξενίζει μὲν
 αὐτόν. μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ
 ἀπὸ τῆς Τίρυνθιων ἔρρι-
 ψεν αὐτὸν τειχῶν. κτῆμαρ-
 θῆναι δὲ θύλων τὸν νό-
 τον, ἀφικνέται πρὸς Νη-
 λέα. Πυλίων ὡς οὗτῳ
 δυνάστης. ἀπιστιμῶν δὲ
 Νηλέως αὐτὸν διὰ τὴν
 πρὸς Εὐρυτον φιλίαν, εἰς
 Ἀμύκλας παραγμύδουθ',
 ὑπὸ Δηϊφόβου τοῦ ἱπ-
 πολύτου κτῆμαρται, κα-
 τακτεῖς δεινῇ νόσῳ διὰ
 τὸν Ἰφίτου φόρον, εἰς Δελ-
 φούς παραγμύδουθ', ἀπαλ-
 λαγμὸς ἐπυρδάνετο τῇ νό-
 σου. μὴ χρησιμώδους δὲ
 αὐτῷ τῇ Πυθίᾳ, τὸν τι-
 νὸν συλαῖν ἔδεικε, καὶ
 τὸν τριπόδα βασιλέας, κα-

§. 2. Hinc verò non longè
 pòit tempore, abactis ex Eu-
 boea per Autolycum bubus,
 Eurytus id Hereulis persuasit
 confectum esse putavit. Con-
 trà Iphitus id minimè cre-
 dens, ad Herculem convolat,
 eique à Pheris venienti oc-
 currit, quo tempore ferva-
 tam ab se jam mortuam Al-
 cestin Admeto marito resti-
 tuerat. Proinde Iphitus Her-
 culem, ut secum boves vesti-
 garet, cohortatur. Id illi He-
 cules se præstiturum pollice-
 tur, & eum quoque hospitio
 accepit. At furore iterùm agi-
 tatus, hunc è Tirynthiorum
 mœnibus dejecit. Cùm verò
 commissæ cædis causâ expia-
 ri vellet, ad Neleum Pylio-
 rum Dynastam proficiscitur:
 exclusus autem ab eo, quod
 olim vetus cum Euryto sibi
 benevolentia intercesserat,
 Amyclas pervenit, ubi illum
 Deiphobus Hyppolyti filius
 sceleris contagio lustravit;
 deinde gravi morbo de Iphiti
 nece correptus Delphos adiit:
 ac morbi finem roganti illi
 Pythia nihil respondet: at
 Hercules eo nomine spoliare
 templum voluit, avectoque

tripode, propriam sibi oraculorum ædem construxit : ac mox ab Apolline in eum pugná commissâ , Jupiter inter hosce duos medium fulmen demisit , eoque modo dirempta illorum pugna , hoc Hercules oraculum habuit: Morbi finem tum fore , cùm triennium totum venditus servierit servitutem , & commissæ cædis ergo Eurytæ æstimationem pependerit.

§. 3. Mercurius hoc oraculo dato, Herculem vendit, eumque Omphale Jardani filia Iydorum regina mercatur: cui Tmolus conjux moriens regnum reliquit. Sed Eurytus oblatam fraternæ cædis æstimationem admittendam minimè censuit. Interim Hercules Omphalæ serviens, non procul ab Epheso Cercopas captos in vincula conjecit. Syleum verò in Aulide, qui peregrinos eà iter facientes terram fodere compelleret, refoffis ab radice vitibus, unà cum Xenodice filia interfecit. Idemque ad Dolichen insulam delatus, ac videns Icariorum corpus in litore ejectum, sepulturæ dedit, ab eoque Do-

ποσάδζει μαρτυρῶν ἴδον.
μαρμύρου δὲ αὐτῷ Ἀπίλ-
λων, ὁ Ζεὺς ἴησι μίσσην
αὐτῷ παραυόν. καὶ τῷ-
τον διαλυθέντων τὸν πτό-
πον, λαμβάνει χρησμὸν
Ἡρακλῆς· ὅς ἐλεγεῖν ἀπαλ-
λαγμὸν αὐτῷ τῆς νόσου ἐστι-
δαι περὶ δένπ, καὶ τεῖα
ἐπὶ δουλῶσαντι, καὶ δένπ
ποινῶν τῷ φόβῳ πῶς πῶς
Εὐρύτη.

§. γ. Τοῦ δὲ χρησμοῦ
διδόντος, Ερμῆς Ἡρακλέα
παρασκεῖ· καὶ αὐτὸν ἀνεί-
ται Ομφάλη Ἰαρδάνῃ, βα-
σιλεύσῃ Λυδῶν, ἣ πῶς ἡγα-
μονίαν πελάτων ὁ γῆρας
Τμῶλ· κατὰ λῆπ. πῶς μὲν
οὕτως πῶς κομῶνται Εὐ-
ρυτῷ ὁ περιεδίδετο. Ἡ-
ρακλῆς δὲ Ομφάλη δου-
λῶν, τὰς μὲν πρὸς τὸ Εὐρε-
σον Κέρκοπας συλλαβὼν ἔδη-
σεν. Συλῆα δὲ ἐν Αὐλίδι
τὰς παριόντας ξένους ἐκά-
πην ἀναγκάζοντα, σὺν ταῖς
ρίζαις τῶν ἀμπίλων σκάψας
μὲν τὸν θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀ-
πὸ κλίνης, καὶ περὶ τὴν νῆσῳ Δο-
λίχῃ, τὸ Ἰχάρῳ σῶμα ἰδὼν
τοῖς αἰχμαλοῖς περιεσφύμε-
νον, ἔθαψεν· καὶ τὴν νῆσον αὐτῇ

Δολίχης Ικαρίαν ἐκάλεσαν. αἰτ' ἔτε τε Δαίδαλ' ἐν πιάσῃ εἰκόνα παραπλησίαν καταπλάσσαν Ἡρακλεῖ. ὡς νυκτὸς ἀγνοήσας Ἡρακλῆς, λίθῳ βαλὼν, ὡς ἔμπροσθεν ἔπληξε. καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρεδε παρ' Ομφάλλῃ, λέγεται δ' ὅτι Κόλχοις πλοῦν ἤλυθεν, καὶ πλὴν τοῦ Καλυδωνίου χάπτου θῆραν, καὶ Θησέα παρθενὸν ἐν Τειρῆσιν εἰς τὸν Ἰσθμὸν κατέβηκεν.

§. 3. Μετὰ δ' ἡ πλὴν λατρείαν ἀπαλλαγείς τῆς νόσου ὅτι Ἴλιον ἔπει πνυκτονότορις ἔκπρωξις διὰ σωμαθροῖσας φρατὸν ἀνδρῶν αἰείων ἐκυσίαις διελόντων φρατύνεσθαι καταπλάσας δὲ εἰς Ἴλιον, καὶ μὴ ἔτι νεῶν φυλακῇ Οἰκλεῖ κατέλιπεν. αὐτὸ δὲ μὴ ἔτι ἀγῶν αἰείων ἄρμα ὅτι καὶ πάλιν. παραγυρόμενος δὲ ὅτι τὰς ναῦς σὺν τῷ πλήθει Λαομίδων, Οἰκλέα μὲν ἀπὸ πικλῆνε μαχόμενον ἀπελάθει δὲ, ὡς δ' ἔτι μετὰ Ἡρακλέους, ἐπολιορκίῃ. καὶ δὲ πολιορκίας ἐνεπίσης, ῥήξας τὸ πείρος Τελα-

lichen insulam mutato nomine, Icariam vocavit: Cujus beneficij causâ Dædalus è picea Herculis imaginem consimillimam effinxit, quam cum ignoraret, Hercules per noctem lapide, vivam esse opinatus, percussit. At quo tempore apud Omphalem serviret, aiunt tum in Colchos navigationem, Calydoniique apri venationem confectam fuisse, ac Theseum, qui Træzene Isthmum advenerat, cum expiasse.

§. 4. Porro post servitutem, morbo liberatus, navibus ordine remorum quinquaginta præditis decem & octo, collectâ fortissimorum volonum manu, in Ilium navigavit: Postea verò quàm Ilium cum classe appulit, eam Oicli custodiendam reliquit. Ipse autem cum cæteris rei bellicæ peritissimis in urbem promovit, Laomedon interea factum cum multitudine in classem imperu, Oiclem quidem pugnantem interfecit, at rejectus ab Herculis copiis intram urbem obsideri cæpit: cumque urbis obsidione continenti premeretur, refractis TELA-

mo muris primus urbem intrat, & post eum Hercules. At ubi Telamonem prius intrasse videt, stricto in eum ense vadit; Nam is meliorem seipso volebat neminem. Id cum Telamon providè animadvertisset, proximos adjacentes lapides colligere aggredditur. Tum Hercules, quidnam faceret, percontatur: aram ille inquit Herculi Callinico se excitare. Tum is Telamonem laudavit. Mox verò capto Ilio, sagittis confecto Laomedonte, cum filiis suis, præter unum Podarcem, Telamoni Hesionem, Laomedontis filiam, ob rem præclarissimè gestam, præmij loco dedit: [ex qua postea Telamo Teucrum procreavit:] & huic quem veller captivorum abducendum concedit. Ea verò cum sibi Podarcem fratrem delegisset, Hercules hunc prius in servitutem redigendum esse ait. Tum etiam illa adjecit, quidnam ipsi harum rerum causâ, ut eum accipiat, datura sit. Ea verò pro vendito fratre demptum è capite suo flammeum aureum dedit. Hinc pro Po-

μῶν, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ μετὰ αὐτὸν Ἡρακλῆς· ὡς δὲ εἰδίατο Τελαμῶνα πρῶτον εἰσάγηλυσέν τε, παρὰ μὲν τὸ ξίφος, ἐπ' αὐτὸν ἦεν· μηδὲνα δέλαν ἐαυτοῦ κρείττονα τομίζουσι. σιωπῶν αὐτὸ Τελαμῶν, πησίον λίθους κοιμένοις συήθροισεν. αὐτὸ δὲ ἐρωμένου τί πρῶτος βωμὸν εἶπεν Ἡρακλῆος· ἑτασκάδεν Κάλινικον. ὁ δὲ, ἐπαινέσας, αἰς εἶλε τὴν πόλιν, ἑτασκάδεν Λαομέδοντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χυεῖς Ποδάρκου, Τελαμῶνι ἀριστίον Ἡσίων τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα δίδουσι [ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμῶν τὸν Τεῦκρον ἔσχευε.] καὶ ταύτην συγχωρεῖ ἡδ' αἰχμαλώτων ὃν ἤδελεν, ἄλλα. τῆς δὲ αἰρουμένης τὸν ἀδελφὸν Ποδάρκου, ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δούλον ἔμεναι, καὶ τότε, πῶς ποτε δοῦσαν αὐτ' αὐτῇ, λαβεῖν αὐτόν. ἡ δὲ πωροσκομένη χυσιῶ τὴν ἑλὺπην ἀφελομένη τῆς Κραλῆς, ἀπ' αὐτῶν ὅδον

Ποδάρκης ΠείαμΘ ἐκλή- dardces Priamus est nomina-
 θη. tus.

Κ Ε Φ. 5.

C A P. V I I.

Π Λέοντος ὃ ἀπὸ Τροίας
 Ἡρακλείου, Ἡρακ-
 λεύου ἔπιμψε χειμῶνας·
 ἐφ' οἷς ἀγανακτίσας Ζεὺς
 ἐκρέμασεν αὐτὸν ἐξ Ολύμ-
 που. προσέειπε δὲ Ἡρακλῆς
 τῷ Κῶ, καὶ νομίσαντες αὐ-
 τὸν οἱ Κῶοι λησρικὸν ἄγειν
 εἶλον, βάλλοντες λίθοις
 προσπέλιν ἐκώλυον. ὁ δὲ
 βιασάμενος ἔνῃσεν εἰς· καὶ
 ἔβασιλέα Εὐρύπυλον Αστυ-
 παλαίας παῖδα καὶ Ποσειδῶ-
 νος ἔκλεινε. ἐκράδη δὲ καὶ
 ἔμαχην Ἡρακλῆς ἀπὸ Χαλ-
 κιδόνος· καὶ Διὸς ἐξαρπάσαν-
 τος αὐτὸν, ἐδὲ ἔπαυε. πορ-
 θήσας ὃ Κῶ, ἦκε δὲ Ἀθίναϊ,
 εἰς Φλόραν· καὶ μὲν Διὶ
 κατεπολέμησε Γίγαντας.

§. β. Μετ' ἐπὶ πολὺ δὲ ἐπ'
 Αὐγείαν ἐστράτευετο, σωμα-
 θροίσας Ἀρκηδικὸν στρατὸν,
 καὶ παραλαβὼν ἐδύλοντας
 ὅσους ἄσων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος
 ἀρίστων. Αὐγείας δὲ τὸν ἀφ'
 Ἡρακλῆς πόλεμον ἀκούων,
 κατίσθησεν Ἠλείων στρατη-
 γικῇ, Εὐρύτορ καὶ Κτήα-

Herculi verò ab Illo clas-
 sem reducenti Juno fœ-
 dam immisit tempestatem :
 quamobrem Jupiter indigna-
 tus eam ex Olympo suspen-
 dit. Hercules interea cùm ad
 Cō navigaret, Coi, quòd pi-
 raticam ipse classem ageret
 existimantes, lapidum jactu
 in portum appellere prohibe-
 bant. Is autem vi illatâ, insu-
 lam cepit : Regemque Eury-
 lum Astypalææ ac Neptuni
 filium interemit. Sed & Her-
 cules inter pugnandum à
 Chalcodonte vulneratus fuit,
 & Jovis ope conservatus mali
 nihil pertulit. Inde Cō deva-
 statâ, Phlegrum, ob Miner-
 vam adivit : ubi unâ cum Diis
 Gigantes debellavit.

§. 2. Nec longo pòst tem-
 pore Arcadum magnâ manu
 collectâ, & acceptis secum ex
 urbibus Græciæ volonibus
 fortissimis, in Augeam bel-
 lum movit. Augeas interim
 ab Hercule expeditionem in
 se comparari audiens, ab
 Eliensibus Eurytum & Ctea-
 tum

tum geminos duces delegit : qui viribus , atque opibus omnes eorum temporum mortales anteibant : hi Moliones & Actoris filij erant , licet Neptuni esse dicerentur. Actor etiam Augeæ frater erat. Enimverò accidit ut per ejusce expeditionis tempus Hercules in morbum incidere : eamque ob causam cum Molionidis pacem inivit : qui , cum postea Herculem morbo pressum rescissent , ejus copias insidiis aggrediuntur , ac multos trucidant. Nec ob id tamen jam tum ab re bellicâ Hercules recessit. Ad cum tertio rursus Isthmici ludi celebrarentur , missos ab Eleis Molionidas cum aliis simul immolatu- ros ad Cleonas , per insidias circumveniens trucidat , & ductis in Elin copiis urbem cepit , occisoque cum filiis Augea , Phyleum reduxit , ei- que regnum attribuit. Ad hæc etiam Olympicum certamen instituit , ac Pelopiarum statuit , necnon duodecim Deorum aras deinceps excitavit.

§. 3. Post autem Elidem castram adversus Pylum castra

τον συμφυεῖς· οἱ δὲ Διωάμει
τοῖς τότε ἀνδράποισ ὑπο-
βάλλον· παῖδες δὲ ἦσαν
Μολιόνης καὶ Ἀκτοῦρος·
ἐλέγντο δὲ Ποσειδῶνι Θ.
Ἀκτωρ δὲ ἀδελφεὶς ἔν Ἀυ-
γαίῃ. σωῆσεν δὲ Ἡρακλεῖ
μετὰ τῷ στρατιῶν νοσή-
σαι. διὰ τοῦτο καὶ ἀπον-
δῆς πρὸς τὸς Μολιονίδας
ἐποιήσαντο· οἱ δὲ ὕστερον
ὀπρῶντες αὐτὸν νοσηῶντα,
ἐκπύδοντα τῷ στρατιώμα-
τι, καὶ κτείνουσι πολλοίς.
τότε μὲν οὖν ἐκ ἀνεχάρη-
σιν Ἡρακλῆς· αὐτὸς δὲ τῇ
τείχῃ Ἰσθμιάδος πελυμέ-
νης, Ἡλείων τὸς Μολιο-
νίδας πεμψάντων σιωδύτης,
ἐν Κλεωναῖς, ἐπεδρῦσας τέ-
τοις Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. καὶ
στρατιυσάμενος Θ. ὅτι τῇ Ἡλίῳ
εἶλε τῇ πόλιν. καὶ κτείνας μὲν
τῶν παίδων Ἀυγαίαν, κατὰ-
γαγε Φυλῆα, καὶ τέτρω τῷ
Βασιλείῳ ἔδωκεν. ἔθηκε δὲ
καὶ τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶ-
να· Πέλοπος τε βασιλὸν
ἰδρύσαντο, καὶ θεῶν δώδε-
κα βωμοὺς ἐξῆς ἐδίδμα-
το.

§. γ. Μετὰ δὲ τῆς Ἡλι-
δος ἁλώσει, ἐφράτθον ὅτι

R

Πυλον' καὶ τὴν πόλιν ἐ-
 λών, Περικλύμενον κλεί-
 νει τ' ἀλκιμώτατον ἦν Νη-
 λέως παίδων, ὃς μεταβήων
 ταῖς μορφαῖς ἐμάχετο. τ' δὲ
 Νηλεΐα, καὶ τὰς παῖδας
 αὐτῆς χεῖρες Νέστορος, ἀπικ-
 τινε. οὗτ' δὲ νέε' ὦν πα-
 ρὰ Γερηνίοις ἐτρίφετο. πρὶν
 τὴν μάχην, καὶ Ἀῶ δ' ἔτρω-
 σεν Πυλίοις βοηθῆντα. ἐλὼν
 δὲ τὴν Πύλον, ἐφράπνευεν
 ὅπῃ Λακεδαιμόνα μετελθεῖν
 τὺς Ἰπποκόωντ' παῖδας
 δέλων ἀρρίζετο μὲν γὰρ αὐ-
 τοῖς, καὶ δίοπ' Νηλεΐ σωσι-
 μάχῃσαν μάλιν τ' ὠρμίδη,
 ὅπ' Ἀικυμνίῃ παῖδα ἀπικ-
 τειαν. διωμένε γὰρ αὐτῆς τὰ
 Ἰπποκόωντ' βασιλεια, ἐκ-
 δράμων κύων ἦν Μολοπή-
 κων ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο. ὁ δὲ,
 βαλὼν λίθον ἐπίτυχε τῷ
 κυῷ. ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ
 Ἰπποκοωνήδαι, καὶ τῶν πον-
 τες αὐτὸν ποῖς σκυτάλοις,
 ἀπέκλιναν. τὸν δ' ἔτετε θαλά-
 στον ἐκδικῶν, στρατεῖαν ὅπῃ
 Λακεδαιμονίαν σωήδροιζε.
 καὶ Ὀδραχνοῦν εἰς Ἀρ-
 καδίαν, ἠξίου καὶ Κη-
 φέε μετὰ ἦν παίδων, ὧν
 εἶχεν, εἵκοσ, συμμαχῆιν.

promovit, & urbe expugnata
 Periclymenum Nelei filiorum
 fortissimum, qui in varias in-
 ter pugnandum formas muta-
 batur, Neleumque & ejus fi-
 lios omnes, uno excepto Ne-
 store, interfecit. Hic enim
 puer adhuc apud Gerenios a-
 lebatur. Quin etiam ea in pu-
 gna Plutonium Pylis opitu-
 lantem vulneravit. Dein ever-
 sa Pylo in Lacedæmonem
 Hippocoontis filios punitu-
 rus, bellum gerit: quibus,
 quoniam Neleo suppetias tu-
 lissent, erat iratus: &, quod
 Licymnij filium occidissent,
 longè magis illis succensebat.
 Nam cum ipse Hippocoontis
 regiam spectaret, erumpit
 illicò in eum Molossici gene-
 ris canis: tum puer arreptum
 lapidem in canem conjecit,
 nec lapidis coniectio puerum
 fefellit. Mox eruptione fa-
 ctâ, Hippocoontidæ virgis
 puerum verberantes pere-
 merunt. Hujusce igitur mor-
 tem ulturus, exercitum in
 Lacedæmonios comparavit:
 atque in Arcadiam castris pro-
 motis, Cepheum cum viginti,
 quos habebat, filiis, ut belli
 socius esse velit, obtestatur.

At Cepheus veritus ne reli-
ctam à se Tegeam Argivi bel-
lo invaderent, expeditionem
detrectabat. Tum Hercules,
sumptâ de Minerva æneâ
Gorgonis comâ in urnâ, Ste-
ropæ Cephei filiz muneri de-
dit, hisce adjectis verbis,
Quandoque militum copiis
ingruentibus eam comam de
mœnibus, nec tamen prævi-
sam, sublimem ostenter, ho-
stium futuram everfionem
prænūciatura. Quo facto, Ce-
pheus cum filiis expeditionem
secutus est. Atque idem in
pugna, filique ejus omnes
occubuerunt: his etiam accessit
Iphiclus Herculis frater. At
Hercules, cæso Hippocoonte,
ejusque filiis in servitutem re-
ductis, subjecit urbem Tyn-
dareo: & huic etiam regnum
concessit.

§. 4. Deinde Hercules Te-
geam transiens, Augem Aleæ
filiam, haud agnitam vitiavit.
Quæ cum antea puerum oc-
cultè peperisset, in Minervæ
templo deposuit. Interim pe-
ste per ea loca debacchante,
Aleas templum ingressus, &
singula rimatus, filiz partum
reperit: ac puerum in Parthe-

ιδιῶς δὲ Κηφεὺς μὴ κατα-
λιπόντ' αὐτὴν Τέγαν Ἀρ-
γεῖοι ἐπιπρατεύονται, τὴν
σρατείαν ἡρνεῖτο. Ἡρακλῆς
δὲ παρ' Ἀθηνᾶς λαβὼν ἐν
ὕδρϊ, χαλκῶν βόσφυχα
Γοργόν' ὁ Σπέρπῃ τῇ Κη-
φείῳ θυγατρὶ δίδωσιν, εἰ-
πόν, Ἐὰν ἐπὶ σρατὸς, τρεῖς
ἀνδράσιν [ἐκ] ἧς τιχῶν
ἢ βόσφυχον, καὶ μὴ περὶ δού-
σης, τροπὴν ἧς παλειμὼν
ἔστω. τέτυκτο γυμνόν, Κη-
φεὺς μὲν τῶν παίδων ἐσράττει.
καὶ κατ' ἑμὲ μάλιστα αὐτὸς τε καὶ οἱ
παῖδες αὐτῆς τιλιδύωσι· καὶ
περὶ τέτοις Ἰφικλ' ὁ τῷ
Ἡρακλείῳ ἀδελφός. Ἡρα-
κλῆς δὲ κτείνει τὸν Ἱπποκόοντα,
καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς χει-
ροπαύει, τὴν πόλιν Τυν-
δαρέῳ καταγαγὼν, ἢ βασι-
λείαν παρέδωκε τῷ τῷ.

§. 4. Παριὼν δὲ Τέγαν
Ἡρακλῆς, ἢ Ἀϋλῶν Ἀλεοῦ
θυγατέρα εἶδεν, ἀγνοῶν ἐφ-
θίμεν. ἢ δὲ, τεκοῦσα κρυφαῖα
βρέφος, κατέθετο ἐν τῷ τε-
μένει τῆς Ἀθηνᾶς. λοιμὴ δὲ τῇ
χωρᾷ φθιερμένης Ἀλεὺς
εἰσιλθὼν, καὶ ἐρευνῆσαι εἰς τὸ
τίμνος, καὶ τὴν θυγατέρα ἀνι-
εῖν εἶδε. ἰδὼν οὖν τοῦ βρέφους οἶε

R ij

τὸ Παρθέριον ἔως ἐξέδητο· καὶ τὸτο μὲν κτὶ θεῶν πρὸς θεογονίαν ἰσχυρῶς. Θηλυὲν μὲν γὰρ ἀπὸ Πόκος ἔλαφον ὑπέχευεν αὐτῷ, ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὰ βρέφον, Τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτόν. Αὐτῷ δὲ ἔδωκε Ναυπλίου τῷ Ποσειδῶνι, ὑπὸ οὐρανὸν ἀπὸ μωλῆσαι. ὁ δὲ Τεύδραντι τῷ Τῶν Δρανίας δουλῶν αὐτῷ ἔδωκεν καὶ καὶ τὴν γυναικα ἐποίησεν το.

§. 4. Ηρακλῆς δὲ παρὰ γυμνασίῳ εἰς Καλυδῶνα, ὅτι Οἰνείας θυγατέρα Δηϊάνην ἐμνηστεύσατο. καὶ διαπυλάσας ὑπὸ τῷ γάμῳ αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν ἀπικαδόντων παύσῃ, πειέκλασε τὸ ἔτερον τῷ κέρατων. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνην γαμήν, τὸ δὲ κέραν Ἀχελῶν λαμβάνει; διὰ τὸ αὐτὸν τὸ ἄμαλθείας. Ἀμαλθεία δὲ ἢ Αἰμονίῳ θυγατρὶ, ἢ κέραν εἶχε παύσῃ· τὸτο δὲ, φερεινὸς λέγει, δυνάμειν ἔχει τοιαύτως, ὥστε βροχὸν ἢ ποτὶν, ὅταν εὐξαίῳ τις, παρέχειν ἄφρονον.

§. 5. Στερίθει ὁ Ηρακλῆς ἐν Καλυδωνίῳ ἐν ὁσπερ

num montem deferendam, exponendumque dedit; qui divinā quadam providentiā conservatus est. Nam, quæ nuperrimè cerva pepererat, illi ubera præbuit: mox autem pastores assumptum infantem Telephum vocitarunt. Sed & Aleas Augen Nauplio Neptuni filio extra fines vendendam exportari iussit. Hic autem Teuthranti Teuthraziæ urbis Dynastæ tradidit, & ille eam sibi postea uxorem fecit.

§. 5. Cæterum Hercules Calydonem profectus, Dejaniram Æneii filiam conjugem depoposcit, ac luctatus, matrimonij huiusce de causa, cum Acheloo in taurum transformato, unum illi de cornibus perfregit. Itaque Dejaniram duxit: cornūque Acheloo redditur, cuius loco Amaltheæ cornu accepit. Hæc Hæmonij filia fuit, quæ tauri cornu habuit. Id, ut Pherecydis testimonio comprobatur, ejus erat facultatis, ut quicquid esculenti ac poculenti quispiam expetisset, copiosè admodum suppeditaret.

§. 6. Insuper Hercules præ Calydoniis contra Thestro-

tos bellum gerit, qui urbe Ephyra, cui Phylas Rex præerat, vi captâ, congressus cum Astyoche hujusce filia, Tlepolemi fit pater. Cum verò apud eos permaneret, ad Thestium misit, ac septem ferme filios vi retinere dicebat, de quibus tres ablegaturum se Thebas, at reliquos quatuor in Sardiniam insulam veluti colonos se transmissurum. Quibus confectis, cum apud OEneum in convivio esset, pugno percussum EUnomum Architelis filium ei pocula propinantem occidit. Is autem OEneo propinquus erat. Sed pueri pater, quod id præter ejus voluntatem factum fuisse contigisset, ei veniam dedit. Atqui Hercules legis multam secutus, exilium sustinere voluit, atque Trachinem ad Ceycem sese conferre decrevit: qui, ubi cum Deianira uxore ad EUnum amnem pervenit, ibi Nessum Centaurum manentem, qui viatores trajiciebat, offendit: eumque trajiciendi laborem mercedis loco à Diis, justitiæ suæ causâ se recepisse dictitabat. Igitur Hercules ipse per

ποις. καὶ πόλιν ἔλθων Εὐφυραν, ἧς ἑσασίλδης φύλας, Ἀσσύχη τῇ τύτῃ θυγατρὲς σωελθὼν, πατὴρ Τληπόλεμος γίνεται. διαπλῶν δὲ παρ' αὐτοῖς, καὶ πῦμας πρὸς Θέστιον, ἐπὶ μὲν καὶ τὴν ἑλὼν παῖδας, πρὸς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλων, τοὺς δὲ λοιποὺς τῶσδε πῦμας εἰς Σαρδίαν τὴν νῆσον, ἐπὶ ἀποικίαν ἡγομένων δὲ τέτων, ἐωχρὺ μένος φέρει Οἰνῆν, καὶ κοινὸν ἅμα παῖδας, ἀπὸ κλίνης Ἀρχτελοῖς παῖδα Εὐνόμενον καὶ χερσὶν δίδοντα. σὺς γὰρ δὲ Οἰνῆας οὐκ. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τῆς αὐτῆς παιδός, ἀκούσας γῆθησιν αὐτῇ συμβεβηκότα, σωεγχεσμένον. Ἡρακλῆς δὲ καὶ τὸ νόμον, τὴν φυγὴν ἡγομένην ἤδειε. καὶ δίδων πρὸς Κήρυκα εἰς Τραχίνα ἀπέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, δὴ ποταμὸν Εὐνὸν ἦκεν. ἐν ᾧ καὶ Νέσος Νέσος ὁ Κένταυρος, τὸς παιδὸντας διὰ πόρθημας μολὼν δὲ λέγων παρὰ δῶν τὴν πορθείαν εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. αὐτὸς μὲν οὐκ Ἡρακλῆς

† ποταμὸν διέβη, Διῖανεί-
ρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέ-
τραψεν ἔσω διακομίζεσθαι. ὁ
δὲ διαπερθεμένων αὐτῷ ἐπέ-
χαιρε βιάζεσθαι. τῆς δὲ
ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ὁ
Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα. Νέσ-
σον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρ-
δίαν. ἡ δὲ μέλλων πλεῖ-
στα, προσκαλεσάμενος εἶ-
πεν εἰ δούλοισι φίλτερον πρὸς
Ἡρακλέα ἔχειν, τὸν τε γό-
νον, ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς
γῆς, καὶ τὸ ῥυέν ἐκ τῆς
τραύματος τῆς ἀκίδος αἵ-
μα συμμίζσαι. ἡ δὲ ποιήσα-
σα τῆτα, ἐφύλαττε παρ'
ἑαυτῇ.

§. 7. Διεξιὼν δὲ Ἡρα-
κλῆς † Δρυόπων χώραν ὑπο-
εῖν προῆς, ἀπαντήσαντος
Θηοδόματος βεηλατοῦν-
τος, τὸν ἔπερσεν ἥν τῶν
εἰς λύσας, καὶ σφάξας,
ἡ ἐφῆσας ἐνωχίστατο. ὡς δὲ
ἦσαν εἰς Τραχίνα πρὸς Κήυ-
κα, ὑποδεχθεὶς ὑπὸ αὐτῇ,
Δρυόπας κατεπολέμησεν.
αὐτὸς δὲ ἐκείθεν ὄρμη-
θεὶς, Αἰγυμῶ βασιλεῖ Δω-
ρείων σωμαμάχῃσι. Λαπι-
θαὶ γὰρ πρὸ γῆς ὄρεον ἐπο-
λέμειν αὐτῷ, Κορώνου

se amnem tranavit, & Deia-
niram, portorium pactus, in
alteram ripam Nessō transve-
hendam commisit: tum illi
Centaurus, dum trajicit, vim
inferre aggreditur: eam verò
acclamantem audiens Hercu-
les, egressum in terram Nes-
sum in corde sagittâ percussit.
Is, ubi se moriturum videt,
mulierem ad se vocat, eique,
si velit, inquit, philtum apud
Herculem sibi habere, præci-
pit ut quod ipse semen in ter-
ram effudisset, cum sanguine,
qui ex spiculi vulnere manas-
set, commisceat. Tum illa id
factum penes se conservavit.

§. 7. At Hercules, Dryo-
pum finibus peragratis, & ci-
bi inopiâ laborans, Thioda-
mantem, plaustrum, quod à
binis bobus trahebatur, du-
centem obvium habuit: eo-
rum alterum è curru solutum,
jugulatūque, & coctum de-
voravit. Postea cū Trachi-
nem pervenisset ad Ceycem,
hospitio ab eodem acceptus,
Dryopas debellavit. Inde il-
linc promotus Ægimio Do-
riensium Regi se belli socium
fecit. Nam Lapithæ, eum de
terræ finibus Coronou ejus

belli imperatore, armis infestabant. Is igitur obsidione pressus Herculem in societatem, atque in regni partem adiutorem arcessierat. Cui Hercules opitulatus, Coronum cum cæteris suis interemit, eique regni fines universas liberas reddidit. Ad hæc etiam Laogoram Dryopum Regem cum filiis in Apollinis luco epulantem, ut virum petulantem improbumque, ac Lapitharum socium, obtruncavit. Nec multo post per Itonem iter facientem Herculem Cygnus Martis & Pelopiaz filius, ut in singulare secum certamen congrederetur, provocavit. Congressus itaque & hunc etiam interfecit. Ut autem Orchomenum pervenit, eum Rex Amyntor cum armis procedere minimè sinebat: qui, dum ita pertransire prohibetur, & hunc ipse vitâ privavit. At, cum Trachinem pervenisset, exercitum in Oechaliam adunavit, ut eo bello in Eurytum animadverteret: accitis sibi fociis Arcadibus, & Meliensibus domo Trachine, ac Locris Epicnemidibus, Eu-

κρατηρώτῃ. ὁ δὲ, πολιορκουμένῃ, ἐπιχαλέσαστο τὸν Ἡρακλέα βοηθόν, ὅπῃ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν παρέδωκεν ἐλθεῖντες αὐτῷ. ἀπὸ κτείνε δὲ καὶ Λαογόραν, μετὰ τῶν τέκνων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπείλων ὁ τεμένει δαινύμενον, ὅς εἰσὼν ὄντα Λαπίδων σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἰτῶνα εἰς μονομαχίαν προηλασῆται αὐτὸν Κύκνῃ Ἀρεῇ καὶ Πελοπίας. συσσεῖ δὲ καὶ τῶτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἦκιν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐκείνα [μετ' ὅπλων] διέρχεσθαι κωλυόμενῃ δὲ παρῆναι, καὶ τῶτον ἀπέκτεινεν. ἀφ' ἰκόμενῃ δὲ εἰς Τραχίνα, στρατεῖαν ἐπ' Οἰχαλίαν σωήδροισιν, Εὐρυτον πμωρήσασθαι δέλων· συμμαχοῦντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλίων τῶν ἐν Τραχίνῃ, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημίδων, κτήνας μετὰ τῶν παίδων

Εὐρυτον, αἶψά τινι πάλιν.
καὶ δάψας ὅψ' αὐτῷ
φρατρίσσι μένων τοῖς ἀπο-
θανόντας, ἴ' πᾶσιν τε τὸν
Κήρυκα, & Ἀργεῖον, καὶ Μέ-
λανα, τὸς Λικυμνίου παῖ-
δας, & λαφυραγωγούς, &
πάλιν, ἧψ' Ἰόλῳ αἰχμύ-
λωτον, & περὶ στυμνίδος Κη-
ρυκῆς, & Εὐβοίας ἐπ' ἀκρωτη-
ρίῳ, Διὸς Κλυαίου βορὴν
ἰδρύσασθαι. μίλλων δ' ἐἰσέρ-
χθαι, εἰς Τραχῖνα, & Κήρυκα
ἐπιμύθε, λαμπαρὸν ἐδῆτα οἴ-
σονται. παρὲς ὃ τέ τε καὶ οὐδὲ
Ἰόλῳ Διὶ δάνειρα πυθμύ-
νη, & δέισσας μὲν [πάλιν]
μύλλοι, ἀγαπήσῃ, νομίσασθαι
πῶς ἀλυθείας φίλτρον ἔσθ'
τὸ ῥυέν αἶμα Νέεσσι, τέ τε,
& χερῶνα ἔρχισιν. ἐοδὺς ὃ
Ἡρακλῆς ἔδουεν, αἶς δ' ἐπερ-
μαίνοντο, ὅς τε χερῶνα, ὃ
& ὕδρας ἰδὲ & χερῶνα ἔσθαι,
& μὲν λίχαν τοῖν πεδῶν ἀφ' ἁ-
λῶν, & κατηκόντισεν ἀπὸ &
Βοιωτίας [εἰς & Εὐβοίαν
δάσασαν.] & ὃ χερῶνα ἐ-
πίστατα περὶ στυμνίδος καὶ σά-
ματι, σωμαπασῶντο, διὰ αἰ-
σείας αὐτῷ τοιαύτην ὃ συμ-
φορὴν καὶ ἀρχαίς, εἰς Τραχῖ-
να δὴ νῆος κομίζεσθαι. Διὶ δ'

ryto unà cum filiis occiso, ur-
bem capit. Sepultis deinde
suis commilitonibus, qui in eo
bello interierant, atque Hip-
paso Ceycis filio, Argeum, &
Melanem Licymnij filios, ac
demum oppido direpto, Iolen
captive abduxit. Inde in
Cenæum Eubœæ promonto-
rium appulsus, Jovis Cenæi
aram constituit. Sacrificatu-
rus autem Trachinem, ad
Ceycem misit, qui lautam ac
splendidam ad se tunicam af-
ferret: à quo ubi quæ de Iole
successerant, Deianira perce-
pit, verita ne illam iterum
magis arderet, rata verum
esse philtum, effusum Nessi
sanguinem, eo tunicam infe-
cit. Quam sibi Hercules indu-
tus sacrificavit: sed, ubi vestis
incaluit, hydræ veneno Her-
culis corpus putrescebat. Tum
Licham pedibus abreptum,
sublatumque à Boeotia de-
jecit in Euboicum mare præci-
pitem: tunicam verò, quæ
corpori inhæserat, rescindit:
eamque ita avulsam carnis
frusta subsequebantur. Tan-
to igitur Hercules morbo la-
borans navi Trachinem adve-
hitur. Quod ubi Deianira res-
civit,

tivit, suâ ipsius manu, suspensio vitam finivit. Hercules Hyllō, qui natu major ex Deianiræ filiis erat, ut cum per ætatem ei liceret, Iolē uxorem duceret, imperavit. Deinde ad Oērā Trachinorum montem se contulit, ibique jam constructam ab se pyram conscendit, atque ignem subjici jubebat. Quod cum suorum facere auderet nemo, Pæas interim quæsiturus amissos greges, cum per id loci iter faceret, pyram succedit. Huic Hercules sagittas arcumque dono dedit: ardente autem pyrâ, nubem cum tonitru sublatam ipsum in cælum sustulisse dicitur. Inde immortalitatem adeptus, & revocatus in gratiam cum Junone, Hebenilius filiam uxorem duxit, de qua sibi filios Alexiaren & Anicetum procreavit.

§. 8. Herculi autem filij ex Thestij filiabus hi fuerunt: Procrīde quidem, Antileon & Hippeus: ea quidem natu maxima geminos peperit: ex Panope, Triphippas, Lyfes, EUmides, Creon: Epilaide, Astyanax: ex Crethe verò

νοῖρα δὲ αἰσδομένη τὸ γυναικὸς, ἑαυτῇ αἰήρησιν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντελέμενος τῆς, ὅς ἐκ Δηϊανείρας ἡ αὐτῇ παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλυν ἀνδρωδέντα γῆμαι· παραβύμενος εἰς Οἶτῳ ὄρεος (ἐστὶ δὲ τὸτο Τραχυνίων) οἷα πυρὰν ποίησας, ἐκέλευεν, ὀπλισάμενος ὑφάσθην. μηδὲν δὲ τέτυκτο πρὸς τὴν ἐξέλιπον, ποίᾳς παρὶν χεὶρ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆκε. τότε καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. κακομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέμεσθαι ὑπὸ τοῦ μὲν βροντῆς αὐτὸν εἰς ἕρπον ἀναπνεύσαι. οἷα δὲ τὸν τυχὸν ἀδυνασίας, καὶ διαλλαγῆς ἡρᾶν, τὴν οἰκίαν δυνάστην ἡ βίῳ ἐγχεῖν· ἐξ ἧς αὐτῇ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνικητὸς ἐγένοντο.

§. η. Ἦσαν δὲ παῖδες αὐτοῦ καὶ οἱ μὲν οἱ Θεσπίου θυγατέρας, Περικλῆς μὲν, Ἀντιλέων καὶ Ἱππεύς. ἡ πρεσβυτάτη γὰρ διδυμῶς ἐγένετο. Παρόπιστος δὲ Θεσπίου Λύσις. Εὐμίδης, Κρέων· Ἐπὶλαΐδης, Ἀστυάναξ· Κρήτης δὲ

Ιόβης, Εὐρυβίας, Πολύλαος, Πατρώς, Αρχήμαχος· Μελίνης, Λαομέδων, Κλυτίππης, Εὐρύπυλος, Εὐβοῦς· Αἰχλαΐης, Αἰγιάδης, Οὐρσίππης· Χρυσηΐδος, Ορέης, Λαομένης, Τέλης· Δισιδίης, Εντεδίδης, Μενίππιδης· Ανθίππης, Ιπποδρόμου, Τελείαρχου, Εὐρύχου, Πύλλου, Ἰσπύτου, Εὐβοίας, Ολύμπου, Νίκης, Νικόδρου· Ἀργέλου, Κλεόλαου, Εξόλης· Ερύθρας, Ξανθίδης, Ομόλυπος, Στρατονίκης, Αἰθόμης, Κελφάνου, Ιφίς, Δροφούς, Ἀντίου, Ἀντιόπης, Αλφειός, Ἀντιόχης, Κάλης, Μάντιος, Φυλίδης, Τίχτης· Αἰχρηΐδος, Ἀδωνεύς, Ἀνθείας, Εὐρυπύλλου, Ἀρχιδίχης, Δυναΐσης, Ἐρατῆς, Ἀσπίδης, Μέντιος, Ἡάτης, Ἀμύστου, Τιφύσης, Λυχνεύς, Αλοκράτης, Ολύμπισης, Ελικωνίδης, Φαλίας· Ησυχίης, Οἰφύλης, Τερψικράτης, Εὐρύου, Ελφχίης, Βυλεύς, Αντιμάχου, Νικίππου, Πάτροκλου, Πυρίππου, Νήφου, Πραξίχης, Αἰπύππου,

Iobes, EUrybiæ, Polylaus, Patrous, Archemachus : Meline, Laomedon, Clytippæ, EUrycapes, EUrypylus, EUbotes : ex Aglaia, Antiades, Onesippus : ex Chryseide, Oreas : Lanomene, Teles : Lyfidice, Entedides, Menippides : ex Anthippe, Hippodroma, Teleutagoras, EUryca, Pylus, Hippotus, EUbæas, Olympus, Nice, Nicodromus, Argela, Cleolaus, Exofæ, Erythras, Xanthidis, Homolypus, Stratonice, Atromes, Celeastanor, Iphis, Laothoe, Antidus, Anxiopæ, Alopheus, Astybie, Cala, Metidus, Phileidus, Tigafis : ex Æschreide, Leucones, Anthæa, EUrypylus, Archedice, Dynastes, Eratus, Asopides, Mentor, Eone, Amestrius, Tiphysæ, Lynceus, Halocrates, Olympuses, Heliconide, Phalias : ex Hesychee, OEstrebles, Terpsicratea, EUryops, Eleuchæa, Buleus, Antimache, Nicippe, Patroclus, Pyrippe, Nephus, Praxitheæ, Lyfippus,

Erasippe, Lycurgus, Lycius, Toxicratea, Bucolus, Marsæ, Leucippus, Euryteles, Hypocratea, Hippozygus. Hi sunt ex Thespiadibus orti: ex aliis autem, ac Dejanira, Oenei filia, Hyllus, Ctesippus, Glycisonetes; sed ex Megara Creontis, Therimachus, Deicon, Creontiades, Deion. Quem autem Hercules sustulit filium ex Omphale Lydorum regina, nomen fuit Agelao, unde & Cræsi genus. Ex Chalciope Eurypyli filia, Thestalus: ex Epicaste Aegæi filia, Thestalus: ex Parthepe Strymphali filia, Everes: ex Auge Alex, Telephus: ex Astyoche Phylantis, Telepolemus: ex Astydamia, Amyntoris, Ctesippus: ex Autonoe Perei, Palemon.

Ερασίππης, Λυκούργος, Λύκιος, Τοξικράτης, Βουκόλος, Μάρσα, Λευκίππος, Εὐρυτέλης, Υποκράτης, Ιπποζύγος. Οἱ τοὶ μὲν ἐκ τῶν Θεσπιῶν γενέσθην. ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, Διανείρας τὴν Διόνην, Τηλαίω, Κρόσιππον, Γλυκισονέτην ἐκ Μεγάρων ἢ ἐκ Κρήνης, Θερίμαχος, Διόνιος, Κρεοντιάδης, Δείων· ὅς ἐστιν Ὀμφάλης ἢ Ἀγέλαου· ὅθεν καὶ τὸ Κρέσιον γένος. Καλλιόπη τὴν Εὐρυπύλῳ Θεσσαλῷ. Ἐπικαστὴν τὴν Αἰγέῃ, Θεσάλῳ. Παρθενόπην τὴν Στρυμφάλῳ, Εὐήρην, Ἀδύην τὴν Ἀλεῖ, Τήκερην, Ἀστυόχην τὴν Φύλων, Τηλεπόλεμον· Ἀστυδαμείαν τὴν Ἀμύντορος, Κτησιππον, Αὐτονόην τὴν Περσίδην, Παλεμόν.

CAP. VIII.

Κ Ε Θ. η.

Relato demum inter Deos Hercule filij sui Eurystheum fugientes, ad Ceyceem se receperunt. Ubi vero illos ab eo repetere coepit Eurystheus, ac, nisi dederentur, bellum minitante, ijtum metu percussi; relicta Trachino, per Melladem fil-

Μεταπείτῳ ἢ Ηρακλῆϊ ἐκείνους εἰς Διὸς οἰκίαν ἀποφύγοντας Εὐρυπύλῳ, Κλυτῇ περιγύοντι. οὗτος ἢ δαίνυσθαι διδόναι λέγοντι Εὐρυδίην, καὶ πόλεμον ἀπηλωώτῳ, ἐκδίδικισαν, Τεχνίαν κατελάμπης, διὰ τὴν Ἑλλάδα.

S ij

ἔφουρον· διακόμῃσιν δὲ, ἥλ-
θον εἰς Ἀθῆνας· καὶ κα-
τεδιδυντες ὅτῃ τὸν Ελέν βω-
μὴν, ἠξίουσαν βασιλεύειν.
Ἀθῆνᾶσι δὲ ἐκ ἐκδιδυν-
τες αὐτὰς πρὸς τὸν Εὐρυ-
στία πόλεμον ὑπέσχεσαν·
καὶ τοὺς μὲν παῖδας ἀν-
τὶ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέ-
δοντα, Εὐρύσιον, Μέν-
τορα, Πειριμόδιον ἀπέκ-
τειναν· αὐτὸν δὲ Εὐρυ-
στία φάροντα ἐφ' ἄρμα-
τον, καὶ πύργου ἤδη πε-
ριπτόντα Σκίρωνίδα, καὶ
κτείνει διώξας τῷ κατὰ· καὶ
τὸν μὲν κεφαλὴν ἀποτι-
μὴν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἥ δ'
καρτίῃ τὸν ὀφθαλμοὺς ἐξώ-
ρυξεν αὐτῇ.

§. β. Απολομένους δὲ Εὐ-
ρυστίας, ὅτῃ Πελοπόννη-
σον ἦλθον οἱ Ηρακλεΐδαι,
καὶ πᾶσας εἶλον τὰς πό-
λεις· ὅτῃ ἐνταῦθα δὲ αὐ-
τοῖς ἐν τῇ κατὰ τὴν γρο-
μῆν φθορὰ, πᾶσαν Πελο-
πόννησον κατέλαβον· καὶ πάντων
γρομῆν, χρησάμενοι δὲ τὸν
Ηρακλεΐδαν ἐδύλεον, πρὸς γὰρ
αὐτὸν δόντος, αὐτὰς κατελ-
δοῖν· ὅθεν ἀπολιπόντες Πε-
λοπόννησον, ἦλθον εἰς Μα-

gerunt. Qui, cūm Eurystheus
eos infestaretur, Athenas
concesserunt: & confidentes
ad Misericordiæ aram, opem
implorabant. Athenienses
non modò non dediderunt
eos, sed etiam adversùs Eu-
rystheum bellum sustinue-
runt, & ejus filios, Alexan-
dram, Iphimedontem, Eury-
bium, Mentorem, Perime-
dēque occiderunt. Ipsum
insuper Eurystheum fugien-
tem è curru, atque ad petras
Scironidas adequitatem Hyl-
lus infecutus obtruncat: ejus-
que caput amputatum Alc-
menæ dedit. Hæc autem illi
textoriis radiis oculos effo-
dit.

§. 2. Itaque post interfectum
Eurystheum in Peloponne-
sum Heraclidæ redierunt, om-
nēsque amissas urbes recepe-
runt. Cæterum, quoniam
intra anni spatium, ex quo
in patriam remearent, uni-
versam Peloponnesum pestis
invasit, eamq; evenisse, quòd
Heraclidæ priusquam liceret,
ipfi sedem patriam repetif-
sent, oraculo declaratum est.
Quamobrem, relicta rursùs
Peloponneso, Marathonem

commigrarunt ; Tlepolemus autem Licymnium non sponte occidit ; quippe , quod ad- ministrum suum quendam baculo percussurus aberravit , idque antè quàm è Peloponneso abscederet. Exulans igitur haudquadàm exiguâ cum hominum manu, Rhodum venit , atque ibi sedem locavit. Hyllus ad hæc ex patris imperio Iolen Euryti filiam sibi in matrimonium copulavit, & quam ratione suis Heraclidis redeundi facultatem compararet, nihil reliqui faciebat. Proinde Delphos concessit , & quam viâ reverti possent Apollinem sciscitatur : Tum Deus, si ad tertium usque fructum , inquit , expectarint , eos esse redituros. Hyllus vero tertium fructum , triennij cursum dici arbitratus, ad tantum temporis curriculum permoratus cum exercitu Heraclidas in Peloponnesum reducit, quo tempore Tisamenus Orestis filius Peloponnesi regnum tenebat : ac novâ pugnâ commissâ , Peloponnesij vincunt , & Aristomachus interficitur. Postea verò quàm Cleolai filij, adultâ jam ætate,

εχθῆρα , καὶ καὶ κατ' ὅ-
κω. Τληπόλεμος οὐκ ἐβί-
νας ἔχ' ἐκὼν Δικύμνιον (τῇ
βακτηρίᾳ ὃ αὐτῷ διεραπί-
νοντα κλέσων ἡμῶν) πρὶν
ἐξελεῖν αὐτὸν ἐκ Πελο-
ποννήσου. φάρον οὐκ μετ'
ἔχ' ὀλίγον , ἦσαν εἰς Ρό-
δον , καὶ καὶ κατ' ὅκω. Τ' ἄ-
λλ' δὲ πῶς μὲν Ἰόλῳ
[πῶς Εὐρύτου] κατὰ πῶς
τῷ πατρὶ ἐντολῶν ἔγρη-
μα. πῶς δὲ χέουσαν ἐξέ-
ται τοῖς Ἡρακλείδαις κα-
τερῆσθαι. διδ' παρεμύομα-
νας εἰς Δελφοῖς , ἐπα-
ράνετο πῶς αὐτὸ κατὰ
δοίαν. ὁ δὲ θεὸς ἔφησε
πειμίναντας τὸν τρίτον
καρπὸν κατέχευαι. νομά-
σαι δὲ τ' ἄλλ' τρίτον καρ-
πὸν λείπειν πῶς τριτίαν ,
τοσούτον πειμνείνας χέ-
ον σωῖν τῇ σφατῇ κατὰ
τὴν Ἡρακλέους ἐπὶ Πελο-
πόννησον , Τισαμβροῦ τοῦ
Ορέου υἱοῦ βασιλεύον-
τος Πελοποννησίων· καὶ
ῥωμένους πάλιν μάχης , νι-
κῶσι Πελοποννήσιοι , καὶ
Λεισόμεχ' ἀνίστανται. ἐ-
πὶ δὲ λυδρῶσθαι οἱ
Κλεολαὶ παῖδες, ἐχθῆρα

ἐπὶ τοῦτο. ὅς δ' αὖτε διὰ τὸ
εἰπόντων ἴππ' καὶ τὸ αὐ-
τοῦτον, Τήρην ἔπειθε
λέγον, τίτ' ἐπεὶ πρὸς τὴν
ἀπυρῆσαι. ὁ δὲ διὰ τὸ αὐτὸ
πρὸς τὴν ἀπυρῆσαι τὸν αὐτὸν
αἰτίας ἔστι· τοῦ γὰρ χη-
σμοῦ ἢ συμβάλλειν. λέ-
γει γὰρ ἢ γῆς, ἀλλὰ γε-
νεῖς καρπὸν τρέπον καὶ
Σπίνυχον πλὴν ἀρυγασ-
τα δέξια καὶ τὸν Ἰσθ-
μὸν ἔχοντα πλὴν δάλασσαν.
ταῦτα Τήρην ἀκούσας,
ἡτοίμαζε τὸν στρατὸν, καὶ
ταῦς ἐπέταξε ὅς τ' ἔλ-
πωλίας τότ' ἐνθα ταῦ
ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναυ-
πακτὸν λέγεται. ἐπεὶ δ'
ὅτι τοῦ στρατεύματος,
Ἀρτίδης κεραιωδὲς
ἀπιδαν, παῖδας καὶ
λιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Ἀδ-
ριστῶν δίδυμους, Εὐ-
ρυπύην καὶ Περικλῆα.

§. γ. Σωκρῆς δὲ καὶ τὸν
στρατὸν ἐν Ναυπακτῷ συμ-
φορᾷ ἐπέταξε. ἐφ' αὐτῷ
αὐτοῖς μαίης χησμοῦς λέ-
γον, καὶ ἐνθαίλων, ὅς
ἐνόμισαν μάχην ἔστι, ὅτι
λύμην τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῇ

fuerunt, de seditu Pythiam
consultant, à qua, quod antea
oraculum dederat, accepe-
runt, Temenus sibi, quod
responso ejusmodi fidem ha-
buissent, infelichter successis-
se, objiciebat. Tum contra
Pythia ipsos infelicitatis suæ
fuisse auctores respondit, quo-
niam responsa data minime
intelligebant. Non enim ter-
tium terræ, sed generis esse
fructum, inquit, oraculum
indicat, ac Stenygram Isth-
mum intant, quem latioris
alvei pelagus dextorsum alli-
at. Quæ cum audisset Tem-
nus, militum copias legit, &
in Ætolie loco naves compin-
git. Ubi etiam nunc loco ab
eâ re nomen est Naupactos.
Interea dum ibi comparata
militum copiarum morantur, A-
ristodamus, relicto ex Argia
Autefionis filia geminis, Eu-
rystene, ac Procle fulmine
ictus occubuit.

§. 3. Quin etiam Naupacti
exercitus in morbum ingen-
tem incidit: siquidem ipse
vates futura prædicens, atque
afflatus numine apparuit:
quem magum esse, atque Pe-
loponnesius in exercitus per-

micem emissum existimarunt. Hunc Hippotes Phylantis Antiochi ex Hercule nati filius jaculo percussus interfecit. Quo facto rei navalis apparatus, perditâ classe dispersit: peditatus item fame infelicissimè egit, exercitusque omnis dissolutus est. Tamen interim ea de clade oraculum postulanti, nomen ob vaeis cædem ea obvenisse respondit: proptereaque homicidam decennium exulare iussit: necnon eade causa Trioculi belli prætoris operâ biennium uti illi præcepit. Quare Hippoten exilij causâ solum vertere coegerunt. Atqui Trioculum vestigantes, Oxylo Andræmonis filio equum infidenti, obviam fiunt. Hic unoculus erat, qui oculorum alterum sagittâ excussam amiserat. Nam cum cædis patratæ causâ in Elidem, atque illinc in Ætoliâ isset exulatum, circumacto jam anno, in patriam redibat. Hunc igitur ab oraculo significari arbitrantur, copiis imperato, rem præficiunt, & non pugnâ iniçâ, terrâ marique vincunt, & Tisamenum Ore-

λοπνησίῳ ἀπταλμένον. οὗτος βαλὼν ἀκοντὶ φ' Ἰπποτῆς ὁ Φύλαντος τῷ Ανπόχῳ τῷ Ηρακλείῳ πρὸν ἀπικτεῖν. ὅπως δὲ ἡμῶνς τότε, τὸ μὲν ναυπλὴν διαφθορησῶν ἤννεον ἀπώλετο. τὸ δὲ πρὸς, ἡπῆσεν λιμῇ, καὶ διελύθη τὸ πρᾶγμα. χρωμένῳ δὲ οὗτῃς συμφορᾷς Τημῖνι, καὶ τῷ Διῷ διὰ τὸς μῶνιν ἡμέδαι πάντα λέγοντο, καὶ κελδορίῳ φυγαδεύσαι δίκῃ ἐπὶ τῷ αἰετόνῃ, καὶ διὰ οὗτο δύο ἐπὶ καὶ χησάδαι ἡγμόνι τῷ Τειροδάμῳ, τῷ μὲν Ἰπποτῶν ἐφυγάδυσαν, τὸν δὲ Τειροδάμῳ ἐζήτου, καὶ οὐκ ἔχασεν Οξύλω τῷ Ανδραίμῳ, ἐφ' ἵππου κρημένῳ, μονοφάμῳ. τῷ δὲ ἔπειτα τῷ ἑοδαμῷ ἐπέκρητο τόξῳ. οὗτον φῶν τῷ ἑοδαμῷ εἰς Ἡλιν, καὶ οὐκ ἔστιν εἰς Αἰτωλίαν. ἐπαινετο. συμβαλόντες ἐν τῷ χησάδῳ, οὗτον ἡγμόνα ποιῶνται. καὶ συμβαλόντες τοῖς πολεμοῖς. καὶ τῷ πρὸς, καὶ τῷ ναυπλῇ περὶ τὸν πρᾶγ. καὶ Τ. σ.

μὲν κλείνεται ὁ ὅρις· θυγατρὶς δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς, οἱ Λιγυῖες πάντες, Πάμφυλος καὶ Δύμας.

§. 3. Ἐπειδὴ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἰδρύσαντο βωμοὺς Πατρὸς Διὸς, καὶ ἐπὶ τούτων ἔδυσαν, καὶ ἐκληρωῦντο τὰς πόλεις· πρώτη μὲν οὐδ' Ἀργεῖς, Ἀργεῖς δ' Ἀττικὴ Λακεδαιμόνιον· τρίτη δὲ Μεσσηνίαν. κομισάμενοι δὲ ὑδρίαν ὑδατὶ ἐδόξε ἄφοκ βαλεῖν θυγατρὸς. Τήν μιν οὐδ', καὶ οἱ Ἀεισοδήμιος πάντες, Πέρκλεις καὶ Εὐρυδίδης, ἔβαλον λίθους. Κρεσφόντης δὲ ἐκλήρωτο Μεσσηνίαν λαχεῖν, γῆς ἐπέβαλε βῶλον. τῶν δὲ διαλυθείσας, ἔδυσαν τὲς δύο κλήρεις αὐτάς· αἰαφανῆσαι ἐκλυθείσας δὲ πρώτη μὲν τὴν Τημέναν, δευτέραν δὲ τὴν κλήρου ἑστ' Αεισοδήμιος παίδων, Μεσσηνίαν ἔλαβε Κρεσφόντης.

§. 4. Ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς, οἷς ἔδυσαν, εὐρεθὲν σημεῖα καίματα· οἱ μὲν λάχοντες Ἀργεῖς ἐπὶ τὸν ἴδιον, ὀρύσσον· οἱ δὲ Λακεδαιμόνα λαχόντες, δράκοντα· οἱ δὲ

stis filium occidunt: Verum à suis fociis desiderantur Ægimij filius Pamphylus ac Dymas.

§. 4. Post ubi Peloponneso potiti sunt, tres aras Jovi Patrio excitarunt, in quibus, peractis sacris, urbes fortiti inter se partiuntur. Prima itaq; fortitio fuit Argos; secunda, Lacedæmon, tertia demum, Messene. Illatâ deinde fistulâ aquæ plenâ, placitum est cuiq; in eam sortes conjici. Tum Temenus, & Aristodemi filij, Procles & Eurysthenes calculos conjecerunt. Cresphontes autem Messenen fortitò habere volens, terræ glebam injecit: quâ resolutâ, priores illas duas sortes antè prodire necesse erat. Eductâ igitur prius Temeni sorte, secunda Aristodemi liberum fortitio fuit. Quo factum est, ut illâ solutâ, hæc constitit, & per eam Cresphonti Messena obtigerit.

§. 5. Porro in aris, quibus immolatum erat, jacentia signa invenere. Nam quibus Argos obtigit privatim, ruberam: quibus Lacedæmon, draconem: quibus autem Messene,

Messene, vulpem. Hi in sua quisque ara privati signi symbolum offenderunt: quæ verò ad symbola spectant, vates cecinerunt, nactis quidem rubetam; in urbem manere præstat. Id enim animantium genus, si peregrinetur, nullis viribus se tueri potest. Qui draconem consecuti sunt, formidabiles fore, si promoveantur. Qui verò vulpem deprehendissent, dolosos fore prædicebant. Temenus igitur, prætermisiss Agelao Eurypyloque, & Castiâ filiis, Hyrnethoni filix, atque huiusce viro Deiphobonti adhæsit. Proinde illius filij Titanas mercede conductos, ad patrem interimendum inducunt. Commisso itaque paricidio, regnum penes Hyrnethonem ac Deiphontem exercitus fore iudicavit. Cresphontes autem non ita multo post susceptum imperium, Messenæ duobus cum filiis interfectus est. Atqui Polyphontes eorum imperio, quod Heraclidarum genere ortus esset, præficitur, atque occisi Cresphontis uxorem Meropein invitam perduxit. At hic

Μεσσηνίῳ, ἀλώπηκα. πρὸς δὲ τοῖς σημείων, ἔλεγον οἱ μαῖταις, τοῖς μὲν τὸν φερόντα καταλάβειν, ὅτι τῆς πέλειος μένειν αἰμῖνον. μὴ γὰρ ἔχειν ἀλκῶν πορευόμενον τὸ θηρίον. τοῖς δὲ δράκοντα καταλαμβάνοντας, δεινὸς ἐπὶ πάντας ἔλεγον εἶσθαι τοῖς δὲ πᾶσι ἀλώπηκα, δολίους. Τήνδ' οὖν οὐκ ὀφθαλμοπύργον τοῖς παῖδας Ἀγέλαον καὶ Εὐρύπυλον, καὶ Καλλίαν τῇ θυγατρὶ προσανέχων Τρηνηδοῖ, καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Διηϊφόντῃ. ὅθεν οἱ παῖδες πείδουσι Τίτανας ὅτι μισθῷ τὸν πατέρα αὐτοῦ φονεῖσθαι. θυομένου δὲ τοῦ φόνου, πῶς βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν ἐδικαίωσεν Τρηνηδοῖ καὶ Διηϊφόντῃ. Κρεσφόντης δὲ ἐπὶ πλεονέκῃ βασιλεύσας χρόνον, μετὰ δύο παίδων φονεῖται ἀπίδαντι. Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν αὐτοῦ ἦν Ἡρακλειδῶν ὑπαρχὼν καὶ πῶς τὸ φονεῖται γυναικα ἄκουσαν Μερόπην ἔλαβεν. αὐτή

ρέδῃ δὲ καὶ ἔτΘ. τρίτον
 γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερ-
 οπὶ καλέμενον Αἰγυπτον,
 ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ τρέ-
 φειν. ἔτΘ ἀνδρωδίς, καὶ
 κρύφα κατέλθων, ἐκτι-
 νε Πολυφόντῳ, καὶ ἔπα-
 στῶν βασιλείαν ἀπέλα-
 βεν.

etiam è medio sublatus fuit.
 Nam cum tertium Merope
 filium Aegyptum nomine ha-
 beret, patri suo ipsius alen-
 dum dedit: qui cum adultæ
 jam ætatis esset, per insidias
 adortus Polyphontem pere-
 mit, ac paternum sibi regnum
 recuperavit.

A P O L L O D O R I Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ο Ρ Ο Υ

ATHENIENSIS

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

BIBLIOTHECES

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Liber tertius.

βιβλίον γ'.

C A P U T I.

Κ Ε Φ Α Λ. α.

QUONIAM verò genus Inachium, enaratâ Beli progenie, usque ad Heraclidarum familiam exposuimus, Agenoris prolem quoque deinceps enarremus. Enimverò, ut à nobis antea dictum fuit, duos è Libya filios, Belum & Agenorem Neptunus procreavit. Belus quidem Egyptiorum Rex, quos superius, liberos genuit: Agenor autem in Europam profectus, Telephassam conjugem ducit: ex qua Europam filiam, & Cadmum, Phœnicemque mares, & Cilicem sustulit. Sunt, qui Europam non Agenoris, sed Phœnicis filiam esse affirmant. Hujus amore captus

ΕΠΕΙ' δὲ τὸ Ἰνά-
χιον διερχόμενοι γί-
γθ', τὺς ἀπὸ Βήλου
μέχρι τῆς Ἡρακλειδῶν διδου-
λάων, ἐρχόμενος λέγει-
μεν τὰ περὶ Ἀγλῶρες. αἷς
γὰρ ἡμῶν λέλεκται, δύο Λι-
βύη ἐγέννησε παῖδας ἐν Πο-
σειδῶνι, Βῆλον καὶ Ἀγή-
νορα. Βῆλον μὲν οὐδ' ἔβασαν
λαῶν Αἰγυπτίων, τὺς πορ-
πειρήμενος ἐγέννησεν. Ἀγή-
νορ δὲ ἐλθὼν εἰς
τὴν Εὐρώπην, γαμή-
λασάσας· καὶ τέκνοι θύ-
γατέρας μὲν Εὐρώπην,
παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ
Φοίνικην, καὶ Κίλικην. π-
ρὸς δὲ Εὐρώπην, ἐκ Ἀ-
γλῶρος ἀλλὰ Φοίνικος
αἵματος. ταύτης Ζεὺς ἐγα-

T ij

δις , πίππει διὰ τῆς θαλάσσης Ρόδου ὑποπλέων
 ταῦρος. ὃς χειρὴν ἔχων ἡρώδης ἡρώδης
 ἔλαβεν, ἐπιβιβασθεῖσαν δὲ
 τῆς θαλάσσης, ἐνόμισεν
 εἰς Κρήτην. ἢ δὲ ἐνταῦθα
 σαρπηδάωντος αὐτῇ Διὸς,
 ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα,
 Ραδάμανθυν. καὶ ὁ
 Ὀμηρον Σαρπηδὸν ἐν Διὸς
 καὶ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντης.
 ἄφαντος δὲ Εὐρώπης
 ἡρώδης, ὁ πατὴρ αὐτῆς
 Ἀγλαῶρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξ-
 ἔπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν,
 μὴ πρὸς τὸν ἀνδρὸς ἐλθὲν
 αὐτὸν εἰσελθόντων Εὐρώπην. σαρ-
 πεδόνα δὲ ὅτι τὴν ζήτη-
 σιν αὐτῆς Τηλεφάσσα ἡ
 μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶν.
 ὡς δὲ Φερεκύδης
 φησὶ, Κίλιξ. ὡς δὲ πᾶσαι
 ποιέμενοι ζήτησιν ἄρειν
 ἦσαν Εὐρώπην ἀδυνάτοι,
 πλὴν εἰς οἶκον ἀνακαμθῶν
 ὑπογόντες, ἀπὸ δὲ ἀναχρὸς
 πατρώκησαν. Φοίνιξ μὲν Φοι-
 νίκην, Κίλιξ δὲ, Φαινίκης
 πατήρ, καὶ πᾶσαν τὴν ὑφ'
 αὐτῆς κρημνίαν χώραν πο-
 ταμῶ σιέγγης Πυρρῶ, Κι-
 λίκων ἐκάλεσε. Κάδμῳ
 δὲ καὶ Τηλεφάσῃ, ἐν Θράκῃ

perit Jupiter, necnon taurus
 per Rhodium mare navigat,
 qui ubi se puellæ mitem cicu-
 rémque præbuit, atque inde
 tauri dorso illam impositam
 velut prædam, pelago avexit
 in Cretam : ea inibi ab Jove
 compressa, Minoem, Sarpe-
 donem, ac Rhadamanthum
 peperit; sed Homeri testimo-
 nio Sarpedon ex Jove ac Lao-
 damia Bellerophontis filia,
 natus est. Post, ubi Europa
 nusquam appareret, Agenor
 pater eam filios vestigaturos
 emisit: iisque, ne, nisi cum re-
 perta prius Europa redirent,
 imperavit. Quibuscum & Te-
 lephassæ mater, ac Thasus
 Neptuni filius; vel, ut Phe-
 recydes ait, Cilix, ad eam
 perquirendam coivit. Postea
 verò, cum passim omnia ve-
 stigassent, neque usquam Eu-
 ropam comperissent, despe-
 rato ad suos reditu, alius aliò
 commigrarunt. Phœnix in
 Phœnicen se contulit. Cilix
 huic finitima loca invasit, at-
 que omnem Pyramo amni ad-
 jacentem regionem subegit,
 eamque de se Ciliciam nomi-
 navit. Cadmus autem ac Te-
 lephassa in Thraciam pene-

trarunt. Necnon & Thasus conditam in Thracia urbem Thasum suo de nomine appellatam habitavit.

§. 2. Demùm Asterion Cretensium regulus, Europâ in matrimonium ductâ, ex ea natos filios aluit, qui, cùm adolevissent, mutuam inter se discordiam exercuerunt: nam Miletum puerum deperibant. Hic filius Apollinis, & Areæ Cleochi filix fuit. Puer cùm in Sarpedonis benevolentiam amorémque potiùs inclinare videretur, Minos conflato bello, victor fuit. Pòst illi in fugam vertuntur: ac Miletus in Cariam appulsus, ibi Miletum à seipso dictam urbem condidit. Verùm Sarpedon Cilici adversùs Lycios bellum gerenti opitulatus, ex Lyciæ parte regnum sibi comparavit: eique Jupiter ad tres ætates vitam concessit. Nec defunt qui illum Atymnij, Jovis & Cassiopeæ filij, amore conflagraffe tradant, eaq; de causa in seditionem concidisse. Sed Rhadamanthus, cùm conditis à se legibus insularis imperaret, atque ex fuga rursus in Bæotiam contendisset,

ἡγήθησαν· ὁμοίως δὲ καὶ Θάσος ἐν Θράκῃ, κήσας πόλιν Θάσον ἡγήθησιν.

§. β. Εὐρώπῳ δὲ γήμας Ἀστείων ὁ Κρητῶν Διῶτης, τοῦ ἐν ταύτης παῖδος ἔτρεφεν. οἱ δὲ, ὡς ἐπιλειώθησαν, πρὸς ἀλλήλους ἐσαΐασαν· ἴχριοι γὰρ ἔρετα παιδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Μίλητος· Ἀπόλλωνος δὲ υἱός, καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. τῷ δὲ παιδὸς πρὸς Σαρπηδόνα μᾶλλον οἰκίως ἔχοντος, πολεμύσας Μίνως ἐπεστέρησιν. εἰ γὰρ φέροις, καὶ Μίλητος μὲν, Καταίρα πρυχάν, ἐκεῖ πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκπρε Μίλητον. Σαρπηδὼν δὲ συμμαχίας Κίλικι, πρὸς Λυκίους ἔχοντι πόλεμον, ὅτι μέρος τῆς χώρας Λυκίας ἐβασίλευσε. καὶ αὐτῷ δίδωσι Ζεὺς, ὅτι πρὸς ἡμεῖς ζῶν. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐραδύναι λέγουσιν Ἀτμνίου τῷ Διὸς, καὶ Κασσιόπης, καὶ διὰ τῶτον εἰσαΐσαι. Ραδάμανθους δὲ τοῖς νησιώταις νομοθετῆς, αὐδὲς φυγὼν εἰς Βοιωτίαν, Ἀλκμήν

πλω γαμή. καὶ μεταλλάξας
 εἰς ἄδου μὲν Μίνω· θίγα-
 ζει. Μίνως δὲ Κρήτιω πε-
 τοικῶν, ἔγραψε νόμους. καὶ
 γῆμας Πασφάω, πλὴν Ἡ-
 λίου καὶ Πελοπίδου· ὡς
 Ασκηπιάδης φησὶ, Κρήτιω
 πλὴν Ασπεῖος θυγατέρος· παῖ-
 δας μὲν ἐταύωσεν, Κασρία,
 Δαυκαλίωνα, Γλαυκόν,
 Ἀνδράγαυον· θυγατέρας δὲ,
 Εὐχάριον, Ξυνοδιάνην, Αἰαδ-
 νην, Φαίδραν. Ἐκ Παρείας
 νόμους Εὐρυμέδοντα, Νη-
 φαλίωνα, Χρόσιον, Φιλό-
 λαον· ἐκ δὲ Διξιπείας, Εὐ-
 ξάνθιον.

§. 2. Ασπεῖος δὲ ἄταυτος
 ὑποδαυδύθη, Μίνως βασι-
 λεύειν θέλων Κρήτης, ἐνω-
 λύετο· φήσας δὲ ὅτι
 δεῶν πλὴν βασιλείας εἰλη-
 φέναι, χάριν οὖν περὶ δεῶ-
 ναι, ἔφη, εἴη αὖ ἄξι-
 ον, ἡμεῖς καὶ Πτοσίδην
 δύναν, ἡμεῖς αὖτε παῖδον ἀνα-
 φαιέναι ἐκ τοῦ βυθίου, ἵστο-
 γόμην· καταδύσεν ἡ φα-
 νέρτα· οὗ δὲ Πτοσίδης παῖ-
 δον ἀνένθη αὐτῷ διαπε-
 πνῆ, πλὴν βασιλείαν παρέλα-
 βε. τὸν δὲ παῖδον εἰς τὸ
 βυκόλιον πέμψας, ἔδυσεν ἑ-

Alcmenem duxit uxorem.
 Demum vitâ defunctus, apud
 inferos cum Minoe fratre
 præficitur. At Minos Cretam
 incolens leges conscripsit, du-
 ctâque Pasiphæ Solis ac Per-
 seidis filiâ, sive, ut Asclepia-
 des ait, Crete Asterij filiâ,
 Creteum, Deucalionem,
 Glaucom, & Androgeum ma-
 res: fœminas, Hecalen, Xe-
 nodicen, Ariadnêque, ac
 Phædram sustulit. Porro ex
 Nymphâ Paria Eurymedon-
 tem, nephalionem, Chry-
 sen, & Philolaum: at ex De-
 xichea, Euxanthium.

§. 3. Deinde, ubi Asterius,
 nullis reliâs liberis, decessit,
 Minos Cretæ susceptâ regnî
 administratione, prohibetur.
 Qui, ut fidem faceret, se à
 diis regnum accepisse, aiebat,
 si quid voto depoposcisset, si-
 bi id eventurum. Inde Neptu-
 no immolans, taurum, ut sibi
 ex profundo mari offerri pre-
 cibus depoposcit, oblatum
 immolaturum se pollicetur.
 A Neptuno itaque, tauro,
 qualis eum deceret, emisso,
 regnum accepit. Qui cum
 ejusmodi taurum ad armenta
 deduci jussisset, alium immo-

lavit. Hic subacto sibi pelago, omnibus propè insulis præfuit.

§. At iratus illi Neptuneus, quod eundem taurum minimè immolasset, hunc ipsum effecit: Pasiphaenque, ut illum ardentissimè deperirer, effecit. Hæc igitur tauri inflammata desiderio, adiutorem sibi Dædalum assumit architectum, qui cædis reus Athenis aufugerat: hic ligneam in rotulis vaccam concavam intrinsecis miro artificio construit, eique bubulam pellem circumfuit, eamque in prato, ubi taurus depascere consueverat, locavit; Inde Pasiphaen intromisit: ad quam taurus accurrens, oeu naturalem vaccam inivit. Hæc demùm Asterium cognomento Minotaurum peperit: taurino vultu, cætera vultum fuisse, fertur. Hunc Minos oraculis quibusdam monitus intra Labyrinthum conclusum custodiri jubet. Sed Labyrinthus, quem Dædalus struxit, domicilium erat, quod ob multiplices viarum ambages, occursumque, ac recursus, fallebat. Quæ verò de Minotauro, &

πρὸν θαλασσοκρατίῃσιν διέπεφθον· πρὸν δὲ νήσων· χρὸν ὑπερξεν.

§. δ. Ορχιδίς καὶ αὐτῷ Προσειδῶν, ὅπρ' μὴ κατέδυσε τὸν ταῦρον, οὗτον μὲν ἐξηγείωσι Πασοπαῖον δι' ἐλπίαν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῆς παρεσκεύασαν. ἡ δὲ ἐραδιεῖσα οὗ ταύρου σωτηρίαν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ὡς ἀρχιτέκτων, πεφυγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ὅπρ' ῥόνῳ. οὗτος ξυλίσκει βέν ὅπρ' τραχὺν κατασκευάσας, καὶ πάντῳ λαβὼν, καὶ κοιλίας ἐκδοῦναι, ἐκδείρας δὲ βέν, τὴν δοῦναι ἀντιέρχεται. καὶ δὲ ἐν ᾧ ὅπρ' εἰδὼς ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκειται, ὃ Πασοπαῖον ἐνέβιβασαν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, ὡς ἀκιδνῆ βοῦσιν ἡλθιν. ἡ δὲ Ἀστειὼν ἐγρήνησε τὸν κληδόντα Μινώταυρον. οὗτος εἰχε ταύρου περὶ σῶπιν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδράς. Μίνως δὲ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, κατὰ πινὰς χρησμούς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύλαττεν. ὡς δὲ ὁ Λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κατασκεύασαν, οἰκημα ἡμῶν πολυπλόκαις πλανῶν τὴν ἐξοδὸν· τὰ μὲν οὖν ἐν Μινωταύρῳ, καὶ

Ανδρόγεω , καὶ Φαίδρας ,
καὶ Αἰαδνης ἐν τοῖς π-
εὶ Θησίως ὕστερον ἐρ-
μῶν .

Androgeo , ac Phædra , &
Ariadna , leguntur , ubi de
Theseo post dicetur , expli-
cabitur .

Κ Ε Φ . β .

C A P . I I .

Κ Ράπως ἢ τῷ Μίνω
Αἰρώτη , καὶ Κλυμή-
τη , καὶ Απμοσυώνη , καὶ
Αλθιμίνης , υἱοὶ γίνονται .
Χρυσάνῳ δὲ Κρητῷ πατρὶ
τασροφῆς τῷ βίε , ὁ διδο-
ῖσθαι , ὑπὸ ἐνδὲς τῷ παίδων
περιήξειδαι . Κρητίς μὲν οὐδὲν
ἀπεκρύβητο τὴν χρυσάνῳ .
Αλθιμίνης δὲ ἐκύσας , ἡ
δείσας μὴ φονεῖν ἤρνηται
πατρὸς , ἀλλὰ ἐκ Κρήτης μὲν
τῇ ἀδελφῇ Απμοσυώνης ,
Προσέκηκε πινὶ τόπῳ τῇ Ρό-
δῳ . καὶ χρυσάνῳ Κρητί-
ναιαν ὠνόμασεν . ἀλλὰ δὲ
ὅτι τὸ Αταβύριον χαλκί-
νον ὄρεος , ἐδιδόσαντο τὰς πύ-
εις νήσους . χρυσάνῳ δὲ καὶ
Κρητίῳ , καὶ τῷ πατρὶ ὡς
ὑπομνησθεῖς διδοῖν , ἰδρύετο
βωμὸν Αταβύριος Διός . μετ'
ἔτι πολὺν δὲ , τῆς ἀδελφῆς
αὐτοῦ χρὺς ἐκρίβητο . Ερμῆς γὰρ
ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὡς φεύγον-
σαν αὐτῇ χρυσάνῳ ἐκ-
κρίβητο (πειλῶ γὰρ αὐτῇ

A St Aërope , Clymene ,
Apemosyne , & Althe-
menes è Creteo Minois fi-
lio liberi nati sunt . Creteo
verò qualem ipse vitæ exitum
habiturus esset , oraculum
sciscitanti , Deus ab uno è fi-
liis suis interfectum iri re-
spondit . Creteus itaque ora-
culum celat . Quod cùm ac-
cepisset Althemenes , & veri-
tus ne patri mortem inferret ,
relictâ Cretâ cum Apemosy-
ne sorore profectus , in quen-
dam Rhodi locum appellit :
quo potitus Creteniam illi de
se nomen indidit . Conscenso
autem Atabyrio monte , ja-
centes circa insulas circum-
spectavit , ac etiam despica-
tus Creten , & deum patrio-
rum recordatus , Atabyrio Jo-
vi aram statuit : nec longo post
tempore suam ipse sororem
interemit . Nam Mercurius
ejus amore correptus , quod
fugientem assequi non posset ,
(quippe quæ illi pedum per-
nicitate

nicitate præstabat) recentibus tergoribus viam substravit, in quibus delapsam, cum è Creta rediret, vitiat, ac ea fratri rem commissam renunciat. Is autem Dei nomen culpæ expugnatae pudicitiae prætextum esse arbitratus, eam calcibus impetitam occidit.

§. 2. Mox Creteus Aëropen Clymenénque per Nauplium in longinquas terras, vendendas amandat. Ex his quidem Plisthenes Aëropen uxorem duxit: ex qua filios, Agamemnonem & Menelaum sustulit. Verùm Clymenén Nauplius in matrimonium cepit, ac filiorum Oracis & Palamedis pater efficitur. Cum verò Creteus senio confectus esset, Althemeni filio regnum tradere cupiebat: eaque de causa Rhodum contendit: cumque è navi cum heroibus sociis in desertum quendam insulæ locum descendisset, à bubulcis prædones ingruisse ratis ejicitur: quique vera dicens, cum obcanum latratum, quòd ab insulani percuteretur, exaudiri non posset: Althemenes super-

τῇ τάχει ὅτ' ποδῶν) καὶ τῆς ὁδοῦ βύρσαι ἐπερωσεν. νεοδαρταί ἐφ' αἷ' ἐλιδήσαν. ὡς ἰκὼν ἀπὸ τ' Κρήτης ἐπαρήει, φθίρεται· καὶ τῷ ἀδελφῷ μιλῶναι τὸ γεγονός· ὁ δὲ σῆψιν νομίσας τῇ τ' θύον, λαῖξ ἐνδοῦρ' ἀπὸ κτυπεν.

§. β. Αερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κρητὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς ἀγοράσας ἡσείροντας ἀμπωλῆσαι. τῶν Αερόπην μὲν ἔγνη Πλεισθίνης· καὶ παῖδας, Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκεν. Κλυμένην δὲ γαμέει Ναύπλιος, καὶ τέκνων πατρὸς γίνεται Ορεκός καὶ Παλαμήδης. Κρητὺς δὲ ὕπερον γῆρα κατηχόμενος, ἐπὶ δειπνῷ βασιλείᾳ Ἀλθήμενι τῷ πατρὶ παρὰ δούλῳ καὶ καὶ διὰ τοῦτο ἤλθειν εἰς Ρόδον· ἀποβαῖν δ' ἐκασὶ αὐτὸς ἤρασι κατὰ πνατὶ νήσῳ τόπον ἔρημον, ἡλαύνει· ἵο ὑπὸ ὅτ' βυκόλων, ληστῶν ἐμβεβληκέναι δοκουόντων. καὶ μὴ δυνάμενων ἀποδοῦναι δέγοντος αὐτῷ πλὴν δῆλ' ἔδειναι, διὰ τ' κραυγῇ ὅτ' κινῶν, δῆλ' αὖ

βαλλόντων καὶ κείνον, πα-
 ραφύμενον Ἀλθυμένους ἀ-
 κονήσας ἀπέκτεινεν ἀγοῶν
 Κρετία. μαδὼν ὃ ὕστερον τὸ
 γέροντος, εὐξάμενον ὑπὸ
 χάσματι ἐκρύβη.

Κ Ε Φ. γ.

Δ Εὐκαλίονι ὃ ἐγγόν-
 το Ἰδομενέως τε καὶ
 Κρήτη, καὶ Νόδος, καὶ Μό-
 λῳ. Γλαῦκος ὃ [ὁ Μίνῳ]
 ἐπὶ νήπιον ὑπαφῶν, τὸν
 μὲν δάκων εἰς μέλιτος πί-
 στον πρὸν ἀπιδανεν. ἀφα-
 ροῦς δὲ ὄντ' αὐτῷ, Μίνως
 πολλὰ ἐξήτησεν ποιησάμενος
 πρὶ τ' εὐρέσας ἐμαντεύετο.
 Κύρητις δὲ εἶπον αὐτῷ τε-
 χνίσματος ἐν ταῖς ἀγλαῖς
 εἶχεν βῆν' τὸν δὲ πῶς παύ-
 ρης δῖαν εἰσα εἰχέσθαι δυ-
 νηθέντα, καὶ ζῶντα τ' παῖ-
 δα ἀποδύσθαι. συγκαλέδοντων
 δὲ τῶν μαίμων, Πολύι-
 δος ὁ Κοιρανῷ, πῶς χεῖρα
 τῆς βοῦς εἴκασσι βάτῃ καρ-
 πῃ, καὶ ζηπῖν τὸν παῖ-
 δα ἀβαλκαδῆς, διὰ π-
 νῳ μαστίαι ἀεὶ εὖρε' λέ-
 ροντ' ὁ Μίνῳ, ὃν
 αὐτὶ καὶ ζῶντα ἀπολαβὴν
 ποιῶν, [ἐν πνι οἰκῇ-

veniens, telo contorto Cre-
 teum patrem haudquaquam
 agnatum interfecit. Qui, ubi
 scelus patratum cognovit,
 deos precatus terræ hiatu ab-
 sorptus occulitur.

C A P. III.

C Æterum Deucalionī na-
 ti sunt filij Idomeneus,
 Crethe, ac Nothus, & Mo-
 lus. Glaucus autem Minois fi-
 lius infans adhuc murem inse-
 quens in mellis dolium dela-
 psus, occubuit. Qui cum nus-
 quam gentium appareret,
 Minos pater, quod amissum
 non reperit, cum diu, mul-
 tumque quæsisset, de illius
 inventionē scitarum oracula
 misit. Curetes illi tricolorem
 inter armenta bovem esse re-
 tulerunt: cujus qui optimē
 effingere simulacrum possit,
 ab eo filium in vitam revoca-
 tum iri. Accersitis itaque un-
 decumque vatibus, Polyidus
 Cærani filius rubi fructui bo-
 vis colorem assimilavit: &
 puerum vestigare coactus, va-
 ticinij, cujuspiam adjumento
 tandem reperit. At cum Mi-
 nos eum sibi vivum reddi
 oportere dicitaret, cum pueri

cadavere in quodam domicilio concluditur : cūque in summa consilij inopia versaretur, draconem ad præmortui pueri corpus proserpentem vidit. Hunc lapide percussum occidit, veritus, ne illum commiseratus ipse moreretur. Interea draco alter advenit, ac priorem extinctum conspiciatus, retrò abiit: mox herbam ferens redit: eaque super omni draconis mortui corpore impositâ, illum in vitam revocavit. Id cū Polyidus summa cum admiratione conspexisset, eandem herbam illatam Glauci corpori imposuit: atque illico mortuum suscitavit.

§. 2. At Minos neque post recuperatum filium, nisi prius vaticinandi rationem Glaucum doceat Polyidus, illum Argos remeare permittebat. Polyidus autem coactus edocet: atque in patriam rediturus, vela faciebat: Glaucūque suum in os inspuere jubet. Quo facto, Glaucum vaticinandi oblivio subiit. Hæstentis itaque de Europæ posteris dixisse sat est.

μαρ] ἀπαιθίδη σὺν τῷ νεκρῷ· ἐν ἀμυχανίᾳ δὲ πολλῇ πυγχαῶν, εἶδε δράκοντα ὅτι τὸν νεκρὸν ἔσπευτο βαλὼν λίδρι ἀπικτινέει· δέσας μὲν αὐτὸς πλάτρη, εἰ τῷτο συμπίδοι. ἔρχεται δὲ ἕτερος δράκων· καὶ διασάμει· τὸν νεκρὸν τὸν πρῶτον, ἀπικτινέει· εἶτε ὑποσφύρει πῖαν κομίζων, καὶ ταῦτά τε ὀπτιδύσκει· ὅτι πᾶν τὸ ἐν ἐπίρρυσσάμα· ὀπτιδύσκει δὲ τῆς πῖας, σῶμα. Διασάμει· ὃ Πολύιδος καὶ διασάσας, πῖα αὐτῷ πῖαν προστελῶν τῇ ἐν Γλαύκῳ σάματι, ἀνίστην.

§. 3. Απαιθίων ὃ Μίνως τὸ πᾶν ἐν ὅττι εἰς Ἄργος ἀπέναι· τὸ Πολύιδος εἶπε, ὅτι τὸ μᾶντιον διδάξει τὸν Γλαῦκον. ἀναγκασθεὶς ὃ Πολύιδος διδάσκει, καὶ ἐπειδὴ ἀπίστοι, καλεῖται τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ σῶμα ἐμπύσαι. καὶ τῷτο ποιήσας Γλαῦκος, πῖα μᾶντιον ἐπιλάσσει. τὰ μὲν οὖν αὐτῷ τῷ Εὐρώπης ἀπογόνῳ, μέχρι αὐτῷ μοι λελέχθω.

Κ Αδμος δὲ, ἰσθάνου-
 σαι δάψας Τηλεπιάσ-
 σαι, ἰσθ' Ὀρακῶν ξενιδικῆς
 ἰλίδιν οἷς Διελφοῖς ἐπὶ τῇ
 ἑνὶ ῥώπῃσι πωπιδανόμῳ· ὁ
 δὲ θεὸς εἶπε ἐπὶ μὲν Εὐ-
 ρώπῃσι μὴ πολυπραγμονεῖν,
 χρῆσθαι δὲ πεποδὺν βοῖ,
 καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα
 αὐτὴ πύσις γαμοῦσι τοῖς
 λαοῖν χρηστέον, διὰ
 θεῶν ἐπορεύτο. εἶπε
 βοῖ σιωπῶν ἐν τοῖς Πε-
 λάγοντι βυκολίοις, ταύ-
 τῃ πεποδίῃ εἶπετο. ἡ δὲ
 διαξίσα Βοιωτῶν ἐαλίδης
 πόλιν εἶδε νῦν εἶσι θεῶ-
 σαι. βυκολόμῳ δὲ Ἀδμῶϊ
 πεποδῶσι τὸν βοῦν, πύ-
 σιν πρὸς ἑξ' αὐτῇ λη-
 ψάμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρή-
 νης ὑδαρ. φρεσὶν δὲ τῇ κρή-
 νῃ δάκων, ὅν ἐξ Ἀρεῖ
 εἶπον πνέει γαροῖναι, τὸς
 κλίοναυτ' ἀμφοτέρων διέφ-
 θινε. ἀθανακτήσας δὲ Κάδ-
 μος, κλίοναυτ' ἀμφοτέρων
 τῇ Ἀδμῶϊ ἰσθ' αὐτῇ, τὸς
 δὲ παρὲνταυτ' ἀνέπειλαν ὅτι
 γῆς αὐτῆς ἐν γαροῖναι, οὐ

P Orró Cadmus cūm jam
 vitā functam Telepha-
 sam sepelisset : à Thracibus
 hospitio exceptus, Delphos
 de Europa deum sciscitaturus
 contendit : Deus illi nihil ab
 eo curiosè de Europa quaerendum respondit : sed bove
 viæ duce utatur, atque urbem
 condat, ubicumque ea ambu-
 lando defessa procumbat.
 Quo ille accepto responso, per
 Phocensium terram iter faciebat : mox bovi inter Pela-
 gontis armenta obviā fa-
 ctus, eam ponè sequebatur :
 ea verò, Boeotiā percursā, hu-
 mi procubuit, ubi nunc extant
 Thebæ. Deinde bovem illā
 Palladi maectaturus, è so-
 ciis suis quendam ex Mar-
 tio fonte desumptam aquam
 reportaturum mittit : draco
 fonti custos appositus erat :
 hunc Marte satum fuisse per-
 hibebant. Is ex aquaturis
 plerosque absumpsit : Quare
 indignatus Cadmus draco-
 nem interemit : ac Miner-
 væ consilio ejus dentes se-
 rit, quibus satis, armati è
 terra viri exorti sunt : quibus

Spartis, id est, satis, nomen inditum fuit: Hi postea mutuis sese vulneribus, alteri quidem, vel inviti in pugnam congressi: alteri verò, quod alter alterum nequaquam cognoscerent, occiderunt. Sed Pherecydes scriptum reliquit: Cadmus, ut armatos viros e terra exoriri conspexit, lapides in eos conjecit. Tum ij vicissim percuti existimantes, mutuam inter se pugnam inierunt. Verum ex iisce, quinque tantummodo, Echior, Udzus, Chthonius, Hyperenor, & Pelor, incolumes superfuerunt.

§. 2. At Cadmus pro cæso dracone annum integrum Marti mercenarius fuit. Jam tum annus annis octo constabat. Post exactum mercedis tempus, regi ipsi Minerva regiam adornavit. Jupiter Harmoniam Veneris & Martis filiam uxorem dedit. Ad hæc dij omnes, relicto Cælo, in Cadmia convivio excepti, nuptias concelebrarunt. Cadmus uxori peplum, ac monile Volcani opus, quod ei ab Volcano dono missum ferunt, muneri dedit. At Pherecydes ab Eu-

κάλεσαν Σπαρτίους. ἔτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους· οἱ μὲν εἰς εἷν ἀκούσιν ἐλθόντες· οἱ δὲ, ἀλλήλους ἀγνοοῦντες. Φερεκίδης δὲ φησὶν ὅτι Κάδμος ἰδὼν ὅτι γῆς ἀναρρομένοις ἀνδράσιν ἐνόησεν, ἐκ' αὐτοῖς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ ὑπ' ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατίσθσαν. Φερεσίδης δὲ πέντε, Ἐχίον, Οὐδῶ, Χθόνι, Ὑπερένωρ, Πέλωρ.

§. β. Κάδμος δὲ αὐτὸν ὃν ἐκτείνεν, αἰδίδον ἐν αὐτὸν ἐδητάσιν Ἀρεῖ. ὡς δὲ ὁ ἐν αὐτὸς τότε ὅκτω ἔτη. μὲν δὲ πῶς δητεῖαν, Ἀθηνᾶ αὐτῷ βασιλεῖ κατεσκεύασε. Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ γυναικὰ Ἀρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεὸς θυγατέρα. καὶ πάντες θεοὶ καβαλιπύγεις ἔβανδον, ἐν τῇ Καδμείᾳ γάμον ὄντων· ἡμέτεροι αὐμνήσαν. ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ Πρωτόπυκτοι ὄρμον. ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσι πνεῖς ἐδῶναι Κάδμῳ. Φερεκίδης

δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὅν παρὰ
Διὸς αὐτὴν λαβεῖν. γίγον-
ται δὲ Κάδμου θυγατέρες ᾗ
αὐτοτόνῃ, Ἰνὸ, Σεμέλῃ,
Αἰγανῇ. παῖς δὲ Πολύδο-
ρος. Ἰνὸν ᾗ ἔν Αἰθίοψι γη-
γῆται. αὐτοτόνῃ Λαιερῇ ὅ-
τι Αἰγανὸν ἔχον.

§. γ. Σεμέλῃς δὲ Ζεὺς
ἐραδιῶν, Ἡῖρας χρύφει, σω-
δνάζεται. ἡ δὲ, ἐξαπαπα-
δῆται ὑπὸ Ἡῖρας, καταγεύ-
σασα τὴν αὐτῇ Διὸς παῖ τὸ
αὐτῇ πῶσιν, αἰπῆτος
τοιοῦτον αὐτὸν ἐλθόν οἶ-
σθαι μνησδόμενῃ Ἡῖραν.
Ζεὺς δὲ μὴ δυνάμενος ἀνα-
θεῖσθαι, παρρησιάζεται εἰς τὸν
θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ὅψμα-
τος, ἀσπαράξας ὁμοῦ καὶ βρον-
τῆς, καὶ κεκρυπὸν ἦσιν. Σε-
μέλῃς δὲ διὰ τὸ φόβον ὀκλι-
πέσης, ἐξαμύλωται βρέφος
ἐξαμύλωτον, ἐκ τῆς πυλῆς ἀ-
πάσας, ὑπὲρ ὅλης τῆς μητρὸς.
ἀποθανύσης δὲ Σεμέλῃς, αἰ-
λοῖται Κάδμου θυγατέρες
διωκόμεναι ἀδραν σαυδνῇται
σηπὲς πνι Σεμέλῃ, καὶ κα-
ταφύεσθαι Διὸς καὶ διὰ τῆ-
τος ἐκέρχωνται. κατὰ τὴν ἡμέραν
καὶ ἀνέχονται. Διόνυσον ἡ-
μεῖς Ζεὺς λύσας τὸν ῥάμματι,

ropa datum scribit : idque ab
Jove accepisse. Cadmi filiaz
fuere Autonoe, Ino, Semele,
Agave. Verum Polydorum
unicum habuit marem. Sed
Ino Athamanti nupsit. Ari-
stæus Autonoe sibi conjuga-
vit, Echion Agaven duxit.

§. 3. Jupiter, cum Semelen
arderet, cum ea clam Junone
concubuit. Hæc autem ab Ju-
none decepta, quicquid ab
eo deposceret, sese facturum
Jove pollicente, ut, qualis
cum conjuge congressurus ad-
veniret, secum decumberet,
postulavit. Quod cum Jupiter
abnuere non posset, curru in-
vectus in peramata Semelis
thalamum, præmisso fulmine
cum fulgetris simul, & toni-
tribus advenit: quare Semele
metu externata semestrem
partum ejicit. Jupiter hunc è
medio abreptum igne, femori
insuit. Mox Semele extincta,
reliquæ Cadmi filiaz evulgant
dictis Semelem cum morta-
lium quodam concubuisse, &
ab Jove se compressam men-
titam fuisse, eamque ob rem
fulminatam fuisse. Congruo
deinde tempore, solutis filis,
Jupiter Dionysium gignit,

cúmque Mercurio tradit. Hunc ille ad Inonem & Athaman-tem affert : atque ut puellam educarent , suadet. Quod iniquo animo ferens Juno iisce furorem immisit. Inde Athamas majorem natu filium Learchum , velut cervum venatus , interfecit. Ino verò Melicerta in ferventem lebetis aquam coniecto , & cum perempto filio in maris profunda defiluit. Et hæc quidem Leucothea nominatur ; puer autem Palæmonis nomen accepit. Sic itaque appellati à navigantibus , quod maris tempestatem patientibus opem ferant. Ad hæc Melicertæ Isthmiorum certamen Sisyphe auctore , institutum fuit. Mox Jupiter Dionysium in hædum transformat , ut Junonis iram evaderet. Hinc Mercurius sumptum puerum ad Nymphas , quæ cum Nyssam Asiæ urbem incolebant , transportavit. Has postea Jupiter in stellas mutatas , Hyadas appellavit.

§. 4. Sed ex Autonoe & Aristæo Aëæon filius procreatur , qui à Chirone educatus , venator evasit. Postea verò

καὶ δίδωσιν Ἑρμῆ. ὃ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν, καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν αὐτὸν κίρῳ. ἀγαπακτῆζατος δὲ ἦ' ἔσθ', μακρὰν αὐτοῖς ἐπέταλε. καὶ Ἀδάμας πρὸ τὸν προσβύπτεον παῖδα Λίανρον, ὡς ἔλαφον θυρεῖσας ἀπίατουν. Ἰνὸ δὲ τὸν Μελεκίρτην εἰς πεπρωμένον ἀβύσσου βίβασα, εἴπε βασιζατος μὲν νεκροῦ οὐ πατρὸς ἔλατο καὶ θυγατρὸς. καὶ Ἀδάμας μὲν αὐτὸν καλοῦσιν Παλαίμων δὲ, ἐκ πατρὸς. ὅπως ὀνομαδύντες ὑπὸ ἧς πατρὸς τῶν πῖς. χιμαζόμενοι καὶ βοηδοῦσιν. ἐπὶ δὲ τῷ Μελεκίρτῃ ἀγὼν ἦ' Ἰσθμίων Σισύφῳ δύντο. Δίδωσιν δὲ Ζεὺς εἰς ἔλαφον ἀλλάξας, τὸν ἦ' ἔσθ' θυμὸν ἔκλεψε. καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς, πρὸς Νύμφας ἐκδύσας, ὅν Νύσση καὶ Ἀσίαν κατοικίσας. αἱ δὲ στέλλον Ζεὺς κατὰ τρεῖς αἰετῶσιν τ' ἀδ' αἱ.

§. 5. Αὐτονόης δὲ καὶ Αἰσίου παῖς Ἀκταίων ἐγένετο. ὃς πρῶτος παρὰ Χείρωνι, κυνηγὸς ἐβόλαρχη. καὶ

ὑπερὶν ἀπελράδῃ ἐν τῇ
 Κιδυράνι ὑπὸ τῆς ἰδίων
 κυῶν, καὶ ἤτον ἐπιλά-
 ησι τὸν Τρύπον. ὡς μὲν οὖν
 Ἀκουσίλαος λέγει μνησαν-
 τῶ ἐν Διὶς ὅτε ἐμνητύ-
 σατο Σαρμέλῳ. ὡς δὲ οἱ
 πλείονες, ὅπ πῶ Ἀρτίμην
 λοκύνῳ εἶδε. καὶ φασὶ
 πῶ διὸν παρεχρῆμα αὐτῇ
 πῶ μορφῇ εἰς εἰλαφον ἀλ-
 λάξαι καὶ τοῖς ἐπομένοισι
 αὐτῇ πιντήκοντα κυσὶν ἐμ-
 βαλῶν λύσαν, ὑφ' ὧν καὶ
 ἄγριοιαν ἐβράδῃ. ἀπολομέ-
 νῳ δὲ Ἀκταίωνῳ, οἱ κύν-
 νες ἐπιζητουῦντες τ' ἰδω-
 τῶν, κατωρύνοντο. καὶ ζή-
 τησιν ποιέμενοι, παρεβρόν-
 το δὴ. καὶ Χείρωνῳ αἶ-
 τρον ὅς εἶδον κατεσκεύα-
 σιν Ἀκταίωνῳ, ὃ καὶ πῶ
 λύπῳ αὐτῆς ἐπαύσατο. τὰ
 ὀνόματα δὲ Ἀκταίωνῳ κυ-
 νῶν, ἐξ ὧν ἔτοι.

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα φει-
 σαδὸν, ἥντι δῆρες
 τοῦτον ἐδάσαντο κυνέες
 κράπερι. * πύλας ἀφ' ὧν
 ἐβόη.

Μετὰ ταῦτ' ἄλλῳμα τί-
 κα.

luis à canibus in Cithæronis
 devoratus est, eumque in mo-
 dum interiit. Ut verò Acusi-
 laus ait, Jovis irâ, quòd Se-
 melen petisset uxorem: sed, ut
 pleriq; quòd Dianam lavan-
 tem vidisset: aiuntque ab dea
 extemplo in cervum commu-
 tatum fuisse, atque quinquaginta
 illius canibus insequen-
 tibus rabiem injectam fuisse,
 ut per eam dominum haud
 agnitus devorarint. Cæte-
 rum Ἀκταίωνα ἐ medio su-
 blatum canes dominum vesti-
 gantes, gannitu vocis & do-
 mini desiderium tristitiâ qua-
 dam significantes baubantur,
 ac demum post diu quæsitum
 herum, in Chironis antrum
 devenerunt; quibus ille Ἀ-
 κταίονος simulachrum effin-
 xit, quo viso, statim mœrore
 soluti sunt omnes. Ἀκταίονος
 canum nomina.

*De quibus hi pulchrum validi
 circum undique regis*

*Invadunt corpus rabida cen-
 tigrides, ursique*

*Immanis soboles laniant pro-
 pe retia, Prote:*

*Post alij dominum invadunt
 savissima proles,*

Lyncæus.

*Lyncæus, & Bannus pedibus
citus, atque Amarynthus;
& quos nominatim protulit
in enumeratione.*

*Τῶν Ἰοῦς ἰμπερίῳ Ἀἰέον
cecidit*

** Regis namque sui nigrum
absumpserunt cruorem*

*Argûsque, Spartûsque, Bo-
résque celerrimus, iidem
Artubus Αἰται, atque etiam
sunt sanguine passi.*

*Cætera dein promptè invase-
runt turba latrantum.*

** Sævorum hæc hominum ge-
neri est medicina dolorum.*

C A P. V.

Porro Dionysius post vi-
tem inventam, à Junone
furore injecto percitus, Ægy-
ptumque ac Syriam peretra-
vit. Hunc primus omnium
Proteus Ægyptiorum rex ho-
spitio accepit: ac rursus ad
Cybelam Phrygiæ urbem
proficiscitur: atque ibi expia-
tus à Rhea, & cæremonias
edoctus Cybeleias, stolæque
ab eadem sumptâ, ad Indos
per Thraciam contendit. Ly-
curgus Dryantis filius rex E-
donorum, qui amnem Stry-

Λυγκυρις, ἔνθ' Βαῖ' ὁ πόδας
ἀνέλεος, ἢ δ' Ἀμαρυνθός.
καὶ ὅς ἐναμασὶ δ' ὠνεύκεν,
ὡς κατέλεξε.

Καὶ τότ' Ἀκταίων ἔδανεν
Διὸς ἐνεσίσχῃ.

Πρῶτοι γὰρ μίλαν αἷμα
ὑπὸ σφετέρῳ ἀνακλῖθ'

Σπαρτός τ' ὦν, Ἀργός τε
Βόρης τ' αἰψοκυκλῆλος.

Τῷ δ' Ἀκταίωνος σφῆτος
φάρον, αἷμα τ' ἔδαναν.

Τὺς δὲ μετ' αὐτοῖς πάντες
ἐπίστυπον ἐμμεμαῶτες.

Ἀργαλέων ὀδυῶν ἄχος
ἐμμεῖναι ἀνδράποισι.

K E Φ. ε.

Δ Ἰόνους [δέ,] εὐρε-
τῆς αἰπέλου γυρόμε-
νος, Ἡρῆς μαρίαν αὐτῷ ἐμ-
βαλόντες, περιπλανᾷται Αἴ-
γυπτιόν τε καὶ Συρίαν. καὶ τὸ μὲν
σφῆτον Πρωτεύς αὐτῷ ὑπο-
δίχεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων.
αὐτὸς δ' εἰς Κύβελαν τῇ Φρυ-
γίᾳ ἀφικνεῖται. καθαρθεὶς
ὑπὸ Πέας, καὶ ταῖς τελεταῖς ἐκ-
μαδῶν, καὶ λαβὼν παρ' ἐκεί-
νης τὴν σέλιω, ἐπὶ Ἰνδοῦ δια-
τὴν Θράκης ἠπείρωτο. Λυ-
κῆργος δ' ὅπως Δρύαντι ὁ Ἡ-
δωνῶν βασιλεύσας, Στρυ-

μῖνα ποταμὸν οἱ περικοδ-
σι, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβα-
λιν αὐτὸν. καὶ Διόνυσος ῥ-
εῖς θάλασσαν πρὸς Θέαν
πλὴν Νυξίως κατέφυγε. Βάκ-
χαι δὲ ἐγρόντο αἰχμάλω-
τοι καὶ τὸ σωσπόμενον Σα-
τύρῳ πᾶσι δὲ αὐτοῖς. αὐτὸς ὃ
αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξ αἰ-
φνης. Λυκούργῳ γὰρ μανίαν
ἐποίησε Διόνυσος· ὃ δὲ με-
μνηνὸς, δρῦντα καὶ παῖ-
δας, ἐμπάλει νομίζων κλήμα
κλάειν, πλέκει καὶ πλέξας ἀ-
πάκτειν καὶ ἀκρωτερίδας
ἐαυτὸν, ἐσφρένυσεν. τῆς
δὲ γῆς ἀκαρπυ μείψης,
ἔχρησεν ὁ θεὸς, καρποφο-
ρήσῃν αὐτῷ αὐτὸ θανάτω-
ν Λυκούργος. Ἡδωνοὶ δὲ
ἀκύναντες, εἰς τὸ Παγ-
καῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες
ὄρεα ἔδωκαν. καὶ κατὰ
Διονύσου βέλῃσιν ὑπὸ Ἰπ-
πων διαφθαρείς ἀπίδανε.
Πελοπὼν δὲ Θράκῃ, καὶ
καὶ Ἰνδοκλῷ ἀπαταν, σῆλας
ἐκεῖ σῖσας, ἦσαν εἰς Θή-
βας καὶ τὰς γυναικας λυά-
χου κατὰ λιπύσας τὰς οἰ-
κίας, βακχεύειν ἐν τῇ Κι-
θάρῳ.

§. β. Πενθεὺς ὁ γυνήδης.

monem incolunt, primūm
ipsum contumeliā affectum
dejecit. Tum Bacchus ad The-
tin Nerei filiam confugit.
Bacchæ autem in vincula con-
jectæ fuerunt, necnon, quæ
magna Satyrorum multitudo
eum consecuta est. Contrā
verò Bacchæ statim solutæ
sunt. Nam Dionysius Lycur-
go furorem injecit. Tum ille
amentiā præceps Dryantem
filium, vitis palmitem se ratus
amputare, securi percussum
interfecit. Qui cū extrema
sui corporis præcidisset, resi-
puit. Deinde, ubi terra nullas
suppeditaret fruges, numen
suo renunciavit oraculo, ter-
ram tum fore fructiferam,
cū Lycurgus mortalitatem
exuerit: Quod, ut Edoni ac-
ceperunt, ipsum in Pangæum
montem abductum in vincula
conjecerunt: ubi ex Dionysij
voto equis laniatus occubuit.
Ad hæc Bacchus post Thra-
ciam atque Indiam universam
peragratam, & locatis inibi
cum titulo stelis, Thebas re-
pedavit, necnon fœminas, re-
lictis domibus suis, in Cithæ-
rone debacchari compulit.

§. 2. Pentheus autem Agaves

& Echionis filius à Cadmo in regno subrogatus, hæc ab illis fieri prohibuit: quique cùm se in Cithæronem montem Mimallonidas exploraturus, contulisset, ab Agave matre, per furorem, cum feram esse arbitrata, membratim conciditur. Demùm Bacchus, ubi se Thebanis Deum esse declaravit, Argos adiit: atque ibi rursus ab illis ut numen minime observatus, eorum mulieres furere ac debacchari coegit. Quæ mox in montibus lactentium, quos secum exulerant, filiorum carnibus vescabantur.

§. 3. Postea verò, cùm ab Icaria in Naxum transvehicuperet, prædatoriam Tyrrenorum triremem mercede conduxit, ac deo ipso in navi imposito, Naxi litora præterlegunt, atque in Asiam deum vendituri vela faciunt. Tum Dionysius malum, remosque in serpentes vertit, navium ad hæc hedera, & tibiærum sonitu omnem replevit. Nautæ interim furore acti in mare præcipites fugiunt, atque in delphinos mutantur: Post, ubi hunc Deum esse à rebus

ἐξ Ἀγαυῆς ἔχοντι, πρὸς Κάδμου εἰληφὸς τὴν βασιλειαν, Διόκλυν τῶν τινάδων. καὶ ὄψαθ' ἑορμαίνοντι εἰς Κιθαιρῶνα ὅτ' βακχῶν περὶ σκοπὸς ἦν τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μέλητα ἐμμελῶν· ἐσέκοτον γὰρ αὐτὸν θυρεὸν τῆς θούρας δὲ θελαίοισι, ἐπεὶ θεὸς ἔστιν, ἦσαν εἰς Ἀργεὺς καὶ κηρύλλον ὑπὸ πρῶτων αὐτῶν, ἐξέμενον πρὸ γυναικας· αἱ δὲ, ἐν τοῖς ὅροις τὸς ἀπμασιδίου ἐχέοντι παῖδας, πρὸς σάρκα καὶ ὅτ' ἐπταῶντο.

§. 7. Βαλέμενος δὲ ὁππότες Ἰκαρίας εἰς Νάξον διακαυδῶναι, Τυρρηνῶν ληστρικῶν ἐμσθῆσαντο σελήνη. οἱ δὲ, αὐτὸν ἐσθῆμενοι, Νάξον μὲν περὶ πλεον· ὑπὸ γόντο δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπμπελίσσαντες. ὁ δὲ τὸν μὲν ἰσὲν καὶ τὰς κόπας ἐποίησεν ὅπως τὸ δὲ σέφ' ἔπαυσε κινεῖν, καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς θυρόμενοι, κατὰ τῆς θαλάσσης ἔφυγον, καὶ ἐχέοντο διελθόντες. ὡς δὲ μαδόντες αὐτὸν θεὸν αὐ-

δρωτοι, ἐπ' ἡμῶν. ὁ δὲ ἀγα-
 γαθὸν ἐξ ἁΐδου πλὴν μητί-
 ρεα, καὶ περσαγορεύσας
 θυῶνιν, μετ' αὐτῆς εἰς
 ὑπερὸν αἴθ' λειν.

§ δ. Ὁ δὲ Κάδμος μὲν
 Ἀρμονίας Θήβας ἐκλιπὼν,
 πρὸς Εὐχελίαν περμύνε-
 ται. Τύτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυ-
 εῶν πολυμεμένους, ὁ Διὸς
 ἔχρησεν, Ἰλλυεῶν κρατῆ-
 σην, ἐὰν ἡγήμονα Κάδμον
 καὶ Ἀρμονίαν ἔχωσι. οἱ δὲ,
 παιδίντις, ποιοῦνται καὶ
 Ἰλλυεῶν ἡγήμονας τύτοις,
 καὶ κρατῶσι. καὶ βασιλεύει
 Κάδμος Ἰλλυεῶν. καὶ παῖς
 Ἰλλυεῖο αὐτῷ γίγνεται. αὐ-
 τῷ δὲ μὲν Ἀρμονίας εἰς δ' ἀ-
 κοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἠλύ-
 σιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξε-
 πίμφοθησαν.

§ ε. Πολύδορος δὲ Θη-
 βῶν βασιλεὺς γυνόμενος,
 Νυκτιίδα γαμῆ Νυκτίως
 τῇ Χθονίῃ θυγατρὶ. καὶ
 γυνᾷ Λάβδακον. οὗτο
 ἀπώλετο μετὰ Πενθείᾳ ἐ-
 κείνῳ φρονῶν φθραπήσας.
 καταλιπὼντο δὲ Λαβδά-
 κος παῖδα ἐναιουσαῖον
 Λαῖον, πλὴν ἀρχὴν ἀφ' ἧς

gestis mortales didicerunt, di-
 vinis honoribus percolebant.
 Hic deinde ab inferis matrem
 revocavit, Thyonénque mox
 illam appellavit, cum ea de-
 mum in cœlum conscendit.

§ 4. Interea Cadmus cum
 Harmonia conjuge post reli-
 ctas Thebas ad Enchelienfes
 commigravit. quibus, cum ab
 Illyriis bello impeterentur, à
 Deo responsum fuit, Illyriis,
 si Cadmum Harmoniamque
 ducem haberent, imperatu-
 ros. Tum hi oraculi fidem se-
 cuti, eos adversus Illyrios
 duces deligunt, ac vincunt.
 Sic itaque Cadmus Illyrio-
 rum regnum adipiscitur: eiq;
 Illyrius filius nascitur, nec
 longo post tempore in draco-
 nem cum Harmonia mutatus,
 in campum Elysium ab Jove
 demissi sunt.

§ 5. Dein Polydorus The-
 barum regno præfectus Ny-
 cteidem filiam Nyctei, qui
 fuit Chthonij filius, ducit uxo-
 rem: ex qua Labdacum gi-
 gnit. Hic post Pentheum,
 quod eadem quæ ille, senti-
 ret, occubuit. Qui cum Laium
 filium anniculum superstitem
 reliquisset, Lycus Nyctei fra-

ter, interea, dum ille in pueris esset, regnum occupavit. Ambo verò ab Eubœa in fugam acti, post Phlegyam Martis & Chryſæ Bœotiadis filium interfectum, in Syria sedem collocarunt: atque ob suam, quæ cum Pentheo necessitudo intercesserat, in civitatem cooptati fuere. Declaratus igitur Lycus à Thebanis belli imperator, regno præficitur: qui, cum jam annos viginti imperasset, à Zetho & Amphione obtruncatus, diem obiit. Hujusce necis hanc fuisse causam produnt. Antiope Nyctei filia fuit: hanc Jupiter inivit: eaque, quod gravida esset, patre comminante, in Sicyonem ad Epopeum ex fuga sese recepit: atque huic nubit. Nycteus interim mœrore confectus, cum antea Lyco, ut in Epopeum Antiopénque animadverteret, imperasset, sibi ipsi mortem consciscit. Is autem, comparatâ magnâ militum multitudine, Sicyonem capit, & Epopeum interimit. Atque Antiopen captivam abducit, quæ, cum abduceretur, ad Eleutheras Bœotix

λεῖο Λύκος, ἔως ἔτι
 ὡς παῖς, ἀδελφὸς ὦν Νυκ-
 τῖως. ἀμφότεροι δὲ ἀπὸ
 Εὐβοίας φερόντες, ἐπὶ
 Φλεγυᾶ ἀπικτήσαντες τὸν
 Ἀρεῶν, καὶ Χρύσης τῆς
 Βοιωτίδος, Συεῖαν κατφύ-
 κων· καὶ διὰ τὴν πρὸς Πει-
 σῖα εἰκισίαν, ἐγρόνθη-
 σαν πολῖται. αἰρεθεὶς οὖν
 Λύκος πολέμῳ χεῖρ ὑπὸ
 Θεβαίων, ἐπιπύπτο τῇ δου-
 ρασείᾳ, καὶ βασιλεύσας ἐπὶ
 εἴκοσι φρονέει· ὑπὸ Ζή-
 δου καὶ Ἀμφίωνος, διήσκει
 δ' αἰτίαν τίνδε. Ἀντιόπη
 θυγάτηρ ὡς Νυκτίως· παύ-
 τη Ζῆς σωῆλθε. ἡ δὲ,
 ὥς ἔγκυος ἐγρόετο, τῷ
 πατρὶ ἀπειλουμένη, εἰς
 Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς
 Ἐπωπίαν· καὶ τέτρω γαμῖ-
 ται. Νυκτίως δ' ἀδυμύ-
 σας, ἑαυτὸν φονεῖ, διὸς
 ἐν πολλῷ Λύκῳ φεῖ Ἐπω-
 πῖως, καὶ πρὸ Ἀντιόπης
 λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ, τρα-
 τήσας μὲν Σικυῶνα χει-
 ρόσσει· καὶ τὸν μὲν Ἐπω-
 πῖα κτείνει, τὴν δὲ Ἀν-
 τιόπην ἡγεῖται αἰχμάλω-
 τον. ἡ δὲ, ἀγμένη δύο
 ἡμέρας παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς

πῆς Βοιωτῶν· ὅς ἐκκαίμενος
 εὐρὺν βυβάλῃ ἀναγέφυε.
 καὶ τὸν μὲν ἔλαβ' Ζῆθος,
 τὸν δὲ Ἀμφίονα Ζῆθος μὲν
 οὐδ' ἐπιμειλῆτο βυφορῶν.
 Ἀμφίων δὲ κιθαροδίαν ἤ-
 σκε, δέντ' αὐτῷ λύραν
 Ἐρμού. Ἀντιόπῃ δὲ ῥ' ἰ-
 ζετο Λύκος κεδυίρξας, καὶ ἡ
 τύτῃ γυνὴ Δίρκην λαδοῦσα
 δὲ ποτ' ἤ δισημῶν αὐτομάτων
 λυδίντων, ἦκεν ὅπῃ τὴν ἑρ-
 παίδων ἔταυλιν, διχλιδῶναι
 πρὸς αὐτῶν δόλυσσι. οἱ δ',
 ἀεχμωεῖσ' ἄλλοι τὴν μητί-
 ρα, ἢ μὲν Λύκος κλείνοισι ἢ
 δὲ Δίρκῃ [δριξέ] δύναν-
 τες ἐκ ταύρου θανῆσαν ῥί-
 πτοιον εἰς κρύλιν, τὴν δ' ἄπ'
 ἐκείνης κελυμένῃ Δίρκῃ.
 παραλαβόντες δὲ ἢ θανα-
 τείαν, ἢ μὲν πάλιν ἐτείχη-
 σαν, ἐπακολουθεσάντων τῇ
 Ἀμφίον' ἔλαβ' ἑρ' λίδων.
 Λάϊον δὲ ἐξέβαλεν. ὁ δὲ,
 ἐν Πελοποννήσῳ διατελὼν,
 ὀπξενῶται Πέλοπ' ἢ τύτῃ
 παῖδα Χρύσιππον, ὅμα-
 δραμεῖν διδάσκων, ἐραδὲς
 αἰετίζον.

§. 5. Γαμῖ δὲ Ζῆθος
 μὲν Θήβῃ, ἀφ' ἧς ἡ
 πόλις Θήβαι. Ἀμφίον δὲ

geminos parit, quos exposi-
 tos bubulcus invenit, ac edu-
 cat. Horumque alteri, Zetho,
 alteri autem Amphioni, indi-
 dit nomen. Zethus rei pecua-
 riæ studio sese dedit; Am-
 phion verò, quod à Mercurio
 lyrà donatus esset, citha-
 rœdicam exercuit. Lycus in-
 terea Antiopen in vinculis, &
 ejusce conjux Dirce torque-
 bat. Clam verò, tandem ali-
 quando vinculis ultrò solutis,
 ad filiorum domicilium, ut ab
 eis exciperetur, contendit.
 Qui, matre agnitâ, Lycum
 occidunt, ac Dircen crinibus
 religatam è tauro necant, &
 in fontem, qui ab ea Dirce
 postea nominatus est, conjici-
 unt. Recuperato deinde im-
 perio, urbem, subsecutis Am-
 phionis lyram lapidibus, mu-
 ro cinxerunt, Laiumque fu-
 garunt. Quem, cum in Pello-
 ponneseo ageret, Pelops hos-
 pitio excipit: & hujusce fi-
 lium Chrysippum curulis ar-
 tis exercendæ rationem edo-
 cens, ejusque amore succen-
 sus, rapit.

§. 6. Zethus porro Theben
 ducit, de qua Thebis urbi fa-
 ctum est nomen. Amphion

verò Nioben Tantali filiam sibi conjugavit. De qua filios mares septem procreavit, Sipyllum, Minytum, Ismenum, Damafichthonem, Agenorem, Phædimum, ac Tantalum: fœminas autem totidem, * Ethodæam, sive, ut alij volunt, Theram, Cleodoxam, Astyochen, Phthiam, Pelopiam, Astycrateam, Ogygiam. At Hesiodus decem filios, totidémque filias genuisse ait. Sed Herodotus duos quidem mares, tres autem fœminas. Immò verò Homerus, sex filios, & sex item fœminas illum ex ea sustulisse refert. Quare Niobe tot filiis aucta, Latonâ se fœcundioresse jactavit. Latona verò id ægerimè ferens, Dianâque ac Apollinem in ipsos irritavit. Mox autem Diana Niobes filias sagittis domi confecit: at mares ad unum omnes in Cithærone venantes Apollo interfecit. * Amphion tamen è maribus, & è fœminis Chloris natu maxima, quæ Neleo nupsit, asservati sunt. Verùm Telefillæ testimonio, Amycla & Melibœa intactæ remanserunt: & ab iisdé Zethus etiam

Νιόβῳ πλὴν Ταντάλῳ. ἡ ἑνὴ παῖδας μὲν ἐπὶ Σίπυλλον, Μίνυτον, Ἰσμήνον, Δαμασίχθονα, Ἀγλιόορα, Φαίδιμον, Τάνταλον. θυγατέρας δὲ ταῖς ἑσά * Ἐθοδαίαν, ἡ ὡς περὶ, Θέραν, Κλεοδόξαν, Ἀστυόχῳ, Φθίαν, Πελοπίαν, Ἀστυκράτιαν, Ὠγυγίαν. Ἡσίοδος δὲ, δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας. Ἡρόδοτος δὲ, δύο μὲν ἄρρενας, τρεῖς δὲ θηλείας. Ὅμηρος δὲ, ἑξ μὲν υἱοὺς, ἑξ δὲ θυγατέρας φησὶ γένεσθαι. εὐπικροῦ δὲ ἶσα Νιόβῃ, τὴν Διὸς ἐπιπικνωτέραν εἶπεν ὑπαρχεῖν. Αὐτὴ δὲ ἀγανακτήσασα, πλὴν τε Ἀρτεμὶν καὶ τὴν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῆς παρῆξε καὶ ταῖς μὲν θηλείαις ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ κατετόξευσεν Ἀρριεμὶς· τὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαίρῳ. Ἀπόλλων κωμηγὰς αὐτὰς κτείνε. ἐσώθη δὲ τῆς μὲν ἄρρενων * Ἀμφίων· τῆς δὲ θηλειῶν Χλόη τις ἡ ὡς σβύτις. ἡ Νηλεὺς σωφρονιστοῦ. καὶ τῆς Τελέσσης ἐσώθησαν Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια * ἐπὶ τῇ δὲ ὡς αὐτῶν καὶ Ζήθος

ἔξ Ἀμφίων. αὐτὴ [δὲ] Νιόβη
Θήβας ὑπολιπούσα, πρὸς
τὸν πατέρα Τάταλον ἦκεν
εἰς Σίπυλον· καὶ καὶ Διὶ
ἐυχαμένη, πλὴν μορφῇ εἰς
λίθον μεταβαλεν. καὶ χεῖ-
ται δάκρυα νύκτωρ ἔξ ἡμέραν
τῷ λίθου.

§. 7. Κατὰ δὲ τὴν Ἀμφίον
τελευτῶν, Λαῖος ἔβασιλείαν
παρέλαβε, ἔξ ἡμέρας
δυατέρας Μενοικέως
ὡς ἔνιοι μὲν Ἰοχάδην, ἔνιοι
δὲ Ἐπιχάδην, λέγουσι. ἡγή-
σαντος τῷ θεῷ μὲν ἡμῶν· ἔ-
φηνηδέντα γὰρ πατρικτόνον
ἔσεσθαι. ὁ δὲ οἰνωθεὶς σω-
ῆλθε τῇ γυναικί. καὶ τὸ ἡμ-
νηδὲν ἐκδέσθαι δίδωσι νο-
μῶν, πρὸς τὰς διατρήσας τὰ
σφύρα. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐξέθη-
κεν εἰς Κιθαιρῶνα. Πολύβος
δὲ βυκόλοι τῷ Κορινθίων
βασιλέως τὸ βρέφος εὐρόν-
τες, πρὸς τὴν αὐτὴν γυναικα
Περίβοιαν ὑπέβλεπον. ἡ δὲ,
ἀνελῶσα ὑποβάλλετο· καὶ
δεσπάζουσα τὰ σφύρα,
Οἰδίπῳ κελεῖ, τῷ το
μῶν τὸ ὄνομα διὰ τὸ τῶν
πόδας ἀνοδῆσαι. τελευθεῖς
δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφύρον
ἦν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, διὰ

& Amphion sagittis confixi
occubuerunt. Ipsa verò Nio-
be, Thebis relictis, in Sipylum
ad Tantalum patrem perve-
nit: ibique Jovem precata, in
saxum commutata fuit, ac la-
crymas noctes atque dies ef-
fundit suo de lapide.

§. 7. Post, ubi Amphion vi-
tâ decessit, Laius regnum ac-
cepit, duxitque Menœcei fi-
liam, quam nonnulli Ioca-
stam, quidam verò Epicastam
nominant. Qui, oraculo mo-
nitus est, ne filios gigneret,
quod ex eo qui nasceretur,
parricida futurus esset. Is au-
tem per ebrietatem cum uxore
concubuit: ex ea natum in-
fantem, pastori, trajectis fer-
reâ fibulâ calcaneis, dedit ex-
ponendum. At hic quidem
puerum in Cithærone monte
exposuit. Polybi verò Co-
rinthiorum Regis bubulci re-
pertum infantem ad Peri-
boeam illius uxorem contule-
runt: quæ sumptum puerum
velut proprium sibi supponit,
& curatis pedibus, Oedipum
nominat, idque ei de pedum
tumore nomen imponit. A-
dultus interea puer, ac robore
suis æqualibus antecellens, ob
invidiam

invidiam contumeliosissime supposititius ac spurius appellatur. Qui, cum de Peribœa id quæreretur, scire minimè potuit. Profectus autem Delphos, de parentibus suis Deum sciscitatur, cui tum Apollo, ne in patriam rediret, oraculo edicit; quippe qui suo patri cædem esset illaturus, & cum matre rem habiturus. Hic, ubi id accepit, ac reputans ex iis qui dicti fuerant, se procreatum esse, Corinthum redire supersegit: & dum curru per Phocidem vehitur, angustâ quadam viâ, Laiô ac Polyphontæ, (hic erat Laij præco) curru euntibus occurrit: cui cum Polyphontes, ut de via cederet, imperasset, nec ille dicto audiens esset, quin potius cunctaretur, equorum jugaliū alterum præco interfecit, iracundiâ percitus OEdipus, & Polyphontem & Laium simul obtruncavit; inde Thebas pervenit.

§. 8. Laium itaque Platæensium rex Damastriatus sepeliendum curavit. Regnum vero Creon Menœcei filius invasit, quo regnante non me-

φόνον ὠρεσθίζετα ἰσθὺς
βλητος. ὁ δὲ πικρὰν ὀμί-
νον· καὶ τῆς Περειβοίας,
μαθεῖν ἐκ ἡδυνάτο. ἀφί-
κόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς,
καὶ ἤν' ἰδὼν ἐπαυδάει-
το γυνέων. ὁ δὲ διδοὺς εἴ-
πεν αὐτῷ· εἰς τὴν πατρί-
δα μὴ πορεύεσθαι· τὸν γὰρ
γὰρ πατὴρ φονέσσειν, τῇ
δὲ μητρὶ μισησέσθαι. ὅτι
το ἀκούσας, καὶ νεμίζων
ἐξ ὧν ἔλεγε μνηστῆραι,
Κόρινθον μὲν ἀπέλιπον·
ἐφ' ὅσμων δὲ διὰ τῆς
Φωκίδος φερέμενος, σω-
πυγῶν κατὰ πύλας τενὼν
ὁδὸν ἐφ' ὅσμων ὀχρὸν
νῶ Λαίῳ καὶ Πολυφόντῃ·
κέρυξ δὲ ἔτ' ὡς Λαίῳ
καὶ κτελέσας ἐκχωρεῖν,
καὶ δὲ ἀπείδειαν καὶ ἀτα-
βολῶν κτείναντες ἤν' ἰπ-
πων τὸν ἔπρον, ἀγανὰ
πῶς Οἰδίπῳ καὶ Πολυ-
φόντῳ καὶ Λαίῳ ἀπέκ-
τεινε· καὶ παρεβόητο εἰς
Θήβας.

§. 9. Λαίῳ μὲν οὖν δάμνησι
βασιλεὺς Πλαταιῶν Δα-
μαστράτος. ὃ δὲ βασιλεὺς
Κρέων Μενόικῳ παραλαμ-
βαί· τὸν τὸ βασιλεὺς ὄντος·

μικρὰ συμφορὰ κατ' ἴχθ' Ὁμή-
 ρας. ἔπιμψι γὰρ Ἡῖρα Σφί-
 ρα, ἣ μητρὸς μὲν Ἐχιδ-
 νης ὤν· πατρὸς δὲ, Τυ-
 φῶντος. εἶχε δὲ γυναικῶ-
 πον μὲν γυναικὸς, σῆδος
 δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν
 λέοντος, καὶ πτέρυγας ὄρ-
 νιδος. μαδούσα δὲ αἰνίγ-
 ματα παρὰ Μουσῶν, ὅπῃ
 τὸ Φίχθον ὄρε' ἐκδιζέ-
 το· καὶ τοῖσι τοῦ αὐτοῦ
 Θεοαίσις. ὤν δὲ τὸ αἰ-
 νίγμα τὸ ὅτι, τὸ μίαν
 ἔχον φωνήν, τετραπόδιον,
 καὶ δίποδιον, καὶ τρίποδιον
 γίνεται. χρησμοὺς δὲ Θε-
 οαίσις ὑπέχοντο· πνι-
 καῦτα ἀπαλλαγῆσθαι τῷ
 Σφίγγος, ἠνίκα αὖ τὸ αἰ-
 νίγμα λύσῃσι. καὶ σω-
 νόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις,
 ἐζήτην τί τὸ λεγόμενον
 ὄσιν. ἐπ' αὖ δὲ μὴ εὐ-
 ρισκόν, ἀπάσας ἔνα, κα-
 τὰ τὴν φύσιν· πολλάκις δὲ
 ἀπολλυμένων, καὶ τὸ π-
 λυτάκιον Αἴμοντος· Κρέον-
 τος, κηρύσσει Κρέων, τῷ
 τὸ αἰνίγμα λύσσει, καὶ
 πῶς βασιλεύει, καὶ πῶς
 Λαίη δώσειν γυναικα. Οἰ-
 δίπῃσι δὲ ἀκούσας, ἔλυσαν,

diocris clades Thebas occu-
 pavit. Siquidem Juno Sphin-
 gem, ex Echidna & Typho-
 ne parentibus ortam immisit.
 Hæc muliebri facie, pectore,
 pedibusque, ac caudâ leonis,
 & avis pennis prædita fuit.
 Quæ cum à Musis ænigmata
 didicisset, in Phiceo monte
 consedit: de quibus id unum
 Thebanis proponere solebat,
 quod est ejusmodi. Quodnam
 esset id animal, quod unam
 habet vocem, & quadrupes,
 bipes, ac demùm tripes effi-
 citur. Ad hæc Thebanis ora-
 culo renunciatum fuerat, jam
 tum Sphingis incommodo ac
 detrimento liberos fore, quan-
 documque id ænigma solve-
 rint: quin etiam in unum sæ-
 pe coeuntes, universos quid
 illud esset, rogabat: quod cum
 minimè reperirent, abreptum
 ex omnibus, unum devora-
 bat: Eaque de causa plerique
 subinde peribant, ac postre-
 mò ad eum modum Æmone
 Creontis filio perempto,
 Creon ænigma hujusmodi
 soluturo, & regnum, & Laij
 uxorem se traditurum præco-
 nis voce renunciari jubet.
 Quod ubi ad OEdipi aures

pervenit, ipse ita solvit: quod à Sphinge proponitur ænigma, hominem esse ait: nascitur enim quadrupes infans, qui quatuor gradiatur membris: grandior autem effectus, homo bipes esse incipit: senescens verò, ac demùm, tertio assumpto pede, id est, scipione, tripes dici potest. Ipsa igitur Sphinx ex arce sese præcipitem dedit. OEdipus inde regnum accepit, ac matrem ignorans duxit uxorem, de qua etiam Polynicem & Eteoclem mares, fœmineique sexus Ismenen & Antigonen procreavit. Sunt autem, qui tradant hosce filios editos esse ex EUrygenea Hyperphantis filia.

§. 9. Deinde, ubi quæ antea latuerant, in lucem tandem prodire, Iocasta quidem latueo sibi collum fregit: OEdipus autem oculis orbatus, Thebis pellitur, ac filios execratur, quod ab urbe parentem ejici spectantes, cum ab injuria non defenderent. Profugit igitur cum Antigone in Colonom Atticæ terræ, populique locum, ubi Eumenidum lucus viscebatur, in eo

εἰπὼν, τὸ αἶνιγμα τὸ ὑπὸ τῆς Σφίγγος λεγόμενον, αὐτῷ ἀνθρώπῳ εἶναι. ἤμυνται γὰρ τετραπόδι βρέφῳ τοῖς τέρασιν ὀχέμενον κόλοις· τελευτέμενον δὲ τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ, διπλόδι γηράσκοντι δὲ, τρίποδι προσλαμβάνειν βάσιν τὸ βέλτερον. ἢ μὲν οὖν Σφίγξ ὑπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἐαυτῷ ἐρρίψεν· οἱ δὲ περὶ τῆς βασιλείας παρέλαβε, καὶ μητέρα ἐγημέριον ἀγνοῶν· καὶ παῖδας ἐτίκτωσιν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκη καὶ Ετεοκλέα. θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. εἰσὶ δὲ οἱ ἑλληνιστὶναι τὰ τέκνα [πάντα] φασὶν ἐξ Εὐρυγενείας τῆς Τυφροφάντος.

§. 10. Φανέντων δὲ ὕστερον τῶν λαοθαρόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀλγόνων ἐαυτῷ ἀνῆρτησεν. οἱ δὲ περὶ τῆς πόλεως τυφλώσας ἐκ Θεῶν ἠλαύνετο, ἀπὸ τοῖς παισὶ δόμενῳ, οἱ τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον διωροῦντες, ἐκ ἐπιμύων. ὁ δὲ φησὶν ὅτι δὲ σὺν Ἀντιγόνῃ, τῆς Ἀθηνῆς εἰς Κολωνὸν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ὄσιόν ἐστιν, κα-

ἴζει ἰάτης· προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως· καὶ μετ' ἐπο-
λὼν χρόνον ἀπιδάμεν.

supplex confedit. Inde fuit à
Thaëso susceptus : neque ita
multò post-è vita migravit.

Κ Ε Φ. Γ.

C A P. VI.

Ε Τεοκλῆς δὲ καὶ Πο-
λυεΐκης παῖς τῆς βα-
σιλέως στυπνέντου πρὸς
φίλους, καὶ αὐτοῖς δοκῶν
τὸν ἔργον παρ' ὀφειλτὸν
ἔχειν. πνὲς μὲν ἔν λεγούσιν
πρῶτον ἀξασθαι Πολυεΐ-
κοις ἀδελφεῖν μὲν ἐναι-
τὸν τῶν βασιλέων Επικλῆϊ.
πνὲς δὲ πρῶτον Επικλῆος
ἀξασθαι μὴ βέλεσθαι πε-
ρασεῖν τὴν βασιλείαν. συ-
ζαδόμενοι ἔν Πολυεΐκης
ἐκ Θησέως, ἦκον εἰς Ἀργεῖον,
τόν τε ὄρμον, καὶ τὴν πέπλον
ἔχον· ἐβασίλευε δὲ Ἀργεῖος
Ἀδράστος ὁ Τελαμῶν καὶ πῶς
ταύτου βασιλείᾳ νύκτωρ
προσπελάζει· καὶ στυπνέντου
μάχῃ τυθεῖ τῷ Οἰνέῳ
ἐκχυντὶ Καλυδῶνα· ὕπο-
μένης δὲ ἐξαίφνης βοῆς,
ὀπφανείς Ἀδράστος διέλυσ-
σιν αὐτοῖς· καὶ μάλιστα πε-
νθρὸν ὑπομνηθεὶς λέγουσιν
αὐτῷ, χάσθω καὶ λείοντι
συζεύξαι παῖς θυγατέρας,
ἀμφοτέρω εἰλετο συμφέτος.

Ε Teocles autem & Poly-
nices de regno inter se
gerendo paciscuntur : placuit
ut annum imperium per vi-
ces administrarent. Sunt qui
Polynicem prius regnare cœ-
pisse aiunt, deinde post an-
num Eteocli regnum reddi-
disse. Nonnulli verò Eteoclem
prius imperare cœpisse, nec
regnum fratri tradere voluisse
aiunt. Polynices itaque The-
bis fugatus, secum monile ac
peplum exportans, Argos adi-
vit : quo tempore Adrastus
Talai filius Argis regnabat :
ad cujus regiam per noctem
accedit : ubi cum Tydeo OE-
nei filio, qui tum quoque Ca-
lydone Argos confugerat,
manum ad pugnandum con-
serit, & excitato inter eos ela-
more, Adrastus repentè appa-
ruit, eorumque pugnam dire-
mit. Tum vaticinium, quo
fuerat olim monitus, ut &
Apro & Leoni filias in con-
jugium daret, memor, utrum-
que illis sponfos designavit.

Illi etenim in clypeis alter apri, leonis alter faciem depictam gestabant. Deipylen itaque Tydeus, Argiam Polynices, uxorem capit. Adrastus item utrumque in patriam suam reduciturum sese pollicetur. Igitur, comparato exercitu, contra Thebas prius eundum esse statuit: Quare præstantissimum quemque ad se coire imperavit.

§. 2. Amphiarus autem Oididis filius vaticinandi peritissimus, quod omnes in eo bello, præter unum Adrastum, perituros esse perspiciebat, hanc Thebanam expeditionem detrectabat: quinetiam reliquos dehortabatur. Dum verò Polynices ad Iphin Alektoris filium contendit, ab eoq; precibus exposcit, ut, quâ posset ratione Amphiarum ad militiam capeffendam cogere demonstraret, huic ille, si monile, inquit, Eriphyle, consequatur. Amphiarus ergo, ne quid à Polynice muneris capiat, Eriphylæ uxori prohibuit. Verùm Polynices eam monili suo donatam rogat ut virum suum ad rem bellicam gerendam inducat: id enim in

εἶχον γὰρ ἐπὶ ὄψι ἀσπίδων, ὁ μὲν πάρεσσι θετομήν. ὁ δὲ, λείων. γαμῶ δὲ Διπύλῳ μὲν Τυδείδῃ· Ἀργείῳ δὲ Πολυνείκῃ. καὶ αὐτοῖς Ἀδρασθ' ἀμφοτέρω εἰς τῆς περὶ δας ὑπάρχον κατὰξεν. καὶ πρὸς τὸν ὅτι Θήβας ἀπὸ δὲ στρατὸς εἶδαι καὶ τὰς ἀγῆτας συνήθροισεν.

§. β. Ἀμφιάρεθ' δὲ ὁ Οἰκλῆος μαύρις ἦν, καὶ σφραγὶς, ὅπ' αὐτὸς πάντας τοὺς στρατεύουσιν χροεῖς Ἀδράστῳ τελευτῆσαι, αὐτὸς τε ὄνῃ στρατεύεσθαι καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπύρεπαι. Πολυνείκῃ δὲ ἀφικόμενθ' πρὸς Ἴφιν τὸν Ἀλέκτορος, ἡξίου μάστιγ' ὡς αὐτὸς Ἀμφιάρεθ' ἀναγκάσειν στρατεύεσθαι, ὁ δὲ εἶπεν, εἰ λάβω τὸν ὄρμον Εὐφύλη. Ἀμφιάρεθ' μὲν οὐκ ἀπύρεπ' Εὐφύλην πρὸς Πολυνείκῃ δώδω λαμβάνειν. Πολυνείκῃ δὲ δούς αὐτῷ τὸν ὄρμον, ἡξίου τὸν Ἀμφιάρεθον πείσαι στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ὅτι πᾶς

της. ἡγομένης γὰρ αὐτῆς
 πρὸς Ἀδραστον, διαλυ-
 σάμενθ', ὁμοσε καὶ ὧν
 Ἀδρασθ' διαφέρειται, δια-
 κείνεν Εὐειφύλῳ συλχε-
 ρῆσαι. ὅτι οὐδ' ἔτι Θήβας
 ἔδει στρατεύειν, Ἀδρά-
 στου μὲν ἔρακελουῶνθ',
 Ἀμφιαρέου δὲ ὑποτρέπον-
 τθ', Εὐειφύλῃ τὸν ὄρ-
 μων λαβοῦσα, ἐπισσὶ τὸν
 Ἀδραστον στρατεύειν. Ἀμ-
 φιάραθ' δὲ ἀνάγκῃ σ'-
 χων στρατεύεσθαι, τοῖς πω-
 οῖν ἐπὶ πλεονεξίᾳ πλεονε-
 δεῖσι, πῶς τε μνῆρα κηί-
 νειν, καὶ ἔτι Θήβας στρα-
 τεύειν.

§. γ. Ἀδρασθ' δὲ συω-
 αδροίσας συὸς ἡγεμόσιν ἐπὶ αὐ-
 πολεμίῳ ἔσπευδε Θήβας.
 οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν οἵδε,
 Ἀδραστος Τάλαος, Ἀμφιά-
 ραθ' Οἰκλέους, Καπανεὺς
 Ἰππονόου, Ἰππομέδων Αἰ-
 στομάχου· οἱ δὲ λέγουσι Τα-
 λαῦ. ἔπει μὲν ἐξ Ἀργείων.
 Πολυνείκης Οἰδίποδος, ἐκ
 Θηβῶν· Τυδεὺς Οἰνέως,
 Αἰτωλός· Παρθενόπαιθ'

ipſius erat manu; nam cum
 Adrastum convenisset Am-
 phiaras, ut, quæ cum eo jam-
 dudum de regno erat, dissen-
 sionem solveret: soluto col-
 loquio, quicquid inter eos
 litis ac discordiæ foret, ad Eri-
 phyles judicium se relaturum
 jurejurando confirmavit. Quo-
 igitur tempore contra Thebas
 belli ratio inibatur, Adrastus
 ad id capeſſendum cohortaba-
 tur, contrà verò Amphiaras
 diſſuadebat: quocirca Eri-
 phyle torque aureo donata,
 ad belligerandum movit A-
 draſtum. Tum Amphiaras
 eam ſubire militiam coactus,
 filiis imperat, ut ſimul ac per
 ætatem liceret, matrem occi-
 derent, & bello Thebas ma-
 ximè infeſtarent.

§. 3. Porro Adraſtus colle-
 ctum cum ducibus ſeptem in
 Thebas exercitum ducere
 maturat. Hujusce belli duces
 hi fuerunt, Adraſtus Talai,
 Amphiaras Oiclis, Capa-
 neus Hipponoi, Hippomedon
 Ariſtomachi, ſive, ut aliis
 placet, Talai. Hi Argivi fue-
 runt. Polynices Oedipodis
 Thebanus, Tydeus Oenei fi-
 lius, Ætolus, Parthenopæus

Melanionis, Arcas. Sunt qui Tydeum & Polynicem inter hosce minimè connumerent, sed Eteoclum, Iphium, & Mecisteum recensent.

§. 4. Profecti verò in Neameam, cui Lycurgus Rex præerat, aquam deposcunt, & his ad fontem viæ dux fuit Hypsipyle Lemnia, relicto infante parvulo Ophelte nomine, Eurydices ac Lycurgi filio, cujus etiam nutrix erat: (nam cum Lemniæ mulieres ab ea Thoantem patrem servatum fuisse comperissent, illum obtruncarunt: at Hypsipylen vendiderunt. Quocircà vitæ tuendæ gratiâ apud Lycurgum serviebat.) Ea, intereà dum demonstrat iter ad fontem, relictus puer à dracone occiditur: draconem verò Adraستي apparitores interimunt, ac puerum sepeliunt. Tum Amphiaræus, id, inquit, prodigium futura prænuntiat. Sed & hunc puerum Archemorum vocarunt, & in ejus etiam honorem Nemeæ certamen instituerunt. In quo Adrastus equo vicit, cursu verò Eteoclus, cæstibus Tydæus, cursu & disco Amphiaræus,

Μελανίωνος, Ἀρκάδ. πρὸς
ἢ Τυδείᾳ μὲν καὶ Πολυνείκῳ
καταριθμῶσι. συνιστάτε-
ροι δὲ τοῖς ἐπὶ τῷ Εἰσέοκλῳ,
Ἰφίῳ, καὶ Μηκίστῳ.

§. 4. Παιδαρχοῦμενοι δὲ εἰς
Νεμέαν, ἥς ἐβασίλει Λυ-
κούργος, ἐξήτην ὕδατος. καὶ αὐ-
τοῖς ἡγήσατο τὸ ἐπὶ κρήνῳ
ὄδῳ, τὴν ὑπὸ τῷ Λημ-
νίᾳ, ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα
Ὀφελίῳ ἀπολιπῶσα, ὃν
ἔπρεφεν, Εὐρυδίκης ὄντα καὶ
Λυκούργου. (αἰσδομένη γὰρ αὐ-
τῇ Λήμνιαι ὕστερον Θάνατον σπ-
ασμένον, ἐκείνον μὲν ἐκεί-
ναν δὲ καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Ἀμ-
φίπυλῳ ἀπὸ πώ-
λησιν. διὸ τραφεῖσα ἐλά-
ττω παρὰ Λυκούργῳ.) δι-
κυσθεὶς δὲ τὸ κρήνῳ, ὃ παῖς
ἀπολειφθεὶς, ὑπὸ δράκον-
τος διαφθείρεται. καὶ μὴ οὐκ
δράκοντα ὀφθαλμέντι οἱ μὲν
Ἀδραστῶν, κτείνουσι. καὶ ὁ παῖς
θάπτεται. Ἀμφιάρεος δὲ εἶπεν
ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὰ
μέλλοντα περιμαντεύεσθαι. καὶ
ὁ παῖς Ἀρχέμορον ἐκάλε-
σαν οἱ δὲ εἶδον ἐπ' αὐτῷ καὶ
τὸ Νεμίων ἀγῶνα. καὶ ἔπειτα
μὲν εὐίκησεν Ἀδραστος· στίβῳ
δὲ, Εἰσέοκλος· πόσῳ, Τυδίδης.
ἀμαρτὴν καὶ δίσκῳ, Ἀμφιάρεος.

ἀκοντῆρ, Λαϊδῶκερ· πάλῃ,
Πολυνείκερ· τοῦ Παρθενό-
παι̃θ̃.

§. 4. Ὡς δὲ ἦλθον εἰς
τὸν Κιδναῖον, πίμπρῃσι
Τυδία περιερχοῦντο Ἐπι-
κλῆ καὶ βασιλείῃσιν περὶ-
χωρῶν Πολυνείκεα καὶ δὲ
σωαίνοντο. μὴ περισφύλλοντες
δὲ Ἐπικλῆν, διάπρῃσιν
ἤν' ὀφθαλμοῖσιν Τυδείῃ· πινύ-
μενθ̃, καὶ ἓνα σφύ-
λινμενθ̃, πάντων φει-
γόμενοι. οἱ δὲ πινύμεντο ἀφ-
δραε ὑπαισάντες ἀπὸντο,
ἐκείδοντες αὐτόν· πάντας
δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαιώνθ̃
ἀπὸκλινε. καὶ ποιεῖται ὅτι τὸ
στρατόπεδον ἦλθον·

§. 5. Ἀργῶν δὲ καὶ δὲ
παιδόντες, περισφύλλοντες τοῖς
τείχεσιν. καὶ πύλων ἐπὶ
οὐσῶν, Ἀδραςθ̃ μὴ ὅτι
καὶ Ομολῶιδας πόλιν ἐ-
στ'· Καπανεὺς δὲ περὶ
καὶ Ὀγυγίας· Ἀμφιάρεθ̃
δὲ ὅτι καὶ Περίπιδας·
Ἰππομήδων δὲ ὅτι καὶ Ὀ-
κείδης· Πολυνείκερ ὅτι πε-
ρὶ καὶ Ὑψίστας· Παρθε-
νόπαι̃θ̃, ὅτι καὶ Ἠλέκ-
τρας. Τυδείῃ δὲ ὅτι καὶ
Κριωίδας. καὶ δὲ ποιεῖται ὅτι καὶ

jaculo Laodocus, lucē Poly-
nices, arcu Parthenopæus.

§. 5. Igitur ubi ad Cithæro-
nem pervenere, Tydeum E-
teocli oratorem, ut ex consti-
tuto regnum Polynici resti-
tuat, prædicturum destinant.
At Eteocles cum Adraſti &
commilitonum mandata nihi-
li facere videretur, Tydeus de
Thebanis periculum factu-
rus, singillatim omnibus pro-
vocatis victor evasit. Illi verò
armatos viros quinquaginta in
redeuntem Tydeum in insidiis
collocarunt, eòsque omnes,
præter unum Mæonem truci-
davit, & postea ad exercitum
repedavit.

§. 6. Deinde ad Thebas ca-
ſtris cingendas Argivi se de-
derunt, atque ad urbis muros
armati proximè conſtiterunt.
Septem portas Thebarum
fuisse memorant. Adraſtus
quidem ad Homoloidem por-
tam tetendit: Capaneus verò
ad Ogygiam: Amphiaræus ad
Proctidem: Hippomedon ad
Oncaidem: Polynices ad Hy-
psistam: Parthenopæus ad
Electram: demum juxta por-
tam Crenidem tentoria fixe-
runt. Sed ipse interea Eteocles
Thebanos

Thebanos suos armis instruxit, constitutisque ductoribus, suas cuique copias regendas committit. Ad hæc, qui posset hostes superare, vaticinantium consilio conquirit.

§. 7. Erat per ea tempora Thebis Tiresias vates, Everis & Chariclonis Nymphæ filius, ab Udæi unius Spartorum Satorumve genere oriundus, oculis captus; deque hujus cæcitate, ac vaticinandi peritia varia est historia. Namque alij deorum irâ, qui mortalibus, quæ latere voluissent, detegeret, excæcatum fuisse aiunt. Pherecydes autem à Pallade luminibus orbatum refert. Siquidem eum Chariclo Minervæ charissima esset, illum nudam per omnia deam vidisse contigit: eamque manibus suis erutis oculis, cæcum fecisse: at Chariclo Palladē, ut filio suo oculos restitueret, orasse. Quod cum Dea efficere non posset, expurgatis illius aurium meatibus, omnem omnium avium garritum intelligētem fecisse, eundemque cyaneo sceptro condonasse: quod gestans, æquē atque oculatus tutò in-

Επικλῆς, Θελαίους, ἡ γὰρ
ταύτης ἡγήµονας, ἴσους
[ἴσους] ἔταξε· καὶ πῶς
αὐτὸν φεικόμετο τῶν πελ-
µίων ἐμαντεύετο.

§. ζ. Ἦν δὲ παρὰ Θε-
λαίοις καὶ Τειρεσίας Εὐή-
ριος καὶ Χαεικλοῦς νύμφης,
ἀπὸ γένους Οὐδαίου τῷ Σπαρ-
τῷ, ἡρόδμου· πολλὰς τὰς
ἡρώους. ἦ καὶ τῆς πρώ-
της καὶ τῆς μετρητικῆς λέ-
γονται λόγοι διάφοροι. ἄλ-
λοι μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπὸ θεῶν
ἐκ τῆς πυλωθῆς, ὅπως τοῖς
ἀνθρώποις, ἀκροῦσθαι ἤδι-
νον, ἐπέμεινε. Φερεκύδης δὲ
ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν πυλω-
θῆαι, ἔσθαι γὰρ πῶς Χαει-
κλῶς περὶ φιλή τῇ Ἀθηνᾷ,
γυμνῶν ὅτι πάντα ἰδεῖν. ἢ
δὲ, ταῖς χερσὶ τῆς ὀφθαλ-
μοῖς αὐτῆς καταλαβόμενῳ,
πρὸν ποιῆσαι. Χαεικλῶς δὲ
δοιμένης ὑποκαταστῆσαι πά-
λιν τὰς ἡρώους, μὴ διωα-
μένῳ τῷτο ποιῆται; τὰς
ἄκοῃς διαναδάσας, ἀπασαν
ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι σω-
φρονῶν καὶ σπῆντρον αὐτῇ
δωρήσασθαι κυνέον, ὃ σφί-
νον, ὁμοίως τοῖς βλέπουσι,

ἐλάδιζεν. Ἡσίόδος δὲ φη-
σιν , ὅπ' ἀεσάμεν' ὅτε
Κυλλήνῳ ὄφεις σωωσιπιά-
ζοντας , καὶ τοῦτοισ' πρῶ-
σας , ἐγέρετο ἐξ ἀνδρὸς
γυνή· πάλιν δὲ τὲς αὐ-
τὲς ὄφεις ὥσπερ ἡσάσας σω-
σιπιάζοντας , ἐγέρετο ἀνὴρ.
Διότ' Ἡῖρα καὶ Ζεὺς ἀμ-
φισβητοῦντες πότρεν τὰς
γυναικας ἢ τοὺς ἀνδρας
ἥδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς
σωωσιπιάς συμβαίνοισι , τῷ-
τον ἀέκρινον. ὁ δὲ ἔφη
δεκαενεάμοιρον ὥσ' τὰς
σωωσιπιάς οὐσῶν , τὰς μὲν
ἐνέα ἀνδρας ἥδεσθαι , τὰς
δὲ δέκα , γυναικας. ὅθεν
Ἡῖρα μὲν αὐτὸν ἐτύφλω-
σε. Ζεὺς δὲ πῶν μαρπύκῳ
αὐτῷ ἔδωκε. τὸ ὑπὸ Τειρε-
σίῃ λεχθὲν πρὸς Δία καὶ
Ἡῖραν.

Οἷον μὲν μοίρῳ δέκα μοι-
ρῶν τέρεται ἀνὴρ·

Τὰς δὲ δέκα ἐμπύπλησι
γυνὴν τέρεται νόημα.

Ἐγέρετο δὲ καὶ πολυχρό-
νι. ἔτ' οὖν Θηβαίοις
μαρτυρόμεν' , εἶπε νε-
κήσιν , ἐὰν Μενόικει
ὁ Κρέοντι Ἄρει σφάγον

cedebat. Hesiodus autem e-
narravit , conspicatum ali-
quando Tiresiam non procul
à Cyllene coeuntes angues
baculo cecidisse , eumque de
viro in mulierem mutatum
fuisse , & rursus ita coeuntes
eosdem serpentes observasse ;
& in priorem viri formam re-
diisse. Quocirca , Juno ac Ju-
piter ambigentes , mulierisne
an viri majorem in coeundo
voluptatem caperent , hunc si-
bi litis arbitrum delegerunt.
Tum ille , de novem ac decem ,
quæ inter coeundum volupta-
tis partes capiuntur , novem
mares , ac mulierem decem
sentire indicavit. Proinde il-
lum Juno luminis usu priva-
vavit. Jupiter autem pro lu-
minibus ademptis vaticinandi
scientiam concessit. Sunt qui
Tiresiam Jovi Junonique ita
respondisse ferunt.

*Parte unâ è denis mas parti-
bus oblectatur ,*

*At mulier solidum coitus ca-
pit ipsa decunsem :*

Longævam insuper Tiresiæ
vitam fuisse proditur. Hic ita-
que Thebanis futura prædi-
cens , eum victorem fore in-
quit , si Menœceus Creontis

filius sese Marti victimam devoveret. Quod ubi Menæceus audivit, seipsum ante portas mactavit. Deinde pugnâ commissâ, Cadmeos ad muros usque persecuti sunt, & arreptis scalis, Capaneus in summos muros conscendit, eúmque Jupiter fulmine ictum interemit.

§. 8. Quo factò, Argivi augugiant: in quo cum multi cecidissent, ex utriusque exercitus sententia, Eteocles & Polynices singulari certamine pugnant, ac mutuis se vulneribus necant. Novâ rursus pugnâ confertâ, Astaci filij rem fortissimè gesserunt. Ismarus enim Hippomedontem prostravit. * Leades Eteoclum. Amphidicus Parthenopæum, quem Euripides à Periclymeno Neptuni filio cæsum fuisse narrat. Melanippus ad hæc novissimus Astaci filius, Tydeum in ventre percussit: qui cum semianimis jaceret, Pallas ab Jove imperatum remedium attulit, quo illum faceret immortalem. Quod cum accepisset Amphiaræus, Tydeum ofus, quoniam ipsum præter sententiam suam Ar-

αὐτὸν ἐπιδῶ. τὸτο ἀκούσας Μενοικεύς ὁ Κρέοντος, ἐαυτὸν πρὸς τῆς πυλῶν ἔσφαξε. μάχῃς δὲ γυρομένης, οἱ Καδμῆϊοι μέχρι τῆς τειχῶν σωμαδιώχονταν. καὶ Καπανεύς ἀρπάξας κλίμακα, ὅτῃ τὰ πείχη δι' αὐτῆς ἀνῆι· καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ.

§. η. Τύττε δὲ γυρομένης, πρόπαιον τῇ Ἀργείων γίνεται. αἷς δὲ ἀπώλλωτο πολλοί, δόξαν ἐκατέρωθεν τοῖς στρατεύμασι, Εποκλήης, καὶ Πολυνείκης πρὸ τῆ βασιλείας μονομαχίᾳ, καὶ κτείνουσιν ἀήλητες. καρτερεῖς δὲ πάλιν γυρομένης μάχῃς, οἱ Ἀσάκῃ παῖδες ἠείδουσιν· Ἰσμαρος μὲν γὰρ Ἰππόμεδοντα ἀπέκλινε. * Λεάδης δὲ Ἐτεόκλον. Ἀμφίδικος δὲ Παρθενόπαιον. αἷς δὲ Εὐεπίδης φησὶ, Παρθενόπαιον ὁ Ποσειδῶν ὅπως Περικλύμερον ἀπέκλινε. Μελαίνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῆς παίδων, εἰς τὴν γαστέρα Τυδεία πετρῶσκει. ἡμιθνήτε δὲ αὐτὸν κημήνε, παρὰ Διὸς αἰτησάμενη Ἀδριαφάρμακον ὠψέγχε, δι' ἣ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν. Ἀμφιάρεος δὲ αἰσθόμενος τὸτο, μισθὸν Τυδεία, ὅτε

ὦδ' αὖ τὴν ἐκείνου γράμην εἰς
Θήβας ἔπεισε τὺς Ἀργεῖους
σρατυέσθαι. ἥ Μελανίππε
καφαλλῶ ἀποτιμῶν, ἔδω-
κεν αὐτῷ. πτωχοπόρομος δὲ
Τυδεύς, ἔκλεινεν αὐτόν. ὁ
δὲ Διελὼν ἥ ἑκάφαλόν,
ἐξεῖρρόφησεν αὐτόν. ὡς δὲ
εἶδεν Ἀθῶα, μυσσυχθεῖ-
σα, τὴν ἐνεργασίαν ἐπίχε-
τὶ καὶ ἐφθόνησεν. Ἀμφια-
ράω δὲ φάροντι παρὰ ποτα-
μὸν Ἰσμιλῶν πρὶν ὑπὸ Περ-
εικλυμένῃ τὰ νῶτα τραῦμα,
Ζεὺς κραυγὴν βαλὼν, τὴν
γλῶσσίην διέσπασεν. ὁ δὲ σὺν τῇ
αἵματι καὶ τῇ τωϊόχῃ Βά-
τῳ, ὡς δὲ ἐνίκα, Ἐλατῶ-
νῳ, ἐκρύπτῃ, καὶ Ζεὺς
ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν.
Ἀδραστον δὲ μόνον ἵππος
διέσωσεν Λείων. τῆτον ἐν
Ποσειδῶνι ἐχρύνθησι Δη-
μότῃρ εἰκασθεῖσα Εὐκυνύχῃ
τὴν συνουσίαν.

Κ Ε Φ. ζ.

Κρίων δὲ τὴν Θη-
βαίων βασιλείαν πα-
ραλαβὼν, τὺς ἅβ' Ἀρ-
γείων νεκροὺς ἔρριψεν ἀτά-
φους. καὶ κηρύξας μηδένα
θάπτειν, φύλακας κατέστησεν.

givos ad bellum Thebanum
compulisset, defectum Mela-
nippi caput ad eum tulit. Ty-
deus, quod ab eo vulneratus
esset, illud ultus est: nam di-
viso ejus capite, cerebrum ab-
sorbuisset. Id ubi Pallas animad-
vertit, indignata beneficium
ejusmodi abstinuit, & in-
vidit. Inter hæc Amphia-
rao ad Ismenum amnem fu-
gienti, prius quàm in hume-
ris à Peryclimeno vulnus ac-
ciperet, demisso ab Jove ful-
mine, terra dehiscit. Mox ille
cum curru simul, & Batone
auriga, sive, ut quidam fe-
runt, Elattono, eo terræ hia-
tu absorptus est, & postea
nunquam visus: Illum enim
Jupiter immortalitate dona-
vit. Verùm Adrastus ab Ἀ-
ρίωνε equo vectus, in tutum
evasit. Hunc Ceres in Eryn-
nyis formam versâ, ex Ne-
ptuni concubitu genuit.

C A P. VII.

Creon Thebanorum re-
gnum adeptus, Argivo-
rum cadavera insepulta pro-
jecit. Quinetiam, ubi edicto
præcepit, ne quis ea sepelire
curaret, custodes apposuit.

Antigonē verò sola Oedipodæ filiarum superstes, Polynicis corpus quæ occultè humandum curarit, à Creonte deprehensa, viva conjicitur in sepulcrum. Adrastus autem Athenas profectus, ad Misericordiæ aram confugit, atque peractis supplicationibus, cadaverum tumulandi potestatem precabatur. Tum Athenienses, comparatis militum copiis, duce Theseo Thebas capiunt, cadavera suis sepelienda concedunt, & in Capanei rogi conflagentem conjux Evadne Iphidis filia seipsam conjecit, & suo cum marito concremari non subterfugit.

§. 2. Decimo autem post anno, cæsorū ad Thebas ducum filij, cognomento Epigoni (ac si dicas Latine, posterij) paternas cædes ulturi, bellum contra Thebanos gerendum statuerunt: deque belli exitu oraculum sciscitantibus ipsis, Deus victoriam vaticinatur, si Alcmacone duce bellum capebant: sed Alcmacon hujusce expeditionis præfecturā detrectabat, prius quàm de matre supplicium

Αντιγόνη δὲ μίᾳ ᾧ Οἰδίποδος θυγάτηρ ἦν κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε. καὶ φεραδῆσαι ὑπὸ Κρέοντος, αὐτῇ τῇ τάφῳ ζῶσαν ἀνεκρύψατο. Ἀδρας δὲ εἰς Ἀθῶνας ἀφικόμενος, ἐπὶ τὸν ἑλίου βωμὸν κατήφυγε· καὶ ἱκετεῖαν δούς, ἥξιεν δάπνην τὰς νεκροῖς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μὲν Θησῆος στρατεύσαντες, αἰετοῖσι Θήβας· καὶ τὸς νεκροὺς τοῖς οἰκίοις διέβασιν δάψαι. τῆς δὲ Καπανείως χηρομένης περὶ τὴν Εὐάδην ἢ Καπανέως μῆγυν, θυγάτηρ δὲ Ἰφιδίς, ἑαυτῇ βαλοῦσα συγχέτη· κῆντο.

§. β. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα οἱ ᾧ ὑπολομένων παῖδες, κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατὸν ἐπὶ Θήβας προερεύοντο, τὸν ᾧ πατέρα δάσκαλον πμωρήσαντι βυλόμοιοι. καὶ μαντεύμενοις αὐτοῖς, ὁ θεὸς ἐδείκνυσιν νίκην, Ἀλκμαῖον δὲ ἡγούμενον. ὁ μὲν οὖν Ἀλκμαίων ἡγήσασθαι τῆς στρατίας ἔβυλόμενος, πρὶν ποιεῖν πῶς μάλιστα, ὁμοῦ

σπαρδύεται. λαβῶσα γὰρ Ερι-
φύλη παρὰ Θερσάνδρου τῷ
Πολυνείκοις τὸν ὄρμον, καὶ
τὸν πύπλον, σωέπεισι
καὶ τοὺς παῖδας σπαρδύ-
ει. οἱ δὲ ἡγήμονα Ἀλκ-
μαίωνα ἐλόμβουσι, Θήβας
ἐπολέμωσι. ἦσαν δὲ οἱ
σπαρδύομβροι οἷδε, Ἀλκ-
μαίων Ἀμφιαρέου, καὶ
Ἀμφίλοχῳ· Αἰγιάλεος Ἀδ-
ραστοῦ· Διομήδης Τυδείης·
Πρόμαχος Παρθινοπαΐ-
ος· Σθένης Κεπαλέως· Θέρ-
σανδρος Πολυνείκης· Εὐρύ-
πυλῳ· Μηκισίως.

§. Οὗτοι πρῶτον μὲν πορ-
θεύουσιν περὶ πόλιν, καὶ πι-
πτασθῶσι· Θηβαίων ἐπελδόν-
των, Λαοδάμαντι· Ετεο-
κλέους ἡγουμένῳ, ἡγυαίως
μάχονται. καὶ Λαοδάμας μὲν
Αἰγιάλῳ κτείνεται. Λαοδά-
μαντα δὲ Ἀλκμαίων. καὶ μὲν
τὸν τότε θάνατον, Θηβαῖοι
συμφάροντες εἰς τὰ τείχη.
Τειρεσίης δὲ εἰπὼν τῷ αὐτοῖς
πρὸς μὲν Ἀργεῖους κήρυκα πρὸς
διαλύσειν ἀποστέλλειν, αὐ-
τοὺς δὲ φέρειν· πρὸς μὲν τοὺς
πολεμικοὺς κήρυκα πέμπουσιν·
αὐτοὶ δὲ ἀναβιβάζονται ἐπὶ

caperet : nihilo secius tamen
ad id bellum contendit. Nam
cum Eriphyle à Thersandro
Polynicis filio monile & pe-
plum accepisset, eorum quo-
que filios ad eam provinciam
belli capeffendam induxerat.
Delecto igitur sibi omnium
calculis Alcmaone Impera-
tore, ij Thebas oppugnatum
ierunt : qui verò hanc mili-
tiam secuti sunt, hi fuerunt,
Alcmaon, Amphilochns, Am-
phiarai filij. Ægialeus Adra-
sti, Diomedes Tydei, Proma-
chus Parthenopæi, Capanei
Sthenelus, Polynicis Ther-
sander, Eurypylus Mecistei.

§. 3. Sed hi ante omnia fi-
nitimos circa vicos depopu-
lantur : qua in re Thebani
suis opem lataturi, eruptione
factâ, Laodamante Eteo-
clis filio duce, fortissimè
pugnant : Siquidem Lao-
damas Ægialeum necat,
Laodamanta verò Alcmaon :
quo cæso, Thebani ad mœ-
nia confugiunt. qui Tiresiæ
vatis consilio moniti, ad ho-
stes faciæles de pace petenda
mittuntur. Ipsi verò interea
fugam capeffunt : siquidem
conjugibus, liberisque suis

omnibus suprà vehicula collocatis, relictâ urbe, abierunt. atque ubi per noctem ad Tilphusium fontem pervenerunt, Tiresias cum eo de fonte sumptam aquam avidissimè bibisset, improvisâ ac repentinâ morte vitam reliquit. Thebani verò diu multumq; pervagati, Hestiam urbem ab se conditam incoluerunt.

§. 4. Argivi Interea, cognitâ Thebanorum fugâ, ingrediuntur Thebas, ac prædâ collectâ, & muros evertunt, urbem totam devastant, ac prædæ partem Delphos ad Apollinem mittunt cum Tiresiæ filia, cui Manto nomen erat: voverant enim ipsi, captis direptisque Thebis, spoliis præstantissimum ac nobilissimum illi dono missuros.

§. 5. Post, ubi ab Argivis Thebæ captæ sunt, Alcmaon, quod in eum quoque dona Eriphylem matrem cepisse rescivisset, majori succensus est iracundiâ, & accepto ab Apolline responso, eam necavit. Nec desunt, qui Amphilochi etiam germani fratris adjumento matri suæ cædem

παὶ ἀπλώας τέκνα καὶ γυναικας, ἐκ τῆς πόλεως ἐφάρων. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τῷ λεγόμενῳ Τελφεσίᾳ κρήνῃ παραγγομένων αὐτῶν, Τειρεσίας ἀπὸ ταύτης πῶν, αὐτῷ τὸν βίον κατέσχευε. Θεβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες, πόλιν Εἰσαίαν κήσαντες κατῴκησαν.

§. 4. Αργεῖοι δὲ ὕστερον τὸν Διερραμὸν ἔχοντες Θεβαίων μαδόντες, εἰσέασιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συναδροῖζοισι τὴν λείαν, καὶ καὶ καταλάβουσι τὴν τέκνῃ. τῆς λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι, καὶ τὴν Τειρεσίᾳ θυγατέρα Μαντῶ. ἤνυξαντο γὰρ αὐτῷ Θήβας ἐλέοντες, τὸ καλλίστην ἔχοντες λαφύρεον ἀναθήσειν.

§. 5. Μετὰ δὲ ἔχοντες Θεβαίων ἄλωσιν, αἰσθόμενοι ὅτι Ἀλκμαίων, καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφύϊαν Εἰφύλῃ τὴν μητέρα, μᾶλλον ἢ γὰρ ἰσχυροῦς, καὶ χήσαντες Ἀπόλλωνος αὐτῷ, τὴν μητέρα ἀπείτεινεν. ἔνιοι γὰρ μᾶλλον λέγουσι σὺν Ἀμφιλόχῳ τῇ ἀδελφῇ κτείναν

τὴν Ειφύλιον· ἔνιοι δὲ ὅπ-
 μων Θ. Αλκμαίωνα δὲ με-
 τῆλθεν Εἰωνός τε μητρὸς
 φύου, καὶ μεμνηώς, παρ-
 τον μὲν εἰς Ἀρκადίαν πρὸς
 Οἰκλέα παρμένεται. ἐνεί-
 διν δὲ εἰς Ψωφίδεα πρὸς
 Φηγέα. καὶ παρθεῖς δὲ ὑπ'
 αὐτῇ, Ἀρσινόω γαμῶ τὴν
 τετὴν θυγατέρα· καὶ τὸν τε
 ὄρμον, καὶ τὸν πίπλον
 ἔδωκε ταύτῃ. ἡρομένης δὲ
 ὕστερον τῆς γῆς δι' αὐ-
 τὸν ἀφόρου, χηρίσαντο
 αὐτῇ παρ' αὐτοῦ, πρὸς Ἀ-
 χελῶον ἀπέναι, καὶ παρ'
 ἐκείνου πόλιν διαλαμβά-
 νειν· τὸ μὲν παρ' αὐτὸν
 πρὸς Οἰνέα παρμένεται
 εἰς τὰ Καλυδῶνα, καὶ
 ξενίζεται παρ' αὐτῇ ἐπι-
 τα ἀφικόμενον εἰς Θε-
 σπρωτοῖς, τῆς χώρας ἀ-
 πλαιύνεται. τελευτῶν δὲ
 ὅτι τὰς Ἀχελῶου πηγὰς
 παραγνόμενον, καὶ παρ-
 ταί τε ὑπ' αὐτῇ, καὶ τὴν
 ἐκείνου θυγατέρα Καλ-
 λιρρόω λαμβάνει. καὶ ὃν
 Ἀχελῶος προσέχωσεν τό-
 πον, κτίσας κατ' ἑκαστά.
 Καλλιρρόης δὲ ὕστερον τὸν
 τε ὄρμον καὶ τὸν πίπλον

intulisse Alcmaeonem memo-
 riæ mandarunt; tamen pluri-
 res sint auctores, qui nullius
 auxilio id facinus ab eo com-
 missum fuisse testentur. Alc-
 maeonem verò, ob infelicissi-
 mum matris suæ finem furis
 exagitatum ac furibundum
 legitur in Arcadiam imprimis
 ad * Oiclem se recepisse: Il-
 linc autem Psophidem, ad
 Phegeum commeasse, à quo
 lustratum, cædis ergò, Arsi-
 noen ejusce filiam uxorem
 duxisse, cui etiam monile ac
 replum dono dedisse. Postea
 verò quàm ea de causa sum-
 ma frugum inopia ac fame la-
 boraretur, consultus Apollo,
 id ex oraculo respondit: Ad
 Acheloum commigrandum,
 ab eoque urbem capiendam.
 Igitur Calydonem primum
 ad OEneum proficiscitur, e-
 jusque hospitio usus est. Inde
 ad Thespotos profectus, ab
 eorum finibus repellitur. De-
 mum, ad Acheloi fontes con-
 cessit, ab eoque expiatur: nec
 non illius filiam Callirhoen,
 & quem locum Achelous ex-
 aggerarat, urbem ibi ab se
 constructam habitavit. Mox
 autem Callirhoe monilis pe-
 plique

πλὴν ἔτι habendi cupidine excitulata, ni prius ea consequatur, secum coituram nunquam, dictitabat. Quamobrem Alcmaeon in Psophidem profectus, Phegeo dixit varicinio fuisse renunciatum, se furore tum liberatum iri, cum monile Delphos delatum Apollini dedicarit, & pepalum. Hæc ille Alcmaeonis verbis credulus tradit. Postea, cum ei à famulo renunciatum esset, quod hæc ad Callirrhoen ferret, is insidiis à Phegei liberis Temeno & Axione, patris imperio circumventus, è medio tollitur. Arsinoen verò id factum increpantem, Phegei filij conjectam in arcam, Tegeam transvehunt, atque Agapenori tradunt, e mentiti Alcmaeonem ab ea fuisse interfectum.

§. 6. Cæterum Callirhoe, audito Alcmaeonis interitu, dum secum rem habet Jupiter, ab ipso flagitat, ut, quos ex Alcmacone liberos sustulisset, quò necem paternam ulciscerentur, ij repente adultæ jam ætate forent. Qua re impetratæ, adulti planè filij, repente ad ad patris ultionem exilierunt.

ἀποδομύσης λαβεῖν, ἢ λέγοντες ἢ σωσεκέσιν αὐτῇ, εἰ μὴ λαβοὶ πάντα· διὸ ᾠδῶν ἀφ' ἧς εἰς Ψαφίδα Ἀλκμαίων Φηγεὶ λέγει τετισιδίαι τῆς μηρίας ἀπαλαλαχὼ ἑαυτοῦ, ὅταν ᾖ ὄρμον εἰς Δελφοὺς κομίσεις ἀεὶ δὴ, καὶ ᾖ πύλον. ὁ δὲ, πιστεύσας δίδωσι. μέλυνσαντες διὰ τετραπόνητον, ὅππῃ Καλλιρρόην πάντα λαβὼν ἐλάμβανεν, ἐνεδράδεις ὑπὸ τῆς Φηγέως παίδων [Τημένου καὶ Ἀξίωνος] ἐπὶ τῇ ξαντῇ τῇ Φηγέως, αἰαίρειται. Ἀρσινόην δὲ μικρομήνιν, οἱ τῇ Φηγέως παῖδες ἐμβύβασαντες εἰς ἀράκην, κομίζουσιν εἰς Τέγαν, καὶ δίδασιν Ἀγαπήνορι, κατὰ δὲ σίμῳ καὶ Ἀλκμαίωνος αὐτῆς φόνον.

§. 7. Καλλιρρόην δὲ τὴν Ἀλκμαίωνος ἀπαλειαν μαρτυροῦσα, πησιάζοντες αὐτῇ τῇ Διδε, αἰτεῖται τὰς γνηνημένους παῖδας ἐκ Ἀλκμαίωνος αὐτῇ ἡμεῖς τελεῖς, ἵνα ᾖ τῇ πατρὸς πύσσονται φόνον. ἡρόδοτος δὲ ἐξ ἀφῆς οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ δὲ ἐκδύσαντες πατρὸς ἐξ-

ήεσαν. καὶ τὸν αὐτὸν δὲ
καὶ ἔν , οἷτε φηγὼς παῖ-
δες Πέλοθ' καὶ Ἀγλαῶρ εἰς
Δελφοὺς κομίζοντες αὐ-
τεῖναι τὸν ὄρμον καὶ τὸν πέ-
πλον , καταλύουσιν Ἀγα-
πλώρεα , οἱ τῷ Ἀλκμαίω-
νι παῖδες , Ἀμρότερες
τε καὶ Ἀκαρναί' καὶ ἀελόν-
τες τὰς τῷ πατρὸς φονέας ,
παρὰ θυμὸν αὐτοῖ τε εἰς Ψω-
φίδα , καὶ παρελθόντες εἰς
τὴ βασιλεία , τὸν τε φη-
γέα καὶ τὴ γυναικα αὐτῶ κλεί-
νοισι. διωχθέντες δὲ ἄρτι
Τεγέας , ἐπὶ βοήθησάντων Τε-
γατῶν , καὶ πινῶν Ἀργείων ,
ἐσώθησαν , εἰς φυγὴν ἔρ-
Ψωφιδίαν τραπίντων.

§ ζ. Δηλωσάυτες δὲ τῇ
μητρὶ ταῦτα , τὸν τε ὄρμον
καὶ τὸν πέπλον ἔλθοντες εἰς
Δελφοὺς ἀνέθεντο , καὶ ὥς-
ταξιν Ἀχελώε. περὶ δὲ νῆες
δὲ εἰς πλὴν Ἡ' πειρὸν , σω-
αδροῖζοισιν οἰκήτορας , καὶ
κπίζοισιν Ἀκαρνανίαν. Εὐ-
ειπίδης δὲ φησιν , Ἀλκ-
μαίωνα καὶ τὴν μανίας ἔχον-
τον , ἐν Μαντῆς Τειρεπίε ,
παῖδας δύο ἔγεννησιν , Ἀμφί-
λοχον , καὶ θυγατέρα Τισφί-
ων κομίσαντα ὃ εἰς Κόριν-

Quo etiam tempore Pheget
filij , Pronous & Agenor , ut
monile ac pepulum Delphico
Apollini dedicaturi ferebant,
ad Agapenorem , Alcmae-
onis filij , Amphoterúsque &
Acarnan unà divertunt , ubi ,
causis patris sui interfectori-
bus , profecti Psophidem , fa-
ctoque in regiam imperu ,
Phegeum , & uxorem ejus
occidunt ; sed fugientes Te-
geam usque Psophidij insecu-
ti sunt : verum Tegeensium
ope , & Argivorum quorum-
dam adjuncta , fugatis Pso-
phidiis , incolumes evase-
runt.

§. 7. Quique , ubi rem ge-
stam omnem matri declara-
runt , monile simul , & pe-
plum , Delphos profecti ex
Acheloi imperato , Apollini
consecrarunt. Progressi dein-
de in Epirum , collectis colo-
nis , Acarnaniam condunt.
Atqui Euripides Alcmaeonem
inquit per infantiæ tempora ,
ex Mantone Tiresiæ filia duos
suscepisse , marem scilicet
Amphilochum , & fœminei
sexus Tisiphonen ; Tralatos
deinde puerulos Corinthum ,

Creonti Corinthiorum Regi alendos dedisse : ac Tisiphonen forma præcellentissima à Creontis conjugè divenditam fuisse ; dum tacite , ne eam Creon maritus in conjugium sibi caperet , subveretur. Alcæonem verò hanc mercatum esse , cum suam ipsius filiam servitutam servitutem nesciret ; Mox autem profectum Corinthum liberos repetiturum , & filium etiam ipsum tulisse. Dein Amphilo-chus Apollinis oraculo monitus , Argos Amphilo-chium habitatum concessit.

CAP. VIII.

JAm verò redeundum est ad Pelasgum , quem Acusilaus , ut antea monuimus , Jovis & Niobes filium ait. Sed Hesiodo indigenam fuisse placet : cujus & Melibœæ Oceani filia , sive , ut alij volunt , Cyllenes Nymphæ filium Lyaconem fuisse memoratur. Qui Arcadibus impetrans , è multis uxoribus filiorum quinquaginta factus est pater. Quorum hæc sunt nomina , Mænalus , Thesprotus , Helix , Nyctimus , Peucetius ,

δὸν τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν
Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι.
καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενε-
κοῦσαν ὑμορφίᾳ , ὑπὸ τῆς
Κρέοντος γυναικὸς ἀπὸ πω-
ληθῆναι , διδομένης μὴ
Κρέων αὐτῇ γαμετὴν ποιή-
σεται. τὸν δὲ Ἀλκαίωνα ,
ἀγρόσαντα τῷ τῷ ἔχειν ,
ἐκείδοντα ἑαυτῷ θυγατέρα
διδράμειν. παραγνόμενον
δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τῷ ᾧ
τέκνῳ ἀπαίτησιν , καὶ τὸν
ἦδὲ κομίσσασθαι. καὶ Ἀμφίλο-
χον καὶ χρησμένους Ἀπόλλω-
νων , Ἀμφιλοχικὸν Ἄρ-
γος ὠκισεν.

Κ Ε Φ. η.

Ε Πανάγνμν ὃ νυὶ πό-
λιν ἐπὶ Πέλασγον ὄν
Ἀκυσίλαον μὲν Διὸς λέγει
καὶ Νιόβης , καὶ δὲ ὑπὸ
διδράμν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν ὀνο-
μα. τὴν καὶ τὴν Ὀκίαν
θυγατέρας Μελιβοίας , ἣ κα-
δατὰ δῆλοι λέγουσι , νύμφης
Κυλλῆνης παῖς Λυκάων ἐ-
γένετο. ὃς βασιλεὺς Ἀρχα-
δων , ἐν πολλῶν γυναικῶν
πνύκοντα παῖδας ἐγέννησε·
Μαίναλον , Θεσπρωτὸν , Ἑλι-
κα , Νύκτιμον , Πευκίον ,

Aa ij

Καύκωνα, Μηκισία, Ο-
πλία, Μακρεσία, Μακεδνόν,
Ο'ρον, Πόλιχον, Ακοντίων,
Ευαίμονα, Αγκυόρα, Αρ-
χαβίαν, Καρτίονα, Αι-
γαίωνα, Πάριοντα, Εύμονα,
Κακιδόν, Παύδον, Δίνον,
Κορέδοντα, Μαινάλον, Τη-
λεβοάν, Φύσιον, Φάσσον,
Φθίον, Λύκιον, Αλίφηνεγ,
Γενέπορα, Βυκολίονα, Σω-
κλία, Φινία, Εύμάτιον,
Αρπαλία, Πορτιά, Πλά-
τωνα, Αίμονα, Κακιδόν,
Λέοντα, Αρπίλυκον, Η-
ρακία, Τिताίαν, Μαρτίην,
Κλείπορα, Στόμφαλον, Ορ-
χομήδον, Νύκπιμον & νεώπι-
ον. ἔπειτα πάντες ἀνδράποισ
ὑπερέδωκον ὑψηλοφασία &
ἀσέβεια. Ζεὺς δὲ αὐτῶν βε-
λόμην & πῶ ἀσέβειαν πι-
εῖσαι, εἰς σὺν ἀνδρὶ χερ-
εῖν τὴν φθονήν. εἰ δὲ αὐ-
τὸν ὅτι ξενία κατέσταντο,
φράξαντες ἕνα ὃν ὅτι χλαίαν
παῖδα, πῶς ἰερεῖς τὰ τύτυ
σπλάγχνα συναγαρίζαντες,
παρέδωκαν [τῇ τραπίδι]
συμβελέσασθαι τῷ προσβυ-
τίῳ ἀδελφοῦ Μαινάλου.
Ζεὺς ὃ [μυσταχθεὶς] & μὴ
σπᾶν ἀνέστειλεν, ὅτι

Caucon, Mecisteus, Opleus,
Macareus, Macednus, Ho-
rus, Polichus, Arcontes, Evæ-
mon, Ancyor, Archebates,
Carteron, Egæon, Pallas,
Eumon, Canethus, Prothous,
Linus, Corethon, Mænalus,
Teleboas, Physius, Phassus,
Phthius, Lycius, Alipherus,
Genetor, Bucolion, Socleus,
Phineus, Eumetes, Harpa-
leus, Porthæus, Platon, Æ-
mon, Cynæthus, Leon, Har-
palicus, Heræus, Titanas,
Mantinus, Cletor, Stympha-
lus, Orchomenus, Nyctimus
junior. Hi, cum superbiâ,
tum impietate cunctis morta-
libus antesteterunt. Quare Ju-
piter, ut horum impietatis pe-
riculum faceret, sumptâ ho-
minis mercenarij formâ, ad
eos accedit. Tum hi simul
ac eum conspiciuntur, invi-
tatum hospitem domo suâ
excipiunt. Huic jugulati &
conterraneis pueris unius vis-
cera, sacris admista, Mænali
fratris natu majoris suâsu co-
medenda apposuerunt. At Ju-
piter id genus mensæ maxi-
mum in modum aspernatus,
evertit, & eo ipso in loco,
ubi nunc Trapezus (id enim

loci nomen est) spectatur. Cæterùm Lycaonem, ac ejus liberos, præter Nyctimum novissimum omnium, fulmine percussos concremavit. Terra interim, sublatis in altum manibus, ac Jovis dexteram contactu suo demulcens, illius iram compescuit.

§. 2. Enimverò Nyctimus, ut regnum adeptus est, Deucalionis diluvium consequitur. Hoc sanè alij Deucalionis filiorum impietate ac scelere factum fuisse scribunt. Eumelus verò, & alij quidam Lycaonem filiam etiam Callistonem habuisse narrant. Quam quidem Hesiodus unam è Nymphis esse recensuit. A suis autem eam Nycteo, at Pherecydes Ceteo natam esse referunt. Hæc, cùm Diana venandi studio oblectata, eandemque stolam induta, secum inibi se virginitati addictam fore juravit. Verùm hujus formâ captus Jupiter, siquidem in Dianam, ut nonnulli aiunt, mutatus, sive, ut quidam, in Apollinem versus, invitam subegit. Quod cùm Jupiter Junonem latere studeret, eam in ursæ faciem

νῦν Τραπίζουδε καλῶται ὁ τόπος. Λυκάονα δὲ καὶ τὰς τῆς παῖδας ἐκτερεύουσι, χροὺς τῆ νιοτάτου Νυκτῖμου. ἀνέχεσθαι γὰρ ἢ τῇ πατρὶ χειρὰς, καὶ τῆς δεξιᾶς τῆ Διὸς ἐραψαμένην, τὴν ὀργὴν κατέπαυσα.

§. β. Νυκτῖμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ ἐπὶ Δελφῶν παταχυσμὸς ἐγένετο. τῶτον ἐννοῖ φασι διὰ τὴν τῇ Λυκάονος παίδων δυσέβειαν γηγῆσθαι. Εὐμύλη δὲ, καὶ πνεὺς ἔπειρε, λέγουσα Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστὴν γηγῆσθαι. Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν τῇ τῇ Νυμφῶν λέγει Ἀσι δὲ Νυκτέως Φερεκύδης δὲ Κητέως. αὐτὴ συνῆνυτο Ἀρτέμιδος ἔσσι, τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ πολλὴν φορεῖσθαι, ὥμωσεν αὐτῇ μῆναι παρθένον. Ζεὺς δὲ ἐραδίης, ἀκούσῃ σωδὸν ἄζεταί, εἰσπνέουσι, ὥς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, Ἀρτέμιδι ὥς δὲ ἔνιοι, Ἀπόλλωνι. Βυλόμην δὲ Ἡραν λαβόν, εἰς Ἀρκτον μετέμεγε.

Aa iij

φωσιν αὐτῷ. Ἡ δὲ ἐπι-
σιν Ἀρτεμιν, ὡς ἄξιον
σπείον κατὰ ξέδσαι, εἰσὶ ὃ
οὐ λέγοντες, ὡς Ἀρτεμις
αὐτῷ κατὰ ξέδσαι, ὅπ-
τῳ παρδενίαν ἐκ ἐφύλα-
ξεν. ἀπολομένης δὲ Καλ-
λιστοῦς Ζεὺς τὸ βρέφος ἀρ-
πάσας, ἐν Ἀρχαδίᾳ δίδωσιν
ἀνατρέφειν Μαίᾳ, περὶ παρ-
ράσας Ἀρχάδα. ἥ δὲ Καλ-
λιστὴ κατὰ στείρας, ἐκάλει-
σιν Ἀρκτον.

Κ Ε Φ. Δ.

ΑΡΧΑΔΟΣ δὲ καὶ Λεα-
νεΐρας τῆς Ἀμύκλου, ἡ
Μεγανείρας τῆς Κρόκονος.
ὡς δὲ Εὐμῆλος λέγει,
νύμφης Χρυσοπέας, ἐγί-
νοντο παῖδες Ἐλάτος ὃς
Ἀφείδας. ὃι τοὶ γὰρ ἐμεί-
σαντο. τὸ δὲ παῦ κράτος εἶ-
χεν Ἐλάτος, ὃς ἐν Λαοδίκῃς
τῆς Κινύρης, Στύμφαλον καὶ
Περίαν πεποιῖ. Ἀφείδας δὲ
Ἄλκον ὃς Σθενέσσαν, ἡ
γαμῆ Περσῆος, Ἀλέκ ὃς ὃς
Νεαΐρας τῆς Περσῆος, θυγάτηρ
μὲν Ἀῖγης. υἱὸς δὲ Κηφῆος καὶ
Λυκάργος. αὐτὴ μὲν ἔν ὧ
Ἡρακλῆος φάρεισα, κατέ-
κρυψε τὸ βρέφος ἐν τῇ πεμ-

vertit: Juno interea Dianæ,
ut immanem belluam sagittis
configat, persuasit. Nec de-
sunt auctores, qui referant,
illam promissæ virginittis
violatæ causâ, sagittis à Dia-
na percussam obiisse. Quâ de-
mum sublatâ, Jupiter abre-
ptum infantem in Arcadia
Maïæ enutriendum dedit, eî-
que Arcadi nomen imposuit:
& Callisto inter astra colloca-
vit, ursamque nominavit.

C A P. I X.

INsuper ex Arcade ac Lea-
neira Amyclæ filia, aut
Meganira Croconis filia; ut
autem Eumelus ait, ex nym-
pha Chrysopea nati sunt filij,
Elatius & Aphidas, qui terram
partiti sunt. Summa verò po-
tentia penes Elatum fuit. Hic
ex Laodice filia Cinyræ Stym-
phalum & Pereum gignit. Sed
Aphidas Aleum, & Sthene-
bœam, quæ Præto nupsit.
Alei verò & Neæræ Perei fi-
liæ, Auge quidem fœmina,
mares autem, Cepheus ac Ly-
curgus. Hæc igitur ab Her-
cule vitiata infantem intra
Palladis lucum celavit: ubi

prius illius sacerdotio præfuit. Cum verò ingravesceret annonæ, ut planè fames immineret, quòd terra sterilitate laboraret : atque oraculis significaretur, in Minervæ luo quandam latere impietatem, deprehensa demùm à patre puella, Nauplio occidenda traditur : à quo cum illam Teuthras Mysorum dynastes accepisset, vitiavit, & infans Parthenio in monte exponitur : quòd cerva de suis uberibus alimentum suppeditaret, Telephus est appellatur : atque à Corythi bubulcis enutritus, ac perquisitis parentibus, Delphicum Apollinem adiit, ac monitus ab oraculo in Mysiam concedit, & puer à Teuthrante adoptatur, eoque vitâ functo, Mysiæ regni hæres instituitur.

§. 2. At è Lycurgo, & Cleophile, sive Eurymone, nati sunt, Ancæus, Epochus, Amphidamas, & Idæus : ex Amphidamante verò Milanion, & Antimache filia, quam duxit Eurystheus. Ex Jaso & Clymene Minyæ filia nascitur Atalanta : cujus pater proli cupidus, eam exposuit : ad

τη τῆς Αἰθλαῖ, ἥς εἶχε τὸ ἱεροσυνίω. ἀκέρπου δὲ τὸ γῆς μέρους, καὶ μινυύντων τῶν χρησμῶν ἡ ναὶ π ἐν τῇ τιμάνει τῆς Αἰθλαῖ δυασέβημα, φορεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, παρεδίδου Ναυπλίῳ ἐπὶ θανάτῳ· παρ' ἧς Τάδρας ὁ Μυσῶν δυνάστης τῶν θαλασσῶν αὐτῷ ἐφειρε· τὸ δὲ βρέφους ἐκτεθὲν ἐν ὄρει Παρθενίῳ, θηλῶ ὑποχρύσης ἐλάφου, Τήλεφους ἐκλήθη· καὶ τραφεὶς ὑπὸ τῆς Κορίνθου βυκόλων, καὶ ζητήσας τὴν γονέαν, ἦκον εἰς Δελφοὺς· καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ θεοῦ παρεγένετο εἰς Μυσίαν, διτὸς πάντας Τάδρασι γίνετο· καὶ τελευτῶντων αὐτῷ, διαδόχος τὸ δυασέβημα γίνετο.

§. β. Λυκύργου δὲ καὶ Κλεοφίλης ἢ Εὐρωίμης, Ἀγκᾶος καὶ Ἐπώχου καὶ Ἀμφιδάμας, καὶ Ἰδαῖος. Ἀμφιδάμασι δὲ Μελαίων, καὶ θυγάτηρ Ἀντιμάχη, ὑπὸ Εὐρυθέου ἐξημέθη. Ἰάσος δὲ καὶ Κλυμένης τὴν Μινύαν, Ἀταλάντην ἐγένετο. ταύτης ὁ πατὴρ ἀρρένων παίδων ὑπὸ θυ-

μῦθ', ἐξέειπεν αὐτῷ. ἄν-
 ῥ' αὖτε ποιεῖται πολλὰ καὶ
 διὰ τὸν ἰδίδου μῆγ' ἔτι δὲ
 εὐντες κωπητοὶ παρ' ἐω-
 πτοῖς ἀνέτρεπον. τελεῖα δὲ
 Ἀταλάντη ἡρώεσσι, παρ-
 δόνει ἐαυτῷ ἐφυλάττειν
 καὶ θυράεσσι ἐν ἐρημίᾳ,
 καὶ ἀπαισμένη διὰ τὴν βί-
 ζεσθαι δὲ αὐτῷ ὅπ' ἡχο-
 ρυῶτες Κένταυροι Ροῖκος
 καὶ Τλαῖθ', καὶ τοῦ ξείνου
 τῆς ἑσθ' αὐτῆς ἀπιδανον.
 παρεῖχετο δὲ μὲν ἔτι ἀν-
 τίων καὶ ὅτι ἔκ Κάλυδόνιον
 ἔλθοιεν, καὶ ἐν τῷ ὅτι Πέ-
 λικα πιδόνει ἀγῶνι, ἐπά-
 λαισε Πηλῶν, καὶ ἐείκη-
 σεν. ἀνδρῶτα δὲ ὕστερον
 τοῖς γυνέσσι, ὡς ὁ πατὴρ
 γαμῆν αὐτῷ ἐπιιδν, ἀ-
 ποδοῖα εἰς σταδίων τόπον,
 καὶ πῆξασα μέσον σκόλοπα
 τείπιχυν· ἐπιιδν ἔτι μνη-
 σδομένων τοῖς δρόμοις
 παρῖοδσα, ἐπρόχαζε καὶ ἀ-
 παισμένη. καὶ κατὰ τὴν πιδόν-
 π μὲν αὐτῷ δάειτο ὡ-
 φείλετο μὴ κατὰ τὴν πιδόν-
 π δὲ, γάμος. ἦδη δὲ πολλῶν
 ἀπολυμένων, Μελανίων
 αὐτῆς ἐραδίς, ἦσαν ὅτι
 τὸν δρόμον, χεῖρα μῆλα

quam uirga sæpenuerò ve-
 niens, ubera protendebat i
 eamque demùm venatores
 inventam penes se educarunt.
 Atalanta deinde adultæ jam
 ætatis se virginem servabat,
 & venando in solitudine ar-
 mata permanebat: quin etiam
 ubi inviolatæ virginitati suæ
 à Rhæco & Hylæo Centauris
 vim parari perspicit, hi sagit-
 tis ab ea perfolli conciderunt:
 devenit præterea unà cū viris
 præclarissimis, non ad vena-
 tionem modò in Calydonium
 aprum indictam, sed etiam ad
 certamen in Pelicæ honorem
 institutum propositumque,
 ubi cum Peleo luctata est, ac
 palmam inde est consecuta.
 Cū verò Atalanta non ita
 multò post genitores suos re-
 perisset, ac patris suasu ad vi-
 rum capiendum inducta esset,
 in stadium abit, in cujus me-
 dio trium cubitum palum de-
 figit. Hinc procantium viro-
 rum cursibus deductis, arma-
 ta decurrebat. In quibus qui
 vincebatur, cædes: at victori
 Atalantæ conjugium debeba-
 tur. Demùm, post multorum
 cædes, Milanion ejus amore
 inflammatu, aureis malis,
 quæ

quæ à Venere dono acceperat, secum allatis, in illud decurrendi certamen descendit: ea in adcurrentem puellam insequens objicit. Tum Atalanta, dum in projectis pomis è terra colligendis occupatur, cursu devicta est. Sic itaque Milanion Atalantæ conjugio potitus est. Sed fama est, eos aliquando per venationis otium in Jovis lucum penetrasse; ibique mutuo complexu coeuntes, in leones transformatos fuisse. Hesiodus autem ac plerique alij, Atalantam non Iasi, at Schœnei filiam fuisse memorarunt. Euripides, è Mænalo ortam, neceam Milanioni, sed Hippomeni nuptram dicit. Atalanta hæc è Milanione, five, ut alij volunt, ex Marte, Parthenopeum, qui bellum gessit in Thebanos, procreavit:

CAP. X.

SEd ex Atlante, ac Pleione Oceani filia in Cylleæ Arcadiæ monte natæ sunt filię septem, quibus Pleiadi-
bus cognomentum fuit, Alcyone, Merope, Celæno, Electra, Sterope, Tay-

κομίζων ὧσα Ἀφροδίτης καὶ Διοκόμοιο ταῦτα ἔρριπεν. ἡ δὲ ἀναιεθυμένη τὰ ριπτόμενα, τὸν δρόμον ἐνικήθη. ἐγνημόν οὐδ' αὐτῷ Μειλανίων, καὶ ποτε λέγεται μὴ θηρόντας αὐτοὺς εἰσελθεῖν εἰς τὸ τίμνον Διὸς, κα' κτ' σωκεσάζονται, εἰς λέοντας ἀλλαγῶσαι. Ἡσίοδος δὲ καὶ πρὸς ἔπει, τῷ Ἀταλάντῳ, ἐκ Ιάσου, ἀλλὰ Σχρινέως εἶπον. Εὐρείπιδης δὲ Μαινάλε' καὶ τὸν γήμωτα αὐτῷ οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ Ἰσπόμενῳ. ἐγνήνησε δὲ ὅκ Μειλανίωνος Ἀταλάντη, ἥ, ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἀρεός, Παρθινοπαῖον, ὃς ὅπῃ Θήβας ἐσρατεύσατο.

Κ Ε Φ. ι.

ΑΤΛΑΝΤΙΟΙ δὲ καὶ ὁ Ωκεανῷ Πληϊόνης, ἐχρόντο θυγατέρες ἑπτά ἐν Κυλλήνῃ ἡ Ἀρκადίᾳ, αἱ Πληϊάδες Περσεφόρῃσι, Αλκυόνη, Μέρπη, Κελαινώ, Ηλέκτρα, Σπέρπη,

B b

Ταυρίη, Μαῖα. τέτων Σπε-
 ρέπλω μ', Οἰνόμα' ἔγνη-
 μα' Σίσυφ' ὅθ' Μερέπλω. δυ-
 οὶ δὲ ἐμίχθη Ποσειδῶν
 παρτή μὲν Κελαινοῖ, ἐξ
 ἧς Λύκος ἐγένετο, ὃν Πο-
 σεῖδῶν ἐν μακίστην ᾤκησεν
 νήσοις. δὲ δὲ ἄλλα δὲ Ἀλ-
 κυόνη, ἣ θυγατέρα μὲν ἐ-
 τέκνωσεν Αἰδύσαν, τὴν
 Ἀπόλλωνι Εὐρώπῃ πε-
 ποδῶσαν χαλκίδω. ἣς δὲ
 Τρέα καὶ Τερψιόρα. Τρέας
 μὲν οὖν καὶ Κλονίης νύμ-
 φης, Νυκτεὺς καὶ Λύκος.
 Νυκτεὺς δὲ καὶ Πολυξόδης,
 Ἀντιόπη. Ἀντιόπης δὲ καὶ
 Διὸς, Ζῆτος καὶ Ἀμφίων.
 ταῖς δὲ λοιπαῖς Ἀτλαντίσι
 Ζεὺς σπασσάσθην.

§. Μαῖα μὲν οὖν ἡ παρ-
 εστυμένη Διὶ σπασσάσθην ἐν
 αὐτῇ τῇ Κυκλάδι, Ἐρμῇ
 ἵκτεται. ἔτ' ἐν παρτοῖς ὅτι
 τῇ λίαν καί μὲν, ἐν δὲ
 εἰς Πιερίαν παρμένην, καὶ
 κλέπει βόας, αἷ ἐν ἑαυτῇ Ἀ-
 πόλλων. ἵνα δὲ μὴ φερα-
 δῇ ὑπὸ τῇ ἰχθῶν, ὑπο-
 δύνεται τοῖς ποσὶ παρῇ
 κιν. καὶ κομίσας εἰς Πύ-
 λον, ταῖς μὲν λοιπαῖς εἰς ἀπὸ
 λαίον ἀπὸ κρυψέ. δὲ δὲ

gete, Maia, de quibus Ste-
 ropen Oenomaus uxorem fi-
 bi sociavit. Meropen Sisy-
 phus: duas corrumpit neptunus:
 priorem quidem sanè Celæ-
 no, de qua Lycum filium ex-
 tulit, quem Neptunus pater
 in fortunatorum insulas habi-
 tatum misit. Posteriorem au-
 tem Alcyonen; ex qua Æthu-
 sam filiam genuit, quæ Apol-
 lini Eleutherem filiam formo-
 sissimam peperit: sed filios
 Hyreum & Hyperenorem.
 Nycteus autem & Lycus ex
 Hyreo & nympha Clonia na-
 tus est. Deque Nycteo & Po-
 lyxone Antiope orta est: de
 qua & Jove Zethus & Am-
 phion. Atlantidas autem cæ-
 teras Jupiter compressit.

§. 2. Siquidem Maia nata-
 rum maxima ab Jove in Cyl-
 lenes antro vitiata, Mercu-
 rium parit. Hic, cum adhuc
 in cunis vagiret, erumpit, at-
 que Pieriam pervasit, & quas
 Apollo boves pascebat, furto
 abegit: ne verò id deprehendi
 per vestigia posset, calces ea-
 rum pedibus induit, quarum
 partem Pylum abduxit, ac re-
 liquas intra spelæum abscon-
 dit: ex iis autem cum jam duas

immolasset, earum coria scopulis defixit, at viscerum partim elixa, partim tosta esitavit. Inde in Cyllenen festinanter proficiscitur: pro antri ostio, consumptâ jam carne, testudinem depascentem invenit, quâ perpurgatâ, & abstersâ, super ejus testâ ex matatorum boum intestino confectos nervos tetendit, & lyrâ conficit. Sic Mercurius carnes torrere, lyrâmq; ac plectrum primus invenit. mox Apollo bubus perquirendis operam navat, & Pylum rectâ concedit, ubi cives ab eo diligenter examinati, eas abigentem puerum vidisse responderunt: se verò haud quaquàm posse dicere, quonam perductæ forent, quando earum quidem vestigia deprehendi non poterant. Demùm ubi Apollo ex vaticinandi peritia abigeum comperit, ad Maiam in Cyllenem properavit, apud quam Mercurium furti accusat. Ea verò puerum ipsum fasciis involutum ostendit. Hunc Apollo manibus sublatum ad Jovem tulit, ac boves reposcit. Is, tametsi Jovis imperio reddere jubere-

καταδύσας, τὰς μὲν βύρ-
σας πύτραις καὶ ὀπλωσι· ὅψ'
δὲ κρεῶν τὰ μὲν κατη-
νάλωσεν ἐψήσας, τὰ δὲ
κατίκαυσεν. καὶ ταχέως εἰς
Κυλλήνῳ ᾗ ἦτο. καὶ ἐ-
νείσκει πρὸ τοῦ αὐτοῦ γε-
μομένῳ χελόνῳ, ταύ-
τῳ ἐκαθάρσας, εἰς τὸ
κῦτθ' ἡρδῆς ἐκτείνας,
ἐξ ὧν ἔδυσι βοῶν, καὶ
ἐργασάμενθ', [λύραν
ἐποίησεν. καὶ πρῶτθ' κρέα
ᾤψῃσεν. καὶ] λύραν εὗρε
καὶ πληκτρὸν. Ἀπόλλων
δὲ τὰς βόας ζήτησ', εἰς
Πύλον ἀφικνεῖται· καὶ
τοῖς κατακουῶται ἀνέκρι-
νεν· οἱ δὲ ἰσθῆν μὲν παῖ-
δα ἐλαύνοντα ἑσπεσκον·
ἐκ ἔχον δὲ εἰπεῖν πο-
πτε ἠλάθνησαν, διὰ τὸ
μὴ εὐρεῖν ἵκθ' διώσασαι.
μαδῶν δὲ ἐκ τῆς μαν-
τικῆς τὸν κεκλοφότα,
πρὸς Μαῶν εἰς Κυλλή-
νῳ φθγγίνεται, καὶ τὸν
Ερμῆα ἠπάτο. ἡ δὲ, ἐ-
πιδόξεν αὐτὸν ἐν τοῖς
σπαργαίοις. Ἀπόλλων δὲ
αὐτὸν προσδιαχομίσας,
τὰς βόας ἀπῆται. Διὸς
δὲ κελεύοντ' ἀποδύνας,

ἤρνητο. μὴ πίδων. δέ, ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα εἰς Πύλον, καὶ τὰς βόας ἀποδίδωσιν. ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων] αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν Ἑρμοῦ κείνην διδόντες, ὁ Ἀπόλλων] ἀποδίδωσι τὰς βόας. Ἑρμῆς δὲ ταύτας ῥέμων, σύειργα πάλιν πιξάμενος ἐσύειζεν. Ἀπόλλων δὲ καὶ ταύτην βυλόμενος λαβεῖν, πῶς χρυσὴν ῥάβδον ἐδίδου, ὡς ἐκέκρητο βυκολῶν. ὁ δὲ καὶ ταύτην λαβεῖν ἀπὸ τῆς σύειργος ἤδελεν, καὶ πῶς μακρικῶς ἐπιδεῖν. καὶ διδασκεται πῶς διὰ τῆς ψήφων μακρικῶς. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κήρυκε ἰαμῶν καὶ δεῶν ὑποχρονίων πᾶσι.

§. γ. Ταυγάτη δὲ ἐκ Διὸς, Λακεδαίμονα· ἀφ' ἧς καὶ Λακεδαίμων ἢ χάρα καλεῖται. [καὶ] Λακεδαίμωνος δὲ καὶ Σπάρτης τῆς Εὐρώπης, ὅς ἐστι δὴ Δέλεος αὐτόχθωνος, καὶ Νύμφης Νηϊδὸς Κλεοχαρείας Ἀμύκλας καὶ Εὐρυδίκης, ἣν ἐγνησεν Ἀκρίσιος. Ἀμύκλας δὲ καὶ Διομήδους

tur, inficiari tamen non desinebat : qui, quod ille minimè persuadet, Apollinem Pylum perducit, ac boves restituit. Apollo auditam lyram à Mercurio petit : eam Mercurius tradit. Apollo verò, acceptâ lyrà, tradit boves, quas cum Mercurius pasceret, fistulam etiam compegit, & compactam inflavit, pro qua, quòd ejus habendæ miro desiderio Apollo tenebatur, auream virgam dare non verebatur ; quam, cum Apollo boves pasceret, habebat : quòd eam Mercurius, & pro fistula habere, & vaticinandi artem consequi cupiebat. Quâ traditâ, & per calculos etiam vaticinari docetur. Ad hæc Jupiter ipsum sui ipsius, Deorumque Manium nuntium fecit.

§. 3. Jupiter insuper ex Taygete Lacedæmonem filium procreavit, à quo etiam Lacedæmone, ac Sparte filia Eurotæ, quæ fuit Lelegis indigetis filius, & Cleocharæ Naiadis Nymphæ, Amyclas, & Eurydice, quam Acrisius uxorem habuit. Amiclæ autem, & Diomedes Lapithæ

filia, Cynortes, & Hyacinthus filij fuere. Hyacinthum ab Apolline ardentè amatum fatentur, quem disco percussum fortuito interfecit. Sed & Cynortæ filius fuit Perieres, cui Gorgophone Persei filia nupsit, ut narrat Stesichorus, ex eaq; Tyndareum, Icharium, Aphareum, ac Leucippum, suscepit. Ex Aphareo & Arene Oebali filia, Lynceus, Idas & Pifus nati sunt. Verùm multorum testimonio, Idam è Neptuno genitum esse comprobatur. At qui tantâ Lynceus oculorum claritate præcelluit, ut sub terra latentia quæque pervidisse dicatur. Leucippi verò ex Philodice Inachi filia natæ fuere, Ilaira & Phœbe. Hæce Dioscori, id est, Jovis filij, Castor & Pollux ab se raptas uxores duxerunt: post has etiam Arfinoengenuit. Hæc ab Apolline impleta Æsculapium peperit. At quidam non Arfinoes Leucippi filia, sed Coronidis Phlegiæ in Thesalia natum Æsculapium ferunt: cum qua simul ac eam deperisset Apollo, statim concubuisse proditur. Eam quo-

τ' Λαπίδου Κνωόρτης, καὶ
Υακινθοῦ· τῦτον δὲ τῷ Α-
πόλλωνι ἐπαίμενον λέ-
γουσιν· ὃν δίσκῳ βαλὼν,
ἄκων ἀπέκλεινε. Κνωόρτου
δὲ [παῖς] Πειρήρης,
ὃς γαμῇ Γοργόφονίῳ Πύθι
Περσείῳς, καὶ δάτῳ Σπησί-
χρεσ φησι καὶ πικτῇ Τιτυ-
δάρευν, Ιχάριον, Αφά-
ρεα, Ἀδίκιππον. Αφάρεως
μὲν οὐκ ἔχ' Αρλώνης τῆς Οἰ-
βάλου, Λυγκεύς τε καὶ
Ἰδᾶς, καὶ Πῖφος. κατὰ
πολλοὺς δὲ, Ἰδᾶς ἐκ Πο-
σειδῶνος λέγεται. ὅθεν δι-
κῆα δὲ Λυγκεύς ὡσεύκεν,
ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν θω-
ρεῖν. Ἀδίκιππου δὲ καὶ Φι-
λοδίκης τῆς Ἰνάχου, Δυ-
γατίρως ἐγένοντο, Ἰλάειρα
ἔχ' Φοίβῃ. πάντας ἀπάσαν-
τες, ἐγνημὴν Δίῳ σκυρσε·
ὥς δὲ πάντας, Ἀρσι-
νόῳ ἐγέννησε. ταύτῃ μι-
γνυται Ἀπόλλων. ἢ δὲ,
Ἀσκληπιδὸν γυνᾶ. πνὲς δὲ
Ἀσκληπιδὸν, ἐκ ἐξ Ἀρσι-
νόης τῆς Ἀδίκιππου λέ-
γουσιν, ἀλλ' ἐκ Κορώγι-
δος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσ-
σαλίᾳ. καὶ φασὶ ἐραθῆ-
ναι ταύτης Ἀπόλλων. τίμῃ

δὲ καὶ εὐδαίως σωελάθειν. τῷ δὲ, παρὰ τὴν αὐτὴν πα-
τρὸς γράμην ἐλομένην, ἡχούσῃ Ελάτῃ ἢ ὡς σωσι-
καῖν. Ἀπόλλων δὲ τὸν μὲν
ἀπαγγέλλαντα κέραια κατα-
εἶται ὅς τῶς λυκὸν ὄντα,
ἐποίησε μίλανα· αὐτὴν δὲ
[ἐκώυσαν] ἀπὸ κλινε.
καιομένης δὲ αὐτῆς, ἀπά-
ρας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυ-
ρᾶς, πρὸς Χείρωνα τὸν
Κένταυρον ἤνεγκ· παρ' ᾧ
καὶ τὴν ἰατρικὴν, καὶ τὴν
κωνηγάτικὴν τρεφόμενος
ἐδιδάχθη. καὶ ἡνέμενος χα-
ρουργικὸς, καὶ τὴν τέχνην
ἀσκήσας ὅτι πολὺ, ἔμω-
νον ἐκώλυε πῶς ἀποθνή-
σκεν, ἀλλ' ἀνῆγειρε καὶ τὸς
ἀποθανόντας. ὅθεν καὶ Ἀθη-
ναὶ λαβὼν τὸ ἐκ τῆς φλε-
βῶν τῆς Γοργόνος ρυέν αἶ-
μα, τὸ μὲν ἐκ τῆς ἀριστερῆς
ρυέν, πρὸς φθορὰν ἀνθρώ-
πων ἐχρήσατο· τὸ δὲ ἐκ τῆς
δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν· καὶ
διὰ τούτου τὸς πιθηκώτας
ἀνῆγειρεν. εὖρεν δὲ πῶς
λεγομένοις ἀσθεῖναι ὑπὸ
αὐτῆς, Καπανεῖα καὶ Λυκουργ-
ον, ὡς δὲ Στεσίχορος φησιν,
Εἰφύλιον. Ἰππύλυτον, ὡς

que præter patris sententiam
nubentem, Ischyi Elati filio
conjunctam fuisse aiunt. A-
pollo autem delatorem cor-
vum immodicis maledictis
execratur : & , qui ad eum
usque diem candidus fuerat,
in nigrum commutavit , &
Coronidem gravidam per-
cussit & necavit. Ex qua, cùm
conflagraret , abreptum in-
fantem è pyra ad Chironem
Centaurum alendum tulit : à
quo etiam medicinam & ve-
nandi artem perdidicit. Qui,
cùm jam Chirurgus evasisset,
atque artem ejusmodi jam-
pridem exercuisset, non modò
quosdam ab interitu libera-
vit , sed etiam præmortuos in
vitam revocavit. Nam , cùm
à Pallade effusum de Gorgo-
nes venis cruorem accepisset,
qui è levius defluxisset, in mor-
taliū perniciem ; qui autem
è dextris, in conservandis ho-
minibus utebatur : atque hu-
jusce opem in mortuis susci-
tandis adhibebat. Sed inveni
quidem nonnullos , qui ab eo
revocati in vitam dicuntur,
Capaneum ac Lycurgum , ut
autem Stesichorus ait , Eri-
phylen : & Hippolytum qui

Naupactica conscripfit : Tyn-
dareum , ut Panyasis : Hyme-
næum , ut Orphici : Glaucum
Minois filium , ut Mnesago-
ras ait.

§. 4. Demùm Jupiter ve-
ritus , ne si mortales hanc
medendi rationem adipiscan-
tur, suis se viribus vicissim ad-
juverint, fulmine ipsum inter-
fecit. Quamobrem iratus A-
pollo , Cyclopas , quòd Jovi
fulmina comparassent, occi-
dit. Quem cùm Jupiter in
Tartarum jam jam dejecturus
esset, Latonæ precibus exora-
tus , annum totum, ut ipse vi-
ro mercede conductus servi-
ret, imperavit. Is autem Phe-
ras ad Admetum Pheretis fi-
lium se contulit, apud quem
servitutem serviens , armenta
pascebat: ac boves dominicas
gemelliparas omnes effecit.
Sunt qui & Aphareum qui-
dem & Leucippum ex Perie-
re Æoli filio natum esse di-
cant. Cynortæ autem Perie-
rem filium fuisse , & hujusce
OEbalum. Sed OEbali &
Bateæ Naidis nymphæ Tyn-
dareum , Hippocoontem , &
Icarionem.

ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συλῆ-
ψας λέγει Τυνδάρειον , ὡς
φησὶ Παρύσιας· ὁ γέναιον ,
ὡς οἱ Ὀρφικοὶ λέγουσι· Γλαῦ-
κον δὲ Μίνωθεν , ὡς Μνησι-
γόρας λέγει.

§. 5. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς
μὴ λαβόντες ἀνθρώποι θι-
ραπίαν , παρ' αὐτῶν βου-
θῶσαν ἀγγέλοις , ἐκεραύνω-
σιν αὐτόν. καὶ διὰ τοῦτο ὄρη-
σιν Αἰπύλῳ , κτείνει Κό-
κλωπας , τὸν τὸν κεραυνὸν
διὰ χειρὸς διέσσαντας. Ζεὺς
ἱεμίλητος ῥίπῃσιν αὐτόν εἰς
τάρταρον· διηθείσας δὲ Ἀη-
τὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐναιω-
τὸν ἀνδρὶ θηπίσσει. ὁ δὲ
Φεραφύομβροθ' εἰς Φερεῖς
πρὸς Ἀΐδημον δὲ Φέρηθεν ,
τύτῳ λατρεῖων ἐπιίμεινε·
καὶ τὰς θηλείας βόας (πά-
σας) διδυματόκοις ἐποίη-
σιν· εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφα-
ρίαν καὶ Λευκίππον ἐκ
Περειέρας θυγάτηρ τῆς Αἰό-
λου· Κυνόρτου δὲ , Πε-
ειρήκω· τοῦ δὲ , Ὀΐα-
λον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηϊ-
δος νύμφης Βατίης Τυν-
δάρειον , Ἰπποκίοντα , Ἰκα-
ρίωνα.

§. 4. Ἰπποκίωντες ἄνδρες οὗτοι ἐγένοντο παῖδες Δορυκλείου, Σκαίου, * Εμαρσφορος, Εὐρυχης, Βυκόλος, Λέων, Τέβρης, Ἰππεδοος, Εὐρυπτοχός, Ἰπποκορυστες, Ἀλκίονες, Ἀλκων. τῆς τῆς Ἰπποκίωντος ἔχοντες παῖδας, Ἰκαρίωντα καὶ Τυνδάρεωτα ἐξέβαλεν Λακεδαιμόνιος. οἱ ὅμως πρὸς Θέσιον, καὶ συμμαχίαν αὐτῷ πρὸς τὸν Ἰκαρίον πόλεμον ἔχοντες. καὶ γὰρ μετὰ Τυνδάρεως Θέσις (τὴν Αἰτωλὴν) θυγατέρα Λήδαν. αὐτῆς ἥ ὅτι Ἡρακλῆς Ἰπποκίοντα καὶ τὸν τότε παῖδα ἀπέκτεινε. καὶ τὴν ἔχοντα. καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν ἑσπέραν.

§. 5. Ἰκαρίος ἄνδρ' οὗτος καὶ Περειβοία νύμφης Νηϊδός (ἣς ἄρρενες πέντε.) Θόας, Δαμάσιππος, Ἰμάσιμος, Ἀλῆτης, Περειβόης καὶ θυγατὴρ Πυελόπη, ἣν ἔγημεν Οδυσσεύς. Τυνδάρεω καὶ Λήδῃ, Τιμανδρᾷ, ἣν ἔχμεν ἔγημεν καὶ Κλυταιμνήστῃ ἣν ἔγημεν Ἀγαμέμνων· ἐπὶ τὴν Φιλονόην ἣν Ἀρτεμις ἀθάνατον ἔποίησε.

§. 6. Διὸς δὲ Λήδᾳ σὺν

§. 5. At Hippocoontis filij fuere, Dorycleus, Scæus, * Emarisphorus, Eutyches, Bucolus, Lycon * Tebrus, Hippothous, Eurytus, Hippocorystes, Alcinus, Alcon. His permunitus filiis Hippocoon, Icarionem ac Tyndareum Lacedæmone eiecit. Hi verò ad Thestium ejecti confugerunt: Eique adversus finitimos bellum gerenti opem tulerunt: dein Tyndareus Thestij Ἄτολι filiam Ledam cepit uxorem. Rursus autem quo tempore Hercules Hippocoontem cum liberis suis interemit, in patriam redeunt: ac Tyndareus regnum accipit.

§. 6. Nati verò ex Icario & Peribœa Naide nympha, mares filij quinque, Thoas, Damasippus, Imeusimus, Aletes, Perilaus: & filia Penelope, quæ Ulyssii nupsit. Tyndarei autem ac Ledæ filijs Timandra, quam Echemus in conjugium duxit: Clytæmnestra, quam Agamemnon uxorem habuit: item Philonoe, quam Diana immortalē esse fecit.

§. 7. Ad hæc Jupiter, quando

nocte cum Leda in cygnum
versus concubuit, eadem quo-
que Tyndareus illam imple-
vit : deque Jove Pollux &
Helenā : de Tyndareo autem
Castor ; procreati sunt. Inve-
nio etiam auctores , qui He-
lenam Nemesis & Jovis fi-
liam fuisse dicant. Nam, cum
ea Jovis concubitum fugeret,
in anserem mutata fuisse.
Jovem autem in cygnum ver-
sum coisse memoratur : Ne-
mesin verò ovum ex eo con-
cubitu peperisse. Idque etiam
in nemore opilionem quen-
dam invenisse, & allatum Le-
dæ dedisse. Hanc autem con-
ditum in arca reposuisse, &
suo demum tempore ortam
fuisse Helenam, eamque per-
inde, ac si de se fuisset nata,
educasse. Quæ cum formæ
præstantia polleret, eam The-
seus rapuit, & Athenas abdu-
xit. Deinde Pollux & Castor,
comparato in Athenienses
exercitu, cum ad Plutonis es-
set Theseus, urbem capiunt ;
atque Helenam recuperant :
neque non Aethran Thesei ma-
trem captivam abducunt.

§. 8. Jam tum quoque hi
Græciæ reges Helenam uxore-

ελδόντῃ , ὁμοιωδύντῃ
κυκνῷ , καὶ καὶ τὴν αὐτὴν
νύκτα Τυωδάρεως , ἐκ Διδὸς
μὲν ἐφηγηθῆ Πολυδευκὸς
καὶ Ελένη Τυωδάρεω δὲ
Κάστῳ. λέγουσι δὲ εἶναι
Νεμίσως Ελένην ἢ καὶ
Διδός. πάντῃ γὰρ τὴν Διδὸς
φάγουσαν σαυροσίαν , εἰς
χλῶα τὴν μερῶν μετα-
βαλεῖν. ὁμοιωδύντα ἢ καὶ
Διδά τῷ κύκῳ σῶελθῆν. ἢ
δὲ ὧν ἐκ τῆ σαυροσίας ἀπο-
τεκίῃν. τὸτο δὲ ἐν τοῖς ἀγ-
γεσιν. εὐρυπτα πνα ποιμέ-
να, Λήδα καμίσαντα δὲ-
ναι. τὴν δὲ καταδιμενῶν
εἰς λαφάρκα φυλάσσειν, καὶ
χερόνῳ καθήκοντι φωνηθεῖ-
σαν Ελένην, ὡς ἐξ αὐτῆς
δυγατέα γέγονεν. φρομί-
νῳ δὲ αὐτὴν ἑλκεῖ δια-
πορεπῇ Θησεύς ἀπάσας,
εἰς Αἰθῶας ἐκόμισε. Πο-
λυδευκὸς δὲ καὶ Κάστῳ
εἰς Αἰθῶας ἐπιστατεύσαν-
τες, ἐν Αἰθῶ Θησεύς ὄν-
τη, αἰετοῖσι καὶ πύλιν, καὶ
ἢ Ελένην λαμβανούσῃ καὶ
ἢ Θησεύς μύτιν Αἰθῶν
ἄρουσιν αἰχμάλωτον.

§ η. Παρεγγρόντο δὲ εἰς
Σπαρτίῳ ὅτι τὸν Ελένης

γάμον οἱ βασιλεύοντες Ελ-
λαδος. ἦσαν δὲ οἱ μνηστεύ-
οι οἱδε, Οδυσσεύς Λαέρ-
τε, Διομήδης Τυδείας, Αν-
τίλοχος Νέστορος, Αγαπήνωρ
Αγχιεύς, Σδίνελα Καπα-
νέως, Αμφίλοχος Κτιάτης,
Θάλλπος Ευρύτης, Μόγης
Φυλίας, Αμφίλοχος Αμ-
φιαράς, Μενεάδης Πετίω,
Σχάδιος Επιδόρου, Πολύξενος
Αγαδίνης, Πωλέως
Λήϊτος, Αἴας Οἰλίας, Ασκά-
λαρος καὶ Ἰάλμυρ Ἀρεός,
Ελεφλώωρ Χαλκιδόνιος,
Εὐμηλὸς Ἀδμήτης, Πολυ-
πίπης Πείδης, Λεοντίης Κο-
ρών, Ποδάλιριος καὶ Μα-
χάων Ασκληπιῦ, Φηλοκτί-
της Ποίαντος, Εὐρύπυλος
Εὐαίμωνος, Πρωτεσίλαος
Ιφίχλου, Μενέλαος Ἀτρείας,
Αἴας καὶ Τεύχρος Τελαμῶ-
νος, Πάτροκλος Μενoitῆς.

§. 9. Τούτων ὁρῶν τὸ
πλῆθος Τυωδείας, ἐδι-
δύκει μὴ κριθῆναι ἐνός,
σπασάσθην οἱ λοιποί. ὑπο-
χόμενος δὲ Οδυσσεύς, ἐαν-
σπλάσθην πρὸς τὸν Πη-
νελόπης αὐτῷ γάμον, ὑπο-
δίδωμι τρόπον πινὰ, δι' ἧ
μυθεμία γυμῆσται σῆσι.

rem pro se quisque petituri,
Spartam advenerunt. Pro-
cantium verò nomina hæc
fuisse leguntur: Ulysses Laer-
tæ, Diomedes Tydei, Antilo-
chus Nestoris, Agapenor An-
czi, Schenelus Capanei, Am-
philocus Creati, Thalpius Eu-
ryti, Meges Philei, Amphi-
lochus Amphiarai, Μνε-
stheus Petei, Schedius Epi-
strophii, Polyxenus Agasthe-
nis, Peneleus Leiti, Ajax Oi-
lei, Ascalaphus & Ialmenus
Martis, Elephenor Chalco-
dontis, Eumelus Admeti, Po-
lypoetus Pirithoi, Leonteius
Coroni, Podalirius & Ma-
chaion Æsculapij, Philocte-
tes Pœantis, Eurypylus Evæ-
monis, Protefilaus Iphicli,
Menelaus Atrei, Ajax &
Teucer Telamonis, Patro-
clus Menœtij.

§. 9. Horum turbam conspi-
catus Tyndareus, ne, si ex tot
competitoribus, uni Helenæ
in conjugium addiceretur, re-
liqui seditionem ac tumultum
excitaret, pertimescebat: quo-
circa Ulysses, quod si, inquit,
illi, ad Penelopes nuptias adi-
piscendas mihi adjumento fo-
re te pollicearis, talem ego

cum animo meo rationem inibo ; ut per eam nulla omnino sit inter procos oritura discordia. Tum verò Tyndareus , ubi ipsi laturum se opem promisit , universos , inquit Ulysses , procos jurisjurandi religione obstringito , ut , cum filia tuæ Helenæ de nostri cœtu quempiam sponsum delegeris , illi à nobis adjumentum feratur adversus eos qui in sponsum maritumve , ac matrimonium ejusmodi vim facere conentur. Quod ubi Tyndareus audivit , procos ad Ulyssis consilium perficiendum universos per jurisjurandi religionem compellit : ac Menelaum filia suæ sponsum declarat , atque etiam ab Icario Ulyssi Penelopen in conjugium poposcit.

C A P. X.

Κ Ε Φ Α Λ. ι.

Menelaus itaque ex Helena Hermionen genuit , & ut quidam aiunt , Nicostratum ex Dule Pieride ab Ætolia oriunda : sive , ut Acusilaus ait , è Teridæ Megapenthem : sed ex Nympha Gnoffia , Eumelo auctore , Xenodamum procreavit.

§. 2. Cæterum è Ledæ natis Castor planè rem militarem exercuit. Pollux autem cæsticum pugnandi genus sectatus

Mενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην ἐγέννησεν , καὶ κατὰ πῖνα , Νικοστράτον , ἐκ Δύλης Πιερίδος γένετο Αἰτωλίδος , ἢ , καὶ δὲ Ἀκυσίλαος φησι , Τηριδάης , Μεγαπένθη. ἐκ Κνωσσίας δὲ νύμφης , καὶ Εὐμηλον , Ξενόδαμον.

§. β. Τῶν δὲ ἐκ Λήδας θυομένων παίδων , Κάστωρ μὲν ἥσκει τὰ χεῖρ πόλεμον· Πολυδεύκης ὅτι πύλ-

C c ij

μυῖ· καὶ διὰ τὴν ἀνδρίαν
ἐκλήθησαν ἀμφότεροι Διό-
σκυροι. βυλόμενοι δὲ γῆ-
μαι τὰς Λακίππου θυγα-
τέρας, ἐκ Μεσσηνίας ἀπα-
γαντες ἐγνησαν. καὶ γίνεται
μὲν Πολυδάκης καὶ Φοῖβης,
Μνησίλειος· Κάστορος δὲ καὶ
Ιλαίρου, Ἀνώγων. ἐλά-
σαντες δὲ ἐκ τῆς Ἀρκადίας
βυλίαν μὲν ἦν Ἀφαιῶς
παίδων Ἰδᾶ καὶ Λυγκίας,
ὁππότε ποσειν Ἰδᾶ διαλθεῖν.
ὁ δὲ, τιμὴν βοῦν εἰς μέ-
ρη πῶσαρ, τὸ πρῶτον
καταφάγοντος εἶπε τῇ λείᾳ
τὸ ἡμῖν ἔσθαι, καὶ τῷ
διδύμῳ τὸ λοιπὸν· καὶ εὐά-
σας κατηνάλωσεν τὸ μέρος
ἴδιον πρῶτον Ἰδᾶς, καὶ
τὸ τῷ ἀδελφῷ. καὶ μετ'
ἐκείνου τὴν λείαν εἰς Μεσ-
σήνῳ ἤλασεν. στρατόσαν-
τες δὲ ἐπὶ Μεσσηνίῳ οἱ
Διόσκυροι, τὴν τε λείαν
ἐκείνῳ καὶ πολλὰ ἄλλῳ
συνελαύνουσιν. καὶ ἢ Ἰδᾶν
(ὑπὸ δρυὶ) ἐλύχων, καὶ
τὸν Λυγκίαν· Λυγκίαν δὲ
ἰδὼν Κάστωρ, ἐμύνησεν
Ἰδᾶ· καὶ κείνος αὐτὸν κτεί-
ρει. Πολυδεύκης ὃ ἐδῶξεν
αὐτὸς, καὶ τὸν μὲν Λυγκίαν

est. Atque ambo ob fortitu-
dinem Dioscori, quasi Jovis
proles, cognomento dicti
sunt. Qui cum Leucippi filias
in matrimonium habere cu-
perent, è Messene raptas uxo-
res ambo sunt consecuti. Dein
ex Polluce ac Phæbe Mnesi-
leus; at è Castore & Ilæira
Anogon nati sunt. Qui cum
sociis Idæ, Lynceoque, Aphæ-
rei filiis, ab Arcadia boum
prædam abegissent, Idæ ar-
bitrio dividendam permisere.
Tunc ille bovem in partes
quatuor partitus, Qui prior,
inquit, devorarit, huic præ-
dæ dimidium cedit: postero-
ri, reliquum: quo dicto,
Idas antevertens, privatam
prius, & fratris deinceps par-
tem absumpsit: atque cum eo
prædam omnem Messenen
avertit. Quare Dioscori con-
ductis militum copiis contra
Messenam, cum illam, tum
multam aliam prædam simul
abducunt, & sub quercu per
insidias Idam Lynceumque
intercipere conabantur. Ve-
rum Lynceus, viso Castore,
Idæ fratri significavit: atque
eum ille necavit. At Pollux
ipsum infecutus, Lynceum, te-

lum jaculatus, occidit. Inde Idam insequens, lapide secundum caput ab eo percussus, obortâ oculorum caligine, concidit. Tum Jupiter Idam fulminat, Pollucemque in cælum agit. Pollux verò immortalitatem tenuit, Castore mortuo, at Jupiter ambobus, alternis diebus, inter Deos, ac mortuos esse concessit. Relatis ad superos Dioscuris, Tyndareus, accersito Spartam Menelao regnum tradidit.

CAP. XI.

EX Electra autem Atlantis filia, & Jove, Jasion Dardanúsque gignuntur, è quibus Jasion Cererem deperivit, eique vim inferre volens, fulmine ictus occubuit. At Dardanus fratris interitu mœstus, Samothrace relictâ, in objectâ continentem transavit, ubi Teucer Scamandri fluminis Idææque nymphæ filius regnabat: ab eo etiam qui regionem illam incolebant, Teucri vocabantur. Hic itaque ab rege acceptus hospitio, atque in regni partem

κλείνει τὸ δόρυ ~~αυτὸν~~ ~~καὶ~~ ~~τὸν~~ ~~ἴδαν~~ ~~διώκων~~, βληθεὶς ὑπὸ κείνου πνιγὲς καὶ τὸ κεφαλήν, πνίγη σκοτωθεὶς καὶ Ζεὺς ἴδαν κεραυνοῖ, Πολυδῶδ' κλυθὲς εἰς ἕρανδ' ἀνάγει. μὴ δειχομένῃ δὲ Πολυδεύκῃς τὴν ἀθανασίαν, ὅντος νεκρῷ Κάστορι, Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν, καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς, ἐδωκε. μεταστάντων δὲ εἰς θεὸς ἔσθ' Διοσκύρων, Τυωδάρεως μεταπιμψάμενος Μενέλαον εἰς Σπάρτην, τέτρωτ' βασιλείαν παρέδωκεν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Ηλέκτρας δὲ τῆς Ἀτλαν-
της καὶ Διὸς, Ἰασίων
καὶ Δαρδανὸς ἐγγύοι. Ἰασίων
μὲν οὐδ' ἐξαδελφεὶς Διήμῃτος, καὶ
δέλων καταχρῆσθαι τὸ θεὸν,
κεραυνῆται. Δαρδανὸς δὲ ὅτι
πρὸς θανάτῳ ἦν ἀδελφεῷ Λυ-
πέρμῃος, Σαμωθράκῃ ὑπο-
λιπὼν, εἰς τὴν ἀντιπρὸς ἡπει-
ρον ἦλθε πάντης δὲ ἐβασίλευ-
σε Τεύκρος πῖλῃ μὲν Σκαμάν-
δρου καὶ νύμφης Ἰδαίας· ἃ δ' ἔ-
καστοί τινος χάριν νεμόμενοι
Τεύκροι προσσηγορεύοντο.
ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασι-

λείως καὶ λαβὼν μέγας τῆς
γῆς καὶ ἐκείνη θυγατέρα
Βάττιαν, Δαρδάριον ἐκποι-
πόλιν.

§. β. Τελειώσαντο δὲ
Τεύχερ, πλὴν χάρεν ἀπα-
σαν Δαρδανίαν ἐχάλεσι γη-
νομένων δὲ αὐτῷ παίδων
Ἴλου καὶ Εριχθονίου, Ἰλ-
μὸν οὐδ' ἀπαισ ἀπιδάρεν· Ερι-
χθόνιος δὲ διαδεξάμενος
τὴν βασιλείαν, γῆμας
Ἀστυόχῳ ἢ Σιμίεντι, τε-
κνοῖ Τροῖα. ὧν ἡ λαβὼν,
πλὴν μόνον χάρεν ἀφ' ἑαυτῆς
Τροίαν ἐχάλεσεν· καὶ γῆμας
Καλλιρρόῳ τῇ Σικεμαίδει,
ἡ γυνὴ θυγατέρα μὲν Κλεοπά-
τρας· παῖδας δὲ, Ἴλον καὶ
Ἀσάρακον καὶ Γανυμή-
δην. τῶτον μὲν οὐδ' ἀπὸ χά-
λας ἀναρπάσας Ζεὺς δι' αἰ-
τῆς, θεῶν οἰνοχόρον ἐν ἔρε-
νῳ κατέστησεν. Ἀσάρακον ἢ,
καὶ * Ιερομνήμης τῆς Σι-
μίωνος, Κάπυς· τῆς δὲ, καὶ
Θέμιδος τῇ Ἰλῳ Ἀγχίσης·
ὃς δ' ἐρωτικῶς ἐπιδυμίαν,
Ἀφροδίτην στυγελδοῦσα, Αἰ-
νείαν ἐγέννησε, καὶ * Λύ-
ρον, ὃς ἀπὸ ἀπιδάρε.

§. γ. Ἰλμὸς δὲ εἰς Φρυ-
γίαν ἀφικόμενος, καὶ κα-

admissus, Bateam ejus filiam
sibi in conjugium duxit, ac
Dardanum urbem condidit.

§. 2. At postquam ex huma-
nis Teucer excessit, univer-
sam provinciam Dardaniam
appellavit: filios habuit duos,
Illum & Erichthonium, è qui-
bus Ilus nullis susceptis libe-
ris extinctus est. Hinc Erich-
thonius regni heres, ductaque
Astyoche Simeontis filiâ,
Troem creat. Hic deinde re-
gnum adeptus, regionem à se
ipso Trojam nuncupavit: &
Callirroen Scamandri filiam
sibi collocavit, ex qua Cleo-
patram filiam sustulit: Mares
autem Illum, & Assaracum,
& Ganymedem. Hunc autem
ob corporis formam raptum
per aquilam Jupiter deorum
pincernam in cœlo constituit.
Assaracus verò ex * Hierom-
neme Simeontis filia Capyn
procreat. Hujusce, ac The-
midis Ili filiæ Anchises filius
fuit. Cum quo Venus ipsius
amore flagrans congressa, Æ-
neam genuit, ac * Lyrum,
qui sine liberis decessit.

§. 3. Ilus cùm in Phrygiam
pervenisset, atque inibi ab

Rege propōsitum certamen-
 nactus esset , palæstrâ vicit :
 deditque illi præmij loco pue-
 ros quinquaginta , & toridem
 puellas. Ad hæc ex oraculi
 sententia discolorem bovem
 adjecit , monuitque , ut ubi
 ea procubuerit , urbem con-
 deret. Hic bovem ipsam inse-
 quitur. Ea verò , simulatque
 ad Ates , quasi dicas , Noxæ ,
 Phrygiæ , tumulum pervenit ,
 humi procumbit : quo in loco
 Illus urbem ab se conditam ,
 Ilium nominavit. Postea Jo-
 vem precatur ut signum sibi
 aliquod ostenderet ; postridie
 verò , ubi illuxit , ab Jove de-
 missum Palladium ante taber-
 naculum conspexit : id erat
 magnitudine trium cubitum :
 ac pedibus ita compositis , ut
 ambulare videretur : dextrâ-
 que elatam hastam , ac læva
 colum fusumque gerebat.
 Hujusmodi de Palladio narra-
 tur historia. Aiunt natam Mi-
 nervam , apud Tritonem , cui
 filia Pallas erat , educari cœ-
 pisse : utrasque autem fuisse
 rei bellicæ studiosas , & in
 contentionem aliquando de-
 venisse : Palladi jamjam vul-
 nus illatum (Minervæ) Jovem

παλαστῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως
 αὐτόθι πεποιημένον ἀγωνίᾳ ,
 νικᾷ πάλιν· καὶ λαβὼν ἄ-
 θλον πενήκοντα κύνες καὶ
 κόρας τὰς ἴσας , δίδνται αὐ-
 τῷ τῷ βασιλεῶς καὶ χρησ-
 μὸν καὶ βοῦν ποικίλιν· καὶ
 φράσαντο· ἐν ᾧ ὡς αὐτὸν αὐ-
 τὴ κλιθεῖ τόπῳ, πάλιν κηί-
 ζειν , εἶπτο τῇ βοῖ. ἡ δὲ
 ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμε-
 νον τῷ Φρυγίας Ἀτῆς λόφον ,
 κίνεται. ἐνθα πόλιν κηί-
 σαι Ἰλος , ταῖς τῶν μὲν Ἰλίου
 ἐκάλεσε. τῷ δὲ Διὶ σημεῖον
 ἐνζήμενος αὐτῷ πεφανώσαι,
 μετ' ἡμέραν τὸ διίπτερος
 Πάγιδιον πρὸς τῆς σκηνῆς
 καίμενον ἐδιδάσκατο. ἦν δὲ
 τῷ μεγέθει τρίπηχυ , τοῖς
 δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς , καὶ
 τῇ μὲν δεξιᾷ δόρυ διηρημέ-
 νον ἔχον· τῇ δὲ ἐτέρᾳ ἡλα-
 κῆτλιν καὶ ἄσπιδιν. ἰσεία
 (δὲ ἡ) τοῦ τοῦ Παγιδίου
 τοιήδε φέρεται. φασὶ γῆ-
 νηθεῖσαν τῷ Ἀθωνῷ. ὡς δὲ
 Τειπώνι γέφρεται , ὧς θυγά-
 τρις ἦν Παλλάς. ἀμφοτέρως
 δὲ ἀκούσας τὰ καὶ πόλι-
 μον , εἰς φιλονεικίαν ποτὲ
 πρὸς ἐλθεῖν. μελλόντος δὲ πλὴ-
 θύνειν τῷ Παγιδίῳ , τὸν Δία

φοβησύντα, ἥ Αἰγίδα φε-
 ρῶναι· τὴν δὲ, ἐνλαβη-
 θεῖσαν ἀνελήψαι πρὸς ἥ
 Αἰγίδα, καὶ ἔως ὑπὸ τῆς
 Αἰγίδας τραυθεῖσαν ποιεῖν.
 Αἰγίδα δὲ πάλιν ἐπὶ
 αὐτῇ, ἡμομένῳ, ξήανον ἐ-
 κείνης ὁμοιον κατασκευάσα-
 σαν, καὶ φερεῖναι τοῖς
 σέρνοις ὡς εἶδον Αἰγί-
 δα, καὶ πρὸν ἰδρυσάμε-
 νην παρὰ τῷ Διί. ὕσε-
 ρον δὲ Ηλέκτρας καὶ τὴν
 φθορὰν τέτρω φροσφυρῶ-
 σης, διαρρίψαι μετ' αὐ-
 τῆς καὶ τὸ Πηλεΐδου εἰς
 τὴν Ἰλιάδα χέειν. Ἴλον
 δὲ τοῦτου ναὸν κατασκε-
 υάσαντα πρὸν καὶ φε-
 ρῶν τῷ Πηλεΐδου ταῦτα
 λέγεται. Ἰλθὶ δὲ γῆρας
 Εὐρυδικὴν τὴν Ἀδραστὴν,
 Λαομέδοντα ἐγέννησεν, ὃς
 καὶ Στρυμνὰ τὴν Σκα-
 μαίδρου. κατὰ δὲ πινυς
 Πλακίαν τὸν Ἀτρεΐως. καὶ
 ἐπίοις δὲ Δωκίππου. καὶ
 πικροῖ παῖδας μὲν Τιθω-
 νὸν, Λάμπωνα, Κλύ-
 πον, Ἰκατίονα, Πο-
 δάρκην· θυγατέρας δὲ, Ἡ-
 σιόνην καὶ Κίλλαν, καὶ
 Αἰσούλῳ· ἐκ δὲ νύμφης

pavefactum Ægidem oppo-
 fuisse : Palladem verò terri-
 tam respexisse : atque ita à
 Minerva vulneratam concidi-
 disse. At Minervam ejus de
 causa summo dolore affectam
 simulacrum illi simile confe-
 cisse, ac thoraci, pectorique
 ejus, quam pertimuerat Ægi-
 dem, accommodasse, & apud
 Jovem, honoris ergò consti-
 tuisse. Deinceps autem Ele-
 cttram, per anni pestilentissi-
 mi contagionem ad hoc con-
 fugisse, ac secum id Palla-
 dium in terra Iliaca expo-
 fuisse. Ilum postea in hu-
 jusce memoriam templum
 ab se conditum summo opere
 coluisse. Hæc hæctenus de
 Palladio. Cæterùm Ilus Eufy-
 dicen Adraști filiam, uxorem
 cepit, ex qua Laomedontem
 genuit, cui Strymno Scaman-
 dri filia nupta fuit. Sed, &
 quorumdam testimonio, Pla-
 ciam Atrei, sive (ut alij) Leu-
 cippi, ab illo ductam fuisse le-
 gitur. Hic mares quidem Ti-
 thonum, Lamponem, Cly-
 tium, Hicetaonem, & Podar-
 cem : fœminas autem Hesio-
 nen, Cillam, & Astyochen,
 procreavit. At è Calybe nym-
 pha,

pha Bucolionem suscepit. Καλύβης Βυκολίωνα.

§. 4. Porro Tithonum, quod §. δ. Τιθωνὸν ῥήμι αὐτῷ
eum arderet, Aurora prære-
ptum in Æthiopiam abducit :
ibique cum eo congressa, E-
mathionem ac Memnonem
gignit. ἥως ἀπάσασα δ' ἔρχεται,
εἰς Αἰθιοπίαν κομίζεῖ· καὶ
καὶ συνελθοῦσα γυνᾷ παῖ-
δας Ἡμαδίωνα καὶ Μέμ-
νονα.

§. 5. Post, ubi Troja ab §. ε. Μετὰ δὲ τὸ αἰρε-
Hercule, quo de paulò antè
diximus, capta fuit: Podar-
ces, cognomento Priamus,
regnum tenuit: ac primam
conjugem Neropis filiam no-
mine Arisbam sibi conjuga-
vit, ex qua Æfacum filium
creat: cui Asterope Cebrenis
filia nupsit, quam cùm mor-
tuam nimio luctu defleret,
in mergum avem mutatus est.
Mox Priamus, Arisbâ collo-
catâ in matrimonium apud
Hyrtacum, Hecubam secun-
dam uxorem Dymantis, sive,
ut aliis placet, Cissei, vel, ut
quidam aiunt, Sangarij flu-
minis, & Metopes filiam du-
xit. Nascitur autem ex ea pri-
mus Hector: deinde cùm se-
cundum propediem esset pa-
ritura filium, facem reapse ar-
dentem Hecuba parere, eam-
que omnem urbem Ilium de-
pascere, atque concremare,
in somnis sibi videbatur. Id
τῇ πόλιν, καὶ καίειν.

D d

μαδᾶν δὲ Πείαμος παρ' Εχάβης τὸν ὄνειρον, Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπίμψατο· ἦν γὰρ ὄνειροκρίτης ὧδ' ὅτ' μητροπάτορος Μέρπος δίδουχίς. ἔτ' εἰπὼν ἡ πατρίδος ἡμέδωκε τὸν παῖδα ἀπώλειαν, ἐκδιῖναι τὸ βρέφ' ἐκείλδουσι. Πρίαμος δὲ ὡς ἐγγυηθήθη τὸ βρέφ' , δίδωσιν ἐκδιῖναι οἰκίτῃ κομίσουπαι εἰς Ἰδην. ὁ δὲ οἰκίτης Ἀγέλαος ὠνομάζετο [ἢ Ἀρχέλαος] τὸ δὲ ἐκπεδὶν ὑπὸ τέτου βρέφ' , πῆνθ' ἡμέρας ὑπὸ ἀρκτου ἐτράφη· ὁ δὲ σφζόμενον εὐρεῖν, ἀναρεῖται· καὶ κομίσας ὅτ' ἔστ' ἡρώων, ὡς Ἰδὸν παῖδα ἔτρεφεν, ὀνομάσας Πάειν. ἡρόμενος δὲ νεαρίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων χάλλου τε καὶ ῥώμῃ, αὐδὴς Ἀλέξανδρος ὁρῶσιν οἰκίτῃ λησᾶς ἀμυώμενος, καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀγέλης, ὅτ' ὅτι οἰκίτης. καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ τοῖς γονέας ἀνέρε. μετὰ τῶτον ἐγγυήθη Εχάβῃ θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάνδραν· ἡ σιωλὴν

ubi Priamo visum Hecuba recitavit, Æsacum filium hic statim arcessi jubet ad se. Eum enim Merops avus maternus somnij conjectandi rationem edocuerat. Re perceptâ, Æsacus puerum patriæ exitium illaturum esse respōdit. Proinde infantem exponi jubet. Hunc Priamus, simul ac puer in lucem prodit, familiari exponēdum tradit, asportandūmque in Idam montem. Huic servo nomen Agelao, aut Archelao fuit. Infans, ut ab eo expositus est, quinque dies ab ursa nutritus est. Hic puerum nactus incolumem tollit, secum illum attulit, & quasi filium suum, indito illi Paridis nomine, educavit. Qui, cū jam grandiusculus evasisset, & plerisque, & corporis formâ, & robore anteiret, & quod prædonum vim, incurfūque repelleret, & ovilibus custodiendis adjumento foret, Alexandri cognomentum promeritus est. Neque multo post tempore inventos parentes agnovit. Post Paridem Hecuba filias peperit, Creusam, Laodicen, Polyxenam, & Cassandram: quem cūm A-

pollo in stuprum illiceret, vaticinandi facultatem, eam se docturam pollicetur. Hæc autem ubi fuit edocta, sui corporis copiam Apollini minime fecit. Quapropter Apollo, ut illius vaticinia fide carent, effecit. Post hosce filios adhuc Hecuba gignit, Deiphobum, Helenum, Pammonem, Politen, Antiphum, Hipponoum, Polydorum, Troilum, quem ex Apollinis concubitu natum esse ferunt. Sed ex aliis conjugibus Priamo filij nascuntur, Melanippus, Gorgythion, Philæmon, Hippothous, Glaucus, Agathon, Chersidamas, Evagoras, Hippodamas, Mestor, Atas, Doryclus, Lycaon, Dryops, Bias, Chromius, Aftygonus, Telestas, Evander, Cebriones, Melius, Archemacus, Laodocus, Echephron, Idomeneus, Hyperrion, Ascanius, Democoon, Arrhetus, Deioptes, Clonius, Echemon, Hypirichus, Ægeoneus, Lyfithous, ac Polymedon; Filix verò, Medusa, Medesicasta, Lyfimaque, Aristodeme.

§. 6. Verum Hector An-

βελόμην Ἀπόλλων, τὴν
μαντικῶς ὑπέχετο διδά-
ξειν. ἡ δὲ μαδούσα, οὐ
σωήλαθεν. ὅθεν Ἀπόλλων
ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐ-
τῇ πείθειν. αὐτῆς δὲ παῖ-
δας ἐγέννησε Διηφόβον,
Ἑλένον, Πάμμωνα, Πο-
λίτην, Ἀντίφον, Ἰππί-
νον, Πολύδωρον, Τροί-
λον. τῶν ἐξ Ἀπόλλωνος
λέγεται γνησίων. ἐκ δὲ
ἄλλων γυναικῶν Πριάμου
παῖδες γίνονται, Μελανίπ-
πος, Γοργύτιον, Φιλαί-
μων, Ἰππόδοτος, Γλαῦκος,
Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐα-
γόρας, Ἰππιδάμας, Μή-
στωρ, Ἄτας, Δόρυκλος,
Λυκάων, Δρύωψ, Βίας,
Χρόμης, Ἀστυγόνος, Τε-
λέστας, Εὐάνδρος, Κεϊό-
νης, Μήλιος, Ἀρχέμαχος,
Λαοδόκος, Ἐχέφρων, Ἰδο-
μένης, Ὑπερίων, Ἀσκάnios,
Δημόκοον, Ἀσκήτης, Διηό-
πτης, Κλόνης, Ἐχίμων,
ὑπέρυχος, Αἰγεονεύς,
Λυσίδοτος, Πολυμέδων.
Συγατρεῖς δὲ, Μήδουσα,
Μηδισκάστη, Λυσιμάχη,
Ἀριστομένης.

§. 7. Ἐκ τῶν μὲν οὐδ' Ἀν-

D d ij

δρομάχῳ τῷ Ἡπίων-
 γαμῇ· Ἀλέξανδρῳ δὲ Οἰ-
 νώνῳ τῷ Κεβρίῳ ᾧ
 ποταμοῦ θυγατέρα. αὕτη πα-
 ρὰ Ρέας τῷ μαντικῷ μα-
 θούσα, πρὸς Ἑλένην Ἀλε-
 ξάνδρῳ μὴ πείν Ελένῳ.
 μὴ πείδουσα δὲ εἶπεν, ἐὰν
 τραπῇ, παραγμείδαι πρὸς
 αὐτῷ, μόνῳ γὰρ δεξα-
 σθῆναι δύνασθαι. τὸν δὲ,
 Ελένῳ ἐκ Σπαρτῆς ἀφ-
 πάσαι· πολευομένης δὲ
 Τροίας, τοξόθεντα ὑπὸ
 Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρα-
 κλείοις, πρὸς Οἰνώνῳ
 ἐπανελθεῖν [εἰς] Ἰδῶν. ἢ
 δὲ μνησκούσα, δεξαμένη
 ἐκ ἑφθ. Ἀλέξανδρῳ μὲν
 οὐκ εἰς Τροίαν κομίζομε-
 νῷ ἐτελεύτα· Οἰνώνῃ δὲ
 μετανοήσασα, τὰ πρὸς δε-
 ραπῖαν φάρμακον ἔφερε. (ἢ
 ᾧ Οἰνώνῃ ἱατρικῶς καὶ μου-
 σικῶς ἥσκει.) καὶ καταλα-
 βούσα αὐτὸν νεκρὸν, ἐσα-
 πῶ ἀνῆρτησιν. ὃ δὲ Ἀσω-
 πὸς ποταμὸς Ωκεανὸς, καὶ
 Τηθύς· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος
 λέγει, Πηλεΐδης, καὶ Ποσειδῶ-
 ν· ὡς δὲ πνεύς, Διὸς καὶ
 Εὐρυώμης· ὧς Μετώπῳ
 γηγάμῳ· Μάδωνος δὲ τῇ

dromachen Eetionis, & Ale-
 xander Oenonen Cebrenis
 amnis filiam ducit. Hæc à
 Rhea varicinandi cognitio-
 nem edocta, Alexandro ne ad
 Helenam navigaret, prædixit:
 At ea minimè persuadens,
 cùm sibi vulnus illatum fue-
 rit, ad sese venturum, dixit:
 quòd se ipsi mederi posse in-
 telligebat, præterea nemi-
 nem. Hic autem, raptâ post
 Helenâ è Sparta, Trojáque
 bello impetitâ, sagittis Her-
 culeis à Philoctete fauciat, in
 Idam ad Oenem remeavit.
 Tum illa injuriarum memor,
 Paridem curare nolle affir-
 mat. Alexander igitur, cùm
 in Trojam referretur, occu-
 buit. Mox Oenone, quam de-
 treçataæ medelæ pœnituerat,
 ad vulnus curandum pharma-
 ca deferebat, siquidem Oe-
 none medendi canendique
 artem callebat. Quæ, ubi eum
 jam obiisse reperit, sibi la-
 queo vitam finivit. Asopus
 verò amnis, Oceani, & The-
 thyis filius: sed, ut scribit
 Acusilaus, Perus, & Neptu-
 ni: sed, ut alij, Jovis & Eury-
 nomis: hic, ductâ Metope,
 quam Ladonis fluvij filiam

fuisse tradunt, duos filios, Ismenum ac Pelagontem, & viginti fœminas procreavit: quarum unam Æginam, cui Oenone fuit nomen, ab Jove raptam Afopus quærens, Corinthum abiit: ubi à Sisypho raptorem fuisse Jovem cognoscit. Jupiter autem post insequentem Afopum fulminatum, rursus ad sua fluenta remisit. Quamobrem, & in hoc usque tempus, ex hujusce fluentis carbones efferruntur: sed Æginam illatam in insulam, quæ tunc Oenone vocabatur, nunc ab ea dictam Æginam, Jupiter comprimit, ac filium ex ea Æacum gignit. In cujus gratiam, quandoquidem solus in insula agebat, de formicis homines facit. Ad hæc Æacus Endeidem Chironis filiam conjugem capit, ex qua duo nati sunt filij, Peleus & Telamon. Pherecydes verò Telamonem amicum, non fratrem fuisse Pelei narrat, eumque * Actæi filium, & Glaucēs * Crethei fuisse ait. Atqui & Æacus cum Psamathe Nerei filia, in fontem, quod inscendi nolle, com-

ποταμὸν θυγάτηρ· αὐτῇ δύο
 μὲ παῖδας ἐγέννησεν, Ἰσμη-
 νὸν καὶ Πελάγοντα, εἴκοσι
 δὲ θυγατέρας· ὧν μὲ μίαν
 Αἴγιναν, (ἥτις Οἰνώνη ἐκα-
 λεῖτο) ἥρπασε Ζεὺς, ταύ-
 τῳ Ασωπὸς ζῆνός, ἥκεν εἰς
 Κόρινθον, καὶ μανθάνει πα-
 ρὲ Σισύφου ἃ ἥρπακόντα ἔ-
 Δία. Ζεὺς δὲ Ασωπὸν μὲ
 κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν
 ὅπῃ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμ-
 ψε ρεῖδρα. διὰ τοῦτο, μέ-
 λει καὶ νῦν, ἐν ᾧ τῷ τέτε
 ρεῖδραν ἀνδρακὲς φέρονται.
 Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς
 ἃ τότε Οἰνώνην λεγόμενην
 νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπὸ
 ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται,
 καὶ γονᾶ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰα-
 κόν. τότε Ζεὺς ὅντι μόνον ὅν
 τῇ νήσῳ τὸς μύρμηκας ἀν-
 δρώπους ἐποίησε. γαμῖ δὲ
 Αἰακὸς Ἐνδιδέα, ἃ Χείρων
 υἱός, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγέν-
 νοντο, Πηλεὺς τε καὶ Τελα-
 μών. Φερεκύδης δὲ φησι Τε-
 λαμῶνα φίλον, καὶ ἀδελφὸν
 Πηλέως ἔ-
 ἤα * Ακταῖα
 παῖδα καὶ Γλαυκῆς τῆ Κρη-
 δάως. μίγνυσι δὲ αὐτῆς Αἰα-
 κὸς, Ψαμαθὴ τῇ Νηρέως,
 εἰς * πηλῷ ἡλασμένη διὰ

τὸ βέλειται ἀνελθὼν, καὶ
 τιμοῖ παῖδα φῶκον. ἦν δὲ
 εὐσεβέστατος ἀπάντων Αἰα-
 κός. διὸ καὶ τὴν Ελλάδα
 κατεχούσης ἀφορίας διὰ Πέ-
 λοπα, ὅπ' Στυμφάλῳ τῷ
 βασιλεῖ ἦν Ἀρχαδίων πρ-
 λεμῶν, τὴν Ἀρχαδίαν
 εἰλεῖν μὴ δυναμένη, περ-
 ποιησάμεν φιλίαν, ἐκ-
 τεινεν αὐτὸν, καὶ διέ-
 σπαιρε μελείσας. χησιμοὶ
 δὲ θιῶν ἔλεγον ἀπαλα-
 γήσεσθαι ὅτ' ἐνέστων κα-
 κῶν τὴν Ελλάδα, ἐὰν Αἰα-
 κὸς ἴδῃ αὐτῆς εὐχὰς
 ποιήσεται. ποιησάμενου δὲ
 εὐχὰς Αἰακοῦ, τῆς ἀκαρ-
 πίας ἢ Ἑλλάς ἀπαλλάττε-
 ται. πρῶται δὲ καὶ οὗτοι
 Πλούτωνι τελευτήσας Αἰα-
 κός· καὶ τὰς κλεῖς τῷ Ἀΐ-
 δου φυλάττει. διαφέρον-
 ται δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι φώ-
 κῳ, τὸς ἀδελφοὺς Πη-
 λέα καὶ Τελαμῶνα ὅππ-
 ος εὐλεύσαι· καὶ λαχὼν κλή-
 ρῳ, Τελαμῶν συγγυμνα-
 ζόμενον αὐτὸν βαλὼν δίσ-
 κῳ καὶ τῇ κεφαλῇ, κτείνει.
 καὶ κομίσας μετὰ Πηλεῶς,
 πρὺπται κατὰ πνέοντες.
 φωρεθέντες δὲ τῷ φόνου,

mutata coivit, & Phocum gi-
 gnit. Sed & Æacus omnium
 pietatis servantissimus fuit.
 Quamobrem, cū Græcia
 inuāsitatâ frugum caritate pre-
 meretur, Pelopis causâ, quod
 ipse Stymphalum Arcadum
 Regem bello infestans, Arca-
 diam subigere minimè posset,
 per simulatam amicitiam ip-
 sum interfecit, ac ejus viscera
 membratim confecta disper-
 sit. Deorum intereâ res-
 ponsis, tum Græciam immi-
 nentibus malis ereptum iri, si
 illius ergo preces effuderit
 Æacus, renunciatum est. Quo
 per Æacum facto, Græcia
 annonæ penuriâ liberatur.
 Quinetiam & apud inferos
 Æacus in summo esse honore
 perhibetur: & is Plutonis cla-
 ves servare proditur. Quo-
 niam verò Phocus in certa-
 minibus præstare videbatur,
 fratres Peleum ac Telamo-
 nem infidias illi comparasse
 ferunt: atque ubi sorte obve-
 nit, ut cum eo Telamon pari
 in ludo decertaret, disco ca-
 put illi ferit, & occidit, ac
 sublatum, Peleoadjutore, qua-
 dam in sylva occultavit. De-
 mum verò, eadē detectâ,

ambo ex Ægina ab Æaco solum vertere compelluntur.

§. 7. Telamon Salaminem ad Cychreum Neptuno ac Salamine Asopi filia natum pervenit. Is, necato serpente, qui insulam, cujus ipse Rex erat, devastabat, ac nullis post se relictis filiis, moriens, regnum Telamoni concessit. Is deinde Peribœam Alcathoi Pelopis filiam sibi uxorem conjunxit: & Hercules, ut illi mascula proles enasceretur, à Diis precibus depoposcit: & post preces repente aquila apparuit, & enatum puerum Ajacem nominarunt: qui in bello contra Ilium Herculem secutus, Hesionen Laomedontis filiam muneri accepit, ex qua sibi Teucrum procreavit.

φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακῷ ἐλαύνονται.

§. η. Καὶ Τελαμὼν εἰς Σαλαμῖνα φθάνειται πρὸς Κυχρεά τὸν [Ποσειδῶν, καὶ] Σαλαμῖν τῆς Ἀσωποῦ (ὑἱὸν) κλήνας δὲ ὄφιν ἔτῃ ἀδικοῦντα τῷ νῆσῳ, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, καὶ τελευτῆς αἵματος, τῷ βασιλείᾳ φθασθῆναι Τελαμῶνι. ὃ δὲ γαμῆ Πελοῖαν τῷ Ἀλκίδου τῆς Πέλοπος καὶ ποιησάμενος εὐχαὶ Ἡρακλῆους ἵνα αὐτῷ πᾶς ἄρῃον γήνηται φέρντῃ δὲ μὴ ταῖς εὐχαῖς αἰετῶ, τὸν θνητὸν ἐκάλεσαν Αἴαντα. καὶ σφραγίσαντῃ δὴ Τροίαν Ἡρακλῆϊ, λαμβάνει χάρας Ἡσίοῦ τῷ Λαομέδοντι θυγάτηρα· ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος.

CAP. XII.

Κ Ε Φ. ιβ.

CÆterum Peleus Phthiam ad Eurytionem Actoris filium exulatum abiit, à quo quo postea expiatus Antigonem illius filiam in matrimonium capit: atque in tertiam regni partem adscitus est.

Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτιῶνα Ἀκτοῦρος, ὑπὸ αὐτοῦ καθεύρεται καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγάτηρα Ἀντιγόνην, καὶ τῆς χάρας τῷ τρίτῳ μοίραν.

καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ
Πολυδωρῇ, ἣν ἔγνημε Βω-
ρεὺς ὁ Πεειήρεις.

§. β. Εὐρυτίων δὲ πλὴν
θῆραν τῆ Καλυδωνίης κα-
τέσχευε· Εὐρυτίωνος ἑλ-
θὼν, περιέμελλε δὲ τὸν
σὺν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος
τυγχάνει, καὶ κτείνει τῶ-
τον ἀκόν. πάλιν οὖν ἐκ
Φθίης φυγὼν εἰς Ἰωλκὸν,
πρὸς Ἀκάστον ἀφικνεῖται,
καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθαιρέται.

§. γ. Αἰωνίζετο δὲ καὶ
τὸν δὲ Περίαν ἀγῶνα πρὸς
Αταλάντῃ, διαπαλαίσει·
καὶ Ατυδάμεια Ἀκάστου γυ-
νὴ, Πηλέως ἐραδιῖσα, πε-
ρὶ σωμασίας περιεπλέκετο
αὐτῷ λόγους. μὴ διαμείνῃ
δὲ πίστοι, πρὸς τὴν γυναι-
κα αὐτῆς πέμψασα ἔφη, μέλ-
λειν Πηλέα γαμεῖν Στε-
ρέπῳ τῷ Ἀκάστου θυγατέρᾳ.
καὶ ὅτε τοῦ ἐκείνη ἀκούσασα,
ἀγρόνῳ ἀνέστη. Πηλέως
δὲ πρὸς Ἀκάστον καταψά-
λεται λέγουσα, ὑπ' αὐτοῦ περὶ
σωμασίας περιεράδῃ. Ἀκάστος
ἀκούσας, κλεῖναι μὴ ὄν ἐκα-
θῆρεν, ἐκ ἠδελφῆς ἄγει τὴν
αὐτὸν δὲ θῆρας εἰς τὸ Πή-
λιον. ἐνθεν ἀμίλλης πρὸς

Mox Polydoram filiam ge-
nuit, quam Boro Perieris
filio nuptui dedit.

§. 2. Inde in Calydonij
agri venationem cum Eury-
tione simulegredessus, ac misso
in aprum telo, Eurytione
ferit, eumque fortuito ictu
cæcidit: rursus itaque à
Phthia Iolcum ex fuga ad
Acastum sese recepit, ab eo-
que lustratur.

§. 3. Ad hæc, cum Atalan-
ta ludis in Pelieæ honorem in-
stitutis palæstricâ pugnâ de-
certavit: ubi Atydamea Aca-
sti conjux, Pelei amore cor-
repta, ad eum literas de con-
cubitu dedit: quæ, quoniam
id illi persuadere non potuit,
adejus etiam uxorem misit,
qui à Peleo Steropen Acasti
filiam propediem ductum iri
illi renuntiaret. Quod ubi il-
la accepit, laqueo se suspen-
dit. Peleum insuper Acasto,
quod eam de stupro interpel-
lasset, calumniatur. Id ubi
Acastus percepit, quem ipse
lustrasset, haudquaquam ab
se necandum esse censuit: at
eum Peleum montem vena-
tum abducit. Inde coortâ de
venatione

venatione controversiâ, Peleus quidem captarum ab se ferarum defectas linguas intra peram reponebat. Atqui Acasti comites eas capientes, Peleum velut nihil venatum irridere. Is autem quotquot linguas haberet, exhibitis, tot feras illis se venatum esse dictavit. Quem, cum in Pelio somno oppressus obdormisset, Acastus reliquit, eique sublatum enssem in boum fimo celavit, & abivit. Is deinde experrectus, interea dum enssem quaerit, à Centauris comprehensus, jamjam moriturus erat, verum à Chirone servatur incolumis, eidemque quaesitum ac repertum enssem condonavit.

§. 4. Peleus verò, ut supra dictum est, Antigonem Eurytionis patre procreatam uxorem duxit, de qua sibi Polydoram gignit, quam postea Sperchio fluminis cognomento BoroPerieris filio uxorem collocavit, ex qua Menesthius natus est.

§. 5. Sed & alteram duxit Peleus, nempe Thetin Nerei filiam, de cujus matrimonio

θήρας ἡγομένης, Πηλεὺς μὲν οὐκ ὦν ἐχειροῦτο θηρίων, τὰς γλώσσας τέτων ἐκτέμνων εἰς πῆραν ἐπιδείοι δὲ μὲν Ἀκάστου ταῦτα χειρέμενοι κατεγέλων ὡς μὴδὲν τι θηροδρόκος τῷ Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας ὡραζόμενος ὅσους εἶχεν, ἐκείνοις πρῶτα ἔφη θηροδράκναι. ὥπκοι μὴδὲν τὸ αὐτῷ ἐν τῷ Πηλῷ, ἀπολιπὼν Ἀκάστου, καὶ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ θῆρῃ βοῶν κόπῳ κρύψας ἐπ' ἀνέσχεται. ὁ δὲ, ἐξαναστὰς καὶ ζήσῃ τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῷ Κενταύρων καταληφθεὶς, ἐμύλλεν ἀπὸ λυδοῦ· σφίεται δ' ὑπὸ Χείρωνος ὅτ' οὐ καὶ τὴν μάχαιραν αὐτῷ ἐκζητίσας, [καὶ ἐξελθὼν] δίδωσι.

§. 6. Ταμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυπίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδῶρη ἣν ἔγνημα Σπέρχῃ οὐ ποταμὸς ὁπίκλῳ Βῶρος ὁ Πειρήεις ὕδρς, ἐξ ἧς Μενέδιον πικροῖ.

§. 7. Αὐτῷ δὲ Πηλεὺς γαμεῖ Θέτιν τὴν Νηρέως, ὅτι ἧς τῷ γάμῳ

E e

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤει-
σαν. Θέτις δὲ διασιγ-
δέσης ἐσεῖναι τὸν ἐκ ταύ-
της γυνηθέντα κρείττονα
ἢ πατρός, ἀποχρῶντα. ἐνιοί
δὲ φασὶ Διὸς ὁρμῶντ' ὅ-
τι ἐπὶ τῷ ταύτης σωου-
σίαν, εἰρηκάναι Περγα-
δίᾳ τὸν ἐκ ταύτης αὐ-
τῷ γυνηθέντα, οὐρανὸν
διωαεῦσεν. πρὸς δὲ λέ-
γουσι μὴ βουλευθῆναι Θέ-
την Διὶ σωελεθεῖν ὑπὸ Η-
ρας τραφεῖσαν. Δία δὲ
ὀργιζέντα διητηρῶν ἐδεή-
σαι αὐτῷ σωοικῆσαι. Χεί-
ρωνος οὖν ὑποδεμένον Πη-
λεῖ συλλαβεῖν, καὶ κατέ-
χειν αὐτῷ μεταμορφουμέ-
νῳ, ὀπιτηρήσας, σωμαρ-
πάζει. γινομένῳ δὲ ὅτι
μὴ πῦρ, ὅτι δὲ ὕδωρ,
ὅτι δὲ ἀεὶον, οὐδέ τι
ἄλλο ἀνῆκε, ὅτιν ἢ τῷ
ἀρχαίᾳ μορφῇ εἶδεν ἀπο-
λυοῦσθαι. γαμῶν δὲ ἐν
τῷ Πηλῷ καὶ κατ' ἐπὶ
τὸν γάμον ἐυωχούμενοι
καθύμνησαν καὶ δίδωσι
Χείρων Πηλεῖ Ἰόρῳ μεί-
λινον, Ποσειδῶν δὲ, ἵπ-
ποις Βάλιον καὶ Ξάν-
θον. Ἡφαιστος δὲ μάχαι-

Jupiter & Neptunus contem-
derunt. At cū Thetis è se-
ortum filium patre futurum
esse præstantiorem prædixisset,
abstinuisse Jovem illius
nuptiis ferunt. Nec desunt qui
scribant ad ejus complexum
jamjam prodeunti Jovi, Pro-
metheum dixisse, natum ex
ea cælo dominaturum. Sunt
etiam, qui memorant The-
tin Junonis monitu persua-
sam Jovis concubitus evi-
tasse. Hinc iratum Jovem vo-
luisse ut ea mortalis viri con-
jugio locaretur. Chironis ita-
que consilio eam comprehen-
dendi ac detinendi rationem
Peleus iniit: eam itaque cū
in varias se formas commu-
tantem observasset, corripit:
quæ cū interim ignis, inte-
rim aquæ, modò etiam feræ
vultum caperet, non eam
prius, quàm pristinam for-
mam recepisse videt, remisit.
Hanc demum in Pelio monte
uxorem sibi copulavit: atque
inibi dij convivio excepti suo
quisque munere matrimo-
nium commendarunt. Nam
Chiron hastâ fraxineâ Pe-
leum, Neptunus equis Balio
& Xantho, Vulcanus ense,

ac reliqui aliis muneribus condonarunt. Hi verò dij immortales fuere.

§. 6. Pòst, ubi Thetis conceptum è Peleo partum edidit, eum immortalem factura, clàm Peleo per noctem in igne abscondit, & quicquid paternæ in eo mortalitatis erat, excoquebat: per diem verò, ambrosiâ puerum inungebat. At Peleus per observationem, palpitantem natum in igne conspicatus, inclamavit. Tum Thetis, quominùs votum expleret suum, impedita, relicto infantulo, ad Nereidas abiit. Tum Peleus sublatum manibus puerum, ad Chironem tulit: quem ille acceptum, leonum visceribus, aprorumque & urforum medullis enutrivit: eúmque, cui Ligyrón antea nomen fuit, quòd mammis labra minimè admovisset, Achillem nominari voluit.

§. 7. Post hæc Peleus Iasonis & Dioscurorum adjumento, Iolcum expugnavit: Aftydamiamq; Acasti conjugem occidit, ac distractis illius membris, per eam intra urbem tra-duxit exercitum.

εαν, καὶ οἱ λοιποὶ ἔτι-
εα. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν ἔ-
τοι.

§. ζ. Ὡς δὲ ἐγένετο Θέ-
τις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθά-
νατον δέλεσα προῖσαι τῷ το, κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβῆσα τῆς νυκτός, ἐφ-
θέρειν ὃ ὡς αὐτῇ θνητὸν πα-
τρῶν· μεθ' ἡμέραν δ' ἔχρειν ἀμβροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπι-
πρήσας, καὶ ἀπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ὅτι τῷ πυρὸς, ἐβόων. καὶ Θέτις κωλυ-
θεῖσα δ' ἐτραίρεισιν τλειῶ-
σαι, νήπιον δ' παῖδα ἀπολι-
ποῦσα, πρὸς Νηρηίδας ὦ-
χετο. κομίζει δὲ δ' παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλείς. ὃ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σωλῆ-
χαις λεόντων, καὶ σὺν ἀ-
χίῳ, καὶ ἀγκτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα. πεί-
τηρὸν μὲν ὡς ὄνομα αὐτῇ Λι-
γύρων. ὅππ' ἔχλειν μαστῖς δ' ἐσθλὴν ἔγχε.

§. ζ. Πηλείς δὲ μὲν ταῦ-
τα σὺν Ἰάσωνι καὶ Διοσκου-
ροις ἐπέρδησεν Ἰωλκόν· καὶ Ἀστυδάμειαν τὴν Ἀχέου γυναικα φονδαί· καὶ διε-
λθὼν μέλη, δῆγαγε δ' αὐτῆς δ' ἐρατὸν εἰς τὴν πόλιν.

E e ij

§. η. Ὡς δὲ ἐήμετο ἐ-
 ναετὴς Ἀχιλλεύς, Κάλ-
 χαντ' ἀέροντος ἔδωκε
 αἶρεσθαι, ὅπως περὶ
 δαῖτα ὅπ' δέῃ σπαρδόμε-
 νον αὐτὸν ἀπολέσθαι, κρύ-
 ψασα ἐδῆπ' γυναικεία,
 ὡς παρθένον παρέδετο. καί
 κ' ἔπρετό μιν πῇ Λυ-
 κομήδεις θυγατρὶ Διὶ δα-
 μίᾳ μίγνυται· καὶ γινε-
 ται πάντ' Πυρρῷ αὐτῷ,
 ὃ κληθεὶς Νεοπτόλεμος
 αὐτοῖς. Ὀδυσσεὺς δὲ μνη-
 νύσιντα παρὰ Λυκομή-
 δεις ζήσθ' Ἀχιλλέα, σάλ-
 πγγι χρητάρησιν εὖρε·
 καὶ τοῦτον τὸν πρόπον
 εἰς Τροίαν ἦλθε. σωώ-
 πτο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὁ
 Ἀμύντορος. οὗτος ὑπὸ τῷ
 πατρὶ ἐτυφλώθη κατὰ
 ψάσμαμένης φθορᾷ Κλυ-
 τίας τῇ τοῦ πατρὸς παλαι-
 κίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν
 πρὸς Χείρωνα κομίσας,
 ὑπὸ ἐκείνου θεραπεύει-
 ται ταῖς ὁφθαλμοῖς, βασιλέα
 κατίσκει Δολοπῶν. σωεί-
 πτο δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ
 Μενoitῆς καὶ Σθενέλης τῷ
 στήθεϊ. Ἰνsuper Achilli

§. 8. Ubi demum nonum
 ætatis suæ annum explevit
 Achilles, Calchante Trojam
 sine ipso capi non posse, præ-
 dicente, Theris, quod filium
 eo in bello militantem in-
 teriturum omnino prævidis-
 set : muliebri ipsum veste
 contectum) in Scyron insu-
 lam Lycomedi) pro puella in-
 corrupta, ac virgine perdu-
 ctum commendavit : ibique
 agens adolescentulus, Deida-
 miam regis filiam comprimit:
 ex qua Pyrrhum filium extu-
 lit, qui novo postea nomine
 Neoptolemus est appellatus.
 Cæterum Ulysses, quando ei
 apud Lycomedem esse Achil-
 lem, indicatum fuit, quæsi-
 tum tuba usus invenit. Ad
 huncitaque modum Achilles
 ad bellum Trojanum perdu-
 ctus est. Ad quod etiam Phœ-
 nix Amyntoris filius illum co-
 mitatus accessit. Hunc à Cly-
 tia patris pellice, ut de stupro
 interpellata, falso insimula-
 tum pater oculorum luce pri-
 vavit. Quem Peleus ad Chi-
 ronem ductum, ab eoque cu-
 ratum, oculorum luce recu-
 peratâ, Dolopum regem con-
 Patroclus Menœrij, ac Sthe-

neles Acasti, sive, ut aliis placet, Periapidis Pheretis filij, vel, ut Philocrates inquit, Polymeli Peleo nati, filius, comes accessit. Is Opuntem Locridis delatus, in talorum ludo Clysonymum Amphidamantis filium imprudenter occidit: atque in exilium actus cum patre, à Peleo domi in contubernium acceptus, Achilles amasius efficitur.

C A P. XIII.

Porro Cecrops indigena, ac geminus, id est, humano simul & serpentino corpore præditus, in terra Attica regnavit, & quæ prius Acta dicebatur, de suo ipsius vocabulo Cecropiam dici voluit. Sub eo quoque diis fuisse decreto concessam aiunt urbium occupandarum potestatem, sanè in quibus potissimum privatos honores unusquisque adipisci posse videtur. Primus igitur Neptunus in Atticam venit, ac percussa tridente, ad mediam arcem terra, fretum repente excivit: id loci Erechtheidem vocant. Post hunc autem Minerva comparuit: quæ lecto à se

Αχαιου, ἡ Περειάπιδος τῆς Φέρητος, ἡ, καὶ διὰ τὸ φιλολογίας, Πολυμήλεως Πηλέως. ὅστις ἐν Οὔντι (τῇ Λοκρίδος) διαγεγνημένος ἐν παιδίᾳ, καὶ ἀγαλάων παίδων παῖδα Κλυσόνυμον τὸν Ἀμφιδάμαντος [ἄκων] ἀπέκτεινε. καὶ φουγὼν μετὰ τῷ πατρὶ, ὡς Πηλεὺς κατέφυκε, καὶ Ἀχιλλεύς ἐσφόδμενος γίνεται.

Κ Ε Φ. ιγ.

Κεκροψ αὐτόχθων συμφορὴς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀθηκῆς ἐβασίλευσε παλαιότερος καὶ τῷ γένει παλαιότερον λεγόμενῳ Ἀκτῶν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. ὅπῃ τότε φασὶν ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβεῖν, ἐν αἷς ἐμελλον ἔχειν πρὸς ἰδίαν ἑκάστην. ἦσαν οὖν παλαιότερον Προσειδῶν ὅπῃ τῷ Ἀθηκῶν, καὶ πλήξας τῇ πέδιλῳ κατὰ μέσῳ, τῷ ἀκρόπῳλιν, ἀπέφηνε δάλασσαν, ὡς οὖν Ἐρεχθίδα καλοῦσι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦσαν Ἀθῆναι καὶ ποιεῖται μὲν τῆς καταλή-

E e iij

ψεως Κέκροπα μαρτυρα, Cecrope occupationis suæ teste, oleam è terra produxit, quæ nostrâ etiam ætate videtur in Pandrosio. Coortâ deinde inter utrumque contentione, aclite de urbe, Jupiter Minervam Neptunumque inter se pacavit : iisque non, ut quidam memorant, Cecropen, Cranaumque, nec Erichtheum, sed duodecim deos hujusce controversiæ iudices dedit : quorum sententiâ urbs Athenæ Minervæ adjudicata fuit : quando primum ab ea oleam, Cecropis testimonio, productam fuisse perceperunt. Minerva itaque de se ipsa Athenis nomen imposuit. At Neptunus mirum in modum iratus, Thriasium campum pessimè afflixit : atque Atticam universam pelago inundavit.

§. β. Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Αἰγύπτῳ κόρην Ἀγρᾶυλον, παῖδας μὲν ἑσχαρὸν Εὐρυσχίθονα, ὃς ἄπειρος μετέλλαξε· θυγατέρας δὲ Ἀγρᾶυλον, Ἐρσίην, Πανδρῶν· Ἀγρᾶυλος μὲν οὖν καὶ Ἀρεῶ· Ἀλκίππῃ γίγνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἀλκίρ-

ste, oleam è terra produxit, quæ nostrâ etiam ætate videtur in Pandrosio. Coortâ deinde inter utrumque contentione, aclite de urbe, Jupiter Minervam Neptunumque inter se pacavit : iisque non, ut quidam memorant, Cecropen, Cranaumque, nec Erichtheum, sed duodecim deos hujusce controversiæ iudices dedit : quorum sententiâ urbs Athenæ Minervæ adjudicata fuit : quando primum ab ea oleam, Cecropis testimonio, productam fuisse perceperunt. Minerva itaque de se ipsa Athenis nomen imposuit. At Neptunus mirum in modum iratus, Thriasium campum pessimè afflixit : atque Atticam universam pelago inundavit.

§. 2. Ad hæc Cecrops Agraulon Actæi filiam in conjugium duxit, ex eaque marem quidem suscepit, Erychthonem, qui sine maribus liberis è vita decessit : filias verò, Agraulon, Hersen & Pandrosion. At ex Agraulo, ac Marte gignitur Alcippe. Huic vim inferre Halirrho-

thius Neptuni & Eurytes nymphae filius à Marte deprehensus occiditur. Quamobrem Neptunus Martem in Areopago cædis reum agit. Is duodecim deorum sententiâ judicatus absolvitur.

§. 3. At Cephalus, Herfes & Mercurij filius, quem cum Aurora supra modum amaret, correptum secum asportavit in Syriam, ibique illius concubitu gravida fit, & Tithonum peperit: cui Phaëthontem filium fuisse produnt. Hujus autem fuit Astynous, ex quo Sandochus: qui è Syria profectus in Ciliciam, Celenderin urbem condidit: ductaque in matrimonium * Thanace Megessari filiâ, Cinyram Assyriorum Regem procreavit. Hic Cinyras cum in Cyprum se contulisset, cum populo, Paphum condidit, ductaque inibi uxore Metharme Pygmalionis Cypriorum regis filiâ, Oxyporum & Adonin genuit: necnon filias Orsedicen, Laogorénque & Bræfiam ex eadem suscepit. Hæ verò ob Veneris iram alienigenis permistæ viris, vitam in Ægypto cum morte commutarunt.

ῥόδιον ὁ Ποσειδώνος καὶ
νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Λα-
ρεως φωραθεὶς κτείνεται.
Ποσειδὼν δὲ ἐν Ἀρείῳ πά-
γῳ κτείνεται, διηρζόντων ἅψ-
σασκεν. Διὸν Ἀρη, καὶ ὑπο-
λύεται.

§. γ. Ερφης δὲ καὶ Ερμὸς
Κέφαλον, οὗ ἐραδιέισα
Ἡὼς ἤρπασε· καὶ μετῴσσε
ἐν Συρίᾳ, παῖδα ἐγέννησε
Τιθωνόν. ὃ παῖς ἐγένετο
Φαέδων· τέκε δὲ Ἀσινόου·
ἣ δὲ Σάνδοκος, ὅς ἐκ
Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν,
πόλιν ἐκτίσσε Κελένδειν.
καὶ γῆμας * Θανάκῳ πύθ-
Μεγασάρεω [Κινύρεω] ἡΐ-
Λαυείων βασιλέα ἐγέννη-
σε. Κινύρας ἔτι ἐν Κύ-
πρῳ ἡΐα· ἡμὸν σου
λαῶν ἐκτίσσε Πάφον· γῆμας
δὲ ἐπεὶ Μεθάρμῳ κόρῳ
Πυγμαλίῳν· Κυπρίων
βασιλέως, Ὁξύπορον ἐγέν-
νησε καὶ Ἀδωνιν· ὧς δὲ
τέποις θυγατέρας Ὀρσεδί-
κῳ, Λαογόρῳ καὶ Βρα-
σίᾳ. αὗται δὲ διὰ μίαν
Ἀφροδίτης ἀλλοτρίοις ἀν-
δράσι συνδυναζόμεναι, τὸν
βίον ἐν Αἰγύπτῳ μετέλλα-
ξαν.

§. 3. Ἀδωνις δὲ ἐπὶ πατρὸς
 ὄν, Ἀρτὴμιδος χόλῳ, πη-
 γαῖς ἐν θύραις ὑπὸ σὺδος ἀπὸ
 θανάτου. Ἡσίωδός τ' αὐτὸν Φοί-
 νικας καὶ Ἀλφειβοῦας λέγει·
 Πανυσσὶς δὲ φησι Θόαντος
 βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃ ἐχρ
 θυγατέρα Σμύρναν. αὐτὴ καὶ
 μάλιστα Ἀφροδίτης, ἐξ ἧς αὐ-
 τῷ ἐπύμα, ἔχει τὸ πατρὸς
 ἔσχατον καὶ σωματὸν λαβῶσα
 τὴν προφῶν ἀγροσὺν πατρὸς
 τῆς νύκτας δωδεκά σωματὸν ἀ-
 νῆ. ὃ δὲ, ὡς ἡ ἀνιτο, σπασά-
 μαι τὸ ξίφος, ἐδίωκεν αὐ-
 τῷ· ἡ δὲ, παρὰ ταλαμ-
 βανομένη, διότ' ἔβυξατο ἀ-
 φανῇ γυνεῖσιν. διότ' ἡ φθοι-
 κήσιν αὐτῆς, αὐτῷ εἰς δέν-
 δρον μεταλλάξαν, ὃ καλοῦσι
 σμύρναν· διὰ μάλιστα δὲ
 ὅτερον χρόνον, τὸ δένδρον ῥα-
 γνύσθαι, γυνηθῆναι τὸ λεγόν-
 μαι Ἀδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη
 διὰ καλλοῦ ἐπὶ νήπιον κρύβει
 διὸν εἰς λαγνάκιον κρύψασα,
 Περσεφόνη παλίστατο. ἐκείνη
 τ' ὡς ἐβυάσατο, ἐκ ἀποδί-
 δυ. κείσεως τ' ὅτι διὸς γυνο-
 μένης, εἰς [τρεῖς] μύρας διη-
 ρέθη ὁ ἐνιαυτός· καὶ μίαν μὲν
 παρ' ἑαυτῇ μένειν τὴν Ἀδωνιν·
 μίαν δὲ πρὸς Περσεφόνην

§. 4. Adonis autem puer ad-
 huc, Dianæ iracundiâ, in ve-
 natione ab apro percussus in-
 teriit. Hunc Hesiodus Phœ-
 nicis & Alphesibœæ filium
 fuisse ait; Panyassis verò, de
 Thoante Assyriorum Rege,
 qui Myrrham filiam habuit,
 natum refert. Hæc Myrrha
 per iram Veneris, quod eam
 nihili faceret, patris amore
 corripitur: atque usa nutricis
 operâ, cum infans patre no-
 ctes duodecim concubuit. Is,
 ubi rem sensit, stricto in filiam
 ense, impetum facit: quæ, cum
 jam comprehenderetur, deos
 rogat, ut nusquam appareat.
 Tum dii illam miserati, in ar-
 borem sui nominis commuta-
 runt: ac decimo post mense,
 rescissâ arbore, Adonem ex ea
 filium fuisse ferunt. Quem
 Venus formæ ergo infantem
 adhuc clam diis in arca occul-
 tatum, ante Proserpinam con-
 stituit: quem simul ac illum
 conspexit, se reddituram ne-
 gavit. Delato ad Jovem judi-
 cio, tres in partes annum par-
 titus est, ut unam apud seip-
 sum, alteram cum Proserpi-
 na, tertiam demùm cum Ve-
 nere Adonis permaneret, im-
 peravit.

peravit. Adonis autem, quæ pars sibi ab Jove distributa fuerat, eam ipsi Veneri attribuit. Nec longo post tempore, inter venandum Adonis ab apro vulneratus occidit.

§. 5. Post, ubi Cecrops humanitatem exuit, Cranaus indigena, sub quo Deucalionis diluvium fuisse narratur, ductâ à Lacedæmone Pediade Menetis filiâ, Cranaen genuit, & Cranæchmen, & Atthidem: quæ cùm, virginitate necdum expugnatâ, obiisset, Cranaus ab ea terram Atthidem vocitavit: ubi post Cranaum expulsus regnavit Amphictyon.

§. 6. Hunc nonnulli Deucalionis, alij verò indigenæ hominis filium fuisse dicunt: qui, cùm duodecim annos regnum tenuisset, ab Erichthonio pellitur: hunc Hephæstes, ex Craneæ Atthidis nata filium esse aiunt. Sunt etiam, qui Volcani & Palladis esse velint, hunc in modum; Minerva olim arma sibi conflare volens, ad Vulcanum adierat. Hunc interim relictum à Venere Minervæ

προσέταξε. τὴν δὲ ἐπέραν
ᾧδ' Ἀφροδίτη. ὁ δὲ Ἀδωνίς
ταύτῃ προσένηκε καὶ ἡ
ἰδίαν μοῖραν. ὅτερον δὲ θη-
ρώων Ἀδωνίς ὑπὸ σὺνδὲ πλη-
γεῖς ἀπέθανε.

§. 5. Κέκροπος δὲ ὑπεδα-
νόντο, Κράναο * αὐτό-
χθων, ἐφ' ᾧ τὸν ὅτι Δευ-
καλίωνα λέγεται κατα-
κλυσιὸν ἡρώειν. οὗ γή-
μας ἐκ Λακεδαίμονος Πε-
διάδα τὴν Μηνίτην ἐλή-
νησε Κράναον, καὶ Κρα-
ναήχμην, καὶ Ἀττίδα. ἥτις ἀ-
πεθανούσης ἐπὶ παρθένῃ, ἡ
χώραν Κράναος Ἀττίδα
προσηγόρευσε. Κράναον δὲ
ἀκαλῶν Ἀμφικτύων ἐβα-
σίλευσε.

§. 5. Τοῦτον ἔνιοι μὲν
Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτό-
χθονον λέγουσι. βασιλεύ-
σαντα δὲ αὐτὸν ὅτι δώδεκα
(ἐπὶ) Εἰχθρόνι ἀκρότης
ἦτον οἱ μὲν Ἡφαίστης τῆς
Κράναῆς θυγατρὸς Ἀττίδος
ἦν. λέγουσιν οἱ δὲ, Ἡφαί-
στου καὶ Ἀθηνᾶς, ἕως Ἀθη-
νᾶ παρεγένετο πρὸς Ἡφαί-
στον, ὅπου κατασκάδαυσε
δίλυσεν ὃ δὲ ἐγκαταλελειμ-
μένος ὑπὸ Ἀφροδίτης, εἰς

F f

ὁπνυμίας ὁλισθεῖ τῆς Αἰθ-
 ρας· καὶ θίωκειν αὐτὴν ἤρ-
 ξατο· ἢ δὲ, ἔφασκε· ὡς δὲ
 ἔγγιζε αὐτῆς ἐγένετο πολλὴ
 ἀγῶκη, καὶ δὲ γὰρ χαλὰς,
 ἐπιερχομένη στυγερὰ· καὶ ὡς
 σφύροντι καὶ περὶ τῆς ἐξουσίας,
 ἡνέχετο· ὅ δὲ ἀπαυρῶνεν
 εἰς τὸ σκέλος τῆς δεξιᾶς· ἐκείνη
 καὶ μυσταχθεῖσα, εἰς αὐτὴν ἀπομά-
 ξασα τὸ γόνον εἰς γλῶττιν ἔρρι-
 ψεν. φάσκει δὲ αὐτῆς, καὶ
 τὸ γόνον εἰς γλῶττιν πέσειν, Ε-
 ριχθόνιος γίγνεται· τῷτον Αἰθ-
 ρᾷ κρύφα τῷ δὲ δεξιῶν ἔτρε-
 φεν, ἀδελφὸν δὲ λαοὺς ποιῶ-
 σαι· καὶ καταδύσας αὐτὸν εἰς
 κύστιν, Πανδρόσῳ τῇ Κέκρο-
 πος πατρὶτιδι, ἀπι-
 ποῦσα τὴν κύστιν ἀνείχεν.
 αἱ δὲ ἀδελφαὶ τῆς Πανδρό-
 σης ἀνείχουσιν ὑπὸ πτερ-
 μάς, καὶ δεῖνται τῷ Κρέ-
 φει παρὰ πειραμίνον δρά-
 κοντα· καὶ ὡς μὲν ἔνιαι λέ-
 γουσιν, ἀπὸ αὐτῆς διεφά-
 ρησαν τῷ δράκοντι· ὡς
 δὲ ἔνιοι, δι' ὅργλιν Αἰθ-
 ρᾷ, ἐμμανεῖς ἡυρόμεναι,
 καὶ τὰς τῆς ἀκροπόλεως αὐ-
 τὰς ἔρριψαν. ἐν δὲ τῷ πε-
 μέναι τραφεῖς Εριχθόνιοι
 αὐτῆς Αἰθρᾷ, ἐκ-

constuprandæ desiderium in-
 cessit: eamque attrectare ag-
 greditur. Hæc verò fugit:
 utque proximè eam venit,
 in summa erat necessitate,
 claudicabat enim, Deam ini-
 re conabatur. Ea verò, ut
 pudica erat, & virgo, vi-
 rum non admittebat. Vol-
 canus demùm tentigine ru-
 ptus in virginis femur semen
 effudit. Tum tristata, semen
 lana detersum in terram de-
 jecit, ac mox in fugam se
 dedit. Interea verò ex de-
 missio in humum semine gi-
 gnitur Erichthonius. Hunc
 clam diis aliis, dum immorta-
 lem facere studet, educavit:
 positumque in cista Pandro-
 so, Cecropis filiam commen-
 davit: interdictumque ne cistam
 retergeret. At Pandrosi foro-
 res, quòd curiosæ admodum
 forent, cistam aperiunt. advo-
 lutumque sæculis puerum dra-
 conem spectant. Nec desunt
 qui ab eodem dracone fuisse
 interemptas astipulentur. A-
 liorum verò testimonio, Pal-
 ladis irâ, furore percitæ, de
 summa sese arce præcípites
 ejecerunt. Interea verò Erich-
 thonius in templo à Minerva

ipsa enutritus, pulso Amphictyone, Athenarum regno potitus est, ac Minervæ signum in arce constituit: nec non Panathenæorum celebritatem instituit: Pasitheámque Naidem nympham uxorem accepit: ex qua ipsi Pandion natus est.

§. 7. Denique Erichthonio vitâ functo, ac in primo Palladis fano sepulto, Pandion regnum adipiscitur: quo regnante, Ceres Dionysiusque in Atticam venere. Atqui Cererem Eleusine Celeus suscepit. Dionysius verò ab Icario hospitio excipitur, à quo vitis palmitem muneri accepit, ab eoque vini faciendi rationem didicit. Is igitur dei beneficia mortalibus impertiturus, ad pastores se quosdam contulit, qui cum gustassent vinum, atque animi causâ sese largius poculis invitassent: malum sibi medicamentum datum esse arbitrati, Icario necem fustibus intulerunt: verum postridie, recognitâ, ipsum sepeliverunt. Erigonæ verò filix patrem vestiganti herilis canis, cui Mæræ nomen fuit, Icarium confectari solita, ca-

καλὸν Ἀμφικτύονα, ἐβασίλευσεν Ἀθῶναι. καὶ τὸ ἐν ἀκροπόλει ξέσταν ἔ' Ἀθηναῖς ἰδρύσατο, καὶ τῇ Παρθενναίων τῶν ἱερῶν συνῆσται· καὶ Πασθεάαν Νηίδα νύμφην ἔγχευεν. ἐξ ἧς παῖς Πανδίων ἐγενήθη.

§. 7. Βερχθονίῳ δὲ ἀποθανόντι· καὶ ταφέντι· ἐν τῷ αἰ, τῷ περὶ τοῦ Ἀθῶναι, Πανδίων ἐβασίλευσεν· ἐπ' ἣν Δημότρην καὶ Διόνυσος εἰς τῶν Ἀθηναίων ἦλθον. ἑλθόντες δὲ Κελεὺς εἰς ἣν Ἐλεῦσινά· ἀποδέξατο· Διόνυσον ὃ Ἰκάρῳ· καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ κλήμα ἀμπέλου. καὶ τὸ πρὶν τῶν οἴκων ποιεῖν κινδύνων· καὶ τοῖς τοῦ θεοῦ ἀνθρώποις, ἀφικνεῖται πρὸς πρῶτα ποιμένας, οἱ γὰρ οἱ βοῦν τοῦ θεοῦ, καὶ χαρίζεται αὐτοῖς δι' ἡδονῆς ἐκλύζαντες, πορμαχθῆναι νομίζοντες, ἀπικνεῖσθαι αὐτόν. μεθ' ἡμέραν ὃ βοῦν αὐτοῖς ἔδωκεν αὐτόν. Γενέθη δὲ τῇ θυγατρὶ ἣν Πάρκα καλεῖσθαι, κύων συνήθης, ὄνομα Μάρκα, ἣ τῷ

ἰκεῖω σιωπῶντο, ἥ νεκρὸν
 ἐμύοντο. καὶ αἶνη καποδυ-
 ρμένη ἥ πατήρ, ἰαυτὴν
 αἰήρησε. Πανδίων δὲ γή-
 μας Ζεύξιππῳ τῆς μυτρε-
 τῶν ἀδελφῶν, θυγατέρα μὲν
 ἀπίκνωσε Πρύκλῳ καὶ Φιλο-
 μύλῳ· παῖδας δὲ διδύμους
 Ερεχθίᾳ καὶ Βύτῳ. πολέμῳ
 δὲ ἐξαεσσεύθη· ὅρως Λάβ-
 δακον οὐκ ᾔσεν, ἐπικα-
 λείσας βοηδὸν ἐκ Θράκης
 Τηρέα καὶ Ἀρεῖ· καὶ ἥ πόλε-
 μων σὺν αὐτῷ καπορῶσας,
 ἔδωκε. Τηρεῖ ὅρως γάμον καὶ
 ἑαυτὴν θυγατέρα Πρύκλῳ· ὃ
 δὲ ἐκ ταύτης γυνήσας παῖδα
 Ἰτῳ, καὶ Φιλομύλῳ ἐξα-
 σθεῖς, ἐφθίρε καὶ ταύτῳ, ἐι-
 πὼν Πανδία Πρύκλῳ, κρύ-
 πτων ὅτι τὴν χερσίν. αὐτῷ δὲ
 γήμας Φιλομύλῳ, σιωπῶ-
 ντάς τε, καὶ ἥ γλώσσῃ ἐξέ-
 τρεψε αὐτῆς. ἥ δὲ ὑφῆνασε ἐν
 πύπλῳ χράμματα, καὶ διὰ τέ-
 των ἐμύοντο Πρύκλῳ καὶ
 Ἰδίᾳ συμφορῆς. ἥ δὲ ἀνὰ ζή-
 τήσας καὶ ἀδελφῶν, κλείνει
 καὶ παῖδα Ἰτῳ, καὶ καθεύ-
 σασα, Τηρεῖ δὲ ἴππον ἀγνοῦν-
 τι προπῆναι· καὶ μὲν τῆς
 ἀδελφῆς διαταχέως ἐφυγῆν. Τηρεὺς δὲ αἰσθόμενος, ἀπά-
 σας πύλεσιν ἐδίωκεν. αἱ δὲ, ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος

daver vbinam delitesceret, in-
 dicavit. Tum filia patrem de-
 flens, seipsam ex arbore sus-
 pendio necavit. Pandion inte-
 terea, ductâ uxore Zenxippe
 matris suæ sorore, filias Proc-
 nen ac Philomelam, & gemi-
 nos Erechtheum Buténque,
 suscepit. Dein, conflato in
 Labdacum bello, de terræ fi-
 nibus, in belli societatem Te-
 reum Martis filium ex Thra-
 cia convocavit : eoque bello
 per ejus auxilia præclarissimè
 gesto, Procnem filiam suam
 Tereo nuptui collocavit. Hic,
 suscepto ex ea Itye filio, Phi-
 lomelam ductam comprimit:
 inde huic linguam dissecuit;
 ea verò per litteras in peplo
 contextas, suas ipsius Procnæ
 sorori miseras significavit.
 Hæc post quæsitam germa-
 nam, Ityn puerum trucidat-
 um, elixatumque Tereo in-
 scio epulandum apposuit, ac
 repente cum sorore profugit.
 Tereus, cognito facinore, ab-
 reptâ securi, fugientes inse-
 quitur. Hæc verò, cùm jam
 Dauliam Phocidis urbem

pervenissent , circumseptæ , ἡρόμεναι περιετάλητοι ,
 deos rogant in avem mutari. Διοῖς εὐχονται ὑπερρωδῆ-
 ναι· καὶ Περικη μὲν γίνεται
 αἰήδων· Φιλομήλα δὲ χε-
 λιδών· ἀπρωεύεται δὲ καὶ
 Τηρεὺς· καὶ γίνεται ἐπὶ.
 Tum Procne fit lusciniæ, Phi-
 lomela verò in hirundinem
 transformatur. Ad hæc Te-
 reus in upupam commutatur.

CAP. XIV.

Κ Ε Φ. Ι Δ.

INde Pandion , ubi fato
 concessit , filij divifere in-
 ter se patrias facultates , &
 Erectheus regnum cepit. Sa-
 cerdotio autem Minervæ Ne-
 ptuníque Butes Ericthonij fi-
 lius honestatur. At Erech-
 theus Praxitheam Phrasimi ,
 & Diogenæ Cephiso natæ fi-
 liam uxorem duxit , ex qua
 filios habuit mares , Cecro-
 pem , Pandorum , & Metio-
 nem : fœminas verò Procrin ,
 Creusam , Chthoniam Ori-
 thyam , quam postea Boreas
 rapuisse dicitur. Chthoniam
 Butes in conjugio habuit. At-
 que Xuthus Creusam duxit ,
 & Procrin Cephalus Deionei
 filius. Hæc , sumptâ coronâ
 aureâ , Pteleonti subigitur : &
 à Cephalo deprehensa , ad
 Minoen confugit. Hic ejus
 etiam amore correptus est ,
 ejusque concubitum impe-
 trat. At , si mulier hæc cum

Π Ανδίωνος δὲ ἀποδα-
 νόνος , οἱ παῖδες τὰ
 πατρῴα ἐμείσαντο· καὶ τὴν βα-
 σιλείαν Ερεχθεὺς λαμβά-
 νει· τὴν δὲ ἱερρωσώην τὴν Ἀθηνᾶς
 καὶ τὴν Ποσειδῶνος· τὴν Βειχ-
 δονίαν Βύτης. δῆμας δὲ Ε-
 ρεχθεὺς Πραξιθεῖαν τὴν
 Φρασίμου , καὶ Διογενίαν
 τῆς Κηφισοῦ , ἐκ τῶν παίδων
 Κέκροπα , Πάνδορον , Μη-
 τῶνα· θυγατέρας δὲ Πρύ-
 κειν , Κρέυσαν , Χθονίαν ,
 Ωρεθίαν , ἣν ἥρπασεν Βο-
 ρεῖας· Χθονίαν μὲν οὐδὲ ἔγη-
 με Βύτης· Κρέυσαν δὲ Εὐ-
 δος· Πρύκειν δὲ Κέφα-
 λος ὁ Διϊονέως. ἡ δὲ ,
 λαβῶσα χρυσοῦν τέφανον ,
 Πτελένπιν σωεινάζεται·
 καὶ φεραθεῖσα ὑπὸ Κε-
 φάλει , πρὸς Μίνωα φά-
 γει· ὃ δὲ αὐτῆς ἐρεῖ , καὶ
 πίδει σωελθεῖν· εἰ δὲ
 σωέλδοι γυνὴ Μίνως ,

F f iij

ἀδύατον ὡς αὐτὸν σὺν-
 ται. Πασφάη γὰρ, ἐπειδὴ
 πολλὰς Μίνως σωτηνάζε-
 το γυναιξίν, ἐφαρμάκνυ-
 σιν αὐτόν· καὶ ὅποτε ἄλ-
 λη σωτηνάζετο, εἰς τὰ
 ἄνδρα ἐφίει θεία· καὶ ὅ-
 πως ἀπώλλωτο. ἔχρηθη
 ἔν (Κεφάλῳ) αὐτῷ κυῶα
 τυχόν, ἀκόντιόν (τε)
 ἰδυόλον· ὅπῃ τέτοις Πέρ-
 κεις ἰδυόσα τὸν ἄνδρα,
 τὴν Κιρκῶν πειρῖζαν,
 πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι,
 καὶ σωτηνάζετο. Δείσα-
 σθαι δὲ αὐτῇ τὴν Μίνως
 γυναικα, ἥκειν εἰς Ἀθή-
 ναι· καὶ διαλλαγεῖσα Κε-
 φάλῳ, μετὰ τέτου πε-
 ρχίετο εἰς θῆραν· ὡς
 γὰρ θηρώτικῃ. Διῶκου-
 σαι γὰρ αὐτὴν ἐν τῇ λοχ-
 μῇ ἀγροῆσας, Κεφάλῳ
 ἀκοντίζει, καὶ τυχὸν ἀπο-
 κτείνει Πέρκειν. καὶ κει-
 θεὶς ἐν Ἀρειωπάγῳ, φυ-
 γεῖν αἰδῶν καταδιώκε-
 ται.

Minoe concubuisse, nullā
 potuisset ratione servari: nam
 Pasiphæ, quod cum multis
 mulieribus Minoen rem ha-
 bere non ignorabat, eum ve-
 neficiis infecit, ut quoties se-
 cum alia cubaret, in illius ar-
 tus viperæ irruerent imma-
 nes: eumque in modum pelli-
 ces Pasiphaë disperdebat.
 * Cephalus igitur, pernicissi-
 mum habebat canem (cui
 Lælapī nomen fuit, & quem
 nulla fera poterat evitare.)
 Jaculum ad hæc, cujus ictus
 neminem unquam fefellit. In-
 ter hæc Procris conspiciata vi-
 rum, Circæam sumens radi-
 cem, ne quid sibi obesseret,
 concumbit. At verita rursus
 Minois conjugem, Athenas
 proficiscitur: & in Cephalī
 gratiam rediit, & cum eo ad
 venandum concedit: quippe
 quæ venandi studio mirificè
 oblectatur. Hæc occultè vi-
 rum infecuta, inter fruteta la-
 titabat, ejusque motu permo-
 veri virgultam maritus sen-
 tiens, jaculum inevitabile misit, eoque percussam uxo-
 rem Procrin interfecit. Quocircā Cephalus ab Areo-
 pagi iudicibus exilio sempiterno damnatur.

§. β. Ωρεθῶν δὲ πε-

§. 2. Interea verò Orithyiam

Ilissum amnem trajicientem Boreas rapuit, & cum ea concubuit. Hæc illi filias Cleopatram, & Chionen: mares autem, Zeten & Calain aligeros peperit: qui cum Jasone in Colchos navigantes, & Harpyias insectantes moriuntur: sive, ut Acusilaus ait, circa Tenum insulam ab Hercule interempti fuerunt.

§. 3. Cleopatram Phineus conjugem cepit: cui ex ea filij gignuntur Plexippus & Pandion: his auctus filiis, ex Cleopatra Idæam, deinde Dardani filiam sibi matrimonio sociavit. Ea verò privignos, quòd ipsam in stuprum illicere voluissent, falsò apud apud patrem infimulat. Huic ille credulus, ambos oculis privat. Interea Argonautæ cum Boreæ filiis illuc appulsi, in Phineum animadvertunt.

§. 4. Chione autem Neptuno admiscetur: quæ cum clam patre Eumolpum peperisset, ne detegeretur: in mare dejecit infantulum, hunc statim Neptunus exceptum, in Æthiopiam transfert, & Ben-thesicymæ filia suæ alendum

ἔσσαν ἐπὶ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, ἀπάσας Βορέας συνῆλθε. ἡ δὲ ἤμεν θυγατέρας μὲν Κλεοπάτραν, [εἰ] Χιόνην· υἱὲς δὲ Ζήτην καὶ Καλῆιν περὶ τῆς τοῦ Τένου ἰσουλῆς· οἱ δὲ πλείοντες σὺν Ἰάσονι, καὶ ταῖς ἀπὸ πῆρας διώκοντες, ἀπὸ Τένου ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, καὶ Τένου ὑπὸ Ἡρακλέους ἀπώλοντο.

§ γ. Κλεοπάτραν δὲ ἔγνω Φινεύς· ὃς γίνονται παῖδες ἐξ αὐτῆς Πλήξιππος καὶ Πανδίων· ὃς ἔχων δὲ τέκνα ἐκ Κλεοπάτρας παῖδας, Ἰδαιάν ἐγάμησεν τὴν Δαρδάνην· καὶ αἵνη τῇ συγγένῳ ὥστε Φινέα φθορὰν κατεψάλλεται. καὶ πρὸς τὰς Φινεύς, ἀμφοτέρους πυφλοῖ. ὅτε πλείοντες δὲ οἱ Ἀργοναῖται σὺν Βορεάδαις κολλάζονται αὐτόν.

§ δ. Χιὼν δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τῷ πατρὶ Εὐμόλπον τέκεν, ὥστε μὴ γήνηται κατὰ φανὲς, εἰς τὸ βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον· Ποσειδῶν δ' ἀνελόμενος, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· καὶ δίδωσι Βενθеси-

κύμη τρέφειν αὐτὴν θυγατρὶ
 καὶ Ἀμφιτρίτῃ. ὥς δὲ ἐπι-
 λησάνῃ, * εἴδον ὁ Βενθυσί-
 κύμης ἀνὴρ, τὴν ἔπειραν αὐ-
 τῆς ἥν θυγατρίων δίδωσιν. ὁ
 δὲ καὶ ἢ ἀδελφὸν τῆς γα-
 μιθείσης ἐπιχείρησεν βιάζε-
 σθαι. καὶ διὰ τοῦτο θυγαδὸς
 θύει, μὲν Ἰσμάρου ἢ πατρὸς,
 πατρὸς Τεγυρίου ἥ καὶ Θρακῶν
 βασιλέα· ὃς αὐτῇ τὴν παιδὶ
 ἢ θυγατρίαν συμφέρον. ὅπ-
 τε κελύων δὲ ὕστερον Τεγυ-
 εῖω καταφανὴς γίνεται· καὶ
 πατρὸς Ἐλευσινίοις φάσκει· καὶ
 φιλείαν ποιεῖ· πατρὸς αὐτοῦ.
 αὐτὸς δὲ Ἰσμάρου πλευτή-
 σαντῶ, μεταπημφύει ὑπὸ
 Τεγυρίου φάσκει· καὶ
 ἢ πατρὸς τέττε μάχην διαλυ-
 σάμεν, ἢ βασιλείαν παρέ-
 λαιβε. καὶ πολέμῳ ἐς αὐτῶ
 πατρὸς Ἀθιναίων καὶ Ἐλευσι-
 νίων, ὅππληθὺς ὑπὸ Ἐλευ-
 σινίων, μὲν πολλῆς σωματικῆς
 Θρακῶν δυνάμεως. Ἐρεχθεὶ
 ἢ ὑπὸ Ἀθιναίων νίκης χρο-
 μίνῳ, εἴχρησεν ὁ Θεὸς ἡ-
 ἰορδυσσιν ἢ πόλεμιν, ἐὰν μίαν
 ἢ θυγατρίων σφάζῃ. καὶ
 σφάζαντῶ αὐτῇ ἢ γεωπά-
 τῳ, καὶ αἱ λοιπαὶ ἑαυτὰς
 κατὰσφάζαν. ἐπιποίλωτο γὰρ,

commendat, & Amphitritæ.
 Qui, cū ætatis integræ fuit,
 intus Benthesticymes conjux,
 huic alteram filiarum uxorem
 dedit. Hic autem uxoris quo-
 que suæ sorori vim inferre ag-
 greditur. Quamobrem exilio
 multatus, cum Ismaro filio
 ad Tegyrium Thraciæ regem
 confugit: qui filiam ipsius fi-
 lio conjugavit. Deinde verò
 insidias Tegyrio quoque
 comparasse detectus, ad Eleu-
 sinios aufugit, eorūque a-
 micitiā sibi conciliavit. Rur-
 sus autem, Ismaro filio de-
 functo, à Tegyrio revocatus
 in Thraciam redit, ac solutā
 inter eos discordiā, regnum
 accepit. Mox conflato inter
 Athenienses & Eleusinos
 bello, adscitus ab Eleusiniis,
 magno cum Thracum exerci-
 tu opem laturus advenit. At
 Erechtheo de Atheniensium
 victoria sciscitanti, deus rem
 bellicam præclarè gesturum
 cecinit, si filiarum unam ju-
 gularisset. Qui cū nati mini-
 mam immolasset, & reliquæ
 tum omnes sese jugularunt.
 Siquidem, ut quidam testati
 sunt, de se vicissim occidendis
 ὥς ἐφασσάμην, σωμαμοσίαν
 conspirant.

conspirant. Commisâ verò post immolationem pugna, Erechtheus Eumolpum obtruncavit.

§. 5. Inde verò ubi Neptunus cum ipsius domo Erechtheum dissolvit, Cecrops Erechthei filiorum maximus regnum administravit, & is, ductâ in conjugium Metiadusa Eupalami filiâ, Pandionem filium sustulit. Hic unâ cum Cecrope patre regnans, à Metionis liberis per seditio- nem ejectus fuit. Hinc Megara ad Pylam profectus, ejus filiam Peliam jamdudum nubilem, uxorem cepit: à qua deinde urbis regno præficitur. Nam, cum Pylas Biantem patrum occidisset, Pandioni genero regnum tradit: ipse verò traducto in Peloponnesum populo, Pylum urbem condit. Interea Pandioni Megaris regnanti, nati sunt filij Ægeus, Pallas, Nisus, & Lycus. Nonnulli autem Ægeum Scyrij filium esse aiunt; sed sibi Pandionem suppositum fuisse.

§. 6. Deinde post Pandionis obitum, ejus filij, perducto

ἀγῆλαις συναπολέσθαι. γα-
κομένης δὲ μὲν σφαγῇ τῇ
μάχῃ, Ερεχθεὺς μὲν ἀντίλεον
Εὐμόλπον.

§. 5. Ποσειδῶν θ' δὲ καὶ
τῇ Ερεχθέει, καὶ τῇ οἰκίᾳ
αὐτῆς κατελύσας θ', Κέ-
κροψ ὁ ἀριστοτατ' ἦν
Ερεχθεὺς παίδων, ἐβασί-
λευσεν. ὃς γῆμας Μυτιά-
δυσαν τῇ Εὐπάλαιμω παῖδι
ἐπέκωσεν Πανδίονα. ἔτ' ὅ-
τε Κέκροπος βασιλεύων,
ὑπὸ τῇ Μητίωνος ἡνὶ καὶ
ταῖσιν ἐξεβλήθη. καὶ τῷ
γῆμόρῳ θ' εἰς Μέγαρα πρὸς
Πύλαν, τῇ ἐκείνῃ θυγατρὶ
Πελίᾳ γαμῆν. αὐτὸς καὶ τῇ
πέλειος βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῆς
καθίσταται. κτείναν δὲ Πύλας
τῇ τῷ πατρὸς ἀδελφὸν Βίαν-
τα, τῇ βασιλείᾳ δίδωσι Παν-
δίονι. αὐτὸς δὲ εἰς Πελο-
πόννησον σὺν λαῷ παρελθὼν
νόμον θ', κτίζου πόλιν Πύ-
λον. Πανδίωνι δὲ ἐν Μεγά-
ραις ὄντι, παῖδες ἐγέροντο,
Αἰγίς, Πάλλας, Νῖσος,
Λύκος. ἔνιοι δὲ Αἰγίαν Σκυ-
ρίῃ ἐπὶ λέγουσιν. ὑποβλήθη-
ναι δὲ ὑπὸ Πανδίων θ'.

§. 5. Μετὰ δὲ τῇ Πανδίων
θ' τελευτῇ, οἱ παῖδες

G g

αὐτῷ στραπύσαντες ἐπ' Ἀθή-
 νας, ἐξέκαλον τὸς Μηπο-
 νίδας, καὶ τὴν ἀρχὴν πεπρα-
 χῇ διείλον· εἶχε δὲ τὸ παῦ-
 κράτ' Ἀίγιος· γαμῆ δὲ
 παρθόνον μὲν Μήτηρ τῶν
 Οπλήτων· δευτέραν δὲ
 Χαλκιδίαν τῶν Ρηξήνο-
 ρος. ὡς δὲ ἐκέρχρετο παῖς
 αὐτῷ, διδομένης τὸς ἀδελ-
 φοῖς, εἰς Πυθίαν ἦλθε,
 καὶ παῖδας γονῆς ἐμαρ-
 πύετο. ὁ δ' ὁ θεὸς ἐχρη-
 σιν αὐτῷ·

Ἀσπὺ τὸν παρθόνον πο-
 δάονα, φέρτατε λαῶν,
 Μὴ λύσῃς παρὶν ἐς ἄχρον
 Ἀθωαίων ἀφίκηται.

§. 7. Ἀπερῶν [δὲ] τὸν
 χρησμὸν, αὐτῷ πάλιν εἰς
 Ἀθώας καὶ Τροίαν διο-
 δύνων, ὁρῶνται Πύθων
 τῷ Πέλοπος ὅς τ' χρησμὸν
 σιωπῇ, μιδύσας αὐτὸν τῇ
 θυγατρὶ συγκατέκλινεν Αἴ-
 δρᾶ. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ
 Περσέων ἐπαησίασεν αὐ-
 τῇ. Αἰγὸς δὲ ἐπιλάμ-
 νει Αἴδρα, ἐπὶ ἄρρενα
 γυνήσιν, τέφρην, καὶ πνέ-
 ῖσσι μὴ λέγει· ἀπίστις δὲ
 καὶ πνιπὶ πύρε μάχαιραν,
 καὶ πίδακα, εἰπὼν, ὅταν

in Athenas exercitu, Metio-
 nidas ejecerunt, ac regnum in
 partes quatuor distribuerunt:
 sed penes Ægeum summa im-
 perij fuit. Hic primam uxo-
 rem Metam Opletis filiam,
 alteram verò Chalciopen
 Rhexenore natam duxit. At,
 ubi nullā se prole augeri vi-
 det, fratrum metu ad Pythiam
 adit, deque filiorum proge-
 nie responsum dari sibi postu-
 lavit, cui deus ita vaticina-
 tus est,

*Maeste novā virtute, pedem,
 qui prominet utri,*

*Ne prius exolvās, quā
 scandas Palladis arcem.*

§. 7. At ipse ambigens quid
 hoc sibi vellet oraculum, A-
 thenas iterum accedit, ac per
 Træzenem iter faciens, à Pit-
 theo Pelopis filio hospitio re-
 cipitur. Qui, quoniam ora-
 culum intellexerat, Ægeo vi-
 no madenti filiam Æthram
 comprimendam summisit.
 Huic nocte eadem se Neptu-
 nus conjunxit. Ægeus interea
 Æthræ præcepit, ut, si ex ea
 masculus nasceretur, educa-
 ret: néve, cujus ille filius esset,
 indicaret: ensē & calceos
 sub saxo abditos reliquit: hæc

locutus, cum per ætatem puer saxum subvolvere queat, ea tolleret, eumque clam cum hisce omnibus ad se rebus emitteret. Ipse interim Athenas contendit: nec non Panathenæorum certamen aggreditur celebrare, in quibus Minois filius Androgeus omnibus victoriâ præstitit. Hunc Jupiter in Marathonium taurum misit, à quo fuit interfectus. Non desunt qui illum Athenas ad Laij certamen euntem, ab athletis ob invidiam dolo necatum fuisse prodant. Minos, auditâ filij morte, quo tempore in Paro Gratiis sacra faciebat, sublatam è capite coronam abjecit, ac tibiâ abstinuit, & sacrificium nihilo tamen seciùs absolvit: Hinc & in hodiernam usque tempestatem sine tibiis & coronis in Paro Gratiis immolant.

§. 8. Nec longo pòst tempore in mari præpotens comparatâ classe Athenas oppugnavit. Megara item, Niso Pandionis filio regnante, subvertit. Ad hæc Megareum Hippomenis filium, qui ex Onchesto Niso opitulaturus

ὁ παῖς δυνήται πρὸς πᾶσαν ἀποκλίσας ἀνελέσαι ταῦτα, τότε μὲν αὖθις αὐτὸν ἀποπέμπειν. αὐτὸς δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας. καὶ τὸν ἦν Παρθενναίων ἀγῶνα ἐπέτελε. ἐν ᾧ δὲ Μίνως πᾶσι Ἀνδρόγεως, ἐνίκησε πάντας. εὖ τινι δὲ Ζεὺς ὅτι τὸν Μαραθώνιον ἐπιμύεταυρον ὕφ' ἑ διεφάρη. ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι προσδόμενον εἰς Ἀθήνας ὅτι τὸν Λαίε ἀγῶνα πρὸς ἦν ἀγωνιστῶν ἐνεδεδύντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι. Μίνως δὲ ἐπιλύντο· αὐτὸς θανάτῳ θύων ἐν Πάρῳ τῆς Χάρεισι, τὸν μὲν σφαγόν ἀπὸ τ' κεφαλῆς ἔρριψε, καὶ τὸν αὐλὸν κατέχευε, καὶ τὴν θυσίαν ἐδὶν ἡπὼν ἐπέτελεσεν. ὅθεν ἐπὶ καὶ δεῦρο χαλεπὸς αὐλῶν καὶ σφαγῶν ἐν Πάρῳ θύεσσι τῆς Χάρεισι.

§. 9. Μετ' ἐπὶ πολὺ δὲ θαλασσοκρατῆς, ἐπολέμισε ἔλθῃ πρὸς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρεν εἰλε, Νίσου βασιλεύοντο· εὖ Πανδίωντο· καὶ Μεγαρέα τὸν Ἰππόμενον ἐξ Οὔρχου Νίσῳ βοηθὸν ἐλθόντα ἀ-

παλιν: ἀπὸ δ' αὖτε διὰ καὶ
 Νίσος διὰ θυγατρὸς προ-
 φησίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῶν πορ-
 φυρέαν ἐν μίση τῇ κεφα-
 λῇ· τείχεα, πάντες ἀφαιρε-
 δάσεις πελάγῃ, ἢ δὲ θυγά-
 τρις αὐτῶν Σκυλλὰ ἐξαδύ-
 σα Μίνω· ἐξῆκε δὲ τείχεα.
 μόνος δὲ Μεγάρων κρατῆ-
 σας, καὶ τὴν κέρλυ τῆς
 πυρῆς ἧς ποδῶν ἐκδή-
 σας, ὑποβρύχιον ἐποίησε.
 χροίζομένους δὲ τῷ πολέ-
 μῳ μὴ δουράσθαι· ἐλεῖν
 Ἀθήνας, εἴχεται Διὶ παρ'
 Ἀθωαίων λαβεῖν δίκας.
 ἡρομένους δὲ τῇ πόλει λοι-
 μοῦ τε καὶ λιμοῦ, τὸ μὲν
 πρῶτον κατὰ λόγον Ἀθη-
 ναῖοι παλαιὸν καὶ Ὑακίν-
 θου κόρας, Ἀνθηίδα, Ἀι-
 γληίδα, * Ἡρδωίδα, Λυ-
 τείαν, ὅτι τὸν Γεραίου
 τῷ Κύκλωπος τάφον κατέ-
 σφαξαν. τέτων δὲ ὁ παῖς,
 Ὑακίνθος ἐλθὼν ἐκ Λακε-
 δαιμονίας Ἀθήνας κατὰ κει,
 ὡς δὲ εἶναι ὄφελαι· ὡς τῶ-
 το, ἔχοντο περὶ ἀπαλλα-
 γῆς· ὁ δὲ θεὸς ἀπῆλθεν αὐ-
 τοῖς Μίνωι δίδναι διδας
 αἷμα ἀπὸ τοῦ αἵματος. πύ-
 λαντες οὖν πρὸς Μίνωα,

advenerat, interemit: & is
 demum per filiae proditionem
 occubuit. Nam cum Scylla
 filia Minois amore flagraret,
 patri purpureum crinem, quo
 invictus esse ferebatur, e me-
 dio capitis vertice præcidit,
 eoque facto statim ille interiit.
 Minos itaque Megaris
 potitus, virginem vincitam
 pedibus, e puppe in mare de-
 jectam summergit. Enimvero,
 cum id bellum diuturnius fore
 videretur, quando Athenas
 capere minimè posset, Jo-
 vem, ut Athenienses com-
 missi criminis pœnas luerent,
 obsecrat. Hinc cum pestis ac
 fames simul urbem invasisset,
 primum quidem ex ve-
 teri oraculo, Athenienses
 Hyacinthi filias Antheidem,
 Ægleidem, * Enthenidem, &
 Lytæam ad Geræsti Cyclopis
 tumulum jugularunt: harum
 pater Hyacinthus Lacedæmo-
 ne Athenas commigrarât,
 cumque nihil inde sibi emo-
 lumenti futurum viderent, o-
 raculum de belli exitu consu-
 luerunt. His numen, quas ip-
 se velleret, Minoi pœnas datu-
 ros renunciavit. Igitur Athe-
 nienses, missis ad Minoem le-

gatis , permiserunt, ut ab eis, quas pœnas vellet , peteret : tum Minos iis , ut quatuordecim corpora, septem scilicet puerorum, ac totidem & ætate parium puellarum , sine armis Minotauro devoranda mitterent, imperavit. Is taurus labyrintho conclusus coercebatur , unde ingressus quispiam haud facile exire poterat , quòd multiplici viarum ambage non agnitum exitum excludebat. Hunc Dedalus filius Eupalami, qui Metionis & Alcippæ filius fuit, exædificavit. Hic item architectus omnium præstantissimus , & primus , statuarum fuit inventor.

§. 9. Hic etiam Athenis post dejectum ex arce Talum Perdicis sororis filium, ejus discipulum , aufugit : quem , veritus ne ipsum ingenij præcellentia superaret, occidit. Etenim serpentis malam naetus , lignum tenue secuit. Deinde ubi puerum necasse comperitum fuit , reus in Areogago peractus ad Minoen confugit. Atque inibi Pasiphaë cum Neptuni taurum arderet , lignea vacca affabre compacta corri-

ἐπέτρεπον αὐτῶν δίχας. Μίνως δὲ ἐκέλευσε αὐτοῖς ι. δ' , καὶ οὗτοι ἐπὶ αὐτῶν κέρως παρὶς ἴσας , χωρὶς ὀπίων πίμπειν τῷ Μινωταύρῳ βορὰν. ὧς δὲ ἔτθον λαβυρίνθῳ καθερμάνθη. ἐν ᾧ τὸν εἰσιλθόντα , ἀδύατον ἦν ἐξίέναι· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς καὶ ἀγνοεῖν ἔξοδον ἀπέκλειε. κατισχύσας δὲ αὐτὸν Δαίδαλῳ , ὁ Εὐπαλάμου , παιδὸς τοῦ Μητίονος καὶ Ἀλκίππου. ἔτος ὧς ἀρχιτέκτων αἰετος , καὶ περὶ τὴν ἀγαλμάτων εὐρετής.

§. 9. Οὗτος ἐξ Ἀθηνῶν ἐφυγῆναι , ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως βαλὼν τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν Τάλην μαθητὴν ὄντα. δέισας μὲν διὰ τὴν ἐνφυίαν αὐτὸν ὑπερβάλλουσαν, γὰρ ὁφείας εὐφῶν , ξύλον λεπτὸν ἐποίησεν. φωρεθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ , καταδικασθεὶς , πρὸς Μίνωα ἐφυγε. καὶ κατὰ Πασφάης ἐρεμείας τοῦ Ποσειδῶνος τῷ ἔργῳ, σωθήσας τεχνησά-

μῦϑοι ξυλίνῳ βῶν· καὶ τὸν Λαβύρινθον κατασκεύασιν, εἰς δὲ χῆρ' ἔτϑοι· Ἀθηνᾶιοι κοῦροι ἐπῆα, καὶ κάραι παρ' ἴσας, τῷ Μινώτῳ βορὰν ἐπιμπον.

puit, ac Labyrinthum construxit, ad quem quotannis Athenienses virgines septem, ac totidem pueros ætate pares Minotauro vorandos mittebant.

Κ Ε Φ. ιε.

C A P. X V.

Θησις δὲ γυνή τις ἐξ Αἰθρας Αἰγεί παῖς, ὥς ἐγνηθήθη τέλειϑοι, ἀπὸ σάμῳ τῷ Πύρῳ, τὰ πόδιλα καὶ τὴν μάχαιραν αἰραρεῖται. καὶ πρὸς ἡπίματο εἰς τὰς Ἀδύας φερευμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν πεκύργων τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσι. πρῶτον μὲν γὰρ Περικλήτῳ τὸν Ἡφαίστου καὶ Ἀντικλείας, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης ὡς ἐφόρει, Κερυνήτης ἐπιχαλεῖτο, ἔκτεινε ἐν Ἐπιδάυρῳ· πόδας δὲ ἀδινεῖς ἔχων ἔτϑοι, ἐφόρει κορύνην σιδηρεῖαν, δι' ἧς τὸς παριόντας ἔκτεινε· ταῦτ' ἦν ἀφελόμενος Θησις ἐφόρει.

§. β. Δεύπερον δὲ κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμενον καὶ Συλέας τῆς Κοείνδου. ἔτϑοι Πιτυοκάμπτῃς ἐκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων Ἰσθμὸν, ὡς ἄγ-

D Onec Theseus ex Æthra Ægeoque natus, jam grandis factus, petram summota, calceos atque enses aufert: & pedestri itinere Athenas adiens, obsessam jam viam à maleficis viris undecumque pacavit. Primum quidem Peripherem Volcani & Anticliæ filium, qui, quod clavam gestaret, Coryneta dicebatur, ad Epidaurum occidit: qui cum imbecillis pedibus esset, ferream clavam munitus, viatores interficiebat: quam ex illo præreptam Theseus ipse ferre consuevit.

§. 2. Hic Sinin, postea Polypermonis filium, & Syleæ Corinthi filiam, occidit. Huic Pityocampes, à curvandis pinis nomen fuit. Nam cum Corinthiorum Isthmum in-

sedisset, viatores ad pinos
flectendas invitos compelle-
bat : qui quod eas virium
imbecillitate flectere nequi-
rent, arborum in se redeun-
tium impetu sublatis penitus
interibant. Hunc in modum
Theseus Sinin cruciatum è
medio sustulit.

κάζει τὰς παριόντας πίτυς
καμπτόντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ,
διὰ τὴν ἀδύναμιν ἐκ τῆς δύ-
ναντος κάμψαι· καὶ ὑπὸ τῆς
δένδρων ἀναρρίπθου μέγας,
πανωλέδρως ἀπώλυτο· τέ-
τρω τὴν πρόπῃ Θησέως Σί-
νιν ἀπέκτεινεν.

Multa desunt.

Λείπει πολλά.

Κ Ο Ν Ω Ν Ο Σ

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ Ν'.

CONONIS
NARRATIONES
QUINQUAGINTA.

CONONIS ΚΟΝΩΝΟΣ

NARRATIONES
quinquaginta.

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ Ν.

NARRATIO I.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ α.

PRIMA est de Mi-
da, & Brigibus, ut
in thesaurum ille in-
cidens, ingentes su-
bito sit nactus opes,
ut post Orpheum in Pieria
monte auditum, variis arti-
bus, Brigibus imperarit. Quo-
modo item Silenus juxta Bri-
mium montem, Midâ re-
gnante, sit visus, ad quem
montem gens illa frequenter
habitabat, & quomodo ad-
ductum sit illud animans &
peregrina & inusitata forma,
cùm tamen humanam natu-
ram atque indolem referret.
Quomodo etiam omnia, quæ
pro cibis apponebantur, in
aurum illi sint conversa, ut-

ΠΕΡΙΕΧΕΙ
τὰ περὶ Μι-
δᾶ καὶ Βρί-
γων. ὅπως τε
δησαυτῶν πε-
ριτυχὸν, αἰδέον τε εἰς
πλῆτον ἤρθη. καὶ Ορφέως
χρὶ Πιέριαν τὸ ὄρος ἀχροα-
τὸς ἡμῶν, πολλὰς τέ-
χας Βείγων βασιλεύει. καὶ
ὡς Σιληνὸς παρὰ τὸ Βρι-
μίον ὄρος Μίδου βασιλέ-
υοντο ὥφθη, ὅφρ᾽ ὡς καὶ
τὸ ἐπιτοὶ ὡς καὶ πολυαυθε-
πότατον ὄν. καὶ ὡς ἤχθη
τὸ ζῶον ἐξηλασμένον ἔ-
δειν, ὡς ἐν ἀνθρώπῳ φύσις.
καὶ ὅπως αὐτῷ χρυσὸς ἐρί-
νετο, τὰ εἰς τελευτὴν πα-
ρίμματα ἀπαγαγεῖν καὶ ὡς

H h ij

διὰ τοῦτο πείσας τὸ ὑπὸ κοινὸν
 αὐτῶν Εὐρώπης διαβῆναι τὸν
 ἑλλησποντον, ὑπὲρ Μυσίαν
 ὤκησε, Φρύγας αὐτὴν Βει-
 γων, βραχὺ π. παραλλαγί-
 σης τῆς λέξεως, μετυνομα-
 δέντας· Μίδω δὲ πολλὰς
 ἔχων ἀπαγγέλλοντας αὐτῷ,
 τὰ ὅσα ἐλέγετό τε καὶ ἐ-
 παρήτετο τοῖς ὑπηκόοις, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἀνεπιβου-
 λεύτῳ τῇ βασιλείᾳ ἔχων,
 καὶ εἰς γῆρας ἐλθὼν, μακρὰ
 ὥτα ἔχειν ἐλέχθη, καὶ κατ'
 ὁλίγον ἢ φῆμι, ὅντι ὥτα πᾶ
 μακρὰ μετεπίει· καὶ ἀπὸ
 τοῦ σκῶψαι τὴν ἀρχὴν, ὁ λόγος
 ἔργον ἐστὶν ὀπισθεύει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ β.

Δ Εὐτέρῳ περὶ Βυβλίδος· ὡς παῖς ἦν Μι-
 λητῷ, ἔχων ἐξ αὐτῆς ἀ-
 δελφὸν Καῦνον· ὥς κοινῶς δὲ
 Μίλητον τῇ Ἀσίᾳ, ἣν ὕστε-
 ρον μὲν Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθη-
 ναίων μὲν Νηλεὺς ὀρμηθέν-
 τες ὤκησαν. τὸ δ' ἐνέμοντο
 Κάρες, ἔστι μίγα κομη-
 θὼν οἰκόντες. Καῦνος δὲ ἐ-
 ρως ἐγείρεται ἀμήχανος τῇ
 ἀδελφῇς βυβλίδος, ὡς δὲ
 ἀπὸ τῆς ἡλικίας πολλὰ κινήσεις,

que per hoc persuasis subditis,
 ex Europa in Hellespontum
 trajicere, ultra Mysiam inco-
 luerit, Phrygibus pro Brigi-
 bus parvâ vocis immutatione,
 suis appellatis. Porro Midas,
 quod multos haberet inter-
 nuntios eorum quæ & dice-
 rentur à subditis, & gereren-
 tur, atque ita tutius ab insi-
 diis usque in extremam æta-
 tem imperium administraret,
 longas habere aures dictus
 est: quas etiam paulatim fa-
 mâ in asininas commutavit.
 Ita è loco initio sumpto, ve-
 rum esse tandem, quod dice-
 batur, creditum est.

NARRATIO II.

Altera narratio de By-
 blide instituitur. Filia
 hæc fuit Mileti, fratrem ha-
 bens Caunum. Habitarunt
 verò Miletum Asiæ, quam
 post quidem Iones illi, qui
 Athenis cum Neleo profecti
 erant, tenuerunt, tunc au-
 tem Cares eam incolebant,
 populus frequens, ac vicatim
 habitans. Caunus hic impo-
 tenti correptus amore Bybli-
 dis sororis, cum ea potiri non
 posset, multa licet movisset,

terram illam deseruit. Qui ubi non comparuit, doloribus plurimis affecta Byblis, paternam & ipsa domum reliquit, & per deserta diu oberrans, atque ob frustratos amores animo fracta, nexo de zona laqueo, ex nuce seipsam suspendit. Inde flente illa, lachrymæ fluxerunt, fonsque hinc enatus, quem Byblida indigenæ nominant. Caunus ipse vagus interim oberrans, in Lyciam tandem pervenit. Illic ipsi Pronoë, una è Naïadibus, flumine emergens, quæ Byblidi accidissent, narrat, utque amore sit coacta mori. Suadet insuper sibi ut connubio jungatur, quo ejus oræ regnum occupet, quod in eam jam collatum fuerat. Ita Caunus è Pronoë Ægialum sustulit, qui & ipse regnum, patre defuncto, tenuit: collectoque populo sparsim habitante, urbem flumini impositam exædificavit magnam atque opulentam, quam de patris nomine Caunum appellavit.

ἔξῃσι δ' ἡγὺς οὐκείνης. καὶ ἀφανιδάντῃ, μυνίφ' ἔχει κατεχομένη ἡ Βύβλις, ἐκλείπει καὶ αὐτὴ τὴν πατρὸς οἰκίαν· καὶ πολλὰ ἐρημίαν πληυνθεῖσα, καὶ πρὸς τὸς ἀτελεῖς ἡμέρας ἀπαγορεύσα βρόχον τὴν ζώνην πνὸς καρύας καδάψασα, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. ἔνθα, κλαύουσα αὐτῆς, ἑρρύνει τὰ δάκρυα· καὶ κρήνῃ αἰῆκε, Βυβλίδα τοῖς ὀπχωρίοις ὄνομα. Καὺν δ' καὶ πανώρμῃ εἰς Λυκίαν φθάνει, καὶ τέτῳ Περγόῳ, γαῖς δ' ὡς αὐτῇ, ἀναδύσασθαι παταμοῦ, τά τε σωενεχθέντα τῇ Βυβλίδι λέγει, καὶ ὡς ἐχρήσατο πρὸ ἔρωτος διηγήσῃ· καὶ πείθει αὐτὸν αὐτῇ ὅτι τὸ δ' χάρις λαβεῖν δ' βασιλείαν, καὶ γὰρ εἰς αὐτὴν αὐτῇ πῶ. σωοικῆται, ὃ δὲ Καῦνος ἐκ τῇ Περγόῳς ἵκται Αἰμαλὸν· ὃς καὶ ὠθαλαβὸν τὴν βασιλείαν, ἐπὶ ὃ πατὴρ ἐπιτάττει, ἑδροισί τε δ' λαὸν πορεύσας οἰκόντα, καὶ πόλιν ἑκπῶσι ὅτι πρὸ πατὸς μεγάλῃ καὶ ἐνδαίμονα, Καῦνον ἀπὸ τῆ πατρὸς ἐπονομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ 3.

NARRATIO III.

Η Παρὰ τὸν Γόνιον
 πάντων Σχεΐαν ἥσους,
 ἔχ' ἐκάς ἕσα τῆς ἡπείρου, καὶ
 ἔξ' ἡ καραυνείων ὀρεῶν, λέ-
 γεται. αὕτη Φαίακας ἔχον
 οἰκήτορας, τὸ πρῶτον
 αὐτόχθονας. ἔδυσθ' ἁ-
 λὸν τὴν ἐπινυμίαν ἀπὸ π-
 νθ' ἔξ' ἐπ' αὐτοῦ βασι-
 λείας· ὅτερον δ' ἐφ' ἡ κη-
 σαν αὐτὴν μοῖρα κορινθίων,
 καὶ τότε ὄνομα εἰς Κορ-
 κύραν μετέβαλε· καὶ τῆς
 περὶ ἐκεῖνα θαλάσσης ἡρ-
 ξε. Φαίακθ' δὲ [τῶ] τῆς
 νήσου βασιλεύονθ' , οἱ
 ἦσαν Ἀλκίνοιο καὶ Λοκρὸς
 σαπιάσαντες, σωείησαν
 πάλιν ἐφ' ἡ βασιλεύον Ἀλ-
 κίνοιο μὲν τ' Φαιακίδος, Λο-
 κρὸν δὲ κειμήλια καὶ μοῖ-
 ραν λαβόντα ὅς ἐστινος,
 ἀποικίζοντα τ' χώρας. ὅς
 καὶ ἐπὶ Ἰταλίας πᾶσας
 ξενίζετο. ὅθεν Λατίνω
 Ἰταλῶν βασιλεῖ, δίνῃ πρὸς
 γάμον καὶ τ' θυγατέρα Λαυεί-
 νῳ, διὰ ταῦτα ὡς συγγενεῖς
 Φαίακας Λοκρὸς τὺς ἐν Ἰτα-
 λίᾳ προσποιεῖντο. ὃς ἦ Ἡρα-
 κλῆς καὶ ἐκεῖνο χαρμὴν τὰς

AD Ionium mare Sche-
 ria insula non procul
 Epiro, & Cetauniis monti-
 bus sita dicitur. Hæc Phæacas
 incolas tenuit, qui initio qui-
 dem indigenæ fuerunt, impo-
 sito huic nationi nomine à
 quodam ejus regionis rege,
 donec post Corinthiorum
 pars eò commigravit, no-
 ménque exinde commutavit,
 ut Corcyra diceretur, quæ &
 maris ibidem imperium ha-
 buit. Phæacæ autem insulæ,
 rege mortuo, liberi ejus Al-
 cinous & Locrus inter se dis-
 sidentes, ita tandem conve-
 nerunt, ut Alcinous quidem
 Phæacidi imperaret; Locrus
 verò pretiosas opes mobiles,
 partemque populi auferens,
 regione excederet; in Italiam
 igitur adnavigans, à Latino
 Italorum rege hospitio acce-
 ptus est, qui filiam quoque
 suam Laurinam eidem nuptui
 dedit: qua etiam ex causa
 Phæaces Italicos hosce Lo-
 crenses in cognatos adscive-
 runt. Accidit deinde ut Her-
 cules eadem tempestate ele-

gantes Geryonis boves ex Erythia abigens, in Italiam adveniret, atque à Locro humaniter hospitio exciperetur. Has itaque Latinus boves cùm filiam invisens fortè aspexisset, cupiditate ductus, & ipse abegit. Qua re cognitâ, Hercules telo ipsum trajectum occidit, bovesque recepit. Locrus ibi Herculi metuens, ne quid gravius forsitan à Latino pateretur, (qui eccellente erat & animo & corpore) mutatâ veste in hospitis auxilium egressus est. Hercules verò currentem ipsum intuitus, aliúmque esseratus, qui subsidium ferre Latino maturaret, misso jaculo interimit. Ubi tamen postea rem cognovit, amicum luxit, ac justa illi persolvit; vitâque cùm decessisset, populo apparens, urbem in Italia condere eodem loco jussit, ubi Locri sepulchrum fuit. Hinc nomen urbi manet, quæ vel ipso sui nominis vocabulo Locrum honorat.

τῷ Γηρύονι περικλεεῖς ὄσαι βόες, ὄσας ἐξ Ερυθίας ἐλαύνων, εἰς Ἰταλίαν ἀφικνεῖται, καὶ ξενίζεται φιλοφρόνως παρὰ τοῦ Λοκροῦ. ὃ δὲ Λατῖνον πρὸς τὴν θυγατέρα ἐλθὼν, τὰς βῆς ἰδὼν, ἠρώδῃ τε καὶ ἤλαυνεν. ὁ περ ἀμαμαθῶν Ἡρακλῆς, ἐκείττον τόξον βαλὼν, ἀνείλε· τὰς δὲ βῆς ἀνέκομισε. Λοκρὸς δὲ δειδώς παρὰ τοῦ Ἡρακλεῖ, μὴ τι θεινὸν ὑπὲρ Λατῖνε πάθῃ (ὡς γὰρ Λατῖνον σώμα πηχυναῖον καὶ ψυχρὸν) ἐξελαύνει ὅτι βοηθήσῃ ξενιδόντι, ἀμειψάμενον καὶ σολῶ. Ἡρακλῆς δὲ ἰδὼν αὐτὸν θύοντα, καὶ νομίσας πνῆσθαι ἄλλον, πρὸς ἐπικεῖαν σπείδοντα Λατῖνον, βαλὼν ἄτρακτον κλείνει. ὕστερον δὲ μαθὼν, ἀπολοφύρσει μὲν, καὶ τὰ ὅσα αὐτῷ ἐπέτελεσε καὶ μετὰ ταῦτα δὲ ἐξ ἀνδρόπων, ἔχρησε, φάσμα πφανεῖς παρὰ λαῶν, πόλιν οἰκίζεν ἐπ' Ἰταλίας. ἐν ᾧ ὡς τὸ σῆμα τῷ Λοκρῷ. καὶ δια-

μένει τῇ πέλοι τῆνομα πμῶσθ τῇ κλήσει δὲ Λοκρόν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Δ.

NARRATIO IV.

ΗΤοίνυν τετάρτη διήγησις, τὰ περὶ Ολυνθοῦ τῆς πόλεως, καὶ Στρυμόνου τῆς Θρακῶν βασιλείας, ἀπαγγέλλει. ἣ καὶ ὁ πάλαι Ἴωνεὺς πρῶτος ἐπώνυμος. καὶ ὅτι παῖδες αὐτοῦ τρεῖς γένοντο, Βράγγας καὶ Ρῆσος, καὶ Ολυνθός, καὶ Ρῆσος μὲν ὅτι Τελείαν Πειράμω συστράδας, αἰαρεῖν χρεὶ Διομόδου· Ολυνθὸς δὲ λέοντι συστὰς ἐκέσθη, ἐν πνιγνῇ κωμησίῳ θνήσκον· καὶ Βράγγας ὁ ἀδελφὸς πολλὰ καλολοφύμενος καὶ συμφορὰν, Ολυνθὸν ὃν περ ἐτελεύτησε τότῃ ἀπῆλθε. εἰς Σιδονίαν δὲ ἀφικόμενος, πόλιν ἔκτισεν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, Ολυνθὸν αὐτὴν ἀπὸ τῆς παιδὸς ὀνομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Ε.

ΗΠέμπτη τὰ περὶ Ρηγίνου καὶ Εὐνόμου τῶν Λοκρῶν, τῶν κινναρῶδων καὶ ἰσοείων ποίεται, καὶ ὡς εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο. καὶ ὅτι ποταμῷ διορίζεσθαι Ρηγῖνοί τε καὶ Λοκροὶ (ἄλλῃ ὄνομα τῆς ποταμῷ) οἱ μὲν ἀφάνοις, ἢ δὲ

QUarta narrat de Olyntho oppido, & Strymone Thracum rege: quo item nomine fluvius ille appellatus, qui olim Ioneus dicebatur. Huic tres referuntur nati esse filij, Brangas, Rhessus, & Olynthus. In his Rhessus, pro Priamo ad Ilium militans, Dromedis manu caesus occubuit. Olynthus ultrò cum leone in venatione congressus periit, quem Brangas frater infelicem casum vehementer deplorans, eodem, quo cecidit loco sepeliendum curavit. In Sithoniam verò delatus ipse, urbem ibi condidit, felicem sanè ac magnam, quam Olynthum pueri de nomine nuncupavit.

NARRATIO V.

Quinta de Rhegino quodam, & Eunomo Locrensi citharædis. Refert hos venisse Delphos: Rheginos autem atque Locrenses flumine, cui nomen Alex, separari: & illos quidem multas, Locrenses verò vocales habere

habere cicadas. Cum Rheginò item contendentem Eunomum, cicadæ cantantis auxilio vicissè adversarium. Cùm enim septem fidibus cithara esset instructa, unâque chordarum rupta diffilisset, citharæ advolans cicada reliquum cantus supplevit.

NARRATIO VI.

MAntus hic atque Apollinis F. matre extinctâ, pro sorte velut hæreditariâ Clarium Apollinis oraculum obtinet. Eadem autem tempestate Calchas Colophonem venit, qua Mopsus oraculum tenens vaticinabatur, post Trojæ excidium errando jactatus. Cùm igitur diu multumque inter se contenderent, Amphimachus tandem Lyciorum rex litem diremit. Mopsus enim ad bellum exeuntem prohibuit, victum iri denuntians: Calchas contrâ victoriam pollicens, ad exeundum hortabatur. At, victo deinde Amphimacho, Mopsus majori est honore affectus, Calchas seipsum occidit.

Λοκρίς ᾧ δόντας ἔχει τὰς τέττιγας. καὶ ὡς ἐρίζων Εὐνομόν τῳ Ρηγίνῳ, τίττιγόν ᾧ δὴ κρατεῖ τῷ ἀνταγωνιστῇ. ἐπαχρόσθου γὰρ τότε τῇ ἀρμονίας ἔσσης, καὶ μαῖ ῥαγείσσης τῆς χορδῶν, τίττιξ ὀπιπταῖ τῇ κιδάρα, τὸ λεῖπτον ἀντεπλήρωσι τῆς ᾧ δὴς.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Γ.

ΩΣ Μόψον ὁ μάστις, καὶ Ἀπλλων τῆς μυστὸς πλάτυσσας, ἐκδίχεται κλῆρον τὸ ἐν Κλάρῳ Ἀπλλων μαρτεῖον. κατ' ἐκείνο δὲ χειρὶ ἀφινεῖται Κάλχας εἰς κολοφῶνα, ἐν ᾧ Μόψον ἔχων μαρτεῖον, ἔχευτο μὲν Τροίας πανώλυνον ἄλωσαν. ἦειζον ἔνθ' ὅτι πολὺ ἀλλήλοισι, καὶ Ἀμφίμαχον ὁ Λυκίων βασιλεὺς λύει τιμὴν εἶναι. ὅτι πλεμονὴν ἐξίοντα Μόψον μὲν ἐκώλυσεν, ἦσαν ὡραπαγγέλων: Κάλχας δὲ ἐπίστρεψε νίκῳ σημαίνων, καὶ ἠπῆαται. καὶ Μόψον μὲν ὅτι μάλλον ἐπιμήδη, Κάλχας δ' αὐτὸν διέχρησεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ζ.

NARRATIO VII.

Διηγῆται, ὡς Φιλάμ-
μων παῖς Φιλονίδου,
ἢ γένονεν ἐξ Βωσφόρου καὶ
Κλεοβοίας, ἐν Θωρίκῃ τῇ
Ἀπικῇ, ὅς ἐστι * Φιλάμ-
μων ὑποφύης τὸ πᾶν
ἐγένετο. μᾶλλον δὲ ἦν
φῶν ἐρεῖ ὅτι νεανίης, καὶ
ἐγκύμων γίνεται. αὐδὲ μέ-
νη δὲ ἀπαίρει Πελοποννή-
σου. καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν πα-
ραφρομένην, ἤκτει κῆρυ
Θάμυριν· ὅς ἡλίσσας, ὅτι
τοσῶτον ἦκε κινδυνεύσας,
ὡς καὶ βασιλέα σφῶν, καί-
περ ἐπύλυτον ὄντα, Σκυ-
θίας ποιήσασθαι. ἐρίσας δὲ
ταῖς Μούσαις ὑπὸ ὧν δὲ
καὶ ἀθλων τῶν νικῆσαντι
τιθέντων· ἐκείνῳ, μὴ τὰς
μουσῶν γάμοις, ἐκείναις
δὲ ὅς ἐλοιποντο ἦν αὐτῷ,
ἐξέκοπεν τὰς ὀφθαλμοὺς ἐκ
τιθέντος.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ η.

NARRATIO VIII.

Περὶ Πρωτίως τῆς Αἴγυ-
πτου μάστιγος διηγῆται,
ἢ ἡ θυγάτηρ Θεονόη ἐρεσθίσου
Κανώου (ὡς δὲ δὲ ὅτι κυ-
βερνήτης Μενελάου τῆς Τροίας)

Refert Philámonem Phi-
lonidis filium, ejus quæ
Bosphoro & Cleobœa in At-
ticæ Thorico nata est, excel-
lenti corporis pulchritudine
fuisse. Nympharum itaque
unam adolescentis amore ca-
ptam, uterum etiam ex illo
gestasse, ac præ verecundia
ἐ Peloponneso digressam, &
littori [adverso] appulsam
Tamyrin peperisse. Qui cū
ex Ephebis excessit, eam est
fidibus canendo laudem con-
secutus, ut regem eum sibi,
tamen si peregrinus esset, Scy-
thæ crearint. Cantu verò
cū ipsis Musis contendens,
præmiisque victori proposi-
tis, illi quidem Musarum
conjugium; Musis verò,
quod ejus cūque delegif-
sent; canendo superatus,
oculorum luminibus orbatus
est.

DE Proteo Ægyptio vate
narrat, cujus filia Theo-
noë Canobi (is Menelai il-
lius Trojani nauclerus erat)
amore capta, voto frustra-

tur. Addit quomodo Canobus formosus adolescens, abeuntibus ex Ægypto, qui ad eam appulerunt, Menelao atque Helena, à vipera morsus, tibia tabefacta, post non diu interiit, & à Menelao atque Helena, in Ægypto sepultus sit: ubi nunc quoque cognominis ei civitas condita est. Quin & ultimum Nili fluminis ostiorum *Canobus*, vel *Canobicum* à Naucloero illo nomen trahit.

NARRATIO IX.

Nona de Semiramide narratio est. Hanc non uxorem, ut alij prodiderunt, sed filiam fuisse Nini tradit: & ut breviter dicam, quæcunque alij Attosæ Assyriæ attribuunt, hic ad Semiramidem omnia retulit: haud scio, an quia duobus eam nominibus appellatam censuit: an eorum quæ de Semiramide narrantur, peritior non fuerit. Refert item Semiramidem clàm primùm, & ignaram cum filio suo concubuisse: sed deinde cognitare, viri etiam loco publicè

ὑποπυγάνει· καὶ ὡς ὁ Κάτω-
 Ϟ θαλὸς καὶ νέθ, ἀφαι-
 ροντῶ Μελέαυ ἀπ' Αἰ-
 γύπτου καὶ Ελένης, καὶ περὶ
 οὐρησμένων τῇ γῇ, καὶ
 ἐχθρὸν δακδεῖς, καὶ σα-
 πὶς πὶ σέλεθ· μίτ' ὅ πο-
 λὺ θνήσκει· καὶ Μελέαυ καὶ
 Ελένη θάπτουσιν αὐτὸν ἐν
 Αἰγύπτῳ, ὅ νυν ἐπώνυμῶ
 ὀνομασθῆναι πόλιν. καὶ τῷ Νείλου
 ὑπομάτων τὸ πλεονέκτον ὁ
 Κάτω Ϟ, ἢ Κανωκεῖον, ἐκ
 τῷ κωερνήτε πλὴν ὀνομασίαν
 ἔλκει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Δ.

Η Εἰνάτη τὸ σέλι Σε-
 μεράμιδος λέγει· καὶ
 Σεμίραμιν ὅτι γυναικα κα-
 τὰ τὰς ἄλλας φησὶ Νίνε
 ἠγάθει, ἀλλὰ θυγατέρα
 καὶ λόγῳ ἐντὶ, ὅτι οἱ ἄλ-
 λοι σέλι Αἰθίοσης Αωυεῖς
 ἀναχάρεσι, ταῦθ' ἔτις εἰς
 Σεμίραμιν ἀναφέρει· καὶ ἔχον
 δὲ λέγειν, εἴτε δύσιν ὀνό-
 μασι πλὴν αὐτῶν νομίζων
 καλεῖσθαι, ἢ τὰ περὶ Σεμι-
 ράμιδος ἄλλως ἐκ εἰδὸς. λέ-
 γει δ' ὡς ἡ Σεμίραμις αὐτῇ
 καὶ ἡ ἡ λάθρα καὶ ἀγνοῖ-
 σαι, μυστα· εἴτε γυναικα,
 αὐτὰ ἐν τῷ φανερῷ ἔχει.

καὶ ἐξ ἐκείνου, ὡς πρὶν
βελυκτὸν ὄν, Μήδοις καὶ
Πέρσαις καλὸν καὶ νόμιμον
ἔδοκε μνηστῶσι μίγνυσθαι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ι.

Ως Οἰδῶν ὁ Ποσειδῶ-
ν καὶ Οὐρανὸς τῆς Θερ-
κίας Κερρόνησος βασιλεὺς,
ἡμῶν θυγατέρα Παλλήνην
ἐκ Μενειδίδος νύμφης. ἡ
πολλῶν μνησδιομένων, ἄ-
θλον ἔκριντο. τῇ μάχῃ κερ-
τήσαντι Οἰδῶν, καὶ τῇ κό-
ρῃ ἔχεν καὶ τὴν βασιλείαν.
ἀναιρεῖται ἔν τῳ τῷ γάμῳ
δι' ἄθλων Μέρως ὁ Ἀντι-
μεσίου βασιλεὺς, καὶ Περ-
σῆς ὁ Μυγδονίας. ἔπειτα
Οἰδῶν ὀρίζει, μὴ πρὶν αὐ-
τὸν, ἀλλ' ὡς ἀλλήλους δια-
μάχεσθαι τὰς μνηστῆρας, καὶ
τῇ νικήσαντι τὸ αὐτὸ ἄθλον
εἶναι. διαγωνίζεσθαι τοίνυν Δρύας
καὶ Κλίτῳ καὶ Πίπῃ Δρύας
δούλῳ Παλλήνης. ἔτι διαγω-
νίσας Οἰδῶνι ἑμίλλει δίκην
* θάνατον Παλλήνῃ δίδναι,
εἰ μὴ Ἀφροδίτῃ νυκτὶς ἐπι-
φοιτήσασα πᾶσι τοῖς πολί-
ταις, τῇ κόρῃ ἤρπασε θανά-
τον. καὶ τελευτήσαντ' ὅτῃ
πατρὸς, Παλλήνῃ καὶ Κλίτῳ
τῇ βασιλείαν ἐκδύχοντα, καὶ
τὸν ὄνομα.

habuisse. Ex eo itaque tem-
pore, quod prius execran-
dum habebatur, Medis ac
Persis jus fasque visum ma-
tribus commisceri.

NARRATIO X.

Oetho Neptuni & Ossæ
filius, Cherronesi Thra-
ciæ rex, filiam ex Mendeide
Nympha sustulit Pallenen:
quam cum multi ambirent,
præmium ei positum est, qui
Oethonem pugnando supe-
rasset, ut & filia, & regno
potiretur. Igitur interfecti
pro nuptiis hisce certantes,
Merops Anthemusiæ, & Pe-
riphetes Mygdoniæ reges.
Hinc decretum ab Oethone,
ne secum amplius, sed inter
se proci dimicarent, idemque
victori præmium fore. Depu-
gnarunt ergo Dryas & Clitus,
cæsusque Pallenes fraude
Dryas. Id ubi rescivit Oe-
thon, pœnas Pallene morte
dedisset, nisi Venus nocte
cives omnes appellans, puel-
lam morti eripuisset. Parente
verò fati extincto, Pallene &
Clitus regnū adepti, & à Pal-
lene regio nomen est mutuata,
ἀπ' αὐτῆς χώρα Παλλήνη ἔλα-
βεν ὄνομα.

NARRATIO XI.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ια.

DE Herculis sacrificio commemorat, quod Lindij cum execratione ipsi immolant, utque originem hoc ab aratore quodam Lindio duxerit, qui, cum Hercules alimenta pro Hyllo puero postulare (quem admodum adhuc juvenem in via sibi adjunxerat) non tantum cibum non præbuerit, sed etiam convitiis incesse- rit. Qua Hercules indignatus re, alterum boum ejus mactans, cœpit ipse epulari, & puero porrigebat: agricola interim eminus ei imprecante. Verum Hercules imprecationes irridens, nunquam se suaviores affirmabat gustasse epulas, quam quæ imprecationibus conditæ fuissent.

Η Ενδεκάτη τὰ πρὸς τῆς Ηρακλέους θυσίας, ὡς Λίνδιοι μὲν ἀπ' αὐτῆς θυύουσιν αὐτῷ, διέξουσιν· καὶ ὡς ἔσ' ἀρχὴν ἀπὸ πινυτοῦ ἀερωτῆρος Λινδίου, ὅς, ἐπεὶ προσφαίηται Ηρακλῆος ὑπὸ Τλλυτῆ παιδὶς, ὃν κομίδῃ ἴονον χῆτι τὸν ὀδὸν συνεπύγητο· αὐτὴ δὲ μὴ φραγεῖν, καὶ προσέβουεν. Ηρακλῆς δὲ χαλεπήνας, ἵνα ἤν' βοῶν κατασφάζας, αὐτὸς τε δοῖν αὐτῷ, καὶ τῷ παιδὶ δίδωσιν· ἡρᾶτο δὲ πέρρωδον ὁ ἀερωτῆρ. καὶ ὁ Ηρακλῆς γάλατι διδύς τὰς ἀράς, ἐδίποτε ἀποφάγγετο δοῖνις ἡδίων· ἀπολαύσαι, ἢ τῆς μὲν ἤν' ἀεῶν.

NARRATIO XII.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιβ.

QUædam continet de Troe Erichthoni filio, & Dardani nepote qui in regione Idæ [monti] vicina re- gnavit: genuitque ex Callirhoe Scamandri filia Ilium (à quo Ilium nominatum) & Asfaracum, & Ganymedem,

Η Δωδεκάτη τὰ πρὸς Τροῦς τοῦ Βερχθονίου τοῦ Δαρδάνου διαλαμβάνει, ὅς ἐβασίλευσε ἤν' περὶ τῷ Ἰλίῳ χειρῶν· καὶ θυγατέρα Καλιρρόης τῆς Σκαμάνδρης Ἰλιον (ἐξ ἑπὶ Ἰλιον) καὶ Ἀσάρακον καὶ Γανυμήδεα,

I i iij

ὃν ἤρπασεν Ζεὺς. Ἀσάρην κ-
 δὲ σὺν τῷ πατρὶ Δαρδανί-
 νῳ ἐβασίλευσεν, καὶ ὡς
 ἔτετο ἔθ' Τροίαν βασιλεῖον.
 Ἰλῷ δ', ὃς κήρει τὸ Ἰλιον,
 κρατὶ μάχῃ βεβρύκων βα-
 σιλέως Βύζης ὄνομα, καὶ
 ἐπὶ μάχῃ τὸ Ἰλιον αἶρεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιγ.

Τ Ἀπὸρὶ Αἰθίλλαι διέ-
 ξουσιν, ἥ τις ὡς θυ-
 γάτηρ. μὲν Λαομέδοντος
 ἀδελφὴ δὲ Πειάμω. ταύτῃν
 Πρωτσίλαος ἐξ Ἰλίου μὲν
 ἔθ' ἄλλων ναυσὶν ἄγων
 αἰχμαλώτων, εἰς τὸν μετα-
 ξὺ Μένδης καὶ Σκιδόνης μὲν
 πολλὰς χειμῶνας μόλις ὀρ-
 μίζονται. καὶ πρὸς ὑδρῶν
 τῇ περὶ Πρωτσίλαον ἀπαύ-
 των τῇ Αἰγάλῃ ἀώδεν
 πρὸς τῇ χώρῃ ἀναδραμόν-
 των· ἀλλὰ τε ἡ Αἰθίλλα τῇ
 συνοικισμένη εἰπύσῃ,
 καὶ ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς
 ἔλλησιν εἰς τὴν ἑλλάδα, χυ-
 σὲς αὐτῶν δόξειε τὰ τῆς
 Τροίας κακὰ. πείθει πῶς
 εἶναι ταῖς ναυσὶ, καὶ κα-
 ταμένεσσι σὺν ἐν ταῖς ἐν τῇ
 χώρῃ καὶ ἄκοντες οἱ ἔλληες,
 καὶ πάλιν κήρει Σκιδόνῃ,
 καὶ συνοικίεσσι.

quem Jupiter rapuit. Assara-
 cus hic unā cum patre Dar-
 daniæ imperavit, quæ erat
 Troium regia. Ilus autem
 exædificavit, vicinque pugna
 regem Bebrycum, cui Byzæ
 nomen, & Ilium in immen-
 sum auxit.

NARRATIO XIII.

R Efert de Æthilla, quæ
 filia Laomedontis, &
 Priami soror fuit. Hanc Pro-
 tesilaus cum aliis captivis ex
 Ilio navibus avehens, Men-
 dem inter & Scionem post
 varias tempestates vix naves
 appellit: cūque aquatum
 Protefilaus cum suis omni-
 bus longius à littore ad in-
 teriora regionis loca pro-
 curreret, tum inter cæte-
 ra Æthilla reliquas allo-
 cuta captivas: Si, inquit,
 cum Græcis in Græciam ab-
 ducimur, aurea nobis, quæ
 ad Trojam pertulimus ad-
 versa, videantur. Persuasit
 itaque navibus ignes immit-
 tere, hinc vel invitum cum ipsis
 Græci in eadem illa regione
 remanent, urbemque Scio-
 nem ibi conditam unā habue-
 runt.

NARRATIO XV.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιδ.

E St de Endymione, qui Aëthuo Jovis filio, & Protogeneia Deucalionis filia natus, binos suscepit liberos, Eurypylen, & Aetolum. Hic è Peloponneso patria ditione excedens in oppositam regionem cum sequentium turba, pulsus Curetibus, commigravit: & pro Curetide, Aetolia nominari fecit. Eurypyles verò, & Neptuni filius Elis, mortuo avo materno Endymione, regnum suscepit, conditamque ab Endymione urbem Elim nominavit.

ἡ προσδεῖσις πόλις ὑπὸ Ενδυμίωνος

NARRATIO XV.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιε.

DE Pheneatenfibus, & Cerere, atque Proserpina, quam Pluto raptam, matre in sciâ, ad infera regna abduxit, utque Pheneatenfibus Ceres, quod ipsi locum ostendissent, quâ descenderetur (erat hiatus in Cyliâ) cum alia bona sit largita, tum quod nunquam permissura esset, ut centum Pheneatenfes in bello caderent.

TA μετ' Ενδυμίωνος ἰσορρεῖ ὅπ τι παῖς ἦν τῷ Διὶ, καὶ Πρωτογενείας Δευκαλίωνος, καὶ ὡς δύο τῶκοι παῖδας Εὐρυπύλλῳ καὶ Αἰτωλῶν· ὅς ἐκ πελοποννήσου ἤσαν πατρῶν λίπων ἔρχην, εἰς τὴν ἀντίπεραν ταύτης γῆν μὲν τὴν ἐπομένην μοῖραν Κυρήνης ὀρεβαλῶν, ὣς κησὶ καὶ ἀπὸ Κυρήνης Αἰτωλίδαν καλεῖσθαι δίδωσιν. ὃ δ' Εὐρυπύλλης καὶ Ποσειδῶνος παῖς ἦεν, πελοπόννησον τῷ μακροπρότερος Ενδυμίωνος, τὴν βασιλείαν ἐκδέχεται, καὶ τῇ ἑλῖν ἐπὶ νηυσὶν ἔδωκε.

ΠΕΙ ΦΕΝΕΑΤΩΝ καὶ ΔΗΜΗΤΡΟΣ καὶ Κόρης, ἣν Πλούτων ἀπάσας, καὶ λαβὼν πρὸς μνητερεῖα, εἰς τὰ πρὸς βασιλείαν ἤγαγε καὶ ὡς Φενεάταις μνηύσας, Δῆμηται τὸ χρεῖον, δι' ἧς ἡ χάρις δος (ἣν δέ τι χάσμα ἐν Κυλίνῃ) ἀλλὰ τε ἀγαθὰ ἐχαρίεπατο, καὶ μηδέποτε ὑφ' ἑαυτῶν ἀδρῆς ἐχάτον Φενεατῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ 15.

NARRATIO XVI.

ΤΑ πρὸς Προμάχῳ καὶ Λευκοκόμῳ ἑκ Κνωσίων (πόλις δὲ Κρήτης ἡ Κνωσὶς) διέξισιν. ὧς ἔρχετο Προμάχος νεανίης καλοῦ καὶ Λευκοκόμα. ὧς ἀθλα αὐτῷ μεγάλα πρῆταινε καὶ κινδύνων μετὰ ὧς πάντα ὑπέστη Προμάχος, ἐλπίδι καὶ τυχεῖν ὧς δ' ἔτι τυχεύει, καὶ ἀνελυπτεῖ Λευκοκόμῳ, τὸ τελευτῶν καὶ ἀθλων (κερταῖ δ' ἦν περὶ σφαιρίων) ἐν ἑτέρῳ καλῷ νεανίᾳ ὄντιντα περὶ σφαιρίων καὶ ὧς ἐκ ἐρεγκῶν καὶ ζηλοτυπίας, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο.

DE Promacho & Leucocomā Gnossiiis : urbs autem Cretæ Gnossus est. Quomodo Promachus, pulchrum Leucocomā adolescentem adamarit : & quomodo labores atque certamina illi magna, & periculorum plena proposuerit, quæ omnia Promachus potiundi spe superavit. Qui ubi ne per hæc quidem voti compos evasit, Leucocomam vicissim molestia affecit, quando ultimum suum præmium (galea autem erat fama celebrata) alteri cuidam pulchro juveni, Leucocomā spectante, imposuit. Hinc enim zelotypia victus hic, ferro se ipse interemit.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ 16.

NARRATIO XVII.

ΔΙκαῖος καὶ Συλεύος ἀδελφοί, Ποσειδῶντος υἱοί, πρὸς Πήλσον ὄρος Θεσσαλίαν ὧς κεν καὶ ἦν ὁ μὲν Δίκαιος, καὶ ὧς ὀνομάζετο, ἔτι καὶ ἦν. Συλεύα δὲ, ὑβριστὴν ὄντα, Ἡρακλῆς ἀναιρεῖ. ξενίζετα δ' ὑπὸ Δικαίου, καὶ ἐρετὶ Συλεύος θυγατρὸς, ἰδὼν

DIcæus & Syleus fratres, Neptuni filij, ad Peleum Thessaliæ montem habitabant. In his Dicæus quidem erat, quod nomen quoque præfert, justus : Syleum verò injuriam aliis inferentem Hercules interfecit. A Dicæo deinde hospitio exceptus, & amore filiæ Sylej, quam apud illum

illam educari viderat, captus, uxorem eam duxit. Illa interrim peregrè agentis Herculis desiderio amoréque faucibus interiit. Ibi Hercules cum recens mortuæ funeri fortè rediens intervenisset, in ignem unà cremandum se conjecisset, nisi qui aderant exequiis, ægrè tandem dissuadendo prohibuissent. Vicini porro, Hercules jam profecto, puellæ sepulchrum ædificio cinxerunt, ac pro monumento fanum Herculis effecerunt.

αὐτὴν παρ' αὐτῷ σπυρομένην, καὶ ἄγεται εἰς γυναικῶν. ἡ δὲ, ὑποδημισαντὸν Ἡρακλῆα, τῷ περὶ αὐτὸν ἔρῳ καὶ πόθῳ βαλλομένην διήσκει. ὅτῃ περὶ σφάτῳ τῇ κηδείᾳ ἐπανοίαν Ἡρακλῆος, ἔμελλεν αὐτὸν τῇ πυρρᾷ συγκατακαίειν, εἰ μὴ παρόντες λόγους παρεγγροῦσι μόλις ἐκώλυσαν· καὶ ἀπὸ λρόντος Ἡρακλῆα, τὸ σῆμα τῆς κόρης οἱ πρὸς οἰκοὶ πρὸς εἰσελθόντες, καὶ αὐτὴν μνήματος, εἰσὲν Ἡρακλῆα ἀπέφηναν.

NARRATIO XVIII.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιη.

LOcri pugnantes, quòd gentis ejusdem Ajax fuerit, in acie instructa vacuum illi locum relinquere solent, perinde ac si in eo ordine constitisset. Ita ergo cum ordinati starent in eo prælio quod ipsis cum Crotoniatis fuit, voluit Autoleon Crotoniates per vacuum illam partem erumpere, hostesque cingere. Verùm à spectro vulneratus in femore, fugit atque contabescere cœpit, donec ex oraculo in insulam Ponti Achilleum (quæ Istrum præterna-

ΛΟκροὶ μαχόμενοι, ἐπὶ συγγυῆς αὐτοῖς Αἴας ἦν, ἐν τῇ ὁδοῦ τῆς χάραν κενῶν ἴσων. ὡς δὴ δὲν Αἴας ἐν ᾧ παρὰ τῇ οἰκῇ. ὁ δὲ περὶ τῶν ἑνὲς ἐν τῇ ὁδῷ Κροτωνιάτης μάχῃ, Αυτολέων Κροτωνιάτης ἡβουλήθη διὰ τῆς διαλέπας. ἵα ἐκποστὶν μέγας, καὶ κακλῶσαι τοὺς πολεμῖες. τῶ δὲ δὲ ὑπὸ φάσματος ἡμῶν, ἀπὸ τῆς καὶ ἐσφακίλιν, ὡς αὐτὸν καὶ χρονοῦν εἰς. ἡ ἐν πόντῳ ἀχίλλειον, νῆσον (ἔστι δὲ αὐτὴ παρὰ τὴν ἑσφακίαν).

Κ κ

τὸν Ἴσθρον ἱερὸν τῆς ταυρε-
κῆς) ἐκείσιν ὄφρα γένηται,
καὶ τὸς τε ἄλλους ἥρωας ἐκ-
μειλιξάμεθ', μάλιστα δὲ τῷ
Αἴαντι τῷ Διοχάρει ψυ-
χὴν, ἰάσθην. καὶ καὶ δὲν ἐξίον-
τα ἀπαγγέλλειν αὐτὸν Σπυ-
ρχῶρι Ελένη κελεύει πλὴν
εἰς αὐτὴν ἄσθην, εἰ φιλεῖ
ταῖς ὀφείσιν παλινωδίαν. Σπυ-
ρχῶρι δ' αὐτὴν ὕμνον
Ελένης σωτῆρην, καὶ πλὴν
ὅψιν ἀνακομίζεται.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΙΘ.

Ως Ψαμάθην ἡ Κροτώ-
πι, ἐξ Ἀπόλλωνος
κύει καὶ τεκῶσα, ἐπὶ τῷ
πατρὶ ἐδεδόκει, ἐκπύθε-
ται, Λῖνον ὀνομάσασα. καὶ
ὁ δεξάμεθ' ποιμὴν, ὡς
ἴδιον ἀνέτρεφε καί ποτε οἱ τῷ
ποίμνῃ κύνες διέσπασαν
αὐτόν. ἡ δὲ ἱερὰ παθήσασα,
κατάφωρος γίνεται πρὸς πα-
τρί, καὶ διχαρίζει αὐτῇ θάνα-
τον* πεπορευόμεναι, καὶ κα-
τάδεσθαι αὐτὴν Ἀπόλλωνος
οἰηθεῖς. Ἀπόλλων δὲ πρὸς τῷ
ἐρωμένῃ φόνον χολωθείς,
λοιμὸν κολλάει τῷ Ἀργεῖ.
ὁ γ' ἔρωμένος ἱερὸν ἀπαλα-
γῆν, Ψαμάθην ἀνείλε καὶ Λι-
νον

viganti supra Tauricam sita
est) delatus, cum alios ibi
heroas, tum verò maximè
Ajacis Locrensis manes pla-
cando, sanatus est. Deceden-
ti autem Helena negotium
dedit, Stefichoro ut nuncia-
ret, si oculos aspectumque
amaret, palinodiam eorum
caneret, quæ in se conspe-
xisset. Stefichorus igitur con-
festim hymnum in Helenæ
laudem composuit, oculo-
rumque lumen recuperavit.

NARRATIO XIX.

P Samathe Crotopi filia ex
Apolline gravida peperit,
patrémque verita infantem
exposuit, Lini nomine indito.
Pastor repertum pro suo
educavit; sed gregis canes
infantem fortè lacerarunt.
Illa verò cum dolore ex eo
valdè commoveretur, de-
prehenditur à patre, qui
corruptam eam, & falsò in
Apollinem vitium referre ar-
bitratus, capitis damnat.
Quare Apollo, ob Amatæ
cædem irâ commotus, peste
Argivos vexavit, consultus-
que de averruncando malo,
Psamathem, & Linum pla-

candos respondit. Illi verò præter cæteros honores illis exhibitos , fœminas etiam cum virginibus ad Linum deplorandum miserunt : quæ cum deplorationes obtestationibus miscerent , non illorum solùm , sed sua etiam infortunia deplorabant. Adeò autem decenter Linum illæ luxerunt, ut ex eo à Poëtis, qui deinceps secuti sunt , in omni penè lamentationum genere Linus decantatus inferatur. Quin & mensem *Arneum* appellarunt , quod inter agnos Linus educatus. Imò sacrificium eidem , festumque diem *Arnida* utrumque nominatum , instituerunt , mactantes eo die , quotquot usquam reperire canes potuissent. At ne sic quidem cessavit malum , donec Crotopus ipse Argos ex oraculo reliquit , conditamque urbem in Megaride Tripodiscium nomine inhabitavit.

νον ἰλάσασθαι. οἱ δὲ πάντες ἄλλα ἐπήμυσαν αὐτῆς καὶ γυναικα ἅμα κόραις ἐπιμπον θρηνεῖν Λῖνον. αἱ δὲ θρήνες ἀπὸ βολίαις μιγνύσαι, τὰς τε ἐκείνων, καὶ τὰς σφετέραις ἀνέκλαιον τύχας. καὶ ὅπως ἦν ἐκτρέψας ὁ δὴ Λίνῳ θρηνῶ, ὡς ἀπ' ἐκείνων καὶ ποῖς ἐπιτα ποιηταῖς, πάντας πάσους παρενθήκη Λῖνῳ ἄδειται. μῆνιά τε ἀνόμασαν ἀνέξον, ὅτι ἀνὰ σὺν Λῖνῳ * σωματεργάφῃ. καὶ θυσίαν ἄγχι, καὶ ἑορτικῶν ἀνίδει, κτείνοντες ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ κυνῶν ὅσας αὐ εὗροσι. καὶ ὅδ' ὅπως ἐλώφα τὸ κακὸν, ἕως Κροτωπὸς καὶ χροσιμὸν ἔλιπε τὸ ἄγριον, καὶ κτίσας πόλιν ἐν τῇ Μεγαρίδι καὶ τριποδίσκιον ὀπικαλίσας, κτήνη κησεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κ.

NARRATIO XX.

T Heoclus Chalcidensis captus à Bisaltis (Thraciæ hi populi sunt , ex adversus Pallenes habitâtes) Chal-

Ως θεοκλῆς ὁ * χαλκιδεύς· αἰχμάλωτος ὑπὸ βισαλτῶν γερνῶς. οἱ δὲ βισάλται, θράκιων ἔθνος, ἀπέναντι Παλλήνης οἰκούν-

τις. ἔτ' ὁ Χαλκίδης μετα-
 πεμφάμενός τ' ἀάδρα περι-
 δίδωσι Βισάλτας· καὶ αὐτοὶ
 περιτον μὲν πρὸ ἀφνιδίῳ ἐτά-
 ραξαν Βισάλτας· εἶτα τει-
 χύρας ποιήσαντες, Βυκόλῳ
 καὶ Δόλῳ αἰχμαλώτῳ παρ'
 αὐτοῖς γαλπημένῳ αἰρῶσι τ'
 πόλιν, ἐκδιώξαντες τὰς Βι-
 σάλτας. τὸν δὲ περιδιδύω
 Βυκόλον, ὥραβαύτης τὰς
 σωθῆκας, κτείνουσι, καὶ μὴ-
 νισ αὐτοῖς διὰ τοῦτο θεοῖσιν
 ἐπίσκηψε. καὶ μὲν χρησμὸν τά-
 φον πεικαλλῇ χάσαντες τὸν
 Βυκόλῳ, καὶ ὡς ἡρώϊδουσιν
 τες, τοῦ καὶ ἀπὸ πλάγῃσαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κα.

Δ Αρδανός καὶ Ιάσων
 παῖδες ἦσαν Διὸς ἐξ
 Ηλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος,
 ὅς κεν Σαμοθράκῳ τῷ νῆ-
 σον. ἀλλ' ὁ μὲν Ιάσων φέσ-
 μα Διὸς αἰχμῶναι βε-
 ληθεὶς, ἐπερρωώθη. Δάρ-
 δανός δὲ ὅτι τὰ δελφῶν
 συγχυθεὶς, εἰς τὴν αὐτῇ
 περὶ γῆν, ἐν ᾗ καὶ πε-
 διὰς πολλῇ, καὶ τὸ ὅρ'
 ἢ Ἰδὴ χερίσιν (ποσίων γ'
 ῥεῖσιν ἐδίπλω μ') διαβαί-
 νει. εἶχε δὲ τὸ κρᾶτος τόπε

cidentēs occultè accersens,
 Bifaltas prodidit. Turbarunt
 itaque primū illi subitā suā
 irruptione Bifaltas, post etiam
 intra mœnia compulsos, &
 Bucoli ac Doli apud eos ca-
 ptivorum operā urbem ca-
 pientes, Bifaltas ejiciunt.
 Bucolum tamen proditorem,
 ruptā fide jam datā cūm oc-
 cidissent, divina propterea
 in eos ira irruit, donec ex
 oraculo pulchrum Bucolo illi
 monumentum ponentes, &
 tanquam heroi sacrifican-
 tes, malum tandem averte-
 runt.

NARRATIO XXI.

D Ardanus & Jason Jovis
 erant filij ex Electra
 Atlantis filia, habitabantque
 Samothraciam insulam. Ve-
 rūm Jason apparens, Cere-
 ris spectrum fœdare stupro
 conatus, fulmine ictus inte-
 riit. Dardanus autem fratris
 exemplo conterritus, in op-
 positam terram, ubi agri mul-
 ti, monsque Ida fuit, ratibus
 (nondum enim navigiorum
 usus erat) profectus est. Ea
 verò tempestate regionem

illam tenebat Teucer Scamandri fluminis, & Nymphæ [Idææ] filius: à quo Teucris incolæ, & Teucris regio. Cum illo Dardanus sermone habito, dimidiam regionis partem accipit: urbemque, ubi ratibus appulsus exscenderat, Dardaniam nomine, ædificavit. Teucro deinde vitâ functo, omnis ea ora in Dardani ditionem concessit.

NARRATIO XXI.

C Retensi puero tanquàm pro amasio datus est draconis fœtus. Hunc eo usque educavit ille, studiosèque curavit, dum grandior factus metum etiam incolis injiceret. Coëgerunt itaque puerum in solitudinem draconem deferre. Et paruit ille, multum plorans. Tandem verò cum ad venationem aliquando adolescens egressus in latrones incidisset, opemque inclamasset: agnitâ voce draco, & corporibus se se implicans, prædones occidit, atque adolescentem, veteris signa necessitudinis ostendens, periculo eripuit.

τὴν χώραν, ὃ Σκαμαίδου τῷ ποταμῷ καὶ νύμφῃς Τευκροῦ. ἐξ ἧς Τευκροῦ τε οἰκῆτορες, καὶ Τευκρία ἡ γῆ· ἣν ὅτι καὶ λόγῳ σωυελδῶν Δάρδανου, λαμβάνει τὴν ἡμίσειαν καὶ πόλιν, ἐν ᾗ τὴν χερσὶ ἀπέβη, κτίζει Δαρδανίαν. ὕστερον δὲ τελευτόσαντος Τευκροῦ, ἡ παῖς τῆς χώρας εἰς αὐτὸν ἀγχοῦ περιήλθεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κβ.

Μ Εἰσακίψας Κρητὴν γῆν νημα δράκοντος ἐρεσθῆς ὠρεῖται, ὃ ἔτρεφε τὴν καὶ ἐπιμαλεῖτο, ὥς ἡυξήθη, καὶ φόβον ἐγενοίετο ὁ δράκων τοῖς ἐπικρωέουσιν. ἔπειτα γὰρ τότε ἡνέγκασαν τὸν μειράκιον, ἐκδεῖναι τὸ θηρίον ἐπὶ τῇ ἐρημίᾳ καὶ πολλὰ κλαῖον, ἐξέειπετο. ὕστερον δὲ ὅττι θῆραν ἐξελεδόντος τῷ μερακίῳ, καὶ ληστῶν περιπλοῦντος, καὶ ἀνακαλυμένῃς τὴν βοηθήσαντας. ἀναγνωρίσας ὁ δράκων τὸ φωνῶν, τὸν μὲν ληστὰς διέφθεκτον, ἐκάστω περιέληθε· σημανεῖα ἣν πρὸ παιδὶ παλαιᾷ αἰδιότητος ἐνδιέξαμενος, ἀπαλλάσσει τὸ ὄνυχον.

Κ κ iiij

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κγ.

NARRATIO XXIII.

Ως Αλεξάνδρου ἢ Παρί-
 ειδος, καὶ Οἰνώνης,
 ὡς ἐγγύμαλο, πλεῖν ἢ ἢ Ελέ-
 νῳ ἀπάσαι, παῖς Κόρυθος
 γίνεται, καὶ ἄλλαι τικῶν τὸν
 πατέρα. τὸτον ἡ μήτηρ Ελέ-
 νη περιόπτει, ζηλοτυπία
 τε κινῶσα Αλεξάνδρου, καὶ
 κακὸν τὴ διαμνησάμενη Ε-
 λένῃ. ὡς δὲ σωῆθης ὁ Κό-
 ρυθος πρὸς Ελένῳ ἐγγύμαλο,
 Αλέξανδρος ποτε παρελθὼν
 εἰς τὴν θάλαμον, καὶ διασά-
 μβου ἢ Κόρυθον τῇ Ελένῃ
 παρεζόμενον, καὶ ἀναφλε-
 γθεὶς, ἐξ ὑποψίας αὐτοῦ
 ἀπαρτῆ. καὶ Οἰνώνῃ τῆς τε
 εἰς αὐτὴν ὕβρεως, καὶ τῆς
 τοῦ παιδὸς ἀπαρτῆς, πολ-
 λα Αλέξανδρον αἰσασμένη,
 καὶ ἐπειποῦσα (καὶ γὰρ ὡς ὀπί-
 σθοις μαρτύριαι, καὶ τοῦ
 φαρμάκων ἐπιστήμων) ὡς τρω-
 δαί ποτε ὑπ' Ἀχαιῶν, καὶ
 μὴ πυχάνων διασπίαι,
 δείσεται αὐτῆς, οἷα δὲ ἦεν.
 ὕστερον δ' Αλέξανδρος ἐν τῇ
 πρὸς Ἀχαιοὺς, ὑπὸ Τροίᾳ
 μάχῃ τρωθεὶς ὑπὸ Φιλοκτή-
 τε, καὶ δεινῶς ἔχων δὲ ἀπὸ
 τῆς ἐκνομίης πρὸς τὴν Ἰδῶν.

A Lexandri, seu Paridis
 & Oenones (quam
 uxorem priusquam Helenam
 raperet, domum duxerat) fi-
 lius fuit Corythus, pulchri-
 tudine patrem superans. Hunc
 mater ad Helenam misit,
 cum ut Alexandrum ad ze-
 lotypiam provocaret, tum
 ut Helenæ malum machina-
 retur. Ut ergo Corythus He-
 lenæ familiarior esse cœpit,
 superveniens aliquando in
 thalamum Alexander, & cum
 Helena filium sedentem con-
 spicatus, ira incensus, susce-
 pit eum occidit. Oeno-
 ne, & ob hanc injuriam, &
 ob filij interitum, multa Ale-
 xandro imprecata, hoc insu-
 per adjecit (ut erat vaticinan-
 di perita, legendarumque
 herbarum gnara) vulnera-
 tum eum aliquando ab Achi-
 vis, neque medelam repe-
 rientem, se etiam obsecratu-
 rum, atque ita domum dis-
 cessit. Post igitur Paris in ru-
 gna pro Troja adversus Achi-
 vos à Philoctete vulneratus,
 graviterque saucius, ad Idam
 curru vehabatur, præmissisq;

nuntio, Oenonem deprecatus est. Hæc contumeliosè valdè nuntio rejecto, ad Helenam ire Paridem per convitium jussit. Ille interim per viam ex vulnere diem clausit extremum. Antequam tamen de interitu quidquam Oenone inaudisset, pœnitentiâ gravi ducta est, herbisque lectis, curriculo festinabat prævertere. At ubi mortuum esse jam, & quidem ab ea necatum, nuntius retulit: hunc primum lapide in caput impacto, ob illatam [exprobrando] injuriam, occidit: cadaver verò Paridis amplexa, & communem utriusque fortunam diu quæsta, zona seipsam strangulavit.

καὶ προσκείμεναι κήρυκα,
ἐλθόντο Οἰνώνης· ἥ δὲ ὕβρι-
σηκῶς μάλιστα κήρυκα διω-
σαμένη, πρὸς Ελένην ἵεναι
Ἀλέξανδρον διωνείδιζε. καὶ
Ἀλέξανδρος μὲν ἤτις τὴν ὁδὸν
ὑπὸ τοῦ τραύματος τελευτᾷ·
τὴν δὲ μάλιστα πεπυσμένην τὴν
τελευτῶν, μετὰ μελῶς ὅμως
δυσχερῶς εἶχε. καὶ σπριχαμένη
τὴν πόαν, εἶδει φθάσαι ἐπειρο-
μένην. ὡς δ' ἑμάθετο ὅτι τῆς
κήρυκα ὅτι πεδνήκοι, καὶ
ὅτι αὐτὴ αὐτὸν ἀνέρηκεν·
ἐκεῖνον μὲν αὐτὴ τὴν ὕβριος,
λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξασα,
ἀναιρεῖ· τῇ δ' Ἀλεξάνδρου
νεκρῷ σπριχθεῖσα, καὶ πολ-
λὰ τὴν κοινὸν ἀμφοῖν κατα-
μεμψαμένη δάκρυα, ἐαυ-
τῇ αὐτὴν τῇ ζώνῃ.

NARRATIO XXIV.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κδ.

IN Bœtiæ civitate Theſſeia, quæ non longè ab Helicone sita est, puer natus Narcissus, pulcher admodum, sed amoris amatorumque contemptor. Quare alij quidem despondere animum amantes cœperunt: Aminiâſque tantum assiduus erat, & pertinax precator. At cum

EN Θεσβείᾳ τὴν Βοιωτίας (ἐστὶ δὲ ἡ πόλις ἔχει καὶ τὸν ἑλικῶνα) πάντες ἐφύοντο Νάρκισσον· πάντες καλὸς, καὶ ὑπερόπτης ἔρωτος τε καὶ ἐρασῶν. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἔρωτος, ἐρωτῶντες ἀπληροῦνθησαν. Αμινιάς ποτὶς ὡς ἐπιμένων καὶ διόμηνον· ὡς δ' οὐ προσ-

ίετο, ἀλλὰ καὶ ξίφος ὤρε-
 σίπεμψεν, ἑαυτὸν πρὸ ἥψ'
 δουρὸν Ναρκίσου διαχρεΐζε-
 ται, πολλὰ κηδικετῶσας π-
 μωρὸν σοι γήενωτ' δεινόν. ὃ
 δὲ Νάρκισος ἰδὼν αὐτοῦ πλὴν
 ὄψιν, καὶ τ' μορφὴν ὅτῃ κρή-
 νης ἰνδαλομίνῳ τῷ ὕδατι,
 καὶ μόνῳ καὶ περὶ τοῦ ἑσ-
 τῶς γίνεται ἄτοπος ἐρασῆς. τῷ
 λ' ἀμνηστῶν, καὶ δὲ χρεα-
 πίασεν οἰηθεὶς, ἀνδ' ὧν Ἀ-
 μφνίε ἐξύβρισε τοῖς ἐρωταῖς.
 ἑαυτὸν διαχρεΐται. καὶ ἐξ
 ἐκείνου διεπίσας, μάλλον
 πμῶν καὶ μετέρχεται τὸν ἑ-
 ρωτα, πρὸς ταῖς κοιναῖς
 διεπραΐας, καὶ ἰδίᾳ δύνειν
 ἔγνωσαν. δικοῦν δ' οἱ ἐπ-
 χύοι τὸν Νάρκισον τὸ
 αὐτῷ ἐξ ἐκείνης περὶ π-
 τῆς γῆς ἀναχεῖν, εἰς ἣν
 ἐξεχύθη τὸ αὐτοῦ Ναρκίσου
 αἷμα.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κε.

neque hunc audiret ille, sed
 gladium insuper mitteret,
 se ipse pro Narcissi foribus
 occidit, Denm vehemen-
 ter precatus, ultor sibi ut fie-
 ret. Narcissus igitur vultum
 aliquando suum contempla-
 tus, formæque simulacrum in
 aqua fontis apparens, & so-
 lus & primus incipit cæco sui
 amore flagrare. Ergo consilij
 tandem inops, & justas sese
 dare pœnas arbitratus, quod
 Aminiam amatorem injuriâ
 læsisset, mortem sibi consci-
 vit. Ex eo, responso dato, ut
 amor magis honoraretur, co-
 lereturque, præter commu-
 nem cultum, privatim quo-
 que sacrificare decreverunt.
 Ea autem incolarum opinio
 est, primum ex illa terra exti-
 tisse Narcissum florem, in
 quam effusus Narcissi san-
 guis fuisset.

NARRATIO XXV.

Ως Μίνως υἱὸς Διὸς καὶ
 Εὐρώπης, ὁ βασιλεὺς
 ὡν κρήτης, καὶ ζήτησιν Δαι-
 δάλῳ ἐλθὼν πλεῦσας εἰς Σι-
 κανίαν (αὐτῇ δ' ὅτῃ ἡ νῦν
 Σικελία) ἀπὸ τῶν Καχέλου δι-
 γαστῆρον, ἐλασίλῳ δ' αὐτῷ *

M Inos Jovis & Europæ
 filius Cretam rex te-
 nuit, Dædalumque quæsitur-
 us classe instructâ navigavit
 in Sicaniam (quæ hodie Sici-
 lia dicitur, ubi à Cocali oræ
 illius regis filiabus est interfe-
 ctus.

ctus. Natio hinc Cretenſium, regis ſui cædem ultura, bellum adverſus Siculos ſuſcepit. Sed victi Cretes cū domum redeunt, ad lapygas ſunt tempeſtate delati: ibique tum ſedes fixerunt, lapyges pro Cretenſibus facti. Poſt, horum pars quædam per ſeditionem inde expulſa, oraculi reſponſum illud conſulentes acceperunt, ubi quis iſſis terram & aquam præberet, ibi ut habitarent: atque ita Bottiæorum terram incoluerunt. Ibi enim pueri panis cæterorumque condimentorum varia genera per ludum & jocum ex luto fingentes, petentibus iſſis panis loco diſtribuerunt luteos panes: & illi impletum eſſe oraculum interpretati, ſedem à Macedonum rege poſtulantes, Bottiæorum oram habitandam acceperunt, & Cretenſium nomen jam terriò cum Bottiæorum commutantes, portio nunc ſunt Macedonum.

NARRATIO XXVI.

N Arrat Apollinis ſpectrum, cui *Carno* nomen, Dorienſes ſequi ſoli-

σικλόν. αἰαιεῖται, καὶ τὸ Κρητικὸν πολέμει Σικελοῖς. ἔσθ' οὖν βασιλείας, καὶ ἠπείαται καὶ ἐπαινιόντες, ἔσθ' χειμῶν. ἐξέπασαν εἰς Ἰαπυγας καὶ αὐτὸ διτότε ἰδρύσαντο, ἀπὲρ Κρητῶν γαρονότες Ἰάπυγες. χροῖον δὲ ὕστερον μοῖρα τις κτ' εἶπεν ἐπιπόντες τῆς χώρας, χρῆσθόν ἑλαβον, ἐνθα αὖ τις αὐτοῖς γῆν καὶ ὕδωρ ὀρέξει, ἐνταῦθα οἰκίσειν. καὶ ὅκισαν πρὸς Βοηθαιῶν. ἐκεῖ γὰρ παῖδες ἄντων εἶδον, καὶ ἄλλων. ὅψων παίζοντες ἀπὸ πηλοῦ καὶ πλάθοντες, αἰτυμένοις ἐπέδωκαν αὐτοῖς ἀπὲρ ἄντων, τοῖς πηλίνοις ἄρτοις καὶ οἶον τὸν χρῆσθόν τῆς ἐλπίδος νομίσαντες, ἠπείσαντο τὸν βασιλέα Μακεδόνων, καὶ ἑλαβον οἰκὴν πρὸς Βοηθαιῶν. καὶ Βοηθαῖοι μὲν τρέποντο ἀπὸ Κρητῶν ἀμείψαντος, μοῖρα γὰρ εἶπεν Μακεδόνων.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κς.

Δ Ιέξουσιν, ὡς φάσμα. Ἀπόλλωνος, ὄνομα. Κάρν, Δωρεῖδον ἐπὶ-

ῥῆμον, Ἰππότης τις ἦν
 ἀφ' Ἡρακλέους ἀγαιρῆ, ὅτε
 κατήϊσαν εἰς Πελοπόννησον
 Ἡρακλείδου. καὶ λοιμοὶ τέτοις
 προσπίπτουσιν, ἤλασαν τὸν
 Ἰππότην. καὶ οἱ δ' ἦν τὸ
 φάσμα τοῖς Δωρείων. Ἡρακλείδης
 μὲν γὰρ εἰς Πελοπόννησον
 ἐξήλυτο· ὁ δ' Ἰππότης
 ἀλώμενος, τίκτηται παῖδα, ἐκ τοῦ
 ἀνδρὸς αἰδέσας· ὃς ἀνδρῶν
 ἐκείνων συλλέξας, καὶ Σισυφίδα
 ἐκβαλὼν Κορίνθου βασιλεὺς
 ὄντας, καὶ τὰς σὺν αὐτοῖς
 Ἴωνας, ἀνοικέτω πόλιν·
 καὶ ἐπ' αὐτῇ τῇ Ἀθηναίᾳ,
 ὅτε καὶ Ἡρακλῆος λαμβάνει
 νικῆσιν, εἰ ἀποχρίντο
 οὗτοι βασιλεῖς Ἀθηναίων.
 καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γινώσκοντες
 Ἀθηναίοις, πείθουσιν Κόδρον
 ἐξ ὁδομικῶν ἵππων ὄντα,
 ἐκόντα δ' εἶναι ἑαυτὸν ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος. καὶ ἀμειψάμενος
 τῷ Κόδρῳ, ὡς εἰς τὸ ξυλόφρον
 ὅσον ὑπὲρ ἐνὸς τῶν Δωρείων
 ἀγαιρεῖται. καὶ γρόντες ὕστερον
 Δωρεῖς, καὶ ἰσχυροὶ, τῷ νικῶντι
 ἐπέσταντο Ἀθηναίοις.

tum, ab Hippota quodam è stirpe Herculis tum esse interfectum, cum in Peloponnesum Heraclidæ redirent. Cum ergò propterea peste graviter laborarent, oraculo accepto è castris Hippoten expulerunt. Erat autem spectrum hoc Doriensibus vatis loco. Et Heraclidæ quidem tum in Peloponnesum trajecerunt: Hippotes verò ille oberrans, filium genuit, cui ex re Aletæ nomen dedit. Hic ubi ad ætatem virilem pervenit, Dorici populi parte collectâ, pulsifque Sisyphis, qui tum Corinthi reges erant, cum ipsorum fociis Ionibus, urbem illam denuò incolis replet, pergebatque adversùs Atticam, cum oraculi responsum eidem datum, victorem fore, si ab Atheniensium rege abstineret. Hoc oraculo ab Atheniensibus cognito, Codro septuagenario persuadent, libens se pro patria ut devoteat. Ille, veste mutatâ, quasi lignatorum unus esset, à Doriensi quodam interficitur. Dorienses, re postea cognitâ, de victoria desperantes, cum Atheniensibus pacis fœdera inierunt.

NARRATIO XXVII.

R Efert de rebus Deucalionis, qui in Phthiotide regnavit, deque Græciæ inundatione ejus temporibus: ac de Hellene filio ejus (quidam Jovis esse dicunt) qui & Deucalione mortuo, in regno successit, habuitque filios tres. Ex his Æolum natu maximum, meritò voluit ejus regionis sceptrum tenere, cui ipsemet antea imperaverat, quàmque Asopo, & Enipeo fluviis disternerat. Atque hinc Æolicum genus derivatur. Alter deinde Dorus, accepta à parente populi parte, coloniam aliò traduxit, condiditque; has ad Parnassimontis urbes, Bœum, Ctinium, & Erineum. Ab hoc Dores dicti. Natu denique minimus cum Athenas pervenit, Atticæ, quam vocant Tetrapolim ædificavit, duxitque uxorem Creusam Erectei filiam, è qua Achæum & Iona sustulit. Achæus hic, cum cædem imprudens patraffet, pulsus, in Peloponnesum venit, condiditque Achaiam tetrapolim. A quo etiam Achæi originem

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κζ.

Τ Ἀπὸ δὲ Δευκαλίωνος ἀπαγγέλλει, ὅς ἐβασίλευσε τῇ Φθιώτιδι. καὶ τὸ κατ' αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος κατακλυσμοῦ· καὶ πάλιν Ἑλλήνων τὸ πᾶν ἀπ' αὐτοῦ, ὃν ἐνιοὶ τὸ Διὸς παῖδα εἶναι φασιν, ὅς καὶ διετέλεστο βασιλείαν, τελευτήσαντος δὲ Δευκαλίονος, καὶ πικτεῖ πατρίδας τρεῖς· ὧν Αἶολον μὲν τὸν πρεσβύτατον βασιλεύειν ἐδικαίωσεν, ἡ δὲ ἤρχε γῆς Ἀσπωτῆ καὶ Ἐνιπεῖ διὐπὸ ποταμοῖς τῶν ἀρχῶν διοικισάμενος, ἐξ ὧν τὰ Αἰολικὰ κατὰ γαίαν γένετο. Δωρὸς δ' ὁ δῶτερος, μετῴκειν τὸ λαὸν λαβὼν ὅστις τὸ πατρὸς, ἀποικίεσκε, καὶ ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν τὸ ὄρος κήξει πόλεις, Βοῖδον, * Κτίνιον, Εἰνείον, ἐξ ὧν Δωρεῖς. ὁ δὲ νεώτατος ἀδελφεὺς ἀφικόμενος, κήξει τετραπόλιν καλεσμένην τῇ Ἀττικῇ, καὶ γαμῆι Κρέυσαν τὴν Ἐρεχθίδαν, καὶ πικτεῖ ἐξ αὐτῆς Ἀχαιοὺς καὶ Ἴωνα. καὶ ὁ γὰρ Ἀχαιοὺς ἀκέσσαν φόνον ἐργασάμενος, ἠλάνθη. καὶ οἱ Πελοπόννησον ἐλθὼν, Ἀχαιοὺς κήξει τετραπόλιν, ἐξ ὧν

Αχαιοί. Ἴων δὲ, θάοντος
 τοῦ μητροπάτορος, διὰ τε
 πῶς ἀρετῶν καὶ πῶς ἀλλῶν
 ἀξίωσιν αἰρεθείς, βασιλέ-
 υν Ἀθωνάϊων, ἐξ ἧς Ἴωνες
 οἱ περ Ἀθωνάϊοι ἤρξαντο κα-
 λῆσθαι, καὶ τὸ ἄλλο παρ
 Ἴονικόν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κη.

Ὡς Τέννης καὶ Ημιθέα
 παῖδες ἦσαν Κύκω
 βασιλεῖ Τρωάδος. Κόκκω
 δὲ ὑποδαρούσης αὐτῶν ἡ γυ-
 ναικὴς, ἐτίθεν ἐπιεύχεται.
 ἥ δ' ὅτι μαρτυρεῖται Τέννη, καὶ
 μὴ πυχάνεσα, καταφάσκει-
 ται τοῦ πατρὸς τὰ ἐαυτῆς καὶ
 ὁ πατὴρ ἀκρίτως λάρνακα
 Τέννῳ κατακλείει, ἀλλὰ καὶ
 πῶς Ημιθέαν φειλαγρόσαν
 ἀδελφοῦ, καὶ ἀφίησι τῇ θα-
 λάσσῃ. Ἡ δὲ εἰς νῆσον ἐκ-
 φέρεται, καὶ οἱ ὀπληχῶντες ἡ
 λάρνακα ἀνακομίζονται, καὶ
 τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκείνης
 ἔχουσι Τέννης καὶ Ημιθέα.
 καὶ ἡ νῆσος, Τένεδος αὐτὴ
 Λεωκόφρυς ὠνομάσθη. ὃ δ'
 Κύκω μεταγυρῶν, καὶ ὁρ-
 μυσάμενος πρὸς νῆσον, εἰδεί-
 το τοῦ πατρὸς ἀπὸ τῆς νεώος
 ἀμνησίαν ἔχον· ὃ δὲ, ὡς

ducunt. Ion verò, mortuo
 avo materno Eretheo, cum
 virtutis, tum reliquæ digni-
 tatis ergò creatus rex, Athe-
 nienſibus imperavit. Unde &
 Iones appellari cœperunt A-
 thenienſes, omnisque adeò
 regio Ionia dicta.

NARRATIO XXIX.

T Ennes & Hemithea li-
 beri erant Cygni regis
 Troadis. Cygnus autem, mor-
 tuâ conjuge, duxit alteram,
 quæ insano Tennæ privigni
 amore capta, cum potiri non
 posset, suum crimen falsò illi
 imponens, accusavit. Parens
 igitur, indictâ causâ, Ten-
 nem filium arculæ inclusit,
 quin & una Hemitheam, fra-
 tris infortunio immodicè do-
 lentem, atque ita mari com-
 misit. Hæc arcula in insulam
 quandam delata, atque ab
 incolis sublata est, & totius
 regionis imperio potiuntur
 Tennes atque Hemithea: ipsa
 verò insula Tenedos pro Leu-
 cophry dici cœpta. Cygnus
 postea facti pœnitens, & ad
 insulam profectus, filium pre-
 cabatur è navi præteritarum
 rerum ut oblivisceretur. Ille

autem, ne ad insulam appelleret parens, securim arripens, navis retinacula dissecuit. Unde dici cœptum in omni abrupto atque præciso negotio, Tennæ bipennem fuisse adhibitam.

NARRATIO XXIX.

Magnetes, qui Magnesium Asiæ nunc incolunt, antea ad Peneum flumen, montemque Pelium habitarunt, & adversus Trojam ductu atque auspiciis Prothoi militantes, Magnetes item dicti sunt. Ille postea hos, decimam Troja reportantes, Delphis ex voto collocavit. Post tamen, relicto fano, navibusque conscensis, in Cretam transmiserunt. Inde quoque vi repulsi Cretam deferunt, & in Asiam adnavigantes, malis afflictam nuper conditam Ioniam atque Æolidem liberant, pugnantes unâ cum his adversus eos, qui mala illa inferebant. Hinc denique eodem quo nunc sunt loco pervenerunt, urbemque condunt, quam veteri de nomine patriæ *Magnesium* item nuncuparunt.

μὲν ἐπὶ αἰνῇ τῆς νήσου, πίλεκω ἀράμην, τὰ πύσματα τῆς ναὸς διακίππει. καὶ ἀπ' αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι δὴ πάντ' ἀποτόμου πύγματ', ἢ Τέννη πίλεκω ἐπλέγυσιν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κθ.

Ω Σμάγνητες οἱ Μαγνησίαν τὴν ἐν Ἀσίᾳ νῦν οἰκῶντες, τὸ πρῶτον περὶ πνυγνὸν ποταμὸν καὶ τὸ πᾶν ὄρεσιν ὥς κησαν. σωεπράττωσαν δὲ Ἀχαιοῖς καὶ Τρῳάδων, ἡγουμένους αὐτῶν Πρωδῶν, καὶ ἐκαλέοντο Μάγνητες. εἶτα δεκάτῳ Μαγνητῶν ἀνακομιζομένων [αὐτῶν] ἀπὸ Τρῳάδων, οἰκίζει κατ' ἐυχὰς εἰς Δελφούς. καὶ χρόνον ὃ ἀσάντες τῇ ἱερῇ, καὶ χαπύοντες δὴ δάλασαν, ἐπεραιώθησαν εἰς Κρήτην. ὕστερον ὃ βιαδύνει, ἀνέστησαν ἐκ Κρήτης, καὶ πᾶσαι εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐρρύοντο χακῶν νεόκτιστον ἔσαν τὴν Ἰωνίαν, καὶ τὴν Αἰολίδα, συμμαχοῦντες αὐτοῖς καὶ τῶν ἐπιπυγμένων. ἐκεῖθεν ἀφικνῶνται, ἐν ᾧ νῦν εἰσὶ, καὶ κηΐουσι πόλιν, ἀπὸ τῆς καὶ τὸ ἀρχαῖον παλαιοῦς Μαγνησίαν αὐτὴν ὀνομάζουσιν.

L l iij

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Α.

NARRATIO XXX.

Η Τετακοστὴ, τὰ πρὸς Πειθύνῃ τῇ Ἀπλωνιάτῃ, ὅς τὰ ἱερὰ τῆς ἡλίου νέμειν πρέσβευε, ἐπὶ ἀμυλίσαντο· τότε καθ' ἡμέραν ἐξήκοντα λύκοι διασπάραξαν, καὶ ὅψιν ἐπὶ τῇ πολυθῇ ἐκκόπηται· καὶ ἡ γῆ κερπὲν Ἀπλωνιάτης, μνήσαντος αὐτοῖς τῷ θεῷ, ἐκ ἐδίδου, ἕως τέχῃ καὶ σερασείοις δυσὶν ἱλασάμενοι Πιθύνιον, καὶ οἰκίαν μὲν ὧν αὐτὸς ἡγετίσταν, τῇ ἀκαρπείᾳ δόρυον. τῇ δ' ὀπθανῶν ἦν ὁ Πιθύνιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῇ ἱερῇ εἶχον πρέσβευον τῇ ἐπιμέλειαν. καὶ ἡ Ἀπλωνία, πάλαι Ἑλλάς ὄντι ἐν τῇ Ἰλλυρίῳ γῇ, καί· ται δ' ἐπὶ τῇ θαλάσσης, καὶ περὶ μὲν Λαῶν διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων, καὶ ὅσα ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Β.

Τ Ηρεῖς, βασιλεὺς Θρακῶν τῇ πρὸς Δαυλίαν καὶ τῇ ἄλλῃ Φωκίᾳ, ἀγεται Πρύκλῃ γυναικί τῇ Πανδίωνος βασιλέως Ἀθηνῶν, καὶ ὡς ἐπιμάνη

T Ricefima de Pithenia Apolloniata, qui oves Soli sacras pascens, cum sua incuria sexaginta de grege lupi oves discerpsissent, oculis à civibus est orbatus; quare tellus, irato Deo, fructus Apolloniatis non protulit, donecastu, & suburbanis prædiis duobus Pithenium plantantes, & una insuper domo, quam ipsemet elegisset, sterilitatem effugerunt. Erat autem Pithenius illustri genere, sicut & quotquot alij ejus successores sacrarum curam ovium gesserunt. Ipsa verò Apollonia Græca civitas est in Illyrica regione mari adjacent, quam Lous fluvius, qui in Ionium mare exit, mediam dividit.

NARRATIO XXXI.

T Ereus, Thracum rex, eorum qui ad Dauliam, cæteramque Phocida pertinent, uxorem duxit Procnen, Pandionis Athenarum regis filiam, Hic postquam infano

captus amore , per vim con-
stupravit invitam Philome-
lam , Procnes sororem , lin-
guam quoque ejus exsecuit ,
veritus nimirum ne factum
proderet. At illa peplum te-
xens , dolorem ei suum filis
inscripsit. Procne , re cognitâ ,
& facinus ulcisci cupiens , fi-
lium marito suum epulandum
in cœna apposuit. Tum Te-
reus , ubi vel ex ipsa Procne
execrandum convivium didi-
cit , & hanc , & sororem ve-
luti facti consciam gladio per-
cussurus insequitur. Illis ve-
rò per fabulam , inde subla-
tis , Procne quidem in luscini-
am , Philomela verò in hi-
rundinem vertitur , canunt-
que perpetuò suas illas cala-
mitates. Sed & Tereus in
upupam avem , ut fabulæ re-
ferunt , mutatus : aiuntque
hos , ne aves quidem factos ,
iram deposuisse , quando upu-
pæ perpetuò hirundines at-
que luscinnias insectantur.

NARRATIO XXXII.

DE Europa Phœnicis fi-
lia è conspectu sublata ,
utque filios pater ad sororem
investigandam dimiserit. In

καὶ ἐμύνη ἀκούσῃ Φιλομή-
λα τῇ ἀδελφῇ Πρὸκνης καὶ
τίμνοι τὴν αὐτῆς γλῶσσαν ,
διδιδῶν τὸν ἐκλόζον Δείαμ-
νον. ἡ δὲ πύπλον ὑφαί-
νουσα , γράφει τὰ πάθη τοῖς
νήμασι. καὶ ἡ Πρὸκνη μα-
δοῖσα καὶ αἰμωμομένη , πα-
ρεστίδηνεν αὐτῷ δείπνον τὰ
αὐτῇ ἡμερήματα. ὁ δὲ Τη-
ρεὺς , μαδῶν τῷ δείπνῳ τὸ
μύσθον ὑπ' αὐτῆς Πρὸκνης ,
εἰδὼκεν αὐτῷ τε καὶ τῷ
ἀδελφῷ ὡς συναρξὸν ξεί-
ροι πῶλεῖν. ταῖς δὲ (ὡς
μύθος) λαβὼν ἐντεθῆναι ,
Πρὸκλῳ μὲν ἀνδρῶνα ποιεῖ ,
Φιλομήλῳ δὲ χελιδνᾶ·
καὶ ἄδουσι διὰ παντὸς ταῖς
τότε συμφορὰς. ἀλλὰ καὶ
ὁ Τηρεὺς εἰς ἔποπα ἔπη τῷ
μύθῳ· καὶ ἐπ' ἐν ὄρνισιν
αὐταῖς φαπ πεπαῦσαι τῆς
ὀργῆς , ἀλλ' ἔποπις ἀεὶ
χελιδνὰς καὶ ἀνδρῶνας διώ-
κουσιν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΒ.

TA πρὸς Εὐρώπης τῆς
Φοίνικος θυγατρὸς ἀ-
φανοῖς γενημένης. καὶ ὡς
πίμπλετο ἰὺς ἡεῖς ὁ πατὴρ καὶ
ζήτησιν τῇ ἀδελφῇ· ὣν ἦν

καὶ Κάδμῳ. μεθ' ἧσιν αἰπαίρει καὶ Πρωτεύς ἐξ Αἰγύπτου, ἧς Βυσιπιδὸς δεδιὼς βασιλείαν. καὶ ὡς χεὶρ πολλῶν πᾶντων, μηδὲν εὐρόντες, κατέχον εἰς Παλλήνῳ· καὶ ὡς Πρωτεύς ξένια δίδει Κλίτῳ, καὶ λαβὼν φιλίαν (βασιλεὺς δ' ἦν ὁ Κλίτῳ σῶφρον καὶ δίκαιος Σιδώνων Θρακίου ἔθους) ἄγειται Πρωτεύς γυναῖκα, ἧς θυγατέρα Χρυσονόῳ. καὶ Βισπητὶς ἀπὸ λαδέντων οἰκίᾳ γῆς τῆς πρὸς αὐτοὺς πόλεμος, ὃν ἐπολέμησε Κλίτῳ καὶ Πρωτεύς. βασιλεὺς τῆς χώρας Πρωτεύς, καὶ τίλῃ παιδάς ἔχ' ὁμοίους αὐτῷ, ἀλλ' ὦμους καὶ φρονόμους ἔς Ηρακλῆς, μισοπόνηρος ὢν, ἀναιρεῖ. καὶ αὐτοῖς ὁ πατὴρ χάμα ἔχουσιν. Ηρακλῆα δὲ (ὡς γὰρ ἐναγῆς) καθῆρε τῷ φόνῳ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λγ.

Ὡς Δήμοκλῳ ὁ Δελφὸς γυνῆ παῖδα ἐπαφρεπῇ, Σμικρὸς ὄνομα· καὶ ὡς πλεῖ χεὶρ χρησάμενος ἐπὶ Μιλήτῳ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ

his etiam Cadmus fuit, qui cum unâ & Proteus, Busiridis tyrannidem veritus, ex Ægypto trajicit. Addit quomodo post varios errores nihil inveniētes, in Pallenam venerint, utque Proteus, hospitalibus muneribus Clito oblati, amicitiaque imitâ (erat Clitus hic rex prudens & justus Sithónum Thraciæ populorum) filiam ejus Chrysonoe uxorem duxerit. Bisaltis deinde patriâ suâ eo bello pulsus, quod ipsis à Clito & Proteo illatum est, regioni illi Proteus imperavit, genuitque patris longè dissimiles liberos, crudeles admodum atque injustos, qui post ab Hercule, quod improbos valdè odisset, occisi sunt. Et parens ipse tumulum suis effodit, Herculemque cæde pollutum expiavit.

NARRATIO XXXIII.

Democlus Delphus filium genuit insigni formâ, cui *Smicro* nomen, navigavitque Miletum, ad consulendum oraculum, ducto secum filio annorum tredecim:

cim : quem , nimis festinato navigandi studio , atque imprudens , ibi reliquit. Inventum itaque tristem Smicrum , caprarius quidam , Eritharsi filius , ad patrem adducit : qui non secus atque suum filium , cognitâ pueri & conditione & stirpe , honestè eum apud se habuit. Narrat & de Cycno cum duobus filiis capto , deque contentione , ac de Leucotheæ spectro. Quomodo hæc pueris dixerit , Milesios ut admonerent , ipsam honorandam , & puerorum certamen gymnicum ipsi exhibendum : lætari enim se se puerorum contentione. Addit etiam , ut Smicrus , clari cujusdam apud Milesios viri filiam uxorem duxerit , quæ pariens secundum quietem videre visa sit Solem per os ipsam subire , & per ventrem atque verenda egredi. Quod visum bonum esse omen vates interpretati , peperit illa filium , Brancumque à somnio nominavit , eo quod per fauces ex ipsa Sol egressus esset. Hic mortalium formosissimus puer , ab Apolline est adamatus , cum oves pascen-

καὶ τὸ παῖδα ἐν ἡλικίᾳ. καὶ
ὡς χαλκιμαυρὸν τῶτον συνε-
δῆ, τὸ ἐκπαιδεύσαι καὶ ἀγροῖα,
πεισιμαυδέεσσι τὸν ἔχοντα ἔτος.
καὶ ὡς παῖς Εὐειδάρευσαι πέ-
λας κατέλαμβάνει. τὸ Σμι-
κρὸν ἀδυμῦντα, καὶ ἄγει
πρὸς τὸ πατήρα. καὶ ὁ Εὐειθά-
ρος ἐκ ἑλαττον τῷ ἰδίῳ παι-
δί, μαδὼν ταῖς πύχας καὶ ἰδὼν
ἄλλο τῷ Σμικρῷ, τῶτον πε-
σειῖται. καὶ πρὶ τὸ Κύκνον τῇ
συλληφθέντι ἄμφω τοῖς
παισὶ, καὶ τὸ Εὐειδῶς, καὶ τὸ
Διδοκίας φάσματος. καὶ αἱ
εἰ τοῖσι τοῖς παισὶ, πρὸς
Μιλησίους φανῶσι πρὸς αὐτῇ,
καὶ παίδων ἀγῶνα γυμνικὸν
πλεῖν αὐτῇ ἡδῆναι γὰρ αὐτῇ
τῇ εἰδὼ τὸ παίδων. καὶ ὡς ὁ
Σμικρὸς, πνὸς τὸ ἐν Μιλη-
σίοις ἐσθλὸν θυγατέρα γα-
μεῖ. καὶ αὐτὴ τέκεται, ὅρα
ὅψιν αὐτῇ τὸ ἥλιον διὰ τὸ σῶ-
ματὸς εἰσδύωτα, διὰ τὸ
γαστρός διὰ καὶ τὸ αἰδοίων δι-
εξελεῖν. καὶ ἦν τὸ ὄραμα τοῖς
μαῖτεσιν ἀγαθόν, καὶ ἔτεκε
κρῶν, Βράγχον ἀπὸ τὸν εἶρε
καλέσασα· ὅτι ὁ ἥλιος αὐτῆς
διὰ τὸ Βράγχου ἐξῆλθε. καὶ
ὡς ὁ παῖς κάλλιστος ἀνδρώ-
πων· καὶ αὐτὸν ἐφίλησεν

M m

ἑραδὺς Ἀπόλλων, δ' ἔφ' ὅν
ποιμαίνοντα, ἔνθα βωμὸς
Ἀπόλλωνος φίλιν ἰδρυται.
ὁ δ' ἑρμῆς ἐξ Ἀπόλλωνος
ἐπίπνυε μαρτυρῆς γλῆρας, ἐν
διδύμοις τῶ χειρὶ ἔχρα.
καὶ μέγχι τῷ τοῦ χρησθεύον
Ἑλλωικῶν, ὅν ἴσμεν μὴ
Δελφοῖς, κρέσσον ὁμολο-
γεῖται τὸ σφί Βραγχίδων.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λδ.

Ὡς μὲν πάλαι Ἀλ-
ξάνδρῳ τῷ Πάριδι,
οἱ Πειάμης παῖδες Ἑλένῃ
καὶ Διήφοβος ἤειπον ὑπὸ τῷ
Ἑλένης γάμων καὶ κρατὶ
βίᾳ καὶ θρασυκίᾳ τῷ Διωταῖ
Διήφοβῳ, νεώτερος ὢν Ἑ-
λένης. Ἑλένῃ δὲ τῷ ὕβρει ὅ-
φρον, εἰς τῷ Ἰδῶν ὑποχωρή-
σαι, ἡσύχαζε. καὶ ἔπειτα συμ-
βουλῶν Καλχαντῷ, οἱ πο-
λιοκύντες Τροίαν Ἑλλη-
νες, λόχῳ τῷ Ἑλένον συλ-
λαμβάνουσιν καὶ τὰ μὲν ἀπι-
λαῖς, τὰ δὲ δώρις, πλεόν τῷ
τῷ ποτὶ Τροίαν ὀργῇ, ὑπο-
καλύπτει αὐτοῖς Ἑλένῃ, ὡς
ξύλινον ἵππον περιεσπένον
ὄειν ἰλιον ἀλῶναι. καὶ
ἡρώσῃ τὸ Διοπτῆς Ἀδύων

tem reperisset. Ubi & ara
Apollinis amantis consecrata.
Branchus verò, Apollinis do-
no vaticinandi arte donatus,
Didymus oracula reddidit,
hodieque, inter omnia quæ
novimus, Græca oracula,
Branchidarum oraculum post
Delphicum maximum, præ-
dicatur.

NARRATIO XXXIV.

P Aride mortuo, Helenus
& Deiphobus Priami fi-
lij super Helenæ nuptiis con-
tenderunt, vicitque per vim
& potentium opem Deipho-
bus, ætate licet minor. He-
lenus ergo injuriæ impatiens,
in Idam secedens otium egit:
ubi Calchantis fuasu, qui
Trojam obsidebant Græci, ex
insidiis eum capiunt: ille par-
tim minis, partim donis, vel
potius odio Trojæ, Græcis
indicavit, ligneo equo Tro-
jam capiendam, fato esse de-
signatum. Immò & hoc de-
nique, cùm Achivi cœpif-
sent cælo delapsum illud Mi-
nervæ Palladium, quod inter
τὸ πάλαιον, ἐπειδὴν Ἀχαιοὶ
Παλλάδιον, πολλῶν ὄντων τὸ

multa erat minimum. Igitur missi ad Palladium furto auferendum, Diomedes & Ulysses : evaditque in murum per Ulyssis humeros conscendens Diomedes, neque tamen manus tenderitem socium attraxit, sed ad Palladium abiit, eoque ablato, ad Ulysssem revertit. Ita cum per plana redirent, interroganti singulatim omnia Ulysssi, hominis astutiam non ignorans, respondit, non quod Helenus Palladium indicasset se accepisse : sed pro eo aliud quoddam. Verum, moto forte fortunâ Palladio, agnovit Ulysses illud ipsum esse. Quare à tergo se statuens Diomedis, interfectorus illum, gladium strinxit, quò ipsemet Achivis Palladinm adferret. At dum plagam inflicturns esset, vidit Diomedes, splendente tum fortè Lunâ, ensis vibrati lucem. Ita Ulysses à cæde abstinuit, stringente vicissim gladium Diomede, qui & timiditatem illi exprobrans, & gladij lamina, quod antecedere noller, humeros verberans, eundem ante se egit.

αἰκρότατον. ἔλλονται ἐν ὅτῃ τῇ κλοπῇ τοῦ Παλλადίου Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ἀναβαίνειν ὅτῃ τὸ πείχος Διομήδης, ὅτι καὶ τοῦ ὤμων Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ ἐκ ἀνελκύνσας Ὀδυσσεύς, καὶ τοὶ τοῦ χεῖρεσσι ὁρῶντες, ἦν δὲ ὅτῃ τὸ Παλλάδιον. καὶ ἀφελόμενον αὐτὸ, πρὸς Ὀδυσσεύς ἔχον ὑπέστρεψε. καὶ διὰ τοῦ πείχους ἐπὶ ὀντων, πωθανομένην ἔλασα τῷ Ὀδυσσεῖ, Διομήδης τὸ δόλιον τοῦ ἀνδρός εἰδὼς, ἐχὼν ὅπῃ ἔφασκεν Ἑλένης Παλλάδιον λαβὼν αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸν ἐκείνῃ ἐπιτρὸν, ἀποκρίνεται· κινηθέντῃ δὲ τοῦ Παλλადίου, κατὰ πῆλιν ἀμύμονα, γοῖς Ὀδυσσεύς αὐτὸν ἐκείνῳ εἶναι καὶ ἐπὶ τὴν γωνίαν, παῖτι τὸ ξίφος, ἐκείνον μὲν ἀνελκύν· βεληδείς αὐτὸς δ' Ἀχαιοὺς τὸ Παλλάδιον κομίζειν· καὶ αὐτὸν μέλλοντῃ πληγῇ ἐμκαλεῖν (ὡς γὰρ σελήνη) ὁρᾷ Διομήδης δὲ αὐγὴν τοῦ ξίφους. Ὀδυσσεύς δ' ἀναιρεῖν μὲν ἀπέχετο ἀπαπαυσμένην μὲν καὶ ἐκείνῃ ξίφος, δελίαν δ' ὀνειδίσας, πλατῆ τῷ ξίφει ἐκ ἐδίλοντα πρὸς εἶναι τὸν

M m ij

πῶν τὰ νῦτα ἔλαυνεν. ἐξ
 ἑῆς περιμίας· ἡ Διομήδεος
 αὐτῇ ἀγῆ, ὅττι παντὸς ἀκου-
 σίς λεγμένη.

Unde proverbium natum:
Diomedecia necessitas, adhi-
 beri solitum in eo, qui ali-
 quid faciat invitus.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΒ.

NARRATIO XXXV.

Δ Το ποιμένας ὑπὸ Λι-
 σσὲν τὸ ὄρϑ· τῆς Εφε-
 σίας γῆς εἰσάγει νέμοντας·
 οἱ μάλιστα ἐσμὸν ἐν πρι-
 βατῇ καὶ δυσκαθόδῳ δια-
 σάμβροι ἀπηλαίφ, ὁ μὲν εἰς
 φορμίδα χαπέναι ἐπέβη, ὁ
 δὲ χαδίη, καὶ αὐτὸς ἀπησάμ-
 νϑ· ὁ χαπιλῶν δὲ μίλι κὺ
 χυτὸν πολὺν εὐρὺν, καὶ τῇ
 φορμίδι ὥς πρὸς ἐμβαλὼν,
 αἰμαῖν ἐκέλευσεν ὀπλεί-
 ναντϑ καὶ τῷ χυτῷ αὐτὸν
 ἐμβαίνειν λοιπὸν προσβοή-
 σας ἐπὶ δ' ὀπβυλῆς ἐννοία
 αὐτῷ ἅμα τῷ ῥήματι σω-
 σίην, λίδον αὐτῷ αὐτῷ τῇ
 φορμίδι βαλὼν, ἐκέλευ-
 σεν αἰμαῖν. ὡς δ' ἐγγὺς τῷ
 σφαίρης ὁ αἰμαῖν ἀπησάμ-
 ναντϑ αὐτῇ, ὡς διαφεί-
 ρον τὸν ἔπερ, ἀφίνα
 κατὰ πινϑ φάραγγϑ, κὺ
 τὸ χυτὸν χατορύξας, πι-
 δανὰ ὑπὸ τῷ ἀφανοὺς πι-
 μένος ἐπάτητο τοῖς τυ-

D Uos inducit pastores ad
 Lyssum Ephesini agri
 montem pascentes: qui apum
 examen in profundo quodam
 atque ad descendendum per-
 difficili antro cūm vidissent,
 alter sportulam ad descenden-
 dum ingressus est, alter eam
 è fune suspensam demittebat.
 Cūm autem qui descenderat,
 mellis atque auri ingentem
 copiam reperisset, impositum
 sportulae onus tertio attrahe-
 re sursūm iussit. Auro dein
 deficiente, seipsum deinceps
 sportam ingredi acclamavit.
 At postquam insidiarum ipsi
 suspicio cum verbo illo in
 mentem venit, lapidem pro
 se sportae imposuit, iussitque
 attrahere. Alter itaque, ut
 jam penè ad oram usque spe-
 luncæ onus attraxit, ratus se
 socium occidere, confestim
 per præcipitium quoddam
 sportam præcipitavit, auro-
 que humi defosso, verissimi-
 les de pastore qui desideraba-

tur , causas interrogantibus commentus est. Hinc cū al-
ter ille in spelunca pastor nul-
lam salutis viam reperiret ,
Apollo in somnis iussit , ut
acuto lapide sibi corpore la-
cerato, quietus jaceret. Paruit
ille monenti , & vultures tan-
quam ad cadaver advolantes ,
unguēsque alij comæ , alij ve-
stibus infigentes , in sublime
hominem sustulerunt , ave-
xeruntque illæsum in subje-
ctam vallem. Inde profectus
in curiam, cuncta magistratui
exposuit. Quare Ephesij in-
sidiatorem illum convictum ,
aurumque defossam vel invi-
tum ostendere coactum [pro
meritis] multarunt : injuria
verò affecto , auri dimidium
attribuentes , alterum dimi-
dium Apollini ac Dianæ ob-
tulerunt. Servatus ergo pastor
ille , aurūque donatus , ad
summas pervenit divitias , &
aræ in summo montis ver-
tice Apollini , *Vulturij* nomi-
ne , in rei gestæ memoriam
sempiternam dedicavit.

δαυομένοις τὰς περιφάσεις.
ὡς δ' ἰὼ ἄπορε πανταχό-
θεν τῇ ἐν τῇ ἀπηλαίφ
ποιμῶνι τὰ τῆς σωτηρίας.
Ἀπόλλων ὄναρ καλεῖται, ὅτε
λίθῳ τὸ σῶμα ἀμύξαντα,
καὶ δὴ ἡρέμα· τῷ δὲ περ-
ξαντος τὸ περσυχθὲν, γύπες
ὡς δὴ νεκρὸν ἐπιπλάμμοι,
καὶ τὸς ὄνυχας οἱ μὲν εἰς τὴν
χαίτην, οἱ δ' εἰς τὴν ἐσθῆτα
πλάμμοι· ἐκρύφισον, καὶ
κατέπεσον αὐτὸν κακῶν ἀπα-
δῶ δὴ τὸ ἰσοκαίμῃον αὐλῶ-
να. ἐλθὼν δ' ὅτι τὸ ἀρχεῖον,
ἅπαντα φέρει· καὶ τὸν μὲν
ἐπεκλάσαντα οἱ Εφεῖοι
ἐλεγχθέντα, καὶ τὸν χρυσὸν
καποτρυσμένον, καὶ ἄκοντα
ὀπδεῖξαντα, πμωρύνται. τῷ
δ' ἡδίκημένῳ τὸ ἡμίσιον τὸ
χρυσὸν νείμωτες, τὸ ἐτίεον
ἡμίσιον ἱερὰν ἀπὸ φηνακ
Ἀρτίμωδι καὶ Ἀπόλλωνι· ὃς
διασωθεὶς, καὶ τῷ χρυσῷ
πμωθεὶς, ποιμὴν ἦν τε πά-
νυ πλοσίων ἐγέρτο· καὶ βω-
μὸν ὅτι ἄκρας τὴν κορυφῆς τῷ
ὄρει. Ἀπόλλων ὅ· εἶσατο,
γυπαίως εἰς μνημῖον ἦν
σωσεν ἐχθέρων ὀνομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΣ.

NARRATIO XXXVI.

Ω Φιλόνομος ὁ Σπαρτιάτης παρὰ τοῦ Λακεδαιμόνα Δωριέσι, ὄντων ἔχει Ἀμύκλας, καὶ σιωοικίζεν αὐτῶν ἐξ Ἰμβρου καὶ Λήμνου. Τεῖται δὲ ἡμεῖς, παπᾶσαντες πρὸς Δωριέας, μεταίσαν Ἀμύκλων συμφραζόντες δὲ καὶ πᾶς Σπαρτιατῶν, ἡγουμένων αὐτοῖ Πόλιδος καὶ Δελφοῦ, ἔπεισον ὅτι τῆς Κρήτης. ἐν τῇ φράσει δὲ τῷ στόλου, Μῆλον Ἀπόδασι οἰκίζεν. καὶ τὸ πᾶν πηλίων ἡμεῖς ἐνθάδε οἰκιστοῦται Σπαρτιατῶν. οἱ δὲ λοιποὶ ἅπαντες Γόρτυναν, μηδενὸς εἰργοντο, λαβόντες, αὐτῶν ἅμα τοῖς φειοίοις χρηστὴν σιωοικίζαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΣ.

NARRATIO XXXVII.

Ω Ἀπὸ Θάσου ἔστι Κάδμου ἀδελφοῦ, Θάσου ἡ νῆς ὀνομάσθην, καὶ ὃ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς, δοὺς τῷ στρατῷ μοῖραν, ἀπολείπει. καὶ ὡς Κάδμος ὑπὸ τῷ φοινίκων βασιλεὺς μέγα καὶ αὐτὸς δυνάμενος φράζει φοίνικας

A Thaso Cadmi fratre Thasum insulam appellatam refert. Ibi enim illum frater, datâ exercitus parte, reliquit. Cadmus hic à Phœnicum rege, magnæ alioquin & ipse apud Phœnicas auctoritatis, in Euro-

pam missus est. Quippe Phœnices eo tempore viribus plurimum ac potentiâ, ut ferunt, valebant, magnâque Asiæ parte in potestatem redactâ, regiam sedem Thebis Egyptiis constituerant. Missus ergo Cadmus non (ut Græci fabulantur) Europam quæsiturus, quam Phœnicis filiam, tauri mentitus formam Jovis ter rapuisset, sed proprium sibi in Europa imperium constituere molitus, raptæ sororis investigationem prætexuit. Atque hinc illa de Europa fabula ad Græcos prodiit. Europam igitur circumnavigans ille, Thasum fratrem, ut diximus, in ea insula reliquit, ipse in Bœotiam tendens, Thebas illas, quæ nunc appellantur, ædificavit, muroque comitum operâ cinctum locum, à patriis ita Thebis appellavit. Bœotis autem pugnâ concurrentibus; victi primum Phœnices, per insidias mox, ac stratagemata, & inusitatum armorum aspectum, superiores evaserunt: neque galea & scutum fuerant unquam Græcis ad eam diem cognita. Ita Cadmus Bœoto-

ξιν, ἐπὶ πλὴν Εὐρώπῳ καταλείπειν. οἱ δὲ φοίνικας τότε μέγα τι (ὡς λόγος) ἴχον καὶ πολλὰ τ' Ἀσίας κατασπέρμενοι. τὸ βασιλεῖον ἐν Θήβαις τῆς Αἰγυπτίου εἶχον. καταῆλθαι δὲ Κάδμου, ἔχοντος, ὡς Ἕλληες φασιν, καὶ ζήτησιν Εὐρώπης, ἣν ταῦτα φοίνικας ἴσαν ἥρπασε Ζεὺς ἐν χήματι πάντων· ἀλλ' ἀφ' ἧς μὲν ἰδὼς ἐν Εὐρώπῃ μηχανέμενον πλάττειν ἀδελφῆς ἥρπασμένης ποιῆσαι ζήτησιν. ἐξ ὧν καὶ ὁ τ' Εὐρώπης μύθος ἦεν εἰς Ἕλληνας. περπατῶν δὲ πλὴν Εὐρώπῳ, τ' μὲν ἀδελφὸν Θάσον, ὡς εἴρηται, τῇ νήσῳ λείπει. αὐτὸς δὲ εἰς Βοιωτίαν πλάσας, αἶσις ἐν ταῖς νῦν καλεμέναις Θήβαις· καὶ σὺν τῇ δουλᾷ μιν περὶ τῆς χάριτος, Θήβαις ἀπὸ τ' οἰκίας ἐπωνόμασε πατρὶς δόξας. οἳ δὲ Βοιωτῶν εἰς μάχην ἀντιπῶν συμπλακόντων ἡττῶνται φοίνικας εἶπε κακῶς, ἐνέδρως καὶ πολυλοχισμοῖς, καὶ τῇ ἀήθει τ' ὅπλων ὕψι. καὶ τὸ δὲ καὶ ἀπὸς ὧν αὐτοῖς ἔγνωτο, καὶ κακῶς Κάδμου τῆς

Βοιωτῶν γῆς, καὶ φυγοντων
 ἧς διασωθέντων ὅπῃ τὰς οἰ-
 κίας πόλεις, οἰκίζε φόνι-
 κας ἐν Θήβαις, καὶ τῇ Ἀρεθ-
 καὶ Ἀφροδίτης Ἀρμονίαν γα-
 μοῖ· Βοιωτοῖς δὲ πρὸς τῇ
 ἑκπαλῆξιν ἧς ὅπλων καὶ ἧς
 πελοχισμῶν, καὶ τῇ ἐνέ-
 δρας, δόξα παρέση, αὐτοῖς
 ὅπλοις αἰεῖναι τῇ γῆς τὸς
 ἀνδρας· καὶ Σπαρτὺς, ὡς
 ἐκ τῶ χυεῖς φῶτας αὐτὺς
 ἐχάλεσαν. περὶ μὲν ἔν Κάδ-
 δε καὶ Θηβῶν οἰκίστας,
 ὧς ὁ ἀληθὴς λόγος· τὸ δ'
 ἄλλο μῦθος καὶ γοητεία
 ἀκοῆς.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΗ.

Ως Μιλήσιός τις ἀνὴρ,
 τῇ πατρίδος αὐτῷ ὑφ'
 Ἀρπᾶγος τῇ Κύρου ἐν κινδύ-
 νῳ ἔσσης, εἰς τὸ ἐν Σικελίᾳ
 Ταυρομένιον ἀπῆλθε, καὶ κεί-
 φιλῶ πνὶ τραπέζιτῃ ᾧδρα-
 φέμεν· τὸ χρυσίον, οἷκαδ'
 ἔπλεε. εἶτα διεδίλωτο μὲν
 Μίλητος Κύρω. δὴ μὲν δ'
 ἐδὲν ἄλλο, ὧν ὑφωρεῖτο,
 ἐπιπόνδει. καὶ ὁ Μιλήσιος
 ἦκεν εἰς Ταυρομένιον, ἀνα-
 κομισάμενος τῇ ᾧδρα καὶ τῇ
 κλυ. ὁ δὲ λαβὼν, ὁμολογῇ μὲν

rum potitus regione, fugien-
 tibus qui cladi supererant in
 suas quisque urbes, Thebis
 Phœnicas qui incolerent ;
 collocat, ipse Harmoniam
 Martis ac Veneris filiam uxo-
 rem ducit. Bœotorum interim
 animis ob armorum illum, at-
 que insidiarum metum hæc
 opinio infedit, cum armis ipsis
 viros illos è terra exstitisse, ut
 inde etiam *Spartas*, velut ex
 eo ipso loco fatos, nomina-
 rint. Igitur de Cadmo, The-
 barúmque inhabitatione ve-
 ra hæc narratio est: altera illa,
 fabula, auriúmque præsti-
 giæ.

NARRATIO XXXVIII.

Milesius quidam pericli-
 tante sub Harpago Cy-
 ri F. patria, Tauromenium,
 Siciliæ urbem adnavigavit,
 ibidémque apud notum quen-
 dam trapezitam auro deposi-
 to, domum rediit. Cyrus
 post hæc Miletum in potesta-
 tem redegit, nihilque in eam
 gravius, ut metuerant, con-
 stituit. Rediit itaque Milesius
 Tauromenium, ut depositum
 illum suum reciperet. Ibi
 mensarius quidem depositum
 accepisse

accepisse non abnegabat, sed reddidisse contendebat. Ut verò Milesius post multas tandem rixas atque contentiones, ad jusjurandum hominem adegit, Trapezita tale quid machinatus est. Ferulam tibiæ instar excavans, in eaque depositum liquefactum infundens, probè obturat. Accedens igitur ad jurandum, ferensque pro scipione ferulam, quasi pedibus æger ea fulciebatur. Antequam tamen juraret, Milesio sibi adstanti, veluti mox repetiturus, arundinem tradidit. Ita dum manibus sublatis dejerat, se depositum eidem, à quo accepisset, reddidisse, Milesius indignans arundinem projecit, simul etiam hominum fidem defecisse clamans. Tum fractâ arundine, oculis etiam patuit compositum illud auri causâ perjurium. Milesius itaque aurum sibi suum vindicavit: Trapezita verò præ verecundia, & quòd improbus coràm omnibus deprehenderetur, laqueo vitam sibi abruptit.

λαβεῖν, διεπίνετο δ' ἀπο-
δεδωκεναι. ὡς ὃ μὲ πολλὰ
ἔειν καὶ λογομαχίαν ὁ Μι-
λήσιος εἰς ὄρεον τ' ἀδικεῖν-
τα πρὸς καλῆτο· ὁ τραπέζι-
της μηχανᾶται τοῖόνδε. νάρ-
θηος κοίτης, καὶ δάπτει
ἀλάδν, καὶ σιωτήξαι τ' πα-
ρακαταδύκλω τοῦ νάρθηος,
ἐγχεῖ καὶ ἀσφακίζεται. ὅτῃ
ὃ τ' ὄρεον ἰδὼν, καὶ ἐπὶ τῶν
ὡς βυκθῆσαν· πρὸς αὐτῇ τ'
τ' πιδὼν ἀδινείας, τοῦ νάρ-
θηος, ἐπρεΐδεται. μίλλων δ'
ὁ μόνον, πλησίον ἐστὶν τοῦ
Μιλήσιος, ὡς αὐτῇ καὶ πάλιν
ἀναληφόμενος τ' νάρθηος
ὁπιδίδωσιν. ὡς δὲ τὰς χεῖ-
ρας ἀναρῶν κατὰ μνυτο τ'
παρεκαταδύκλω ὑποδύναται
ἀπειθεμένων· ἀπειθαδίους ὁ
Μιλήσιος, ῥίπτει τ' νάρθηος,
ἐρρεῖν ἅμα ἀνακρεγῶν τ' ἐν
αὐτῶν τοῖς πόσιν. καὶ ὁ νάρ-
θηος ἐρρήγνυτο, καὶ ἀποκα-
νέει· ὡς πρὸς τ' ὅψιν τ' χεῖ-
ρας τὸ σφισμα τ' ἀδιδόκας.
καὶ ὁ μὲ Μιλήσιος τὸ ἴδιον
εἶχεν· ὁ δὲ τραπέζιτης ὑπ'
αἰδοῦς καὶ τ' κακῶς εἶδαι πρὸς
ἀπαύτων, βέλχετο τῷ ζῆν
ἑαυτὸν ἐξάγει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΘ.

NARRATIO XXXIX.

Ως Μέλανθος ἦν ὁ
 μὴν ἦν Ἡλίδων, οἱ
 πύλυε καὶ Μεσσηνίας ἀπὸ Περ-
 σιδῶν ἐβασίλευον· ἔθεντο
 ἀνὰ στήσαντες Ἡρακλείδαι, πο-
 λέμῳ πλὴν γλῶσσαν· ὁ δὲ χρη-
 σθησὶς Ἀθήνας ἀφικνεῖ-
 ται, καὶ πολίτης γίνεταί, καὶ
 ἡ τῶν πτωχῶν. Ἀθῶσι οἱ
 δὲ καὶ Βοιωτοῖς πόλεμος
 ἔσθ' Οἰνόης σωίσαιτο· καὶ
 ἐδοῦκε ἐν τῇ βασιλείᾳ μο-
 νομαχία πλὴν κρίσιν ἔσθ'· θυ-
 μοῖσι μὲν ἐν βασιλεύῳ Ἀθη-
 ναίων, ἐδοῦκε δὲ ἀγῶνα,
 καὶ ἐξίστατο τῇ βασιλείᾳ, τῷ
 βυλομένῳ διακινδυνεύσαι
 πρὸς Ξάνθον, ὃς ἐβασίλευσε
 Βοιωτῶν· καὶ Μέλαντος ἐπ'
 ἄδελφον τῇ βασιλείᾳ, ἔσθ'
 χεται δὲ ἀγῶνα, καὶ πρὸς αἰ-
 νεσιν αἱ σωθήσονται. ἐπειδὴ
 δ' εἰς μάχην ἦκον, καὶ οὐκ
 ὁ Μέλαντος φάσμα πρὸ
 Ξάνθου ἀνδρὰ ἐπὶ μῦθον ἀ-
 γῆρον· ὡς δ' ἀνέβησε μὴ
 δίχῃ ποιεῖν, παρὰ ταῖς σω-
 δύναις ἐπαρμόθον βοηδόν·
 μετὰ ῥά οἱ Ξάνθος, πρὸς
 τὸ ἄπιστον τῷ λόγῳ ἐκπλαγείς·
 καὶ αὐτὸν ἐνδὺς ὁ Μέλαν-

M Elanthus ex genere
 fuit Elidarum, qui Py-
 lo & Messenā jam inde à Ne-
 ptuno imperarunt. Hunc cum
 Heraclidæ expulissent, armis
 regione potiti sunt. Ille Athe-
 nas versus ex oraculo disces-
 sit, civitatēque donatus, cla-
 ruit ibi in paucis, civitatēque
 donatus, claruit in paucis.
 Accidit autem ut Athenien-
 ses cum Bœotis super Oenoc
 bellum gererent, placuitque
 singulari regum certamine li-
 tem dirimi. Ibi Thymœtes,
 qui tum Athenis regnabat,
 duellum formidans, regno
 etiam cessit ei, quicumque
 cum Xantho Bœotorum re-
 ge dimicare vellet. Melan-
 thus itaque regni præmio in-
 vitatus, pugnandi conditio-
 nem accipit, & pacta confi-
 ciuntur. Ubi ad manus ven-
 tum est, vidit Melanthus vi-
 sum quoddam imberbis viri
 specie Xantum sequi. Ut ve-
 rò injustè fieri ille exclama-
 vit, quòd contra pacta auxi-
 liatorem adduxisset, Xan-
 thus falsò sermone turbatus,
 vertit se : atque ita illicò Me-

lanthus lanceâ trajectum transfodit. Sic uno certamine Oenoën Atheniensibus, sibi regnum acquisivit. Certè Erechtidarum genus ad Melanthidas, quo in numero & Codrus erat, ab hoc traductum est. Athenienses verò postea *Baccho Melanthida* ex oraculo fanum dedicarunt, & quotannis rem divinam fecerunt: *Ioui* insuper *deceptoris* sacras litantes victimas, quòd in pugna dolo fuissent usi.

NARRATIO XL.

DE Andromeda secùs narrat, quàm Græci fabulantur. Duos fratres fuisse refert Cephea, & Phinea: ac Cephei quidem regnum, Phœnices postea nomen induisse, cùm ad eum diem Joppe à maritima civitate appellatum fuisset, habuissetque imperij terminos à mari nostro, ad eam usque Arabiam, quæ ad Erythræum mare pertinet. Fuisse item Cepheo insigni pulchritudine filiam Andromedam, quem proci ambirent, Phœnix qui-

δος τῆς δόξης βαλὼν, κλείνει. καὶ τὴν τε Οἰνόην Ἀθηναίοις, καὶ ἑαυτῷ τὴν βασιλείαν, ἐν τῇ πεποιήσαστο ἀγωνίσματα. τὸ μὲν δὲ ἦν ἔρχεσθαι τῶν γῆς, εἰς τὰς Μελαγχίδας, ὧν ἡ καὶ Κόδρος, ἀπὸ τούτου μετίστη. Ἀθῶναιοι δ' ὕστερον Διονύσῳ Μελαγχίδῃ καὶ χρησμὸν ἔχον ἰδρυσάμενοι, θύουσιν αὐτὰ πάντες ἔτος, καὶ τῶν ἀπατελείω Διὶ ἔχον ἀνὰ πηλόντες, ὅταν αὐτοῖς ἐκ τῆς ἀπάτης ἀγώνισμα ἐχέσται.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μ.

TA περὶ Ἀνδρομέδας ἱστορεῖ ἑτέρως, ἢ ὡς ὁ Ἕλληνων μύθος. ἀδελφὸς μὲν γὰρ δύο γυνεῶν [φασι] Κηφέα καὶ Φινέα, καὶ τῇ τὴν αὐτὴν Κηφέως βασιλείαν τότε ἐν τῇ μετανομασίᾳ μὲν ὕστερον Φοινίκη, τῇ καὶ αὐτὰ δι' ὅσα ἀπὸ Ἰόπης τὴν ἐπὶ θαλάσσιον πόλιν τὴν ὀνομαζομένην καὶ ἡ τὴν ἀρχαίαν οὐκ ἀπὸ τῆς κατὰ ἡμᾶς θαλάσσης μέγιστοι Ἀρράβων τὴν πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς κημέρων. τῇ δὲ τῶν Κηφεί καὶ θυγατέρας πάντων καλλὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ αὐτὴν μάλιστα Φοί-

N n ij

νικᾷ τε, καὶ τὸν ἀδελφὸν
 Κηφείας Φινέα. Κηφεὺς δὲ
 μὲν πολλὰς τὰς ἐφ' ἑκατί-
 ρω λογιμὰς, ἔγνω δ' εἶναι
 μὲν φοίνικα. ἀρπαγὴ δὲ τῷ
 μνηστέρῳ τῇ αὐτῇ ἐκείσιν
 ἀποκρύπτειν· καὶ ἀπαίρεται
 ἀπὸ πνέουσι δὲ ἐρήμῳ· ἢ
 Ἀνδρομέδα. ἐν ᾧ εἰώθει
 ἀποῦσα θυσίας τῇ Ἀφρο-
 δίτῃ δύνειν. Φέβινκος δ' ἀ-
 पासαντος νηὶ (κῆτ' δ' αὖ-
 τῇ ἐγκαλῆτο, ἢ μύμησιν ἑ-
 χουσι τῷ ζῶν, ἢ καὶ χε-
 τύχῳ) ἢ Ἀνδρομέδα, ὡς
 χεῖρ ἄλμοιαν τῷ πατρὶος ἀ-
 παζομένη, αἰωλοφύρετό τε
 καὶ μετ' οἰμωγῆς τὴν βα-
 θύσσοντας ἀνεκαλῆτο. Περ-
 σεὺς δ' ὁ Δάναος χεῖρ δώμα-
 να ἄσπετον κατήχει· καὶ
 πρὸς πλὴν πρῶτον ὅψιν τῆς
 κόρης, οἶκτω καὶ ἔρω πσυ-
 χιδεῖς τό, τι ποῖον, τὸ
 κῆτ', διαφθεῖρει· καὶ τὸς
 ἐμπρόσθεν ὑπὸ ἐκπλήξεως
 μονονυχὲ λιδυδοντας, αἰαι-
 ρεῖ. καὶ τῷτο Ἑλλήνι τὸ
 τῷ μύθῳ κῆτ', καὶ οἱ
 παλῶτες ἐς λίδοις ἀνδρω-
 ποι Γοργόν' τῇ καραλῇ·
 ἄγεται δ' ἐν γυναικα πλὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ εἴχεται

dam, & ipse Cephei frater
 Phineus. At Cepheum post-
 quam varia de utroque secum
 ipse considerasset, Phœnici
 tandem despondere filiam sta-
 tuisse, ac per filia raptum
 consentientem suam volunta-
 tem obtegere. Abreptam igitur
 fuisse ex deserta quadam
 insula Andromedam, in quam
 soleret Veneri sacrificia obla-
 tura secedere. Ita cum Phœ-
 nicis hujus rapientis navi
 (quæ Cetus dicta est, sive à
 piscis illius similitudine, sive
 casu aliquo) Andromeda
 tanquam insciente patre ave-
 heretur, miserè eam ejulasse,
 opémque cum lachrymis in-
 vocasse. Ad ea Perseum Da-
 naës filium; fortè fortunâ
 præternavigantem, cursum
 inhibuisse: primòque mox
 puellæ aspectu, pietate si-
 mul, & amore captum: tum
 navigium illud Ceti nomine
 expugnasse, & vectores tan-
 tùm non in lapides præ metu
 versos, occidisse. Atque hunc
 illum esse Græcæ fabulæ Ce-
 tum, hos homines, Gorgo-
 nis viso capite, in saxa mu-
 tatos. Perseum igitur Andro-
 medam uxorem accepisse, se-

cúmque in Græciam navigio vexisse, atque Argos sub illius imperio habitari cœptum.

NARRATIO XLI.

ANtandrum habitarunt Pelasgi. Verùm (ut quidam narrant) ex eo, quòd hanc ipsis Ascanius pro redemptionis suæ pretio donasset, cùm ex insidiis captus ab his, dimissusque fuisset: hinc enim *Antandri* nomine urbem dixisse, quam *αὐτὴ ἐνὸς ἀνδρός* [*pro uno, viro*] acceperissent. Ascanius autem hic *Æneæ* filius fuit, qui captâ jam Trojâ, in Ida regnavit. Alij hinc potius referunt Pelasgos *Antandrum* incoluisse. Ex Apolline, aiunt, atque Creusa gignitur *Anius*, & ex hoc *Andrus*, qui unam insularum inhabitans, nomen quoque suum insulæ reliquit. Sed exortis deinde seditionibus hinc exactus, locum quendam contēplatus est sub Ida, *Andro* vicinum, in quo urbem ædificavit, quam ob similitudinem *Antandrum* nominavit. *Andrum* interim desertum Pelasgorum gens inhabitavit. Ita *Cyzicus* quoque incolæ habuit Pelasgos.

αὐτὴ συμπίπτουσα εἰς τὴν ἑλληνίδα τῆς Πελοπί, καὶ βασιλεύοντος τὸ Ἄργος οἰκῆται.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μα.

ΩΣΑΝΤΑΝΔΡΟΝ φ' ἤκησαν Πελασγοί. ἀλλ' ὡς μὲν ἔνιοι φασί, δύνανται αὐτοῖς Ἀσκανίον λυτῶν αὐτῷ ἐπὶ ἐρέδρᾳ συνελήφθῃ ὑπὸ αὐτῶν, καὶ ἀπολυθῆναι. διὸ καὶ Ἀνταδρος, ὅτι αὐτὴ ἐνὸς ἀνδρός ἔλαβον πόλιν. ὡς δ' Ἀσκαίῳ ἦδ' ἔτι μὲν Ἀινεΐ. μὲν δὲ Τρώας ἔλαβον, ἐβασίλευσαν Ἰδης. οἱ δὲ φασιν ἐντυπῶν οἰκῆσαι Πελασγὸς Ἀνταδρον. Ἀπ' αὐτῶν καὶ Κρέουσος Ἄνιος γίγεται, ὅθεν τοῦδε Ἀνδρός, ὃς μίαν οἰκήσας ἤνθρωπον, τὸ ὄνομα λείπει τῇ νήσῳ. κατὰ γὰρ οἱ δ' ὀκνητοὶ, καὶ χρεῖον ἰδὼν ὑπὸ τῷ ἰδίῳ παραπλήσιον Ἀνδρῶ, πολίξει τὸ χρεῖον, καὶ Ἀνταδρον πρὸς τὴν ὁμοίότητα ὀνομάζει. τὴν δ' Ἀνδρον ἔρημον οὖσαν λαὸς Πελασγῶν εἰσέκησεν. καὶ ὁ Κύζικος ὁ Πελασγὸς ἔργον

Nn iij

οικήτορας· καὶ γὰρ Κυζίκου ὁ
 Ἀπέλλωνος, Πελασγῶν τ' ἐν
 Θεσσαλίᾳ βασιλεύων, ὑπὸ
 Αἰολέων μὲν Πελασγῶν ἐκ-
 πωσών, τ' Χερρόνησον τ' Ἀσίας
 πολιζέει, οὗτος αὐτῇ καὶ τένο-
 μα· καὶ ἡυξήθη ἐκταπεινῆς
 Κυζίκου, εἰς μέγα ἡγήθη. ἀφ'
 οὗ Κλειτῶν Μέροπος, ὃς τῆς
 πατρὸς ῥωδῆα καὶ χερσίων ἐβα-
 σίλευε, γυναικα ἡγάγετο. οἱ
 δὲ, Ἰάσονος ὅπῃ τὸ δέ-
 ρας ἴοντες, κατήχοντο παρὰ
 τῶν Κυζίκων τῇ Ἀργεῖ,
 καὶ μαδόντες οἱ Πελασ-
 γοὶ Θεσσαλίᾳ τῶν ναῶν,
 καὶ μῆνιν τ' ἐκβολῆς, νυκ-
 τὸς ἐμάχοντο τῇ Ἀργεῖ.
 Κυζίκον δὲ λύσαι τῶν μά-
 χων ἐπεσάντα, ἀγροῶν Ἰά-
 σων κτείνει, πονόντων καὶ
 ἄλλων Πελασγῶν. καὶ ἡ
 μὲν Ἀργὼ ἐπ' αὐτῇ Κολ-
 χίδι· οἱ δὲ τότε μὲν ὑπε-
 ρηχθῆσθαι ὅπῃ τῇ τῆς βα-
 σιλέως πελάτῃ, καὶ τοῖς
 παρ' αὐτοῖς δυνατοῖς τῇ
 τῆς πόλεως ἐνεχρίεισαν.
 καὶ δὲ γὰρ ὡς πᾶς Κυζίκου
 διὰ δόχου. ὕστερον δὲ ὑπὸ
 Τυρρηνῶν Κυζίκου μετα-
 νέησαν καὶ Τυρρῆνοισι τ'
 Χερρόνησον ἔχον, καὶ τότε

Etenim Cyzicus Apollinis
 filius, Pelasgis, qui in Thef-
 salia erant, imperans, ab
 Æolensibus cum suis Pelas-
 gis ejectus, in Cherroneso
 Asiæ urbem de suo nomine
 exstruxit, ibique ex humili
 magnam in potentiam cre-
 xit, postquam Clitem filiam
 Meropis, qui vicina Ryn-
 daco loca rex tenuit, con-
 nubio sibi junxit, Jasonis
 postea comites, qui cum
 illo ad vellus aureum pro-
 ficiscebantur, Argo navi
 ad Cyzicum appulerunt,
 quam ut Pelasgi Theffali-
 cam esse navim didicerunt,
 ex veteri illo odio, quod ab
 his olim expulsi fuissent, no-
 ctu Argo oppugnant. Cyzi-
 cum ibi pugnam dirimere co-
 nantem Jason occidit impru-
 dens, cæsis cum illo & aliis
 aliquot Pelasgis: ipsa verò
 Argo in Colchida vela fecit.
 Itaque Pelasgi de regis sui in-
 teritu admodum mœsti, tunc
 quidem optimatibus suis,
 quod Cyzicus hæredem nul-
 lum reliquisset, Remp. com-
 miserunt: donec postmodum
 Cyzico pulsi à Tyrrhenis, qui
 Cherroneso occupatâ, & his

qui Milesiorum pars erant ,
pugnâ superatis , ipsimet Cy-
zicum incoluerunt.

Μιλησίων μοῖρα μάχη νι-
κήσαντες , αὐτοὶ Κύζικον
ᾧ κησαν.

NARRATIO XLII.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μβ.

G Elon Siculus tyranni-
dem invadere studens ,
Himeræorum populum cole-
bat , ac pro eo adversus po-
tentiores pugnabat. Unde ip-
sum plebs adeo adamabat , ut
petenti sibi dari corporis cu-
stodes , promptissimè eos
concesserit. Stesichorus ta-
men Himeræus poëta , suspi-
catus regnum affectare illum
velle , apologum hunc popu-
lo recitavit , imaginem eo-
rum , quæ post acciderent ,
malorum. Equus , inquit ,
fortè pascens ad fontem bibi-
turus accedebat , cùm cerva
interim per agrum illum tran-
siens , & herbam proculca-
vit , & aquam turbavit. E-
quus itaque vindictæ admo-
dum cupidus , sed pedum ce-
leritate inferior , venatoris
opem imploravit. Ille , si fre-
num ore acciperet , & tergo se-
dere pateretur , facillimè se
hujus injuriam ulturum pol-
licetur. Quod ubi sic factum
est , cerva quidem telis con-

Ω Σ Γέλων ὁ Σικελιώ-
της περὶ νῆδι ἐπιδι-
δαι διανοούμενος , Ἱμεραίων
ἐνδεράπιδε τὸν δῆμον , καὶ κατ'
ἡδ' ὀνομασθῆναι ὑπερμάχη , καὶ
αὐτὸν ἡγάπα τὸ πλῆθος , καὶ
φυλακῇ τῷ σώματος αἰ-
τῆντι ὥρματο δίδναι. Στε-
σίχουρος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιη-
τὴς ὑποτοπίσας ὅτι χερεῖν
αὐτὸν περὶ νῆδι , καὶ αἰ-
νον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆ-
θος , εἰκόνα τῷ μύλλοντος
πάδου. ἵππες φησὶ νεμέ-
μενος , ἐφοίτα πέμενος
ὅπ' κρήνῳ. ἔλαφός τις
τὸ πεδίον διελθῆσα , πλώ-
τε πῶαν κατῆσθε , καὶ τὸ
νῆμα ἐπάρατ' . καὶ ὁ ἵπ-
πος πεδῶν πλώ ἀδικῆσαν
πρωρῆσαι , τάχει δὲ ποδῶν
λίπεμενος , αἰδρα κωη-
γέτω βοηθὸν ἐκάλεσεν . ὁ δὲ
εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀνα-
βάτω , ῥᾶσα ἀμύνειν αὐ-
τῷ ὑποχρεῖτο . καὶ ἐρί-
νετο ἕτω καὶ ἡ μὲν ἔλα-
φος ἀκοντίοις ἔκειτο βλη-

δεῖσθαι. ὁ δ' ἵππος ἤδετο
 δεδουλωμένῳ τῷ κυνηγ-
 τη. τῷ τ' ἔφη, δέδοικα
 αὐτὸς, ὃ ἱμερᾶι, μὴ
 νῦν ὄντως ὄντες, ἧς ἐχ-
 θρῶν μὲν διὰ γέλωνι π-
 ειρῆνῃ αὐτοὶ δ' ὕστερον
 γέλωνι δουλεύσιν. φίλιν
 γὰρ ἅπασαν δυνάμιν τῷ λα-
 βόντι δὴν τ' ὄντα τῷ ὅταν
 ὁσπορ δέναι αὐτῷ μηκέτι
 ἐν τῷ ὁμοίῳ κομίσαι ἔχει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μγ.

ΟΙ τ' Αἴτνης τῷ συ-
 ρὸς κρεττῆρες αὐ-
 γλυσαὶ ποτι, ποταμῷ δι-
 κλιν, φλόγα καὶ τ' χόρας,
 καὶ Καταναίῳσι (πάλιν δι'
 Ελαί ἐν Σικελίᾳ ἡ Κατά-
 νη) ἔδοξε παντελὴς ἐσθλα
 φθορὰ τ' πολέως· καὶ ἀπὸ ταύ-
 τῃς φεύγοντες ὡς εἶχον τά-
 χους, οἱ μὲν χρυσόν, οἱ δὲ
 ἄργυρον ἔφερον, οἱ δὲ δ,
 πᾶσι βέλοιοτο ἐπικύρη-
 μα τ' φυγῆς. Αναπίας δὲ
 καὶ Αμφινόμος αὐτῶν πάντων
 τὺς γονεῖς γηραιὺς ὄντας
 ὅτι τὺς ἄμεις ἀπαδέμενοι
 ἐφάρον, καὶ τὺς μὲν ἄλλοις
 ἡ φλόξ ἐπικατακαύσασα,

fossa jacuit, sed equus etiam
 à venatore subjugatum se
 sensit. Idem, inquit, ego ve-
 reor, ὁ Himeræi ! ne nunc
 cùm in populari statu sis,
 hostibus quidem per Gelo-
 nem superiores reddamini;
 sed tandem adhuc eidem Ge-
 loni serviatis. Grata enim om-
 nis potentia, adversus eum
 qui dederit, accipienti est,
 quando hanc ille non am-
 pliùs tam faciliè auferre po-
 test, quàm antea contulit.

NARRATIO XLIII.

IGnis Aetnæi crateres tan-
 tas aliquando, fluminis in-
 star, flammæ per eam regio-
 nem effuderunt, ut Catanæis
 (urbs autem Græca Siciliæ
 Catana est) extremum urbi
 interitum certissimo allaturæ
 viderentur. Ex ea igitur ci-
 ves quàm citissimè fugientes,
 aurum alij, alij argentum ef-
 ferebant, alij verò quæcun-
 que subsidium in exilio alla-
 tura videbantur. Anapias tan-
 tùm, & Amphinomus, præ
 omnibus parentes senio con-
 fectos, humeris impositos
 fugientes extulerunt. Cæte-
 ros interim flamma adurens
 extinxit,

extinxit, quæ in horum circuitu ita diffundi visa est, ut insulæ in modum circumcirca locus igne liber fieret. Quare Siculi *Piorum regionem* locum eum appellarunt, & lapideas in horum virorum monumento statuas, divinatorum simul illorum atque humanorum factorum testes, collocarunt.

NARRATIO XLIV.

R Efert quomodo Leodamas & Phitres de Milesiorum regno contenderint, regiâ uterque stirpe oriundi. Plebs ergo cum per horum contentione[m] malis vexaretur, post multa tandem incommoda finem rixæ imposuit, facto decreto, ut qui de Milesiis melius mereretur, is demum regnaret. Erant ipsis duo tunc hostes Carystij & Melienses. Adversus Melum, Phitres (huic enim forte bellum illud obvenerat) expeditione susceptâ, re infectâ, rediit. Leodamas verò, re contra Carystios naviter ac præclare gestâ, urbemque eorum vi expugnatâ, atque in servitutem redactâ, Miliorum vi-

ἐρδίζεν· αὐτὰς δὲ ἐπέλαχι-
δι τὰ πῦρ, καὶ ὡς περ νῆ-
ως ἐν τῇ φλογὶ παῖς ἡ πύρρ
αὐτὰς χῶρεν ἐγὼντα. διὰ
ταῦτα οἱ Σικυλιῶται πόνον τῇ
χάρεν ἐκείνον, ἐν σελῶν
χωρὲν ἐκάλισαν· καὶ αἰδέ-
νας εἰκότας ἐν ταῖς τῶν ἀνδρῶν
τῶν μνημῶν, δείων τε δῖον
καὶ ἀνδραγαθῶν ἔργον, καὶ
δῖον.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μδ.

Ω Σ Λεωδάμας καὶ Φί-
τρης εἰσαν ἑστῶτ' τῆς
Μιλησίων βασιλείας, γένους
ἄμφω ὄντες βασιλείη. τὸ
κοινὸν δὲ τῇ ἐκείνων περὶ
μῆσοι πάσαι, τῆς μὲν φιλο-
κεικίας μὲν πολλὰ πᾶσι ἐξί-
σαντο· ἐκείνον δ' ἐκείνον
βασιλεύειν, ὃς Μιλησίους
πλείω ἀγαθὰ ἐργάσασιν. ἦ-
σαν δ' αὐτοῖς τότε δύο πό-
λεμοι Καρυστίοις καὶ Μη-
λιέσσι. καὶ πρὸς μὲν Μηλίων
(αὐτῷ γὰρ ὁ κληῖρ ἐστὶν
ἐδίδου τὸν πόλεμον) Φί-
τρης στρατεύσας, ἀπερκετῶς
ἀνὰ πρῶτον. Λεωδάμας δ' ἑλθὼν
πρῶτος καὶ Καρυστίων ἀνδραγα-
θήσας, καὶ κατακράτῳ ἑλθὼν
τὴν πόλιν, καὶ ἀνδραγαθῶν.

νΘ Μιλήτου ἱπαιδῶν, καὶ τὰ συλκίματα βασιλέων. αἰχμάλων δὲ καὶ χρησμοὺς γυναικῶν Καρυστίας, παῖδας φέρουσαν ὑπομάζιον, καὶ πολλῶν καὶ ἄλλων ἀναθημάτων, ἃ δεικνύσκει λαφύρων ἐπιγυμνασίων, ἀπέπεμψε ἐν Βεργχίδαισι αὐτὸς ὃ τότε Βεργχῶ. περὶ οὗτος ἦν ἱερεὺς καὶ ἦν ματτίων, ὃς κινῶν τὰ αἰχμάλων γυναικῶν ἐνόμοι, καὶ τὴν παῖδα αὐτῆς ἔδωκε. ἤνυσεν δὲ ὁ παῖς ἐκ τῆς λόγῃ, ἀλλὰ διὰ πνιγνὴν καὶ πᾶσαν ἢ πρὸς τὴν ἡλικίαν ἀπόντα τὸ εὐσυνέπον. ποιῆσαι δὲ αὐτὸν ὁ Βεργχῶς καὶ ἄγγελον ἦν ματτίων, Εὐάγγελον ἐνομάσας. ὡς ἠθέλησας, τὸ Βεργχῶς ματτίων ἐξεδέξατο, καὶ ἀπὸ τῶν εὐαγγελιδῶν παρὰ Μιλησίοις ἐγένετο.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ με.

Ως Ορφεύς, ὁ Οἰάγης καὶ Καλλιόπης μαῖστρος, ἐκπέσας Μακεδόνων καὶ τῆς Οδρυσίδος. ἐπετόλμα ὃ μυσικὴν, καὶ μάλιστα κιθαρίαν. καὶ φιλόμυσον γὰρ τὸ θεῶν καὶ

ἑτορ reversus, secundum pacta conventa regnavit. Quare ex oraculo præscripto Carystiam foeminam captivam infantem ubetibus lactantem, cum aliis plurimis donariis, manubiarum decimis, ad Branchidas misit. Ipse verò tunc Branchus & templo & oraculo præerat, qui captivam mulierem magnâ curâ nutrit, ejusque filium adoptavit. Puer ipse non tam hominum usitato modo, quàm divinâ quadam fortunâ crevit, & supra ætatem prudens evasit. Fit igitur à Brancho oraculorum nuntius, *Evangelus* appellatus. Hic jam adultâ ætate in oraculo Brancho successit, principiumque fuit, & caput Evangelidarum apud Milesios.

NARRATIO XLV.

ΟΡΡheus Oeagri filius atque Calliopes, quæ una in novem Musis numeratur, Macedonum rex fuit, & Odrysidis. Musicam hic artem exercuit, maximè quoque citharisticam (etenim Thracum illud & Macedonum ge-

nus Musicæ studiosum est, vel imprimis) plebi per eam supra modum gratus. Fama autem fuit, ad inferos ipsum amore Eurydices conjugis adductum, descendisse, ibique Plutonem ac Proserpinam cantu sic conciliasse, ut dono uxorem caperet. Verùm hac gratiâ frui, qua ad vitam illa revocata est, non potuit, quod quæ de ipsa mandata essent, non servasset. Adeo autem oblectare, cantibúsque demulcere peritus erat, ut & feræ, & aves, atque adeo ligna ac lapides, cum ipso unà præ jucunditate oberrarent. Interfectus autem est, lacerantibus ipsum Thressis ac Macedonicis fœminis, quod Orgia cum illis non communicaret: ac forsitan etiam aliis de causis. Aiunt enim illum de uxore infelicem, muliebrem omnem sexum odisse. Igitur cùm statis diebus Thracum ac Macedonum vulgus armis testum Libethris conveniret in domum magnificè exstructam, & ad rem divinam comparatam, ibique Orgia celebraturi domum ingressi ad portam arma depo-

Μακεδόνων ἥμος, ἤρισκον ἐν ταύταις διαφερόντως τῶν πολλῶν. κατὰ δὲ δόξαν, ὡς εἰς ἄδου κατέβη, ἔπει τῆς γυναικὸς Εὐρυδίδης, καὶ ὡς τὸν Πλούτωνα, καὶ τὸν Κόρινθον φ' αὐτῆς ῥηπτύσαι, δῶρον λάβοι πρὸ γυναικὸς ἄλλ' ἢ γὰρ ὀνασθαι τῆς χάριτος ἀναβιωσκομένης, κατόρθωρον ἤν' αὐτῆς ἐν πολλῶν. ὅταν δὲ διέλγειν καὶ κατὰ κληεῖν αὐτὸν φ' αὐτῆς τῇ σφοδρῇ, ὡς καὶ θείᾳ καὶ εἰσόνῃς, καὶ δι' καὶ ξύλα, καὶ λίθους συμπειροσθῆν ὑφ' ἡδονῆς. τελευτῇ δὲ διαπασσάμενων αὐτὸν ἤν' Θρακίων καὶ Μακεδόνων γυναικῶν, ὅπ' ἔμπεδίδου ἐν ταύταις ἤν' Οὐρανῶν, τάχα μὲν καὶ κατ' ἄλλας περιφάσεις. φασὶ δ' εἶν αὐτὸν δυσυχίσαντα πρὸς γυναικας, πᾶν ἐχθῆραι τὸ γένος. ἐφόβηται μὲν εἶν τακταῖς ἡμέραις ὅπ' ὀλισμῶνον πᾶντος Θρακῶν καὶ Μακεδόνων ἐν Λιγέθρεσι, εἰς οἴκημα σωροχρόνον μέγα το καὶ πρὸς τελευτῇ εἶ ποιοιμένον, ὅπ' αὐ-

τε δ' ἄρχαζεν· εἰσάσας,
 πρὸ ἧ' πολλῶν ἀπὸ πύδα-
 σαν τὰ ὄπλα, δ' αἱ γυναῖ-
 κες ἐπιπρήσανται, καὶ τὰ
 ὄπλα ἀπ' αὐτὰρ ἄρμα, ἔκ' ὀρ-
 γῆς τῆς διὰ τὴν ἀπμείαν,
 τοῖς τε περὶ πύλοντας κα-
 λήρυσαντο, καὶ τὸν Ὀρ-
 φέα χεῖρ μέλη ἔρριψαν εἰς
 τὴν θαλάσσαν ποσειδάων.
 λοιμὴ δὲ τῆς χάρις, ὅπ-
 μὴ ἀπ' ἡτῆσαν δίκην αἱ
 γυναῖκες, κακούμενης· δε-
 ῖμος λαφῶται τὸ δεινόν,
 ἔλαβεν χρυσὸν τὴν κεφα-
 λὴν ἧς Ὀρφέως, ἣν αὐτὸς
 εἶντας δαΐσσει, πυχρὸν ἀ-
 πάλλας γῆς. καὶ μάλιστα αὐ-
 τῶν· οὐκ οὐδ' ἐκβολαὶ ἧς
 Μίλητος, δι' ὁλίως ἀν-
 εἶδεν ποταμὸς, καὶ τότε
 ἄδυσαν, καὶ μάλιστα πα-
 δοσαν ὑπὸ τῇ θαλάσῃ,
 μηδὲ π' ἄλλο ἧς ἔσται κῆ-
 ρος ἀνδραγαθῆς νεκρῶν
 αἰὶν φέρουσιν, ἀλλ' ἐπακ-
 μάζουσιν αὐτῶν, καὶ ζώ-
 κῃ αἵματι μὲν πολλῶν χρο-
 νον ἐπαιδοσαν. λαβόντες
 οὖν ὑπὸ σῶματι μεγάλῳ
 δάκρυον. τῶν δ' αὐτῶν πῆ-
 ρειράωντες, δ' ἴσως μὲν
 ἄρ' ὅσον ἦν, ὕπερ δ' ἔξ-

nerent, observasse hoc mu-
 lieres, correptisque armis il-
 lis, magnâ irâ inflamma-
 tas, quod contemneren-
 tur, cum cæteros ibi pro-
 cumbentes interfecisse, tum
 Orphea ipsum membratim
 dissectum, in mare passim
 projecisse. Pestilentia deinde
 regionem illam vastante, eò
 quod de fœminis minimè
 sumptum esset supplicium,
 rogantes incolas luem depel-
 li, responsum è tripode acce-
 pisse, Si Orphei caput reper-
 tum huini conderent, fore
 ut contagio desineret. Ita vix
 tandem illud ad ostia Mele-
 tis fluminis à piscatore quo-
 dam esse inventum, etiam
 tunc canens, nihilque à ma-
 rinis fluctibus deformatum,
 nec quicquam eorum passum,
 quæ solita sint per mortale
 fatum in hominum cadave-
 ribus fœda exoriri: sed ele-
 gans potius ipsum, nativòque
 sanguine imbutum tanto post
 tempore viguisse. Caput ergo
 istud acceptum ingenti tumu-
 lo mandasse, monumentum-
 que ipsi heroicum ab initio
 circumdedit, donec id post-
 modum obtinuit, ut pro divi-

no fano haberetur. Sacrificiis enim, aliisque rebus, quibuscunque dij honorari solent, etiam ipse colitur. Fœminis interim omnino inaccessum templum illud est.

NARRATIO XLVI.

DUm Troja expugnaretur, emisit Priamus in Lydiam duos Hectoris filios, Oxynium & Scamandrum. Capto dein Ilio, Æneas Anchisæ ac Veneris filius, Græcos fugiens, Idam primò incoluit: sed cùm reversi è Lydia Oxynius & Scamander, omnia circum Ilium loca ex paterna velut hæreditate relicta, sibi vindicarent: adsumpto Æneas patre Anchise, & quotquot potuit è profugis, Solem versùs Orientem de Veneris matris mandato tendit. Trajecto igitur Hellesponto, venit ad sinum, qui Thermus est nominatus, ubi Anchisem vitâ functum sepelivit, ipsèq; oblatum ab incolis regnum recusat. Hinc in Brusiadem regionem profectus est, ubi omnibus, quibuscunque uteretur, expetitus gratûsque fuit, ob morum nimi-

νίκησιν ἰερόν τι. Δυσίαις τε γὰρ, καὶ ὅσοις ἄλλοις θεοὶ πρῶνται, γράσεται. ἔστι δὲ γυναιξὶ πάντεσσι ἄβανον.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μς.

ΩΣ Τροίας περθεμένης, ὑπεκπίθεται Πείρασος εἰς Λυδίαν δύο παῖδας ἑκτόρος, Οξυνίον καὶ Σκαμάνδρον. ἐπὶ δὲ καὶ Ἰλίον ἦλθον, Αἰνείας ὁ Ἀγχίσιον καὶ Ἀρεθίδης, διαφυγὼν τὰς Ἀχαιῆς, τὸ μὲν πρῶτον ὧς καὶ Ἰδῆον. Οξυνίῳ δὲ καὶ Σκαμάνδρῳ ἐπανελθόντων ἀπὸ Λυδίας, καὶ ὡς πατὴρ αὐτῶν λήξεως μεταποιεμένων τῷ περὶ τὸ Ἰλίον τόπων ἀναλαβὼν Ἀγχίσιον καὶ πατέρα, καὶ ὅσους δύνατο τῷ συμφυγάδων, πρὸς ἥλιον ἀίχοντα, ὧς ἦτο καὶ Ἀρεθίδης ἐπίσκηψιν. διαβὰς ἔν τῃ Ἑλλάσποντον, καὶ ἀφικέμενον εἰς θερμὸν καλέμενον κόλπον Ἀγχίσιον μὲν ἀποδανόντα δάμνην, αὐτὸς δὲ τῇ ἐπιχωρίων διομένων, ὥστε βασιλεύειν αὐτῷ, ἔκ ἐδίδεξατο. ἔτα εἰς τὴν Βρυσιάδα γὰρ ἔρχεται, πᾶσι δ' ὡς ἐφ' ἡμέρας οἷς ἐπιγυγάνοι, καὶ χάριτι

O o iij

τ' Αφροδίτης ἐν ταῦθα μυκη-
σαμένης. τ' σωεπομένης αὐ-
τῇ βοὸς ἐξ Ἰδης (ἢ το γδ
Αφροδίτη ἐπίσκηψε) λαμβά-
νει τὸ κράτος τ' γῆς διδόντων
τ' ἐπιχωρίων, καὶ βοὸν δύει
Αφροδίτη, καὶ κτίζει πόλιν,
ἢ τότε μὲν Αἰνεια ἀπὸ τοῦ μὲν
κτίσας τοις ὕστερον δὲ παρην-
εγκόντ' ὅτ' ὀνόμαί τοι, Αἴ-
ν' ὅτ' ἐκλήθη. λόγος μὲν ἔν τις
ἔσθ', ἡσὺ Ελλήνων ἐπὶ πολ-
λοῖς ἀγχοῖς λέγεται· ὁ δὲ τὸ
Ῥωμαῖον γῆ' εἰς αὐτὸν
ἀναφέρειν, καὶ οἰκιστὴν ποιῶν
Αλκας, καὶ τὸ χρυσέιον, ὃ
κατακτεῖν ἔπαρκε, ὅπου τ' αὐ-
τὸς ἄμα τοῖς σὺν αὐτῷ δύ-
σας, μὲν τ' σπῶν καταφά-
γοι, καὶ τοῖς τραπέζας, ἔσθ' κα-
τημάζεσθαι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μζ.

Ως Αλθαμάνης τ' Ηρα-
κλιδῶν γῆς τρίτη γη-
ναὶ ἀπὸ Τημίνας, σασιάζει
πρὸς τοὺς ἀδελφούς. νεώτατος
δ' ὢν, καὶ μεταπίσταται Πε-
λοποννήσου, στρατὸν Δω-
ρείων ἔχων, καὶ πῖνας Πε-
λασγῶν. ἔσπελλον δὲ καὶ Αθη-
ναῖοι τότε τ' σὺν Νηλέῳ τε
καὶ τοῖς Κωδρίδαις ὑποκίαν.

rūm à Venere inditam suavi-
tatem. Ibi mugiente, quæ ip-
sum ex Ida sequebatur, bove
(sic enim Venus antea man-
darat) ejus oræ imperium, do-
nantibus incolis, suscepit, bo-
vémque matri mactavit. Ad
hæc urbem condidit, quæ tunc
quidem à conditoro *Αενεια*,
post inflexo nonnihil nomine,
Aenus dicta. Hæc igitur una
narratio præter alia multa re-
fertur à Græcis. Altera ta-
men illa, quæ Romanæ gen-
tis originem ab ipso repetit,
& Albæ conditorem facit,
simul etiam oraculum, quo
incolere jubebatur, ubi ipse
cum sociis, sacris operatus,
mensam quoque absumpsit-
set; hæc, inquam, narratio,
valde jam trita est.

NARRATIO XLVII.

Althæmenes, Heracli-
darum generis soboles
à Temene tertia, fratribus
dissentiens tumultuabatur.
Natu ergo minimus cūm es-
set, Peloponneso discedit,
Dorienſium ſecum copias, &
Pelafgorum quosdam du-
cens. Miſerunt tum quoque
Athenienſes coloniam cum
Neleo, & Codri poſteris.

Similiter verò & Lacedæmonij eo ipso tempore Philonomi populum aliò habitatum miserunt, quem duxit Delphus quidam nomine, & Polis. Utrique Althæmenem in operis societatem vocarunt. Dores quidem, ut in Cretam unà navigaret, quòd & ipse Dorienſis eſſet. Iones verò, ut in Aſiam ſecum traheretur, invitabant. Verùm Althæmeni cum neutris ſeſe conjungere placuit, maluitque ex oraculi reſponſo quod acceperat, ad Jovem, & Solem proficiſci, atque ab his habitandi locum poſtulare. Cretam autem eſſe Jovis, Solis Rhodum. Evectus igitur è Peloponneſo, in Cretam appulit, populique partem, quæ reſidere ibi vellet, reliquit. Ipſe plurimos ſecum habens Dorienſes in Rhodum adnavigavit: quam quidem inſulam antiquitùs incolæ ibidem nati tenuerant, Iliadum ipſis gente præpoſitâ, quos tamen Phœnices poſt everterant, & inſulam occuparant. Phœnicibus quoque aliquando ejectis, Cares ſucceſſerant: quâ tempeſtate

ομοίως δὲ καὶ ἑαυτοῖς ἡ Λακεδαιμόνιοι τὸν Φίλονόμου λαὸν ἀπὸ κίζον. ὃν ἡγήτο Δελφὸς ὄνομα καὶ Πόλις. καὶ ἐκπτεροπαγεῶν Αλθαμίνῳ συμμητέχον αὐτοῖς τῷ ἔργῳ· οἳ τε Δωρεῖς τῷ ὅτι Κρήτιω ποδῶ, ἅτε καὶ αὐτὸν Δωρεῖς ὄντα. οἳ τε Ἴωνες εἰς ἸἈσίαν μὲν σφῶν παραιωθῆναι. τῷ δ' ἐδ' ἐτίεον εἰδοὺς συμπλεῖν· ἀλλὰ καὶ τὸν δοθέντα αὐτῷ χρῆσθαι, ὅτι Δία καὶ Ἥλιον κομίζεσθαι, καὶ παρ' αὐτῶν αἰτεῖν εἰς κατοίκησιν, γῆν. ἣ δὲ Διὸς μὲν Κρήτιω· Ἥλιος δὲ, Ρόδον. ἀναγόμενῳ ὅν ἐν Πελοποννήσῳ, φερίσχει πρὸς τὴν Κρήτιω· καὶ μέγας τῷ λαοῦ τὴν βουλομένους αὐτόθι οἰκῆν, καταλείπει· αὐτοῖς δὲ τοῖς πλείους ἔχων Δωρῶν, ἔπειθε ὅτι Ρόδον· ἢ δὲ Ρόδον τὸ μὲν Ἀρχαῖον, λαὸς αὐτόχθον ἐρέοντο, ὃν ἦρχε τὸ Ἰλιάδων γένος, οὗς Φοίνικες ἀνέστησαν, καὶ τὴν γῆσιν ἔχον, Φοινίκων δ' ἐκπεσόντων, Κάρες ἔχον· ὅτι καὶ τὰς

ἄλλας νήσους τὰς περὶ τὸ Αἰ-
γαῖον ᾧ κησαν ὧς ὀππιδεύ-
σαντες οἱ Δωριεῖς, πολέ-
μῳ τὸ Καρεὶν καταστρέψα-
μενοι, τοῖς πόλεις ἐκπσαν,
Λίνδον, Ιήλυσον καὶ Κά-
μηρον. Οἱ μὲν ἔν Δωριεῖς ἀπὸ
Ἀλαμάνους ἀρχαῖοι. μέ-
γλη δὲ οὗ καταβέβηκασιν.
αἱ δὲ τοῖς πόλεις εἰς μίαν ὑπο-
καταστήσαν, μεγάλην χυρὸν δὴ-
μονα, τὰ τὸν ὄνομα τῇ νήσῳ
Ρόδον ἐδίδσαν καλεῖσθαι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μη.

ΤΑ περὶ Ρώμης καὶ Ρω-
μύλου διηγέται, πα-
ραλλάσσουσα πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις ἐν πσι. φησὶ δὲ ὅς Αμύ-
λιος ὀπβουλᾶσας Νυμέ-
τορα τὸν ἀδελφὸν κτείνει,
καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἰλίαν,
ἵνα μὴ τίκοι, μὴ δ' αὖδ' ἐρ-
δεῖν, τὴν ἑστίας ἰέρειαν ἀπίφθ-
ιε. ταύτῃ μυχθεῖς Ἀρης,
ἀπολυόμενος τὴν ὁμιλίαν.
ὅσος τε ἡ ἐδύλωσι, καὶ ὅπ-
δύο κόρης τίξεται ἐξ αὐτῶ,
καὶ χεὶρ ἀρρεῖν. ἀλλὰ τι-
κούσαν αὐτὴν μὲν Αμύλιος
εἰς δεσμωτήριον ἐπρυχε βω-
λῶν σινὶ δὲ ποιμένι τὴν αὐτῶ
πιστὴν διαφθεῖραι δίδωπ. ἐν δὲ

& alias maris Aegæi insulas
incoluerunt. Ad hos ergo ad-
navigantes Dorienſes, armis
Cares pepulerant, tresque
urbes condiderunt, Lindum,
Iëlyſum, & Camirum. Igitur
Dorienſes, ductâ ab Althæ-
mene origine, ad hanc usque
ætatem descenderunt. Tria
verò illa oppida in unam ma-
gnam, opibúſque potentem
urbem coaluerunt, cui & in-
sulæ Rhodi nomen indide-
runt.

NARRATIO XLVIII.

DE Romo & Romulo
narrat, nonnihil à reli-
quis diversa. Amulius, in-
quit, Numitori fratri necem
ex insidiis intulit, filiâmque
ejus Iliam, ne pareret, néve
cum viro consuesceret, Vestæ
sacerdotem fecit. Hæc tamen
à Marte compressa est, qui
post congressum, & quis esset
declaravit, & geminos parit-
uram prædixit, bono eam
animo esse jubens. Verùm
partu liberatam, Amulius pa-
truis in vincula missam com-
pegit: fœtum autem fido cui-
dam pastori necandum tradi-
dit. Quem ut accepit, patra-
re

re ille suis manibus scelus no-
luit, sed alveo per Tiberim
deportandos imposuit. Al-
veus autem post multam ja-
ctationem tandem circa pro-
minentem ripam caprifici cu-
jusdam, quæ ingens ibi ex-
creverat, radicibus inhæsit,
atque inde pueros in ripam,
molli & arenoso solo, eiecit.
Ibi lupa, quæ recens pepere-
rat, in puerulos fortè incidit,
& circumgressa, vagientibus,
manúsque tendentibus mam-
mas præbuit. Ita illi aleban-
tur solo suo casu indignan-
tem lupam compescentes.
Hoc ubi vidit Faustulus pa-
stor, divinum quid latere ra-
tus, pueros tollit, & pro suis e-
ducatur. Longo post tempore in
eum fortè Faustulus pastorem
incidit, qui exposuerat, réque
omni de pueris cognitâ, nar-
rat jam adultis, regno illos
esse stemmate natos, Mar-
tisque sobolem, quæque cum
matri, tum avo materno ac-
ciderant. Erant autem egre-
giâ formâ, & corporis ro-
bore invicti, insignitâque au-
daciâ. Extemplo igitur pu-
giones arreptos vestibibus te-
gunt, Albamque accedunt.

λαβὼν, τὸ μὲν μίαισμα χερσὶν
ιδίαις ἀποξῆσαι ἢ ἀποθετο-
εἶς σπάριον ὃ μεθ' αὐτοῦ ἦν
θύμβρεως φέρεσθαι. αὐτὴ δ'
μὲν πολλὰ φορὰν ποιῶσα
χρυσάνθη' ὄντα κατὰ χερσὶν ῥίζαις
εἰσενεού, ὅς τις μάλας ἐκείνην πε-
φύκει. καὶ ἡ σπάριον ἐκείνην τὰ
παιδία περιετὶ ἡ' ὄντα ἐκβάλλει,
ἐπὶ μαλακῆς καὶ ψαμμο-
δύς γῆς. λύκος δ' νεοτόκος
ἐπιτυγχάνει τοῖς παιδίοις καὶ
ἀμφιβάσσει κλαυθμυρίζομέ-
νοις, καὶ χεῖρας ὀρέγουσι,
παρεῖχε τὰς θηλάς. τὰ δ' ἐπεί-
φθλο βαρυνομένῳ ἀναπαύ-
ουνται ἐν τῇ σωτηρίᾳ τῶν λύ-
κων. φαῖς δ' αὖτε τὸ δὲ τῶν ποι-
μένων τῶντο ἰδὼν, καὶ δεῖον
νομίσας, ἀναλαμβάνεται, καὶ
ὡς ἐαυτῷ πέφικε τὰ παιδία.
Κρῖνον δ' ὕστερον φασί τ' ἑλθόν-
τ' ἐκδιμένῳ ποιμένι, καὶ
ἀπαντα παρ' αὐτοῦ μαθὼν τὰ
πρὸ τῆς παιδείας, ἀπαγγέλλει
τοῖς τοῖς ἡγήσασιν ἥδη, ὡς εἴη-
σαν βασιλεῖς τε ἄλλοι, καὶ Ἀ-
ργεῖος γοναί, καὶ ὅσα ἡ μέγας καὶ ὁ
μικτρός πατέρων παῖδοι. οἱ δ' ἦσαν
καλοὶ τῶν δ' αὖτε, καὶ βόμῳ ἀμα-
χοι, καὶ τόλμῳ θυγαῖοι καὶ ἀν-
τίκ' ἐλχιδία ἀναλαβόμε-
νοι καὶ ἑρὺ φαντες, ἐπὶ τῇ Ἀλφειῷ

ἐχάρουν, καὶ ὅτι πυχόντες Ἀμυ-
λίφ, διὰ τὸ ἀπεροσδίκτητον
τ' ὅτι βελῆς ἀφυλάκιστος, ἐπα-
γχεπ τὴν πτωχείαν, ξίφισιν
ἀνελόντες· καὶ τὴν μητέρα
λύουσιν ὅτ' ἡ δισμαῶν. τό, π
πῶτος διεξιοῖται, καὶ βασι-
λεύουσιν Ἀλβας καὶ ὅτ' περὶ
αὐτῶν πολλὰ ὅ αὐτοῖς περ-
ρύεντ' ὅ πλήθος, μεταστὰς
τες Ἀλβας, κ' ἴσοισι πάλιν,
Ρώμῳ ἐπονομάσαντες, ἡ
νὺν (ὡς εἰπεῖν) τὸ ἀνθρώ-
πων ἔχει κράτος. δίκνυ-
ται δὲ μὲν πρῶτα ὅτ' τό
π' ὅτ' Ῥωμαίοις ὅτι τῆς
ἀγορᾶς εἰνείδης ἱερᾶ, ὅ
βελιδμεῖς κυκλίσαι χαλ-
χαῖς περικραμένῃ, καὶ κα-
λύβῃ περὶ ἐν τῷ τῷ Διὸς ἱερῷ
γνώρισμα τ' Φαισούλῃ δια-
της, ἣν ἐκ φοροῦσιν καὶ νέων
φευγαίων σωμαζῶντες δια-
σώζουσιν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μδ.

Ως ἐν Ἀνάφῃ τῇ νήσῳ
(αὐτὴ δ' ἐστὶ νῆσος
νήσος Θήρας, ἔχει καὶ τ' Ἀε-
δωμονίαν) ἱερὸν Ἀπόλλω-
ν' αἰγλήτε ἱδρυται, ἐν ᾧ
σὺν παιδασι οἱ ὀρχώριοι
ἀνέκ, δὲ αἰτῆται τοιαύτων.

Hic, quod inexpectatum
esset eorum incæptum, Amy-
lium sine corporis custodibus
reperiunt, pœnâsque exigen-
tes, ferro confodiunt, & ma-
trem è custodia educunt.
Plebs quoque dexteras jungit,
regnântque Albæ, & finiti-
mis in locis. Ingenti deinde
hominum multitudine ad eos
confluente, relicta Albâ, ur-
bem novam ædificant, Ro-
mâque appellant, quæ nunc,
ut sic dicam, mortalium te-
net imperium. In eorum por-
rò, quæ tunc acciderunt, si-
dem ostenditur in Romano
foro sacra caprificus, æneis
Curia cancellis circumda-
ta; tugurium item in Jovis
templo (argumentum illius
vivendi formæ, quam Fau-
stulus sustinuit) è quisquiliis
& tenebrioribus virgultis stru-
ctum, conservant.

NARRATIO XLIX.

IN Anaphe insula, quæ
suprà Theram jacet, non
procul Lacedæmonæ, tem-
plum erat Apollini Egletæ
sacrum, in quo sacrificabant
insulani cum irrisione, tali
ferè de causa. Jasonem, è

Colchide rapta Medea domum redeuntem, valida oppressit tempestas, réque omni desperatâ, Argivi in havi ad preces vorâque confugiunt. Apollo igitur arcum ipsis obtendens, mala omnia avertit, & fulgure è cœlo erumpente, insulam subito terra ex imo maris gurgite emisit, in quam defilientes, quod primum eam Sol tunc aspexisset, *Anapthen* ab eventu nominarunt, & tanquam sacram ædem Apollini Egletæ statuerunt, festumque diem hilarè egerunt cum epulis, eò quod incredibile effugissent malum. Medea interim cum suis ancillis, quas ad contractas cum Jasone nuprias dono acceperat, post vini potum ludens, scommatis Heroas per-vigilio excipiebat. Illi verò convitia vicissim mulieribus regerebant. Unde nata consuetudo, ut insulani isti (habitata enim post Anaphe est) anniversario ritu Apollini Egletæ invicem convitiantes, festum diem ad illorum imitationem celebrarent.

ὅτι Ἰάσων ἐπὶ Κόλχων Μή-
δισιν ἀπάσας, οἷα δ' ἐπὶ,
χημῶν αὐτὸς ἄρα τ' π-
ρίεχε, καὶ ἀμνηχανία πᾶ-
σα· ἐν χορμίων δὲ, καὶ πολ-
λὰ τῶν ἐν τῇ Αἰγροῖ Λομέ-
ων, Απολλων. τὸν αὐτῶν
ὑπερναχών, τὰ δεινὰ
διέλυσιν ἅπαντα. καὶ σί-
λα τ' ἐξ ἑρᾶν διαΐσον-
τ', νῦσον ἀνέχον ἢ γῆ ἐν
τῷ βυθῷ, εἰς ἣν ὀρμισίμε-
νοι, ὡς περὶ τον ὀφθεῖσαν
ὑπ' ἡλίου τότε, Ἀνάφῳ ἀπὸ
τ' σωτυχίας ἐπάλεσαν. καὶ
ὡς ἱερὸν Απολλωνι· Αἰ-
γλήτῃ ἰδρύσαντο· καὶ ἐν-
εαίνοντο τ' ἀνελπίσου τῶν
κακῶν ἀπαλλαγῆς, καὶ ταῖς
ἄλλαις ἐνωχίαις. Μήδισα
δὲ σὺδ' ταῖς ἀμφ' αὐτῶν γυ-
ναιξίν, αἱ δὲ ὄντων ἦσαν γά-
μων τ' Ἰάσων· παίζουσα
μὲν μέδην, ἔσκωπτον τὲς
ἡρώας ἐν τῇ παννυχίδι· οἱ
δὲ αὐτ' ἐπὶ δαζον ταῖς γυναι-
κας. ἐπὶ τέτῃ περιγερούν καὶ
Ἀνάφῃς ὁ λαὸς (ὡς κίθη γῆ
ἢ νῆσος) αὐτὰ πᾶν ἔτ'
Απολλωνι Αἰγλήτῃ καρτο-
μῦντες ἀλλήλους, καὶ ἐαρτῶν
χ' ἰμίμῃσιν ἐκείνων ἄγχι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ V.

NARRATIO L.

ΩΣ Αλέξανδρον τὸν
 τύραννον Θήβη ἀναι-
 ρεῖ ἢ ὥπῃ γυνή· αὐτὴ δ' ὡς
 Ιάσωνος μὲν θυγάτηρ, τῷ ποιεῖ
 Θεσσαλίαν τυραννήσαντ'·
 ἀδελφεὺς δ' εἶχε τρεῖς, Τι-
 σίφορον καὶ Λυκόφρωνα
 καὶ Πυθόλαον· ὁμομήτριοι
 δ' ἦσαν· πατὴρ δ' αὐτῶν ἑυ-
 λαχὴς ὡς· τῶν τε Αλέξαν-
 δρος καὶ οὗτος φέρον, δι' ὑπο-
 ψίας ἔχων, ἐμελέτα ἀνελθεῖν.
 εἰδὼς δ' ὡς ἔκ ἀν' ἀρχοῖο Θη-
 βη φεαῖδεῖν τὺς ὁμομητρίους
 ἀναιρεμένους ἀδελφεὺς, καὶ αὐ-
 τὸν ἐπινόει σωματελεῖν· καὶ
 κήφον μὲν ἐκρυβε τὸ βέλδι-
 μα· μεθύων δ', ὡς γὰρ ἦπ' ὦν
 οἶνον, παρεγύμνετο καὶ ἀπ-
 κήλυπτε· Θήβη δ' τὸ βέλδι-
 μα μαδύουσα, τοῖς μὲν ἀδελ-
 φοῖς ἐλχέειδ' αὖ δούσα, φεα-
 σκιδάξειδ' αὖ πρὸς τὸ σφαγῶν
 παρεκάλει· οἶνον δὲ πολλῶν
 Αλέξανδρον βαπτίσασα, καὶ
 κατδυνάσασα, ἐκπύμπει τοὺς
 βαλάνους φύλακας, προ-
 φάσι' ὡς λεβοῖς χησομένη,
 καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ὅττι τὸ ἔρ-
 γον ἐκάλει· οἱ δὲ ἀπιδί-
 λιν, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὁ

Alexander tyrannus à
 Thebe conjuge inter-
 fectus est. Hæc Jasonis ejus,
 qui in Thessalia quondam
 regnarat, filia fuit, fratrès-
 que uterinos tres, patre Eu-
 labe genitos, habuit, Tisi-
 phonum, Lycophrona, &
 Pytholaum. Hos Alexander,
 ille Pheræorum suspectos
 habens, è medio tollere
 studebat. Cognito autem
 Theben nequaquam æquo
 laturam animo uterinorum
 suorum fratrum cædem, ip-
 sam quoque interimere de-
 crevit. Sobrius igitur facilè
 consilium tegebat: at vino
 captus (ebriosus enim erat)
 rem aperiebat. Ut ergò The-
 be consilium illud intellexit,
 dato singulis fratribus pugio-
 ne ad cædem faciendam, ut se
 comparent, hortatur. Ipsa
 Alexandrum mero implens &
 sopiens, dimissis è conclavi
 custodibus, quæsito colore,
 quasi in balneo lavare veller,
 fratres mox ad facinus inci-
 tat. Qui cùm timidiùs age-
 rent, & maximè natu' mini-

mus, inter alia comminata est, se & Alexandrum confestim excitaturam, & ut cædis reos accusaturam. Sic vi illi ad audendum adacti, dormientem Alexandrum jugulant. Nec mora, Thebe, corporis custodum Præfectis ad se accersitis, & quâ minis, quâ pollicitationibus usa, persuader, sibi ut in acquirendo regno adsint. Illi postulata concedunt, atque ipsa imperium quidem sibi sumpsit, nomen verò titulūque regni Tisiphono fratrum natu maximo concessit.

νεώτερο. ἡ δὲ ἄλλα τε διαπελησαμένη, καὶ ὡς ἔ-
 Αλέξανδρον αὐτὴ κατε-
 γρεῖ, καὶ καταργεῖται αὐ-
 τῇ ἡ φόνον, παρρῆν αὐτοῖς
 ἐβιάσαστο· καὶ κτείνουσι κοι-
 μώμενον τὸν Αλέξανδρον.
 Θήκη δὲ τοῖς ἡγεμόνας τῆ
 φυλάκων εἰς καλεσμένην,
 καὶ τὰ μὲν ἀπὸ λαῖς, τὰ
 δ' ἐπαγγελίαις ἐπελθοῦ-
 σα, πίδει συγκατασκευά-
 σαι αὐτῇ πῶς τυραννίδα·
 καὶ οἱ μὲν ἐπίτρεπον. καὶ
 αὐτῇ πῶς μὲν ἰχὺν δέ-
 χεται τοῦ νομα διέ, καὶ ἔ-
 δόξαν τῆ τυραννίδος, Τισι-

φόνῳ πρὸ ἀρισβυτάτῳ ἧς ἀδελφῶν δίδωσι.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

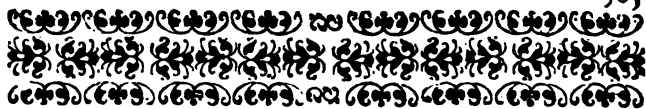
ᾧ τῆς εἰς πολυμάθειαν καὶ ἱστορίας

ΛΟΓΟΙ Ζ.

PTOLEMÆI
HERHÆSTIONIS

Novæ ad variam eruditionem historiæ

LIBRI VII.

P T O L E M A E I

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

H E P H A E S T I O N I S ΤΟΤ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

Novæ ad variam eruditionem
historiæ Libri VII.

πρὸς τῆς εἰς πλυμασίαν
καὶ τῆς ἐκείνης λόγου ζ.

LIBER I.

BIBAION A'.

PRIMO igitur libro Sophoclis mortem enarrat, præmissa etiam Protefilai. Dein quoque de Hercule scribit, ut igne vitam sibi abstulerit, quod arcum suum intendere non posset, annos jam natus quinquaginta. De Cræso servato in rogo: de Achillis interitu, de Laide meretrice ossis olivæ haustu extincta. Quæ ubi singulatim retulit, eadem non rectè ab aliis antea fuisse tractata docet. Deinceps verò de Alexandro rege commemorat, dum Ephesi Palamedem per dolum occisum in tabula spectaret, turbatum animo fuisse, quod illi per fraudem interempto similis

Περί τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ Σοφοκλέους τῆς περὶ τῆς, καὶ πρὸς αὐτὴν πρὸς τῆς Πρωτεσίλαου. ἔτι καὶ περὶ τῆς Ηρακλέους, ὡς περὶ αὐτὸν ἀνῆλε, μὴ δυνάμενος τὸ οἰκεῖον ἐξελθεῖν τὸ ξόν, πινυμένης τῆς ἡρόδωτος. περὶ τῆς Κρείσσου ἐν τῇ περὶ σωτηρίας. περὶ τῆς Ἀχιλλέως περὶ τῆς, καὶ περὶ Λαΐδου τῆς ἐπὶ τῆς, ὡς περὶ τῆς, ὅς ἐν ἐλαίᾳ καταπόσας. τούτων ἕκαστον διεξιὼν, ἀποφαίνεται τοῖς πρὸς αὐτὴν ἐσφαλμένους τὰ περὶ τῶν ὑπολαβεῖν τε καὶ ἀναρχά. ἐφεξῆς δὲ περὶ Ἀλεξάνδρου τῆς βασιλείας φησὶν, ὡς ἐν Εὐρώπῃ διαπύ. μὲν Πάλαμίδω δολο-

φορέμενον ἐν πίνεσσι, ἐκδομένην διότι ἐν αὐτῇ τῷ δολοφονε-

Q9

μίνω Αριστόνῃ καὶ ὁ σφαιρε-
στῆς Ἀλεξάνδρου· τοιοῦτον γὰρ
ὡς Ἀλεξάνδρου· τὸ ἥθος
ἐπιεικὲς καὶ φιλέτατος· εἶπα
ὅτι τὸ παρ' Εὐφωρίωνι ἐν
Τακύνθῳ ἀπορρέμενον.

Κωκυτὸς μὲν οὖν ἔστι ἀφ' ἧς
κίαν· ἦεν Ἀδωνιν.

τοιοῦτον δὲ· Κωκυτὸς ἄνο-
μα, Χείρωνος δὲ τῇ ἰατρικῇ
μαθητὴς, ἐδιδέχθη αὐτὸν ἔν
Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σὺν τρωπεί-
ται. λέγει δ' ὅτι ὁ παρ' Ἡε-
ρόδοτου, ἐν τῇ περὶ τῆς ἰσο-
ειῶν, ὑπὸ Ἀδράστου τῷ Γοργίῳ
ἀνθρωπίνῳ, Ἀγάδων ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὸν
περὶ ὀρνυτοῦ φιλονεικῶντα.
καὶ ὡς Κάδμος, καὶ Ἀρμονία
εἰς λέοντας μεταμορφώθη-
σαν καὶ ὡς Τηρεσίαν ἐπὶ λέοντι
μεταμορφώθη, διὰ τὴν τε ὑπὸ
Κρητῆρος καὶ Φόρβαντος κόρη
ἐκαλεῖτο. ὅτι Εὐρύμανθος ὁ
παῖς Ἀπόλλωνος ἐπεφλώ-
θη, διότι ἴδρι νοσημένῳ
Ἀφροδίτῃ, ὑπὸ τῷ Ἀδωνίδος
μίξεως καὶ Ἀπόλλωνος μολύ-
σας, ἐαυτὸν εἰς σάαρον με-
ταμόρφωσεν, καὶ τοῖς ὁδῶσι
πλήξας, ἀπέβλεψεν ἔν Ἀδωνιν.
Διὰ τὴν ὁ ποιητὴς πελάδας
ἐποίησεν τῆς προφῆς τῇ θείῳ

esset Aristoneicus Alexandri
in pilæ lusu socius. Tanta ni-
mirum erat Alexandri animi
mansuetudo, tantumque ami-
corum studium. Illud deinde
apud Euphorionem in Hy-
acintho ignoratum:

*Solus Cocytus sua vulnera
lavit Adonim.*

hoc [ait] significat: Cocytus quidam nomine, Chyronis in re medica discipulus, Adonim curavit ab apro sauciatus. Refert item illum, qui apud Herodotum libro 1. historiarum ab Adrasto Gordij filio interfectus dicitur, Agathonem fuisse appellatum, & de coturnice quidem contendente occubuisse. Cadmum quoque & Harmoniam in leones esse transformatos. Tireciam ad hæc formam suam septies mutasse, & cur apud Cretas ipse Phorbantis sit filia dictus. Erymanthum Apollinis filium excæcatum, quod post congressum cum Adonide lavantem Venerem vidisset, & Apollinem indignatum, apri formam induta, dentibus vulneratum necasse Adonim. Quare Poëta columbas cibi

Deorum ministras fecerit, & quid Alexander rex, atque adeò Aristoteles super hac re censuerit: & de Homero ipso atque columbis. Epicharmum poëtam ab Achille Pelei filio genus ducere. Patroclum per excellentiam *E-quitem* ab Homero nominari, quasi à Neptuneo aurigandi artem didicerit, cùm illius hic amator fuit. Ulysssem, quòd magnas aures haberet, *Outin* initio appellatum. At quia pluvia aliquando exorta, cùm ampliùs partum gestare mater gravida non posset, in via pepererat, Odyfsea inde esse nominatum. Arcas quidam Peritetanus nomine, Helenam apud Paridem in Arcadia agentem adulterarat: quare Paris adulterij pœnam itrogans, genitalia illi exsecuit. Unde factum, ut Arcades sic affectos atque exfectos *φειτάνες* vocent. Achillem Aristonicus Tarentinus cum virginibus apud Lycomedem versantem *Cercyseram* appellatum esse scribit. *Issan* quoque *Pyrrham*, *Asperum*, atque *Promethea*. Botrias item Myn-

διακόναι. καὶ πάντα Αλέξανδρῳ ὁ βασιλεὺς καὶ Αἰεσιπίης εἰς σῆτο εἶπον. καὶ περὶ Ομήρου καὶ πελαγίων ὅτι ἐπιχαρμος ὁ ποιητὴς ἀπ' Ἀχλλέως σὺ Πηλέως εἴληκε τὸ γένος. ὅτι Πάτροκλον ἐξέχων Ομήρου ἰκπία καλῆ, ὥστε Ποσειδῶνος ἐρεσὺ γαρονότος, μαδόντα σὺν λωγχοκλή. ὅτι Οδυσεὺς, διότι ὥτα μεγάλα εἶχεν, Οὔτις πρῶτα ἐκαλεῖτο. ὅτι δέ φησι γινόμενα, μὴ ἀποχούσαν σὺν μητέρα ἔκκυον ἔσαν, καὶ ὅδον τεκῖν, καὶ ὅτι Οδυσεὺς διὰ σῆτο ἔσως ὀνομαδῆναι. ὅτι Πειρίταός τις ὄνομα Ἀρκὰς, Ελένῳ στυγῶσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκάδι ἐμοίχασιν Ἀλέξανδρῳ δ' αὐτὸ πονίῳ τ' μοιχείας εἰσπεραπλόμῳ, τὰ παιδογόνῳ ἀπὸ τε με καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδεις τοῖς ἔτω παδόντας καὶ ἐκτελειμημένους φειτάνες λέγουσιν. Ως Ἀχλλείῳ μὲν Αἰεσίονι καὶ ὁ Ταραντῖνῳ, διατρίβοντα ἐν τοῖς περὶ τοῖς περὶ Λυκομήλει, Κερκυσίαν καλεῖται φησιν. ἐκαλεῖτο δ' καὶ Ἰσσαν καὶ Πυρρῶν καὶ Ἀσπερίον καὶ Προμήθεια ὅτι Βότρυας

ὁ Μυῖδιος ὁ Νεόβης παῖς
 εἰς πάντας ὑπὸ Απόλλωνος
 φησὶν ἀνῆρῆσθαι. ὅπῃ Οδυσ-
 σῆς ἐπιδαμνίδου δίδωσιν ὁ πατὴρ
 μνήμονα. Μυῖσκεν τένο-
 μα Κεφαλιῶνα. εἶπτο καὶ
 Ἀχιλλεῖ μνήμων τένομα
 Νοήμων, ἦρως Χαρχιδόνιος,
 καὶ Πατρόκλῳ Εὐδωρος. Ἀν-
 τὶπατερς δὲ φησὶν ὁ Ἀκαν-
 διος, Δάρητα περὶ Ομήρου.
 χράσαντα τῷ Ἰλιάδα μνή-
 μονα ἡμῶντος ἑκτορος, ὑπὸ
 τῷ μὴ ἀνελεῖν ἐταῖρον Ἀχιλ-
 λείως. καὶ Προτεσίλαον δὲ
 φησὶ Δαρδανὸν ἡμῶντος, ἡ-
 νος Διῶναλον. καὶ Ἀντιλό-
 χῳ ὃ Χάλκωνα ὑπασπιστὴν
 καὶ μνήμονα ὑπὸ Νέστορος
 σωεζέσθαι τῷ πατρὶ.

dus Niobes liberos omnes ab
 Apolline interemptos tradit.
 Ulyssi [ait] monitorem pa-
 rens addicit Myiscum nomi-
 ne, ex insula Cephalenia. Se-
 quebatur & Achillem moni-
 tor [Phœnix] nomine, Pru-
 dens, Calydonius genere : ut
 & Patroclum Eudorus. Ce-
 terum Antipater Acanthius
 refert Darerem, qui ante
 Homerum Iliadem conscrip-
 sit, monitorem fuisse He-
 ctoris, auctoremque ne A-
 chillis socium interimeret.
 Sic Protefilao docet Darda-
 num adfuisse, origine Thes-
 salum : & Antilocho Chal-
 conem armigerum simul, &
 monitorem à Nestore patre
 datum.

B I B A I O N B.

L I B E R I I.

Ἡ δὲ δώδεκα περὶ Ἡρα-
 κλέους, ὡς καὶ τῷ μα-
 νίαν ἐλλεβόρῳ καὶ θαλάμῳ
 ὑπὸ Ἀντικυρέως, τῷ καὶ τὸ
 φάρμακον εὐρέντος τὸ ἐν
 Ἀντικυρῇ τῷ Φωκίδος. πλε-
 νάζον καὶ ἄλλοι ἄλλως αὐ-
 τὸν φασὶ καὶ φθῆναι. ὅπῃ
 Νέστορά φασιν ἐράμνον Ἡ-
 ρακλέους ἡμῶντος. ὅπῃ ὁ Φι-
 λοκλήτης, φησὶν, ἀπὸ Μόρσι-

A ltero deinde libro de
 Hercule agit, ut à de-
 mentia elleboro sit liberatus
 ab Anticyreo, qui hoc reme-
 dium Anticyræ Phocidis val-
 de frequens, primus reperit :
 etsi alij aliter purgatum me-
 moriæ prodiderunt. A Ne-
 store quoque Herculem ada-
 matum narrat. Item non Phi-
 loctetem, sed Morsum

Trachinium pyram Herculi incendisse. Herculem præterea, devorato à Nemæo leone digito uno, novem dumtaxat digitos habuisse, exstareque tumulum digiti avulsi. Alij tamen pastinacæ piscis aculeo digitum amissum ferunt. Leonem verò ex lapide Lacedæmone videre est digiti tumulo impositum, symbolum nimirum Herculei roboris. Unde mos inolevit in reliquorum quoque sepulchris, lapideos statuere leones. Verùm alij aliter de leone in cippo monumentis impositum tradunt. Ex Herculis rogo magnam locustarum vim enatam, quæ regionem veluti peste vastavit, & quo modo ea lues extincta fuerit. Ut Venus propter Adonidem, suum & Herculis amasium, Nessum Centaurum, quas Herculi infidias strueret, edocuerit. Ut Nireus, Symæus, Herculis amasius, contra Heliconium leonem unà pugnarit: quidam tamen Herculis filium Nirea faciunt. Quænam sint illæ apud poëtam gratiæ, cum quibus Euphorbi crines com-

μῦθ' ὁ Τραχύνι' ὑφ' ἡφ' ἐν
 Ηρακλῆϊ τὴν πυρὰν. ὅπ
 Ηρακλῆς, ἀποβροδύντ'
 αὐτῷ τ' δακτύλων ἐνδὸς ὑπὸ
 τοῦ Νεμαιοῦ λέοντος, ὄντα
 δακτύλ' ἔχοντα, καὶ ἐπὶ τὰ
 φ' τοῦ ἐκκεκομμένου δακτύ-
 λου. οἱ δὲ κίριον τρυγόν'
 ἀποβαλεῖν τ' δακτύλον ἔφα-
 σαν. λέοντα δ' ἐστὶν ἰδεῖν πρὸ
 τοῦ δακτύλου τὰ φ' ἐρεσῶτα
 λίθινον ἐν Λακιδάμονι,
 σύμβολον τῆς τοῦ Ηρακλέους
 ἀλκῆς· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ τοῖς
 ἀγῶνι τὰ φ' λίθινους ἐρε-
 σῶσι λέοντας. ἀλλ' οἱ δὲ ἀγῶνι
 πρὸ τοῦ λέοντος ἀνασηλώ-
 σιός φασιν· ὡς ἐκ τ' Ηρα-
 κλέους πυρᾶς, ἀκείδων πη-
 δ' ἀνήθυσαν, καὶ λοιμὴν
 δίκην τὴν χάσαν εἰσέοντο·
 καὶ ὡς ἀνῆρέθυσαν. Ὡς Αφρο-
 δίτη δὲ Ἀδωνιν τ' αὐτῆς τ' καὶ
 Ηρακλέους ἐρῶμενον. Νέσ-
 σον τ' Κένταυρον διδάξειε τ'
 καὶ Ηρακλέους ἐνέδραν. Ὡς
 Νηρεὺς ὁ Συμαῖ', Ηρα-
 κλέους ἦν ἐρῶμεν', καὶ συλ-
 λειργάσατο τὸν Ελικόνιον
 λέοντα· οἱ δ' ὑπὸ Ηρακλέους
 τ' Νιρέα φασί. Τίνες αἱ φ' αὖ
 τὴν ποιητῇ χάριτες, αἷς
 φ' ἀβέλλει τὴν Εὐφόρβου

κόμας. ὅπ Νεῖλ⊕ ὁ Ηρα-
κλῆς ἀπὸ ἡμέτερῶς φασιν
ἐκαλεῖτο. ἐπὶ δ' Ηραν ἔσαν-
σιν, ἐπερχόμενον εὐτὶ ἀν-
λῶν τ' Ἀνώνυμον καὶ Πυει-
πτοον γίγαντα· ἐκείδιν δὲ
τὸ ἀπαλαλκεῖν τ' Ηρας τὸν
πόλεμον, μετίβαλε πλὺ κλῆ-
σιν. ὅπ Αὐθρη⊕ ὁ Ηρα-
κλῆς ἐρῶμεν⊕ τὰ περὶ τῆς
πυρῆς αὐτῆ Θησεῖ ἀναγρί-
λας· ὅπ αὐτῆ ἀναιρεῖται. ὅπ
πλὺ μίσλιν κεφαλῶν τῆς
ὑδρας Λειστεινός φησιν ὁ
Ταρχητῆν⊕ χυσοῦν⊕ (εἶ).
ὅπ Ἀλέξανδρ⊕ ὁ Μυώδιος
φησι δράκοντα γηϋῆ συμ-
μαχῆσαι Ηρακλῆ περὶ τὸν
Νεμειῶν λέοντα, ὃν καὶ
ἀνὰ τρυφῆναι ὑπὸ Ηρακλῆς,
καὶ σκυωκολεθήσαντα αὐτῷ ἐς
Θήβας, ἐν αὐλίδι μέναι, καὶ
τῦτον (εἶ) τ' τὸς νεοσσὺς κα-
ταφάγοντα τῆς σπυδοῦ, καὶ
ὑπολιθωθέντα. ὡς πλὺ Ἀργῶ
ἐν Ὀσῃ τ' Θεσσαλίας Ηρα-
κλῆς μὲ κατασκάδζει, ὄνομα
δ' αὐτῇ πῆθησιν ἀπὸ Ἀργεῖ
Ἰάσον⊕, ὃς ἦν ἐρῶμεν⊕
αὐτῷ, δι' ὃ καὶ Ἰάσωνι τ' ὅπ
Σκυθίας σωθήσεται πλοῦν. ὡς
Ηρα συμμαχῆσαι πρὸ Γηρυό-
νη, πρῶσκειται ὑφ' Ηρα-

ponit. Herculem à natali Ni-
lum fuisse appellatum asserit:
at post servatam Junonem,
interfectis qui illam invade-
bant, Anonymo & Peripnoo
gigantibus, exinde (quod
bellum à Junone profligaf-
set) nomen mutasse. Aude-
rus Herculis amasius, cùm
de hujus rogo Theseo nun-
tiasset, ab eodem est inter-
emptus. Dimidium Hydrae
caput aureum fuisse, auctor
est Aristonicus Tarentinus.
Alexander verò Myndius re-
fert, Draconem terrâ geni-
tum unâ cum Hercule pu-
gnasse, adversus Nemezum
leonem: quem & enutritum
ab Hercule, Thebâsque du-
ctum in hujus tentorio man-
sisse, eundemque illum esse,
qui pullos passeris cùm de-
vorasset, in lapidem conver-
sus fuerit. Argo navem in
Ossa Thessalix monte Her-
cules quidem exadificavit:
nomen verò ipsi inditum ab
Argo Jasonis filio, qui ipsi
in delitiis erat, propter quem
etiam ille cum Jasone ad
Scythas adnavigavit. Juno-
nem cum Geryone pugnan-
tem ab Hercule vulnus acce-

pisse secundum dexterum u-
ber, & quæ inde consecuta
sint. Corythus, genere Ibe-
rus atque Herculis amasius,
galeam primus fabricavit.
Hinc & his armis nomen id
primum datum. Sepulchrum
illud in Creta, quod Jovis
appellatur, Olympi illius
Cretensis esse, qui ereptum
Saturno Jovem educavit, re-
ligionemque edocuit. Verum
enimvero nutritorem docto-
remque suum Jupiter fulmi-
ne, inquit, percussit, quod
gigantes regnum ejus inva-
dere velle suspicaretur. At
cum Jovem postea icti cada-
ver jam habentem facti pœ-
nituisset, neque posset ali-
ter doctorem lenire, suum sal-
tem nomen interempti se-
pulchro indidit. Cujus sit hoc
dictum ab Alexandro Philip-
pi filio usurpatum.

*Protea, cape, bibas vinum
humanâ carne refectus.*

Et rursum Proteæ: *Quali
consuevit cantione uti Ale-
xander? & Cujus id fuit Poë-
ma? In quemnam Epicedium
idem ille Philippi F. Alexan-
der conscripsit?*

κλέυς χριτὴ δὲ δεξιὸν μαζὸν,
καὶ ὅσα ἐξ ἐκείνου τελεῖται.
Ὡς Κόρυθος, Ἰβηρ τὸ γένος
αὐτῶν, καὶ Ἡρακλῆς ἐρμῆος,
πρωτὸς κόρυθα χρίσας ἀ-
σιν, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν
λαβεῖν φησι τὸ ὄπλον. Ὡς ἐν
κρήτῃ λεγόμενον τόφον τῷ
Διὶ, Ὀλύμπῳ τῷ Κρητὸς
δαίνῃ. ὅς ποτε τῷ Κέρῳ λα-
βὼν τὴν Δία, ἐπεφύετο καὶ
ἐπαίδετο τὰ θεῖα. Ἀλλὰ γὰρ
βάλλει (φησὶν) ὁ Ζεὺς τὸν
πρωτόν καὶ διδάσκαλον κε-
ραυνῶν, ὅππῃ δὴ τὸν γίγαντα
αὐτῷ τῇ βασιλείᾳ ἐπιδίδου
ὑπερίσταντο. Ἀλλὰ βαλὼν καὶ
νεκρὸν ἔχων, μετεμελείτο.
μὴ ἔχων δ' ἀλλως τὸ πάθος
ἐκκλίνειν, δίδωσι τὸ ἴδιον
ὄνομα τῷ τόφῳ τῷ ἀνθρωπεί-
νῳ. Τίνος οὖν τὸ ὑπὸ Ἀλε-
ξάνδρου τῷ Φιλίππῳ εἰρη-
μῆνον.

Πρωτῖα, τῇ, πῆς οἶνον, ἐπι-
φάγης ἀδρόμια χρέα.

Καὶ πάλιν Πρωτῖα, ποῖαν
φ' ἣν ἔχων ἐν σωηθείᾳ
Ἀλέξανδρος: καὶ τίνος ἦν
ποίημα: εἰς τίνα ἔχραψεν
ἐπικήδειον ὁ αὐτὸς Ἀλέξαν-
δρος ὁ Φιλίππου.

ΤΟ δὲ τρίτον περὶ Ἰλ-
λου τοῦ Ἡρακλέους υἱοῦ,
ὡς κίεας εἶχε περὶ τὸ αἰεσι-
εὖν μέγας ὁ κεφαλῆς ἐκπι-
φυκὸς μικρὸν· καὶ τοῦ λα-
βοῖσι ὁ Σικυώντι· Ἐπωπειῶν,
ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐ-
τὸν, καὶ κομίσει ἐν τῷ κί-
εα πὸ Στυγὸς ὕδωρ, ἡ βα-
σιλεύσει ὁ χόρεας. ὅππῃ περὶ
τοῦ ἐν Ἀρκადίᾳ Στυγὸς ὕδα-
τος, ἔτι φασὶν, ὡς Δημό-
πρηνθῦσα ἔβυσσά τε, ἐπὶ
Προξιδῶν αὐτῆς ἐν καταφύξι
ἔσκει ἐπὶ ἔσκει ἵππον ἐαυτὴν
μυτιμόρφωσι, χαλεπὴν ἄσπε-
ρ ἐλθῶσα δ' ὅττι ἔγῃ, καὶ
θεασαμένη ἔμορφω, ἐτόνη-
σέ τε, καὶ τὸ ὕδωρ μέλαν
ἐποίησεν. περὶ Ἐκάλης, καὶ
πόσις γίγνεν ἐπὶ ὄνυμον
τῷ νομα. ὅππῃ Ἀλεξάνδρου πα-
τὴρ· ἔχ' ὁ Φίλιππος ἡμίονο,
ὅς τις τῷ νομα Δράκων, γί-
νεται Ἀρκὰς, ἐξ ἧς καὶ ἔστι περὶ
τοῦ Δράκοντος μύθον ῥυθῆναι.
περὶ τοῦ Πτολεμαίου κυνὸς, καὶ
ὡς σιωμέμας τῷ Δεσπότη.
καὶ ὡς μὲν ἔστι τελευτῶν ἀνα-
χαιτός, ἔστι καρδίαν εὐρέειν ἑ-
χὼν τετραχόμενον. ἦν δὲ τὸ

Tertio verò libro de Hyl-
lo. Herculis filio com-
memorat, cornu eum par-
vum ad lævam capitis partem
adnatum habuisse, quod Epo-
peus Sicyonius, cū in pu-
gna illum occidisset, accepe-
rit, tuleritque in eo Stygis
aquam, & regnum oræ illius
occupaverit. De Stygis aqua
in Arcadia ita narrari, cū
Cererem filix raptum lugen-
tem eo ipso mœroris tem-
pore Neptunus sollicitaret,
in equam illa sese præ indi-
gnatione transformavit. De-
lata itaque ad fontem, ubi
formam hanc suam conspe-
xit, exhorruit, ipsamque
aquam nigram reddidit. De
Hecale, & quàm multis il-
lud nomen commune fuerit.
Alexandri patrem non Phi-
lippum fuisse, sed Arcadem
quendam genere, cui Dra-
coni nomen. Atque hinc il-
lam de Dracone fabulam ma-
nasse. De Ptolomæi cane,
qui pro hero depugnaret: ut-
que à morte secus habere
inventus sit cor pilis obfi-
tum. Erat autem genere
Melossus,

Molossus, Briarei nomine.
De Polydamante, quid sit
apud poetam:

*Vt cum Pandarei soboles
Chloreis Aëdon.*

& quæ sequuntur. De Palla-
dio à duobus, id est, Diome-
de & Ulysse, furto fuisse sub-
latum. De calamo sic sonante:
Auriculas asini Midas habet.
De avibus Aestalis apud
Stesichorum quæsitis. De la-
pide Gigonio juxta Ocea-
num, quodque solo aspho-
delo moveatur, cum vi nullâ
aliâ cieri aut moveri queat.
Ropalum Herculis filium fuisse,
& hunc unâ eadêmque die
patri ut Heroi parentasse, &
ut Deo sacrificasse. Amphia-
rantum sic appellatum, quod
uterque matris parens preca-
tus sit, ut filia sine labore
parere concederetur. Cujus
sit hymnus, qui apud The-
banos in Herculis honorem
canebatur, dicebátque ei:
Iovis ac Iunonis filius. Ibidem-
que de iis qui hymnos per sin-
gulas vrbes cani solitos com-
posuerunt. Philostephanum
vatem ac poetam jam inde à
natali die veste nunquam ef-
se usum. Matrim quoque

ἦμος Μολοσσὸς, ὄνομα Βρια-
ρέως. περὶ Πολυδάμαντος.
τί ἐστι [τὸ] παρὰ τῆς ποιητῆς.

Ὡς δ' ὅτε Πανδάρειο κέρη
Χλωρηίδος Ἀιδῶν.

καὶ τὰ ἐξ ἧς. περὶ τοῦ Παλ-
λαδίου, ὅτι δύο κλέψαν
Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς. πε-
ρὶ τῆς Καλάμης τῆς εἰπόντος,
ὅτι Μίδας ὄντι ἐχρὶ ὧτα. περὶ
τῆς παρὰ Στεσιχόρῳ ζήτησιν
Ἀκταλίων ὀρνίθων. περὶ τῆς
περὶ τῆς Ὠκεανὸς Γίγονος πί-
πτας. καὶ ὅτι μόνον ἀσφοδελῶ
κινεῖται, ὡς πᾶσαν βίαν
ἀμειψαμένη ἐστίν. ὅτι Ρό-
παλος υἱὸς Ἡρακλέους ὡς ἐν
ἡμέρᾳ μὴ, καὶ ὡς ἡρώϊ τῆς
πατρὸς ἐθήμισε, καὶ ὡς δευ-
τέρωθεν. ὅτι Ἀμφιάραντος
ἐκλήθη, ἐπὶ ἁμφοῖν οἱ τῆς
μητρὸς γυνεὲς ἠγάσαντο αὐ-
τὸν ἀντὶ τῆς ἐν μόνῳ. Τίνας
ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ἀδιδόμενος ἐν
Θηβαίοις εἰς Ἡρακλῆν, ἐν
ᾧ λέγεται. Δὲ καὶ Ἡρᾶς
υἱὸς ἐνθα περὶ τῆς κατὰ
πόλιν ποιῶν ὕμνους ποιη-
σάτων. καὶ ὡς Φιλοστέ-
φανος ὁ μακεδνικὸς ποιη-
τῆς, ἐκ ἡμετέρας ἱμα-
πίας οὐκ ἐχρήσατο. καὶ ὡς
Μάξις ὁ Θηβαῖος ὕμνο-

R r

χαφΘ, μυρήνας παρ' ὅλον
 τὸν βίον ἐστῆτο. καὶ ὡς
 Εὐπόμπη σὺ Σάμιον, ὃς
 δράκοντα θηρίον τῖρας ἐγρε-
 φον, ἄπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ
 ἀκῦσαι, τέτε σὺ Εὐπόμ-
 πε παῖδα Δράκοντα τένο-
 μα, ὃξυπαίσατον ἡμέδα
 φασιν, ὡς διὰ παδίων ἔκοσι
 διωρεῖν ῥαδίως. ὃν καὶ Ξέρ-
 ξη ὅτι χιλίοις συγχευόμενον
 ταλαῖτοις, καὶ συγχευόμε-
 νον ὑπὸ τῇ χυρῇ πλατά-
 νῃ διηγείδαι βλέποντα πλὺ
 Ἑλλήνων καὶ Βαβυλῶν ναύ-
 μαχίαν· καὶ πλὺ Ἀρτιμι-
 σίας ἀνδρίαν. καὶ ὡς Πλη-
 σίρρΘ ὁ Θεσσαλὸς οὐ μνο-
 ράφΘ, ἐρῶμεν ἡγεμόνως
 Ἡερδότη, καὶ κληρονομος
 ἦν αὐτῷ, αἰεὶ ποιήσας τὸ
 αἰετοίμον ἢ αἰετός· ἰσο-
 είας Ἡερδότη Ἀλικαρνασ-
 σίως. πλὺ γ' κατὰ φύσιν
 ἦν ἦν Ἡερδότη ἰσοειδῶν
 ἀχλὺ. Περσίων εἰ λόγοι,
 Φοίνικας αἰπὺς ἡμέδα
 φασιν τῆς διαφορῆς. καὶ ὡς
 ΚυρῶαυΘ ὁ πολυζήλΘ
 εἰδὼ ποτε μάλα σεν· ἐξ
 ἧ καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτῷ
 ὁ ἈγέλαςΘ. καὶ ὡς ὅτι
 διωρεῖα πάσων διενεγ-

Thebanum hymnorum scri-
 ptorem per omnem vitam
 mirri baccis, assidue victi-
 tasse. Eupompum Samium,
 (qui, quod visu, auditūque
 incredibile est, ferum admo-
 dum monstrum [id est] dra-
 conem alebat) filium habuif-
 se Draconem nomine, acu-
 tissimi visus, planè ut per vi-
 ginti stadia commodè cer-
 neret. Hunc igitur mille ta-
 lentis conductum, & Xerxi
 sub aurea Platano assiden-
 tem, narrasse quam videret
 Græcorum ac Barbarorum
 navalem pugnam, & Arte-
 misiæ fortitudinem. Plesir-
 rhum Thessalum hymno-
 rum scriptorem ab Herodo-
 to adamatum, bonorūque
 hæredem institutum fuisse:
 eundem etiam exordium libri
 primi historiarum Herodoti
 Halicarnassei fecisse: Princi-
 pium enim historiarum He-
 rodoti proprium hoc fuisse:
Persarum doctiores memo-
rant, dissensionum auctores
existisse Phænicas. Polyze-
 lum Cyrenæum risisse nun-
 quam: indèque *Agelasti* co-
 gnomentum illi datum. Deo-
 rum cultu cæteros omnes su-

perasse ferunt ; alij quidem Antigonum Ephesium , alij Lucium Hermionium , cujus & Theophrastus in epistolis meminit. Achilli atque Deidameiæ natos filios duos, Neoptolemum & Oneirum : occisumque ab imprudente Oreste Oneirum in Phocide, cum hic de figendis tentoriis adversus illum certare cepisset. Differit deinde & de historicis quibusdam casibus. Amyci sepulchro Rhododaphnem innexam ait, quam qui gustassent , pugilatus studio capi solitos. Antodorum itaque , cum ex ea lauro edificet , victorem tredecies coronam retulisse : eundem tamen à Dioscoro Theræo in quartodecimo certamine victum , quemadmodum & ipse Amycus dicitur ab altero Dioscurorum luctâ superatus. Cræsum quoque festo Veneris die natum : quo item die Lydi omnes divitias pompe nomine illi Deæ apponunt. Taurum aliquando sacrificanti patri nunciatum natum ipsi esse Themistoclem ; & verò hausto idem taurino sanguine periit : Da-

κλῖν . οἱ μὲν Ἀντίγονον ὁ
Εφέσιον , οἱ δὲ Λύκιον ὁ
Ερμιόνα , ὃ καὶ Θεόφραστος
ἐν ὀψιολαΐς μνημονεύει ,
φασίν . καὶ ὡς Ἀχιλλέου
καὶ Δηϊδάμειας δύο ἐγγε-
δὴν παῖδες , Νεοπτόλεμος
καὶ Οἰνεύς : καὶ αἰαρεῖται
κατ' ἀγροίαν ὑπὸ Ορέστῃ ἐν
Φωκίᾳ ὁ Οἰνεύς , πρὶ σκη-
νοπηγίᾳ αὐτῷ μαχεσάμενος .
εἴτα διαλαμβαίνει περὶ σω-
εκηθώσεως ἰσχυρῆς : ὡς Ἀ-
μύκεν πρὸ τάφῳ ῥοδodάφνης
ἔφθ , καὶ οἱ φαγόντες αὐτῆς ,
ἐπιθύμου πυκνῶν . καὶ ὡς
Ἀντόδωρον φαγὸν αὐτῆς ,
δικαγρεῖς σφαίρας ἀνείλε-
το . πάλιν ὑπὸ Διοσκόρῳ τῷ
Θηραϊκῷ ἐν τῇ πωσαρεσκαιδε-
κατῇ ἀγωνίᾳ ἡττήθη , ὥστερ
καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμυκεὺς λέ-
γεται ὑφ' ἐνδὲς ὅτ' ἰδιοσκε-
ρον καταπαλαιδῆναι . καὶ
τὸν Κρεῖττον γυνηδῆναι ἐν
ἰορτῇ Ἀφροδίτης , καὶ ὅτ' ἦν
λυδοὶ τὸν ἅπαντα πρού-
πον σφειπδέντες αὐτῇ , πομπ-
ύουσι . Καὶ ταύρου δύο-
ν πρὸ πάτρης ἀπήγαλ-
ται πηχῆναι Θειμοκλῆς ,
καὶ ταύρου πῶν αἶμα , ἀπο-
βίω . ὡς ὁ Τρῳάσπε Δαρειῶν .

ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς μητρὸς,
 ἵππου θαλαῆς αἰνιγμένη ὑπὸ
 Σπαργαπίσης καὶ ἵππου κοροῦβου·
 καὶ ἵππου χρηματισμοῦ βασι-
 λείῃ. καὶ ὡς Ἰούβη τῷ με-
 λοποιῷ διέτριψεν, τῷ νομα
 Ἡρακλῆς, ζῶν ἐκ αὐτῆς, σω-
 αρέμενος τοῖς ληστῇς καὶ τῷ
 δεσπότῃ. ὡς Ορέσκι καὶ τῷ
 ἑορτῇ σιχρίῃ τῇ Δήμητρί, καὶ
 τῇ χαλεμίνῃ Εὐρινύ, ὡς
 Φίλιππος ἐπὶ ταῖς αὖ τῆς
 ἀφαλλομένων τῆς κινήσεως
 ὡς ἀστράς, ἐπὶ ἑαυτῷ καὶ
 ἐπὶ τοῖς τοξεύουσιν, καὶ Διόφ-
 ροντῳ μὲν εἰπεῖν τὸν μῦθον,
 ἐγκρατῶ πολλῶν τὸ παιδί-
 εος ἔσθαι. Ἀστὴρ δ' ὅν ὄνο-
 μα, καὶ πρὸ ἐκείνων αὐτῷ
 βέβαιον τὸ ὀφθαλμῶν. ὡς Μαρ-
 σίας ὁ αὐλητής, ὃς ἐξ ἑσθέρου,
 ἐν ἑορτῇ Ἀπόλλωνος ἐπέχθη·
 ἐν τῇ παύσει τῇ δὲ θυμῶν
 ζῶν τὰ δερμάτια αὐτῷ ἐνδε-
 ρόμενα ἀναπίνετο. καὶ Τί-
 τυς τῷ ὄντι ἐκλεῖσαντος Ἀ-
 λεξάνδρου, ὡς Κλαύδιον κύν-
 ος ἡ μήτηρ, βωλήτων τῆς
 μύκητας ὀπθυμίσκου φα-
 γοῖ καὶ Κλαύδιος μύκητας
 σφαμακόμενος φαγὼν, ἀ-
 ποβίβη. καὶ Κενταύρου τῷ Ἀα-
 μίνῳ, ὃς μισχάων λευκός,

rius Hystaspis F. à matre ex-
 positus, equæ uberibus lacta-
 tus est, ab Spargapiza equo-
 rum pastore: idemque postea
 hinnitu equi rex creatus. Iby-
 ci poëtæ melici servus Hercu-
 les nomine, vivus exustus,
 quod cum latronibus in do-
 minum conspirasset. Orestes
 Ceteris illius festo die, quæ
 Erinnys dicta, natus est. Phi-
 lippus puer etiamnum illas
 quasi stellas, quas suo decursu
 defilire advertebat, vesperi
 sagittis petere conabatur: &
 Diognetum vatem prædixisse
 ferunt, dominaturum multis
 adolescentem. Et sanè Aster
 illi nomen fuit, qui eidem
 oculum sagitta eruit. Marsyas
 tibicen, ille qui pelle exutus
 est, auram vitalem haurire
 cepit eo festo Apollinis, quo
 die omnium quæ sacrificaren-
 tur animalium pelles dere-
 ptæ illi dedicabantur. De Ti-
 tyo, qui Alexandro struxit
 insidias, Claudium Imper.
 gravida gestans mater, bole-
 tum fungorum desiderio ca-
 pta comedit, & Claudius fun-
 gos veneno infectos devorans
 periit. De Centauro Lamia
 F. ut adulterans captus sit,

quem alij à Peirithoo cun-
cho : alij à Theseo interfe-
ctum aiunt. Tales varij in
istis historiis casus atque e-
venta referuntur.

οἱ μὲν ὑπὸ Πειρίθου τῷ ἡμάρ-
την. οἱ δὲ ὑπὸ Θησεὺς
ἀναιρεθῆναι ἔτι πολλά τῶν
ιστορίαις ἔτι σωτηριώστα
ἔπι τῶν.

LIBER IV.

BIBLION Δ.

Libro autem quarto hæc
narrantur. Helenam pri-
mum excogitasse digitis mi-
cando sortitionem , & cum
Alexandro sortientem vicisse,
fuisseque Veneris filiam. He-
lenâ ad hæc & Achille filium
in Beatorum insulis cum alis
natum, quem ob regionis fer-
tilitatem, Euphorionem ap-
pellarint : ejus autem amore
captum Jovem , & minimè
potientem, fulmine in Melo
insula percussisse fugitantem,
nymphâsque, quod eum ter-
ræ mandassent, in ranas com-
mutasse. Helenam quosdam
referre ait venantem in virgi-
nali monte raptam à Paride,
& hujus pulchritudine ca-
ptam tanquam Deum esse se-
cutam. De zona acu picta,
quam à Venere acceptam Ju-
no dederit Helenæ, à qua
rursùm ancilla Astyanassa
furto sustulerit, donec eam

TΟ' δὲ πῶς τῶν διεξ-
έρχεται, ὡς Ελένη
πρῶτον ἐπιτόνησεν τῇ δὲ δακ-
τύλων κλῆρον, καὶ Ἀλεξάν-
δρῳ λαχῶσα ἐνίκησεν· ὡς
Ἀφροδίτης ἐστὶν θυγάτηρ. καὶ
ὡς Ελένης καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν
μακάρων νήσοις παῖς πρε-
σβυτέρους γέροντες, ὃν διὰ τὸ τῇ
χώρας εὐφορίαν, Εὐφρορίωνα
ὠνόμασαν. καὶ ὡς ἐξ ἑταίρου
Ζεὺς, καὶ ὑποπλῆρον κεραινοῦ
ἐν μέλει τῇ νήσῳ καταλα-
βὼν διωκόμενον· καὶ τῷ
νύμφας, ὅτι ἀπέβησαν αὐτὸν
εἰς βατράχους μεταβάλλει. καὶ
ὡς κωμῆσαι Ελένην ἐνιοί-
φασιν ἐν τῇ παρθενίῳ ὅροι
ἀρπάζειναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου,
καὶ ἐκπλαγῆσαι τὸ χέλλος,
ἀπολυθῆσαι ὡς θεῶν. περὶ τῷ
κεκοιμήματι, ὡς λάβοι μὲν
αὐτὸν ἡ Ἥρα· ὅθεν Ἀφροδί-
της, δόιν δ' Ελένην, κλέψας
δ' αὐτὴν ἡ Ελένης θυγάτηρ
να Ἀστυάσσα, ἀφίλοι δ'

αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Αφρο-
δίτη. ἥ δ' ἐξ τοῦ παρ' Ομήρου
αὖτε τ' Ελένης εἰρημένον,

Πατρῶν Αργείων φωνὴν
ἴσμεν ἀλόχοισιν.

Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας
Ελένη, ἐκαλεῖτο ὃ Λεοντή.
καὶ ὥς κατ' ὄργην Αφροδί-
της τ' ὅρως Μενέλαον, πλὴν
ἀπαγνῶ λήγουσιν Ελένης γέ-
νεσθαι ἐπὶ ὑποπόδιον Α-
φροδίτης ἐκτόμιον ὑπὸ τῆς
γάμου, ἔκ ἀπώδου. αὖτε τ'
Ελενίε βοτάνης, ἥ ἐν Ρό-
δῳ φύεται ὅτι τε ἀπὸ τῆς
Ελένης ἐπωνομάσθη. ἣ δ' ἔτι
πλὴν δρυὸς ὠφει φρεῖσα, ἀφ'
ἧς ἐαυτὴν ἀπὸ γένος Ελένη
καὶ ὥς οἱ φαρύντες αὐτῆς
πάντως εἰς εἶν καλίστανται.
ὥς Μενελάου ἡγάσθη Ελέ-
νη, καὶ ὥς ἐγνημῶ αὐτῶν.
Ὡς ἐνιοὶ φασί, πλὴν Ελέ-
νῳ παρεμφομένῳ εἰς ταύ-
ρως τῆς Σκυθίας σὺν Με-
νελάῳ ἐπὶ πλὴν Ὄρεσιν ζή-
τησιν, σφαιμασθῆναι ὑπὸ
Ιφιφρείας τῇ Αρτίμει σὺν
Μενελάῳ. οἱ δέ φασιν, ὥς
Θέτις αὐτῶν ἀέλοι, ἐν τῇ
ὑπόπῳ τῇ Ἑλλῶν, ἀπαι-
καδίσσα φάκη. φασὶ Ἡχὸς
τῇ πλὴν Ελένῳ τὸ κύριον

Venus & huic abstulit. Quid
sit illud ab Homero de Hele-
na sic dictum.

*Argiūm uxores imitata est
vocibus omnes.*

Dictum Solis & Leda filiam
fuisse Helenam, vocatamque
Leontem: raptam autem fuisse
ob iratam Menelao Vene-
rem, quod hecatomben pro-
nuptiis pollicitus, voti reus
Deæ non solvisset. De Hele-
neio herba, quæ in Rhodo
nascitur, ab Helena nomen
hanc sumpsisse. Visam enim
ad eandem nasci quercum,
ex qua se Helena strangula-
rit; quin & eam qui ederint,
ad rixam omnino concitari.
Adamatum prius ab Helena
Menelaum, sic tandem eam
uxorem duxisse. Addit nar-
rare quosdam, in Tauros
Scythiæ profectam cum Me-
nelao Helenam ad investi-
gandum Orestem, immola-
tam ibi hanc Dianæ unā cum
Menelao fuisse ab Iphige-
neia. Velle tamen alios à
Theti, marini formā vituli
induta, sublatam illam, dum
Græci navibus domum redi-
rent. Ferunt, ait, Echo pro-
prium Helenæ nomen indi-

tum, quòd aliorum illa vocem imitari egregiè posset: Helenam verò dictam, quòd eam Leda, ἐν ἑλῇ [in palude] ediderit. Lacedæmone locum quendam *Sandalium* appellatum ab Helenæ sandalio, quòd illic exciderit, dum illam Alexander persequitur. Sustulisse Alexandrum ex Helena filiam, or-taque de nomine contentione, illum quidem Alexandram, hanc autem Helenam nominari voluisse. Vicisse tandem Helenam talorum jactu superiorem, atque ita filiam matri cognominem factam: quam ab Hecuba, capto jam Ilio, interemptam ferunt. Ab Iliacis usque temporibus, ait, Helenæ multæ nomen sunt mutuatæ: ut Ægisti & Clytemnestræ filia, ab Oreste interfecta: Veneris item in congressu cum Adonide ministra, Epidam-nij filia, & ab Epidauriis Veneris figura culta, divitias inhiantibus largiens: Faustu-li præterea illius filia, qui Romum & Romulum educandum curavit: ut & illa est Helena appellata, quæ

κληθῆναι, διὰ τὸ φωνέμ-
μον αὐτῇ ἡμέλει. Ελένη
ἢ ὑπὸ τῆς, ἐν ἑλῇ ὑπὸ Λήδας
πυλῆναι. ὅτι ἐν Λακεδαιμό-
νι τόπος τὸ Σανδάλιον, ὑπὸ
τῆς δ' Ελένης σανδαλίον ἐκ-
πύοντο, αὐτῆς ἐν αὐτῇ
διωκομένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου,
ἔλκει τὴν κλῆσιν. Ως ἡ ὀρ-
τοπαῖς θήληα ἐξ Ἀλεξάν-
δρου Ελένη, διαφιλονέκῃσαι-
των δὲ περὶ τῆς κλήσεως ἂ
μὲν Ἀλεξάνδρου, ἢ δ' Ελέ-
νῃς ὀνομάζουσιν ἡξίαν νικᾷ
Ελένη, ἀσφαλάτοις λαβῶ-
σα τὸ κῆρυξ, καὶ ἡ παῖς
τῆς μητρὸς δαμόνυμος ἐγγόνος.
ταύτης ἀναιρεθῆναι φασιν
ὑπὸ Εὐρύτου ἐν τῇ Ἰλίῃ ἀ-
λάσσει. ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰλιακῆς
ὀνομασαι ἐγγόνων Ελέναι,
ἢ Αἰγίδα καὶ Κλυταμνή-
σας θυγάτηρ, ἣν ἀνείλεν Ο-
ρέστης καὶ ἡ διακονήσασα Ἀ-
φροδίτῃ ἐν τῇ περὶ Ἀθηνῶν
ὁμιλίᾳ, ἢ Ἐπιδαμνίαν θυγά-
τηρ, ὣς Ἐπιδάυριοι ἐν Ἀφρο-
δίτης χάματι τιμῶσι, καὶ ἡ-
ματι λιμνῶσι οὖσαν ἐπιδιδύ-
σαν καὶ ἡ Φαισδύλη θυγάτηρ
ἀνδρὸς φάμενοι Ρώμον καὶ
Ρώμυλον. καὶ ἡ τῆς εἰ-
ρεως ἐσθίνουσα καὶ ἡμίραν

Ελένη ἐκαλεῖτο. καὶ Δι-
κκάρχου τῷ Τηλεσίφει ἀδελ-
φῇ· καὶ ἐπὶ τῇ οὐκ ὀκνησάμενος
αὐτὴ καὶ ἡ περὶ Ομήρου Ελένη,
ἣ τ' Ἰλιάκῃ συγγραφεύμην
πύλαμον, Μουσικῇ τῷ Ἀθην-
αίῃ θυγάτηρ ἡγομένη παρ'
ἧς καὶ Ομηρὸν λέγεται λαβεῖν
ὑπόδειξιν, καὶ κτήσασθαι τὸ
διγλωσσον ἀντίον, καὶ ἡ Τι-
τυρε τῷ Αἰτωλῷ θυγάτηρ,
ἥ τε εἰς μετακομίαν Ἀχιλ-
λέα μετεκράσεσθαι, ἐκεί-
νον μὲν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐγγυ-
θασέν τε πρᾶγμα πᾶσι ἐπρω-
σεν· αὐτὴ δ' ὑπὸ Ἀπὼ ἀνέ-
ρπται. καὶ ἡ ζωντὰ φησὶ Ελέ-
νη τῷ κατελόγῳ ἐπὶ τῷ τε,
Τίμωνι τῷ Αἰγυπτίῃ θυγά-
τηρ, ἥ τε τ' ἐν Ἰσθμῷ μάχῃ,
ἐκείνοις ἀκμάζουσιν τοῖς
χρόνοις, ἔχαψεν καὶ ἐν τῷ
τ' Εἰρήνης τιμένῃ ὅτι οὐ σε-
πασατο ἀνέκχτο ἡ γραφή.
Ἀρχέλαος δ' ὁ Κύπριος, Σπ-
ερχορὸς φησὶ τ' ποιητῇ Ελέ-
νῃ ἰμερσίαν ἐφομένῃ γί-
νεισθαι Μικυθῷ θυγατέρα·
ὑποσχόμενος δ' Σπασχόρῳ, καὶ
πρὸς Βέπυλον περὶ δεῖσαν,
ἀμυνόμενον τ' ὑπερβίας τ'
ποιητῷ χάψαι, Ελένη
ἐκείνῃ ἀπῆρε. ὣς δὲ δὴ

ternos edebat quotidie ho-
dos. Dicarchi quoque Te-
lesini soror, aliaque octode-
cim, in quibus & ea Home-
ro antiquior Helena est, quæ
bellum Trojanum conscri-
psit, Musæ Atheniensis filia
à qua & Homerus accepisse
argumentum creditur, & bi-
linguem agnum possedisse.
Tityri insuper Ætoli filia, quæ
singulari Achillem certamine
provocans, læsit quidem il-
lum, inflicto mortali penè
secundùm caput vulnere, sed
ipsa occubuit.

Helena quoque in hunc
sensum refertur illa pingendi
perita, Timonis Ægyptij fi-
lia, quæ suis temporibus ge-
stum Issicum bellum penicil-
lo pinxit, & in Pacis tem-
plo à Vespasiano Imperato-
re collocata pictura est. Ar-
chelaus porro Cyprius, Ste-
sichori poetæ amicam unice
dilectam fuisse ait Helenam
quandam, Micynthi filiam :
& discessisse hanc à Stesi-
choro, atque ad Bupalum
se contulisse : iratum ergo
hinc sui contemptu poetam
scripsisse [carmen] *Helena
volens discessit.* Falsam autem
esse

esse vult narrationem illam de Stesichoro excæcato. De Moly deinde herba apud Homerum agit, quam è sanguine interfecti in Circes insula gigantis enatam ferunt, haberéque candidum florem: Circes autem in pugna focium Solem, etiam gigantem interemisse, atque inde, quod μάλθ pugnam significet, inditum herbæ nomen. Refert quoque Dionysium fuisse Chironis amasium, & ab eodem comestationes, bacchationesque ac sacrificia didicisse. De Myrtilorum patris ac filij Taraxippo in Olympia. Solum item Neoptolemum Maciorem oraculum Phemonoes ab Aetho, uno è fratribus audivisse, aiunt. Ac de hoc Aetho libro primo historiarum Herodotum dicere: *Εἴς τι μὲν ἐξ αὐτοῦ τὸν Νεοπτόλεμον ἀκούειν, οὐκ ἔστιν ἔτι τι μὲν ἐξ αὐτοῦ τὸν Αἴθον ἀκούειν.* De duplici apud Homerum appellatione, altera apud Deos, altera apud homines, quodque Xanthus solus inter flumina fuerit Jovis filius. De aliis item duplici præditis nomine. Esse ad hæc in Tyrrhenia Halis

τὸν ποταμὸν τῆς πελοποννησίου τοῦ Ἰσθμοῦ. Περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρου μάλυθ τῆς βοτάνης, ὡς ἐκ τῆς αἵματός τ' αἰμαρῆς ἐκ τῆς Κίρκης νύσσης γίγαντος λέγουσι γίνεσθαι, ἢ καὶ τὸ αἶδος ἔχει λαλόν. ὅτι ὁ συμμαχῶν τῇ Κίρκῃ, καὶ ἀνελὼν τὸν γίγαντα, ὁ Ἡλῖος μάλθ δ' ἢ μάχη, ἐξ ἧς καὶ ἡ βοτάνη. Ὡς Διόνυσος ἐρῶμεν Χείρωνος, ἐξ ἧς καὶ μάδος τοῖς τέκνοις, καὶ τοῖς βακχείαις, καὶ τοῖς τελευταῖς ποταμῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταρξίππου καὶ Μυρτίλλων πατρὸς καὶ πατρὸς. ὅτι τὸν ποταμὸν Φημονόης χρησμοδὸν μόνον Νεοπτόλεμος τὸν Μακιδόντιον ποταμὸν Αἴθου πνὸς καὶ ἀδελφῶν ἀκούει φασιν. Ποταμὸς τὸς ἑκατέρωθεν Ἡρόδοτος φησιν ἐν ποταμῷ Ἰσουλῶν. ὅτι εἰδὼς αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκ ὀπμηνηδύσματος ποταμῶν παρ' Ὁμήρου διωνυμίας ποταμῶν ποταμῶν καὶ ἀνθρώπων. καὶ ὅτι Ζεὺς μόνος ποταμῶν Διὸς υἱός. Ποταμὸς ἄλλων διωνύμων. καὶ ὡς ἐν Τυρρηνίᾳ φασιν εἶναι Ἀλῆος.

πύργον χαλούμενον· ὀνομαδῆναι δὲ ἀπὸ Ἀλδὸς Τυρρηνῆς φαρμακίδος, ἣ Κίρκης διεσπαινα φηρομένη, διόδρα τῆς διαποίνης. πρὸς ταύτην δὲ φησι φεραφύμενον τὸ Οδυσσεύς, εἰς ἵππον μετέβαλε τοῖς φαρμάκοις, καὶ ἔσπερε παρ' αὐτῆς, ἕως γενέσθαι ἐπιλάθουσαν. ἐν ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ λύεται καὶ τὸ παρ' Ομήρῳ ὑπορούμενον,

δαῖτον δὲ ποιεῖ Ἀλδὸς αὐτῆς.

BIBLION E.

Η Δὲ πέμπτη βίβλος, ὡς μὲν Ἀμύκος φασὶν Ἰάσων, ἀλλ' ἔτι Πολυδάκκης ἐμαρτύρεται. καὶ ὁ ῥῶτος μύρτυρε, Ἰωνίου αἰχμὴ χαλούμενος, καὶ πηγὴ ἀνατίλλουσα ἐγγὺς Ελένης χαλυμένη. ἐν τούτῳ λύεται καὶ τὸ Κριναγόρου δόγμα μισθοῦ τοῦ,

Καὶ Πρωκλῆος ἵπποι χλαυρὰν ψαλακάνθα ἔχουσιν.

ἀγροῦ δὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου δὲ τῷ Κωμικοῦ εἰς Διδύμουσιν κωμῳδίᾳ· καὶ φερεται παρὰ Διόσκωρου τῷ Σίχῳ. ἡ ψαλακάνθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις φειά-

turrim, quæ vocatur, sumpto nomine ab Hali Tyrrena venefica, quæ Circes famula cū esset, ex heræ ædibus aufugit. Ad hanc autem delatum Ulysssem, in equum incantationibus commutatum, atque apud eam educatum, donec senio confectus obiit: Ex hac igitur historia etiam nodum illum apud Homerum dissolvi, cū ait:

LIBER V.

Quintus post hæc liber ista commemorat. Pugnavit, aiunt, Jason cum Amyco, non autem Pollux. Testatur id regio *Iasonia* cuspis dicta, & fons juxta manans *Helena* appellatus. Ex hoc etiam illud Crinagoræ solvitur epigramma:

Et Procli equi viridem psalacantham habent.

Quod ignoravit Callimachus, cū sit Eubuli Comici, in Bacchum comædia. Agit & de parodia versus illius. Psalacantha autem herba est Ægyptia, quæ equis circumli-

gata victoriam præbet & felicitatem. Ferunt, addit, alij Pſalacantham Nympham fuisse in Icaria insula, quæ Bacchum adamans allaboraret ipsi ad potiendum Ariadna, quod & cum ipsa postea congredereetur, quod ubi Bacchus recusasset, Ariadnæ hanc esse infidiatam, atque illum indignatum, convertisse eam in herbam: pœnitiâ tamen postea ductum, honoris ergo plantam illam Ariadnæ coronæ, quæ celestia jam inter sidera translata erat, circumposuisse. Herbam ipsam alios Artemisiæ, Meliloto alios similem facere.

Athenodorus [inquit] Eretriensis, octavo libro memorabilium refert, Thetis & Medeam de pulchritudine in Thessalia certasse, arbitriumque adhibitum Idomeneæ Thetidi victoriam adjudicasse. Medeam ergo indignam illud protulisse: *Cretenses semper mendaces*: eidemque imprecatam, ne verum unquam diceret, ut ne in hac quidem sententia dissisteret. Hinc factum scribit,

πομένη, νίκῳ παρέχει καὶ
ὑδαμονίαν. φασὶ δὲ ὡς ἡ
Ψαλάκανθα, νύμφη ἑξή-
τα ἐν Ικαρίᾳ τῇ νήσῳ, ἣ
πρὶς ἐραθεῖσα Διονύσου,
σωτὴρα ἔχεν αὐτῷ πλὴν τοῦ
Λειάδην ὁμιλῆσαι· ἐφ' ᾧ
ἡ αὐτῇ συλῆροιστο. καὶ ὡς
Διόνυσος μὲν ἐκ ἐβελήθη,
Ψαλάκανθα δ' ἐπεβέβη-
σεν Λειάδην· ὃ δ' ὀργισθεὶς
μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς πλὴν
πάν· μεταγνοῦσ' δὲ ὅτι τῇ
πρῶτῃ τῷ φυτῷ, τῇ Λειάδ-
νῃ αὐτὸ φερέσθαι στεφάνῳ,
τῇ κατεπεσιμένῳ ἐν ἐρα-
νῷ. πλὴν δὲ πάν, οἱ μὲν
Ἀρτιμίσια εἰκάναι, οἱ δὲ
Μελιλότῳ.

Ὡς Ἀθηνόδωρος ὁ Ερε-
τριεὺς ἐν ὀγδόῳ ὑπομνη-
μάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μή-
δην εἶσαι περὶ χέλλοις
ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κρι-
τὴν γίνεσθαι Ἰδομένην, καὶ
φροσενῆσαι Θέτιδι πλὴν νί-
κῳ: Μήδην δ' ὀργ-
ισθεῖσαν, εἰπὴν Κρήτις
αὐτῇ ψεύσαι. καὶ ἐπέδρα-
σαι αὐτῇ, μηδέποτε ἀ-
λήθειαν εἰπὴν, ὥστε
ὅτι τῆς κρίσεως ἐποίησε.
καὶ ἐκ τούτου φησὶ τὸς

Κρήτας, φάσαι νομοδῆναι.
 ὧσαπίδεται δὲ τῷτο ἰσο-
 ρωῶτα ὁ Αἰτωλόδωρος Αν-
 πόχορ ἐν δατέρῳ ἤρ' κτ'
 πόλιν μυδικῶν. ὅπ' Ἰλθ-
 φασὶν ὁ Λαομέδωντος πατὴρ
 ἵππουειν εἶχε. καὶ τ' Πειά-
 με παίδων Μελάνιππος καὶ
 Ἰδῶθ, ὡς Πάριος καὶ Βα-
 λίοθ οἱ Ἀχλῆως ἵπποι,
 ὡς τερον γίγαντες ἦσαν καὶ
 μόνοι γιγάντων συμεμάχη-
 σαν τοῖς θεοῖς κτ' ἤρ' ἀδελ-
 φῶν. Ὡς περὶ τὰς Θύλας τῆς
 Σικελίας ναυαγήσαντ' Ὁ-
 δυσσεύς, ἡ Ἀχλῆως ἀσ-
 πὶς ἐξέβραδ' ὡς τὸ μνη-
 μῶν τῷ Αἰῶνθ. καὶ ἀπατε-
 δεῖσα τῷ τάρῳ τῷ ἐπαυειὸν
 ἐπερανῶδη. Ὡς ὁ Ἡρακλῆς
 ἐχὶ τὸ τ' Νεμαίης λέοντος
 δῖρας ἡμπίχετο, ὅτ' αὖ λέοντός
 πνός ἐνός ἤρ' γιγάντω, ὅτ'
 μονομαχία περὶ κλήσας ὑφ'
 Ἡρακλῆος ἀνηρημάν. Ὡς ὁ
 Φυλάων τὸ χερσὶ μῆλα
 Δράκων, ἀδελφός τῷ τῷ
 Νεμαίης λέοντος. ὡς ὁ παρ'
 Ομήρῳ Ἰεὸς Βοιωτὸς τῷ. ὡς
 ἡ Κανδαύλη γυνή, ἥς Ἡρό-
 δτ' ἐ λέγει τῷνομα, Μυ-
 σία ἐκαλεῖτο τῷ καὶ δῖχο-
 ρον καὶ ὀξυοπιστῶτος φάσι

ut mendaces habeantur Cre-
 tenses : adducitque hoc idem
 narrantem Antiochum lib. 2.
 civilium fabularum. Plus, ut
 narrant, Laomedontis pater,
 equinis fetis comante galeā
 utebatur, ut & ἐ Priami libe-
 ris Melanippus & Idæus. A-
 chillis item equi, Xanthus &
 Balius appellati, gigantes pri-
 mum fuere, solique gigan-
 tum pro Diis pugnarunt ad-
 versus fratres. Ad Thyas Si-
 ciliæ naufragium passo Ulyf-
 se, Achillis scutum ad Ajacis
 monumentum emerfit, &
 sepulchro appositum postridie
 fulmine est ictum. Herculem
 non Nemeæ leonis pellem
 gestasse ait, sed leonis cujus-
 dam ἐ gigantum numero; ob
 provocatum ad singulare cer-
 tamen Herculem ab eodem
 interemptum : & aurea mala
 custodiens Draco, ait, fra-
 trem habuit leonem illum
 Nemeæum. Irus apud Ho-
 merum Bœotius fuit. Candau-
 læ conjugem, cujus Herodo-
 tus nomen rericet, dictam
 esse *Mysiam*. Eam & duplici
 pupillâ, & acutissimi visus
 fuisse, quod dracontitem la-
 γνέσθαι τὸν, δρακοντίτιον

pidem gestaret : ut per ipsas etiam foras Gygen , ad inquirendum egressum viderit. Quidam tamen ipsam *Tindum* dictam volunt , alij *Clytiam* . Abas autem *Abro* nuncupatam tradit. Ideo vero ejus fœminæ nomen ab Herodoto silentio pressum aiunt, quod cùm ejus amasius Plefirrhous Nyssiam nomine amicam haberet , Halicarnasæam genere , nec eâ potiri , repulsam passus , potuisset , de superiori loco vitam sibi laqueo abruperit. Hinc velut odiosum , ejus ubique nomen refugisse Herodotum. Centauros Herculem fugientes per Tyrfeniam fame periisse , suavi Sirenarum cantu deceptos. Abdêrum Herculis amasium , Patrocli fratrem fuisse. Epipolam Carystiam , Trachionem filiam , muliebrem sexum dissimulantem cum Græcis militasse , sed per Palemedem tandem detectam , à Græcis obrutam esse lapidibus. Quo tempore Alexander Helenam rapiebat , Menelaum Gortynæ , quod Cretensium oppidum est , Iovi Hecatomben im-

κησαμένῳ λίδον, διδὲ καὶ αἰ-
διότῃ τὴν γυνὴν ἐξείοντα εἰς
ζήτησιν διὰ τοῦτο διελθὼν ἄλλοι
τέττοτον αὐτῷ κτελεῖσθαι, οἱ
δὲ Κλυτίαν, Ἀβας δὲ Ἀβρό-
πῶντι κτελεῖσθαι. οἱ γὰρ οἱ
τῆνομά φασι τὴν γυναικὸς τὴν
Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος
Ἡρόδοτος Πλησίρρως, Νυσ-
σίαι ὀνόματι ἐραδίῃ, Ἀλι-
καρνασίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ
τύχῃ τῆς ἐπαύρας ἐκ ἀνείχε-
μένης, ὑπόθεν βρόχῳ αὐ-
τὴν ἀέρεται. διδὲ καὶ φησὶ
ἐκείνην ὡς ἀπαχθίσαν ἐπὶ τὴν
τὴν Νυσσίας ὀνομα Ἡρόδο-
τον. ὡς οἱ Κένταυροι φέ-
ροντες Ἡρακλῆα διὰ Τυρση-
νίας, λιμῶν διεφθάρησαν,
διελθόντες ὑπὸ τῇ Σειρήνων
ἡδυσφωνίας. ὡς Ἀλκιβιάδης ὁ
Ἡρακλεῖος ἐρώμενος, ἀδελ-
φὸς τοῦ Πατρόκλη. ὅς ἐπι-
πλὴν ἡ Κάρυστος, ἡ Τραχίω-
ν διὰ τὴν γυναικὴν φύσιν, σωερα-
πύετο τοῖς Ἑλλησι μνηστέ-
ου δ' ὑπὸ Παλαμήδους, ὑπὸ
τοῦ Ἑλλήνων κτελεῖσθαι
ὡς Ἀλεξάνδρου Ἑλένην
ἁπάλλοντος, Μενέλαον
ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης
ἐκτόμῳ ἔδωκε πρὸς Διὶ.

Ως Παλαμίδης αὐτ' Ἀγα-
 μέμνον· Ἐλλήνων βασιλέ-
 νοι. ἐν Αὐλίδι γ' ὁ παρὰ θυό-
 ρον· Ἀγαμέμνων, αἶψα
 ἀγρίαν ἰεράν Ἀρτίμιδος κα-
 ταποξέοι· ἀπλοῖαι δὲ θυο-
 μένης τοῖς Ἑλλήσι, κίχρ' ἄ-
 Κάλχας, λυθῆναι τὸ δει-
 νόν, εἰ δύσος τιὸ θυγατέρα
 Ἰφηγόρην Ἀγαμέμνων Πα-
 σιδῶνι. ἥ γ' μὴ ἀναρχόμενε,
 ὀρμίδυντες οἱ Ἑλλῆνες, ἀ-
 φείλοντο ἅπῃ τὸ κράτ'· ἐν
 κρείττωσαν βασιλέα Παλα-
 μίδην. ὡς Φειλοκτήτης ὑπὸ
 ὄφρατος πληγῆς, ἀπὸ γένου. ἐν
 Ἀλέξανδρ' ὑπὸ Μενελάου
 δέρετι ἢ μὲν ὀφρατος, π-
 νη. ὅπ' ἐπιδόθησαν· Δι-
 μωρεῖς ἢ Σκηψίης, τὸ βιβλίον
 Τέλλιδος πρὸς τῇ κεφαλῇ,
 αὐτὴ εὐρέθη, παρ' ἢ κολυμβώ-
 σας Ἀλκμάνους πρὸς τῇ κε-
 φαλῇ Τιτωνύχης ἢ Χαλκι-
 δίως φασὶν εὐρεθῆναι· παρ'
 δ' ὑλειαδῆος Εὐπόλιδος
 πρὸς τῇ Εφιάλτι. τὸς δὲ
 εὐνίδας Κρατῖνος, πρὸς τῇ
 Ἀλεξάνδρ' ἢ Βονισίως Μα-
 κεδόνων. τὸ δ' ἔργον ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ Ἡπόδου, πρὸς τῇ ἢ
 Πειλοῦς ἢ Νικίτορος κε-
 φαλῇ. ὁ μὲν τοι νομοθέτης

molasse. Palamedem pro A-
 gamemnone Græcis impe-
 rasse. Cū enim in Aulidem
 delatus Agamemnon agre-
 stem capram, Dianæ sacram
 telo confixisset, atque hinc
 Græcis navigatione prohibi-
 tis Calchas vates respondi-
 set, placari numen, expiari-
 que malum posse, si Iphige-
 neiam filiam Neptuno im-
 molaret Agamemnon: detre-
 ctanti id facere indignati Gre-
 ci imperium ademerunt, &
 Palamedem regem crearunt.
 Addit Philocteten à serpente
 percussū periisse: & Pari-
 dem à Menelao femur hastā
 idem, interemptum. Deme-
 trio [inquit] Scepsio mor-
 tuo, Tellidis librum ad caput
 ejus repertum ferunt: ut &
 Alcmanis natantes [fœmi-
 nas] ad cervical Titonychi
 Chalcidensis: & Eupolidis
 Hybristodicas ad Ephialti ca-
 put. Cratinique Eunidas apud
 Alexandrum Macedonum re-
 gem. Ita Hesiodi opera &
 dies Seleucus Nicatoris filius
 ad caput semper admovit.
 Quin & Arcadum legislator
 Cercidas tumulo suo primum
 Ἀρχάδων Κερκίδας, στυγαφῆσαι

& secundum Iliados librum inferri iussit. Pompeius quoque Magnus non prius in expeditiones tendebat, quam primum Iliados librum perlegisset, quod æmulus esset imitatorque Agamemnonis. Cicero item Romanus Euripidis Medeam evolvens, in lectica, quâ gestabatur, capite truncatus est. Diognetus Cretensis [ait] pugilatu victor, coronam non solum non accepit, sed etiam ab Eleensibus pulsus fuit, propterea quod victus, cæsusque ab illo, communi cum heroë nomine Hercules appellatus est. Hunc autem Diognetum ut Heroa Cretenses colunt. Homericum illum versum de iamiâ vulnerando [Menelao:]

*Nec Menelae tui duxere
oblivia Divi.*

hunc [inquam] versum per parodiam Pythius, mutato Menelai nomine in Menedemi, usurpavit. Posita autem fuit quæstio in cæna Augusti Imperatoris, qualem versum oraculum per parodiam enuntiasset, & quis oraculo referretur. Menedemum Eleen-

αὐτὸν τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἡ Ἰλιάδος καλᾶσιν. ὁ δὲ Πομπηῖος ὁ Μάγνης, ἐδ' εἰς πόλεμον προήει[η] πρὶν αὖ τὸ πρῶτον ἡ Ἰλιάδος ἀναγνώσσει. ζήλωτης ὦν Ἀγαμέμνονος. ὁ δὲ Ρωμαῖος Κικίριος, Μήδειαν Εὐεπίδου ἀναγνώσων, ἐν φορείῳ φερόμενος, ἀπολιμνδεῖν πλὴν κεφαλῶν. ὧς Διόγητος ὁ Κρήτης, ὁ πύκτες νικήσας, ἐλάσει τὸν τέφανον, ἀπὸ καὶ ἐλαδεῖν ὑπὸν Ἠλείων. διότι ὁ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἡρακλῆς ἐκαλεῖτο ὁμονυμῶς τῷ ἥρωϊ. ἔχοντον τὸν Διόγητον ἥρωα [οἱ] Κρήτες πρῶτον. ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν πηρώσασθαι μέλλουσιν.

Οὐδὲ σίδην Μενέλαος διοτράχμαρες λελάδοντο.

τοῦτον τὸν σίχον παρώδισεν ὁ Πύθιος Μενέδημος [ἢ διοτρός] ἀπὸ τοῦ Μενέλαου. προσέτι δὲ τὸ ζήτημα παρὰ δῖπνον Αὐγύστου τοῦ βασιλέως, ποῖον σίχον παρώδισεν ὁ χρησμῶς, καὶ τίς ὄντι ὁ ἐν τῷ χρησμῷ ἰσορροῦμενος. καὶ ὧς Μενέδημος Ἠλείος,

Βυνεία ἣ δὲν ὑπερδεδίχεν Ἡρα-
κλεῖ παρὰ τὴν καθάρσιν τῆς
Αὐγαίας κοῦρας, ὥστε ἀποτρέ-
ψαι τὸ ποταμὸν· ὃν καὶ συμ-
μαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ περὶ
Αὐγαίαν πολέμῳ φασί, καὶ
ἀναιρεθῆναι ταφῆναι ἐν Λε-
πρέῳ περὶ λευκῇ δένδρῳ.
ἀγῶνα δὲ δις ἐπ' αὐτῷ Ἡ-
ρακλῆς ἐπάλασσε Θησί.
ἰσχυρὰς δὲ τὸν ἀγῶνος ἡμο-
μαίνε, ἐρρέθη παρὰ τῆς δια-
τῆς περὶ τῆς Θησίως, ἄλλ. Θ.
ὡς Ἡρακλῆς, ὅπ φαντασία
πρὸς μεμφίτις Νικαίχης θυγά-
της σωέταξεν περὶ Ομήρου τὸ
Ἰλιακὸν πόλεμον, καὶ τὸ περὶ
Οδυσσεύος διήγησιν. καὶ ἀπο-
κρίναι φασὶ τὰς βίβλους ἐν
μέμφιδι. Ομηρὸν δὲ περὶ ἡρώ-
δου, καὶ τὰ ἀντίχαφα λα-
βόντα περὶ φανίτη τὸν ἱερ-
χαμματίως, σωπάζει ἐκεί-
νοις ἀκολύτως. ὡς Ἀδωνίς
ἀνδρόγυνος γυνόμενος, τὰ
μὲν ἀνδρῶα περὶ Ἀφροδίτῃ
πελάσσειν ἐλέγχο· τὰ δὲ θήλα
δὲ περὶ Ἀπίλλωνα.

Ὡς Ἀλφειῷ τῷ ποταμῷ γί-
ρας δωρὸν Ἡρακλῆς, νι-
κήσας ἐν Ολυμπῳ, ἀπ'
αὐτοῦ ἐκάλεισε τὸ ἄλφα,
καὶ περὶ ταξὶς τῆς σοιχείων.

sem Buneæ filium ferunt Her-
culi ostendisse expurgandi
stabuli Augæi rationem, at-
que adeo flumen avertisse.
Eundem unâ cum Hercule
bello Augæam oppugnasse,
interfectum humo esse con-
ditum in Lepreo, propter pi-
ceam arborem. Instituto au-
tem ejus causâ certamine,
Herculem ibi cum Theseo
certasse: cûmque viribus pa-
res essent, jactatum à specta-
toribus de Theseo: *Alter hic
Hercules*. Phantasiâ aiunt
quandam Memphitida, Ni-
carchi filiam ante Homerum
Iliacum bellum & narratio-
nem de Ulyssæ composuisse,
depositumque opus Mem-
phide. Homerum ergo pro-
fectum eò, à Phanite sacro
scriba commodato illud acce-
pisse, ejusque esse ordinem
insecutum. Adonis [narrant]
Androgynus cûm esset, ut vir
cum Venere, ut mulier cum
Apolline congressus est.

Alpheio item flumini re-
muneraturus in Olympicis
victor Hercules, Alpha ab
eo litteram nominavit, pri-
mamque omnium collocavit.
Nugatur

Nugatur etiam fabularum hic scriptor, dum ait, Moysen Hebræorum legislatorem *Alpha* idcirco fuisse appellatum, quod ἀλωῆ [hoc est vitilagine] corpus infectum haberet. Galerius Crassus, imperante Tiberio Cæsare, tribunus militum, *Beta* est appellatus, quod illâ libentius herbâ uteretur, quæ à Romanis *Beta* nominatur. Orpyllis verò, Cyzicenum scortum, *Gamma* dicebatur. Antenor, is qui Cretensium historiam conscripsit, *Delta* cognominatus est, quod bonus esset, & civitatis amans. Cretenfibus enim *bonum* δέλτον significare affirmant. Sic Apollonius, Philopatoris temporibus Astronomia clarus, Εψιδόν dictus est à figura literæ E, quæ circumagitur cum Luna, in quam ille multum studii contulerat. Satyrus item Aristarchi familiaris Ζῆτα est nuncupatus, ab investigandi rerum causas studio. Narrant & Æsopum ab Idmone hero suo Θῆτα appellatum, quod servili esset indole ac versipellis; nam Θῆτις servos significat. Cu-

ἐπ' φλυαρεῖν οὗτος ὁ μυθογράφος· Μωσὴς [φησιν] ὁ τοῦ Ἑβραίων νομοδότης, Ἀλφὰς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἀλφὸς εἶχειν ἐπὶ τοῦ σώματος. Γαλῆριος δὲ Κράσος δὲ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος χηλιδάρχης Βῆτα ἐκαλεῖτο, ἡδῶς στυγρῶ χρώματι· ὁ δὲ βητάκιον καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Ορπυλλίδης δὲ ἡ Κυζικηνὴ ἐπίσκοπος, Γάμμα· Ἀντήνωρ δὲ, ὁ τοῦ Κρητικῆς γράφας ιστορίας, Δέλτα, διὰ τὸ ἀγαθὸς τῇ καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρήτας, τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασιν. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τοῖς τοῦ φιλοπάτορος χρόνοις ἐπ' ἀστρονομίᾳ περὶεργαζομένως, Εψιδὸν ἐκαλεῖτο, διότι τὸ ἔμμα τοῦ εἰς συμπεριφέρεται πρὸς τῆς Σελήνης, περὶ ἣν ἐκείνους μάλα ἡκείωντο. Σάτυρος δὲ, Λεισάρχης γινώσκων, Ζ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. καὶ Αἴσωπον δὲ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἰδμόνους τοῦ δεσποῦς Θῆτα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ δελτικός [περὶ] καὶ πολυτροπος· Θῆτις γὰρ οἱ δούλοι.

T t

330 ΠΤΟΛΕΜΑΙ
 Κυψέλου δὲ μήτηρ, χαλκή
 ἔστα, Λάμδα ἐκλήθη ὑπὸ
 τοῦ πυθίου. Δημοκύδης δὲ
 Πυθαγόραν, φησὶ, κατα-
 γραψάντα πάντας τὺς ἀ-
 εἰδμούς, πρὸ τρίτῳ σοι-
 χίῳ κληθῆναι· τοσαῦτα γὰρ
 τὸ πέμπτον βιβλίον.

BIBLION ΣΤ.

Τὸ δὲ ἕκτον βιβλίον
 κεφάλαια πεντήκοντα
 εἰσὶν, ὡς Ἀχιλλεύς ὑπὸ Πεν-
 θεσιλείας ἀναιρεθείς, θεη-
 δόσιος αὐτοῦ τῆ μητρὸς Θέτι-
 δος, ἀναβιοῖ· καὶ ἀνελὼν
 Πενθεσιλείαν, εἰς ἄδου
 πάλιν ὑποσφύρει. ὡς ἐν τῇ
 Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρονι εἶπεν·
 Ποία δ' ἀνδρῶν σείρα Κεν-
 ταυροκτόν,·
 ταῖς Σειρήνας Κένταυροκτό-
 νοις εἶπεν. ὡς Ἐλεν· ὁ
 Πριάμιος, ἐρσάμενος Ἀπόλ-
 λωνος· ἡρώοτο καὶ ἔλαβε
 παρ' αὐτῆς δῶρον, τόξον ἐλε-
 φαίνον, ᾧ Ἀχιλλεὺς το-
 ξεύσκει κατὰ τῆς χειρὸς.
 ὅπ μιν Ἀνδρομάχης καὶ
 ἧς ὑἷον αὐτῆς Πριάμου ὑ-
 πὲρ ἧς Ἐκτορος ὅσων ἰκί-
 ης ἀφίκατο πρὸς Ἀχιλλεῖα.
 ὡς Θέτις τὺς ἐκ Πηλέως

HERMÆSTIONIS
 pseli ad hæc mater, quod
 pedibus valga esset, Λάμδα
 vocata Apollini Pythio. Py-
 thagoram insuper eum, qui
 numeros omnes descripsit, re-
 fert Democydes à tertia co-
 gnominatum esse littera. Et
 hæc quidem quintus continet
 liber.

LIBER VI.

Sextus postea liber capita
 hæc complectitur. Occi-
 sum à Penthesilea Achillem,
 Thetidis matris precibus in
 vitam revocatum, & Pen-
 thesileâ interemptâ, rursus
 ad Orcum rediisse. Lychonem in Alexandra poë-
 mate dicentem :

*Qualis Lucinia sterilis Cen-
 tauricida.*

Sirenas ibi Centauricidas si-
 gnificasse. Helenum Priami
 filium, dilectum ab Apolline,
 munerisque accepisse arcum
 eburneum, quo Achillem se-
 cundum manum feriret. Priamum cum Andromacha, suis-
 que liberis supplicem acces-
 sisse ad Achillem pro Hectoris ossibus. Thetis sex nume-
 ro liberos è Peleo susceptos

latenti igne sustulisse, tandemque Achillem esse aggressam. Peleum ergo recognitâ, vi hunc eripuisse, talo tantum dexteri pedis adusto, & apud Chironem collocasse, qui effosso Damysi gigantis corpore, in Palene sito (hic gigantum omnium velocissimus fuerat) sublatoque ejus telo, Achillis aptavit pedi, & medicamentis firmavit. Hunc postea talum excidisse refert, insequente ipsum Apolline, & collapsum sic esse interemptum. Ferunt autem & interemptum ab Homero Ποδάκλυ appellari, quod Arces alas infanti nato Thetis addiderit: ut sit Ποδάκης, quasi in pedibus Arces alas tenens. Arce hæc, aiunt, Thaumantis erat filia, & Iridis soror, quæ utraq; alas habuerunt. Bello vero Deorum cum Titanibus, desciscens à Diis Arce ad Titanas transfugit: quare profligato jam bello, partaque victoriâ, Jupiter ei in Tartarum detrusæ alas ademit. Ad Pe-

αὐτῇ γινομένης παῖδας πυρὶ
λατράειω καταλάλυε, ἐξ ἡγε-
νότας. ὡς δὲ καὶ Ἀχίλλεα
ἐπιχέρησι γνοῦς Πηλεΐδῃ,
ἐξείλετο τὸ ἀσπράγαλον μέ-
νον τῷ Ἀχιλλεὶ πεδὸς κεκαυ-
μένον, καὶ Χείρωνι παρατί-
θησιν. ὁ δὲ ἀσπράγαλον τὸ Δα-
μύσει τῷ γίγατι. ὁ δὲ σῶμα, ἐν
παλήῃ κείμενον (ταχύτα-
τος δ' ὡς ὁ Δάμνητος παύ-
των γιγάντων) καὶ ἀσπρά-
γαλον αὐτῷ τὸ ἀσπράγαλον,
ἐσαρκώζει τῷ Ἀχιλλεὶ πε-
δί, καὶ φαρμάκοις αὐτὸν σω-
ματοποιεῖ. τῷτον δ' ὁ ἀσπρά-
γαλον ἀποπιστίν, διωκόμενε
αὐτῷ ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ
ὅπως αὐτὸν ἀσπράγαλον, κα-
ταπιπύνα. φασὶ δὲ Ποδά-
κλυ αὐτὸν ὑπὸ τῷ ποιητῇ λέ-
γεσθαι, ὅτι φασὶ τὴν Ἀρκὴν τὴν
πῆρεσσι τῷ Θεῷ ἐπαρῆναι τῷ
παιδί γινώσκοντι. καὶ τῷ τὸ
Ποδάκης ἀπὸ τῶ ὅ ἐν τοῖς
τὰ τὴν Ἀρκὴν πῆρεσσι ἔχοντι. ἡ δὲ
Ἀρκη, Θάυμαντις ὡς θυγά-
τηρ ἥς ἡ Ἰρις. τῆς πῆ-
ρεσσι δ' εἶχεν ἐκείνη. ἐν δὲ
τῷ περὶ τῶν Τιτανῶν τῷ θεῷ
παλέμῳ, ὑποπλάσσει τῷ θεῷ

ἡ Ἀρκη περὶ τοὺς Τιτανῶν ἦλθε. μὴ δ' ὅτι νίκησεν ὁ Ζεὺς τὰ μὲν πῆ-
ρεσσι αὐτῆς ἀφείλετο, αὐτῇ τὰ περὶ τῶν Τιτανῶν παραγινώσκοντι τῷ θεῷ

Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμῳ,
 ῥῶσεν τὰ πέρα τῇ Θέτιδι
 προσπαγεῖ. ὃς Πηλεῖ ὄντι τῷ
 γάμῳ φασὶ δωρήσασθαι Ἡρα-
 ρον μὲ μάχαιραν· Ἀφροδί-
 τῳ δὲ, φιάλλῳ ἐγγεγλυ-
 μένῳ ἑρπτα χρυσῶν. Ποσει-
 δῶνα δὲ, ἵπποις, Ξαῖδον καὶ
 Βαλίον· Ἡραν δὲ χλαμύ-
 ρα, καὶ Ἀθηνᾶν αὐλοῖς,
 Νηρέα δὲ τοῖς· δίδους ἅλας
 παλαμίνους ἐν κοίπιδι· τί-
 τοις δὲ δυνάμειν ἔχει ἀμή-
 χανον πρὸς πολυφαγίαν καὶ
 ὄρεξιν καὶ πίψιν, ἐξ ἧς λύε-
 ται σοὶ καὶ τό·

Πάστε δ' αἶλδος δίδουσι.

ὅτι Ἀχιλλέως τῷ γηγενοῦς·
 καὶ ὅσοι [ἀπὸ τοῦ Ἰλίου πύργου]
 ἐλθόντες Ἀχαιεῖς φειδύμε-
 νοι, καὶ ὅσοι ὁ γηγενοῦς φεί-
 ρουσιν τὴν Ἡραν ἀπὸ τοῦ
 Διὸς μύξιος, ὡς εἰδείξατο ἐν
 τῷ αὐτῷ αὐτῷ καὶ ἀνέπεισι
 φωνεῖσθαι τῷ Διὶ καὶ πρὸς
 τὴν μύξιν Ἡρας, καὶ Διὸς
 παύσειν ἡμέδα φασίν· ὁ δὲ
 Ζεὺς ἐπηγγέλατο Ἀχαιεῖ.
 πάντας τὺς τῷ ὀνόματι αὐ-
 τοῦ κληθεσμένους, φειδύμε-
 νους ποιήσειν. διὰ τοῦτο καὶ
 Ἀχιλλεὺς φειδύμενος, ὁ δ'

lei deinde & Thetidis nuptias
 accedens, muneri alas istas
 Thetidi obrulit, sicut Pelea
 in nuptiis donasse aiunt Vul-
 canum ensen : Venerem scy-
 phum aureum, qui inscul-
 ptum habebat Cupidinem :
 Neptunum equos duos, Xan-
 thum & Balium, Junonem
 pallium, Minervam tibias,
 Nerea denique *Salem*, quem
 vocant *divinum* in arcula, qui
 sal incredibilem habeat vir-
 tutem ad juvandam edacita-
 tem, edendique appetitum,
 & ciborum concoctionem.
 Atque hinc locum illum cla-
 rum evadere :

Sale aspersit sacro.

Agitur de Achille terrâ ger-
 nito, & quot post Iliaca tem-
 pora fama clari Achilles fue-
 rint. Hic terræ filius Juno-
 nem, Jovis congressum fu-
 gientem, antro suo recepit,
 persuasitque ad Jovem redi-
 re : & hæc prima fuit, ut fe-
 runt, Jovis & Junonis coitio,
 Quamobrem Jupiter quoque
 Achilli pollicitus est, factu-
 rum se, ut quotquot ejus no-
 men sortirentur, clari existe-
 rent. Propterea & Achilles
 ille Thetidis filius, illustris

existit, Chironis quoque præceptor Achilles nominatus; unde Pelei filius per Chironem sic appellatus. Ad hæc, qui primus ostracismum Athenis excogitavit, Achilles dictus, filius Lysonis. Jovi quoque & Lamiae Achilles quidam natus, aiunt, præstantissima planè forma, ut etiam de pulchritudine contendens, Pene Deo judice, vicerit. Ea ergo de causa Venerem indignatam, Pani Echus amorem immisisse: & certè sic deformasse, ut ipsa dumtaxat specie turpis & amabilis nemini videretur. Insuper & Galati cujusdam filius Achilles vocatus, quem ab ipsa nativitate canum fuisse refert. Fuere & alij famæ illustres quinquaginta quatuor Achilles: quorum duo canum instar impudentes, nefandis quoque operibus admirandi. Priamus, inquit, Jovis amasius factus, auream ab eo accepit vitem, quam ille post Eurypylo Telephi filio, quod bello auxilium portasset, muneri dedit. Æsopus quoque Delphis interfectus vitam recepit, & ad Ther-

σέπιδος. καὶ ὁ Χείρων·
 Πέδιδάσκαλός, Ἀχιλλεύς
 ἐκαλεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Πη-
 λέως ἐκλήθη ὑπὸ Χείρο-
 νος. καὶ ὁ ὀφρακισμὸν ὀπι-
 νοήσας Ἀθήνησιν, Ἀχιλλεύς
 ἐκαλεῖτο, υἱὸς Λύσωνος.
 καὶ Διὸς, καὶ Λαμίας Ἀ-
 χιλλέα ἦν ὡς περὶ τὸ κάλ-
 λος ἀμύχανον· ὃν καὶ εἰ-
 σαντα πρὸς κάλλους, νικῆ-
 σαι, τῷ Πανὶ κρίναντο.
 καὶ διὰ τοῦτο Ἀφροδίτῃ
 μισήσασαν, ἐμβάλλειν Πανὶ
 τὸ ἰχθύος ἔργον· καὶ μὴ
 κατεργάσασθαι εἰς τιτὴν
 ἰδίαν αὐτῶν, ὅπως ἐκ τῆς
 μορφῆς αἰχρὸς καὶ ἀνέ-
 στος φαίνοιτο. καὶ Γαλάτοιο
 τινὸς υἱὸς, Ἀχιλλεύς ἐκλή-
 θη, ὃν ἐκ ἡμετῆς πολλὸν
 ἦν ὡς περὶ τὸ κάλ-
 λος ἐπὶ τῆς πολιοῦς
 ἡμετέρας φησί. καὶ ἔπειτα Ἀ-
 χιλλεῖς ἐπὶ φανῆς γένεσθαι
 εἶδ' ὧν οἱ δύο, κωῆς ἦ-
 σαν, καὶ δοῦμάσθαι τὰ κα-
 κῶν ἔργα. ὅππ Πείαμος,
 Διὸς ἐξ ὧν ὡς ἦν ἦν, καὶ
 λάβοι παρ' αὐτῆς τιτὴν χρυσῆν
 ἄμπελον, ὡς ἔδωκεν Εὐρυ-
 πύλῳ τῷ Τηλέφῳ, ὑπὲρ
 συμμαχίας δίδωκεν. ὡς Ἀί-
 σωπος ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελ-
 φῶν ἀνέβησεν. καὶ σωτηρίαν

χει τοῖς Ἑλλησι, περὶ Διρ-
μοπύλης. ὡς Φιλοκτήτῃ
ἐν λήμνῳ Πήλιος ἰάτρῳ-
σιν υἱὸς Ἡφάιστου, καὶ ἑμαθε
παρ' αὐτῶ τὴν τοξικὴν. ὡς
Σκαμαῖδρι περὶ ποταμοῦ υἱὸς
Μῆλας ἥμοιτο χαλδὸς τὴν
ὥραν, περὶ ἧς εἰσεῖσαι φασὶν
Ἡραν τε καὶ Ἀδλωῶν καὶ Ἀ-
φροδίτῃν, πῖν' ἥμοιτο ἰε-
ρεῖς. Ἀλέξανδρον δὲ κρι-
ναί νικᾶν Ἀφροδίτῃν. ἐν
ταύτης γυναικὸς τῆς ἰσοείας ὁ
περὶ τοῦ μύλου λόγος δι-
δύμη. ὑπερμένης ἐν τῇ περὶ
Χίῳ, Ομήρου φησὶ γενέσθαι
διεσπόμενα Σκινδαφὸν ὀνο-
ματι· καὶ τοῦτον ζήμωσθαι
καὶ ὑπὸ Χίων χιλίας δραχ-
μαί, διὰ τὸ μὴ καῦσαι πε-
λιδόθησαντα ἢ διαπύτῃν. ὁ
δὲ τὸ ὄργανον εὐρώωντ' ὅτε
καλέμενον Σκινδαφόν, Ερέ-
τριος ἦν, Ποικίλης αὐλη-
τρίδος υἱός.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.

ΕΝ δὲ τῇ ἐβδόμῃ περὶ
χεται, ὡς Θεόδωρος
ὁ Σαμοθράξ ἢ Δία φησὶ
ἡμνηθῆναι, ὅτι ἐπὶ αὐτῇ
ῥαὶ ἀκατάπαυστον γέλασαι,
καὶ διὰ τοῦτο τέλει ἐνο-

mopylās unā cum Græcis
militavit. Philoctetem in
Lemno insula Pylius Vulca-
ni F. medendo sanavit, jacu-
landi artem vicissim ab eo
edoctus. Scamandro flumini
natum aiunt filium Melum,
insigni corporis formā, ejus-
que causā contendisse aiunt
Junonem, Palladem, & Ve-
nerem, cujus potissimum sa-
cerdos esset. Paridem ergo
judicando secundum Vene-
rem sententiam dixisse, at-
que ex ea historia fabulam
esse de malo ortam. Hyper-
menes ad hæc in sua de Chio
narratione, Homeri famu-
lum fuisse refert *Scindapsum*
nomine, huncque mille drag-
mis à Chiis multatum, quod
herum mortuum non exussis-
set. At qui Σκινδαφὸν ab eo
nominatum instrumentum
lyricum reperit, Eretrius fuit,
& Pæciles tibicinæ filius.

LIBER VII.

ΣΕΠΤΙΜΟ denique libro de
his agit: Theodorus Sa-
mothrax narrat Jovem na-
tum septem continuos dies
risisse, indeque septenarium

numerum pro perfecto æstimatum.

Achillem, quod ex igne servatus, cùm illum mater adureret, Pyrißoum [quasi *ab igne servatum*] prius esse dictum. At quia labrum ipsius alterum adustum erat, propterea eum pater Achillem appellavit. Sirenes Telemachum, cùm eum Ulyssis filium esse didicissent, interfecerunt. Ulysses in Tyrrenia, tibia certavit, ac vicit. Cecinit autem Demodoci pœma de Trojæ excidio. Inventus est Stichius Ætolus, Hercules amasius, cùm secaretur, hirsutum cor habere. Interfectus verò est ab ipso Hercule, dum furore correptus hic, suos quoque liberos occidit: adduntque propter solum hunc heroem illum luxisse. Mercurius Pollucis, unius gemellorum amore captus, Thessalico eum equo muneris loco donavit. Cùm Apollo funebres ederet ludos Pythoni, certavit ibi Mercurius ac Venus, & victrix illa, præmij loco citharam accepit, quâ post donavit Paridem, cujus & Homerus sic meminit.

μίση ὁ ἑσθλὸς ἀνδρὸς.

Ὡς Ἀχιλλεὺς διὰ μὲν τὸ ἐκ
πυρὸς αὐτὸν, σωθῆναι καὶ ὁ-
μῆρον ὑπὸ τῇ μητρὶ, πυ-
ρίστοι ἐκαλεῖτο. διότι δὲ
ἐν τῇ αὐτῇ ψηφίᾳ κατακα-
ύειν, Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τῇ πα-
τρὶς ὀνομάσθη. ὅτι Τηλέμα-
χον Ὀδυσσεὺς ὕδρ' μαθοῖσιν
ἔειπεν, ἀεὶ λον αἱ Σειρήνες. ὡς
Ὀδυσσεὺς ἐν Τηρρηνίᾳ ἤγα-
γίσατο αὐληπκῶ, καὶ ἐπί-
κησεν. ἠύλησε δὲ Δημοδόκῳ
ποίημα, Ἰλίῳ δ' ἄλυσιν. ὡς
Σπύχῳ ὁ Αἰτωλὸς, ἐρώ-
μην ὡς Ἡρακλῆος, εὐρέ-
θη ἀναχρῶδεις, τιτρωμένῃ
ἔχων τὴν καρδίαν. ἀνῆρθε δ'
ὑπὸ αὐτῷ Ἡρακλῆος, ὅτι μα-
νίς καὶ τὰς ἰδίους ἀεὶ ἔλε-
παῖδας, καὶ ἐπὶ τέτῳ μόνῳ
φασὶ θρηνῆσαι τὴν Ἡρα. καὶ
ὡς Ἑρμῆς Πολυδάκτοις ἐνδὲς
τῇ Διοσκυρίδων γρονῶς ἐρε-
στῆς, ἐδωρήσατο αὐτῷ δῶρον.
Θέσσελον ἴστων. ὅτι Ἀπόλ-
λωνος ἐπιτελοῦντ' ὀκτά-
φιον Πύθωνι, παλαιοὶ Ἑρ-
μῆς καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ κρα-
τήσας, ἄθλον ἔλαβε κινά-
ραν. ὡς καὶ ἐδωρήσατο Ἀλε-
ξάνδρῳ. ὅτι ἦς καὶ Ὀμηρος.

Οὐκ αὖ τοι χραίσμη κί-
θαραις· καὶ τὰ ἐξῆς.

ἢ ἔτι τὸ παρὰ Βακχλίδῃ
ὡς ἐπὶ Σειληνοῦ εἰρημνόν,
καὶ πρὸς τῖνα εἶπε τὸ ἔπος.
ὡς ἢ Ἀδὺ καὶ πύργα ἀπὸ Ἀδ-
κοῦ ἢ Οὔδυσσέως ἐπαίρου ἢ
κλῆσιν ἔλαβεν· ὅς Ζακύν-
θῳ μὲν ἦρος ἦν, ἀνηρέθῃ
δ' (ὡς ἐποίησεν ὁ ποιητής)
ὑπ' Ἀντίφου· ἥντων ἰδρύσαι-
δάμφασιν καὶ ἱερὸν Ἀδύκατον
Ἀπόλλωνος· τὺς μὲν ἔν τε
δαυλομένους ἀπὸ τῶ πύργου,
παύειδάμφασιν ἔρωτος· καὶ
ἢ αἰτίαν· μὲν ἢ Ἀδωνιδὸς φη-
σι θάλατταν περὶ χρομένην καὶ
ζητῶσαν ἢ Ἀφροδίτην, εὐρεν
αὐτὴν ἐν Ἀργεὶ πάλαι τῆς
Κύπρου, ἐν τῷ Εὐρείῳ Ἀπόλ-
λωνος ἱερῷ, καὶ ἀνείλεν
αὐτὸν, ἀνακοινωσαμένη Ἀ-
πόλλωνι καὶ ἢ περὶ Ἀδωνι-
δος ἔρωτα. ἢ δ' Ἀπόλλων ἀ-
γαθὸν αὐτὸν ὅτι ἢ Ἀδύκατον
πύργον, περὶ τὰς ῥίνας ἔτι
τῶ πύργου· ἢ ὅτι αὐτὸν ῥίνας
ἐπαύσατο ἢ ἔρωτος. ζητῶ-
σαι ὅτι αἰτίαν, εἰπεῖν λέγει
ἢ Ἀπόλλωνα, ὡς μάλιστα ὡς
ἐργάται, ὅτι οἱ Ζεὺς αἰεὶ
ἐργῶν ἦρας, ἐργάται· ὅτι
τῇ πύργῳ ἐκαστὸς, καὶ

*Non tibi profuerit cithara;
& quæ sequuntur.*

Apud Bacchylidem quid
sit, quod tanquam à Sileno
dictum refert, & cui hoc car-
men pronunciatum. Leucas
petra, inquit, à Leuco Ulyssis
socio nomen sumpsit, qui
genere Zacynthius, interfe-
ctus est (ut refert Homerus)
ab Antipho. Hunc quoque
dedicasse ferunt templum A-
pollini Leucatae. Eos igitur,
qui hoc saliant saxo, amore
liberari: atque hanc esse cau-
sam. Post interfectum Ado-
nidem, obambulasse narrant,
atque eum investigasse Vene-
rem, repertumque Argi, Cy-
pri civitate, in Apollinis Eri-
thij fano, corpus secum ave-
xisse, sermone etiam cum A-
polline de Adonidis amore
collato. Hunc ergo eam in
Leucada petram adduxisse,
& præcipitem inde dare sese
jussisse: & verò saxo salien-
tem, amoris æstu liberatam.
Interrogante porro Deâ cau-
sam, respondisse ferunt Apol-
linem, quod vates cum esset,
sciverit Jovem quoque sem-
per Junonis amore captum, ad
saxum hoc accessisse, atque

ei

ei insidendo, amoris impotentiam sedasse, complurésque alios utriusque sexus mortales amore ardentés, eodem liberatos, ex hoc saxo defiliéntes. Sic Artemisiam illam Lygdamidis filiam, quæ Persæ militavit, amore captam Dardani Abydeni, dormientis oculos, cum is eam contempnisset, eruisse: Amore verò illius Deorum ita crescente, ex oraculo ad Leucadem profectam, seipsam præcipitasse, & interfectam ibidem esse sepultam. Hippomedonta quoque Epidamnium, adolescentis cujusdam oræ illius amore possessum: cumque repulsam pateretur, quod alteri ille se applicaret, eundem occidisse. Verum ad Leucadem profectum, se se ex alto præcipitantem periisse. Nicostratum item comicum Tettigidæam Myrrhinæam amantem, indeque se dejicientem, amore solutum ferunt. Maceta autem Buthrotium aiunt *Leucopetram* cognominatum esse, quod quater inde se demittens, amoris sit impotentia liberatus. Magnam quodque homi-

ἀνέπαυετο τῷ ἔρωτι. καὶ πολλοὶ διέ᾿ ἄλλοι, καὶ πολλὰ ἔρωτι κáμνυσαι ἀπὸ ἁλázησαν τῷ ἔρωτι, ἐπὶ τῆς πίστεως κατέβησαν. Ὡς καὶ Ἀρτεμισία ἡ Λυγδάμιδος ἢ τῷ Πέρσῃ συστὰνύζασα, ἐξαδύντου Δαρδάνου Ἀβυδηνοῦ καὶ ὑπὸ τῷ ἐρωμένῃ; ὁκóφειε τὸς ὀφθαλμοὺς κοιμωμένη. τῆς δ' ὀπισθιμίας καὶ θανάτου μὲν ἐπιταθείσης, περὶ δὲ τοῦ καὶ ἔρησθαι εἰς Ἀδελίδα, ἔβρίβεν ἑαυτῷ καὶ τῆς πίστεως καὶ ἀναιρεθείσας, ἐτάφη καὶ Ἰππομέδοντά φασιν Ἐπιδάμνιον, πατρὸς ἐγγυαίου ἐξαδύντου, καὶ μὴ τυγχάνοντα, ὅτι πρὸς ἔπινον κλίβανον, ἀνελείν· εἰς δὲ πάλιν Ἀδελίδα πρὸς ἑσπέρου μύρον, καὶ βρίβαντα ἑαυτὸν ὑποθανεῖν. Νικόστρατον δὲ τὸ κομικὸν Τεττιγιδίας τὴ Μυρρινάϊας ἐξαδύντου, βρίβας ἑαυτὸν, καὶ ἀπὸ παραγῆναι τῷ ἔρωτος. Μάκητα δὲ φασὶ τὸν Βούρωπον Ἀδελοπίτην ὀπκληθῆναι, διότι περὶ ἁλὸς αὐτὸν καταβαλὼν, τῷ ἔρωτι καὶ ἁλώσεως ἀπὸ πάλλετο. καὶ πολλοὺς ἄλλοι ὅπως

ἀπαλλαγῆναι λέγουσι. καὶ
 Βυλαγόραν ὃ ἔφαρξε
 τῶν, ἐραδέντα Διοδώρου τῆ
 ἀλλοτῆς, καταβαλόντα αὐ-
 τόν, ἀναιρεθῆναι γηραιῶν
 ἤδη ὄντα. ἀναιρεθῆναι καὶ Ῥό-
 πιν Ἀμωσσηνῶν, καταβαλῶ-
 σαν ἑαυτῶν, διδύμων παί-
 δων σωμαποφυλάκων Ἀντιό-
 χου ἑβουσιῶς ἐραδίῃσαν,
 οἷς ὀνόματα Ἀντιφῶν καὶ
 Κόρως. Χαεῖν ὃ δὲ Ἰαμβο-
 χάφῃ ἠγάδην Ἐρωτός ἡ-
 μαρῖνεν ὃς Εὐπάτορος
 οἶνορχος καὶ πτεῦσαι τῶν
 κατὰ τῆς πίττας λόγῳ, κα-
 τέβαλεν ἑαυτόν. ἐπὶ δὲ
 καταβαλὼν, τὸ σκέλῃ
 κατὰ γῆν, καὶ ὑπὸ ὀδύνης
 ἐπλεύτα : ἀπὶ ῥίψε τὰς
 τῆς Ἰαμβείας.

Ἐβροῖς πλανῆτι καὶ κακῇ
 πίττει Λόκαι,

Χαεῖνον, αἶ, αἶ, πῶ

Ἰαμβικῶν μύσαν,

Κατὰ λωσας ἐλπίδες

κρυφῆς μύθοις,

Τεταῦτ' Ἐρωτός Εὐπάτορος
 ἐραδίῃ.

Νηρεὺς ὃ Κατὰ νῆος ἠγά-
 σθη ἔφ' Ἀττικῆς Ἀθηνῶν, καὶ
 ἐλθὼν κατέβαλεν ἑαυτὸν ὑπὸ
 τῆς πίττας, καὶ ἀπλεύθη ἔφ' ὁλο-

num copiam ita liberatam
 prædicant. Sic enim Bulago-
 ram Pharagoritem, Diodo-
 rum Auletum perditè aman-
 tem, indèque se præcipitan-
 tem, in senecta periisse. Pe-
 riisse quoque Rhodopen A-
 missenam, dum se inde præ-
 cipitat, geminorum duorum,
 qui Antiochi regis corporis
 custodes erant, amore ca-
 ptam, quibus nomina erant
 Cyri & Antiphontis. Charin-
 us quoque Iamborum scri-
 ptor, Eunuchum quemdam
 Erotæ, Eupatoris pincernam,
 perditè amavit, fabulæque
 de petra illa fidem habens,
 præcipitavit & ille. At cum
 ex lapsu crure fracto, doloris
 jam vi exspiraret, hos versus
 Iambicos effudit.

*Fallax peri, peri mala, ὁ
 Lencas petra!*

*Charinon, heu! heu! me
 poëtam Iambicum*

*Spes aduisti inanimibusque
 fabulis.*

*In tantum Erotæ, ὁ Εὐπα-
 tor! si diligat.*

Nereus insuper Catanzus
 Palladis Atticæ amore posses-
 sus, saxo accedens se præcipi-
 tavit, & liberatus est molestiâ.

Igitur illapsus in piscatoris rete subiectum, quo unâ cum auri plena cistula extractus est, piscatori etiam de auri capsula litem intendit. Verùm Apollo secundum quietem visus, à litigando minis deterruit. Oportere enim ob solum amorem gratum esse, non autem alienum aurum appetere.

Pana piscem ait esse marinum, Balenæ magnitudine, formâ Pani non absimilem. In hoc pisce lapidem reperiri asteritem, quem Soli oppositum incendi ferant: valere etiam ad philtrum: adeoque hunc Helenam lapidem habuisse, insculptâ Panis piscis imagine, quo & in obsignando sit usa.

χλῆν[ι]θ· πικρὸν δ' ἔν, εἰς δίκτυον ἐπέπεσεν ἀλίεως, ἐν ᾧ ἀνελκυσθῆναι συνέχευτο ἡ χρυσία. ἐπιδικάζεται ἡ αὐτὴ τῇ ἀλίᾳ φεῖν τὴν χρυσίαν. ἀλλ' ὁ Ἀπὸλλων εὐκταίνει ὅψις ἀπίσκειν αὐτὴν τὴν ἐπιδικάζεσθαι, δῖον ἐνχαλεπὲν ἔσθ' ὅτι ἀπειλαγῆς, ἀπειλησάμενθ', ἣν καὶ μὴ ἀλλότριον πειραγάζεσθαι χρυσίον.

Πᾶσα δὲ φησιν ἰχθυὺς ἵη θαλάσσιον κητόν, ὁμοίον τῇ Παῦι χτὶ τὸ ψιν· ἐν τέτθ' λίθον εὐείσκεισθαι τὸ ἀστρίπτω, ὃν εἰς ἥλιον πιδίνα, ἀνάπτεσθαι ποιεῖν ἢ καὶ πλεῖς φίλτρον. οὗτον δὲ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἰχθυῖα αὐτὸν τὸ ἰχθυὺ τὸν Πᾶνα, καὶ ταῦτη ἐκέχρητο τῇ σφραγίδι.

Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ο Υ

ΝΙΚΑΕΩΣ

πρὸ ἐρωτικῶν Παθημάτων

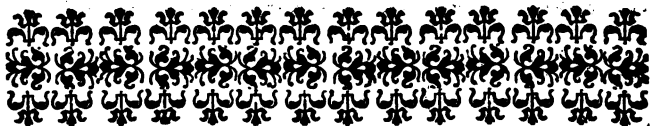
P A R T H E N I I

N I C A E N S I S

De amatoriis Affectionibus

L I B E R.

Iano Cornario Zuicaviensi interprete.

P A R T H E N I I Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ο Υ
N I C A E N S I S Ν Ι Κ Α Ε Ω Σ

De amatoriis Affectionibus
L I B E R .

Π Ε Ρ Ι ' Ε Ρ Ο Τ Ι Κ Ω Ν
Π α θ η μ ᾶ τ ω ν .

Parthenius Nicaensis Cornelio Gallo S.

Π α ρ θ ῖ ν ι ο ὁ Κορνηλίου Γάλλου Χαίρειν .

QUUM maximè con-
venire tibi , Corneli
Galle, putarem ama-
toriarum affectionum lectio-
nem , eas quàm potui bre-
vissimè collectas transmisi.
Multa enim apud poëtas sunt,
quæ magnâ consideratione
indigeant, ubi illæ non per-
fectè sint expressæ. Licebit
autem tibi ex illis plurima in
poëmata ac Elegias transfer-
re , quæ videlicet maximè ju-
cunda videbuntur, cùm alias
nihil superfluum in illis sit
comprehensum, quod transfi-
lire possis ob verbositatis tæ-
dium ei factus iniquior; com-
mentariolorum enim vice il-
las congeessimus , ut & tibi

MΑΛΙΣΤΑ σοι
δοκῶν ἀμώτ-
τειν, Κορνήλιε
Γάλλε , τίλω ἄνδρῳσιν ἑβ-
εραικῶν παθημάτων, ἀα-
λεξάμεν ὥς ὅτι μάλιστα,
ἐν βραχυτάτοις ἀπίσταλκῶ.
τὰ γὰρ ὅσα σοι ἑβ' ποιητῶν
κείμενα, τύπων μὲν αὐτοτε-
λῶς λελεγμένων, καταρτή-
σεις ἐκ τῶνδε. τὰ πλεῖστα αὐ-
τῶντε παρέσαι εἰς ἑπὶ χ' ἐλε-
γίας ἀνάγειν, τὰ μάλιστα ἐξ
αὐτῶν ἀμώδια, διὰ τὸ μὴ
παρεῖναι τὸ τελῆλον αὐτοῖς.
ὁ δὲ σὺ μετέρχων χεῖρεν αὐ-
τεῖ αὐτῶν ἐνενοήθης· οἶνεῖ
γὰρ ὑπομνηματίων πρόπον
αὐτὰ συναλεξάμεθα, καὶ

ὅς τοι αὖτις ὅμοιος, similem usum exhibiturus
ὅς τοι αὖτις παρέρχεται. sperem.

ΠΕΡΙ ΑΥΡΚΟΥ.

DE LYRCO.

ΚΕΦ. α.

CAPUT I.

Ἰστορεῖ Νικαῖνι ὁ Λόρκος,
ὅτι Ἀπολλώνιος καὶ Καῖνος.

*Hac historia est & apud Ni-
canem in Lyrcō, & Apol-
lonium Rhodium in Cauno.*

ΑΡΚΑΔΙΟΥΣ Ιῦς τῆς
Αργείας ὑπὸ ληστῶν,
ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχὺ μα-
κρὰς τι καὶ ἐρυνήτας πύλ-
λους καὶ δῆκας. ἐν δὲ αὐτοῖς
Λύρκος τὴν Φορωνέην, ὅς
μάλιστ' ἀπὸ πολλῶν γλῶσσοις
μακρὰ καὶ πολλὰ δάλασσαν
παραπλάσας, τίλει ὡς οὐχ
εὐδοκῶν, ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ
τῆς καὶ εἰς αὐτὸν Ἀργὸν
δεδοκῶν τὸν Ἰναχόν, οὐ
μάλιστ' ἀπὸ τοῦ καὶ
εἰς αὐτὸν καὶ εἰς
Καῖνον καὶ εἰς
Κίβιαν, καὶ αὐτὸν τὸν
δυνατὸν Εἰλεβίαν. ἔρα-
σαν γὰρ τὸν Λόρκον ἰδοῦσαν
Λύρκον, εἰς ἔρως ἰλθὼν,
καὶ πολλὰ τῷ πατρὶ καὶ τῷ
καὶ τῷ αὐτῷ. ὁ δὲ
τῷ τε βασιλεῖ καὶ τῷ
εὐα ἐλαχίστω ἀποδοσάμε-
νος, καὶ ὅτι λειπὼν ὑπαρ-
χμάτων, καὶ εἰς αὐτὸν.

QUUM rapta esset à præ-
donibus Io Argiva, pa-
ter ejus Inachus inquisitores
ac indagatores multos misit,
in quibus Lyncum quoque fi-
lium Phoronei, qui multam
terram peragrans, mariaque
plurima emensus, ad finem
ubi illam non reperiret, re-
nuntiavit labori, & ad Argos
redire ob timorem Inachi non
valde festinabat. Quare pro-
fectus est in Caunum ad Ae-
bium, atque in uxorem du-
xit ejus filiam nomine Ile-
biam. Prædictum enim ante
fuerat, puellam mox ubi Lyr-
cum conspectura esset, in
ejus amorem venturam, ac
plurimis precibus à parente
impetraturam, quò ejus ma-
trimonio potiretur. Ille ergo
parte regni non minima unâ
cum reliquis bonis oblatâ,
eum sibi generum ascivit.

Temporis

Temporis verò progressu, cum Lyrco filij nulli nascerentur, adiit Didymei templum de sobolis generatione oraculum sciscitaturus. Cui sanè numen respondit; filios gigniturum eum ex ea cui primùm è templo digressus commisceatur. Ex quo ille valde gavissus ad uxorem festinabat; confusus ex animi sententia sibi oraculum processurum. Cum autem navigio pervenisset in Bubastum, divertissetque ad Staphylum Dionysij filium, valde amicè ab eo exceptus est, ac multo vino repletus, & posteaquàm præ multa ebrietate decumberet, filiam suam ille tollit Hemitheam. Hoc autem faciebat, quoniam oraculum illi redditum sciebat, & quòd cuperet illi ex filia sua filios gigni, adeò ut contenderent etiam Rhæo & Hemithea utraque ejus filia, utra tandem hospiti condormiret. Tantus amor utramque novi hospitisciperat. Lyrco autem cum postera die factum resciret, Hemitheamque condormientem videret, valde graviter ferebat, ac

χρῆνε διὰ πολλοῦ φρενὸν-
τος, ὥς τῷ Λύρκῳ παῖδες
ἐκ ἐμύροντο, ἥλθιν εἰς Δι-
δυμείῳ χρησάμεν· πρὶ γα-
ρῆς τῶν αὐτῶν καὶ αὐτῷ διατί-
ζει ὁ θεὸς, παῖδας φύ-
σσειν. καὶ ἐκ τῆς ναοῦ χα-
ριδὲς πρώτη συγχήνηται ὃ
δὲ μάλα γυνθὸς ὑποή-
το πρὸς τὴν γυναικα, πε-
δόμεν· κατὰ νοῦν αὐτῶν αὐ-
τῷ χωρήσιν ραντῆον. ἐπὶ
δὲ πλέων ἀφίκατο εἰς Βύ-
βαστον πρὸς Στάφυλον τὸν
Διονύσειον, μάλα φιλοφρέ-
νος ἐκείνῳ αὐτὸν ὑποδι-
χόμεν· εἰς πολὺν οἶνον
πρωτεύετο. καὶ ἐπειδὴ
πολλῇ μέθῃ παρέϊτο, συγ-
χετίλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν
τὴν θυγατέρα. πάντα δὲ
ἐποίησε περιπυσιμένῳ τὸ
χρησθεῖν, καὶ βυλόμεν·
ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδες γί-
νεσθαι· δι' εἰδὸς μὲν πρὶ
ἥγοντο Ρόδιον τε καὶ Ἡμι-
θεία αἱ τῆς Σταφύλης· τίς
αὐτῶν μυχθεῖν τῷ ξένῳ.
ποδοῦτος ἀμφοτέρους κατέχευ-
ε πόδες. Λύρκος δ' ὀπιγνὸς τῇ
ὑπεραίῳ ποταῖα ἐδέδεξεν, καὶ
τῇ Ἡμιθείᾳ ὁρῶν συγκατα-
καλιμένῳ, ἐλυσοφόρητι καὶ

πολλὰ περιέμενον ὁ Στάφυλος, ὅς ἀπαπαῖνα θυό-
μας ἀντὶ. ὕστερον δὲ με-
τὶν ἔχον ὁ, π. ποιῶ, πε-
σελόμενος πάλιν ζώνην δι-
δουσαν τῇ κόρῃ, καλὰ ὡς
ἡλέσασκε τῇ πατρὶ φυλάτ-
τει, ὅπως ἔχη γαστέρα
ὅπου αὐτὴ ἀφίσταται πρὸς τὸ
πατέρα αὐτὴ εἰς Καῦνον,
καὶ ἐξέλθουσιν. Αἰετὶς αὖτε
ὅς ὡς ἔδωκε πᾶσι καὶ τὸ
χρησίμιον καὶ πάλιν Ἡμι-
θείαν, ἡλάνθη τῆς γῆς αὐ-
τῶν. ἔτι δὲ μάλιστα συνελθὼν
ὡς τοῖς τε ὁ Δάκκον αὐτο-
ματίαις, καὶ τοῖς τὰ Αἰ-
ετῶν φρονόσι. μόλις δὲ
εὐαίρως ἐγένετο Εἰλεσίη,
ὅς ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ Λύκος. καὶ
δὲ πᾶσι ἀφ' ὧν οὗτος ὁ ἐξ
Ἡμιθείας, καὶ Λύκος, βάσι-
λιν αὐτῶν ὄνομα, ἡλάνθη εἰς
τὸν Καῦνον, καὶ αὐτὸς
γαστέρα ὁ Λύκος ἔσθ' ὅπως
εἰσὶν ὡς, ἡγεμὼν καὶ δάκκον
ὅς σφετέρως λαῶν,

ac vehementer indignabatur
Staphylo, qui has ei fraudes
struxisset. Cum autem facti
nullum remedium reperirer,
arripit zonam, & dat puellæ,
jubens eam pubescenti pue-
ro servari, ut signum esset
cognitionis ejus, si quando
ad parentem in Caunum pro-
ficisceretur: quo facto, rur-
sus navigavit. Aebialus au-
tem, cum & ipse oraculum
cognovisset, & quæ facta
erant cum Hemithea, expul-
lit terrâ suâ Lyrco. Unde
sanè perpetuum bellum or-
tum est inter eos qui Lyrco
adhærent, atque ejus qui
Aebiali partibus favent. Uxo-
ri verò Ilebiæ familiariter
convixit: Ea enim Lyrco ni-
hilo iniquior fuit. Post hæc
autem vir jam factus is qui
ex Hemithea & Lyrco natus
est, nomine Basileus, venit
in Caunum, quem agnitum
senex jam Lyrcus, ducem
populi sui constituit.

DE POLYMELA. ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΜΗΛΗΣ

CAP. II.

Κ Ε Φ. β.

*Hanc historiam Philetas ad
Hermen scribit.*

Ισορῆ Φιλητάς Ερμῆ.

Ulysses cū erraret circa Siciliam, Tyr-
rhenūmque & Siculum ma-
re, p̄rvenit ad Aeolum, &
insulam Meligunidem: qui
ipsum pro sapientiæ fama ve-
neratus, cum multa dignita-
te tractavit, & de Trojæ ex-
cidio, & quo modo ipsis ab
Ilio discedentibus, naves dif-
persæ fuerint, percunctaba-
tur. Multo autem tempore
ejus hospitio usus est. Huic
ergo ipsi unica erat filia uni-
cè dilecta. Polymela ea erat
Æolidarum genere, quæ clām
cum Ulyffe coibat. Is verò
ventos secundos nactus navi-
gavit: Puella autem depre-
henditur Trojana quædam
spolia habens apud se relictā,
& super his multis cum la-
chrymis provoluta. Quare
Aeolus Ulyssēm etiam absen-
tem plurimis malis affecit,
Polymelam verò in animo
habuit occidere. Porro Dio-
res frater ejus amore captus,

Ο Δουσις ἀλόμυθ-
πει Σικελίαν, καὶ
τῷ Τυρρῶων καὶ τῷ Σι-
καλῶν θαλάσῳ, ἐρέκετο
οὗτος Αἰόλον καὶ Μελιγρῶ-
νίδα νῆσον· ὅς αὐτὸν καὶ
κλέθ- σοφίας σπουδῆς ἐν
πολλῇ φροντίδι ἔχεν, τὰ
πρὸς Τροίης ἀλυσιν, καὶ ὅν
τρόπον αὐτοῖς ἐκκελεύσασθαι
αἱ νῆες κομίζομένοις ὑπὸ τῇ
Ἰλίου διεπυνθάνετο· ἐντ-
ζων πλεόντων πολὺ χρόνον
διήκε. καὶ δ' ἄρα καὶ αὐτῇ
ὡς ἡ μὲν ἡδμεμένη. Πολυ-
μήλη γὰρ ἦν Αἰολίδων ἥς
ἐρεάδισα αὐτῇ κρύφα στείλειτο.
ὥς ὅτε τῆς ἀέμεκς ἐγκλησθ-
μένοις πῶδα λαβὼν ἀπὸ πλά-
στιν, ἥ κόρη φερεταί πρὸς τὴν
Τροϊκῇ λαφύραν ἔχουσα,
καὶ ταῖσι μὲν πολλῶν δε-
κρῶν χαλινδυσμένη, ἐν-
δαὶ Αἰόλῳ τῷ Ὀδυσσεῖ,
καὶ πρὸς παρ' ἧς ἐκάμισεν,
τῷ δὲ Πολυμήλῳ ἐν νῶ
ἔχον πεισθαι. ἔτυχεν ὅτι αὐ-
τῆς ἡρεσμένη· ὁ ἀδελφεὺς

X x ij

Διῶρης, ὃς αὐτὸν παραι-
τεῖται τε καὶ ποιεῖ τὴν πατρί-
δα αὐτῷ συνικισαί.

eam à parente impetravit,
ac persuasit quo concederet
eam secum cohabitare.

ΠΕΡΙ ΕΥΙΠΠΗΣ.

D E E V I P P E .

ΚΕΦ. γ.

C A P . I I I .

Ἰσορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλφ.

*Est & apud Sophoclem ad
Euryalum.*

ΟΥ μόνον δὲ Οδυσ-
σεύς περὶ Διόλον ἐξ-
ήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ μὲν τὸν
ἄλλον, ὡς τὸς μνηστῆρας
ἐφόνεισεν, εἰς Ἡπειρόν ἐλ-
θὼν χηισυείαν πνῶν ἐβί-
βη, τὸν περίμμε θυγάτηρα
ἔρθευεν Εὐίππην, ὃς αὐ-
τὸν εἰκείας ὑπεδέξατο, καὶ
μὲν πατρὸς προσκυμῆας ἐξένι-
ξε. πᾶς δὲ αὐτῇ γίνεται
παῖς Εὐρύαλφ. τῶτον ἢ
μητὴρ ἐπεὶ εἰς ἤβην ἦλθεν
ὑποτίμπεται εἰς Ἰθάκην
συμβόλια πᾶσι δοῦσα ἐν
δίλτῳ κατασφραγισμένα. τὴν
δὲ Οδυσσεύς κτὶ πῶς ὅτε
μὴ παρόντι, Πηνελόπην
καταμαρτυροῦσα πάντα, καὶ
ἄλλας δὲ προσηγορεύει τὴν
Εὐίππην ἔρωτα, πείθει
τὸν Οδυσσεύς ὅτι ἄνθρωπον
ἄρτι ἢ γινῶναι π τῶν ὡς
ἔχει, χαλεπτεῖναι τὴν Εὐ-
ρύαλον, ὡς ἐπὶ συμβόλοις

Ulysses non solum apud
Aeolum deliquit : sed
& post errorem cūm procos
peremisset, in Epirum ora-
culorum quorundam scisci-
tandorum gratiā profectus,
filiam corruptit, Evippen, qui
eum familiariter exceptum
cum omni benevolentia hos-
pitio dignatus erat. Porro fi-
lius ei nascitur ex ea Eurialus.
Hunc mater cūm ad puber-
tatem accessisset, dimittit in
Ithacam, signis quibusdam
ei exhibitis in tabula expres-
sis, ex quibus cognosceretur.
Ulysses autem cūm fortè for-
tunā non adesset, Penelope
ea cognoscens, cūm aliās
etiam de Evippes amore an-
teā audivisset, Ulysssem re-
deuntem, antequām quid de
hac re cognosceret, persua-
det occidere Euryalum, tan-
quām qui insidias ei struxis-

set. Et Ulysses quidem præ
iræ impotentia , atque alias
feroci natura existens suâ
manu filium occidit , & non
multo post tempore ubi hoc
facinus perpetrasset , ipse
quoque à propria sobole ma-
rinæ turturis spina sauciatus
interiit.

DE OENONE.

CAP. IV.

*Eandem historiam habet &
Nicander in libro de Poëtis,
& Cephalaon Gergithius in
Troicis.*

Alexander Priami filius
in Ida pastor Cebrenis
filiam amabat Oenonem. Di-
citur autem hanc numine cor-
reptam , futura prædicere so-
litam , atque alioqui etiam ob
singularem animi pruden-
tiam , ubique magni nominis
fuisse. Alexander igitur ab-
ductam eam à parente in
Idam , ubi stativa sua posue-
rat , habuit pro uxore , ser-
mone pollicitus , se nunquam
illam deserturum , in maxi-
moque honore habiturum.
Verùm illa cohabitare qui-
dem illum sibi nunc dixit ,

αὐτῷ. καὶ Οδυσσεύς μὲν διὰ
τὸ μὲν ἐγκρατὴς θυμῷ, μὴ
οὐδὲ ἄλλως ἐπεικὴς, αὐτὸς
χωρὶς τοῦ παιδὸς ἐγύρετο, καὶ
ὃ μὲν πολλὰ χεῖρον ἢ τόδῃ
ἀπεργάζετο. ὅπως τῆς αὐ-
τὸς αὐτῷ γυναικὸς ἀκαίρῃ δια-
λασσίας ἐμύχοντο ἐπίλευ-
σεν.

ΠΕΡΙ ΟΙΝΩΝΗΣ.

ΚΕΦ. Δ.

Ισορῆς Νίκαμδρος ἐν τῷ
ᾧ ποιητῶν, καὶ Κεφα-
λῶν ὁ Γεργίθιος ἐν Τροί-
κοις.

Aλέξανδρος ὁ Πρι-
άμ. βυκολῶν χθρὶ
Ἰδῶν, ἠγάδα τὴν Κεβρίην
θυγατέρα Οἰνώνης. λέγειται
ὅτι πάντῃ ἐκτε κατεχόμε-
νῃ, διαπίρρειν πρὸς τὴν μελ-
λόντων, καὶ ἄλλως διὰ τῆς
συμῆς φρενῶν, ὅτι μίχα δια-
βροῦνται. ὁ οὖν Αλέξανδρος
αὐτῇ ἀγαρόμενος ὥστε τῇ
πατρὸς εἰς Ἰδῶν, ὅπου αὐτῇ
οἰσαίμενοι ἦσαν, εἶχε γυναικα,
καὶ αὐτῇ φιλοφρονέμενος
μυδαμὰ προλείπον, ἐν πε-
ρισσοτέρῃ τε πρὸς αὐτὴν.
ἢ σωρίαναι μὲν ἔφασκεν εἰς τὸ

παρὲν, ὡς δὲ πάνυ αὐτῆς
 ἐρεῖν χρόνον μὲν τοι πνέ
 ῥησέσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλά-
 ξαι αὐτὴν, εἰς τὴν Εὐρώ-
 πῳ πραιωθήσεται, καὶ
 καὶ πῶς οὖν δὴ γυναικὶ
 ξένῃ πόλεμον ἐπάξεται τοῖς
 οἰκείοις. ἐξηγεῖτο δὲ, ὡς
 δεῖ αὐτὸν ἐν πόλιν πολέμῳ
 πρῶτον, καὶ ὅπῃ εἴδης
 αὐτὸν οἷος τεῖσιν ὕμῃ ποιῆ-
 σαι, ἢ αὐτῇ ἐκείνῳ δὲ ἐπι-
 λεγόμενης αὐτῆς, ἐκείνῳ
 ἢ ἐκ μὲν ἡδαι. χρόνον δὲ
 προοίοντο, ἐπειδὴ Ελένην
 ἔγημεν, ἢ μὲν Οἰνῶν μεμ-
 φομένη τῇ ᾧ ᾠδῶντων ἢ
 Ἀλέξανδρον, εἰς Κεβρῶνα
 ὄδον πρὸς ἡμῶν, ἀπὸ ἡ-
 ρησιν. ἢ δὲ παρήκοντος ἡδαι
 τῷ πολέμῳ διαποξέμεντο
 φιλοκτείτη, πρῶτονται.
 ἐν τῷ δὲ λαβὼν τὴν Οἰ-
 νῶν ἐπὶ, ὅτε ἔφαπ αὐ-
 τὸν πρὸς αὐτῆς μόνῃς οἷον
 τε εἶναι ἰαδῆναι, κήρυκα
 πέμπει, Διησώμενον, ὅπως
 ἐπειχθεῖσαι, ἀκίστηται τε
 αὐτὸν, καὶ τῇ προοιχομέ-
 νων λήθῃ ποιήσεται, ἄτε
 δὲ καὶ δεῶν βέλῃσιν τε
 ἀφικόμενον. ἢ δὲ αὐτῇ
 δίστην ἀπακρίνατο, ὡς

tanquam qui valdè amaret :
 Tempus autem futurum, quo
 ipsâ neglectâ, in Europam
 esset penetraturus, ubi amo-
 re peregrinæ mulieris impli-
 citus, bellum propriæ patriæ
 esset inducturus. Exposuit-
 que ampliùs quomodo futu-
 rum esset, ut in bello saucie-
 tur, & quòd nemini possibile
 esset eum posse sanare, præ-
 ter ipsam. singulatim autem
 ipsâ hæc recensente, ille ani-
 mum non advertebat, neque
 sinebat ulterius meminisse.
 Temporis autem progressu,
 cùm Helenam uxorem du-
 xisset, Oenone indignata ob
 ea quæ fecerat Alexander,
 ad Cebrenem, unde genus
 duxit, reversa est. Ille verò
 instante belli jam tempore,
 jaculo à Philoctete petitus
 vulneratur. In animum ita-
 que revocatis Oenone ver-
 bis, quibus dixerat scilicet,
 ab ipsa sola eum posse sanari,
 præconem mittit oraturum ut
 ad se accedat ac medearur,
 præteritorumq; omnium obli-
 vionem faciat, tanquam sanè
 ex voluntate deorum omnia
 ista perpeffa. Ea autem val-
 dè contumeliosè respondit:

Debere eum ad Helenam ire, illamque precari. Sed tamen interim maximè eò festinabat, ubieum decumbere perceperat. Cùm ergo præco responsum ab Oenone citius retulisset, præ animi molestia Alexander expiravit. Oenone autem superveniens, cùm mortuum jam in terra jacentem videret, magno gemitu ac ejulatu turbata, seipsam interemit.

DE LEUCIPPO.

CAP. V.

Scribit Ὁ Hermesianax ad Leontem.

Leuippus Xanthii filius, gentis à Bellerophonte ducens, omnes sui temporis robore longè superabat. Is res bellicas exercebat magno adeò apparatu, ut multus sermo de ipso esset, tum apud Lycios, tum apud vicinos his populos: utpote qui ab eo persecutiones paterentur, ac omnes ferè molestias perferrent. Ille igitur ex indignatione Veneris in amorem incidit sororis suæ, & ferebat sanè aliquandiu fortiter ma-

χρὴ παρ' Ἑλένης αὐτὸν ἶέναι, καὶ κείνης δεῖσθαι. αὐτὴ δὲ μάλιστα ἠπείχετο, ἔνθα δὲ ἐπίπυσσεν καὶ ἴδεναι αὐτὸν. τῷ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα φέρει ὁ Οἰνώνης δαῖτον ἀπαγγέλλαντος, αἰδουμένης ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέπδον. Οἰνώνη δὲ, ἐπὶ τέκῳ ἦδ' ἔτι γῆς καί μιν ἐλθούσας ἴδεν, ἀν' ὧν ἔγενετο, καὶ πολλὰ κρητολοφουμένη, διεχρήσατο θαυμά.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΙΠΠΟΥ.

ΚΕΦ. 4.

*Ἰσορεί Ἑρμесиανὰς
Λέοντι.*

Λεύκιππος δὲ Πανθίης παῖς, ἥος ἦν ἀπὸ Βελλεροφόντι διαφέρων ισχύϊ. μάλιστα ἦν καὶ ἑαυτὸν, ἥσκει τὰ πολυμυκά. διὰ πολὺς μὲν λόγῳ ποιεῖ αὐτῇ, φέρει τε Λυκίοις καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν τοῖς, ὅτε δὲ ἀρζόμενος, καὶ παῶ ὅπου δυχρεῖς πάσσουσιν. οὗτος κατὰ μὲν ἡμετέρας εἰς ἔσχατα ἀρζομένης τῆς ἀδελφῆς, τίως μὲν ἐκαστὴν οἰόμενος ῥᾶσα

ἀπλάξειδου τῆς νόσου. ἐπὶ μὲν τοι χρόνῳ διαγνο-
 μένῃ δὲ ἐπ' ὀλίγον ἐλάττω
 τὸ πάθος, ἀνακονοῦται
 τῇ μητρὶ, καὶ πολλὰ καπ-
 νιδεῖ, μὴ φηιδεῖν αὐτὸν
 ἀπολλύμενον· εἰ γὰρ αὐτῷ μὴ
 σωεργήσῃεν, ἀποσφάζειν
 αὐτὸν ἠπίλει. τῆς δὲ παρ-
 χῆμα πλὴν ὀδυμῖαν φα-
 μένης πλάττειν, ῥάων
 ἤδη γέροντι· ἀνακαλεσμένη
 δὲ πλὴν κόρῳ συγκατακλί-
 νει τ' ἀδελφῷ. κα' κ' τέ-
 τε σιωῇται ἢ μάλα πινὰ
 διδοίκοιτο· ἕως πῆς ἐξαγ-
 γίλλει τῷ καταγυνημένῳ
 κόρῳ μνηστῆρι· ὁ δὲ πᾶντι
 αὐτῷ πατέρα φθλαδῶν ἢ
 πινὰ τ' αἰσθηκόντων πείσ-
 σαι τῷ Ξανθίῳ, καὶ πλὴν
 παρῆξιν καταμύύει, μὴ
 δηλῶν τ' οὐνομα τῷ Λα-
 κίππῳ. Ξανθίῳ δὲ δυσ-
 φορῶν ὅτι τοῖς αἰσθη-
 γαμένοις πολλὸν σπουδὴν
 ἐπέθετο φρεσὶ τὸν φθο-
 ρέα, καὶ διεκλεύετο
 τῷ μίλωνι, ὅποτε ἴδῃ
 σωόντας, αὐτῷ δηλῶσαι.
 τῷ δὲ ἐτοίμως ἐπακού-
 σαντ', καὶ αὐτίκα τὸν
 προσβύτῳ ἐπαρμένῳ τῷ

lum hoc, sperans se faciliē ā
 morbo convaliturum : post-
 quā verō tempore proce-
 dente, nihilo mitior affectus
 fieret, convenit matrem, val-
 dē supplicans ne se contem-
 neret pereuntem. Imō nisi
 auxilium ferret, minabatur
 ampliūs se ipsum peremptu-
 rum. Ea itaque statim cupi-
 ditatem ejus se impleturam
 pollicita, mitiorem eum red-
 didit : advocatāque puellā,
 eam condormire fecit fratri,
 atque ab hoc sanē tempore
 consuetudinem invicem ha-
 bebant illi, omni formidine
 exclusā, donec quispiam ad-
 nunciat rem cui desponsata
 erat puella proco. Is ergo par-
 rente suo adsumpto, una cum
 quibusdam aliis amicis adiit
 Xanthium, ac factum ei in-
 dicat, nomen tamen non re-
 velans Leucippi. Xanthius
 autem maximē iniquo animo
 hoc nuntium accipiens, mul-
 tam diligentiam adhibebat,
 quo filiæ corruptorem depre-
 henderet, jubebātque delato-
 rem ipsum manifestare tem-
 pus, quo condormientes illos
 sciret : qui cūm promptē pla-
 nē obediret, ac senem ad
 thialamum

thalamum statim perduceret, puella, repentino strepitu facto, exiit per fores, spe latendi ingredientiæ. Quare pater ipsam opinatus corruptorem esse, machinâ eam transverberavit: & cum præ dolore exclamasset, Leucippus auxilium laturus ei, & præ mentis turbatione non prævidens quem peteret, occidit parentem. Atque obeam causam, relicta Thessalis domo, in Cretam abiit. Inde autem ab incolis expulsus, in Ephesiam pervenit, ubi regionem occupavit nomine Cretinæam. Porro Leucippum dicunt à Leucophrya Mandrolyti filia adamatum fuisse, quæ prodiderit civitatem hostibus, quorum Leticippus erat præfectus. Captus autem est & ipse postea ex vaticinio, ab his qui missi erant ex Pheris ab Admeto.

ಪೀಠಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಮೊದಲನೆಯವರಾಗಿ

399
 ἀλλά μὲν, ἢ πῶς εἰσέλ-
 δις ψόφῳ ἡμῶν τῷ ἴστο
 διὰ θυρῶν, εἰομένη λή-
 σαι αὐτὰς ἐπιόντας καὶ αὐ-
 τῶν ὁ πατὴρ ὑπολαβὼν εἶ-
 ναι τὸν θρόνον, πατήρας μα-
 χαίρει καταβαλλει. τῆς δὲ
 σφαιροδρόμου ἡρμομῆς καὶ
 ἀνακταμένης, ὁ Ἀδελφί-
 πον ἐπαμύων αὐτῇ, καὶ διὰ
 τὸ ἐκπαιεῖν ἡχθῶν μὴ σφαιροδ-
 ροῦ ὅστις ἡ, κατακτείνε
 ἢ πατήρα. δι' ἡμῶν αὐτῶν
 λιπὼν τῶν οἰκίαν Θεῶν
 τοῖς δὲ τοῖς συμβεβηκόσιν
 εἰς Κρήτην ἡγήσαστο. κα-
 κῆδιν ἐξελασθεὶς ὑπὸ τῷ
 σφαιροδρόμῳ εἰς τῶν Εὐφροσύ-
 νῃς ἔφικετο, ἔνθα χειρὸν ἡκῶ-
 σε τὸ Κρητικὸν ἐπικληθῆναι.
 ἦν δὲ Ἀδελφίππος τέτε λέ-
 γεται ἢ Μανδραγόρας θυγα-
 τὴρ Ἀδελφίππου ἐξελθῆ-
 σαι, σφαιροδρόμῳ τῶν ἑλπί-
 τοῖς πολεμίοις, ὃν ἐπύρ-
 χασεν ἡγούμενος ὁ Ἀδελφί-
 ππος, ἐλομένων αὐτὸν καὶ
 φερῶν ὑπὸ Ἀδελφίππου.

Ἰσχυρὴ Διογένης Ἡγησιππος
ἐν Παλλωιακοῖς..

Scribit & Diogenes & Hegesippus in Palleniaciis.

Λέγεται καὶ Σίδωνα ἡ
Οδομαντῶν βασιλεία
ἡμῖν συμπαγὴς Πάλλη-
νίω, καλῶ δὲ καὶ ὀπίχαιον,
καὶ διὰ τοῦτο ὅτι πλείων χω-
ρῆσαι κλεῖθ' αὐτῇ, φοιτᾷ-
τε μνηστῆρας ἐ μόνον ἀπ' αὐ-
τῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἐπ'
περίσωδον πῆσαι, ἀπὸ τῆς Ἰλ-
λυείδος καὶ τῆς Ταναϊίδος πο-
ταμῶ καὶ ὠκευμένων. καὶ ὁ Σί-
δωνα πρῶτον μὲν καλῶ ἐν ἑνὶ
ἀφικνεμένους μνηστῆρας, πρὸς
μάχῃ ἵεναι καὶ κόρῃ ἔχοντάς.
οἱ δὲ ἡπλωνφανείη, τιθναῖται.
τέτρωτε πρὸς τὸ πρῶτον συ-
χνὸς αἰρήκη. μὲν δὲ ὡς αὐ-
τὸν τε ἡ πλείων ἰσχυρὸς ὀπίχε-
λοιπί, ἐργασθῆτε αὐτῷ καὶ κό-
ρῃ ἀρμόσας δύο μνηστῆρας
ἀφικνεμένους, Δρύαντά τε καὶ
Κλεῖτον, ἐκέλευεν ἄδελφ'
περικειμένους καὶ κόρης ἀλλή-
λοις διαμάχεται. καὶ καὶ μὲν
τιθαῖται, καὶ ὁ περικειμένον,
πῶς βασιλείαν καὶ παῖδα
ἔχον. καὶ ὁ ἀφωρισμένης ἡμί-
ρας περὶ τῆς, ἡ Παλλῆνης,

Aiunt Sithona Hodo-
manthum regem ge-
nuisse filiam Pallenen, pul-
chram sanè & gratiosam,
ut eo nomine plurimum ejus
fama increbresceret, veni-
rèntque ad eam proci non
solum à Thracia, sed etiam
à remotioribus locis quidam,
ex Illyride, & ex habitanti-
bus ad fluvium Tanaim. Si-
thonem autem aiunt primùm
cùm venissent proci, pugnam
secum committere jussisse,
& siquidem quis fortiter præ-
lietur, filiam habiturum : si
verò ignavior adpareat, mori-
turum. Hoc autem modo
valde multos sustulit. Postea
verò cùm vires ipsum desti-
tuerent, filiam sibi placare
volens, duos procos invicem
confligere jussit, Dryantem
& Clitum, proposito victo-
riæ præmio, ita ut altero oc-
ciso, qui superesset & regno
& filia potiretur. Definitâ au-
tem instante die, Pallene ve-

hementi Cliti amore flagrans, maximè timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare. Multas itaque lachrymas incassum effundebat, donec nutritor ejus Præsyntes eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quò ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clam convenit aurigam Dryantis, auróque multo promisso, persuadet ut ne fibulas per currus rotas conectat. unde sanè cùm ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsum invadens Clitus occidit. Sithon verò amore & insidiis filiz cognitis, ingentem pyram extruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare & Pallenen. Porro, spectro divinitus adparente, ac aquâ multâ repente de cœlo effusâ, sententiam mutavit, ac nuptiis adparatis, præsentem Thracum multitudinem placat, filiâmque Clito in uxorem ducere permittit.

† περὶ τῆς Θερκαῶν ὁμιλον, ἐφίησι

ἔπυχε γὰρ ἐρῶσα αὐτὴ Κλειτὺν. παρὺν ὁρῶν δὲ αὐτὴν. καὶ σημεῖαι μὲν ἐκ ἐτόλμα πρὶν ἢ αὐτὴν αὐτόν· δέκρυα δὲ πολλὰ ἔχειτο ἥντιν περὶ αὐτῆς, ὥς ὅτε προφύεσθαι. † Πρᾶσιπτος αἰσχυρῶς ἀνέμεινε καὶ ὅτι γινέσθαι τὸ πάθος, τῇ μὲν διαρρῆν παρεκαλεσάμενος, ὡς ἡ βύβλος ταύτῃ τῷ περὶ ματος χωρήσαντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν λωίοχον τῷ Δρύαντι, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολὺν ὁμολογήσας, περὶ θείᾳ διὰ ἥντιν ἀφ᾽ ἐμπεδωμένην προχῶν μὴ δεινῶναι ταῖς πέτραις. ἔνθα δὲ ὡς ἐς μέγαν ἐξήσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ Κλειτῶν, καὶ προχῶν περὶ ῥύσαν αὐτῇ ἥντιν ἀφ᾽ ἐμπεδωμένην, καὶ ὕψος πρὸς αὐτὸν ὅτι δρᾶμων ὁ Κλειτός, αὐαίρει. αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίδων τὸν τε ἔρωτα καὶ τὸ ἐπιβουλὴν καὶ θυγατρὸς, μάλιστ᾽ ἐμπεδωμένην πύργῳ νήσας, καὶ ἐπὶ τοῖς δρύαντα, οἷοι σιωπεσφάξιεν καὶ Πάλλωλον. φαντασματος δὲ θύει χρομίνου, καὶ ἐξαπνείων ὕδατος ἐξ ἐραῶν πολλῶν καταρραγῆναι, μετῴνως τὴν γάμοις ἀφ᾽ ἐσθῆδος τῆς Κλειτῆς καὶ κρύβει ἀγρίως.

Y y ij

ΠΕΡΙ ΙΠΠΑΡΙΝΟΥ. DE HIPPARINO.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VII.

Ἰστέρι Φανίας ὁ Ερέσιος.

Est apud Phaniam Eresium.

ΕΝ δὲ τῇ Ἰταλῇ Ἡεράκλεια, παιδὸς διαφόρου φιλῶν, Ἰππαρίνου ὡς ἀντιφῶν ὄνομα, ὅς παῖς δολιχῶν Ἀντιλέων ἡγάσθη. ὁ πολλὰ μηχανώμενος, ἕδωκεν δὲ ὡς αὐτὸν ἀμύσσειν. ὅτε δὲ γυμνάσια διατρέξοντι, πολλὰ τὰ παιδὶ προσεγυῖς, ἔφη παῖτον αὐτὸν πόδον ἔχειν, ὥς τι πάντα πόνον ἀνταταλῶμαι, καὶ ὁ, πρὶν καλεῖσθαι, μηδενὸς αὐτὸν ἀμαρτῆσαι. ὁ δὲ ἄρα κατακρινόμενος, προσέταξε ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἐρυμνοῦ χρεῖας, ὅ μάλιστα ἐφρενέτα ὑπὸ τοῦ ὅς Ἡερακλειοῦ τυραννῆς, ἢ κώδικα κατακόμῃσι, πρὸς ἀμφοτέρωθεν αὐτὸν τόνδε τὸν ἄδελον. Ἀντιλέων δὲ κρύφα τὸ θρόνον ὑπελθὼν, ἔλασσε τὸν φύλακα τὸν κώδικα κατακαίνει καὶ ἐπὶ δὴ ἀφίκετο πρὸς τὸ μεράκιον, ἐπιτελεῖσαι τὸ ὑπόχεσθαι, ἐκ πολλῇ αὐτῷ ἐννοίᾳ ἐκφύσσει.

IN Italiz urbe Heraclea excellentem formâ puetum. Hipparinum nomine, celebri familiâ ortum, Antileon amabat, qui multa machinatus nullo modo poterat eum sibi conciliare. Circa gymnasia autem versanti ut plurimum puero se accomodans, tanto ejus desiderio se teneri adfirmavit, ut ejus gratiâ omnem laborem subire velit, & quicquid jubeat in nulla re delinquere. Puer ergo per ludibrium mandavit ei, ut ex munito quodam loco, qui magnâ custodiâ ab Archelao Heracleotarum tyranno servabatur, tintinnabula deturbaret, confisus nunquam ipsum hoc certamen perfecturum. Antileon autem occultè præsidium aggressus, ex insidiis custodem tintinnabuli occidit, atque inde ad adolescentulum confecto opere reversus in magna apud eum benevolentia fuit, atque ab hoc tempore

amor inter eos vehementer excrevit. Accidit autem ut aliquando tyrannus puerum de stupro sollicitaret: qui cum potens esset vel vi cogere, molestissimè rem tulit Antileon, atque illum quidem propter periculum vitandum admonuit ut nihil contradiceret. Ipse verò è domo exeuntem tyrannum invadens, occidit; quo perpetrato, cursu abiit: & aufugisset sanè, nisi in oviculas colligatas obviam sibi fectas incidens, captus fuisset. Quare civitate in pristinum statum & libertatem restituta, utrisque apud Heracleotas imagines æρεα sunt erectæ, ac lex scripta est, Ne quis colligatas in posterum oviculas exigeret.

DE ERIPPE.

CAP. VIII.

Scribit Aristodemus Nysænsis in prima historiarum eadem, præterquam quod nomina commutat, pro Erippe Gythymiam nominans, barbarum verò Cavaran vocat.

QUum Galli incurSIONEM facerent in Io-

κα τῷδε μάλιστα ἀλλήλους ἐφίλου. ἐπὶ δὲ ὁ τυραννὶ τῆς ὥρας ἐγλίχτο τῷ παιδὶ, καὶ οἶός τε ἦν αὐτὸν βίῃ ἀρᾶσαι, δυσαναγκάστως ὁ Ἀντὶλεὼν, ἐκείνῳ μὴ παρεκιδέσαστο μὴ ἀπὸ λέγειν κινδυνάειν αὐτὸς διὰ οἰκοδὴν ἐξέοντα τὸν τυραννον περιστραμὼν, αὐεῖλεν καὶ τῷτο δραςας, δρόμῳ ἴετο. καὶ διέφυγεν αὐτὸν, εἰμὴν ὁμοῦ τοῖς σωθεδεδμένοις ἀμφοισὺν, ἐχρησάθη. διὸ τὸ πολέως εἰς τὸ ἀρχαῖον ἱερὸν καταστάσης, ἀμφοτέροις παρὰ τοῖς Ἡρακλεώταις ἐτίθησαν εἰκόνες χαλκῷ, καὶ νόμος ἐγράφη, μηδένα ἐλαύνειν τῷ λοιπῷ πείσεται σωθεδεδμένα.

ΠΕΡΙ ἩΡΙΠΠΗΣ.

ΚΕΦ. η.

Ἰσορῆ Αἰετοδόημος ὁ Νησαεὺς ἐν αἰ ἰσοειῶν περὶ τέτων, πάλῳ δὴ τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει, αὐτὴν Ἡείππης καλῶν Γυθυμίων, τὴν δὲ βαρβαρον Κανάρην.

ΟΤε δὲ οἱ Γαλάται κατίδραμον πρὸς τὴν

Y y iij

νίαν καὶ τὰς πόλεις ἐπέρ-
 δου, ἐν Μιλήτῳ δημοφο-
 ρίων ὄντων, καὶ συνηδροσι-
 μίων γυναικῶν ἐν τῷ ἱε-
 ρῷ ὁ βραχὺ τῆς πέλειος
 ἀπέχετ', ἀποσπαδὴν π μί-
 ρθ τῷ βαρβαρικῷ, διήλθιν
 εἰς τὴν Μιλησίαν, καὶ ἐξ-
 απναίως ἐπιδραμὼν, ἀνεί-
 λεν τὰς γυναικας. εἴδα δὲ
 τὰς μὲν ὀρύσαντο, πολὺ ἀγ-
 χροῖόν τε καὶ χυσιόν ἀπ-
 ὄντες· πινὲς δὲ τῆς βαρβα-
 ρικῆς αὐταῖς οἰκιοδόντων, ἀ-
 πῆχθησαν. ἐν τῇ αὐταῖς, καὶ
 Ηείππη γυνὴ ἡ Ξάνθου, ἀν-
 δρὸς ἐν Μιλήτῳ πάντῳ δοκί-
 μῳ, φῶς τε τῷ πρώτῳ,
 παιδίαν ἀπολιποῦσα διέτις.
 ταῦτις πολὺ πένοντο ἔχον
 ὁ Ξάνθος, ἐξ ηγεμείας το
 μέγας τῆς ὑπαρχμάτων, καὶ
 κατασχεδασάμενος χρυσὸς
 χιλίους, τὸ μὲν πρῶτον, εἰς
 Ἰταλίαν ἐπεραώθη. ἐντε-
 διν δὲ, ὑπὸ ἰδιοξένων
 πνῶν κομζόμενος, εἰς
 Μασσαλίαν ἀφικνεῖται. κα-
 ταΐδιν, εἰς τὴν Κελπκλή.
 καὶ περσιλθὼν τῇ οἰκίᾳ,
 εἴδα αὐτῇ συῶν ἡ γυνὴ
 ἀδρὶ τῆς μάλισσας παρὰ
 Κελτοῖς δοξαζομένων, ὑπο-

niam, civitatésque depopu-
 latentur, in Mileto fortè Ce-
 reris sacra Thesmophoria
 nuncupata erant, & mulieres
 eorum congregatae in templo
 erant, quod non longè abe-
 rat à civitate. Tum sanè pars
 quaedam barbarici agminis à
 reliquis avulsa in Milesium
 agrum pervenit, & impro-
 viso incursu facto mulieres
 rapuit, unde sanè multo auro
 & argento dato, Milesij eas
 liberarunt. Quidam autem ex
 barbaris aliquas domesticā
 consuetudine adsuēfactas se-
 cum abduxerunt. In quarum
 numero Erippe quoque fuit
 uxor Xanthi, hominis ma-
 gnæ autoritatis ac primi ge-
 neris in Mileto, relicto domi
 puero bienni. Hujus igitur
 vehementi desiderio ardens
 Xanthus, magnam bonorum
 suorum partem argento com-
 mutavit, ac comparatis au-
 reis mille, primū in Italiam
 transiit, inde à propriis hos-
 pitibus deductus, in Massi-
 liam pervenit, atque inde
 in regionem Celtarum: cūm-
 que ad domum accessisset, in
 qua uxor ejus inerat; cum
 viro apud Celtas reputatione

planè maximo , ut hospitio exciperetur , rogabat. Illis autem promptè (quæ eorum hospitalitas est) eum excipientibus , ingressus domum vidit uxorem , atque illa eum vicissim ulnis insuper amplexa , amicè penitus abduxit. Mox verò ubi Celta supervenisset , exponit ei Erippe adventum viri , & quòd ejus gratiâ venerit , liberationis præmia exoluturus. Celta itaque animum Xanthi laudavit , conuocatisque statim amicis maximè cognatis , hospitaliter eum tractavit , adparatòque convivio , uxorem ei collocavit : Et per interpreterem interrogavit , quanti æstimet universam rerum suarum summam. Xantho verò in numerum mille aureorum respondente : Barbarus eam summam in quatuor partes dividere jussit , ita ut tres sibi , uxori , & filio tolleret , quartam verò relinqueret , pretium redemptionis uxoris. Cùm verò in cubile pervenissent , plurimùm increpavit Xanthum uxor , propterea quòd tantum auri non haberet , quantum barbaro

δοχῆς ἐδίδτο πυχοῖν. ὅς
 δὲ διὰ φιλοξενίαν ἐτοίμως
 αὐτὸν ὑποδέξαμενον , εἰσ-
 ελθὼν ὄρετ' αὐτὴν γυναικᾶ· καὶ
 αὐτὸν ἐκείνη τῷ χεῖρι ἀμ-
 φιβαλοῦσα , μάλα φιλο-
 φρόνως περισηγάμετο. ὅτε
 χθὲν δὲ τῷ Κελτῷ παραγ-
 νομένη , διεξῆλθεν αὐτῇ
 τὴν τιμὴν ἄλλω τ' αὐδρὸς ἢ ἡ-
 εἶπεν , καὶ αὐτὴς αὐτῆς ὄρε-
 κα , καὶ ἥκοι αὐτῇ καταδου-
 σάμεν. ὁ δὲ ἡγάδη τῆς
 ψυχῆς τ' εὐαίδων , καὶ αὐτῇ
 σωκυμένην ποιησάμεν. ὅς
 μάλιστα περισηκόντων , ἐξέ-
 νιξεν αὐτόν. ὅτε δὲ τῆς
 δὲ τ' ὅτε , τ' γυναικᾶ συγ-
 κατακλίνει αὐτῇ· καὶ δι' ἐρ-
 μινῶος ἐπωδαίετο , πλί-
 κτω ἐσίαν εἶη κεκτημένη
 τὴν σύμπτωσαν. τ' ὅς εἰς ἀρι-
 μὸν χλίων χρυσῶν φῆσαν-
 τῷ , ὁ βαρβάρος εἰς τίσας
 μέρη κατανέμειν αὐτὸν ἐκέ-
 λαιε , καὶ τὰ μὲν τρία , ὑπε-
 ξαιρεῖσθαι , αὐτῷ , γυναικὶ ,
 παιδίῳ. τὸ δὲ τέταρτον , ὑπε-
 λείπειν ἀποῖνα τῆς γυναι-
 κὸς. ὅς ὅτε κοῖτόν ποτε ἀπὸ
 πρᾶπιον , πολλὰ καταμέμμε-
 το τ' εὐαίδων ἢ γυνή. διὰ τῇ
 μὲν ἔχοντα τοσούτου χρυσίου

ἔπειθ' αὖτε τῷ βαρβάρῳ κιν-
δυνεύσεν τε αὐτὸν, εἰ μὴ
ἐμπιδούσῃ τ' ἐπαγγελίαν. οὐ
δὲ φήσαντο, ἐν ταῖς κρητῆ-
σι τῷ παίδων καὶ ἄλλας πινυ-
χλίας χρυσῆς κακρύβου,
διὰ τὸ μὴ ἐλπίζειν ὑπερ-
πνα βαρβάρων καταλίσσεν-
δεήσειν δὲ πολλῶν λυτῶν.
ἡ γυνὴ τῇ ὑστερίᾳ τῷ Κελ-
τῷ καταμύσῃ τὸ πᾶντος τ'
χρυσῶν, καὶ παρακαλεῖτο κτε-
ραι τ' αἰμάτων, φάσκεσθαι πο-
λὺ μᾶλλον αἰρεῖσθαι αὐτὸν,
τ' τε πατρίδος, καὶ τ' παιδὸς.
τ' μὲν δὲ αἰμάτων, παρὰ πα-
σιν ἀποσυρῆν. τῷ δὲ ἄρα, ὃ
αὐτὸς ἡδονῆς ἦν τὰ λεχθέν-
τα· ἐν τῷ δὲ εἶχεν αὐτῷ πί-
σταται. ἐπεὶ δὲ δὲ ὁ αἰμα-
τὶσιν ἐπιδούσῃ ἀπέναι, μάλα
φιλοφρόνως ἀποπμπεν ὁ
Κελτὸς, ἐπαγόμενος δὲ τ'
ἡ εἰπῶν. ὥς δὲ ἐπὶ τῶν
ὄρεσιν τ' Κελτῶν χώρας ἀφι-
κίοντο οὐσίαν βαρβάρους ἔφη τε-
λείου βέλειται πρὶν αὐτοῖς
ἀπ' ἀνῆλων χωρεῖσθαι. καὶ
κομσθέντος ἱερῆς τ' Ἡέν-
πῳ κίλδεν ἀπὸ τῶν ἐν-
τ' καταχρύσεως ὡς καὶ ἀνῶν
σώσθαι αὐτῇ, ἐπαμαρτύνει
μῦθος τὸ ξίφος, καὶ πᾶν ἐπὶ τῷ.

esset pollicitus, periclitatu-
rum ob id ipsum inquiens,
nisi promissis satisfaciat. Xan-
thus itaque respondit, adhuc
alios mille aureos in servo-
rum crepidis sibi occultatos
esse, quod non sperasset tam
æquum aliquem barbarum
se reperturum fuisse, ac non
longè majora pretia expostu-
laturum. Sequenti ergo die
uxor Celtæ indicat multitu-
dinem auri, jussitque ob id
occidi debere Xanthum, con-
sistens se ipsius amore plus
quàm & patriæ & pueri te-
neri: Xantho verò se penitus
esse infestam. Quare nullâ
voluptate ea dicta Celta ac-
cepit, in animoque habuit
ipsam occidere. Cùm autem
abitionem pararet Xanthus,
eum valde amanter à se di-
misit Celta, deferens ac de-
ducens simul cum eo Erip-
pen. Pervenerat verò jam ad
montes regionis Celticæ, ubi
Barbarus se sacrum facturum
dicebat, antequàm ab invicem
discederent: victimâ itaque
adornatâ, Erippen jussit ad-
tingere: quæ cùm, ut alias
consueverat, apprehendisset,
extenso gladio eam penetrat,
caputque

caputque ei amputat, consolatus Xanthum ne ægrè factum ferat, revelans simul insidias illi ab ea paratas, permisitque omne aurum illi abfportare.

καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀφαίρει τῷ τε Ξανθῷ παρακαλεῖτο μὴ δυσφορεῖν, ἐξαγγείλας ὅτι ἐπεκλήρω αὐτῆς, ἐπέχει τε τὸ χρυσίον ὅσον κομίζων αὐτῷ.

DE POLYCRITA.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΚΡΙΤΗΣ.

CAP. IX.

ΚΕΦ. 3.

Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisci de rebus Naxicis, meminit & Theophrastus in IV. libro- rum περὶ τῶν κερύε.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἀνδρίσκου Νάξιακῶν, χάρις τοῦ αὐτῆς καὶ Θεόφραστου ἐν τῷ περὶ τῶν κερύε.

QUO tempore contra Naxios Milesij cum auxiliariis copiis profecti sunt, vallòque ante civitatem exstructo, regionem exciderunt, prohibitis insuper Naxiis ne custodias egrederentur: eo tempore virgo nomine Polycrita, circa numen quoddam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythæorum ducem Diognetum in amorem sui traxit, qui sanè domesticâ facultate potens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, legationem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxi-

KΑὖ ἂν δὲ χρόνον ὅταν Νάξιοι Μιλήσιοι σωμαίνουσαι σὺν ἐπικυραίς, καὶ τῷ Θεῷ περὶ τὴν πύλιν ἐνοικουνοῦσιν, τὴν τε χάριν ἐτίμνον, καὶ κατεργάζαντο τὰς Νάξιας ἐφεύρουσι. τότε παρὶ τοῦ ἀπολυσθῆσαν κατὰ πνεύματι νοῦν, ἐν Δελίῳ ἐρεῖ πησίον τὴν πύλιν καί τιν, Πολυκρίτην ὄνομα αὐτῇ, ἣ τῷ Ερυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν ὅς οἱ κείαν δυνάμειν ἔχον, σωμαίνουσαι τοῖς Μιλησίοις. πάλιν δὲ ἐπεχόμεναι τῷ περὶ. διὰ τὸ μπεταρεῖς αὐτῶν. ἡ δὲ ὅτι γε δευτερόν τι, ἡ κίνησιν ὅσον

Z z

ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι. ἡ δὲ
 ἑως μὲν πρὸς τὸ ἐπιδείκναι
 τοὺς ἀφρονομένους. ἐπεὶ ῥυ-
 τοὶ πολὺς ὄντι· εἴτ', ὅτε ἐρη-
 πιδέσθαι αὐτῶν, εἰ μὴ ὁμό-
 σθεν ὑπηρετήσεν αὐτῇ ὁ,
 πρὸς βελήδην. ὁ δὲ Διογνη-
 ῖος ἐδὲν ὑποποπόμενος ἰοῖονδε,
 μάλα περιθύμως ὁμοσεν Ἀρ-
 τεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὁ, πρὸς
 αὐτὴν ὑπακούειν. κατωμοσά-
 ντας δὲ ἐκείνους, καὶ λαβομένην τὴν
 χειρὸς αὐτῆς ἡ Πολυκρίτη, μι-
 μνήσκειται τῶν περιδοσίων τῶν
 γυναικῶν, καὶ πολλὰ κενεῖν
 εἰν αὐτῶν τε οἰκτεῖν, καὶ
 ταῖς συμφοραῖς τῶν πόλεως. ὁ
 Διογνητὸς ἀκύνει τὸν λόγον,
 ἐκ τῶν τε ἐπιδείκναι αὐτῶν, καὶ πα-
 ρά μιν τὴν μάχην ὁμοσεν δι-
 εργάσασθαι πλεονέκτως.
 ἐν τῷ μὲν τοὺς λαβόντων τὸ εὐ-
 γνωμον αὐτῆς, καὶ ἄμα ὑπὸ
 ἑρωτῶν κρατέμενος· ἔδει
 ἵδ' ὅς ἐοικε καὶ Νάξιος με-
 ταβολῇ γινέσθαι τῶν παρόν-
 των κακῶν, τότε μὲν ἐδὲν ἀπε-
 κρίνατο, βελόδομος ὅτι
 ποιητὴν ἦν τῇ δὲ ὑπεραίρα,
 κατωμολογήσατο περιδοτεῖν.
 καὶ ἐν τῷ δὲ τοῖς Μηλη-
 ῖοις ἑορτῇ μὲν τρίτῃ ἡμί-
 ραν, Θαργῆλιε ἐπὶ ἡμέ-
 ραν.

mè in templo vi cogere. Illa
 autem aliquandiu legatos non
 admittebat. Cum verò pluri-
 mum instaret, dixit se non
 persuaderi posse, nisi jura-
 mento præstito effecturum
 se polliceretur, quicquid tan-
 dem ipsa velleret. Diognetus
 autem nihil tale suspicatus,
 valde promptè juravit per
 Dianam se præbiturum quic-
 quid tandem cuperet: facto
 itaque juramento, adprehen-
 dit eum manu Polycrita, ac
 meminit de prodenda regio-
 ne, suppliciter planè preca-
 ta, quo ejus misereretur, imò
 calamitatum totius civitatis.
 Diognetus verò audito ser-
 mone, obstupuit, ac quasi ex-
 tra se positus fuit, extractâ-
 que macharâ puellam pene-
 trare parabat: verùm æsti-
 mata apud se ejus benignita-
 te, cum simul vinceretur ab
 amore: oportebat etiam, ut
 verisimile est, Naxios à præ-
 sentibus malis liberari, tunc
 quidem nihil respondit, con-
 sultans quid faciendum esset.
 Sequenti autem die despon-
 dit se proditurum. Et cum
 post triduum Milesiis festus
 instaret dies Thargeliorum,

in quo multum meri infumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sanè tempore adparabat prodere regionem. Et statim opera Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellæ transmisit: Erant enim hi urbis præfecti: quo in illa ipsa nocte præparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam seipsum erecturum promisit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere iussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modò ipsi nihil cunctarentur. Nuntius ergo cum confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritæ frater multâ sollicitudine angebatur, numne fidem præstaret epistolæ aut non: postremum verò cum omnes obsequendum esse censerent, & instaret nox, in qua iussi erant venire, supplices antea diis facti, suscipientibus eos his quorum præfectus erat Diognetus, irruunt in præsidium Milesiorum, aliqui quidem per apertam portam, aliqui autem ἀνέωγμένῳ πυλῶνι, οἱ δὲ

ἐν ᾧ πολὺ ἀκρατον εἰσφαινοῦνται, καὶ τὰ πλείους ἀξία καταναλίσκουσιν, ὅτε παρεκδιδάξεται περιδιδόναι τὸ χρυεῖον. καὶ ἐν δίδωσι δὲ τὸ Πολυχρίτης ἐν δέμῳ εἰς αὐτὸν μολυβδίνῳ ἐπιστολὴν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς. ἐπὶ γράμματα δὲ ἄρα τὴν πόλεως ἡγμόνες ἔσονται, ὅπως εἰς ἐκείνῳ τιμὴν ὑπὸ καταδρασάμενοι ἡκωσιν σημεῖον ὃ αὐτοῖς, ἀναχίσθην αὐτὸς ἐφη λαμπρῆ. καὶ ἡ Πολυχρίτης δὲ τῆς κομίζοντι τὸ αὐτὸν, φεράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδιδᾶναι, ὡς τὴν φεράζουσαν ὅτι τίλῃ ἀχθισμένης, εἰμὲν ἐκείνοι ἐνδοιασθεῖεν. τὸ δὲ ἀγγέλει ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς ὁ τὸ Πολυχρίτης ἀδελφὸς, ἐπὶ πολλῇ φρονήσει ἐγένετο, εἴτε πρὸς τῇ τοῖς ἐπισταλμένοις, εἴτε μὴ. τίλῃ δὲ ὡς ἐὼς καὶ πᾶσι πίδειν καὶ ὑπὸ ἐπὶ λῶν ἐν ᾧ περιεπύτακτο πᾶσι παρῆγενεθ, πολλὰ κατὰ δόξαν μιν τοῖς θεοῖς, διχομένων αὐτὸς ὅτι ἀμφὶ Διόγνητον, ἐσπίπτεσιν εἰς τὸ τεῖχος ὅτι Μιλησίων. οἱ μὲν πνεύματα καὶ τὸ τεῖχος ὑπερελ-

δόντες· ἀδρόοι τε ὕπτος γε-
νόμηναι, κατέκλινον τὰς
Μιλησίους. ἔνθα δὴ κατ' ἄ-
γνοίαν ἀποθνήσκει καὶ Διο-
γνητῷ. τῇ δὲ ἐπέση οἱ
Νάξιοι πάντες, πολὺν πό-
δον εἶχον βιάσασθαι τὴν κό-
ρην. καὶ οἱ μὲν πον αὐ-
τὴν μύτραις ἀνέδωον· οἱ δὲ
ζώσαντες. αἷς βαρυνθεῖσα ἡ
παῖς διὰ πληθὺς ἧς ἐπι-
επιπομένων, ἀπὸ πίγῃ. καὶ
ἐν τῷ δημοσίᾳ δάπησιν, ἐν
τῷ πεδίῳ πάντα ἐκὰς τὸν ἐν-
αγίστατον αὐτῇ. φασὶ δὲ πε-
γνῆς, καὶ Διογνητὸν ἐν
τῷ αὐτῷ κελύει ἐν ᾧ καὶ
ἡ παῖς ἀπεδυσσάτων Νά-
ξίων.

tem transgredientes vallum,
Sicque acervatim intra pro-
pugnaculum existentes Mile-
sios occiderunt. Ubi sanè &
per ignorantiam occisus est
Diognetus. Porro sequenti
die omnes Naxii magno de-
siderio puellam certatim ho-
norare cupientes, alij vittis,
alij cingulis eam circumdeder-
unt, ita ut puella pondere
eorum quæ injiciebantur op-
pressa suffocaretur. Quare
ipsam publicè in campo se-
pelierunt, cùm antea ei sin-
gulis victimarum omnium
centenariis parētassent. Aiunt
autem aliqui Diognetum ex-
ustum esse in eodem loco cum
puella adparatu scilicet Na-
xiorum.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΩΝΗΣ.

DE LEUCONE.

ΚΕ Φ. ι.

CAP. X.

EN δὲ Θεσσαλίᾳ Κυά-
νιππος υἱὸς Φάρακος
μάλα καλῆς παιδὸς εἰς ἀπ-
δυμίαν Ἀδελφῆς ἐλθὼν, πα-
ρὰ ἧς πατέρων αἰπισμῶτος
αὐτὴν, ἡγάγατο γυναικα· ἣν
ᾧ φιλοκυώητος. μεθ' ἧμέραν
μὲν, δὴ πρὶν λέοντας καὶ χά-
στες ἐφύετο· νύκτωρ δὲ

IN Thessalia Cyanippus
filius Pharacis in amorem
valdè pulchræ puellæ Leu-
cones venit, quam etiam à
parentibus impetratam ux-
orem duxit. Erat autem pluri-
mum deditus venationi, ita
ut per diem leones & apros
insequeretur, noctu autem

adfatus penitus accederet puellam, adeo ut aliquando neque sermone cum ea habito, in profundum somnum deferretur. Unde illa prae mœstitia & doloribus consilij inops facta, diligentiam adhibebat quo cognosceret, quid faceret tandem Cyanippus, qui ita perpetua delectaretur circa montes conversatione. Quare mox usque in genua vestibibus sublatis cincta, clam ministris omnibus, sylvam ingreditur. Porro Cyanippi canes fortè cervum insequiebantur, & quia ob longam venationem ex mansuetis feriores erant redditi, cum puellam olfecissent, eam invaserunt, nemineque prohibente, totam dilaniarunt. Atque ita ob amorem juvenis viri hinc mortem fortita est. Cyanippus verò superveniens, ac truncatam deprehendens Leuconem, magno dolore repletus est, vocatisque ad se ministris, illam in extructum rogem imponit, & primum quidem canes simul ad rogem mactat, postea verò vehementer ob puellam lamentatus, seipsum interfecit.

κατ' ἑξ ἑκὸς πάντῃ κεκμηκὸς πρὸς
τὸ κόρυς. ὥς τε μὴ δὲ διὰ λό-
γον ἔσθ' ὅτε γινώσκον αὐτῇ,
ἐς βαθυὸν ὕπνον καταφέρει-
ται. ἢ δ' ἄρα ὑπὸ τε ἀνίας
ἀλγυδόνων σωμαχομένη, ἐν
πολλῇ ἀμηχανίᾳ ὡς, συνε-
δῶς τε ἐποιοῖτο κατακλῦσαι
τὸ Κυνίππην, ὃ π ποιῶν
ἡδίοτο τῇ κατ' ὅρος διαίτη.
αὐτίκα δὲ εἰς γόνυ ζωσμένη
νῆ, κρύφα τ' ἀπεκρυμένη,
εἰς τὸ ὕλιν κατακλῦται. αὐτὴ
τῷ Κυνίππῃ κῶας, ὁδῶ-
σαν μὲν ἔλαφον ἔσπευε δὲ
πάντῃ κήλοι, αὐτὴ δὲ ἐν
πολλῇ ἡγριωμένῃ, ὥς αἰσ-
φύσαντο αὐτῇ, ἐπὶ πύλῃ
θῆσαν αὐτῇ, καὶ μηδὲν
παύσαντο, πᾶσαν διεσπεί-
ρασαν. καὶ ἢ μὲν διὰ πόσον αὐ-
τῇ κεκμηκὸς, ταύτῃ τέλος
ἔχει. Κυνίππης θῶς ἐπελ-
θὼν κατακλῦται λευκῶ-
μένῃ τῷ Λευκόνῃ, μαρ-
τυρὴ δ' αὖτε ἐπληροῖται, καὶ
ἀνακαλεσάμενος τὸς ἀμφ'
αὐτὸν, ἐκκλῖναι μὲν πρὸς νῆ-
σας ἐνέδωτο, αὐτὸς δὲ πρῶ-
τον μὲν καὶ κῶας ὁππότε-
σφαξε τῇ πρῶτῃ. ἔπειτα δὲ
πολλὰ ἀποδυσέμενος τὸ πᾶν
τα, διερχόσαστο αὐτὸν.

Ἰσορεΐ Λεισόκριτος , καὶ
 Ἀπλωνίος ἰ Ρ' ὁδιθ ,
 Καῦνον κτίσας.

*Scribit Aristocritus de Miletō,
 & Apollonius in Cauni
 extruptione.*

Π Εὖ δὲ Καῦνον καὶ Βι-
 βλίδης ἔφη Μιλήτης
 παίδων , διαφόρως ἰσορεΐται.
 Νικαίνετο μὲν γὰρ φησι τὸν
 Καῦνον ἐραδέντα τῷ ἀδελ-
 φῷ. ὡς ἔκ ληγα τῷ πάτρει
 ὑπολιπεῖν τὴν οἰκίαν, καὶ ὁ δὲ ὑ-
 σάσας πάντα πύρρην τὴν οἰκίαν χά-
 ρας, πόλιν τε κτίσαι, καὶ τὴν
 ἀποκαλεσάμενος τότε Ἴωνας
 ἐνοικῆσαι. λέγει ἔπειτα τοῖς
 δι.

Αὐτὰρ ὅγε σπέρτερος κίων
 οἰκούσων ἄνδρ

Κτίσας το Τραγασίην δὲ κα-
 λαινέας ἔχοντα παῖδι,

Ἦ οἱ Καῦνον ἔπκτεν ἀεὶ
 φιλέοντα δέμους.

Τεῖνα δ' ἐραδαλῆς ἐνα-
 λίγχιον ἀρκεύδουσι.

Βιβλίδα , τῇ ἦτοι ἀέκων
 ἠεράσατο Καῦνον.

Βῆ δὲ φερένδιθ φεύγων
 ὁφιδέα Κύπρον.

Καὶ χάροθ ὑλισθὺς καὶ
 χείρα ἰερά λουτρὰ.

DE Cauno & Byblide
 Miletī filiis diversimō-
 dē narratur. Nicænetus enim
 ait Caunum adamasse foro-
 rem, & cū non quiesceret
 in eo hic affectus, reliquissē
 paternam domum, procūl-
 que à patria terra peregrina-
 tum esse, civitatem extruxis-
 se, & dispersos adhuc eo tem-
 pore Ionas in unam regionem
 habitandam coegisse. Versus
 quibus hæc dicit, hi sunt,

*Longius inde abiens urbem
 construxit: at ipsi*

*Tragasia uxori semper con-
 junctus, ab illa*

*Suscepit Caunum gauden-
 tem legibus equis,*

*Atque etiam excelsis simi-
 lem suscepit ab illa.*

*Biblyda Iuniperis, quam in-
 vitus Caunus amavit.*

*Quare abiit fugiens Cyprum
 serpentibus auctum,*

*Sylvosumque Caprum, Ca-
 rum quoque balnea sacra.*

*Póstque urbe inclusit constru-
cta primus Iones.*

*At soror ipsius sortem mi-
serata malorum,
Pro reditu planxit Cauni
pulcherrima Biblis.*

Plures autem Biblida aiunt amore Cauni flagrasse, sermonisque cum eo contulisse, ac rogasse ne se contemneret in omne malum proclivem. Verùm Caunum eam aver-
satum in regionem à Lelegi-
bus tum inhabitatam pene-
trasse, in qua etiam fons
Echeneis existit: ibique civi-
tatem condidisse, quæ ab ejus
nomine Caunos sit appellata.
Biblida verò cùm adfectus
amoris non relinqueret, pu-
tarétque se ampliùs cau-
sam esse, cur Caunus à pa-
trio solo discessisset, alligato
ad quercum quandam bal-
theo collum innexuisse: quod
à me ipso his versibus descri-
ptum est,

*Atque ea fratris ubi mentem
cognovit iniquam,
Luxit ut Aonides quondam
planxere puellum
Sithonium, ad claram fontis
Permessidos undam.*

Ενθ' ἡ τοι πόλις ἔσθ' ἐδεί-
ματο πρῶτ' ὁ ἰώνων.
Αὐτῇ δὲ γιωτὴ ὀλολυγ-
ν' οἶκτον ἔχουσα
Βιβλὶς ὑπὸ περιπλῶν καὶ-
νε ὠδύρατο νόσον.

Οἱ δὲ πλείους, τὴν Βιβλί-
δα φασὶν ἐρεθίσαν ᾧ
Καύνου, λόγῳ αὐτῇ πρὸς-
φέρειν, καὶ δέδεικε μὴ πε-
ριδεῖν αὐτῇ, εἰς παῦ κα-
κὸν περιελθούσαν· ὑποσυ-
γῆσαντα δὲ ἔτις τὸν Καῦ-
νον, πραιωθῆναι εἰς τὸ τότε
ὑπὸ Δελέγων κατεχρόμενῳ
γλῶ, ἐνθα κρήνη ἐχρηνίς.
πίλιν τι κήσαι, τὴν ἀπ' αὐ-
τῇ κληθεῖσαν, Καῦνον.
τὴν δὲ ἄρα ὑπὸ ᾧ πά-
δος μὴ ἀνιεμένῳ, πρὸς
δὲ καὶ δοκούσαν, αἰτίαν
μυθῆναι Καύνῳ τῆς ἀπαλ-
λαγῆς, ἀναλαμένῳ ἀπὸ
πνιγνὸς τὴν μήτραν, ἐν-
δεῖναι τὸ τραχὺλον. λέγεται
δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἔτις.

Ἡ δ' ὅτε δὴ ὀλοοῖο κασι-
γῆτε νόον ἔγνω,
Κλαῖεν Αονίδων θαμνώ-
τερον, αἶτ' ἐνὶ βήσση
Σιθονίῳ κούρῳ περιμύειον
αἰάζουσιν.

Καὶ βαχ^{τι} ευφροῦτο σαφ-
νίδος αὐπκα μίτρω
Α΄ ψαμένη, δειρὺν ἐνεθή-
κατο, τὰ δ' ἐπ' ἐκείνη
Βεύδεα παρδενικὴ Μι-
λήσιδες ἐρρήξαντο.
Φασὶ δέ πινες, καὶ ἀπὸ τοῦ
δακρύων, κρήνῳ ρυῖναι
ἰδίᾳ, τὸν καλυμένῳ Βυ-
βλίδα.

*Alligat hinc dura querens
ad brachia balthcum,
Innexo & collo periit. tur-
batus ob ipsam
Virginibus cultus Mileti
est pulchri comatis.*

Aiunt etiam aliqui ex la-
chrymis ejus fontem scaturi-
re, qui propriè Biblidos no-
mine appelletur.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΧΟΥ.

DE CALCHO.

Κ Ε Φ. ι β.

C'AP. XII.

Λέγεται δὲ καὶ Κίρ-
κης ὡς ἦν Οδυσε-
ως ἦλθε, Δαυνίων πνα
Κάλχον ἐραδέντα, τὴν τε
βασιλείαν ἐπαρέσθην τὴν
Δαυνίων αὐτῇ, καὶ ἄλλα
μολίγματα παρέχεσθαι.
τὴν δὲ ὑποκαυμένῳ Ο-
δυσσεὺς τότε καὶ ἐπύ-
χανε παρὼν, ὑποσυρεῖν τε
αὐτὸν, καλύειν ὅπως αἶνεν
τῆς νήσου. ἐπὶ μὲν τοι
ἐκ αἰεὶ φοιτῶν καὶ διὰ
σύμα ἔχων τὴν Κίρκην,
μάλᾳ ἀχθεδεῖσα, ὑπέρ-
χεται αὐτὸν. καὶ αὐτὴ κα-
εἰσκαλεσμένη, τράπζαν
αὐτῇ παρτοδαπῆς δοῖναι

DIcitur etiam amore Cir-
ces, ad quam Ulysses
quoque devenit, Daunium
quendam Calchum nomine
arsisse, adeo ut universum
regnum Dauniorum ei detu-
lerit, aliáque plurima mul-
cimenta exhibuerit; illam ve-
rò tum Ulyssis amore corre-
ptam: nam eo tempore cum
illa erat, odio Daunium ha-
buisset, ac ne insulam con-
tingeret prohibuisse. Cum
autem non quiesceret ob o-
culos Circae venire, ac eam
sæpè in ore habere, ea ve-
hementer indignata, illum
convenit ac statim accersit,
mensámque ei omnis generis
eduliorum

eduliorum refertam adponit. Erant autem omnia pharmacis infecta, ut mox ubi Calchus comedisset, mente percelleretur, quare eum in porcorum haram detruxit. Postquam autem, interjecto tempore, exercitus Daunorum ad insulam Circes pervenisset, inquisitionemque Calchi faceret, dimisit illa ipsum, iuramento tamen prius obligans, ne unquam in insulam rediret, neque ut procus, neque ullius alterius rei gratia.

DE HARPALYCE.

CAP. XIII.

Scribit Euphorion ad Thracem & Deftadas.

C Lymenus Telei filius in Argo uxore ductâ Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam & Theragrum, filiam verò Harpalycen, multum sanè coætaneas puellas, formâ præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, & tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Cum autem multò magis cresceret morbus, per nutricem conciliavit sibi puel-

λήλασα, ᾗ δαπίνην. ὡς δ' ἄρα φαρμάκων ἀνάπλω τὰ ἐδίσηματα, φαρῶν τε ὁ Κάλχῳ, ἐνδύας ᾗ δαπλήξῃσαι, καὶ αὐτὸν ἡλασεν ἐς σφεύς. ἐπεὶ μὲν τοι μὲν χρόνον Δαυνιῶν στρατὸς ἐπ' ἦν τῇ νησὶ. ζήτησιν ποιούμεῳ ὅτε Κάλχῳ, μεδίησιν αὐτὸν ὥς τιρον ὀρκίοις καταδικασμένη, μὴ ἀφίξειδάι ποτε εἰς τὴν νῆσον, μὴ τι μνησείας. μῆτε ἄλλ' ἐν χεῖρ.

ΠΕΡΙ ΑΡΠΑΛΥΚΗΣ.

ΚΕΦ. ΙΓ.

Ἰστροῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδῃ.

Κ Λύμενῳ τῷ ὁ Τελέως, ἐν Ἀργεὶ γήμας Ἐπικαστῷ, ἡμεῖς παῖδας ἄρρενας μὲν, Ἰδᾶν καὶ Θήραρον. θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην πολὺν, πρὸς ἡλικίαν δηλείων ἡμεῖς διαφέρουσαν. πῶς εἰς ἔρωτα ἐλθὼν, χρόνον μὲν πᾶν ἐκατήρη, καὶ ὥς τι παθήματι. ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπερβῆναι τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφῆς καταπραῖνται.

Α Α α

κόριν, λαδραίως αὐτῇ συν-
 ἤλθεν. ἐπὶ μὲν τοῖς γάμοις
 καὶ τοῖς ἑσπέραις, καὶ παρὰ τὴν Ἀλά-
 στριν εἰς τῆς Νηλιδάρων ἀξό-
 ρου. αὐτὴν δὲ καὶ παρὰ τὴν
 γῆτον, παρὰ τὴν ἡμῶν μὴ ἐνέ-
 ρχεται πάλιν λαμβάνει γάμους
 δώσας· μεταγὰρ ὅς ἐστι πολὺ
 ὕψους διὰ τὸ ἔκρυσεν τῇ,
 καὶ τὰς τῆς Ἀλάστριν, καὶ τὰς
 μίστρων ὁδὸν αὐτῶν ἤδη ὄν-
 των, ἀφαιρῆται τὴν κόριν
 ἀγρόδους τοῖς Ἀργείοις, ἀνα-
 φανδὸν αὐτῇ ἐμίσσηται. ἡ δὲ
 δεῖνα καὶ ἔκρυσμα πρὸς τῇ
 πατρὸς ἀξίῃσα πιποιδίται,
 καὶ νεώτερον ἀδελφὸν κατα-
 κτείνει, καὶ πνέει ἑορτῆς καὶ
 θυσιῶν παρὰ Ἀργείοις τελευ-
 τήσας, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες
 ἐσθλαίονται, καὶ τότε σκιδά-
 νονται τὰ χρέα τῇ πατρὶ, κα-
 τὰ τὴν τῇ πατρὶ. καὶ τὴν
 δεῖνα αὐτὴν μὴ οὐκ ἐκμήνη
 οἰοῖς ἐξ ἀνδράπων ἐπαλα-
 γῶναι, μεταβάλλει καὶ ὅτι
 οἱς Χαλκίδα ὄρνειν. Κλύμα-
 ρου δὲ οἱς ἐννοεῖται ἔλαβε
 καὶ συμφορῶν, διαχρῆται
 ἐκείνην.

lam, ac clàm cum ea coivit.
 Postea verò ubi nuptiarum
 tempus advenisset, adesset-
 que Alastor, cui desponsata
 erat, eam in Nelidarum ter-
 ram adducturus, statim sanè
 splendidis nuptiis instructis
 eam illi concessit. Pœnitentia
 autem non longè pòst ductus,
 ac delirus factus, propter
 amentiam Alastorem trans-
 verberavit, è medióque iti-
 nere aufert puellam, ductám-
 que in Argos palàm habuit
 pro uxore. Illa autem gravia
 atque enormia se passam à
 parente existimans, junio-
 rem fratrem mactat, ac festo
 quopiam sacrificiorum apud
 Argivos die, in quo publicè
 omnes convivabantur, ad-
 paratas pueri carnes parenti
 adponit : quo perpetrato à
 diis petit ex hominibus au-
 ferri. Mutata itaque est in
 Chalcidem avèm. Clyme-
 nus autem mente calamita-
 tes suas volvens, seipsum
 interemit.

DE ANTHEO. ΠΕΡΙ' ΑΝΘΕΩΣ.

CAP XIV.

Κ Ε Θ. Ι Δ.

*Est & apud Aristotelem, & eos
qui res Milesiorum pro-
diderunt.*

Ἴσως ἔστι Αἰσχυρίης καὶ οἱ τῆς
Μιλησιαχῆς.

ANtheus regij generis
ex Halicarnasso ado-
lescens Phobio Nelidæ tunc
Milesiis imperanti obses da-
tus fuit. In hujus amorem
Cleobœa (quam quidam Phi-
lachmen vocaverunt) Pho-
bij uxor illapsa, multa sanè
machinata est, quibus ado-
lescentem illiceret. Cùm au-
tem ille eam averfaretur, ali-
quando quidem timorem
prætexuit, ne videlicet ma-
nifestum id fieret, aliquando
autem hospitij jus, & com-
munem mensam causatus est,
tamdiu ut Cleobœa ægrè rem
ferens, in animo haberet ul-
cisci eum, immisericordem
ipsum & superbum vocans.
Quare temporis progressu a-
morem in se extinctum simu-
labat, ac perdicem cicurem
in profundum puteum demit-
tens, Anthemum rogabat ut
descenderet, atque extrahe-
ret illam. Ille itaque cùm

ΕΚ δὲ Ἀλίκαρνασσὸς
παῖς Ἀνθίου ἐν βασι-
λείᾳ ἦν, ὃν μάλιστα φοβί-
ου ἔτι τῆς Νελιδίου, τότε
κραταιὴν Μιλησίαν. τὴν
Κλεόβοαν, ἣν πρὶν φιλαί-
χμην ἀνάλισαν, ἣν φοβί-
ου ἔραδιῖσιν, πολλὰ ἐμη-
χανῶτο εἰς τὸ πρὸς αὐτὴν
ἐλθεῖν. ὡς δὲ ἐπεί-
θε ἀπεβόητο, ποτὶ μὲν
φάσκων ὁρῶν δέειν, μὴ κα-
τάδυσθαι ἤνοιτο· ποτὶ δὲ
διὰ ξένιον καὶ κοινὴν τραπέ-
ζαν προσεχόμενον, ἡ Κλεό-
βοα κακῶς φερόμενη, ἐν γὰρ
εἶχε πίνουσαι αὐτὸν, ἀνάλει-
πε, καὶ ὑπεράνωτον ἀπεκα-
λυμένη. ἔνθα δὲ χρόνου
παρατόντο, ἣν μὲν ἔρω-
τος ἀππλέχουσε προσ-
ποιήθη· πείθει δὲ πείρασ-
τον εἰς βάθος φρέαρ κατα-
σκήζουσα, ἐδίδετο τῇ Ἀν-
θίῳ καταλθόντι ἀνέλοιτο
αὐτόν. τῷ δὲ ἐπὶ τῷ

Α Α α ij

ὑπακύνσαντο· διὰ τὸ μη-
δὲν ὑφορᾶσθαι, ἡ Κλεόβοια
ἔπισειε σελάνον ὑπὸ πύργον.
καὶ ὁ μὲν παραχρῆμα ἐπεδή-
κει· ἡ δὲ ἄρα ἐννοηθεῖσα ὡς
δεινὸν ἔργον διδράσκει, καὶ
ἄλλως δὲ χρησμένη σφοδρῶς
ἔρρηκε τὴν παιδὸς, ἀπαρτῆ ἑα-
ντὴν. φόβος μὲν τοι διὰ ταύ-
την αἰτίαν ὡς ἐναγῆς, πα-
ρεχάρησε Φρυγῶν τῆς ἀρχῆς.
ἔφασαν δὲ πένες ἐπὶ πόδι κα,
σευ· δὲ χρυσουῦ εἰ τὸ
φρέας βεβλήσθαι, ὡς καὶ
Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέ-
μνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλ-
λωνι.

Παῖς Ἰπποκλήος φόβος
νηληϊάδαο

Ἔσται ἰδυμένηων γνήσιος ἐκ
πατέρων.

Τῶν δ' ἄλλοις μνήσῃ, δόμον
ἤξεται. ἥς ἐπὶ νύμφης,

Ἡλέκατ' ἐν θαλάμοις
καλὸν ἐλίσσομένην,

Ἀσπασὶ βασιλῆος ἐλδο-
ται ἐκ γονοῦ Ἀνδριεύς,

Ὅρκε ὁ μυρῆνης πρὸς ἔπιβω-
σάμενος,

Περσίδης ἔαρ' ὁ θαλερό-
προς, ἡ δὲ Μελίσσο

Πατρῆνης τιόνδ' Ἀλφει-
εῖοιον ὕδαρ,

promptè obediret (nihil enim
mali suspicabatur) Cleobœa
super eum dejecit petram,
unde ille statim mortuus est.
Ipsa verò animo volvens
quàm grave flagitium perpe-
trasset, atque aliàs etiam ve-
hementi adolescentis amore
flagrans, seipsam suspendit.
Porro Phobius ob eandem
causam tanquam scelestus
Phrygio regnum cessit. Di-
xerunt autem quidam non
perdicem, sed vasculum au-
reum in puteum projectum
fuisse, ut Alexander Aetolus
his versibus commemorat in
Apolline.

*Filius Hippoclei Phobius de
gente creatus*

*Nelida, patrum vera eris
hic soboles.*

*Cui nova nupta domum intra-
bit pulcherrima nympha,*

*Ad tenerum lanas ducere
docta thorum.*

*Ast olim Aβεσι demissus eò in-
clitus Antheus*

*Perpetuum pignus obsidio-
nis erit.*

*Vernanti juvenis forma, quali
ipsa Melisso*

*Saxea non fulsit Amphesi-
bœa palus,*

*Precipitem ob natum cum se
dedit. Vnde Corintho.
Gaudia, sed miseris tot ma-
la Bacchiadis.
Antheus Mercurio facili gra-
tissimus, ob quem
Mox furiis nympha concita
amoris erit.
Quare ipsum supplex genibus
prostrata rogabit,
Quae fieri hospitij jura ve-
renda vetant.
Iuppiter imprimis, dein pacti
splendida fama,
Fluctibus absurdos diluet
ergo sonos.
At vero ut thalamos ejus con-
tempserit Antheus,
Huic struet occultos insi-
diata dolos.
Sermonem blandum falso com-
menta loquetur.
Vas mihi inauratum decidit
in puteum.
Extracturus at id tum An-
theus descendet in undas,
Atque petet nymphas prom-
ptus Ephydriadas.
Namque illi instabat blando
sermone precata
Nelida conjunx multa mo-
vens Phobij.
Inde mihi semper fueris cha-
rissimus, inquit,*

Θελήσει μέγαν υἱόν. ἀφ' ἧ
μέγα χάριμα Κοείνδω
ἔσται, καὶ βεβαροῖς ἀλγέα
Βακχιάδαις,
Ἀνθεύς Ἑρμείῃ τεχνῶ φί-
λῳ. ὃ ἐνὶ νυμφῇ
Μαινὰς, ἀφ' ἧς ἔσται ὁ λι-
δόδωσον ἔργον.
Καὶ ἐκθαλασμένης γυναικός,
ἀτίλιστα κομίσσασθαι
Πείσῃ. ὃ δὲ ζῶναι ξείνιστον
αἰδομένη.
Σπονδαί τ' ἐν φοβίῃ, καὶ ἀλα-
ξωσῶνα θαλάσσης,
Κελύαις καὶ ποταμοῖς νύμφη
δείκνυται ἔπος.
Ἡ δ' ὅταν ἀνηται μελεῶν
γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,
Δὴ τότε οἱ τυχεῖς μετὰ βεν-
τα δόλον,
Μύθοις ἐξαπαφύσσει. λόγος ὃ
οἱ ἔσται ἔτος.
Γαυλὸς μοι χρύσιος φρεῖα-
τος ὅν μυχάτῃ,
Νυνὶ δ' ἄνελκόμην, διὰ
ῥ' ἑλὼν ἦειρε νύσσην,
Αὐτὸς δ' ἐς νύμφας ὃν ἔχῃ
Εὐφροδαιάδαις.
Πρὸς σὺ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι ἐ-
πὶ καὶ πᾶσιν ἀκύνω[σθαι],
Ρηϊδίῳ οἶμον τ' ἂν ἔμεναι
Ἰδύσας ἀέλοιο ποταμὸν μέγα
φίλατον εἶναι.
Aaa iij

Ως δὲ μὴ φοβίσιν Ἰλιάδου
 δάμαρ
 Φθίγγεσθ'. ὁ δ' ὑπεραδὺς,
 ἀπὸ μὲν λελεγγύϊον εἶμα
 Μητρὸς εἷς ἔργον θύσεται
 ἐλλαμένης.

Αὐτὸς δὲ πῶδ' ὄν κοῖλον
 καταβήσεται ἄγχος
 φρέατος. ἦ δ' ὅτ' οἴλιον
 νοεῖται γυνή,
 Ἀμφοτέραις χεῖρας μύ-
 λακείδα λαῶν ἐνέση.
 Καὶ τόδ' ὁ μὲν ξείνων πολ-
 λὸν ὑπὲρ μύτατος,
 Ἡεῖον ὀγκώσῃ ἰδ' μεμωρ-
 ρον. ἦ δ' ὑπὸ δειρῶ
 Ἀψαμένη, σὺν τῇ βύσι-
 ται εἰς αἶδω.

ΠΕΡΙ ΔΑΦΝΗΣ.

ΚΕΦ. ΙΒ.

Ἡ ἱστορία τοῦ Διοδώρου τῷ
 ἐπαύτῃ ἐν ἐλεγείαις, καὶ
 φυλάρχῳ ἐν ἑ.

Πεὶ δὲ τῆς Ἀμύκλας
 θυγατρὸς ταύτῃ λέγε-
 ται Δάφνης. αὐτὴ τὸ μὲν ἔστι
 εἰς πόλιν ὃ κατ' ἡμεῖς, ἐπὶ
 ἀνέμωσιν ταῖς λειπαῖς
 παρδύνοισι περκαίεσσαν
 μένη δὲ πυκνὰ ἐδάριον,
 ὅστις ἐπὶ καὶ ἐν τῇ Λακω-
 νικῇ, καὶ ὁπποῦντος εἰς

*His modo si votis ipse satis-
 facies.*

*Sic ait, & stupidum juvenem
 persuasit, amictum
 Abjicere, & pronum mitte-
 re se in puteum.*

*Cum foret ima putei jam val-
 le receptus,
 Explicuit taciti pectoris in-
 sidias*

*Fœmina: nam geminis mani-
 bus saxum injicit ingens,
 Sicque ruit præcep in exi-
 tium.*

*Infelix undas tumultum sorti-
 tus, at ipsa
 Collum fune ligans huic co-
 mes orcum adiit.*

DE DAPHNE.

CAP. XV.

*Hæc historia est & apud Dio-
 dorum Elaiten in elegiis, &
 Phylarchum libro IV.*

DE Daphne Amyclæ fi-
 lia hæc traduntur. Ea
 omnino ad urbem non pro-
 grediebatur, neque etiam co-
 liquis virginibus convivebat.
 Verùm adparatu magno fre-
 quenter venabatur, aliquan-
 do etiam usque ad Laconiam
 regionem pervagata, pro-

gressâque ulterius per reliquos Peloponnesi montes, adeo ut hanc ob causam valde grata esset Dianæ, quæ eam certè penitens spicula faciebat ejaculari. In ejus cum æqualibus per sylvas oberantis amorem Leucippus incidit Oenomai filius, qui cum aliàs viam quâ eam aggredereur desperasset, muliebribus vestibis indutus, ac puellæ adsimilatus cum ea venabatur. Erat autem omnino jucunda ipsi Daphnæ illius conversatio, adeo ut nunquam dimitteret eum, talisque colluderet, ac quasi ex eo penderet omni horâ. Apollo autem qui & ipse puellæ desiderio ardebat, irâque & invidia ob Leucippi præsentiam tenebatur, puellæ in animum injicit, ut cum reliquis virginibus ad fontem accedat ac lavet. Quò sanè cum pervenissent, omnes exuebantur: & cum Leucippum invitum ad hoc viderent, vestes ei detraxerunt. Cognitâ autem fraude & insidiis sibi paratis, omnes eum spiculis transfixerunt, atque ita ille, diis volentibus, dispa-

τὰ λοιπὰ τῆς Πελοποννήσου ὄρη. δι' ὧν αἰπὰν μάλα καταδύμεθ' ὧν Ἀρτίμωδι, καὶ αὐτῷ εὐτοχὰ βέλλειν ἐποίησεν. ταύτης σφίσι δὲ ἡλικίαν ἀλωμένης, εὐίππος Οἰνομάει πάϊς εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε, καὶ τὸ μὴ ἄλλως πῶς αὐτῆς ποιῆσθαι, ἀπὸ γὰρ ἀμφιστάμηνθ' δὲ γυναικείαις ἀμπλόκαις, καὶ ὁμοιωθεὶς κόρη, σωεδήρεα αὐτῇ ἔτυχε. διὲ πως αὐτῇ κατὰ νοῦν γένεθ' ἡμεθεῖς τε αὐτὸν, ἀμφισποδῶν τε καὶ ἐξηρημένη, πᾶσαν ὥραν. Ἀπίλλων δὲ καὶ αὐτὸς τῆς παιδὸς πόθῳ κατέμην' ὅς γ' ἢ τε καὶ φθόνῳ εἴχετο, ἢ Ἀδελκύπου σωόντ' ἢ, καὶ ὅτ' αὐτῇ βάλῃ, σὺν ταῖς λοιπαῖς παρθένοις ἐπὶ κρήνῃ ἐλθούσας λείδων. ἔνθα δὲ ὡς ἀφικόμεναι ἀπεδιδύσκοντο, καὶ ἑώραν τὸν Ἀστυκίππον μὴ βελόμβων, σφειέροντες αὐτόν. μαθῶσι δὲ τίς ἀπάτῃ, καὶ ὡς ἐπέλδεν αὐταῖς, πᾶσαι μεδίεσαν εἰς αὐτὸν τὰς αἰχμάς. καὶ ὁ μὴ ἢ κατὰ θεῶν βύλησιν ἀφανὴς γίνεται.

Ἀπόλλωνα δὲ Δάφνη αὐτὴν
 ἰόντα περιιδύμενη, μάλα
 ἐρρωμένως ἐφύγην. ὥς δὲ
 σωεδίωκετο, τότε Διὸς αἰ-
 τεῖται ἐξ ἀνδρῶπων ἀπαλ-
 λαγλῶσαι. καὶ αὐτὴν φασὶ
 ἡρώεσθαι τὸ δένδρον, τὸ
 ἐπικληθὲν ἀπ' ὁμοείνης Δάφ-
 νης.

ΠΕΡΙ ΛΑΟΔΙΚΗΣ.

ΚΕΦ. ΙΣ.

Ἰσχυεῖ Ἡ γήσιππος, Μιλη-
 σιακῶν ᾧ.

ΕΛέχθη δὲ καὶ ἡ Λαο-
 δίκης ὅδε λόγος. ὥς
 ἄρα παραγρομένων ὅτῃ Ε'-
 λήνης ἀπαίτησιν Διομύδης
 καὶ Ἀκάμαντος, πολλῶν
 ὀπιθυμίαν ἔχην μιγλῶσαι
 παντάπασι νέῳ ὄντι Ἀκά-
 μαντι, καὶ μέγχι μὲν πνέου-
 ῶν αἰδέεσθαι τήχουσαι ὅτε-
 ρον δὲ νικωμένῳ ὑπὸ τῆς
 παύσης, ἀνακοινώσασθαι Περ-
 σέως γυναικί. Φιλοβίῃ αὐτῇ
 ὄνομα. τότε χαλεπὴν τε αὐτὴν
 ὅσον ἐκ τῆς διοιχομένης,
 ἀπῆλθεν αὐτῇ χατοικτεῖν σα-
 ρῆσιν συμφορὰν τὴν κόρης, δέιται
 Περσέως, ὅπως σωεργὸς αὐ-
 τῇ ᾗσθαι, ἐκείλῳ δὲ ξενίαν
 καὶ φιλότητα πῖδεσθαι, ὅτε

ruit. Daphne verò cūm A-
 pollinem se petentem perspe-
 xisset, strenuè valdè fugit.
 Illo autem pariter insequen-
 te, à Jove petiit ex homini-
 bus excedere. Aiunt itaque
 ipsam factam arborem, quæ
 adhuc illius nomine Daphne
 appelletur.

DE LAODICE.

CAP. XVI.

*Scribit Hegeſippus libro primo
 de rebus Mileſiorum.*

Fertur autem de Laodice
 hic sermo. Cūm ob He-
 lenam repetendam Diomedes
 & Acamas venissent, eam
 multo desiderio flagrasse, quo
 possit omnibus modis juveni
 Acamanti misceri, & ali-
 quamdiu quidem præ pudore
 se cohibuisse. post verò ab
 affectu victam communicas-
 se rem Persei uxori nomine
 Philobiæ, illamque sic advo-
 casse, ut quantum tandem
 posset, jamiam pereunti au-
 xilium ferret. Quare illa puel-
 læ calamitatem miserta, Per-
 seum quo se in re consequen-
 da juvet, jubens eum hospi-
 talitatem & amicitiam cum
 Acamante

Acamante inire. Perseus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices misertus, omni conatu Acamantem persuadet, quò se in Dardanum conferat: Ejus enim regionis præfectus Perseus erat. Venit ergo eò quoque Laodice tanquam ad festum quoddam, Troadibus quibusdam comitata, adhuc virgo existens. Ubi sanè cùm opiparum convivium adparasset, in eodem lecto collocat Laodicem cum ipso, inquires unam ex regiis pellicibus esse. atque hoc quidem modo Laodice desiderium suum explevit. Progressu autem temporis filius nascitur Acamanti Munitus, quem sub dio enutritum post Trojæ captivitatem transportavit in domum, ipsúmque venantem in Olyntho Thraciæ serpens occidit.

DE PERIANDRI

MATRE.

C A P. X V I I.

Fertur & de Periandro Corinthio, quod primum mitis ac benignus fue-

τὸν Ἀχάμαντα. Περσεύς ὃ, τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικὶ βελόμην ὁ ἀμύδιον εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτεῖσθαι, πᾶσι μηχανῇ ἐπὶ τὸν Ἀχάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει· καὶ οὕτως ὃ ὑπαρχὸν ὅτι χρεῖν. ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἑορτήν πνα σὺν ἄλλαις ἑστῇ Τρωάδων, ἐπὶ παραδόντι ἔσα. ἐνθα δὲ παρτοδαπὴν θύειν ἐτοιμασάμεν, συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῇ, φάμεν μίαν εἶναι τῇ βασιλῆως παλακίδων. καὶ Λαοδίκη μὲν ὕτως ἐξέπλησσε τὴν ὀπιθυμίαν χρόνῳ δὲ σφύλλοντι, γίνεται τῇ Ἀχάμαντι ὡς Μυῖτις. ὃν ὥς αἰθρα παρέντα μὲν Τηρίας ἄλωσιν, διεκόμεσιν ἐπ' οἴκῃ. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ολυμπε τῆς Θράκης ὄφιν ἀνῆλθεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Λέγεται ὃ καὶ Πείανδρον ἢ Κοείνδιον, ὃ μὲν ἄλλῃ ὀπιεικῇ τε καὶ φρονῶν
Bbb

αἶμα ὕπερ δὲ φοινικί-
 ρην ἥϊοντα, δι' αἰνὰν τίω-
 σθαι. ἡ μήτηρ αὐτοῦ κομῶ-
 ντες, πολλῶν ἐκτείχετο, καὶ
 ἵκνυτο ἀνέμελλαν τὴν ὀφθαλ-
 μίαις, ἀπειθαρχομένη τῷ παι-
 δι. περιόντος δ' ἡ χέρον, τὸ
 πάθος δὲ μείζον ἡύξετο, καὶ
 κατέχευε νόσον ἐκ ἐπ' οἴαντι
 ὡς, ἕως ἀποτολμύσασα φε-
 ρεῖν λόγους τῷ παιδί. ὡς
 αὐτὴ γυνὴ τις ἐρῶν, ἡ πένη
 καλῶν. παρεχάλασε αὐτὸν,
 μὴ φειομένη αὐτὸς πρὸς τῆ-
 ρα καταξανομένην. ὁ δὲ τὸ
 μὲν ὀφθαλμὸν, ἐκ ἐρῆς φθαρτὸν
 ἐξελγόμενον γυναικὶ, ὑπο-
 νόμων καὶ ἐδῶν λιπαρῶς ἡ
 προσκομένης τὴν μητέρα, συ-
 νταχθεῖσθαι. καὶ ἐπειδὴ οὐκ
 ἐπὶ ἄλθεν εἰς ὡς ἐτίτακτο τῷ
 παιδί, περιδύλωσεν αὐτὸν,
 μόντε οὐκτα φαίνεται ἐν τῷ
 θαλάμῳ, μήτε ἀνέγκειν
 αὐτῇ ἐπύγειν πρὸς τὸ δα-
 λεχθῆναι αἰπὴν ὀφθαλμοῦ
 καὶ αὐτὸν ὑπὸ αἰνῶτος. καὶ δο-
 μολογησάμενος διὰ τῆς Πε-
 ρειάδου πάντα ποιήσεν κα-
 τὰ τὸν ὑφ' ἡγήσιν τῆς μη-
 τρός, ὡς ὅτι κέραια
 αὐτὸν ἀσκήσασα, εἰσέρ-
 χεται αὐτῇ τὸν σπῆντα.

rit, postea verò crudelior
 factus sit, eam sanè ob cau-
 sam : Mater ejus eum valdè
 adhuc juvenem vehementer
 secum continebat, eò usque
 etiam ut, ejus amore imple-
 xa in concupiscentiam ipsius
 veniret. Progressu autem tem-
 poris malam semper incre-
 cebat, adeò ut se amplius
 continere non posset. Quare
 confidenti animo puerum his
 verbis alloquitur : Esse vide-
 licet fœminam quandam for-
 mosam planè, quæ eam im-
 modicè amet, quare suadeat
 ne illam despiceret, ac se ul-
 terius adfligere sinat. Perian-
 der verò primùm se corru-
 pturam negabat eam quæ
 esset conjuncta viro, præter
 leges & publicos mores. Cùm
 autem supplicibus verbis in-
 stare non cessaret, se factu-
 rum recepit. Postquàm itaque
 nox statuta venisset, admo-
 nuit ipsum, ne lumen ad tha-
 lamum inferret, nequè coge-
 ret etiam ad alloquium, at-
 que id pudori illius condona-
 ret. Is ergo cùm pollicitus
 esset omnia se facturum quæ
 mater injunxerat, ipsa pul-
 cherriimè adornata ad filium

ingreditur, ac priusquam aurora illucesceret, clam rursum exit. Sequenti verò die interrogat filium, quomodo placuerit ei amica, & numne velit illam rursus se accedere. Periander verò se illud meditari respondit, non modicæque se erga illam affici. Quare ab hoc tempore non cessabat sæpè ad filium redire, ita ut tandem cupido Perian drum caperet, atque diligentiam ipse adhiberet, quò cognosceret, quæ tandem homo ei congregiens esset, atque aliquandiu apud matrem precibus impetrare studuit, quo apud illam obtineret, ut in mutuum colloquium veniret, atque ut ejus cujus desiderio flagraret, aliquam notitiam haberet. Nunc sanè se rem omnino difficilem ac ingrata per peti, inquit, quòd ne contruere quidem eam permetteret, cui jam multo tempore fuerit congressus: verùm eum id fieri posse ob verecundiam fœminæ mater omnino negaret, ipse aliquem ex ministris lumen in cubiculo occultare jubet. Et cùm ea pro consuetudine accederet, ac

καὶ πρὶν ἢ συμφάσκειν ἔω,
λαθραῖως ἔξισαν. τῇ δὲ
ὑπεραίφ' ἀναπνυδαομένης
αὐτῆς εἰ κατὰ νοῦν αὐτῷ
ἠύοιτο, καὶ εἰ αὖτις λέ-
γει αὐτῷ παρ' αὐτὸν ἀφ' οὗ
κίεσαι, ὁ Περίανδρος ἀν-
δρίζειν τι ἔφη, καὶ ἡσ-
θύναι τὴν μητέρα. ὡς δὲ
τῷτο ἔχ' αἰοίει φοιτῶσα
πρὸς τὸν παῖδα, καὶ πρὸς
ἔρωτα ἐπ' αὐτὴν τὸν Περίαν-
δρον, ἥσθη σπουδῶν ἐπιθε-
το μωραῖα τῷ αὐδρῷ-
πῶν ἥ τις ὕν. καὶ ἔως μὲν
πνέουσα ἐδίδετο τῆς μητρός
ἐξικετὸς αὐτῆς αἰνῶν, ὅπως
τι εἰς λόγους αὐτῷ ἀφί-
κοιτο. καὶ ἐπειδὴ εἰς πο-
λυὴν πύδον ἐπάγριτο αὐτὸν,
δήλην τότε γένηται. νυκτὶ
δὲ παντάπασι πρᾶγμα
ἄγνωμον πάσχειν, διὰ τὸ
μὴ εἰσέδωαι αὐτῷ καδο-
ρῶν τιὰ ἐκ πολλοῦ χρο-
νίου σιωποῦσαν αὐτῷ. ἐπεὶ
δὲ ἡ μήτηρ ἀπεῖργον, αἰ-
τωμένην τῷ αἰχμάλῳ τῆς
γυναικὸς, κελδεῖ πνὰ ἑστ'
ἀμφοῖν αὐτὸν οἰκιστὴρ λυ-
χνα κατακρύψαι. τῆς δὲ
κατὰ τὸ σύνηδες ἀφικο-
μένης, ταὶ μαλλούσης κα-

παλίνεσθαι, ἀναδραμὼν ὁ
Περσάνδρῳ, ἀναιρεῖ τὸ
φῶς. καὶ καπθὼν τῷ μη-
τίρῳ, ὥρμησιν ὅτῃ τὸ διερ-
γῶσθαι αὐτῷ. καταχευεῖς
δὲ ὑπὸ πνέουσι δαιμονίῳ φαν-
τάσματι, ἀπεπράπτο.
καὶ τότε, ὅτε παλὴν ἦν,
νοῦ πᾶς καὶ φρενῶν. κατῴκη-
σεν εἰς ὁμῶπτα, καὶ πολ-
λὰς ἀπάφαξε τῶν πολιτῶν.
ἡ δὲ μήτηρ, πολλὰ κατο-
λοφρευμένη τὸν αὐτῆς δαί-
μονα, ἀνείλεν ἑαυτῷ.

ΠΕΡΙ ΝΕΑΙΡΑΣ.

Κ Ε Φ. ι η.

Ἰσορεῖ Θεόφραστος ἐν α' τῇ
πρὸς τὰς χυμῆς.

Υψικρέων δὲ Μιλήσιος
καὶ Προμέδων Νά-
ξιῳ, μάλιστα φίλοι ἦσαν.
ἐφικομένεσσι οὕτως ποτὲ Προ-
μέδοντι εἰς Μιλήτην, ὅ-
τε αὐτὸν λέγεται ἔχειν γυναῖκα
Νεαίραν ἐραδίην αὐτοῦ. καὶ
παρόντι μὲν τῷ Ὑψικρέον-
τι, μὴ τολμαῖ αὐτὴν δια-
λέγεσθαι πρὸ ξένου· μετὰ δὲ
χρόνον, ὥς ὁ μὲν Ὑψικρέων
ἐπύχανεσθαι ἀποδη-
μῶν, ὁ δὲ αὐτὸς ἀφί-

condormire pararet, exurgens
Periander producit lumen,
atque cūm videt esse matrem,
præ animi impotentia trans-
verberare eam statuit: sed à
quodam genio subito adpa-
rente retractus, à facto tem-
peravit, ac ex eo tempore
mente perculsus insanivit, in
crudelitatemque incidit, &
multos suorum civium ma-
ctavit. Mater verò multum
super genio suo lamentata,
seipsam interemit.

DE NEÆRA.

CAP. XVIII.

Scribit Theophrastus in lib. I.
πρὸς τὰς χυμῆς.

Hypsicreon Milesius &
Promedon Naxius ma-
gni invicem amicerant. Cūm
ergo tempore quodam Pro-
medon in Miletum venisset,
alterius uxorem Neæram fe-
runt adamasse, atque ob præ-
sentiam Hypsicreontis non
ausam fuisse sermonem cum
hospite conferre. Contigit
autem aliquando Hypsicreon-
tem de domo proficisci, atque
illum alterum rursus in Mi-

letum redire. Quare ad eum dormientem noctu accedit Neæra, & sperabat sanè primum eum persuaderi posse. Sed cùm ille nihil concederet, reveritus communem amicitiam & hospitalitatis munus, Neæra famulis mandat, quo thalamum concludant: atque sic multis inductionibus uso, coegit eum sibi misceri: Sequenti verò die valdè malum facinus se patrasse ratus, instructâ navi abiit in Naxum. Postea autem & ipsa Neæra ob timorem Hypsicreontis navigavit in Naxum. Quam cùm isthic quæsisset Hypsicreon, supplicem invenit sedentem in templo Vestæ in Prytaneo. Naxij autem petenti Hypsicreonti daturos se eam negabant; concesserunt autem ut à se persuasam ultrò abduceret. Hypsicreon verò impium quiddam admittere timens, ad Milesios redit, eoque ut Naxiis bellum inferant, persuadet.

κατο, νύκτωρ αὐτῷ κοιμώμενη ἐπεισέρχεται ἡ Νεαίρα. καὶ πρῶτῃ μὲν, οἶατε ὡς πείθειν αὐτόν. ἐπειδὴ δὲ ἐκείνῳ ἐκ ἐδίδου, δία τε ἐταρῆϊον καὶ ξένιον αἰδέμενῳ, προσέταξεν Νεαίρα ταῖς θεραπεύαις ὑποκλείσαι τὸ δάλαμον. καὶ ὥς πολλὰ ἐπαγωγὰ ποιήσῃ, ἡναγκάσθῃ μωγῆναι αὐτῇ. τῇ μὲν τοι ὑστέραία δίδον ἡγήσασθαι εἶναι τὸ παραχρῆν, ὅχρητο πλέων ὅτῃ τῆς Νάξου. εἶνδα καὶ ἡ Νεαίρα διέλασσε τὸν ὑπὸ χρέοντα, διέπλυνεν τὸν Νάξον. καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐζήτει ὁ ὑπὸ χρέων, ἰκάτης προσκαίριζέτο ὅτῃ τῇ ἐρίᾳ τὸ ἐν τῷ Πρυτανείῳ. οἱ δὲ Νάξιοι λιπαρὲν τὸν ὑπὸ χρέοντα ἐκδύσειν μὲν ἐκ ἔφασαν· ἐκέλευον μὲν τοι πείσαντα αὐτὴν ἀλγῶς. ὁ δὲ ὁ ὑπὸ χρέων ἀσέβειδον, πείθει Μιλησίους πολεμεῖν τοῖς Νάξιοις.

ΠΕΡΙ ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ. DE PANCRATO.

Κ Ε Φ. ΙΔ.

Ἰσορὴ Ἀνδρiscou ἐν Νά-
ξιακῶν β.

CAP. XIX.

*Scribit Andriscus de rebus
Naxicis libro secundo.*

Σ Κέλλης τὴ καὶ Κασσά-
μενον Κήτορος οἱ
Θράκες, ὁρμήσαντες ἀπὸ
ἐκείνου, ἡρώπησαν μὲν Στρογγύ-
λῃ, ὑπὸν δὲ Νάξου
καταδύσαντες, ἐκκρίζοντες μὲν
τὴν τε Πελοπόννησον, καὶ
ταὶ πάλαι νῆσοι· ὅσων τε
δὲ Θεσσαλίαν, πολλὰς τε
ἄλλας γυναικὰς κατέσφρα-
ξαν δὲ καὶ Ἰθακίαν γυναικα
Ἰφίμεδον, καὶ θυγατέρα
αὐτῆς Παγκρατίαν· ἃς ἀμφοτέρω
εἰς ἑξῆς ἀφαιρέσαν-
τες, ἀλλήλους κατέκτανον.

ΠΕΡΙ ΑἰΡΟΥΣ.

Κ Ε Φ. κ.

Λ Ἐγὼ δὲ καὶ Οἰνο-
πίανον καὶ Νύμφης
Ἑλίκης, Αἰετὸς κόρην ἡμέ-
ρω. ταύτης δὲ ὁ εἶπός ἐστιν
Τεῖας ἐραδέντα, παρ'
αὐτῆς παραιτῆναι τὴν κόρην.
καὶ διὰ ταύτην, τὴν τε
νῆσον ἐξημερῶσαι, τότε δη-
είων ἀνὰ πλεον ἵσαν. λείαν
τε πολλὰν ἀφειλαύνοντα

S Cellis & Cassamenos Ce-
toris filij Thracensis con-
citata navi ab insula Strongy-
le prius, nunc verò Naxo
dicta prodierunt, deprada-
tisque sunt Peloponnesum &
circumjacentes insulas; ag-
gressi autem Thessaliam, mul-
tas foeminas secum abduxerunt,
inter quas Iphimedam
Halotei uxorem, ejusque
filiam Pancrato, in cujus a-
more ambo perplexi mutuo
se interemerunt.

DE HAERO.

CAP. XX.

R Efertur quoque Haero
puellam fuisse Oeno-
pionis & nymphæ Helices
filiam, eamque ipsam ab Ho-
rione Hyriel filio adamatam,
petitamque à parente ejus
Oenopione, ejusque gratiâ
insulam cicurem factam esse,
quæ tum feris multis erat re-
ferta, nimirum cum magnam

prædam ipsarum à se captarum pro dote offerret. Verùm Oenopione semper nuptias differente, quòd cum sibi generum adsciscere dedignaretur, Horionem præ ebrietate amentem factum thalamum confregisse, in quo puella cubabat, atque ob id factum coactum esse ab Oenopione sibi oculos exuri.

ἢ πρὸς αὐτὸν, ἵδνα διδ-
ραι. οὐ μὲν τοι Οἰνοπίων
ἐχέσει ὑπερπιδιμένε τὸν
γάμον, διὰ τὸ ἀπορογῆν
αὐτῷ γαμβρὸν τοιοῦτον γα-
ρόναι, ὑπὸ μέθης ἐκρυσσά-
μενος πρὸς τὸν Ὀϊόναν, κα-
τάξαι τὸν δόλαιμον, καὶ ἔνθα
ἡ πᾶσις ἐπαμύνηται, καὶ βίαι-
ζόμενος, ἐκκρίβει τὸν ὄφρα
δαλμῶς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωντος.

DE PISIDICE.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΙΔΙΚΗΣ.

C A P. X X I.

Κ Ε Θ. κα.

Fertur etiam de Achille, cum cùm instructis navibus petungentes ad continentem insulas depopularetur, accessisse ad Lesbion quoque, atque in singulis urbibus captis omnia diripuisse ac trucidasse. Cùm autem Methymnæ incolæ potenti manu ei resisterent, in magna consilii inopia positus fuit, quòd putaret impossibile esse urbem capere. Tum sanè puellam Methymnæam Pisidicem nomine regis filiam, Achillem à muro conspexisse, ac mox amore illius correptam, nutricem ad eum

Λήγεται δὲ καὶ ὅτι
Ἀχιλλεὺς πλοῦν τὰς
περὶ αὐτὸν τῇ Ἡ' πείρῃ νή-
σας ἐπὶ ῥοῇ, πρὸς αὐ-
τὸν Ἀλέξανδρον ἔνθα δὲ καὶ
ἐχέσει τὸν πλοῦν αὐτὸν
ἐπὶ ὄντα κρατίζον. ὅς δὲ
Μήθυμναν οἰκονομῶντας μάλα
κρατερεῖς αὐτοῖς, καὶ ἐν
πολλῇ ἀμνηστία καὶ, διὰ
τὸ μὴ δυνάσκειν ἐλθεῖν πλοῦ
πλοῦν, ἀποσπείλῃ πρὸς τὴν
δυναστείαν τῆ βασιλείας θυγα-
τέρας, Δουσιμένην ὑπὸ τοῦ
τείχους τῆ Ἀχίλλεως, ἐρεῖ αὐ-
ταὶ αὐτῷ, καὶ ἔσται πλοῦ
προσὸν διαπραγμαμένῳ, ὅ-

παρνεῖσθαι ἐγχειρίσθην αὐτῷ
 πλὴν πόλιν, εἴ γε πολλοὶ αὐ-
 τῷ γυναικὸς εἶεν. ὁ δὲ
 τὸ μὲν παρ' αὐτῆς καὶ δωμο-
 λογήσατο. ἐπὶ μὲν τοι ἐγ-
 κρατὴς πόλεως ἐχθρὸς, νε-
 μεσίζας ὅπῃ τὸ τῷ δρα-
 δίνῃ, παρ' ἐξέτατο τὴν στρα-
 τώτας καταλῦσαι πλὴν κό-
 ριν. μέμνηται γὰρ πάποις
 γυναικὶ, καὶ ὁ δὲ Λέσβου κήσιν
 ποίησας, ἐν τοῖς δὲ,

Εὐδάδε Πηλεΐδης καὶ μὲν
 κτάνε λάμπειν ἦεν,
 Εκδ' Ἰκετάονα πίονεν. Ἰδα-
 γμύει Λαπιδίων
 Τ' ἰεῖα. Μηδύμνης τε καὶ ἀλ-
 κήσατον ἄλλων,
 Αὐτοκασίγητον Ἐλκίον
 ἐνδοθι πάσης
 Τηλίκον Τ' ὑπυλον, θαλερὴν
 ὅμιον ἄσιν Κύπρις.
 Ἡ δ' ἐπ' Αἰακίδην κύρη φρέ-
 νας ἐπιοίησε
 Πησιδίην, ὅτε τὸν γε μὲν σπ-
 μάχοισιν Ἀχαιῶν,
 Χαίρῃ ἀγαλλόμενον θυέσκε-
 το πολλὰ δ' ἐς ὕψην
 Ἡ ἔρα χεῖρας ἐτάνεν, ἐελ-
 δομένη φιλότατα.
 Εἴτα μικρὸν ὑποβίβει.
 Δέκτο μὲν αὐτῆς λαὸν Ἀ-
 χαϊκὸν ἐνδοθι πάσης.

misisse, quæ polliceretur tra-
 dituram se illi urbem, si qui-
 dem velit ipsam habere pro
 uxore. Achilles itaque statim
 promisit. Postquam autem
 civitatem obtinuisset, indi-
 gnatus ob factum, exhorta-
 tus est milites, ut puellam
 lapidibus obruerent. Memi-
 nit autem hujus facti etiam is
 qui Lesbii conditionem scrip-
 sit his sanè versibus.

*Hic ubi Pelides Heronem oc-
 cidit, & ipsum
 Post Hicetaonem Ithageneo
 natum Lepetynno,
 Methymna & cunctum ger-
 men, qui robore vicit
 Fratrem uterinum Helicaonis
 in medio urbis
 O qualem Hypsipylon! Vene-
 ris sed facta maligna
 Qualia sunt? namque Æaci-
 den conspexit ubi ipsum
 Pisidice hic primos interfuit
 altus Achivos
 Viribus exultans, & fortis ro-
 bore dextra:
 In cælum extensis manibus
 cupit esse maritum.
 Nec ita longè post subjungit:
 Exceptit populum, reseratis
 undique portis,*

Stulta

*Stulta puella intra patriam ,
dulcesque parentes
Sustinuit mactari , oculis &
cernere siccis
Ferreæ fœmineam gestantem
vincula turbam ,
Distrabi & ad naves, promissis
lata in Achillis.
Scilicet ut glauca Thetidis un-
rus sit , & extent
Æacida affines , Phœbiorum
& regna gubernet
Magni victoris conjunx. Sed
nescia quod non
Hec facturus erat. Nam cladi
innexuit atra
Vna banc , cum patria. thala-
mum sic intrat Achillis ,
Argivum infœlix manibus
prostrata jacens nunc ,
Cunctorum unanimi consensu
& adobruta saxis.*

DE NANIDE.

CAP. XXII.

*Historia est & apud Lidy-
nium Chium Lyricum Poë-
tam , & apud Hermesia-
nactem.*

R Elatum & illud est ab
aliquibus , Sardiorum
arcem à Cyto Persarum rege
captam esse , prodente illam

Παρθινὴ καὶ τῆς ἑσ-
χλίσσας τυλάων.
Ἐδὴ δ' εἰσὶν ἰδῆται ἐν ὄφ-
θαλμοῖς τοκῆας
Χαλκῷ ἐληλαμένους , καὶ δέ-
λια δισυὰ γυναικῶν
Ἐλκομένων ὅτ' ἦναι. ὑπο-
χρίσας Ἀχίλλῳ ,
Ὁφρα νόος γλαυκῆς θεί-
δης πίλοι. ὄφρα οἴῃεν
Πενδερὶ Διαικίδω , φθῆν
δ' ὑδῶματα ναῖοι.
Ἀνδρὸς αἰετῶ πρυτὴ δῆ-
μαρ. ἔδ' ὅγ' ἔμμελλε
Τὰ ῥέζον , ὁλοῶ δ' ἐκ-
τάσσειτο πατρίδος οἴτῳ ,
Ἐνδ' ἢ γ' αἰνότεατον γάμον
εἶσι δὲ Πηλείδω
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμ-
μορος. οἳ μὲν ἔπειρον ,
Πανσυδίῳ δαμνῆσθαι ἀφ' ἄσ-
συντις λιθάσειον.

ΠΕΡΙ ΝΑΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κβ.

Ἡ ἱστορία τῆς Δικυμνίῳ τῆς
Χίῳ μιλοποιοῦ , καὶ ἔρμα-
σιάνακτι.

Ε φασαν δὲ πινε καὶ ἢ
Σαρδίων ἀκρόπολιν ,
ὑπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν βασι-
λέως ἀλῶναι , σαρδούσης

CCc

τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἐπαλιόρου Σαρδείοις Κύρου, καὶ εἰδὼν αὐτῷ εἰς ἄλωσιν τῆς πόλεως ὁρῶνται, ἐν πολλὰς τῶν δὲ ἐλῶν, μὴ ἀδροισθὲν τὸ συμμαχεῖν αὐτῆς τῇ Κροίσῳ, διαλύσιν αὐτῷ τὴν στρατὸν, τότε τὴν παρδύονον ταύτην εἶχε λόγος πρὸς Κροίσον, ὅτι σιωπῶντος τῇ Κύρου, εἰ χιτρόμους Περσῶν ἔξει γυναικαὶ αὐτῶν, χιτὴν δὲ ἔχραν, μηδὲν δὲ φυλάσσοντες δι' ἐχρότητα τῶν χρυμῶν εἰσέλθοντες ἀπὸ τῶν πολλοῦν, σωσρῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων πινῶν θυμῶν. τὴν μὲν τοι Κύρου μὴ ἐμπιδοῦσαι αὐτῇ τὴν ἰσχύον.

ΠΕΡΙ ΧΕΙΛΩΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κγ.

Κλεώνυμος ὁ Λακεδαιμόνιος βασιλεὺς ἦρξεν αὐτῶν, καὶ πολλὰ κατόρθωσάντων Λακεδαιμονίοις, ἐγὼν καὶ Χειλωνίδα, προσέειπεν αὐτῇ χιτὴν γῆρας. ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιπταγμένη τῷ Κλεωνύμῳ, καὶ τὴν ἑρσέα ἐκ ἡρέμα φέρωντες, τῇ μὲν κατὰ λόγον. πᾶσα δὲ ὄνεικετο

Cræsi filia Nanide. Cum enim Sardes obsideret Cyrus, neque ulla spes capiendæ urbis adfulgeret, vehementerque timeret, ne ab auxiliariis suis dissolveretur: tunc sanè puellam hanc curiosè adeò cum Cyro de proditiōe peripigisse, ut si quidem juxta Persarum ritum se vellet uxorem, custode nullo in suprema arcis parte præsente, per ipsam loci munitionem hostes intromitteret, unà cum quibusdam aliis, quarum opera in hac re velit uti. Verùm Cyrum pactis non stetit.

DE CHILONIDE.

CAP. XXIII.

Cleonymus Lacedæmonius regii generis adolescens, & qui multa præclara facinora apud Spartanos designaverat, uxorem duxit Chilonidem genere sibi cognatam. Quam cum vehementer contineret, impatienterque amaret, ab ea despectus est: tota autem teneba-

tur amore Acrotati filij regis. Etenim adolescens is palam eam deperibat, ut omnibus in ore esset eorum consuetudo. Quam rem gravatè ferens Cleonymus, & qui alias Lacedæmoniorum mores non probaret, ad Pyrrhum abiit in Epirum, ipsūque persuader ut aggrediatur Peloponnesum: futurum enim ut si acriter bellum urgeant, facile urbes in eo expugnent. Dixit etiam rem sibi præmeditaram esse, ut & victus bellici certa ratio ei sit adfutura.

Ἀκροτάτῳ τῷ τοῦ βασιλέως υἱῷ. καὶ γὰρ μὲν ἐκείνου αὐτῆς ἀφαιρῶν ὑπεκρίετο, ὡς πάντα ἀνέστημα ἔχειν καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ. δι' ὃ καὶ τὸν δυσαναγκάστως ὁ Κλεόνυμος, καὶ ἄλλως ἢ ἔκ ἀποκοῦ μόνον τοῖς Λακεδαιμονίοις ἡδύσιον, ἐπειραιώδην πρὸς Πύρρον εἰς Ἡπείρου, καὶ αὐτὸν ἀνὰ πῖδιν ἐξέειπεν ὅτι Πελοποννήσου. ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῶς ἀφαιρῶν πολλόμεν, ῥαθὺς ἀποπολιορκήσουντες καὶ ἐν αὐτοῖς πόλιν. ἔφη ὅτι καὶ τῷ πῖδι περὶ ἐργάζεσθαι, ὡς καὶ εἰσὶν ἐγγυεῖναι ποὶ τῶν πολεμίων.

DE HIPPARINO.

ΠΕΡΙ ἹΠΠΑΡΙΝΟΥ.

CAP. XXVI.

ΚΕΦ. ΙΔ.

Hipparinus Syracusiorum tyrannus in amorem incidit valdè pulchri pueri nomine Achæi. Eum itaque pollicitationibus multis inductum persuadet, felicetâ paternâ domo, secum cohabitare. Progressu autem temporis, cū hostium incussio in quasdam subjectas sibi regiones fuisset annunciata, oporteretque eum ob id ce-

Ιππαῖνος ὁ Συρακοσίων τύραννος εἰς ὀπίδυμίαν ἀφίκετο πάνυ χαλὸν παιδὸς Ἀχαιοῦ ἀπὸ ὄνομα. τῷ τὸν ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγρόντων, πείθει τὴν οἰκίαν ἀπολιπόντα, σὺν αὐτῷ μένειν. χρόνῳ δὲ περὶ ὄντων, ὡς πολεμίων περὶ ἐφοδὸς περὶ ἡγέλην πρὸς τὴν ὑπὸ ἐκείνου κατεχομένην χώραν, καὶ ἔδει χεῖρ τάχιστα

βοηθεῖν, ἐξορμῶν ὁ Ἰππαῖ-
 ρος, παρεκάλειτο τὸ παι-
 δι, εἰ πρὸς τὴν αὐλὴν βιά-
 ζοιτο, κατακλίνειν αὐτὸν τῇ
 ᾠδῇ, ὡς ἐτύγχανεν αὐτῷ
 καχαρισμένῳ. καὶ ἐπειδὴ
 συμβαλὼν τοῖς πολέμοις,
 καὶ κέρλῳ αὐτὸς εἴλεν, ὅτι
 πολὺ οἶνον ἐτράπετο καὶ
 στυγερόν. ἐκχερόμενῳ δὲ
 ὑπὸ μέθης καὶ πόθου παιδὸς,
 ἀφίππιδαν εἰς τὰς Συρα-
 κῆσας, καὶ παρεμβόμην ὅτι
 τὴν οἰκίαν ἐνθα τὸ παιδί πα-
 रेκαλάσαστο μένειν, ὅς μὲν
 ὡς, ἐκ ἐδήλου. θεῖα λίζων
 δὲ τῇ φωνῇ, τὸν Ἀχαιὸν
 ἔφησεν ἀπεκτονηκέναι. ὁ δὲ
 παῖς διαγανακτήσας, σκότους
 ὄντος, παῖει καίαν τὴν Ἰπ-
 παρίνον. ὁ δὲ τρεῖς ἡμέρας
 ἐπιβίβας, καὶ οὐ φόνε τὸν
 Ἀχαιὸν ἀπολύσας, ἐπε-
 λάθησεν.

ΠΕΡΙ ΦΑΥΛΟΥ.

ΚΕΦ. κς.

Ἰσορεῖ καὶ Φύλαρχος.

Φ ἄλλῳ δὲ πύσαντος,
 ἡρώδης τῆς Ἀείωντος
 γυναικὸς, ὅς οἱ παῖων φρεσά-
 της ὡς τῷ διαπυμπόμῳ

lerrimè ferre auxilium, Hip-
 parinus alacri quidem animo
 abiit, puero autem præcepit
 ut si quis intra aulam vim ei
 inferre pararet, eum ense oc-
 cideret, quem ea gratia ei
 donaverat. Postea autem ubi
 cum hostibus congressus, ro-
 bore suo eos sustulisset, multo
 vino inebriatus, Veneris ad-
 petens factus est. Quare præ
 ebrietate ac desiderio pueri
 penitus ardens eques ad Syra-
 cusas rediit, ingressusque do-
 mum, ubi puerum ipse ma-
 nere iusserat, quisnam esset
 non indicabat: Thessalica au-
 tem simulatâ voce Achæum
 adoriebatur. Puer ergo in-
 dignatus, proprium herum
 Hipparinum in tenebris ferit:
 qui triduo quidem supervi-
 xit, & ubi Achæum à cæde
 sua immunem declarasset, &
 vita decessit.

DE PHAYLLO.

CAP. XXV.

Scribit & Phylarchus.

P Hayllus tyrannus Aristo-
 nis Oetæorum præfecti
 uxorem amavit. Itaque per
 internuntium auri & argenti

wim magnam se daturum pol-
licebatur , jussitque dicere
quacunque saltem indigeret
re , nihil enim frustra à se
eam petituram esse. Illa ergo
multo desiderio monilis te-
nebatur , illius scilicet quod
in templo Minervæ providæ
suspensum erat , quod Ery-
phyles fuisse ferebatur , ve-
hementérque se dignam vi-
deri cupiebat , quæ hoc mu-
nus ab eo acciperet. Quare
Phayllus , detractis reliquis
ex Delphis oblationibus , au-
fert etiam monile , idque in
domum Aristonis delatum ,
aliquandiu quidem gestabat
ejus uxor valdè gloriabunda:
non longè verò postea casus
accidit consimilis planè illis
quæ de Eriphyle narrantur.
Minor enim natus filius ejus
furore correptus , domum
incendit , matrémque simul
cum plurimis opibus exus-
sit.

πρὸς αὐτὴν , χρυσὸν τε πο-
λυὸν καὶ ἄγρυον ἐπαγγέλ-
λετο δώσειν· εἴτε τίνος
ἄλλου δώσειν , φερέειν ἐ-
κίλευν , ὡς ἔχ' ἀμαρτη-
σμένῳ. τὴν δ' ἄρα πο-
λὺς εἶχε πόδος ὄρμον , τῷ
πότι κημένον ἐν τῷ τῆς
θεογονίας Ἀθίνας ἱερῷ , ὅν
εἶχε λόγος Εὐρυφύλης γε-
γονέναι , ἥξια τε ταύτης
τῆς δωρεᾶς τυχεῖν. θαύλα-
λθ' οὐδὲ τίς τι ἄλλα κερ-
ταπύρων ἐκ Δελφῶν , αἰα-
δύματα , ἀναρῆται καὶ τῷ
ὄρμον. ἐπὶ δὲ διεκομίσθη
εἰς οἶκον τὸν Λείωνος ,
χρὸνον μὲν πνα ἐφόρει αὐ-
τὸν ἡ γυνή , μάλα φεί-
πυτος ἴσα. μὲν δὲ ταῦτα ,
περαπλησίον αὐτῇ πᾶσι
σωείῃ τῷ φερέειν τὴν Εὐ-
ρύλλῳ γρομένον. ὁ γὰρ
νεώτερος τῷ ὕπνῳ αὐτῆς
μανοῖς , τὴν οἰκίαν ὑφῆ-
ψε , καὶ τὴν τε μητέρα καὶ
τὰ πολλὰ τῶν κτημάτων κερ-
τίφραξε.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΙΑΤΗΣ.

DE APRIMATE.

Κ Ε Φ. κς.

CAP XXVI.

Ἰσορῆ Εὐφορίων Θρακί.

Scribit Euphorion ad Thracem.

Ε'Ν Λέσβῳ παιδὸς Ἀ-
 πριάτης Τράμβηλῳ ὁ
 Τελαμῶν ἐραδίης, πολ-
 λὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ φρουρα-
 γέσθαι τὸ κόριον. ὥς δ' ἐκείνη
 ἔπαυεν ἐραδίης, ἐνενοήθη τῷ
 δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγέσθαι
 αὐτῆς. πορδομένῳ οὐδ' ὅ-
 τε σὺ διερχομένη δίδῃς ὅτι π-
 ῆς πατρῶων χωρίων, ὃ πλη-
 σίον τῷ δολάῳ ἐκείτο, λο-
 γήσας εἶλεν. ὥς δ' ἐκείνη
 πολὺ μάλλον ἀπεμάχετο πε-
 ρὶ τῆς πατρῷας, ὁρμηθεὶς
 Τράμβηλῳ, ἔρριπεν αὐ-
 τῇ εἰς τὴν θάλασσαν. ἐπύ-
 χανεν δὲ ἀρχιερέως ἕσπε-
 ρος καὶ ἡ μὲν ἄρα ὕπνος ἀπολό-
 λαι· πνέες μὲν τοὶ ἔφασαν,
 διωκομένῳ αὐτῇ ῥίψαι.
 Τράμβηλον δὲ ἔτι πολὺ με-
 τίπτετα, ἥ τις ἐλάμβανεν ἐν
 δεῶν. ἐπεὶ δὲ γὰρ Ἀχιλλεύς
 ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν
 ὑποπεμύμενῳ ἤγαγτο, οὐ-
 τῷ ἐπαρμένῳ αὐτὸν ἦν
 ἐγχεῖν βοηδὸν, σωίσαι
 αὐτῷ. ἐνθα δὲ πληγὴς

T Rambelus Thelamonis
 filius Apriates puellæ in
 Lesbo amore captus, multa
 faciebat, quò puellam ille-
 ctaret. Verùm cùm illa nihi-
 lo mitior fieret, meditaba-
 tur dolo ac fraude eam cir-
 cumvenire. Euntem itaque
 aliquando unà cum ancillis in
 paternum rus puto, non pro-
 cul à mari situm, ex insidiis
 adortus deprehendit, & cùm
 illa multò magis pro virgini-
 tate sua tutanda obluçtaretur,
 iratus Trambelus projecit
 eam in altum valdè tum exi-
 stens mare, & sic quidem in-
 teriit illa. Quanquam alij
 scripserint eam ob persecu-
 tionem Trambeli seipsam
 præcipitasse. Porro Trambe-
 lum non longè pòst ultio quo-
 que deorum sequuta est. Cùm
 enim Achilles multam ex
 Lesbo prædam partam ab-
 duceret, ille ab indigenis ad
 auxilium ferendum inductus,
 contra Achillem se opposuit.
 Vbi sanè in pectore vulnera-

tus statim concidit. Admiratus autem robur ejus Achilles spirantem adhuc interrogavit, quis & unde esset? cūmq; cognovisset eum Telamonis esse filium, in multo luctu ei tumultum effodit, qui adhuc hodie Heroum Trambeli adpellatur.

DE ALCINOË.

CAP. XXVII.

Scribit & Macro in execrationibus.

Circumfertur quoque de Alcinoë sermo, Polybi Corinthii filia fuit illa, uxor autem Amphilochoi Dryantis. Eam scilicet ob amorem Samii cujusdam hospitis Xanthi nomine insanivisse, atque id irata ei contigisse Minerva, quod à se mercede conductam mulierculam, artis texendi doctam Nicandram, quæ totum annum in ejus opere fuerat, postremum ædibus expulisset, neque integram mercedem persolvisset. Illam verò Minerva sæpius precibus invocata, ultionem petiisse ob injustam præmii privationem. Undè sanè in

εις τὴν εἶρηνα, ὅθεν ἤματι πῆσι. ἀγάμηνθ' δὲ τ' ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεύς, ὅτι π' ἔμπουν ἀνέκρινεν ὅς τις πλὴν, καὶ ὁποῖον. ἐπὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμωνίως ὄντα, πολλὰ κροτοδύρομηνθ', ὅτι τῆς ἡϊόνθ' ἡγήσατο ἡγήσατο. ὅθεν ἔπειτα ἡγήσατο Τελαμωνίως κροτοῦται.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΙΝΟΗΣ.

ΚΕΦ. κζ.

Ἰσορὴ Μοιρὰ ἐν ταῖς ἀφ᾽ αἵς.

Εἴχην δὲ λόγος καὶ Ἀλκινόου πλὴν Πολύβου ἢ τῆς Κορινθίου θυγατρὸς, ἡγῶμαι δὲ Ἀφιδόχου τῆς Δρύαντος, καὶ τὴν μὴν Ἀθηνᾶς ἐπαινεῖναι ξένου Σαμίου, καὶ δὲ αὐτῇ ὄνομα. ὅτι μισθὸν γὰρ αὐτῇ ἀγαγεμένην χρησάμενην γυναικα Νικάνδρῳ καὶ ἐργασασμένην ὡσαυτὸν, ὕστερον ὅτι τῇ οἰκίῳν ἐλάσσει, μὴ ἐντελέῃ τὸν μισθὸν ἀποδύσαν. πλὴν δὲ ἀφ᾽ αὐτῆς πολλὰ Ἀθηνᾶς, ἡγήσατο αὐτῇ αὐτῇ ἀφ᾽ αὐτῆς καὶ τῆς αἵας. ὅθεν εἰς το-

σὺτον τε μανίας ἐλθὼν, ὥς
 ἡ ἀπολιπεῖν οἶκον τὸ καὶ παῖ-
 δας ἦδη γαργότας, σιωπῇ
 πλεῖστα τε τῆς Χαλδῆς. γα-
 νομένῳ δ' ἔχῃ μύσον πόρον,
 ἔννοιαν λαβὼν ἢ εἰς γαστή-
 ρον, καὶ αὐπὶα πολλὰ τε δά-
 κρυα φέουσαι, καὶ ἀπαχθεῖν
 ὅτε μὲν ἀδρά κερύδιον, ὅτε
 ἢ τὴν παῖδα. τίλθ' ἢ πολ-
 λὰ τῇ Χαλδῇ παρηγορευόμενος,
 καὶ φασμένῃ γυναικὶ ἔξεν
 μὴ πρὸς μόνον, ῥίψαι ἐκ-
 τὴν εἰς θάλασσαν.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΤΗΣ.

ΚΕΦ. κη.

Ἰσορεῖ Εὐφορίων Ἀπολλο-
 δώρῳ, τὰ ἐξ ἧς Ἀπολλώ-
 νιος Ἀργοναυτικῶν α'.

Δ Ἰαφόρεως δὲ ἰσορεῖται
 περὶ Κυζίκου τοῦ Αἰ-
 νείου. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν εἴφα-
 σαν ἀμυστήριον λέγεισαν
 τὴν Πριάου, ἣ ὁ πατὴρ
 ἐμίγη πρὸς γάμον, μαχό-
 μενον ὑποδανεῖν πνέες δὲ
 πρὸς φάτις γήματα Κλεί-
 ταν, συκταλεῖν δ' ἄνοιαν
 τοῖς μὲν Ἰάσονι ὅτι δ' Ἀρ-
 γεὺς πλέυσιν, καὶ ἔτι πρὸς πόντον,

tantam insaniam inciderit, ut
 relictâ domo & filiis nuper
 genitis, nave abiret unâ cum
 Xantho. In medio autem cur-
 su cùm rem aliùs memoria
 repeteret, multas lachrymas
 profudisse, ac inclamasse
 nunc quidem juvenem domi
 maritum, nunc etiam natos.
 Ad finem verò Xantho multa
 promittente, ac se eam pro
 uxore habiturum spondente,
 illam nullis verbis placatam
 seipsam præcipitasse in mare.

D E C L I T E.

CAP. XXVIII.

*Scribit Euphorion Apollodoro,
 & Apollonius Argonau-
 ticōn quarto.*

D Iversimodè autem nar-
 ratur de Cyzico Æneæ
 filio. Aliqui enim dixerunt
 in concilianda sibi Larisa
 Piasii filia, quam pater ante
 nuptias adamarat, pugnan-
 tem obiisse. Aliqui autem
 cùm recens uxorem duxisset
 Cliten, congressum per igno-
 rantiam aiunt cum illis qui in
 Argo navi cum Iasone navi-
 gaverunt, atque sic interiisse,
 ac

ac omnibus ingens sui desiderium reliquisse, maximè autem ipsi Clitæ. Prostratum enim ipsum conspicata, amplexa est, ac vehementer lamentata, noctu verò clam ancillis, ab arbore quadam se suspendit.

πᾶσι μεγάλως ἀλγούντων πό-
δον ἐμβάλλειν, ἐξόχως δὲ
τῇ κλείτῃ. ἰδοῦσα γὰρ αὐτὸν
ἐρρίμμενον, πεισθεῖσα, καὶ
πολλὰ κλυτὸν ὄρατο. νύκ-
τωρ δὲ λαβοῦσα ταῖς περὶ-
παινίδας, ἀπὸ πνεύματος
δρῦς ἀνέστησιν.

DE DAPHNIDE.

CAP. XXIX.

*Scribit Timæus de rebus Sicu-
lis.*

IN Sicilia Daphnis Mer-
curii filius fistulicen bo-
nus, sed deformi specie præ-
ditus erat. Is in frequentiam
hominum non veniebat, ve-
rùm circa Ætnam boum pa-
stor & hyemis & æstatis tem-
pore in agro pernoctabat.
Hujus amore aiunt Echenai-
dem nympham captam, in-
junxisse ei ne cuiquam mulie-
ri se adplicaret. Si enim non
obediret, futurum ut oculis
privetur. Ille itaque aliquan-
diu fortiter restitit, quamvis
à plurimis vehementer impe-
teretur. Postremum autem
unà ex Siculis reginis multo
vino eum inficiens, in concu-

ΠΕΡΙ ΔΑΦΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κθ.

Ἰσορῆς Τίμαιος Σικελι-
κοῖς.

EN Σικελίᾳ ᾧ, Δάφνις
Ἑρμοῦ παῖς ἐπρόετο,
σύειγε δὴ τε δεξιῶς χεῖρας
αὐτοῦ, καὶ τὴν ἰδίαν ἐκτρέφει.
ἔτι γὰρ εἰς πρὶν πολλὰ ὄμιλον
ἀνδρῶν, καὶ κατὰ βουκολῶν
καὶ κατὰ Αἰτνῶν χεῖρας αὐτοῦ
καὶ δούλους, ἡγεαυτοῦ. τῶτον λέ-
γουσιν Ἐχηνάϊδα νύμφην ἐ-
ραδίᾳ, παρεκκελεύσασθαι
αὐτῷ γυναικὶ μὴ πησιάζειν.
μὴ πειδομένη γὰρ αὐτῷ, συμβή-
σεται ταῖς ὁφείλεις ἀποβαλεῖν.
δὲ, χεῖρας αὐτοῦ πνῆ καρτε-
ρῶς ἀντίχεν, καὶ πρὶν ἐκ
ὀλίγων ὀπμινομένων αὐτῷ.
ἔπειτα ᾧ μίαν τῇ καὶ Σικελί-
αν βασιλίδων οἶνον πολλὰ
δολασαμένη αὐτὸν, ἡγεαυτοῦ

DD d

εἰς ἐπιθυρίαν αὐτῷ μυλῶαι.
καὶ ἔτ' ἐν τῷ δὲ, ὁμοίως
δαμύρα τῷ Θρακί, δι'
ἀφροσύνης ἐπιπύρετο.

piscentiam induxit, ut cum
ea commisceretur : atque ab
hoc tempore ille simili modo,
quo Thrax Thamyras, per
insipientiam oculis caruit.

ΠΕΡΙ ΚΕΛΤΙΝΗΣ.

DE CELTINE.

ΚΕΦ. Α.

CAP. XXX.

Λέγεται δὲ καὶ Ἡρα-
κλῆς ὅτι ἀπ' Ερυ-
θίας τῆς Γηρυόνης βῦς ἤγα-
γῃ, ἀλώμενον διὰ τῆς
Κελτῶν χώρας, ἀφικέσθαι
ἐξ Βρεταννόν. τῷ δὲ
ἄρα ὑπαίχτειν θυγατέρα,
Κελτίνην ὄνομα. ταύτην δὲ
ἐραδεῖσαν τῷ Ηρακλείῳ,
κατακρύψαι τὰς βοῦς, μὴ
δίλιν τε ὑποδυῖναι, εἰ μὴ
περιτερον αὐτῇ μυλῶναι.
τὸν δὲ Ηρακλῆα, τὸ μὲν
ποι καὶ τὰς βοῦς ἐπιγόμε-
νον ἀνασώσασθαι, πολὺ μάλ-
λον τὸ πάλλ' ἐκπλαγῆναι
τῆς κήρης, συγγυῖναι αὐ-
τῇ. καὶ αὐτοῖς χεῖρας ἐπιή-
κοντ' ἡμέτεροι παῖδες Κελτὸν, ἀφ' ὧν δὲ Κελτοὶ περιση-
ρεῖσθαι.

Referunt Herculem cum
ab Erythia Gerionis bo-
ves abduceret, per Celtarum
regionem penetrasse ac per-
venisse ad Britannum, cui
filia fuerit Celtine adpellata.
Eam autem Herculis amore
incensam, occultasse illi bo-
ves, neque reddere voluisse,
nisi prius cum ea coiret. Her-
culem autem boves suas re-
cipere cupidum, multo verò
magis puellæ formâ concita-
tum, cum ea coivisse, na-
tūmque eis post temporis
revolutionem filium nomine
Celtum, à quo sanè postea
Celtæ sunt appellati.

DE DIMOETA. ΠΕΡΙ ΔΙΜΟΙΤΟΥ.

C A P. XXXI.

K E Φ. λα.

Scribit etiam Phylarchus.

Ἰσθρῆ φύλαρχος.

Fertur de Dimœta quoque, cum ambiisse quidem Trœzenis fratris filiam Evopin : cùm autem perciperet ipsam ob vehementem amorem cum fratre rem habere, indicasse id Trœzeni. Illam ergo ob timorem & pudorem seipsam suspendisse, multa mala priùs imprecatam ei qui hujus calamitatis sibi fuisset causa. Unde sanè non multo tempore pòst Dimœten in mulierculam quandam incidisse specie valdè pulchram, quæ à marinis fluctibus erat ejecta, atque cum ea cupidè penitus congressum esse. Cujus corpus cùm ob longum situm marcesceret, ingentem ei tumulum extruxisse. atque cùm ne sic quidem remitteret dolor, insuper seipsum maculasse.

ΛΕΐται δὲ καὶ Διμοί-
τῶν, ἀμύσπαται μὲν
Τροίζηνον τ' ἀδελφῷ θυ-
γατέρα Εὐώπην. αἰδανόμε-
νον δὲ σιωπῶσαν αὐτῷ διὰ
σφοδρὸν ἔρωτα τ' ἀδελφῷ
δηλώσει τῷ Τροίζηνῳ. ὃ δὲ
διὰ τὸ δέειν καὶ αἰχμύλῳ,
ἀναρτῶσαι αὐτῷ, πολλὰ πρὸς-
πρὸν λυπηρὰ καταρρασαμέ-
νῳ τῷ αἰτίῳ ὃ συμφορᾷς.
ἐνθα δὲ ὁ Διμοίτῳ μετ' ἑ
πολυὸν χρόνον ἐπιτυχεῖν γυ-
ναικὶ μάλα καλῇ τῷ ὄψιν
ὑπὸ τῆς κωμάτων ἐλθεῖν ἡ-
μένην. καὶ αὐτῆς εἰς ἐπιθυ-
μίαν ἐλθόντα, σιωπῶσαι.
ὥς δὲ ἦδη ἐπεδίδεν τὸ σῶμα
διὰ μῆκος χρόνον, χῶσαι
αὐτῇ μέγαν τάφον, καὶ
οὕτως μὲν ἀνιέμενον ὅτι
πάσους, ἐπι κατασφάζει αὐ-
τὴν.

DDd ij

ΠΕΡΙ' ΑΝΘΙΠΠΗΣ.

DE ANTHIPPE.

ΚΕΦ. ΛΒ.

CAP. XX.

Π Αρὰ δὲ Χάοσι μισρα-
κίσκε· τίς γάρ τ' αὖν
δοκίμων Αντίππης ἡράδην.
ταύτην ὑπολαβὼν πάση μηχανῇ,
πρίθι αὐτὴν συμμιγνύει.
ἡ δὲ ἄρα καὶ αὐτὴ, ἐκ ἐκ-
τός ῥ' ἔσθ' ὅς τις τ' παῖδα πό-
δε καὶ ἐκ τοῦδε λαμβάνοντις
τὺς αὐτῶν γονεῖς, ἐξέπιμ-
πλασαν τ' ἐπιδυμίαν· ἐορτῆς
δὲ ποτὶ τοῖς Χάοσι δημοτε-
λοὺς ἀγομένης, καὶ πάντων
εὐωχυμένων, ὑποσκεδαζέν-
τις εἰς πνεύρου δρυμὸν κατέβη-
δυσαν. ἐν τῇ δὲ ἄρα τῷ βα-
σιλείῳ υἱὸς Κίχυρος Πάρδα-
λιν διώκων. ἦς στυγερὰ δει-
σῆς εἰς ἐκκλινόν τὸν δρυμὸν,
ἀφίησιν ἐπ' αὐτῷ τὸν ἄ-
κοντα, καὶ τῆς μὲν ἀμύρτανει,
πυγχαίῃ δὲ τ' παιδός. ὑπολα-
βὼν δὲ τὸ θειὸν καταβέβλη-
κίμαι, ἐγγυτίεσσιν τὸν ἵππον
προσλαμβάνει. καὶ καταμαδὼν
τὸ μέγα κίον ὅθι τῷ τραύμα-
τος τ' παιδὸς ἔχον τὴν χεῖρα,
ἐκ τὸς τε φρενῶν ἐκρόετο, καὶ
παιδινηθεὶς, ἀπολιπνύει τῷ
ἵππῳ εἰς χωρεῖον ἀπὸ κρημνον
καὶ πετρῶδες. ἔρκε δὲ, ὅ μ'

A Pud Chaones adoles-
cens quidem primæ
nobilitatis, Anthippen ama-
vit, quam omni arte circum-
veniens, persuadere conatus
est sibi commisceri. Neque
verò ipsa exors erat penitus
erga adolescentem amoris.
Quare clam parentibus con-
cupiscentias suas simul exple-
verunt: festivitatem autem
aliquando publicam Chaoni-
bus agentibus, omnibusque
convivantibus, digressi, in
sylvam quandam pervene-
runt. Et tum fortè fortunâ
regis filius Cichyrus Parda-
lim fugientem in eam usque
sylvam persequens, jaculum
in eam immittit, atque ab
ea quidem aberrat, impetis
autem puellam. Opinatus au-
tem se in feram esse jacula-
tum, equum propius adigit,
& cùm videret adolescentem
in vulnere puellæ manus ha-
bentem, amens factus est, ac
vertigine affectus, ab equo
in præruptum ac petrosum
locum delapsus est, ubi sanè

interiit. Chaones autem in honorem regis eundem locum muro cinxerunt, & civitatem Cichyrum adpellarunt. Quidam autem sylvam hanc Echiones esse Epiri filiae aiunt, quæ ex Bœotia digressa unâ cum Harmonia & Cadmo abierit, ac Penthei reliquias secum deferens, juxta sylvam hanc expiravit, ac sepulta sit: propterea terram etiam ipsam Epirum ab illa nominatam.

DE ASSAONE.

CAP. XXXIII.

Scribit Xanthus in Lydiacis, & Neanthus libro II. & Simmias Rhodius.

DIversimodè multi narrant de Niobe quoque. Non enim Tantali filiam ipsam faciunt, sed Assaonis, uxorem verò Philotti. In contentionem autem venisse aiunt cum Latona ob pulchritudinem filiorum, eâque causâ ultionem hanc ab ipsa passam esse. Maritum quidem ejus Philottum in venatione dilaniatum esse; Assaonem verò filiae amore correptum,

ἐπιδησίῃ. οἱ δὲ Χάονες, πᾶ-
μῶντες τὴ βασιλέα, καὶ τὸ αὐ-
τὸ τὸν τείχεσσι περιβάλλοντο,
καὶ τὴ πόλιν ἐκάλεισαν Κίχου-
ρον. φασὶ δὲ πρὶν τὸ δρυμὸν
ὀκνεῖν (τὴν), τὸ ἔχονθ' ἀν-
ταγὰς Ἡπίρου, ὡς μετανα-
στῆσαν ἐκ Βοιωτίας, βαδίζον-
τες Ἀρμονίας καὶ Κάδμου,
φερόμενοι τὰ Πενθείως λεί-
ψαντα. ὑποδαμοῦσαν δὲ, περὶ
τὸ δρυμὸν τόνδε, ταφῆναι. διὸ
καὶ τὴν γῆν Ἡπειρον ἀπὸ
ταύτης ὀνομαδῆναι.

ΠΕΡΙ ΑΣΣΑΟΝΟΣ.

Κ Ε Φ. λζ.

Ἰσορέϊ Σάδης Λυδιακοῖς, καὶ
Νέανδος Ε. καὶ Σιμμίας
ὁ Ρ' ὁ δ' Θ.

ΔΙαφύρεται δὲ καὶ τοῖς
πολλοῖς ἰσορεῖται καὶ
τὰ Νιόβης. καὶ γὰρ Ταντάλη
φασὶν αὐτὴν ἡρώεσθαι, ἀλλ'
Ἀσάονθ' ἢ θυγατέρα, φι-
λότῃ δὲ γυναικί. εἰς ἔειν
δὲ ἀφικομένην λητοῖ περὶ
καλλιτεχνίας, ὑπερχεῖν τῇ-
σιν ποιάδε, τὸν μὲν φίλδι-
τον, ἐν κυνηγίᾳ διαφθα-
ρῶντα τὸν δὲ Ἀσάονα τῇ
θυγατρὶ πύθω χόδονον,

D Dd iij

αὐτὴν αὐτῷ γήμαδι. μὴ ἐδιδύσης δὲ τῆς Νιόβης, τὲς παῖδας αὐτῆς εἰς ὕμνῳ χελεύσαντα, καταφῆσαι. καὶ τὴν μὲν διὰ ταύτην τὴν συμφορὰν, ἀπὸ πέτραι ὑψηλοτάτης αὐτὴν ῥίψαι. ἐννοίαν δὲ λαβόντα ὅτι σφετέρῃν ἀμαρτημάτων, διαχρήσασθαι ἢ Ἀσάονα ἑαυτὸν.

eam in uxorem cupivisse: quod cū recusaret Niobe, illum vocatos in convivium pueros ejus exussisse. Et Nioben quidem ob hanc calamitatem ab altissima rupe seipsam præcipitem dedisse: Afæonem verò facinora sua in memoriam revocantem se interfecisse.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΥΘΟΥ.

DE CORYTHO.

ΚΕΦ. ΛΔ.

CAP. XXXIV.

Ἰσορεῖ Ἑλληνικὸς Τρωϊκῶν
καὶ Κεφάλων ὁ Γεργίσιος.

*Scribit Hellenicus in Troicis,
et Cephalon Gergisius.*

ΕΚ Δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου, πᾶς ἐγένετο Κόρυθος. ἔτ' ὀπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, Ἑλένης ἠγάσθη. καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα πιλοφρόνως ὑπεδέχτο. ὡς δὲ ἴδεν ἡράπετο. φωχέσας δὲ αὐτὸν ὁ πατήρ, ἀνῆλθεν. Νικάνδρος μὲν τοι τὸν Κόρυθον, ἐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γινώσκειν, λέγων ἐν τέτοις.

Ἡ εἰαί' ἐν αἰδέο καποίχον
μόνε Κορύθιο

ΕX Oenone & Alexandro puer natus est Corythus. Is auxiliarius in Ilium profectus, Helenam amare coepit, atque illa ipsum vicissim valdè amanter amplexa est: Erat enim formâ pulcherrimus. Deprehensum autem ipsum pater occidit. Nicanter sanè Corythum non Oenones, sed Helenes & Alexandri filium his versibus dicit:

*Hic tumulus Corythi nuper
qui missus ad ortum*

Est, patrium obscuris thalamum fœdare hymeneis.

Aufus amore Helenes, gemitus qua est ante bubulco.

Ὅντι καὶ ἀπαγοῖσιν ὑποδμηθεῖς ὑμεναίοις,

Ταυθαεῖς αἰν' ἀχέουσα κελὸν γόνον ἤρατο βύτιω.

DE EULIMENE.

ΠΕΡΙ ΕΥΛΙΜΕΝΗΣ.

CAP. XXXV.

ΚΕΦ. ΛΕ.

Scribit Asclepiades Myrleanus in Bithynicis libro primo.

Ἰσορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, Βιδυνιακῶν ᾤ.

IN Creta Lycastus Cydonis filiam deperibat Eulimenen, jam tum Aptero Cretensium principi à parente desponsatam: cum hac igitur clàm rem habebat Lycastus. Cùm autem quædam ex Cretensibus urbibus adversùm Cydonem insurgerent, ac eum vehementer urgerent, mittit ad Numen legatos, qui percunctentur quid faciendum esset, ut hostibus superior evaderet. Et responsum accepit, Immolandam esse virginem Heroibus patriis. Accepto ergo oraculo sortiebatur Cydon de virginibus omnibus, & fortunâ sic ferente, obtingit filia. Lycastus autem illi timens, indicat ejus corruptio-

Ε'Ν δὲ Κρήτῃ ἡράδῃ Λύκασθ· τῆς Κύδωνθ· θυγατρὸς Εὐλιμίνης, ὡς ὁ πατὴρ Ἀπτερω κελὸν μολόγητο, παρ' ἧς ὅντι τότε Κρητῶν ταύτῃ κρύφα σωθὲν ἐλελήθει. ὥς δὲ ἦν Κρητικῶν πινες πόλεων ἐπισωώεσσαν Κύδωνι, καὶ πολὺ πείησαν, πῦμπαι τὰς πώσομένους εἰς θεοῦ, ὃ, πὰ ποιῶν κελήσῃν ἦν πολυμίων. καὶ αὐτῷ διαπίζε-ται, τοῖς ἐνχωρίοις ἤρασι σφαγῆσαι παρθένον. ἀκούσας δὲ τοῦ χρησμείου Κύδων, διελήλυτο καὶ παρθένοισι πάσας. καὶ κατ' αἰμαῖνα, ὃ θυγάτης πυγχαῖν. Λύκασθ· δὲ δέισας πεί-αὐτῆς, μίλῳσι τὴν φθι-

εὐν, καὶ ὅς ἐκ πολλοῦ χρό-
 νος σμυεῖν αὐτῇ. ὁ δὲ πο-
 λὺς ὄμιλος, πολὺ μᾶλλον
 ἐδιχρίεα αὐτῷ πεδιᾶσαι. ἐ-
 πεὶ δὲ ἐσφαγιάσθη, ὁ
 Κύδων τὸν ἱερέα καλᾶει,
 αὐτῆς διατιμῆν τὸ ἐπομ-
 φάλιον· καὶ ὕτως ἄρῃεν
 ἔγκυτος. Ἀπτερος δὲ οὐδὲ
 ὑπὸ Λυκάστου δεινὰ πιπον-
 δέναι, λοχίσας αὐτὸν αὐεῖ-
 λε, καὶ διὰ πάντων πλὴν
 αὐτῶν ἔφυγε πρὸς Χάνθον
 εἰς Τέρμερα.

nem, & quòd multo jam
 tempore cum ea coiverit.
 Plurimus verò populi cœtus
 eò ampliùs justum censebat
 eam mori. Postquam ergo
 maçtata est, jubet Cydon
 sacrificum discindere eam cir-
 ca umbilicum; atque ita in-
 venta est prægnaus. Quare
 Apterus Lycastum grave fa-
 cinus in se commississe ratus,
 ex insidiis adortus eum occi-
 dit, eamque ob causam ad
 Xanthum, in Termëra aufu-
 git.

ΠΕΡΙ' ΑΡΓΑΝΘΩΝΗΣ.

DE ARGANTHONA.

ΚΕΦ. ΛΣ.

CAP. XXXVI.

Α Εἴπετο δὲ καὶ Ρῆσον,
 ὅτιν ἐς Τροίαν ὀπί-
 κτερον ἐλθεῖν, ὅτι πολλῶν
 γλῶ ἵεναι, πρὸς ἀνδρῶν
 τε καὶ θαμνὸν ὀπιπέντα.
 ἔνθα δὲ καὶ εἰς Κίον ἀφι-
 κέσθαι κατὰ Κλέος γυναι-
 κὸς καλῆς, Ἀργανθῶνῃ αὐ-
 τῇ ὄνομα. αὐτῇ πλὴν μὲν
 κατ' ὀϊκον διαίταν καὶ μο-
 νῶ ἀπεσυγῆ, ἀδρῶισα-
 μένῃ δὲ κυῶας πολλοῦς
 ἐθήρδων, ἢ μᾶλα πνύ-

D Icitur & Rhesium prius-
 quàm ad Trojam auxi-
 liarius proficisceretur, mul-
 tam terram peragrasse, sub-
 jugasseque, ac vectigalem
 sibi reddidisse. Unde & ad
 Cium pervenerit, ad famam
 mulierculæ illeçtus pulcher-
 rimæ, cui nomen Argantho-
 ne. Atque hæc quidem do-
 mesticum victum ac habita-
 tionem perosa, canibus coa-
 cervatis venabatur, nullius
 hominis familiaritate valde
 gavisæ.

gavisa. Cum igitur in eam regionem venisset Rhesus, per vim quidem nihil in eam commisit: Dixit autem se cum ea in venationem exire velle. Nam se quoque velut illam, frequentiam ac conversationem hominum odio habere. Illa ergo vera dicere eum putans sermonem ejus adprobavit. Ac temporis progressu in multum amorem devenit ipsius Rhesi: & primum quidem verecundia prohibente, se tacite continebat: sed ubi invalesceret affectus, ausa est interpellare ipsum, atque sic volens eam sibi ille duxit uxorem. Postea verò, bello Trojanis instante, miserunt eum reges auxilium. Verùm Arganthona, sive amore ejus nimio, sive quòd aliàs cognovisset, quid de eo esset futurum, eum proficisci vetabat. Rhesus autem, quanquam ejus familiaritate multum delectaretur, tamen nihil moratus ad Trojam abiit, ubi ad fluvium, qui usque in hunc diem Rhesus ab eo adpellatur, à Diomede sauciatus moritur. Arganthonem autem

προσιμένην. ἐλθὼν οὖν ὁ Ρῆσος εἰς τόνδε τ' ἔειπεν, βίβ' μ' αὐτὴν ἔκ' ἡμέρας. ἔφη δὲ λέγον αὐτῇ συγκαταστήν. καὶ αὐτὸς γὰρ ὁμοίως ἐκείνην τὴν ὥρην αὐθιγάς ὁμιλίαν ἐχθαίρειν. ἡ δὲ ταῦτα λέξαντ' ἐκείνους, ἐπὶ τῷ σκεπτικῷ αὐτὸν ἀληθῶς λέγων. χρόνῳ δὲ πολλοῦ διαγυρισμένῳ, εἰς πολὺν ἔρως αὐτὸν ἐκείνην τῷ Ρῆσῳ. καὶ τὸ μὲν ἔργον, ἡσυχάζειν αὐτῇ περὶ τοῦ ἔργου. ἐπεὶ δὲ δὲ σφοδρότερον ἐγένετο τὸ πάθος, ἀπὸ ὁλμῆσιν εἰς λόγους ἐλθὼν αὐτῇ, καὶ ἔπειτα ἐδέλωσεν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν γυναικῶς. ὕστερον δὲ πλεῖστον ἡμέρας τοῖς Τρωσὶ, μετῴσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπὶ κτείνον. ἡ δὲ Ἀργαίωνη, εἴτε καὶ δι' ἔρως ὅς πολλὸς ὑπὸ αὐτῇ, εἴτε καὶ ἄλλως καταμαρτυρομένη τὸ μίλλον, βαδίζειν αὐτὸν ἔκ' εἰς. Ρῆσος δὲ μαλακισθὲν ὅτι μόνῃ ἔκ' ὠφέλειαν, ἀλλὰ ἡλθὼν εἰς Τροίαν. καὶ μαρτυροῦν ὅτι περὶ τῷ νῦν ἀπ' ἐκείνῃ Ρῆσῳ κελευμένῳ πληγῆς ὑπὸ Διομήδῃ, ἀποδηήσας. ἡ δὲ

E E c

ὡς ἥ νύκτωρ πεδινηκότῳ ἄλφει,
 αὐτῆς ἀπεχόμενοι εἰς τὸ τό-
 πον, ἐνθα ἐμίγη ἀφ' αὐτὸν
 ἄλφει. καὶ πάλιν αὐτὸν ἀλω-
 μένη, Νημέα ἐβόα τ' ὄνομα
 τοῦ Ρήσιος· τίλθ' δέ, εἴτα
 καὶ ποταμῷ ἀδραμενέῃ διὰ
 λυπῶν, ἐξ ἀνδρώπων ἀπαλ-
 λάγη.

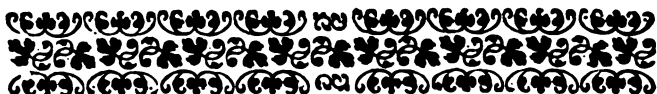
ejus morte cognitâ , rursus
 abiit in eum locum, ubi pri-
 mum cum ipso erat congres-
 sa, ibique divagata frequen-
 ter nomen Rhesi inclama-
 bat, ac tandem fluvium quo-
 que adgressa, ex mœrore è
 vivis sublata est.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

Μεταμορφώσεων συναγωγή.

A N T O N I N I
L I B E R A L I S
T R A N S F O R M A T I O N V M
S Y N A G O G E.

Guillielmo Xylandro Augustano Interprete.

A N T O N I N I A N T Ω N I N O Y

LIBERALIS

ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

Transformationum

Μεταμορφώσεων

SYNAGOGÆ.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

C T E S Y L L A.

Κ Τ Η Σ Υ Λ Λ Α.

C A P. I.

Κ Ε Φ. α.

Narrat Nicander Heteræmenæon tertio.

Ἰσσοῦ Νίκανδρ⊕ Ε'πι-
ροιμένων γ.

CTESYLLA Julide
Cei insulæ urbe na-
ta fuit, filia Alci-
damantis. Hanc cū Her-
mochares Atheniensis cho-
ream agere vidisset Rythiis
ad aram Apollinis Carthææ,
amore ejus est correptus. Ita-
que in malum inscripsit jura-
mentum, quo per Dianam
juraret virgo, se Hermocha-
ri Atheniensi nupturam: id
malum abjecit in fanum Dia-
næ, sublatumque id Ctesyl-
la legit, lectoque juramento,
præ pudore abjecit, neque
æquiore tulit animo quam

ΚΤΗΣΥΛΛΑ
ἐγρέτο Κεία τὸ
γρ⊕ ἐξ Ἰελίδος
Ἀλκιδάμαντ⊕ θυγάτηρ.
παύτῳ ἰδὼν Ε'ρμochaίης Ἀ-
δύωναι⊕ χορεύσαν Πυθίοις
⊕ τὸν βωμὸν ὅς Ἀ'πὸ λ-
λων⊕ ἐς Καρθαίαν, ἐπιθύ-
μησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας
μῦλον, ἔρριψεν ἐς τὸ ἱερεῖον
τ' Ἀρτίμίδος· ἢ δὲ αὐτίκα, καὶ
ἐνέγραψε ἐγρέα πρὸς τὸν θεόν
καὶ τ' Ἀρτίμίδος, ἢ μὲν γα-
ρηδύσας Ε'ρμochaίῃ Ἀ'θην-
ναίῃ· ἢ μὲν οὖν Κτῆσυλλα αὐ-
τὴν ἔρριψε τὸ μῦλον αὐτὴν αὐτῇ-
σιν καὶ χαλεπῶς ὠύοντι, οὐδ'·

E E c iij

περ ὅτε Κυδίππῳ Ακόντιος
 ἐξηπατήσεν. Ἐρμocha-
 ρὸς αὐτῷ πατρί, καὶ ἡ νεῖς τῇ γά-
 μῳ ὁ πατὴρ ὁ τῇ Κτησύλλης, καὶ
 ὤμοσεν τῇ Ἀπολλωνῶν τῇ δαφ-
 νῆς ἀλάμμος ἐπὶ δὲ διήλ-
 θεν ὁ τῇ Πυθίων ἡρόνος, Ἀλ-
 κιδάμας ἐκλαδόμενος τὸν
 ὄρκον, ὃν ὤμοσεν, ἐτίσθη συμ-
 φῶν καὶ τῇ θυγατρὶ καὶ ἡ παῖς
 ἔδυεν ἐν τῇ τῇ Ἀρτεμίδος ἐ-
 ρῇ, χαλεπῶς τῇ φέρον Ἐρμο-
 χαρὸς ὅτι τῇ τῇ διαμύ-
 λῃς, εἰσὶ δραμὴ εἰς τὸ Ἀρτε-
 μίσιον καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδῆσα
 καὶ θεῖον, ἡράδην καὶ συμ-
 μεμένη διὰ τῇ τροφῇ διαλα-
 βῆσα τῇ πατρί, νύχρον ἀπὶ
 παύσεν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ
 γάμος ἐπαχθῇ τῇ Ἐρμο-
 χαρὸς δ' ἡ Κτησύλλα, καὶ
 χαλεπῶς ἐν τῇ τόκῳ διατε-
 βῆσα, ἐπελεύθησα καὶ δύνω-
 να, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπέ-
 στατο τῇ ὄρκον καὶ τὸ μὲν σῶμα
 κομίσαντος, ἔφερον ὅπως
 κηδεύσων ἐν τῇ τῇ σφοδρῆς
 πλειᾶς ἐξέστη, καὶ τὸ σῶμα
 τῇ Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο.
 Χρομένη δ' Ἐρμochaρὸς ὁ
 θεὸς ἀπὶ τῇ ἰδρύσασθαι ἰερὸν
 καὶ τοῖς Ἰουλίταις ἐπὶ νύκτον Ἀφροδίτης Κτησύλλης ἔχουσι δὲ
 καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ δύουσι ἄχρι νύκτος Ἰουλίται μὲν Ἀφροδίτης,

Cydicpe ab Acontio dece-
 pta. Cæterum Hermochari
 petenti nuptias pactus est
 Alcidas, laurumque tan-
 gens Apollinem juravit. Ex-
 acto autem Pythiorum tem-
 pore, oblitus juramenti, fi-
 liam alteri despondit. Cum
 autem Ctesylla rem sacram
 faceret in fano Dianæ, re-
 pulsæ impatiens Hermocha-
 res eodem irrupit: & eo con-
 specto, Ctesylla divino im-
 pulsus amorem ejus concepit:
 réque cum nutrice composi-
 tā, noctu clam patre Athe-
 nas navigavit, nuptiarumque cum
 Hermochare sunt perfectæ.
 In partu autem Ctesylla ad-
 versâ usque valetudine, decessit,
 dei voluntate, propter patris
 perjurium. Cujus cadaver
 cum ad sepulturam efferre-
 tur, columba è Sandapila
 evolavit, corpusque mortuæ
 nusquam apparuit. Consulen-
 ti porro oraculum Hermo-
 chari, respondit deus, ut
 apud Iulitas templum pone-
 ret, sacrum Veneri Ctesyllæ.
 Ceis etiam oraculum datum
 est: hique etiamnum Veneri

sacrificant , Ctesyllam eam
appellantes , alij Ctesyllam
Hecaergam.

Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ
δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέρ-
γῳ.

MELEAGRIDES.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

CAP. II.

ΚΕ Φ. Γ.

Ἰσορῆϊ Νίκανδρῳ.

Nicander ibidem.

O Eneus Porthei F. Mar-
tis N. regnavit Caly-
done. Ex Althæa Thestii fi-
lia tulit filios , Meleagrum ,
Pherea , Agelaum , Toxeum ,
Clymenum , & Periphan-
tem : filias Gorgem , Curi-
medam , Deianiram , Me-
lanippam. Is cum primitias
frugum pro regione diis of-
ferret , oblitus fuit Dianæ.
Quæ irata , aprum immisit ,
qui & terram vastavit , &
multos interfecit. Idcirco
Meleager & Thestij filii vir-
tute præstantissimos è Græ-
cia conduxerunt , apri ejus
occidendi gratiâ : qui cum
convenissent , & aprum ne-
cassent, Meleager carnes ejus
distribuit , caput autem &
pellem sibi eximia præmii
loco servavit. Diana autem ,
ira ob cædem sacri apri au-
cta , rixam inter eos excita-
vit. Etenim Thestij filii ac

O Ἰνεὺς ὁ πορθείως τῇ
Ἀρῆως, ἐβασίλευσεν
ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐξήγοντο
αὐτῷ ἐξ Αλθαΐας τ' Θεσίς,
Μελέαργος, Φηρεὺς, Ἀγέ-
λεως, Τοξεύς, Κλύμενος,
Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόρ-
γη, Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα,
Μελανίππη. ἐπὶ δ' ἔδυεν
ἀπάρχαις ὑπὲρ τ' χάρας, ἐκ-
λανθάνετο τ' Ἀρτέμιδος αὖ-
τι καὶ μύων, ἐφορμᾷ σὺν
ἄρσιον, ὃς χατίφθηκε τὴν
γῆν, καὶ πολλὰς ἀπέκτεινεν.
ἐπὶ τα Μελέαργος, καὶ οἱ Θε-
σίς παῖδες σωήγεραι τὰς
ἀεισίας ἐν τ' Εἰλλάδος ὄπῃ
τὸν σὺν. οἱ δὲ ἀφικόμενοι,
κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Με-
λέαργος διανείμας τὰ κρέα
αὐτῶ τοῖς ἀρίστοις, ἔκφαλλον
καὶ τὸ δέος, ἐξώρῃ γάρας ἐαυ-
τῷ. Ἀπρὸς δὲ ἐπὶ τὴν
ιερόν σὺν ἔκτειναν, ἐπὶ μάλ-
λον ἐχολώδην, καὶ νεῖκος
ἐπέβλεπεν αὐτοῖς, οἱ γὰρ παῖ-

δες Θείης, καὶ οἱ ἄλλοι Κυ-
 ρῆτες ἀπὸνται τῷ Δέρις, φά-
 ρμοι μετεῖναι τὰ ἡμίση τῷ
 γερῶν ἐαυτοῖς. Μελέαγρος ἀ-
 φαιρέσται μὲν ἴσαν, καὶ κτείνει
 τὴν Θεῆν παῖδας, ἐκ ταύτης
 τῷ σφραγίσας πόλεμος ἐγέρ-
 το Κυρήσι καὶ Καλυδωνίοις.
 καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὴν πό-
 λεμον ἐκ ἐξή, μεμφομένης
 ὅτι αὐτῇ κατηράσαιο ἡ μήτηρ,
 διὰ τὴν ἀδελφῶν Δάνατον.
 ἦδη τὴν Κυρήσι μελλόντων
 αἰρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν
 Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπά-
 τρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμύ-
 ναι. ὃς ἀνέσχετο ὅτι τῷ στρατὸν
 τῷ Κυρήσι, καὶ αὐτὸς ἐδή-
 σκετο μνηστὴς ἐμφορήσεως τῷ
 πατρὶ τῷ μοιρῶν αὐτῇ δαδνίαν
 δαλόν. ἐπέκλωσαν γὰρ ὅτι το-
 σοῦτον αὐτὸν ἔσχετο χρόνον,
 ἐφ' ὅσον αὐτὸς δαλὸς διαμένει.
 ἀπὸ θάνατον τὸ καὶ οἱ ἄλλοι παῖ-
 δες Οἰνέως μαχόμενοι. καὶ
 πίνδος ὅτι Μελέαγρος μέ-
 γιστον ἐγέρτο παρὰ Καλυδω-
 νίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτῆς
 παρὰ τὸ σῆμα ἐδρῶσαν ἀ-
 θλαδίπῳ, ἀχρεῖς αὐταὶ
 Ἀρετὴς ἀψάμενη βῆσθαι
 μεταμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας,
 καὶ ἀπέφικεν εἰς Λέες

reliqui Curetes pellem attre-
 ταιερε, dimidium præmio-
 rum ad se pertinere dicentes :
 sed Meleager vi ea ademit, ac
 filios Thestij occidit, quâ oc-
 casione bellum inter Curetes
 & Calydonios ortum est : ad
 quod Meleager non exiit,
 iratus ob diras quibus ipsum
 mater, propter fratrum ne-
 cem devoverat. Cum autem
 Curetes jam essent urbem
 capturi, uxor Cleopatra ei
 persuasit, ut Calydonios
 tueretur. Egressus autem con-
 tra Curetas, periit : crema-
 ta à matre face, quam ei
 Parcæ dederant. Nam hoc
 fatum Meleagro dederant,
 ut tandiu viveret, quàm diu
 fax ista duraret. Reliqui e-
 tiam Oenei filii in pugna
 mortem oppetierunt : maxi-
 musque apud Calydonios lu-
 ctus Meleagri causâ extitit.
 Sorores autem ad sepul-
 chrum ejus absque ulla in-
 termissione fleverunt, donec
 eas Diana virgâ tactas in
 aves mutavit, & in Lerum
 insulam deportavit, imposi-
 to Meleagridum nomine : at-
 que

quæ eâ etiamnum certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duæ autem de filiabus Althææ, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutasse, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

HIERAX.

CAP. III.

Bæus in Ornithogonia.

Fuit apud Mariandynos Hierax, vir justus, & illustris. Is templa Cereri posuit, primosque ex ea fructus percepit. At postquam Teucri tempore, legitima sacra Neptuno non persolverunt, sed ea præ negligentia omiserunt, indignatus Neptunus fruges eorum perdidit, ingentemque à mari cetum ipsis immisit. Teucri cum ceto simul & fami ferendo non essent, ad Hieracem miserunt, qui auxilium adversus famem ab eo poscerent. isque cum tritictum, tum alia misit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob suos ab eo honores diminu-

αὶ δὲ ἄρχιν αὖ ἐπὶ χερσὶ ὤσαν
ἐὺ τευ λέγονται πένθος ὅππῃ
Μελεάργῳ φέρειν· δύο δὲ
τῆς Ἀλθαΐας θυγατέρας, Γόργον
καὶ Δειανίραν φατὴν καὶ
ἐυμένειαν Διονύσου μὴ μετα-
καλεῖν, ὅππῃ τὴν χάριν αὐτῷ
Ἀρπυμὶς δίδωσι.

ΙΕΡΑΞ.

ΚΕΦ. γ.

Ἰέρῃ Βοῖτῳ ὀρνιθογόνῃα.

Ιεραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μα-
ριανδυνῶν γῇ δικαιο-
σύνης καὶ ὁπφανής. ἔτῳ ἱε-
ρὰ Δήμῳτος ἰδρύσαστο, καὶ
πλήσις αὐτῆς καρπὺς ἐλά-
βον ἐπὶ δὲ Τεῦκροι καὶ χερ-
νον τὸ ἐκτέλεμον ἐκ ἀπεδίδο-
σαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ
ὁ λίγυρας ἐξέλεγον, χαλε-
πύας Ποσειδῶν τὺς μὴ ἐκεί-
νης καρπὺς ἐφθίρε· καὶ τῷ δὲ
ἐξάσπον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφόρ-
μήσεν αὐτοῖς. ἐδυνάμενοι δὲ
πρὸς τὸ καὶ τῷ λιμὸν
ἀντίχην, ἀπέπελλον οἱ Τεῦ-
κροι πρὸς τὸ Ἰέραξ, καὶ ἐδεοντο
πρὸς τὸ λιμὸν ἐπαμύνασθαι καὶ κα-
νὸν ἐπιμπεῖν καὶ πνέειν καὶ ἀ-
λλω τροφῇ. Ποσειδῶν δὲ μισῶ-
σας, ἐπὶ χερσὶ λυεῖν αὐτῶν ταῖς π-

FFF

μάς, ἐποίησεν ὀρνίδια, ὅς ὄνομαζέται νυῖ Ἰέραξ. καὶ τὸ ἥθος ἥλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰρ ὑπὸ ἀνθρώπων φιληθέντα πλείστον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισθιδύαι· καὶ πολλὰς ἀνθρώποις ὑποδανείν κωλύσαντα, πλείους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίδων ὑποκτείναι.

ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

ΚΕΦ. Δ.

Ἰστέϊ Νικάνδρῳ Εἰπερινίων ἄ. καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ ὁ Δρύοπος, ὃς καὶ γῆς τῆς Δρυοπίδος παρεὰ τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, ἀμυδολοῖσιν Ἡρακλέα πῆξαντα τῇ κορυφῇ τὰς πλάκας τῶν ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ ὅτος ἐγγόνος Ἰηραῖος ἦδη, καὶ τοῖς ἐλχαιοῖς ἐρομίζετο δίκην τῆς, καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βῶς προσέγευσεν Ἀπόλλων, καὶ Ἀρτεμις, καὶ Ἡρακλῆς κριθασίμβοι πρὸς Ἀμβρακίως τῇ ἐν Ἡπίρῳ. καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐαυτὸς προσήκειν ἔλεγε τῇ πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν

tos, in avem ipsum convertit, quæ nunc Græcis Hierax, accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus pristinos prorsus immutavit: eum enim qui hominibus fuerat charissimus, volucris invisissimum reddidit; & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

C R A G A L E V S.

CAP. IV.

Nicander in Heter. & Athanadas in Ambraciacis.

DRyopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat, ad lavacra Herculis, quæ ferunt Herculem clavâ percussis montis tabulis apparuisse. Erat is Gragaleus jam provectâ ætate, habebaturque à popularibus justus ac prudens. Ad eum boves pascentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem sibi vindicabat, quia pater esset Melanei, qui Dryopum rex

fuiſſet, bellūque totam Epi-
rum cepiſſet : ac procreaſſet
Eurym & Ambraciam, à
qua urbi Ambraciæ nomen
ſit factum : ſed & à ſe ma-
xima in urbem profecta
eſſe beneficia. Suo enim
juſſu Siſyphi poſteros ad-
veniſſe, & bellum quod
Ambraciotis erat contra E-
pirotas, confeciſſe. Tor-
gum quoque Cypſeli fra-
trem, ſuis motum oraculis,
coloniam à Corintho Am-
braciam deduxiſſe. Tum
Ambraciotas ipſius ductos
oraculis, contra Phalæcum,
qui tyrannidem eam in urbe
arripuiſſet, inſurrexiſſe : ex
eāque occasione multos
fuiſſe à Phalæco interfe-
ctos. In ſumma ſe in ea ur-
be ſæpè bellum civile, ri-
xas, & ſeditionem ſedaſſe,
& horum loco juſtitiā-
que & leges introduxiſſe :
atque ob id hodièque ſe ab
Ambraciotis in feſtivitati-
bus & publicis conviviis
ſervatorem Pythium canta-
ri. Diana verò litigare cum
Apolline deſinens, petebat
ut ultrò ſibi Ambraciam
concederet, quam hac ductā

Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν
τὴν πόσιν Ἡ'πειρον, ἡμνήσας
δὲ παῖδας, Ἐρυτον καὶ Ἀμ-
βρακίαν, ἐφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμ-
βρακία καλεῖται· καὶ αὐτὸς
μῆγα χαιέσσαντες ταύτην τῇ πό-
λει. Σιſυφίδας μὲν γὰρ αὐτὴν περὶ-
τάξαντες ἀφικομένους ἐβόρ-
θῶσι τὸν πόλεμον Ἀμβρα-
κιάταις, τὸν ἡρόμενον αὐ-
τοῖς περὶς Ἡ'πειρώτας. Τόρ-
γον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέ-
λην χιτῶνές αὐτῇ χρησμούς λαβόν
ἐποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρα-
κίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ
δὲ τυραννοῦπι δὲ πόλει αὐ-
τῆς χιτῶν μαρτυρίαν Ἀμβρακιά-
τας ἐπαναστήσαν· καὶ ὅτε
ἦτο πολλὰς ἀπολέσσει τὸν
Φαλαίκον. τὸ δὲ ὅλον, αὐ-
τὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι
πλειστάκην ἐμφύλιον πόλε-
μον καὶ εἰδῆς, καὶ εἰ-
στον, ἐμποιῆσαι αὐτῇ τού-
των δ' ὀνομίας, καὶ δέμιν,
καὶ δίκην. ὅστιν αὐτὸν ἐπὶ
ναὸν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιά-
ταις, σπυγῆρα Πύδιον ἐν ἑορ-
ταῖς καὶ εἰλαπίναις ἄδειναι.
Ἄρτιμος δὲ τὸ μὲν νῦν
κατὰ πάρος τὸ περὶς τὸν Ἀπόλ-
λωνα παρ' ἐκόντος δι' ἡζῖς
Ἀμβρακίαν ἔχειν. ἐφίεσθαι γὰρ

τῆς πόλεως κατὰ σφοδρὰν
 ποικιλίαν. ὅτε Φαίλακος ἐτυ-
 ράνει τῆς πόλεως, ἔδει-
 νός αὐτὸν διωαμένον κατὰ
 δῖον ἀνελθόν, αὐτὸ κωμη-
 τοῦπι τῷ Φαλαίῳ σφοδρῶ-
 ναι σκύμνον λέοντος. ἀνα-
 λαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας,
 ἐκδραμὼν ἐκ τῆς ὕλης τῶν
 μητέρων, καὶ σφοδρῶς αὐτὸν
 ἀναρρήξαι τὰ στήνα τῷ Φα-
 λαίῳ. τὸς δ' Ἀμβρακίω-
 τας ἐκφυγόντας ἢ δουλείαν,
 Ἀρτεμιν ἡγμένῳ ἰλάσασθαι.
 καὶ ποιησάμενος ἀρετῆς
 εἰς ἄσπετον παρὰ τὸν χρόνον
 αὐτῷ δῶκε. ὁ δὲ Ἡρα-
 κλῆς ἀποδίχυσεν Ἀμβρακίαν
 τι, καὶ τῶν συμπασαν Ἡπει-
 ρον ἔσαν ἑαυτῷ πολέμιον
 τας γὰρ αὐτῷ Κελτῆς, καὶ Χάο-
 νας, καὶ Θεσπρωτοί, καὶ ὁμο-
 παντας Ἡπειρώτας, ὡς αὐ-
 τῷ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γη-
 ρούους βοὺς σιωελθόντες ἀφελ-
 ῶνται. χρόνος δ' ὕστερον λαὸν
 ἔποιον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ
 τὸς σφῶν ἀναστῆσαι. Ἀμ-
 βρακίαν συνοικίσαι. Κορίνθιοι
 ὅ πάντες εἰσὶν ἄφ' Ἡρακλέους.
 διακρίνας ὁ Κραγαλεὺς, ἐγνω-
 ῖ τὸν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλ-
 λων δὲ κατ' ὄργην αὐτῷ μὲν

occasione sibi deposceret.
 Quo tempore Phalæcus
 eam tyrannide premebat,
 metusque omnes ab ejus
 cæde detinebat, se venanti
 tyranno catulum leonis ex-
 hibuisse: quem cum is in
 manus sumpisset, leonem
 matrem ex sylva erupisse, &
 in Phalæcum impetu dato,
 pectus ejus dilaniasse. Ideo
 Ambracioras, servitutis ex-
 cussio jugo, Dianam prin-
 cipem placasse: venatricis-
 que Dianæ simulacro facto,
 feram ei apposuisse. At Her-
 cules cum Ambraciam, tum
 universam Epirum ad se
 pertinere ostendebat. Nam
 Celtas, Chaonas, Thespro-
 tos, & universos Epirotas
 bello, quod intulissent, à
 se subactos, quo tempore,
 conjunctis viribus sibi bo-
 ves Geryonis adimere essent
 aggressi. Aliquanto post co-
 lonos à Corintho venisse,
 qui pulsas Ambraciæ civi-
 bus, urbem denuò tenuer-
 int: atqui omnes Corin-
 thios esse ab Hercule or-
 tos. His auditis, Cragaleus
 urbem Herculi adjudicavit.
 Apollo autem iratus, manu

eum corripuit, inque saxum mutavit, eo quo steterat loco. Ambraciorum autem sacrificant quidem Apollini servatori: urbem tamen Herculis esse, ejusque liberorum statuerunt: & post festum Herculis, in hunc usque diem Cragaleo exsta immolant.

αὐτὲς τῇ χειρὶ, πύργον ἐπιθή-
σεν, ἵνα πρὸ εἰσέλκει. Ἀμ-
βρακίωνται δὲ Ἀπολλωνί μὴ
σώτῃαι δύουσι, πῶ δὲ πόλιν
Ἡρακλείοις καὶ ὄψιν ἐκείνου
παιδῶν νενομίκασι. Κραγα-
λεῖ δὲ μὴ πῶ ἐορτῶν τὸν
Ἡρακλείοις, ἔντομα δύουσι
ἄχρι νῦν.

A E G Y P I V S

ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

C A P. V.

Κ Ε Φ. ε.

A Egypius Anthei filius, Nomionis, in extremis Thessaliae habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem & hominibus, magnanimitatis justitiaeque causâ. Is cum vidisset Timandram, amore ejus captus est: cumque viduam esse intellexisset, pecuniâ datâ, impetravit, ut ipsi ad se domum ventitanti corporis sui potestatem faceret. Aegrè id ferens Neophron Timandræ filius, Aegyptij æqualis: insidiâsq; ei struens, multis donis Bulidem Aegyptii matrem eò pellexit, ut cum ea domum suam deducta rem haberet. Horam

A Νόμιονος τοῦ Νομίονος
ἐγένετο παῖς Αἰγυπῖος.
ὧς καὶ δὲ πῶς τῶν ἑταίρων τῶ
Θεσσαλίας καὶ αὐτὸν ἐφίλη-
σαν θεοὶ σέβοντο. ἔνεκεν καὶ
ἄνθρωποι, ὅτι μὴ μαλὸν
φρον καὶ δίκαιος. ἔτι δὲ ἰδὼν
Τιμανδρίην ἡρώδην· μαθὼν δ'
ὅτι ἀνδρὸς μὴ χήρα, πείσας
χρήμασιν, ἐμίγητο ποιεῖν εἰς
τὰ ἐκείνης οἰκίαν· πρὸς δὲ
τοῦτο Νεόφρον ὁ παῖς τῆς
Τιμανδρῆς, χαλεπῶς εἶχε.
τῷ Αἰγυπτίῳ δ' μὴ ἡλικιώτης.
καὶ κείνῳ δόλον ἐβόλκε, δὲς
πλεῖστα δῶρα. καὶ ἀπαείσας
Βυλίδαν τῶν Αἰγυπιοδὸν μνέ-
ρε, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὰ οἰκία
δυνάζεται σὺν αὐτῇ πορνα-

FFf iij

δὴν ὃ πλὴν ὄραν, ὡς εἰώθει πα-
 ρὰ Τιμαίῳδον ὁ Αἰγυπὸς φοι-
 τῆν· πλὴν μὲν αὐτῷ μητέρα, καὶ
 ὡπὴν παρὰ φασιν ἐκ τῆς οἰκίας
 ματίσκειν· αὐτὴ δ' ἐκείνης τῇ
 Αἰγυπὸς μητέρα παρήγαγε εἰς
 τὴν οἶκον, ὡς ἐπαυλίζων παρὰ
 αὐτῷ, καὶ ἀμφοτέρω ἐξηπά-
 τισεν· Αἰγυπὸς δ' ὅτι ἐπὶ πλε-
 ξάμενος ὢν εἰς αὐτὸν ἐμμηχα-
 νᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ
 μητρὶ, δοκῶν τῇ Τιμαίῳδον.
 καὶ ἐπὶ αὐτὸν ὕπνος ἐλαβεν,
 ἡ Βελίς ἔγνω τῇ παῖδα τῇ ἑαυ-
 τῆς, καὶ ἀπαλαβῶσα ξίφος,
 ἔδειλεν ἐκείνην μὲν παρὰ ὄφει
 ἀφελείῃ, ἑαυτῷ δ' ἐκτείναι·
 βελὺ δ' Ἀπὸλλωνος ἀνίστη τῇ
 Αἰγυπὸν ὁ ὕπνος· ὃ δ' ὅτι οἶον
 ἔργον ἐμμηχανήσατο Νεόφρων
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἰς τὴν ἑρανὸν ἀνα-
 βλέψας, ἠύξατο σὺν ἑαυτῷ
 πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δ' ἐμ-
 τίθεσθαι εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐξήρουντο
 Αἰγυπὸς μὲν καὶ Νεόφρων, Αἰ-
 γυπιοὶ δ' ὁμώνυμοι. Χρῆσαν δ' ἐκ
 μίγματος, ὅμοιοι, ὅτι ἐλάττω-
 των ὄρνιθας Αἰγυπὸς ἐχρῆστο
 Νεόφρων· ἡ δ' ἐκ Βελίς ἐχρῆστο
 παῦ γῆ, καὶ αὐτῇ προσφῶν ἔδω-
 κεν ὁ Ζεὺς, μηδὲν ἐκ γῆς
 φύομενον, ἀλλὰ ἐδείειν ὀφ-
 θαλμοὺς ἰχθύος, ἢ ὄρνιθός,

deinde maturè cognoscens,
 quâ ad Timandram erat
 Aegyptius venturus, suam
 matrem quacunque occasio-
 ne domo emisit, inque ejus
 locum matrem Aegyptij in-
 troduxit, se ad eam reditu-
 rum simulans: itaque am-
 bobus imposuit. Aegyptius
 nihil eorum quæ Neophron
 machinatus fuerat, sup-
 putans, cum matre corpus
 miscuit, quam esse Timan-
 dram putabat. Eum somno
 jam captum Bulis agnovit,
 arreptoque gladio, oculos
 filio eruere, & seipsam ne-
 care statuit. Apollinis inte-
 rim voluntate somno Aegy-
 pius solvitur: intellectisque
 Neophronis insidiis, in cœ-
 lum sublatis oculis, optavit
 omnia secum aboleri. Jupi-
 ter porrò eos in volucres
 mutavit, factique Aegy-
 pius & Neophron, Ægyptii
 cognomines, minor tamen
 corpore Neophron. Bulis in
 mergum abiit, eique Jupiter
 alimentum tale destinavit,
 ut nihil terra editum edat,
 sed tantum oculis piscium,
 avium, aut serpentum vesca-
 ἢ ὄφεις, ὅτι ἐμμελλεν Αἰγυπὸς

tur, quia filio Aegypio oculos erat ademptura. Timandra in parum est mutata: neque unquam eodem loco hæ aves visæ sunt.

τῷ Πυλῶδὲς ἀφ' ἑλάνθαι καὶ ὁψις·
Τιμανδρίῳ δ' ἐποίησεν αἰχ-
μαλὸν, καὶ ἐφάνησαν ὅττι
παυτὸν ἐδίποθ' οἱ ὄρνιθες
ἔτοι.

PERIPHAS.

ΠΕΡΙΦΑΣ.

CAP. VI.

ΚΕΦ. 6.

T Errigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terræ filius Cecrops existeret. Is regnum in priscos homines obtinuit, fuitque justus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimásque dijudicavit controversias: neque eum ullus hominum culpavit; sed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honori Jovi debitos homines ad Periphantem transtulerunt, eíque templa & delubra posuerunt, Jovísque Servatoris, Inspectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter succensens, statuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam fami-

Π Ερίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀντίχθων, πρὶν ἢ φανῶσθαι Κέκροπα τὸν γῆς· ἔτι δ' ἐβασίλευε ἔφη ἀρχαίων ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο δίκαιος, καὶ πᾶσιος, καὶ ὅσιος, καὶ ἰερεὺς πολλῶν ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πολλὰς ἐδίκασε, καὶ ἀπὸ τῶν ἐμέμψατ' ἀνθρώπος ἕλεος, ἀλλὰ ἐκόντων πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αὐτῷ ἔργων, μετίββαλον οἱ ἄνθρωποι καὶ τιμὰς τῷ Διὶ, καὶ ἔγνωσαν αὐτῷ τῇ Πείσαντος, καὶ ἰερεῖ, καὶ ναὺς ἐποίησαν αὐτῷ, καὶ Δία σωτήρα προσσηγῶντο, καὶ ἐπόψον, καὶ μελίχιον· Ζεὺς δ' ἐνεμύσας, ἐβέλετο μὲν σύμπασαν αὐτῷ οἰκίαν κεραυνῷ συμβλέξαι. Ληθόντες δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ὑπολέσθαι πανώλεθρον.

ἐπίπρ' ἴσθ', αὐτὸν ἐπύμα,
 ἔτο μ' Ἀπόλλωνι δίδωσι. Ζεὺς
 δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἶκία τῆ
 Πείφαντ', καὶ περὶ ταλα-
 ρῶν ὁμιλοῦντα τῇ γυναικί,
 πέντας ἀφοτίχας ταῖς χερ-
 σὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν.
 ἧλὼ δ' ἐγυναικαῖ αὐτῆς, διηδῆ-
 σαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι
 σύγνομον τῇ Πείφαντ' ἐποίη-
 σι φλώω. καὶ τῇ μ' Πείφαντ'
 δωρεῖται πικρὰ αὐτῇ τῆς ἐν αὐ-
 θρώποις ὁσιότητ'. ποιεῖ γὰρ
 αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασι-
 λέα, καὶ δίδωι φυλάσσειν τὸ
 ἐρεθὲν σκῆπτρον, καὶ προσέειπεν
 πρὸς τὸν ἑαυτῆς θρόνον· τῇ
 γυναικὶ δὲ τῆ Πείφαντ'
 ἧλὼ ἐποίησι φλώω, δίδωι πρὸς
 ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰ-
 σίαν ὑποφάνειν.

ΑΝΘΟΣ.

ΚΕΦ. ζ.

Ἰσορεῖ Βοῖτ' ὄρνιθογενίαις αἰ.

ΑΥΤΟΝΟΥΣ τῷ Μελανίως
 καὶ Ἰπποδαμείας ἐγέν-
 οντο υἱὸς μὲν Ἐροδίδης καὶ
 Ἀνθ', Σχοινεύς, Ἀκαν-
 θ'. θυγάτηρ δὲ Ἀκανθίς,
 ἣ κλέλυσεν εἰδ' ἑδωκεν

liae ejus perniciem, à qua
 nimirum ipse coleretur: Ju-
 piter Apollini hoc dans, in
 domum Periphantis venit,
 eumque cum uxore versan-
 tem offendens, utraque ma-
 nu pressum, in aquilam
 commutavit: uxoremque
 orantem ut se quoque in
 avem Periphantis consue-
 tudine utentem verteret,
 phanam, id est fulicam
 fecit. Periphanti porro ob
 pietatem quâ inter homi-
 nes praestiterat, hoc hono-
 ris tribuit, ut rex omnium
 avium esset, siveque cu-
 stos fulminis, & ad suum
 adiret solum. Uxori autem
 Periphantis, ut avis ea ad
 omnes actiones hominibus
 secunda appareret.

ANTHVS.

CAP. VII.

Beus Orn. 1.

AUTONOUS Melanei F.
 ex Hippodamia filios
 nactus est, Erodium, An-
 thum, Schœneum, Acan-
 thum: & filiam Acanthi-
 dem, quam formâ pulcher-
 rimam

rimam dij fecerunt. Habuit is Autonus equorum armenta plurima, eaque pascebantur ab Hippodamia uxore & filiis eorum. Ceterum Autonoo plurimum agri possidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturæ neglectum; sed iuncos ei solum, spinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schœneo, filiaeque Acanthidi imposuit: maximumque natu Erodium appellavit, quod ipsum destituisset terra. Is Erodus armentorum equorum studiosissimus, ea pastum in pratum compulerat. Unde cumea Anthus Autonois filius expulisset, equæ à pabulo exclusæ in furorem versæ sunt: naclæque Anthū devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonus præ dolore attonitus, equas abigere cunctatus est, itémq; adolescentis famulus: mater verò cum equabus depugnans, ob corporis imbecillitatem pestem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum

οἱ θεοί. τῇ δὲ Αὐτονόῳ τέτρω ἐχόντο ἵππων ἀγέλαι πλείται, καὶ ἐνεμον αὐτὰς Ἰπποδάμεια τέτρω γυνή, καὶ οἱ παῖδες αὐτῇ. ἐπὶ δὲ Αὐτονόῳ γλῶν ἔχοντι πλείστω, ἐλπίς καρπὸς ἐφαίετο, κατ' ὀλιγοῦσαν ἔργον, ἀλλ' ἔφρεν αὐτῇ χοίνοις ὁ χῶρος καὶ ἀκαύθας, ἀπ' αὐτῇ ὠνόμασε τὺς παῖδας, Ἀκανθὸν καὶ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθίδεα. καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐρῳδίον, ἐπὶ αὐτὸν ἠρόησεν ὁ χῶρος· ἔτ' ὁ Ἐρῳδὸς πλείστον ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τῇ ἵππων καὶ ἔτρεφον αὐτὰς ἐν τῇ λειμῶνι· ἐπὶ δὲ Ἀνδρὸς τῇ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τῆς λειμῶντος, αὐτὰι εἰσβλέψαναι τροφῆς, ἐξεδύμηναν, καὶ τὸν Ἀνδρὸν ὀπισθεῖσαι κατεβίβροσκον πλείστω ὀπισθώμενον ἀμύναι τὺς θεούς· ὁ μὲν ἔν πατρὸς ὑπὸ ἀχρὸς ἐκ πλαγίς, ὤκησεν ἀπὸ λάσπαι τὰς ἵππους, καὶ ὁ θερῶπων τῇ παιδὸς· ἡ δὲ μήτηρ διέμαχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀπὸ δὲ τὴν τὸ σῶματ' ἀδίνεαν ἐδὲν ἐδωμήθη πρὸς τὸ ὄλεσθαι ἐπαμύναι· Κακῆϊνοι μὲν οὖν πῶ πεθνεῶντα τὸν Ἀνδρὸν

G G g

ἑλαιοῖν, Ζεὺς δὲ καὶ Ἀπόλ-
λων οἰκτιράντες πάντα αὐ-
τὸς ἐποίησαν ὄρνιδας· Αὐτό-
νοον μὲν εἰς τὸ ὄκιον, ὅπῃ αὐτὸς ὁ
πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς
ἱππεύς. τῇ μὲν τῆς κορυδοῦν, ὅπῃ
ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἱππεύς,
μαχομένη, πρὸς τὴν παιδός· αὐ-
τὸν δὲ τὸ Ἀνθόν, καὶ τὸ Ἐρω-
διόν, καὶ Σχοῖνεα, καὶ Ἀκαν-
θόν, καὶ Ἀκανθυλλίδα ἡμο-
μένοις ὄρνιδας, τὰς αὐτῶν ἐποίη-
σαν ὀνόματι ἡλεΐδων, καὶ αὐτὰ
καὶ τὴν ἡ μεταβάλλειν αὐτὸς
ὠνομάζοντο· τὸν δὲ Πελ-
λον τὸν ὀπιδόν τῷ Ἀνθῷ καὶ
ταῦτα τὰς ἀδελφῶν τῶν παιδός
ἐποίησαν Ἐρωδιόν, ὅς ὁμοιον
ἦσαν γὰρ ἐστὶν ἡλεΐδῃ τῷ Πε-
λλῷ· καὶ ὅς γίνεται σύνδεσ-
τος· ὁ Ἐρωδὸς Ἀνθῷ, κα-
τάπερ ὁ Ἀνθὸς τῷ Ἐρω-
δῷ, ὅπῃ μίγναι καὶ ὅς περὶ
ὁ Ἀνθὸς ὑπὸ τῷ ἱππῶν καὶ ἐπὶ τὸν ὅταν ἀκὴς φονοῦν τὸν
ἱππεύ, φάγει μὲν μὲν αὐτὸν πρὸς φωνῶν.

LAMIA, sive SYBARIS. ΛΑΜΙΑ, ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

CAP. VIII.

Κ Ε Φ. ο.

Narrat Nicander Heter.
quarto.

Ἰσορεῖ Νίκανδρο περι-
μένων δ.

IN imo Parnassī versūts
meridiem mons est Cir-
phis, ponē Crissam, inque
etiamaum antrum prægran-
de, in quo fera degebat
olim ingens & monstrosæ
magnitudinis adeò, quam
alij Lamiam, alij Sybarin
nominabant. Ea fera singu-
lis diebus in agros grassaba-
tur, pecus hominēsque ra-
piens. Jámque Delphi de
mutandis sedibus cogita-
bant, & oraculum consu-
lebant de loco in quem mi-
grarent. Tum Deus, malo
eos isto liberatum iri pro-
nunciavit, si manentes vel-
lent ad antrum exponere
puerum unum de civium
filiis: ipsi mandata perage-
bant. Sorte ad hoc ductus
est Alcyoneus, Diomi &
Meganiræ filius, quem u-
num pater genuerat, &
vultu & indole præditus
eleganti: eum coronis redi-

Π Ἀρχὴ τὰ στυγερά τ' Παρ-
νασσὸς πρὸς νότον, ὅρως
ἔστιν ὃ καλεῖται Κίρφης, ὅθι
πλὴν Κείσαν, καὶ ἐν αὐτῇ ὄσση
ἔπ' νυῖν ἀπὸ λαιὸν ὑπερμεί-
δον, ἐν ᾧ θνητὸν ὃ καὶ μέγα
καὶ ὑπερφυδόν, καὶ αὐτοὶ Λα-
μίαν, οἱ δὲ σύβρειν ὠνόμα-
ζον. τὸ το καθ' ἡμέραν ἐκείτω
τὸ θνητὸν ἐπιφοιτοῦν ἀνὴρ πα-
ζειν ἐκ τῆς ἀγρῶν τὰ δρέμματα
καὶ τὴς ἀνδράποισ· ἥδη δὲ
τῷ Δελφῶν βεβημένων ὑπὲρ
ἀναισθήσας, καὶ χηρησιαζο-
μένων εἰς κῆπνα παρέσονται
χάραν· ὁ δὲ ἀπόλυσιν ἐσθί-
μανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένον-
τες ἐθέλοιεν ἐκδεῖναι παρὰ τῷ
σπηλαίῳ ἕνα καὶ ἕρην τῆς πολί-
των. καὶ αἰνοὶ καὶ δάμπερ ὁ δὲ
εἶπεν ἐποῖον. Κληρυμένων
δ', ἔλαχεν Ἀλκυονεὺς ὁ Διο-
μικὺ Μεγανείρης παῖς, μονα-
χμῆς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὰς
καὶ κατὰ τὸ ψυχρῆς ἦ-
δος· καὶ οἱ ἱερεῖς τῷ Ἀλκυονεῖ.

G G g ij

εἰσαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς
 Συβαρίδος ὀπήλαιον· Εὐρύ-
 βατος δ' ἐκ τῆς δαίμονα ἐκ τῆς Κε-
 ρήπιδος ἀπὸ νὸς Εὐφρήμης παῖς,
 ὅς τ' ἔχων Ἀξίου τῆς πε-
 ταμοῦ, νέετο δ' ὦν καὶ ἡμυ-
 ναῖος, ἐπέτυχεν ἀγομένῳ τῷ
 πατρὶ· πληρεῖς ἔσθῃ, καὶ πυ-
 δόμῳ καὶ δ' ἡν πνεα πρέφα-
 σιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποίησαντο
 μὴν καὶ ἀμύσαι πρὸς δυνάμιν,
 ἀλλὰ περὶ δ' οἱ κτεῖναι ἀναι-
 ρεθόντα τῆς πατρὸς· φεισάσας
 οὐκ ἀπὸ τῆς Ἀλκυονίδος τῆς
 ἑμμετα, καὶ αὐτὸς δὲ τῆς κα-
 φαλῶς ἐπιδόμῳ, ἐκείλθεν
 ἀπὸ γῆς ἐαυτὸν αὐτὴ τῆς πα-
 τρός· ἐπεὶ δ' αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπή-
 γαγον, εἰσδραμὼν καὶ τῆς Σύβα-
 ριν ἐκ τῆς κοίτης σωμαρπίας,
 περιώρχαν εἰς ἐμφανέας, καὶ τῆς
 ὅς τ' ἐπὶ πύλῳν ἔρριπεν· ἡ δ' ἐκ τα-
 φευμένη, πρὸς ἑρῶσι τῆς κα-
 φαλῶς ὅς τ' ἐκ τῆς σφύρας τῆς Κείσ-
 σης· καὶ αὐτὸς μὲν ἐκ τῆς τραύμα-
 τος ἀφανῆς ἐβλήτο· ἐκ δ' ἐκ
 πίστεως ἐκείνης ἀφανῆς πυγῇ·
 καὶ αὐτὸς οἱ ὀπλῶν καὶ ἑ-
 σι Σύβαριν· ἐκ δ' ἐκ πύλῳ καὶ
 Λοκροὶ πύλῳ ἐκ Ἰταλίας Σύ-
 βαριν ἐκπύσαν.

mitum, sacerdotes ad Sy-
 baridis speluncam abduxerunt. At verò genij cuius-
 dam impulsu Eurybatus Eu-
 phemi filius, ab Axio flu-
 vio genus trahens, gene-
 roso animo juvenis, à Cu-
 retide proficiscens, in Al-
 cyoneum, cùm is ad antrum
 duceretur, incidit: & amo-
 re ejus correptus, sciscitatus
 causam viæ, indignum fa-
 cinus se facturum putavit,
 si puerum ita miserè inter-
 fici sineret, neque ei pro
 viribus suis opitularetur.
 Itaque Alecyoneo detractas
 coronas suo imposuit capiti,
 seque ejus loco duci jussit:
 adductusque ad antrum à
 sacerdotibus, irrupit, Sy-
 barinque è lecto vi abre-
 ptam in lucem protulit, ac
 de saxi præcipitem egit. ea
 capite ad imos Crissæ pro-
 cessus alliso, eo è vulnere
 decessit. Cæterùm isto è sa-
 xo fons erupit: qui ab in-
 colis Sybaris dicitur. Inde
 etiam Locri urbem Syba-
 rim condiderunt in Italia.

EMATRIDES.

ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

CAP. IX.

ΚΕΦ. 9.

Nicander ibid.

Ἰσὼρ ἢ Νικάδορ Ⓞ Ἐπεικ-
μένων δ.

Jupiter in Pieria con-
gressus cum Mnemosy-
na, Musas genuit. Regna-
bat eo tempore in Emathia
Pigrius indigena, εἴque no-
vem erant filiae, quæ cho-
rum suum Musis opposue-
runt : certamenque musi-
cum est in Helicone com-
missum. Quando autem fi-
liae Pierij canebant, omnia
caligine obscurabantur, ni-
hilque ad choream obtem-
perabat. At Musarum can-
tu sistebatur cœlum, astra,
mare, flumina : & Helico
voluptate delinitus, ad cœ-
lum usque crescebat : donec
cum consilio Neptuni Pe-
gafus inhibuit, verticem
pede percutiens. Quoniam
autem certamen iniverant
mortales cum deabus, Mu-
sæ eas in aves transforma-
runt, numero novem : quæ
etiamnum inter homines
nominantur, Colymbas,

Zεὺς Μνημοσύῃ μῆλ' ἑ-
ὓς Πιερίᾳ Μοῦσαι ἐχθύ-
νησιν. Ἰσὼρ δὲ τὸν Χρόνον
τῶτον ἐκασιάλωσε Πίεριοι ἀν-
τόχθων, Ἡμαθίας. καὶ αὐτῷ
δυγατῆρες ἐχθρόντο ἐνέα, καὶ
χρόν' ἐναντίον ἐΐσαν αὐταὶ
Μύσαι, καὶ ἀγῶν ἐχθρότε-
μοσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε
μὴ οὐδ' αἱ δυγατῆρες ἀΐδισαν
τῷ Πιερίῳ, ἐπύχλυον παύ-
τα, καὶ ὕδ' ἐν ὑπὸ κούρην πρὸς
πῶν χορείαν. Ἰσὼρ δὲ Μου-
σῶν ἴσπερ μὲν ἕρανδες, καὶ
ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ πε-
ταμοὶ, ὁ δ' Ἑλικῶν ἠΰξε-
το κυλινδρῷ Ⓞ ὕφ' ἡδονῆς εἰς
τὸν ἕρανδον, ἄρχει αὐτὸν
βουλῇ Ποσειδῶν Ⓞ ἔπαυεν
ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ πῶν κο-
ρυμβὸν πεκτάξας· ἐπὶ δὲ γει-
κὸς ἦρπασα θνητοὶ θεαῖς, με-
τίεαλον αὐτῶν αἱ Μοῦσαι,
καὶ ἐποίησαν ἄρνιδας ἐνέα·
καὶ ἔπ' νῦν ἀνομύζονται
σφ' ἀΐδιστας, Κολύμβας,

G G g iij

Υἱὸς, Κεγχρὶς, Κίσσα, Χλω-
εῖς, Ἀγαλανθὶς, Νήσσα,
Πιπὸ, Δρακοντίς.

Iynx, Cenchris, Cissa,
Chloris, Acalanthis, Nessa,
Pipo, Dracontis.

MINTADES.

ΚΕΦ. Ι.

Ἰστρεῖ Νικάνδρῳ Ἐπεὶ οὖν
μένων δ. καὶ Κόρινθα.

MINYADES.

CAP. X.

Nicander Heter. quarto.
Ἐ Κορίνθα.

Μινύς τῷ ὀρχομένῳ
ἐγγόνοντο θυγατέρες,
Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλθα-
δὴ· καὶ ἀπέβυσαν ἐκτόπως
φιλεργαί· πλεῖστα δὲ καὶ τὰς
ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο,
ὅτι ἐκλιπῆσαι τῷ πόλιν,
ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχον·
ἄρχει Διόνυσος εἰσαδείς κόρη
παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλεί-
πην τελευτᾶν ἢ μυστήρια τῷ
Διὸς· αἰδέεσθαι γὰρ ὡς
δὴ ταῦτα χαλεπήνῃς ὁ Διόν-
υσος, ἀπὲρ κόρης ἐγγόνον
ταῖς, καὶ λεῶν, καὶ παρδαλῶν,
καὶ ὅτι κελόντων ἐρρύνεον
ταρταῦ καὶ γάλα. ὡς δὲ τὰ
σημεῖα ταῖς κόραις ἐλάβε δει-
μα. καὶ μὴ ἔτι πολὺ κλήρεν εἰς
ἄγῃ· αἱ γὰρ ἐμβασθεύσαι
αὐτοῖς ἐπὶ δὲ ὁ κλήρεν
ἐξέπαισι Λευκίππης, εὐξάτο
δῶμα καὶ δῶ δόσιν. καὶ ἱπ-
πασιν ἡ αὐτῆς καὶ δὲ δέσασιν.

Minyas Orchomeni fi-
lius, habuit filias,
Leucippam, Arsippam, &
Altathoëm. Hæ operum ni-
mio studio arserunt, plu-
rimùmque alias mulieres
reprehenderunt, quòd ur-
be relicta in montibus ex-
baccharentur. Tandem Bac-
chus puellæ sumptâ formâ,
eas hortatus est, ne sacra
& mysteria Dei deferrent.
Cùmque animum non ad-
verterent, indignè ferens
Bacchus, è puella in t u-
rum, leonem, & parda-
lim est mutatus: fluxitque
ei ex * neotar & lac. His
prodigiis territæ, paulò post
sortes in urnam conjectas
concusserunt: exiitque fors
Leucippæ. Ea vovit Deo
sacrificium, suùmque fi-
lium Hippasum, adjuvanti-

bus fororibus, dilaniavit. Inde paternâ domo desertâ, in montibus bacchatæ sunt, pastæque hederam, smilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit, vesperilionem, ululam, & byzam: & hæ tres fugiunt radios Solis.

σεσὺ τὰς ἀδελφαῖς· κα-
ταποδσαι τὰ οἰκεία τῷ πατρὶ,
ἐξ ἀκχιδόν ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ
ἐνέμοντο κιστὸν, καὶ σμίλακα, καὶ
δάφνιν, ἃ χρεῖς αὐταῖς· Ἐρμῆς
ἀψάμεν· τῇ ῥά βδω, μετέ-
βαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν
μὴ μὴ ἐχόρετο νυκτεῖς, ἢ δὲ
γλαῦξ, ἢ δὲ βύζα· ἐφύρον τῶν
αἰτηεῖς τῷ ἀλλήλῳ τῷ ἡλίῳ.

AEDON,

feu LVSCINIA.

CAP. XI.

Bæus in Ornithogonia.

PAnderus in agro Ephesio habitavit, quo loco nunc juxta urbem est Prion. Huic Ceres id largita est beneficij, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingessisset. Fuit Pandareo filia Aëden: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiæ habitans: plurimùmque temporis suaviter unâ vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At postquàm inani voce glo-

AHΔΩΝ.

ΚΕΦ. ια.

Ἰστυρεῖ Βοῖθ· ἐν Ὀρνιθογονίᾳ.

ΠΑνδάρως ὥκει τῷ γῆς
Ἐφεσίᾳ, ἔνθα νῦν
ἡ Πειριὼν πόλις· τὴν πόλιν,
ὥς διδοῖ Δημήτηρ δῶκεν μη-
δέποτε βαρυνθῆναι τὴν γασ-
τέρα ὑπὸ σίπῳ, ὅπῃσιν αὐ-
τὴν ἐκτρέφουσι· ἐχόρετο
δὲ Πανδάρου θυγατὴρ Αἰ-
δὼν· τὴν τὴν Πολύτεχνον· ὁ
τίκτων ἔγνημεν, ὃς ὥκει ἐν
Κολοφῶνι τῆς Λυδίας, καὶ
πλείστον χρόνον ἐτέρποντο
συνωικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο
δ' αὐτοῖς παῖς μονογεν-
νῆς Ἰτυς· ἃ χρεῖ μὴ οὐδ' θεοὺς
ἐτίμων, ἐνδύμενοι ἦσαν· ἐ-
πὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπέρ-

ρίσαν, ὅπ' πλείον ἀλλήλοις
 Ἡῤεας καὶ Διὸς φιλοῦσιν,
 καὶ Ἡῤεα μεμψαμένη τ' λό-
 ρον, Ἐῖν αὐτοῖς ἔπιμ-
 ψεν, ἥ δὲ νεῖκος ἐρέσασεν εἰς
 τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχνῳ
 μὲν ὀλίγον ἡν ἔπ' ἴφρων ἀν-
 μάπον ἐκποιῆσαι, Ἀῖδῶνι
 δὲ τὸν ἰσὺν ἐξυψῆναι, καὶ
 σωπιδενταὶ εἰς ἀλλήλους, ὅπως
 αὐτὰρχον αὐτῶν τὸ ἔργον,
 τούτῳ διετάπεινα φρεσὶ τῷ
 ἐτέρῳ ἡμῶν· καὶ ἐπειδὴ
 δῶσαν ἡ Ἀῖδῶν τ' ἰσὺν ἐξύ-
 φαινε, (Ἡῤεα γὰρ αὐτῇ σωε-
 λάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος
 αἰχδομήνῳ τῇ νίκη τ' Ἀῖδῶ-
 νος, περὶ ποιήσασθε πικρῶν-
 ναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τ'
 ἀδελφὴν ἀναπαύγῃ. καὶ ὁ
 Πανδάρους ἔδιν ὑπενόησας
 πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγισον. ὁ
 δὲ Πολύτεχνος περὶ λαβὼν
 τ' κέρει ἥ χερσὶν ἐοῖν λόχη,
 καὶ ἄλλοις ἡμφίεσεν αὐτῷ ἐδῆ-
 μασι, καὶ τ' καφαλῆς ἀπὸ κίρε
 τ' κάμει, καὶ ἡπίλησε δαΐα-
 λον εἰ ἐξερῇ ποτε ταῦτα πρὸς
 τ' Ἀῖδῶνα· καὶ ὁ μὲν ἔλδων εἰς
 τὰ οἰκία φρεσὶ δίδωσι τῇ Ἀῖ-
 δῶνι καὶ τὰ συγκείμενα, ὥς
 διετάπειναν, τ' ἀδελφὴν. ἡ δ'
 αὐτὴν διέφθερε πρὸς τὰ ἔρ-

riati sunt, magis se invicem
 amare, quàm Jupiter &
 Juno se mutuò diligant: Ju-
 no offensa eo dicto, Eri-
 dem ad eos misit, quæ con-
 tentionem operum injice-
 ret ipsis. Paululùm restabat
 Polytechno ad curulem sel-
 lam conficiendam, & Aë-
 doni ad pertexendam te-
 lam. Itaque hanc sponsio-
 nem coëunt, ut uter ipso-
 rum celerius suum opus ab-
 solvisset, ei alter famulam
 daret. Citius telam pertex-
 xuit Aëdon, Junone opus
 adjuvante. Cui invidens vi-
 ctoriam Polytechnus, ad
 socerum proficiscitur, si-
 mulans se ab uxore missum,
 ad adducendam secum so-
 rorem Chelidonem: & Pan-
 dareus nihil mali suspicatus,
 filiam Chelidonem ei com-
 mittit. Ei Polytechnus in
 sylva virginitatem eripit:
 tonsòque capite, aliis eam
 vestibus induit: mortem-
 que minatus, si quid ho-
 rum unquam Aëdoni indi-
 casset, ita domum reversus,
 eam uxori loco ancillæ, ex
 pacto tradit. Aliquandiu
 eam soror operis exigendis
 attrivit,

attrivit, donec Chelidonis cum urna ad fontem prolixè suam deplorans calamitatem, à sorore exaudita est. Postquam se mutuo agnoverunt, & consultaverunt, malum illicò Polytechno sunt machinatæ. Filium ejus in frustra considerunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cùmque Aëdon vicino suo mandasset, ut Polytechnum eas juberet edere, ipsa cum sorore ad Pandareum patrē pervenit, indicavitque in quas devenisset miseras. Polytechnus cognito, se de filij sui carnibus epulatum fuisse, eas ad patrem usque insectus est. At famuli Pandarei eum, quòd tantum familiæ Pandarei probrum intulisset, correptum insolubili vinculo constrinxere: corpúsque melle inunctum, in pascuum projecerunt. ubi cùm muscæ adfidentes eum divexarent, Aëdon ob pristinam miserata amicitiam, eas abigebat. Quod cùm deprehendissent parentes & frater, odio concitati eam statuerunt inter-

να, μέχρις ἢ Χελιδνὸς ἔχουσιν
χελιδνὸν καὶ οὐκ ἔστι παρὰ τὸ κρηνίδι
καταδύρετο, καὶ αὐτῆς
ἐπικραύσατο τὸ λόγον ἢ Αἰδῶν·
ἐπὶ τῇ θήλῃ· ἔγνωσαν ἑήσασα-
σαντο, ἐπεβέβηδον τῷ Πολυ-
τέχνῳ συμφορὰν· καὶ τὸ παῖδα
κατακλίσαντες τὰ κρέα ἐν λέ-
βητι σιωδίσαν· πάντα μὲν
ἤσαν· Αἰδῶν δὲ φράσσασα πρὸς
ἑαυτῆς γέγονε, εἰπὼν Πο-
λυτέχνῳ δάισαδ' ἢ κρεῖν·
ἀφίκατο σὺ τῇ ἀδελφῇ πρὸς
τὸ πατέρα Πανδάρειον, καὶ ἰδή-
λωσιν οἱ ἀεχθήσασιν συμφορὰν·
Πολύτεχν' ὃ μάστιγι δ' ἔπει-
ται δ' ἰδὼν αὐτὰς τὰ κρέα, με-
τεδωξεν αὐταὶ ἄλγος πρὸς τὸ
πατέρα, καὶ αὐτὸν οἰδερόμεντες
οἱ τὸ Πανδάρειον σιωδίσαντες καὶ
ἰδὼντες ἀφύκτον δεισμός, ὅτι
ἐνελωσάτο εἰς τὸ οἶκον τὸ Παν-
δάρειον, καὶ ἰδὼν σὺ μετὰ λείψαν-
τες μάλιστα, κατέβαλον εἰς τὸ
ποίμνιον· καὶ Πολύτεχνον μὲν
αἱ μῦσαι προσέχουσιν, ἐλυ-
μαίνοντο· Αἰδῶν δὲ οἰκτι-
ρεσα πρὸς τὸ παλαιὸν φίλιον,
ἀπὶ τῶν ἐν τῷ Πολυτέχνῳ
ταῖς ἐσθήσιν μῦσαι· ἐπὶ δὲ αὐ-
τὸ κατεφωρόσθησαν οἱ γονεῖς
καὶ ὁ ἀδελφός, μισήσαν-
τες, ἐπέχρισαν ἀπικτεῖναι.

Η Η h

Ζεὺς δὲ πρὸ τοῦ μίξον κακὸν
 ἐμπσεῖν τῷ οἴκῳ τὸ Πανδα-
 ρεον οἶκτερας, ἐπίησι πάν-
 τας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν
 ἐξέπηνσαν ἄλλοι πρὸς τὴν θά-
 λασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸ αἶρα.
 Πανδάρου μὲν οὖν ἐγένετο ἀ-
 λιαίετος· ἡ δὲ μητρὶς τῆς Ἀή-
 δωνος, ἀλκυὸν· καὶ οὗτος ἐ-
 βυλοντο καταβαλεῖν ἑαυτοὺς
 εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ Ζεὺς
 ἐκαλυσεν ἑτοίμοις πεσοῦσιν
 οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φέρονται·
 Πολύτεχνης δὲ μεταβαλὼν
 ἐγένετο πελεκῆς, ὅππῃ Ἡφαί-
 στος αὐτῷ πλέκων ἔδωκεν τεκ-
 ταίνοντι· καὶ ὅτεν ἄγαθός ἐστις
 ὁ ὄρνις φανείς τίκτοντι· ὁ δὲ τὸ
 Ἀήδωνος ἀδελφὸς ἐγένετο
 ἑποφῆ αἴσιος καὶ πλείους καὶ ὅτι
 γῆς φανείς σὺν ἀλιαίῳ δὲ
 καὶ ἀλκυόνι μάλλον· Ἀήδωνος δὲ
 καὶ Χελιδόνος ἡ μὲν ὅσα ποτα-
 μὸς καὶ λόχμας τὸ παῖδα τὸν
 Ἰτυν θρῆναι· Χελιδόνος δὲ ἐγέ-
 νετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρ-
 τήμιδος βελῆς, διότι κατ'
 αἰάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρ'
 Διονίαν, πλείστα τὴν Ἀρτέμι-
 ν ἐπεβοήσατο.

ficere. Sed Jupiter Pan-
 dareum miseratus, ante-
 quam in domum ejus gra-
 viora inciderent mala, eas
 omnes personas in aves con-
 vertit: quæ partim ad mare
 volarunt, partim in aërem
 subvolarunt. Pandareus mu-
 tatus est in halizetum, ma-
 ter Aëdonis in Alcyonem:
 statimque se in mare vo-
 luerunt dejicere, sed Jupi-
 ter id prohibuit: atque hæ
 aves navigantibus sunt se-
 cundæ Polytechnus in pe-
 lecanem transiit, quod ei
 Vulcanus fabricanti secu-
 rim dedisset. atque ea avis
 fabris visa fausta est. Frater
 Aëdonis upupa extitit, quæ
 avis terræ marique est auspi-
 cata: idque magis si conjun-
 gitur halizæto, aut alcyoni.
 Aëdon, quæ est luscinia,
 circum fluvios & nemora fi-
 lium Ityn deplorat. Cheli-
 donis hirundo facta est, ho-
 minum contubernalis, Dia-
 næ consilio: quod invita
 virginitatem amittens, plu-
 rimum invocasset Dianam.

CYGNVS.

Κ Τ Κ Ν Ο Σ.

C A P. XII.

Κ Ε Φ. ΙΣ.

*Nicander Heter. quarto, &
Aeneas Laco in carmine
Cygno.*

Ἰσπερὶ Νικάνδρῳ Εἰπεριν-
μίων γ. καὶ Ἀρεῦς ὁ Λάκων
ἐν ᾧ σμαπ Κύκνῳ.

A Pollini è Thyria Am-
phinomi filia natus
est Cygnus, facie formosâ,
moribus inelegantibus &
agrestibus, nimio studio
venationibus deditus: ha-
bitabat ruri inter Pleuro-
nem & Calydonem. Mul-
tos habuit ob pulchritudi-
nem amatores: quorum
cūm præ superbia admit-
teret neminem: mox omni-
bus invisus, ab iisque est
desertus, solo Phyllo apud
ipsum perseverante: quan-
quam hunc quoque non
mediocribus affecit con-
tumeliis. Extiterat sub id
tempus apud Aetolos in-
gens leo, qui & in ip-
sos & in pecus grassaba-
tur. Hunc Cygnus jussit
Phyllum sine ferro interfici-
cere: idque is in se recepit,
leonēmq; tali necavit astu.
Cūm sciret quā horā leo
esset superventurus, ven-

A πολλῶν καὶ Θυρίης
τῆς Ἀμφινόμου παῖς
ἐστὶν Κύκνῳ. ἔτ' αὖ ἐν-
χῆμων πλὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἡ-
δος ἄχαιε καὶ ἄχαιοις. πρὸς
κυνηγεσία ἐκτοπὴ φιλόπ-
μος· φ' κεν δ' ὅτι τῆς ἀχῶν ἰδ-
μίσον Πλάτωνα καὶ Κα-
λυδῶν. ἐχέοντο δ' αὐτῶ καὶ
ἐραστῶν πᾶσι διὰ τὸ καλῶ.
ὁ δὲ Κύκνῳ κατ' ἰσχυρίαν
περσέειτο αὐτῆς ὑδίνῃ, τά-
χα δὲ διαμνησθεὶς ἀπὸ τῆς
τῆς ἄλλων ἐραστῶν καταλεί-
πτῳ· φύλῳ δὲ μόνῳ αὐτῇ
σωσόμενον. ὁ δὲ καὶ σῆτον
ἐμπρίως ἐξύβριστον· ἐφάνη
γὰρ ἐν ἐκαίνῳ τῷ χρόνῳ μέγα
πρῆμα λείοντος ἐν Αἰτω-
λοῖς, ὅς αὐτὴν τε καὶ τὰ θρέμ-
ματα διελυμαίνετο. σῆτον οὖν
τῷ φυλίῳ περσέειταξεν ὁ Κύ-
κνος ἄδωσι δῆρου κτείναι· κα-
τεῖντο ὑπερχατο καὶ ἀεὶ λα-
μχαν, τοιαυτῇ· εἰδὼς μὲν πνα
ἄρα ἔμελλεν ὁ λέων ὀπιροῖσθαι.

Η Η h ij

οἶνον ἐπιπλησὶ τῇ γαστρίᾳ πολλῶν
σιπῶν, καὶ οἶνον καὶ περὶ σπασ-
πύλασιν ἡ θύρα, ἐξήμειν ὁ
Φύλιος τὰ σπῆα καὶ ὁ λέων
ὑπὸ λιμῇ προσῆ τῷ τῇ χρη-
σάμενος, ἐχαρᾶσθαι ὑπὸ τῷ
οἶνον· ὁ δὲ Φύλιος φειδωλὸν
τῷ βραχίονα τῇ ἐσθῇ ἢ ἐφό-
ρει, ἐφραξε τὸ σῆμα τοῦ λέον-
τος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν, καὶ
ἀναδύμενος ἐπὶ τὸν ὄμιον,
ἀπνευχε πρὸς τὸν Κύμιον·
καὶ διεβοήσθη ὅτι πολλοὶς ἐπὶ
τῷ κατωδύματι τέτω· ὁ δὲ
Κύμιος ὅτερον ἄβλον ἐπι-
ταῖαν ἀποπύτερον· ἐχρόντο
γὰρ ὁ πῆ, γῆ τῷ τῇ γῆς,
ὑπερφύει π καὶ μῆλα χρῆμα,
καὶ πολλοὶς ἀπικέννουσιν ἀ-
δρόμοις· τέττις ἐκείλῃ συλ-
λαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπνευχεῖν
ἐξω πύση μηχανῇ· ἀπορῶ-
ν δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπι-
ταγμα, καὶ διὸν ἀετὸς ἡρπα-
γὲς λαγῶν ἡμῶν τῇ κατέβα-
λε πρὶν ἀπνευχεῖν εἰς τὰ
οἰκεία· ὁ δὲ Φύλιος ἀναρρή-
ξας τῷ λαγῶν καὶ τοῦ αἵμα-
τος ἐαυτὸν ἀπαθήσας ἐπὶ τῇς
γῆς ἐκωπτο· οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες
ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ
Φύλιος πύσας τῷ σφύρεϊν δύο,
καὶ κατωδύων ἀπνευχεῖν πρὸς

trem implevit multo cibo
ac vino : cūmq̃ue bellua
appropinquaret, ea evomit.
Quæ leo famelicus devo-
rans, vini è stupido sopore
obrutus : & Phylus bra-
chio, cui vestem suam cir-
cumvolverat, in os inserto,
leonem suffocavit : subla-
tūmq̃ue in humeros, ad
Cygnum attulit, nomēn-
que apud homines illustre
eo facinore sibi paravit. Sed
Cygnum alium adhuc diffi-
ciliorem ei laborem injun-
xit. Erant ea in regione
vultures monstrosæ magni-
tudinis, qui multos homi-
nes interficiebant : hos cum
vivos capere, & ad se per-
ducere quavis ratione jussit.
Dubitante Phyllo quomo-
do hoc mandatum confi-
ceret, divinitus evenit, ut
aquila raptum leporem, se-
mianimēmq̃ue eodē deji-
ceret, non perlatum ad ni-
dum. Phylus, direpto lepa-
re, sanguine ejus se imple-
vit, & humi proeubuit. Ita-
que vultures ad eum ut
mortuum devolarunt : quo-
rum ille duos pedibus arre-
ptos tenuit, atque ad Cy-

gnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum imposuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylus cum perficiendæ hujus rei rationem nullam inveniret, Herculis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes se mutuo in terram prosternebant: cumque elanguissent, Phylus alterum pedè correptum ad aram usque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc gravissimum Cygno, quod se, quod minime opinatus erat fore, contemptum videret. Itaque præ mæiore animi seipsum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines desit. Eodemque etiam se Thyria mater, filij mortem non ferens, præcipitavit: ambóque in aves mutati sunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata est: ac tempore arationis multi ibi vi-

τὸν Κυων· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἐπὶ χαλεπώτερον ἄθλον ἐπέταξεν· ἐκέλευε τὸ ἀπαγαγεῖν ταύρον ἐκ ἀγλῆς τῆς χειρὸς λαβόντα μύχρῃ τοῖς βωμῶν τῷ Διός· ὁ δὲ Φύλιος ἀμνηχανῶν, ὅπῃ χρῆσται τοῖς τὸ δόταγμα, εὗξατο συλλαβεῖν αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ τοῖς πῶ ἐν γλῶττι ταύτου ἐφάνησαν δύο ταύροι περὶ μίαν εἰσρήσαντες βῆν, καὶ τοῖς κίεσσιν ἐπὶ πόντους ἀλλήλοισι, κατέβαλον εἰς τὴν γλῶττι· ὁ δὲ Φύλιος ἐπιδὼν παρείδυσεν τὸν ταύρον ἀναψάμενον ἐκ τοῦ σπείλους, ἀπὸ γὰρ ἄχρῃ τοῖς τῷ βωμῶν· βελήσκει δὲ τῷ Ἡρακλῆϊ ἀμνηστῶν τῷ δόταγματι τῷ περὶ τὸν Κύκω παρεῖνθ' ὁπότεν ἀπμωδίνην περὶ τὸν ἄλξαν· ἀδυσμῆσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Κονώπῳ λεγόμενῳ λίμνῳ, καὶ ἠφανίσθη· τοῖς δὲ τῷ θάνατον αὐτῷ, καὶ Θυρίῃ τῇ μητρί κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὸν αὐτῷ ἐκείνῳ λίμνῳ· καὶ ἐγένετο βελή· Ἀπίλλωνος ὄρνιθες ἀμφοτέρω ἐν λίμνῃ· ἀφανισμένων τῶν καὶ τῇ λίμνῃ μετωνομάσθη, καὶ ἐγένετο κυκνήη, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὸν

παῖδα φαίνοντα Κύκλοι πα-
σίον δὲ κείτω καὶ τὸ σὺ φυ-
λαίε σῶμα.

Α. Σ Π Α Λ Ι Σ.

Κ Ε Φ. ιγ.

Γ' ἱστοῖ Νικάνδρ' Εἰπεριν-
μένων β.

Δ Ἴδς καὶ νύμφης Οὐρηί-
δος ἐγένετο παῖς Μελι-
πύς· οὗτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν
εἰς τὴν ὕλῃν κατὰ δὴ· Ἡ' εἰς,
ὅπ' αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ
παῖς Διὶς βελῆ· ἐκ ἡφανίσθη·
ἀλλ' ἠύξετο πρεφόρμ'· ὑπὸ
μελισσῶν· ἐπέπχε δὲ αὐτῇ
ποιμαίνων πρόβατα, φάρεθ'
ὁ Ἀ' πολλῶν· καὶ Οὐρηίδος
νύμφης, ἥ τις ἔπεικε Μελιτιά
τ' ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμά-
σαι τ' πρὸς τ' ὄγκον τῆς σῶμα-
τος καὶ ἐπὶ πλείον πρὸς τὰς με-
λίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπίνε-
κιν εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν
ἐν πολλῇ, ὡς δὲ, δέ μιν· αὐ-
τῇ Μελιτῖα ὄνομα, διότι ὑπὸ
μελισσῶν ἐτράφη· ὑπὸ ἡλθεν
αὐτὸν καὶ χρῆσιμος, ἐν ᾧ ποτὶ
Διὶς εἶπε σάξιν ὁμόγχιον ὄντα
τ' ὑπὸ τῇ μελισσῶν πρεφόρμ'·
ὁ δὲ παῖς ἐπὶ τὰ ἔργα ἡνδρώθη,
αὐτὸς ἐγένετο γυμναῖος, καὶ πλεί-

suntur olores. Propè extat
etiam Phylis monimentum.

A S P A L I S.

CAP. XIII.

Nicander in Heter.

M Eliteus, Jove & nym-
pha Othreide natus
est : Eum mater, Junonis
metu, quòd cum Jove con-
cubuisse, in sylvam expo-
suit. Puer Jovis voluntate
servatus, & ab apibus nu-
tritrus, adolevit. In eum oves
pascens incidit Phagrus,
frater ejus uterinus, Apol-
linis F. miratúsque molem
corporis, magis que etiam
apum facinus, secum eum
domum transtulit, magnò-
que studio educavit : im-
posito Melitei nomine, quòd
esset ab apibus nutritus.
Venit ei etiam oraculi in-
mentem, quo illum Deus
aliquando salutem fratri ab
apibus nutrito allaturum
monuerat. Puer simul atque
virilem attrigit ætatem, præ-
clarè se gessit, plurimisque

vicinorum præfuit : & in Phicia urbem Melitam condidit. Exiit in urbe tyrannus violentus atque contumeliosus , cujus adeò nomen incolæ non edunt: peregrini Tartarum appellabant. Is , si quâ ejus loci virgo ob formæ pulchritudinem celebraretur , vicam ante nuptias abductam vi- tiabat. Atque eo tum tem- pore ministros jusserat ad- ducere sibi Aspalidem , Ar- gæi non ignobilis viri filiam. Quæ rei fama divulgata , an- te adventum eorum quibus abducendi sui negotium e- rat datum , seipsam suspen- dit. Facto adhuc latente fra- ter puellæ Astygites jurat, priusquàm sororis corpus deponeret , se in tyrannum vindicaturum. Illicò vestem Aspalidis induit , gladiòque ad sinistrum latus abdito , quòd adolescens etiamnum esset , nemine sexum è vul- tu agnoscente , in domum tyranni pervenit , eúmque nudum incustoditúmque in- terfecit. Melitenses Astygi- tem coronâ decorant, Πανα- σίq; accinendo deducunt.

ων ἤρξε Φειοίκων, καὶ πάλιν
ἐκποσι ἐν τῇ Φιδῇ φρεσι-
γῶρδσαι μελίτῳ· ἐν παύ-
τῃ τῇ Μελίτῃ Πραγιθ· ἐγί-
νετο βίαιθ καὶ ὕβρις· ὅν
οἱ μὲν ὀπχάουσι ἐδ' ὁ οὐμάζου-
σι, ὑπὸ δὲ τῆς ξένων Τάρ-
ταρος ἐκκαλεῖτο. ἔτθ' ἤπερ
διαβροθίῃ παρδένθ' ὅθι
καλλεῖ τῆς ἐγχερείων, ἀπὸ-
γῆ αὐτῷ, καὶ ἐμάχοντο περὶ
γάμου κατὰ βίαν. ποτὶ δ' οὐδ'
εἴρητο πρὸς τὰς Δίεραπας
ἀπάγην Ἀσπαλίδας πλὴν θυ-
γατέρας πλὴν Ἀργαίης τῆς ἐκ
ἀσήμεν· ἡ δὲ παῖς ὡς ἔκ-
πυστος ὁ λόγος ἐγῆμετο, φρίν
ἀφικέσθαι τὰς ἀπάγοντας αἰ-
ήρηνσιν ἑαυτῷ· τῆς γὰρ πρὸς
ξένους πῶ διαβροθίσης ἀδελ-
φὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀ' συ-
μήτης ὅμοσιν, ὅπ' ἐπείρου
πίσται τὸ Πραγιθ· ἢ τὸ σῶμα
κατακρήσει τὸ τὸ ἀδελφῆς ἐν-
δὺς δὲ τόχρα πλὴν σολῶ τ'
Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας πα-
ρὰ τὸν ὄνυμον πᾶσιν τὸ ξί-
σθ', ἔλαθε πρὸς τὸ ὄψιν ἀν-
ήπαις ὄν. παρελθὼν δὲ εἰς τὰ
οἶκα γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακ-
τον τὸ Πραγιθ, κτείνας οἱ δὲ
Μελιτεῖς τὸ μὲν Ἀ' συμήτιν ἐσε-
φαίου, καὶ κατὰ Παιάνων φρεσί-

πυμπν· τὸ δὲ σῶμα αὐτὸ πυ-
ρῶνι κατεπύοντοσαν, εἰς πο-
ταμὸν ἐμβάλλοντες, ὃν εἴπ-
ντο ἐξ ἐκείνου ἔχοντες Τάρτα-
ρον καλεῖσθαι. τὸ δὲ σῶμα τῆς
Ἀσπαλίδος ἐξ ἐρῶν ὠνίσταντα
πρόπν ὅπως καὶ δέσουσιν ὅπ-
σῳς, καὶ ἡ δὲ ὠνίστασαν εὐρεῖν·
ἀλλὰ αὐτὸ μὲν ἡφανίσθη καὶ
διόν· ἀπὸ δὲ αὐτοῦ σώματος
ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς
Ἀρπύριδος ἐσθλὸς ὀνομάζεται
δὲ τοῖς ἐγχεύοις αὐτὸ τὸ
ξόανον Ἀσπαλὶς ἀμφιλήπτη κα-
ὲρ γη, ὥστε καὶ ἔκαστον εἴτε
αἱ παρδίνος χίμαρον ἄδουρον
ἐκρήμνων, ὅπ καὶ ἡ Ἀσπαλὶς
παρδίνου ἔστω, ἑαυτὴν ἀπογ-
γόνισιν.

ΜΟΥΝΙΚΟΣ.

ΚΕΦ. ΙΔ.

ΜΟΥΝΙΚΟΣ ὁ Δρύαντιος
ἐβασίλευσε Μολοσσῶν,
καὶ ἐγὼ εἶλομαι τις ἀγαθὸς, καὶ
αὐτὸς δὲ χεῖρος ἔχων ἡ παιδὸς ἐν
Ἀπυλῆς. Ἀλκανδρον ἀμεί-
νονα καὶ τιν ἑαυτῷ καὶ Μεγα-
λύτορα, καὶ Φίλαμον, καὶ δυ-
ρατίρα ὅτι πείπλω ἵετες γα-
νομένους πάντα ἀγαθὸς καὶ δι-
κῆρας ἐφίλησαν οἱ θεοὶ ἐπὶ ἡ
αὐτὸς ὅτι τὸ ἀγρῶν νυκτὸς

Cadaver tyranni in flumen
demergunt, quod ab eo
usque tempore hodiéque
Tartarum vocant. Corpus
autem Aspalidis ad hone-
stam sepulturam summo
studio requirentes, nuspiam
invenire potuerunt, quod
id Deus de medio sustulif-
set. Loco autem corporis
statua juxta Dianæ stans
apparuit: idque simula-
crum incolæ Aspalidem vo-
cant, Ameiletam, & He-
caergam: & quotannis vir-
gines hædum intactum in
ejus honorem, præcipitem
dabant, quod & Aspalis
virgo seipsam suspendisset.

MVNICHVS.

CAP. XIV.

MOLOSSORUM rex fuit
Munichus Dryantis
filius, vates egregius, idém-
que vir justus. Is è Lelanta
filios habuit, Alcandrum,
qui vaticinio præstabat: Me-
galytorem, Philæum, fi-
liámque Hyperippam. Eos
omnes ob probitatem dij
dilexerunt. Quadam nocte
eos latrones subitò in agris
circum-

circumvenerunt , cūmq̃ue
pugnæ impares de turribus
se defenderent , ignemq̃ue
latrones domibus injice-
rent : Jupiter, habitā pietatis
eorum ratione, miserri-
mā morte perire non est
passus , sed in aves trans-
mutavit. Et Hyperyp̃pa
quidem , quoniam ignem
fugiens, aquam subiit, facta
est fulica. Cæteri ex igne
evolarunt , Munichus bu-
teo , Alcander orchilus fa-
ctus. Megaletor & Phi-
læus, quod ignem fugien-
tes per parietem ad terram
se demississent , in exiguas
aviculas abierunt: hic in eam
quæ canis dicitur , ille in
ichneumonem : mater in
piponem, quæ culices mu-
liones legit. Cum hac bel-
lum est aquilæ & erodio,
quorum ova confringit,
dum quercum cædit pro-
pter culices. Vivuntque
unā reliqui in sylvis & late-
bris , fulica ad lacus & mare
obversante.

ἐπιλθόντες λησῶν σιωπᾷ ἀμ-
βανον· οἱ δὲ ἐν τῷ πύργῳ
ἔβαλλον· ἔγδ' ἦσαν αὐτοῖς ἰσό-
μαχοι, πῶρ ἐνέβαλλον οἱ κλω-
πες εἰς τὰ οἰκία. Ζεὺς δ' ἔπι-
εἶδεν αὐτὲς ὁπότε τ' ἐνα-
χε, τελευτήσαντας, οἰκίῃ
θανάτῳ· μετὰ λαὸν δὲ πάντας
εἰς ὄρνιθας· καὶ τ' πεῖπται μὲν
ἐπεὶ συγγῆται τὸ πῶρ, εἰς ὕδαρ
κατέδυ, ἤρκεν αἰδιμα, οἱ δὲ
ἄλλοι ἐν τῷ περὶ αἰθέρησαν·
Μύνιχος μὲν πεύκης χυμῶδες·
Ἀλκάνδρος δὲ ὀρχίλῳ· Με-
γαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖῳ, ὅστι
τὸ πῦρ φέροντες διὰ τῷ τοίχῳ
ᾧ τ' γλῶττι ἐδυσαν, ἐγένοντο
μικροὶ δύο ὄρνιθες· καὶ ὅστι μὲν
αὐτῶν ἰχθυόων· Φιλαῖῳ δ'
ὀνομάζεται κύων· ἡ δὲ μήτηρ
αὐτῶν ἐγένετο κισπολόγος πτω-
πὸς πάντων ἀπὸ τοῦ πολέμου ὅστι
ἐξέρωδιον· κατέγνωσι γὰρ αὐτῶν
τὰ ῥ' ἀκόπῃσιν τ' ὄρω διὰ τὸ
κρίπαι· καὶ εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι
σωόρμοι ἐν ὕλῃ καὶ περὶ
καθυμῶνας· αἰδιμα δὲ ἐγένετο
πρὸς λίμνας τι καὶ πε-
λάγη.

ΜΕΡΟΠΙΣ.

Κ Ε Φ. ιε.

Ε Τμήλου τῷ Μέροπις ἐγγρόντο παῖδες ὑπερ-
 ὕφανοι καὶ ὑβρισταί, Βύσσα
 καὶ Μέροπις, καὶ Ἀχρων
 καὶ ὅκουσι πᾶσι τῷ Μέρο-
 πίδα νῆσον ἢ διὰ γῆν πλεῖστον
 ὅτι αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν,
 μόνῳ θεῶν ἐπιμῶν, καὶ ὀπι-
 μιελῶς γὰρ ἠργάζοντο ἔπει-
 ἀνθρώπων ἐδὲν Ἰσσηλίδον,
 ἔτι εἰς ἄστυ χαπόντες, ἔτι
 πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἰορ-
 τὰς. ἀλλ' εἰ μὲν Ἀθην-
 αῖς ἐκείνῳ ποῖαν ἐχέλειον
 ταῖς κόρας, ἀπὸ λελυγμένου ὁ ἀ-
 δελφὸς τῷ κλήσῃ· ἐπεὶ γὰρ
 ἀγαπαῖν ἔφη γλαυκῷ
 θεῶν, ὅτι ταῖς αὐταῖς κό-
 ραις ὀφθαλμοῖς ἐοικῶς μέ-
 λαι· ἐχθάρειν δὲ φερό-
 παν γλαῦκα τῷ ὄρνει· εἰ
 δὲ καλῶεν παρὰ τῷ Ἀφρο-
 διτεῖ, θυμὸν φοιτοῦν ἔλεγε μ-
 ποῖν θεῶν· εἰ δὲ πρὸς Ἐρ-
 μῶν ποινῶν, κλέπτειν ἔλε-
 γον οὐ πᾶσι θεῶν· καὶ οἱ
 μὲν πλείους ἐκέρτομον.
 Ἐρμῆς δὲ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ
 Ἀρτεμὶς χολέμενοι νυκτὸς

MEROPIS.

CAP. XV.

L Iberos habuit Eumelus
 Meropis filius, super-
 bos & injuriosos. Byssa,
 Meropis, & Agron ij erant:
 habitabantque Con insu-
 lam Meropidem. Iis terra
 plurimos edebat fructus:
 quia hanc solam deorum
 venerabantur, solúmque
 diligenter colebant. His
 nulli erant cum hominibus
 congressus, neque vel in
 urbem intrabant, vel so-
 lennes epulas & festos Diis
 dies obibant. Nam siue puel-
 læ ad rem Minervæ sacram
 faciendam invitarentur, fra-
 ter recusabat, gratas cæliæ
 deæ sorores suas nigris præ-
 ditas oculis negans, sibi que
 invisam omninò esse ulu-
 lam avem aiens: siue ad
 Dianæ sacrificium vocaren-
 tur, deam se odisse dicebat.
 noctambulam: siue ad Mer-
 curij libationes, furem
 deum à se non honorari di-
 cebat. Cum nullum male-
 dicendi finem facerent, ira-
 ti Mercurius, Minerva &

Diana, ad eorum ædes pervenerunt, hæ virginum formâ, ille pastoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipse cum ceteris pastoribus Mercurio rem sacram fecisset: simulque hortabatur, ut Byssam & Meropidem in lucum Minervæ & Dianæ ad æquales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervæ afficeret contumeliâ, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byssa nomen suum retinuit, facta Leucothææ avis. Agron auditâ re, veru arrepto, accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam; Eumelum quoque ob mutatum filium sibi convivium facientem, in corvum nocturnum, seu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

ἐπίσπασαυ αὐτῆς τοῖς οἴκοις·
 Ἀΐδωα μὲν καὶ Ἀρτεμις
 εἰσκήαι κόραις· Ἐρμῆς δὲ
 ποιμάν· ἔχων σολῶ· καὶ
 τὸν Εὐμηλον καὶ τὸν Ἀ-
 ρχωνα προσαγροῶτας παρεκ-
 λει παρτυχεῖν εἰς δῶτα·
 διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῆς
 ἄλλων πεμμένων Ἐρμῆ· Βύσ-
 σαν δὲ καὶ Μεροπίδα πρὸς
 τὰς ὀμνύλλικας ἐπειδεν ἐκ-
 πίμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀΐδη-
 ναῖ καὶ Ἀρτέμιδος ἄλ-
 σ· , καὶ ταῦτα μὲν εἶ-
 πον Ἐρμῆς· Μεροπὶς δ' ὡς
 ἤκουσεν ἐξύβρισε πρὸς τὸ
 ὄνομα τῆς Ἀΐδωαῖ· ἡ δὲ
 αὐτῶ ἐποίησεν ὀρνίδιον
 γλαῦκα· Βύσα δὲ πρὸ αὐ-
 τῶ ὀνόματι λέγεται , καὶ
 ὅτι Λαοκοδίας ὄρνις· Ἀρχων
 δ' ὡς ἐπύθετο ἀπάσας ὀρε-
 λὸν ἐξέδραμν· Ἐρμῆς δ'
 αὐτὸν ἐποίησε χαρδρίον·
 Εὐμηλ· δὲ τὸν Ἐρμῆ· δ'
 ἐνείκεσεν, ὅπ μετεμάρφωσεν
 αὐτῇ τὸν ἦόν· ὁ δὲ καὶ κεί-

νον ἐποίησε νυκτικῶς καὶ κατ' ἄγγελον·

ΟΙΝΟΗ.

ΚΕΦ. ΙΣ.

Ἰσσοῦ Βοῖθ' ἐν Ορνιθογ-
νίας Ἐ.

Π Ἀρὰ τοῖς λεγόμενοις
ἀδράσιν Πυγμαίοις ἐχί-
νετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ
μὲν εἶδος ἔμεμψή, ἄχαρις δὲ
τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος· ταν-
τη φροντὶς ὑδεμία ἐχίνετο δὲ
Ἀρτίμωδος ἔδιδ' Ἡῤα' γαμη-
δῆσα δὲ Νικοδμαντὶ τῇ
πολιτῇ ἐνὶ ματρὶ καὶ ὅππῃ κεῖ-
εῖτε καὶ παῖδα Μόψον. καὶ αὐτῇ
Πυγμαῖοι πάντες χεῖ φιλο-
φροσύνην πλεῖστα δῶρα πρὸς τὴν
χρῆσιν τῆ παιδὸς ἀπένεγκαν·
Ἡῤα δὲ μεμψῆσα δὲ Οἰνολῶν,
ὅππῃ αὐτῶν ἔκ' ἔτιμα, γέροντον
αὐτῶν ἐπέτισεν, καὶ τὴν αὐχένα
μακρὸν ἔλκυσε· καὶ ἀπέδραξεν
ὑψιπτεῖν ὄρνιθα· καὶ πόλεμον
ἐπέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς
Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ διὰ τὸν
παῖδον τῇ παιδὸς Μόψου, στεί-
πτετο τὰ οἰκίη, καὶ ἔκ' ἐξ-
λίμπανε· Πυγμαῖοι δὲ κα-
ποισάμενοι πάντες, ἐδῶκαν
αὐτῶν· καὶ ἔκ' τὴν ἔτι καὶ
νῦν Πυγμαίοις καὶ γροαίνοις
πόλεμος ἀνέστη.

Ο ΕΝ Ο Ε.

CAP. XVI.

Bæus in Ornithogonia.

A Pud Pygmæos puella
fuit Oenoë, forma
non contemnenda, cæte-
rum moribus invenustis &
superbis : & quæ nihil ne-
que Dianam, neque Juno-
nem curaret. Nupta Nico-
damanti, mediocri & pro-
bo civi, filium peperit Mo-
psum : ob cujus natales
Pygmæi universi, benevo-
lentiæ ergo, plurimis eam
donis affecerunt. Sed Juno
Oenoæ infensa, quæ nullo
honore ipsam dignaretur,
in gruem eam mutavit, col-
lumque in longum protra-
xit, altivolantemque avem
fecit : interque eam & Pyg-
mæos bellum excitavit. Oe-
noë autem desiderio filij
Mopsi, absque intermis-
sione domos circumvolita-
vit, quam Pygmæi omnes,
armis sumptis, profligarunt.
Atque ab eo tempore in
huncusque diem inter Pyg-
mæos & grues bellum est.

LEUCIPPUS.

CAP. XVII.

Nicander Heter. secundo.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ.

ΚΕΦ. ΙΞ.

Ἰστέῃ Νίκανδρ' ἔπεινε
μένων.

Filia Eurytij F. Spartonis Galatea, Phæsti Critæ nupsit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obscuris, sed inopi. Is cum uxor gravida esset, voto masculam sibi prolem expetens, edixit mulieri, si filiam peperisset, uti ne eam tolleretur: simul ad oves pascendas digressus: Galatea filiam partu edidit: & miserta infantis, solitudinemque familiæ reputans, insomniis adstipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decrepit, filium se enixam professa: puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius si esset, enutrit. Cum adolevisset puella, & ineffabili esset pulchritudine, metuens sibi à marito Galatea, cum res diutius tegi non posset, in fanum Latonæ confugit: multisque à Dea precibus

Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τῆς Σπάρτωνος ἐγγύματο Φαίσφ τῆς Κρήτης Λάμωρον καὶ Πανδίωνος, αἰδῶν τὰ μὲν εἰς ἑμὲ εὐ' ἔχοντι, βίβη δὲ ἐνδὲ· ἔτ' ἐπειδὴ ἐγκύμων ὤν ἡ Γαλάτεια, ἠύξατο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῇ παῖδα· σπρηγρόδε δὲ τῇ γυναικί, ἐὰν γέννησιν κόρην ἀφανίσου· καὶ ἔτ' μὲν ἀπὸν ἐπιποιμαίνει τὰ στέβοντα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο, καὶ κατοικτιέσσατο τὸ βρέφος, καὶ ἔρημῶν τῷ οἴκῳ λογαζόμενη, συλλαμβανόντων δ' ἐπ' ὄνειρ' οὐ καί τινας, οἱ σπρηγρόδεον τὴν κόρην ὡς κόρην ἐκτρέφον, ἐβόλσαν τὴν Λάμωρον ἄρρεν λέγεσθαι περὶν, καὶ ἐξείνασθαι ὡς παῖδα κοῦρον ὀνομάζουσαν Ἀλκυπὸν· ἐπὶ δὲ ἠύξατο ἡ κόρη, καὶ ἐγένετο ἀφάτον περὶ κάλλος, διέζουσα δὲ Λάμωρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνὶ ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Ἀνύτης ἱερὸν, καὶ παῖσα δὲ θεῶν

ἰκέτεον, εἴ πως αὐτῇ κέρθῃ
ἢ παῖς αὐτῇ τ' θυγατρὸς δώαι-
το γινέσθαι, καὶ δάπτει ὅτι Καί-
νις μὲν Ἀτράκος ἕστα θυγάτηρ,
βυλῇ Ποσειδῶνος ἐγγυέτο Καί-
νευς ὁ Λαπίθης· Τίρεσίης δὲ
γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅπ' τὴν ἐ-
στῇ, τριόδω μνησμένους ὄφης ἐν
πυλῶν, ἀπέκτεινεν, ἐκ τῇ γυ-
ναικὸς αὐτῆς αὐτὴρ ἐγγυέτο διὰ
τὸ δράκοντα πολλάκις· Πανάκ-
τα δὲ καὶ Τ'περμύστραν πωρα-
σκομένῳ δὴ γυναικὶ μὲν αἰρα-
δαί ἦμον· ἄνδρα δὲ θυομένῳ
Ἀῖθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ
πατρὶ· μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν
Κρήτα Σιωερίτῳ, ὅπ' κωη-
τῷ λοισομένῳ ἴδεν τὴν Ἀρ-
τεμιν· ἢ τῇ Λητοῇ σιωεχῶς ὁδυ-
ρομένῳ καὶ ἰκετάεσαν ὥς κ-
τερε τὴν Γαλάτειαν, καὶ με-
τέβαλε τ' φύσιν τ' παιδὸς εἰς
κόρον· ταύτης ἐπ' μίμνηνται τ'
μεταβολῆς Φαίστοι· καὶ δύ' οἱ
Φυτῇ Λητοῇ, ἣ τις ἐφύσε μί-
δια τῇ κέρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν
ἐκδύσια χαλοῦσιν· ἐπὶ τ' πέ-
πλον παῖς ἐξέειδ'· νόμμον δ'
ἔστιν ἐν τοῖς γάμοις περὶ πρην
ἑτακλίναντες παρὰ τὸ ἄγαλμα
τῷ Λακίππῳ.

contendit, si filia in marem
mutari posset: sicut Cænis
Atracis filia, Neptuni vo-
luntate in Cæneum Lapi-
tham abiit: & Tiresias ob
interfectos in trivio coëun-
tes angues, de viro mulier
fuit factus: rursusque viri-
lem sexum adeptus est, quia
draconem sæpenumero *
Panastem autem & Hy-
permetram venditam pro
muliere invenisse pretium:
cùm autem in virum esset
mutata, alimenta Aethoni
patri attulisse. Cretensem
quoque Siproctam muta-
tum, cùm inter venandum
lavantem vidisset Miner-
vam. Latona continenter
lamentantem & deprecantem
miserata est Galateam,
puellamque in puerum mu-
tavit. Hujus mutationis et-
iamnum Phæstij memine-
runt, Latonæque Phytiz
sacrificant, quod virilia
puellæ creaverit: festumque
Ecdysia appellant, quod pe-
plum puella exuerit. Lex
quoque fert, ut in nuptiis
prius accumbant ad Leu-
cippi statuam.

ΑΕΡΟΡΥΣ.

ΗΕΡΟΠΟΣ.

CAP. XVII.

ΚΕΦ. ιη.

Bæus 2. Orn.

Γ' ὄρνις Βοΐου ὀρνιθογείας ἑ.

H Abitavit Thebis (quæ est Bæotiz urbs) Eumelus Eugnoti F. filiûsque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cùm ei sacris operanti adesset, cerebrum comedit, priusquàm hostia esset aræ imposita. Id cùm sensisset pater, per iram titionem ab ara raptum, capiti pueri impegit: qui sanguine defluente collapsus palpitavit. Mater & pater, atque famuli, re conspectâ, maximum sustulerunt luctum. Sed Apollo patris, à quo in honore haberetur, misertus, puerum in avem Aëropum mutavit: quæ cùm etiamnum in terra pariat, semper tandem volatum molitur.

Ε Τυμάλου ὁ παῖς ἐὺγενής τε καὶ φ' κησιν ἐν Θίβειαις ταῖς Βοιωτίαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐχθόστο Βόττης ὄνομα· ἔτ' οὖν ὁ Εὐμύλλου ἐτίμα μεγαμεγῆς τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ ποτὶ δύνοντ' αὐτῷ παρὼν ὁ παῖς Βόττης ἐδάσσατο τὸν ἐγκέφαλον εἴς αὐτ' ἐπὶ τὸν βωμόν καταδύσσει· μαδῶν δὲ τὸ μρονδὲς Εὐμύλλου περὶ ἔκρυπτο κατ' ὄργλῳ περὶ τ' κεφαλίῳ αὐτῷ τὸν δαλὸν ἐφελῶν ἐκ τῷ βωμόν. καὶ ὁ παῖς καταρύνετ' εἴς αἵματ' ὃ καταπίσων ἤσπαυεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἶδεν καὶ ὁ πατήρ καὶ οἱ δῖοι ἄεθροι, μέγιστον ἐποίησαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκτύησας ἐπὶ αὐτὸν Εὐμύλλου ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησεν τὸν πεῖδιον Ἡέστυον, ὃς ἔτι νῦν πέλει μὴ ὑπὸ γῆς, ἀλλ' ἐν μέλει τῇ πέτεται.

ΦΩΡΗΣ.

FVRES.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Γ' ἑσπερῇ βοῖ⊕ ὀρνιθογονίας C.

Bæus 2, Ornithogonia.

ΕΝ Κρήτῃ λέγεται ἡ ἱε-
ρὸν αἶτρον μυλιασῶν, ἐν
φ' μυθολογοῦσι τεκαῖν Ρ'εαν
τὸν Δία, καὶ ὅτιν ὅσον ἐ-
δίνα παρελθεῖν ἔτε διδν,
ἔτε διητὸν ἐν δὲ χροῖον
ἀφωεισμένῳ ὁρᾶται καὶ ἔ-
χουσι ε' τ⊕, πλείστον ἐκλάμ-
πον ἐκ τῆ σπηλαίου πύρ. τῆ-
το δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν,
ὅτ' αὐτὸν ἐκζέη τὸ τῆ Διὸς ἐκ τ'
ἡμίσειας αἵμα· κατ' ἵχουσι δὲ
τὸ αἶτρον ἱερὰ μίλιθαι προ-
φοῖ τ' Διός. Εἰς τῆτο παρελ-
θεῖν ἐπαρρησαν Λαί⊕, καὶ
Κελεός, καὶ Κέρβερος, καὶ
Αἰγυλιός, ὅπως πλείστον ἀνύ-
σωνται μέλι· καὶ περὶ δέμοι
περὶ τὸ σῶμα πάντῃ χαλκόν,
ἀνύσαντο τ' μέλιτ⊕ τῆ μα-
λιασῶν· καὶ τὰ τῆ Διὸς ἴδον
παρὰ γὰρ καὶ αὐτῶν ὁ χαλκός
ἐρράγην περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς
ὃ βροντῆσας ἀνέτεινε τ' κεραυ-
τόν· ἀλλὰ μοῖραι καὶ δῖμος ἐκά-
λυσαν, ἐπὶ τὸ αὐτόθι θανεῖν ἐ-
δίνα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐ-
τοὺς ἐποίησαν ὀρνιθαί· καὶ

IN Creta fertur esse an-
trum apibus sacrum, in
quo fabulantur Jovem à
Rhea editum partu: & vel
deum, vel hominem quen-
quam præterire, est reli-
gio. Certo autem cujusque
anni tempore plurimus cer-
nitur ex antro effulgens ig-
nis: fierique id fabulantur
tum, cum sanguis de Jovis
partu effervesceat. Obtinēt
speluncam eam sacræ apes,
Jovis nutrices. Hoc antrum
intrare ausi sunt Laias,
Celeus, & Cerberus, &
Aegolius, quamplurimi
mellis exhauriendi causâ:
& corporibus undique ære
obtectis, mel apum haufe-
runt, Jovisque viderunt cu-
nabula. Tum & æs circa
eorum ruptum est corpora:
& Jupiter intonuit, fulmén-
que intendit: sed cum Par-
cæ ac fas inhibuerunt, quod
fas non esset eo loco quen-
quam mori. Ergo Jupiter
eos omnes in avium natu-
ram

tam transtulit : ab iisque sunt genera avium , quæ laij , colæoi , cerberi , & ægoliij vocantur , sūntque boni auspicij : & præ aliis rebus quod prædicunt , perficiunt , eo quod Jovis sanguinem viderunt.

ἔειν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν λατοί, καὶ κολοίοι, καὶ κέρβεροι, καὶ αἰγυλίοι· καὶ εἶον ἀγαθὸν φανέντις, καὶ ὀπιπλῆς ἔσθ' ὅτις ἄλλας ὄρνιθας, ὅπ' οὗ Διὸς ἴδαν τὸ αἷμα.

CLEINIS.

ΚΛΕΙΝΙΣ.

C A P. X X.

Κ Ε Φ. κ.

Bæus Ornith. 2. & Simmias Rhodius Apolline.

Ἰσορῇ Βοῖον Ε. καὶ Σιμμίας ὁ Ρ'όδιον Ἀπέλλων.

A Pud Babylonem Mesopotamiæ urbem habitavit Cleinis , vir diis charus, ac opulentus:boum, asinorum , onivmque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac sæpe cum istis diis venit ad templum Apollinis , quod est apud Hyperboreos, viditque ei asinos immolari. Reversus Babylonem , intendit ipse quoque Hyperborico ritu Apollini sacrificare : asinorumque magno numero victimas ad aram constituit. Supervenit Apollo, mortemque se illaturum minatus est , nisi

T Ης λεγόμενης Μεσποταμίας ὅθεν Βαβυλῶνα πόλιν, ὃν κησεν αὐτὸν Διοφίλης καὶ πλάσθ' ὄνομα Κλείνης, ἔχον πολλὰς βοῦς, καὶ ὄνους, καὶ ποιμένας. οὗτος ὅτε πῶς ἐφίλησεν Ἀπέλλων καὶ Ἀρτεμῖς, καὶ πλεονάων ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τέτοις ἀφίκατο πρὸς τὸ ναδὸν οὗ Ἀπέλλων· οὗ ἐν τ' ἑρβαρείοις, καὶ ἴδαν ἰσορρυγμένους αὐτῶν τοῖς θυσίαις τῶν ὄνων παρὰ ἑαυτοῦ καὶ οἱς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτὸς ἐκύλευτο καὶ δάπτει ἐν τ' ἑρβαρείοις ἰερὰ ἔιν τῶν θυῶν, καὶ τ' ἐκατόμβην τῶν ὄνων ἔστησεν παρὰ τὸ βοῦμόν. Ἀπέλλων τ' παρὰ τὸ βοῦμόν· ὅτε πῶς ἔπαυσε

Κ Κ κ

τινεῖν αὐτὸν, οἱ μὲν παύσατο τὴν
 θυσίαν ταύτης· καὶ κατὰ τὸ σῶ-
 ηδεις αἰγας αὐτῶν, καὶ ἐρέβαντα,
 καὶ βοὺς ἱερᾶς. καὶ τὸ δὲ θυῶν
 θυσίαν ἐν τῷ περὶ βορείοις ἀγρομέ-
 νῳ αὐτῶν κατὰ τὴν δὲ νύκτα· καὶ
 ὁ Κλεῖνις δέσας τὸν ἀπὸ τῶν
 ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν βορμῶν τὸν ὄνυς·
 καὶ τὸν λόγον ὃν ἤκουσεν, ἐξέφε-
 ρε πρὸς τὸν παῖδα. Ἦσαν δὲ
 αὐτῶν παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύ-
 γιος, καὶ Ἀρπασος, καὶ θυ-
 γάτηρ Ἀρτεμύχη παῖδες ἐκ μη-
 τρὸς Ἀρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ
 Ἀρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον
 ἱερὰ ἐν τῷ ὄνυς, καὶ τὴν περὶ τῆς
 ἱορτῆς Ὀρτύγιος καὶ Ἀρτεμύχης
 παίδων τὴν Ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν
 πατρὸς καὶ τῶν τέτοις ὁ Κλεῖνις
 ἐπέδιδε μάλλον. Ἀρπασος καὶ
 καὶ Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαν-
 τες τὴν δισμῶν τὸν ὄνυς ἀπὸ
 λαυνοῦ παρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ
 θεὸς ἐπέβλεπεν τοῖς ὄνοις λύσ-
 σαν· οἱ δὲ τὸν παῖδα καὶ τὸν
 δόρυ παρὰ αὐτῶν καὶ τὸν Κλεῖνιν
 κατὰ τὴν οἶον· οἱ δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι
 τὸν θεὸν ἐπεβοῶντο καὶ Ἀρ-
 πῶν μὲν καὶ Ἀρπασον ὡς κίερε
 Ποσειδῶν, καὶ ἐποίησιν αὐ-
 τὸν ὄρνιθας, καὶ αὐτῶν λε-
 γομένων ὀνόματι· Ἀπὸ δὲ
 καὶ Ἀρπης ἐγένοντο αἰα-

hoc abstineret sacrificio : &
 pro more capras sibi, boves,
 ovésque offerret : ita enim
 se asinorum gaudere immo-
 latione, si ea fiat in Hyper-
 boreis. His minis territus
 Cleinis, asinos ab altari ab-
 duxit : liberisq; suis audi-
 tum sermonem exposuit.
 Erant ei ex Harpa uxore filij
 tres, Lycius, Ortygius, &
 Harpasus, ac filia Artemi-
 cha. Proinde Lycius & Har-
 pasus perficere sacra ista,
 iisq; se oblectare jube-
 bant : Ortygius & Ar-
 temiche, quorum sententiæ
 etiam Cleinis adstipulaba-
 tur, obediendum Deo pro-
 nunciabant. Sed Harpasus
 & Lycius, vi solutis asino-
 rum vinculis, eos ad aram
 compulerunt. Ibi Apollo in
 rabiem egit asinos, ita ut
 Cleinim & liberos famulosq;
 mordicis perdere ag-
 grederentur. Ii in extremo
 constituti periculo, Deorum
 fidem implorant. Atque
 Harpam quidem & Harpa-
 sum Neptunus miseratus,
 in aves, non mutatis nomi-
 nibus, convertit. Latona
 autem & Diana statuerunt

servare Cleinim, Artemi-
cham, & Ortygium, quod
piaculi istius infantes essent.
Suis Apollo hanc gratiam
dedit, ut hos, antequam
morerentur, in aves com-
mutaret. Cleinim factus est
Hypsizetos, quod aquilam
altivolam significat; nomen
avis post aquilam summæ,
difficilis internosci: cum hæc
interfectrix hinnulorum sit
fusco corpore, magna ac va-
lida: aquila autem nigrior ac
minor. Lycius in corvum
album abiit: deinde tamen
Apollinis nutu factus est
ceruleus, cum primus de
Coronide Phlegyæ filia ju-
diciū detulisset, eam Al-
cyoneo esse nuptam. Arte-
miche piphinx facta est,
avis diis hominibusque gra-
ta. Ortygius ægithallus,
quod patri persuasisset pro
afinis capras Apollini im-
molare.
Κλεῖνιν ἀέπηδεν αἴγας ἀπὸ τοῦ ὄντων ἱερῶν Ἀπόλ-
λωνι.

ᾧσιν τὸν Κλεῖνιν, καὶ τὴν
Ἀρπυμῆν, καὶ τὸν Ὀρτύ-
γιον, ὅτι ἐκ αἰποῖ τοῦ ἀσ-
κημάτων ἦσαν Ἀπόλλωνος δὲ
Λητοῦ καὶ Ἀρπυμῆς δι-
δουσι τὴν χάριν καὶ πρὸς-
θιν ἢ ἀποδιδόναι μεταβαλὼν
ἐποίησιν πάντας ὄρνιθας καὶ
ἐγένετο Κλεῖνις μὲν Ὑψιζέ-
τος οὗτο· ὅτι δὲ πρὸς ὄρνι-
θων μετὰ τὴν αἰσθὴν διαγνώ-
ναι δ' οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γὰρ
ὅτι νεφερόντης ἐρεμνός, μέ-
γας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' αἰ-
τὸς μελαΐπρος, καὶ ἐλάσ-
σων αἰεὶν. Λύκειος δὲ με-
ταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ
χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βυ-
λὴ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυά-
νεις, ὅτι περὶ τοῦ ἡγχιμα-
κορῶνός τε καὶ φλεγυῖος θυγα-
τρός γε γαμνῶσιν Ἀλκυονεῖς.
Ἀρτέμις δ' ἐγένετο πῖφις, ὅ-
τις τε καὶ ἀνθρώποις πρὸς-
φίλος ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ
αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. POLYPHONTE.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Ἰσορῆς Βοῖς ὀρνιθορ-
νίας 6.

Bæns Ornith. 2.

ΤΕρσίνης τῆς Σπυριμόν
καὶ ἐγένετο θυγάτηρ
Θεσσα· πῶτῳ δ' ἐγνήθη
Ἰππῶνις ὁ Τριβαλλοῦ παῖς,
καὶ αὐτοῖς ἐγένετο θυγάτηρ
ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ
μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύ-
βρισεν, ἐλθοῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος
Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαί-
στρια καὶ σωήτης. Ἀφροδί-
τη δὲ ὅτι αὐτῆς ἠμίμασε τὰ
ἔργα, ἔρετα ἀνέβαλεν ἄκ-
τη, καὶ ἐξέμεινεν αὐτῷ.
ἡ δὲ χεῖρ δαίμονα οἰσῆσα-
σα, ἐμίγητο τῇ, ἄκτω,
καὶ αὐτῷ ἡ Ἀρετιμὴς ἰδοῦ-
σα, ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ
πάντα εἰς αὐτῷ ἔθηκε τὰ
θνητὰ· Πολυφόντη δὲ δει-
λῶσα μὴ θῆρες αὐτῷ διε-
γάζωνται. Φάλαρα ἐξήκατο
εἰς τὰ οἰκία τῆς πατρὸς, καὶ
ἔτεκε δύο παῖδας Ἀγρίον,
καὶ Ὀρειον, μεγίστοις καὶ
δυνάμειν ἔχοντας ἄπειτον.
Οὗτοι ἐπῆμων οὐτὲ θεῶν,
οὐτὲ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐξύ-

THrassam Martis , &
Terenzæ , quæ Stry-
mone nata fuit , filiam ,
Hipponus Triballi F. du-
xit. Eo ex conjugio nata est
filia , nomine Polyphonte.
Hæc , re venerè ignomi-
niosè spreta , in montem se
contulit , & consuetudine
ludi ac studiorum Dianæ
sociam se præbuit. Venus
contemptu suarum rerum
incitata , insanum illi urbi
amorem immisit : ita ut fu-
rore divino percita , cum
illo corpus miscuerit. Diana
illo conspecto facinore, Po-
lyphonten immenso est pro-
secuta odio , omnesque in
eam convertit feras. Itaque
meruens ne ab his dilania-
retur , in patris domum se
recepit : duosque filios pe-
perit , Agrium & Oreium
(Agrestem & Montanum
diceret) maximos , & in-
genti præditos robore. Hi
& deorum & hominum
contemptores erant ; & si

in peregrinum aliquem inciderent, eum domum suam abductum devorabant. Igitur iis infensus Jupiter, Mercurium mittit, ut suo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipsum Polyphonte genus suum referebat, eo istos supplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum essent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata est, avem noctu canentem, cibi potusque exsortem, caput deorsum, pedes imos fursum habentem, belli & seditionis hominibus nunciam: Oreius in leporem, semper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quæ omnium avium est diis hominibusque invisissima: eique perpetuum sanguinis carnisque humanæ indiderunt desiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam, quæque naturam mutans, deos comprecata est, ne mala hominibus avis fieret: idque impetravit à Mercurio

Χειζον εἰς πάντας· καὶ εἰ πε-
ξένων ἐντόχοιεν, ἀπάγοντες
εἰς τὰ οἰκία κατήδιον· Ζεὺς
δὲ μυσῆσας αὐτοὺς, ἀπίσειλεν
Ἐρμῶ, ὅπως ἦν ἐδέλῃ δι-
κλῷ αὐτοῖς ἐπιβάλλῃ· καὶ ὁ μὲν
Ἐρμῆς ἐβύβλυσεν ἀποκόψαι
τὰς πόδας αὐτοῦ καὶ τὰς χεῖ-
ρας· Ἀρης δὲ ἐπὶ τὸ γρόθ-
εις αὐτὸν ἀέφερε Πολυφόν-
τη, τέτυκε μὲν ἐξείλετο τὴν μῶρον
τὰς παῖδας· ἤλλαξε δὲ μεθ'·
Ἐρμῶ τὴν φύσιν αὐτοῦ εἰς
ὄρνιδας· καὶ ἐγένετο Πολυ-
φόντη μὲν Στυγὶ φθιγγομένη
νυκτὸς, ὅτε σίτου καὶ ποτὸς
τὴν κεφαλὴν ἵχουσα κέτω,
τὰς δὲ πόδας ἀκρὺς αἶψα, πο-
λέμου καὶ γαστρώσεως ἀνθρώπων
ἀγγελος· Ὁρεῖ δ' ἐγένετο
λαγώς, ὄρνις ἐπ' ἐδνί φαι-
νέμενος ἀγασθῶ· Ἀχιλλεὺς δὲ
μετέβαλεν εἰς γόπα, πάντων
ὀρνίδων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ
ἀνθρώποις· καὶ διὰ πάντος
ἡμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἷμα-
τος ἐνέβαλον ἀνθρωπεία· ὅ
δὲ διεσπάσαντο αὐτοῦ ἐποίη-
σαν ἵππῳ· ἢ δὲ μεταβάλλ-
ουσα τὴν φύσιν, ἠύξετο
θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀν-
θρώποις γένεσθαι· καὶ αὐ-
τῆς ὑπήκουσαν Ἐρμῆς, καὶ

Λῆρης, ἐπὶ κατ' ἀνάγκας
ἴδρασιν, ἀπερσίπασον οἱ
Διαπύται, καὶ ἔειν ἀγαθὸς
ἔτθ' ὁ ὄρνις ὅτι θύειν ἰόντι
καὶ δαῖτα.

TERAMBOZ.

ΚΕΦ. κς.

Ἰσορῆ Νίκανδρ' Εὔπεικ-
μένων α.

ΤΕῤαμβ' Εὐσείου τῷ
Ποσειδῶν' καὶ Εἰδο-
δίας νύμφης Οἰθηίδος, φ'-
κει ἐς τῇ γῇ τῇ Μηλίων
ἔσθ' πλὴν ὑπάρξαν τῆς Ο'-
δρυθ'. ἐγρότο δὲ αὐτῷ
ἀρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐ-
τὰ ἐποίμασεν αὐτός· νύμ-
φαι δὲ σωμαλάμβανον αὐ-
τῷ, διότι αὐταὶ ἐν τοῖς ὄρε-
σιν ἄδων ἔπερπιν· λέγεται
γὰρ μουσηκώτατ' ἦν τότε
γενέσθαι, καὶ ὅτι βοκολη-
κοῖς ἄσματος διαβοηδῶσαι,
καὶ σύειργα ποιηρικῶς ἐν
τοῖς ὄρεσι σωμαδεῖναι· καὶ
λύρα πρῶτ' ἀνδρώπων
κεχρησθῆναι, πλεῖστά τε καὶ
χρῆνισα μίλη ποιῆσαι· τέ-
των οὐκ ἔχειν λέγουσιν ὁφ-
δῶσαι αὐτῷ ποτὶ νύμφας,

& Marte, cū coacta quod
domini mandassent, executā
fuisset. Est avis bona eun-
tibus ad venatum, aut con-
vivium.

TERAMBUS.

CAP. XXII.

Nicander Heter. 1.

Euseiro, Neptuni & Ei-
dothæ nymphæ O-
threidis F. Terambus fuit
filius, in Meliensium terra
domicilium habens, ad
montis Othris radices. Is
pecus, quod ei obtigerat
copiosissimum, ipse pasce-
bat, adjuvantibus nym-
phis, quod eas in monti-
bus canendo oblectabat.
Fertur enim suæ ætatis ho-
minibus arte Musicā ante-
celluisse, qui & bucolicis
carminibus famam reperis-
set, & pastoralementem ex arun-
dinibus fistulam in monti-
bus composuisset, lyræque
primus hominum usus esset,
& plurimas elegantissimâs-
que cantilenas composuis-
set. Eam ob rem aiunt ap-
paruisse aliquando ei nym-

phas , & ad ictus pollicis Terambici saltasse. Pana verò benevolentia adductum , monuisse hominem , ut Othry relicto , greges in campo pasceret : inusitatum enim & incredibile frigus instare. At Terambus , qui jam inde à puero jactantia ea fuisset , ut à Deo sana privatus ratione judicari posset , greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit : nymphas autem ingrato ac fatuo sermone est infectatus , non esse eas Jovisgenus , sed Dinasperchij natas dicens : & Neptunum desiderio unius de sororibus , Diopatraz nimirum impulsum , reliquas radicibus terræ affixisse , inque Alnos mutasse , dum eas concubitus satur dimiserit , pristinaeque naturæ restituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convicium. Parvo post tempore subito gelu incidit , quo valles sunt adstrictæ , copiosæque nix decidit , & oves Terambi unâ cum viis ac arboribus perierunt. Nymphæ autem

καὶ χρεῖσται πρὸς τὰ κρύματα τῶ Τεράμβου· Παιῖα δὲ οὗτο κατ' ἐυμένειαν αὐτῶ παρῶγειλαι , καταλιποῦσι πλὴν Ὀθρυῶ ἐν τῇ πεδίῳ τὰ περὶ καταποιμαίνειν· ἐξαίσιον γὰρ π καὶ ἄπειρον χεῖμα χειμῶν· ἐπεῖναι μέλην. Ὁ δὲ Τεράμβου ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητ' οἶα διοβλαβῆς , ἀπλάωνειν μὲν ἐκ τ' Ὀθρυος εἰς τὸ πεδίον ἐκ ἐγγνωσκον· ἀπὸρρίψεν δὲ λόγον ἰαχάριν τε καὶ ἀνέκτονον εἰς τὰς νύμφας , ὅτι γὰρ μὲν εἰσιν ἐκ ἀπὸ Διὸς , ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δαῖτα τῶ σπαραχέῳ. Ποσειδῶν δὲ πύδω μασὲ αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφαὶ ἐρρίζωσι , καὶ ἐποίησεν αἰγείροις , ἄχρη αὐτὸς κορεδαίς τ' ἐν ἡῇς ἀνέλυσε , καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπίδωκε πλὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· ποιαῦτα μὲν ὁ Τεράμβου ἐκερτόμνησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χεῖρον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐχόετο κρυμὸς , καὶ ἐπάγησαν αἱ χερσαὶ , καὶ πολλὰ κατέπεσε χιὼν , καὶ τὰ ποίμνια τῶ Τεράμβου σμὲν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ

μετίβαλον κατ' ὀργὴν τὸν
 Τέραμβον, ὃν αὐταῖς ἑλοῖ-
 ὄρησεν, καὶ ἐθήετο ὑλοφάγος
 κεράμβυξ· φαίνεται δὲ ὅτι τῆς
 ξύλων, καὶ ὅτι ἀγκύλος ἐκ
 τῆς ὀδόντων, καὶ σιωχῶς τὰ
 θύματα κινεῖν, μέλας, παραμύ-
 κης, πτέρυγας σείρας ἔχων,
 ὅμοιος τοῖς μεγάλοις κανθά-
 ροις· ἔτ' ὁ ξυλοφάγος βοῶς
 καλεῖται, παρὰ δὲ Θεσσαλοῖς
 κεράμβυξ· τέτον οἱ παῖδες
 παίγλιον ἔχουσιν, καὶ τὴν κεφαλὴν
 ὑποτίμοντες, φέρουσιν· ἢ δὲ
 ὅμοιος σὺν τοῖς κίρασι λύρα
 τῇ ἐκ τῆς χαλῶνης.

B A T T O S.

ΚΕΦ. κ'.

Ἰστρεῖ Νικανδρὸς Εὐπεριν-
 μίων α. καὶ Ἡσίοδος ἐκ με-
 γάλαις Ἡοίαις. καὶ Διδύ-
 μῆχος μεταμορφώσεων γ.
 καὶ Ἀντίγονος ἐκ τῆς ἀλ-
 λοιώσεως, καὶ Ἀπολλώνιος
 ὁ Ρόδιος ἐκ διηγήμασιν,
 ὡς φησι Πάμφιλος α.

Aργυρὸς φείξε, καὶ Πε-
 ριμώλης τὸν Ἀδμήτην
 θυγατρὸς ἐγγύῃ Μάγνης· ἔτος
 ὡκῆσεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ
 πρὸς γὰρ πρῶτον ἀπ' αὐτῆς

eum, iratae ob maledictum;
 mutaverunt in cerambicem,
 quae est avis lignivora, con-
 spiciturque in lignis, cur-
 vis dentibus, malas semper
 movens, nigra, oblonga,
 solidis alis, adsimilis ma-
 gnorum Cantharorum; vo-
 catur bos lignivorus, &
 apud Thessalos cerambix.
 Hunc pueri pro ludo ha-
 bent, caputque amputan-
 tes circumferunt: quod si-
 mul cum alis similitudinem
 gerit lyrae à testudine con-
 fecta.

B A T T V S.

CAP. XXIII.

*Nicander ibid. Hesiodus in
 magnis Eois. Didymar-
 chus Metamorphoseon 3.
 Antigonus Alterationi-
 bus, & Apollonius Rho-
 dius in Epigrammatis, ut
 Pamphilus libro 1. ait.*

Argus Phrixi F. &
 Perimele Admetona-
 ta, filium habebant Ma-
 gnetem nomine, qui vici-
 nam Thessaliae regionem
 incoluit: eam, cui ab eo
 Magnesia

Magnesiæ nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hy-
menæus, excellenti formâ. Hunc cum Apollo canen-
tem audivisset, amoréque ejus correptus à domo Ma-
gnetis non discederet: Mercurius armento boum Apol-
linis, quod juxta boves Ad-
meri pascebat, insidias ten-
dit. Ac primùm quidem ca-
nibus armenta ea custodien-
tibus, veternum anginâm-
que immittit: ex oblita
boum, custodiæque sunt.
Buculas ita Mercurius abi-
git duodecim, & boves jugi
ignaros centum, taurum-
que armenti virum: caudis
singulorum aliquid sylve-
stris materiæ appendit, ad
delenda boum vestigia: agit-
que armentum per Pelas-
gos, Achaiam, Phthioti-
dem, Locridem, Bœotiam,
Megarensē agrum, indé-
que in Peloponnesum per
Corinthum & Larissam,
Tegeam usque: inde secun-
dum Lycæum & Mænalum
montes profectus cum iis
est, & speculam Battī. Ha-
bitabat is Battus in summo
scopuli: cumque juvenco-

Μαγνησίαν περιηγήδσαν οἱ
ἄνθρωποι· ἐξήρετο δ' αὐτῷ παῖς
Ἑμέναιος· ἐπὶ δὲ Ἀπόλλωνος αἰ-
δόντα, ἔρως τῷ παιδὸς, καὶ ἐκ
ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μά-
γνητος, Ἑρμῆς ἐπιβελῆς
τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος· αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ
ᾗσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ
πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυ-
σίν, αἱ ἐρύλαθον αὐταῖς, λή-
θαρον καὶ κυνάρχῳ· αἱ δὲ
ἐξελάδοντο τῶν βοῶν τὴν φυλα-
κὴν ἀπώλεσαν. εἴτα δ' ἀπι-
λαῶναι πορείας δόδεκα· καὶ ἐκ-
τὸν βύς ἄζυγας, καὶ ταῖς ἐν,
ὅς τῃς βοῶσιν ἐπίβαινον, ἐξῆλ-
θε δὲ οὐκ ἔχοντες πρὸς ἕκαστον
ὕλῳ, αἷς αὖτὰ ἵχνη τῶν βοῶν
ἀφανίσθη· καὶ ᾗθι αὐταῖς ἐλαί-
νων διὰ τὴν Πελοπόννησον, καὶ δι'
Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ
διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας,
καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐντυίδην
εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίν-
θου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγῆς·
καὶ ἐντυίδην πρὸς τὸ Λύκειον
ὄρος ἐπελάετο, καὶ πρὸς τὸ
Μαινάλιον, καὶ ταῖς λεγομέ-
ναις Βάτῃ σκοπῇ· ὅς κεν δὲ
ὁ Βάτης· ἔτι ἐπ' ἄκρῳ τῆς
σκοπῆς· καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς

ἦκουσιν παρελαυνομένων ἧς
 μύχαν, περιελθὼν ἐκ ἧς οἰ-
 κίαν ἐγὼ περὶ ἧς βοῶν ὅτι
 κλοπιμαίας ἄγει καὶ μισθὸν
 ἤπτησεν, ἵνα πρὸς μηδέν αὐ-
 σήσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς δὲ δῶ-
 σεν ὅτι τέτοις ὑπέχετο· καὶ
 ὁ Βάτης ὧμοσε περὶ τῶν βοῶν
 πρὸς μηδέν αὐτερεῖν. Ἐπεὶ
 δὲ αὐτὰς Ἐρμῆς ἔκρυπεν ἐν
 τῷ Πριῶνι παρὰ τὸ κορυφάσιον
 εἰς τὸ πηλαιοὺν εἰσελάσας
 αὐπικρὺς Ἰταλίας καὶ Σικε-
 λίας, αὐτὸς ἀφίκετο πρὸς τὸ
 Βάτηον ἀλλάξας ἐαυτόν· καὶ
 ποιῶν μὲν εἰς αὐτῷ συμμένειν
 ὅτι τοῖς ὀρκίοις ἐδέχετο· διδὼς
 δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπιωδά-
 νητο παρ' αὐτῆς μὴ κλοπιμαίας
 βοῦς ἐγὼν παρελαδεῖσας. ὁ δὲ
 Βάτης ἔλαβε τὴν χλαμύ-
 δα, καὶ ἐμήνυσεν περὶ τῶν βοῶν.
 Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι δι-
 χόμυδος ἦν, ἐρέπτησεν αὐτὸν
 τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς
 πέτρων. καὶ αὐτὸν ἐκ ἐκλεί-
 πει κρύψας· ἐδὲ κρυψάμενος λέγε-
 ται ἕνεκα τοῦτο παρ' ὁδῶν ὄντων
 ἄρχει νῦν σκοπιὰ Βάτης.

rum qui præteragebantur,
 vocem exaudisset, domo
 egressus, sensit eos esse fur-
 tivos: pactusque est merce-
 de silentium, de iis reticen-
 di: eam Mercurius jurato
 se nemini de his quicquam
 relaturum Batto stipulatur.
 Mercurius cum eas in spe-
 luncam Prionis ad Cory-
 phasium abdidiſſet compul-
 ſas, quæ est è regione Sici-
 liæ & Italiæ: ad Battum,
 mutatâ formâ, revertitur,
 periculum factururus, an is
 iuramentum esset ſervatu-
 rus: datâ ergo mercedis lo-
 co chlænâ, percontatur,
 anne furtivas boves præter-
 agi vidisset? Ibi Battus,
 chlænâ acceptâ, indicium
 facit de bobus. Mercurius
 bilinguem eum esse indignè
 ferens, adactò baculo in ſa-
 xum commutat, quod &
 frigori & æstui omni est ob-
 noxium. Locus adhuc ho-
 die ab iis qui transeunt,
 Batti appellatur specula.

ASCALABVS.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ.

CAP. XXIII.

Κ Ε Φ. κδ.

Nicander Heter. quarto.

Ἰσὼρ ἢ Νίκανδρῳ Ἐπερικ-
μένων δ.

QVo tempore filiam
quærens Ceres uni-
versam obivit terram, con-
quievit in Attica. Eámque
magno æstro languente,
Misma excipit: potúmque
offert, in quo pulegium &
farina aquæ erant permix-
ta: quem cùm ob sitim
Ceres confertim ebibisset,
filius Mismæ Ascalabus in
rifum se convertit: eíque
denuò lebetem profundum,
aut dolium afferri jussit. Ce-
res irata, quòd reliquum
portionis erat, ei infudit.
Isque mutata natura in va-
riegatam corpus bestiam as-
calaphum abiit, diis homi-
nibúsque exosam. Degit
mixta cloacas: & gratam
Cereris rem præstat, qui
eum interficit.

Δ Ημῆτερ ὅτε παυῆτις
ἐπ' ἱ γλῶ ἀπασα χεῖ
ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, αἰε-
παύσατο ἐν τῇ Ἀθίκῃ· καὶ αὐ-
τῷ ὑπὸ πολλοῦ καύματῳ
ὑπεδέχεται Μίσμῳ, ἣ δὶ δὲ
ποτὸν ὕδωρ ἐμβάλοισα γλῆ-
χονα καὶ ἄλφειον εἰς αὐτό. ἣ
ἢ Δημήτηρ ἐξέπιε χεῖ τὸ δι-
ψος, τὸ ποτὸν αἰθρουῶ· ὁ δ' ἢ
παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκα-
λαβὸς ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα·
καὶ αὖτις ἐκίλδον ὀρέγων
αὐτῇ λίβητα βαθυῶ, ἢ πιδά-
κων· Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργλῷ
ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ κα-
ταλοιπόμενον περιείχε· ὁ δ'
μυταλαβὼν, ἐγύατο ποικί-
λῳ ἐκ τῶ σώματι· ἀσκαλα-
βὸς, καὶ ὑπὸ θιῶν, καὶ ὑπὸ
ἀνδρῶπων μιμήσθη· καὶ ὅτε
αὐτῷ δαίτα παρ' ὀχελίον· ὁ δ'
ἀποκτείναι κεχρησμένῳ γί-
γεται Δημήτρει.

ΜΗΤΙΟΧΗ & ΜΕΝΙΠΠΗ.

METIOCHA & MENIPPA.

ΚΕΦ. κτ.

CAP. XXV.

Ἰστρεῖ Νικάνδρ⊙ Ε'περί-
μένων δ. καὶ Κόειννα
Ε'περίων α.

*Nicander Heter. quarto. &
Corintha Alteratorum
primo.*

Ὡρίαν⊙ τῷ Ὑρίῳ ἐν
Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγά-
γοντο Μητιόχῃ καὶ Μενίππῃ·
αὐταὶ δὲ ὡς εἶονα ἠφάνισεν ἐξ
αἰθρώπων Ἀρήμις, ἐτρεφόντο
ἐν τῇ μητρὶ καὶ Ἀθωᾷ μὲν
ἐδιδασκέν αὐταὶ ἰσὺς ἐξυφά-
ρην· Ἀφροδίτῃ δὲ αὐταῖς ἐδω-
κὲ χάλα⊙ ἐπὶ δὲ Ἀονίαν
ὄλκω ἔλαβε λοιμῶς, καὶ πολ-
λοὶ ἀπέθνησκον, θεωρῶντες ἀπέ-
σειλαν παρὰ τὴν Ἀπόλλωνα
τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν
ὁ θεὸς, ἰλάσασθαι δύο τῶν
Ε'λευνίων. ἔφη δὲ πεταπαύ-
σων αὐτοὺς πᾶσι μῆνιν, εἰ δύο
δυὸν ἔχουσιν παρδίναι, θυ-
ματὰ γένοντο· περὶ δὲ δὴ τὸ
μαντεῖον, ὑδριμία ἦν ἐν τῇ
πόλει παρδίνων ἐπήκουσεν,
ἄχρει γυνὴ θῆσα· καὶ χρησμὸν
ἐξήνεγκε περὶ τὰς θυγατέρας
καὶ Ὠείωνος· αἱ δ' αἶς ἐπύθοντο
παρὰ καὶ ἰσὺς ἔκυσαν, καὶ ὑπὸ αὐ-
τῶν θάλασσον ἐδίξαντο, πρὶν ἢ
καὶ ἐπιδήμιον ἐπιπλοῦσαν αὐταῖς

Ο Rion Hyriei F. in
Bœotia, filias habuit
Metiocham & Menippam.
Hæ, quo tempore patrem
Diana ex hominibus sustu-
lit, apud matrem educa-
bantur. Minerva porro te-
xendi artem eas docuit, Ve-
nus pulchritudine donavit.
Cum autem totam Aoniam
invasisset pestis, multique
exanimarentur: missi sunt
qui Apollinis Gortynij ora-
culum consulerent. Iis præ-
cepit Deus, ut duos Eriu-
nios deos demulceant: ac
iram deum placatum iri, si
duæ virgines iis immolaren-
tur. In civitate nulla virgi-
num se ad satisfaciendum
oraculo obtulit, donec an-
cilla id Orionis filiabus ex-
posuit, ad telam sedentibus.
Eæ, oraculo cognito, spon-
te suâ pro omnibus mortem
oppetere, priusquàm popu-
laris lues ipsas interficeret,

delegerunt. Propterea cum manes ter invocassent, professæ se ipsis ultrò offerre victimæ loco, radio claviculas percusserunt, ruptoque jugulo, in terram corruerunt. At Proserpina & Pluto miserati, virginum corpora è medio abstulerunt, & eorum loco stellas de terra excitarunt, quæ cum apparuissent, in cælum evaserunt, eosque cometas appellant. Cæterum apud Orchomenum Bæotix urbem omnes Aones illustre his virginibus templum dedicaverunt, iisque quotannis pueri & puellæ sacra, placandi causâ, offerunt dona: atque etiamnum ab Æolensibus ex Coronides virgines nominantur.

ἀφανίσαι νόσον. τῆς δὲ βοη-
σάμεναι χθονὶς δαίμονας, ὅτι
αὐτοῖς ἐκκυσε δύματα γίνονται,
ἐπάτηξαν ἑαυταὶ τῇ κερκίδι
παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀτέρη-
ξαν τὴν σφαγίῳ· καὶ αὐταὶ μὲν
ἀμρότῃραι κατήπισον ἐς τὴν
γῆν. Περσεφόνη δὲ καὶ Αἴδης
οἰκείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν
παρδόνων ἠφάισαν· αἷτι δὲ
ἐκείνων ἀστῆρας αἰνέειν γὰρ ὡς
τῆς γῆς· οἱ δὲ φαίνοντες, ἀν-
νέχουσιν εἰς ἕρανδον, καὶ αὐ-
τὸς ἀνόμεσαν ἄνθρωποι κο-
μώτας· ἰδρύσατο δὲ πάντες
Ἀῶνες ἐν Ὀρχομένῃ τῇ Βοιω-
τίας, ἵερὸν δῆσισημον τῶν παρ-
δόνων τέτων. καὶ αὐτοῖς κατὰ
ἔκαστον ἑστῶς κίρει τι καὶ κίρει
μυθία γαματα φέρουσιν· περσε-
φόνη δὲ αὐταὶ ἄρχει νυκτὸς
Λιολῆς, Κερνίδας παρδόνων.

HYLAS.

C A P. XXVI.

*Narrat Nicander Heter.
quarto.*

ΥΨΑΛΣ.

ΚΕΦ. κς.

Ἰσορῆ Νίκανδρῳ ἐπιση-
μίων δ.

Hercules cum Argonautis, à quibus erat dux creatus, navigans, unâ

Hρακλῆς δὲ μετὰ Ἀργοναυτῶν ἐπὶ τῇ σφατῇ τῆς
νυκτὸς αὐτῶν ἀποδίδχθης, συναν-

LLI iij

πήγατο μὲν αὐτὸ καὶ Ὑλῶν,
 παῖδα μὲν Κήρυκος· ἱπυπὲς γένον
 δὲ καὶ καλόν· ἐπὶ δὲ πρὸς τὸ
 σενὸν ἐξήκοντο ἅ πέντε, καὶ
 τὰ σφύρα παρέπλιδαν τῆς
 Ἀργανθώνης, καὶ ἐγρήγορον χει-
 μῶν καὶ σάλας, ἐνταῦθα κα-
 ταβαλόντες ἀγκύρας, αἰέ-
 παυσαν τὴν ναῦν· καὶ Ἡρα-
 κλῆς παρέιχε τοῖς Ἡρώσι τὸ
 δεῖπνον· ὃ δὲ πᾶσι Ὑλῶν ἔχων
 χρωσὸν, ἥλθε πρὸς τὸ Ἀσκά-
 νιον πεταμένον, ὅθεν ὑποίσαν
 τοῖς ἀριστεροῖς. καὶ αὐτὸν ἰδὼ-
 σαι νύμφαι, τῷ ποταμοῦ τέτε-
 θυγατέρες, ἠγάσθησαν· ἀνυό-
 μημον ὅτι κατεβάλετον εἰς τὴν
 κρήνην· καὶ ὃ μὲν Ὑλῶν ἀφανῆς
 ἐγρήγορον· Ἡρακλῆς δὲ ἐπὶ αὐ-
 τῷ ἐκ ἐνόησεν, καταλιπὼν Ἰδῆς
 Ἡρώας, ἐξεβδὼν ἅ τανταχού
 τὸ δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλά-
 κος τὸ Ὑλῶν· νύμφαι δὲ δέισα-
 σαι τὸ Ἡρακλέα μὴ αὐτὸν εὖ εἶ-
 κρυπτόμενον παρ' αὐταῖς, με-
 τέβαλον τὸ Ὑλῶν, καὶ ἐποίη-
 σαν Ἡρᾶ, καὶ πρὸς τὸ βολῶν πολ-
 λάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ.
 καὶ ὃ μὲν ὥς ἐκ ἐδυόατο, πλεῖστα
 ποιησάμενος ἐξέρπειν τὸ Ὑ-
 λῶν, παρεγρήγορον πρὸς τὴν
 ναῦν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπειτα μὲν
 τῇ ἀειτέων· Πολύφημον δὲ

secum duxit Hylam Ceycis
 F. adolescentem pulchrum.
 Ut ad fauces Ponti perve-
 nerunt, & Arganthones
 procurfus prætervecti sunt,
 tempestate & fluctibus
 coortis, anchoras jecere,
 navemq; inhibuerunt. Præ-
 buit tum heroibus Hercu-
 les cœnam: puérque Hy-
 las cum urna ad Ascanium
 amnem ivit, aquam iis al-
 latum. Quem ut viderunt
 nymphæ, ejus fluvij filix,
 amore correptæ, haurien-
 tem in fontem dejecerunt.
 Cum ad hunc modum è me-
 dio sublatus Hylas frustra
 expectaretur, Hercules, re-
 lictis heroibus undiquaque,
 sylvam perlustrat, sæpius
 invocato Hylâ. Nymphæ
 autem metuentes ne apud
 se absconditum Hylam in-
 veniret Hercules, puerum
 illum in Echo commuta-
 runt; itaque sæpe clamanti
 Herculi, vocem reddidit.
 Hercules cum diu multum-
 que quæsitum Hylam inve-
 nire nequiret, ad navim re-
 diit, & cum heroibus abiit:
 Polyphemo ibi loci relicto,
 καταλείπει ἐν τῇ χερσὶ,

si quā is ei posset Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte est præventus. Incolæ autem in hunc usque diem Hylæ sacrificant juxta fontem: eumque nominatim sacerdos ter vocat, cui Echo ter respon-

ει πως δυνάιτο ἡτῶν ἐξέ-
υρεῖν αὐτῷ τὸ ὕλαν· καὶ ὁ μὲν
Πολύφημος ἔφθην τελευτῶ-
σαι· τῷ λαῷ δὲ δύνησι ἄχρη οὐκ
ἔστι πλὴν κρήνην οἱ ἐπιχά-
ριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματι
εἰς τρεῖς ἱερεὺς φωνεῖ, καὶ εἰς
τρεῖς αἰμαίεσσι περὶ αὐτὸν
ἡΐχεται.

IPHIGENIA.

CAP. XXVII.

Narrat Nicander Heter.
quarto.

ΙΦΙΓΕΝΙΑ.

ΚΕΦ. κζ.

Ἰσχυρῶς Νικάνδρῳ· ἔτι περὶ
μένων δ.

THesei & Helenæ Jo-
ve natæ, filia fuit Iphi-
genia, eamque soror Hele-
næ Clytæmnestra educavit,
Agamemnoni dicens se eam
peperisse: nam Helena fra-
tribus auscultans, virginem
se à Theseo discessisse aie-
bat. Cùm exercitus Græco-
rum Aulide, navigationis
opportunitate destituate,
detinerentur: significarunt
vates, navigationem expe-
ditum iri, si Iphigenia Dia-
næ immolaretur. Dedit eam
Agamemnon pro víctima,
rogatu Achivorum. Ad al-
tare adductam principes

ΘΗΣΙΩΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΤΗΣ
ΔΙΟΣ ΕΓΓΟΙΣΤΟ ΔΥΝΑΤΗΡ
ΙΦΙΓΕΝΙΑ, ΚΑΙ ΑΥΤὴν ΕΞΕΤΡΕ-
ΦΕΝ ἡ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΔΕΛΦὴ
ΚΛΥΤΑΜΝΕΣΤΡΑ· ΠΕΡὶ δὲ ΑΓΑ-
ΜΕΜΝΟΝΑ ΕἶΠΕΝ Αὐτὴ ΤΕΚΝῶΝ
ΕΛΕΝΗ ὅτι ΠΑΡΑΝΟΜΕΝΗ ἦν
ΑΔΕΛΦῶΝ. Ε΄ΦΗ ΚΑΡΗΝ ΕΞΕΘΗ-
ΣΙΩΣ ΑΠΛΑΘΕῖΝ· ΕΠΙ δὲ ἡ ΣΤΑ-
ΤΕΙΑ ἢ Τῶ ΑΧΑΙῶΝ ὑΠὸ ΑΠΟΛΛΕΩΣ
ΕΝ ΑΥΛΕΪΔΙ ΚΑΤΕΪΧΕΤΟ, ΠΕΡΕΣ-
ΣΗΜΑΙΝΟΝ Οἱ ΜΑΪΤΕΙΣ, ὅΤΙ
Ε΄ΣΤΙΤΟ ΠΛΟΥΣ, ΕΑΝ Α΄ΡΤΙΜ-
ΩΔΙ ΔΥΣΩΣΙ ΠΛὴν ΙΦΙΓΕΝΙΑΝ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΔΕ ΔΙΔΩΔΙ ΣΦΑΓΕΩΝ
Αὐτὴν ΑἰΤΟΥΣΑΝ ἥτις Α΄-
ΧΑΙΩΝ· ΠΕΡὶ δὲ Τὸν ΒΩ-
ΜΗΝ ΑΓΩΜΕΝΩΝ Οἱ ἈΓΙΣΤΕΙΣ,

ἔπεσσεύεσαν, ἀλλὰ πάν-
τες ἐπείσαν ἄλλη παρ' ὅψις·
Ἀρτεμις δὲ ἀπὸ τῆς Ἰφίγι-
νείας ᾤδρα τὴν βαμὸν ἔφηνε
μόχρον, αὐτὴν δὲ περὶ τῶν
τῶν Ἑλλάδος ἀπίνεγκαν εἰς τὴν
Εὐξίνον λεγόμενον πόντον,
παρὰ Θοάσια τὸν Βορυθήνοιο
παῖδα καὶ Ἰδομένην δαίμονο
τῶν Νομάδων ἐκάλεισι Ταύροις,
ἐπὶ αὐτὴν τὴν Ἰφίγνείαν παρὰ τὴν
βαμὸν ἔφηνε ταύρον· αὐτὴν δὲ
δοσαυροπόλιν· καὶ δὲ χεῖρον
ἐκόμενον, ἀπὸ κίσε τὴν Ἰφίγ-
νείαν εἰς τὴν Ἀδελφὴν λεγόμενον
ᾤδρα τὴν Ἀχιλλείαν, καὶ ἀλλάξασα
ἐποίησεν αὐτὴν ἀγέρον καὶ
αἰδαίαλον δάμονα· καὶ ὠνό-
μασεν αὐτὴν τὴν Ἰφίγνείαν, ὅ-
ρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλ-
λεῖ σὺν οἴκῳ.

Τ Τ Φ Ω Ν.

Κ Ε Φ. κή.

Ἰσορῆ Νικάδορ Ε' τερεν-
μένων δ.

non sunt intuiti, sed aliò
quavis oculos averterunt.
Diana autem loco Iphige-
niæ juvencum ad aram sta-
tuit, ipsa longissimè à Gra-
cia in Euxinum translata
pontum, ad Thoantem
Borysthenis F. noménque
Nomadum genti fecit Tau-
ros, quia loco Iphige-
niæ ad aram apparuisset
taurus: ipsam autem* tem-
pore venisset, transtulit
Iphigeniam in Leucen ad
Achillem: mutatâque na-
turâ, eam senectæ mortif-
que expertem divam fecit,
nomine in Oreilochiam
converso: fuitque uxor A-
chillis.

Τ Υ Ρ Η Ο Ν.

C A P X X V I I I.

Narrat Nicander Heter.
quarto.

Τ Τρωὲς ἐγγίετο γῆς υἱὸς
ἐξ αἰσῶ δαίμων ᾤδρα
ἰχθῶν, καὶ τὴν ὄψιν παρηλαγ-
μίνος. ἐπεφύμισαν γὰρ κεφαλὰ
πλεῖστα, καὶ χεῖρες, καὶ πῆρυ-
γας· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγ-

Τ Erræ filius fuit Ty-
phon, genius immen-
so robore, monstrosâ for-
mâ: nam & capita pluri-
ma ei nata sunt, & manus,
& alæ, & ex femoribus ma-
xima

xima serpentum volumina :
omnis generis voces edebat :
neque ejus vires quisquam
subsistebat. Is Typhon im-
perium Jovis affectavit : im-
petumque facientem nemo
deorum substitit ; sed om-
nes in Ægyptum fugam
fecerunt, solis Minervâ &
Jove relictis. Typho evesti-
gio deos est secutus : verum
illi calliditate usi , effuge-
runt ; habitu in bestias mu-
tato : Apollo in accipitrem,
Mercurius in ibin , Mars in
squammatum piscem , Dia-
na in silurum , Bacchus in
caprum , Hercules in hin-
nulium, Mulciber in bovem,
Latona in murem araneum :
alij, ut visum fuit, in alia.
Ubi Typhonem Jupiter ful-
mine perculit, ardens Ty-
phon in mare seipsum ab-
didit, flammamque extin-
xit, Jupiter autem non di-
misit eum ; sed montium
maximum Ætnam ei inje-
cit , inque extremitatibus
custodem ei Vulcanum ap-
posuit : isque, impositis in
cervices Typhonis incudi-
bus , ferreas cudit massas.

σαυ δρακόντων ἀπείρα· φωναί
δὲ παντοίας ἤριεν, καὶ αὐτὸν
ἔδιν ὑπέμενε· εἰς ἀλλήλων ἔπος
ἐπιθύμουντο τῷ Διὶς ἔχθρην πλὴν
ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ αὐτὸν ἐπεσφάμα-
νον ἔδειξεν ὑπέμενε τῷ Διῶν,
οἳ δὲ δέισαντες ἔφυγον πάντες
εἰς πλὴν Αἴγυπτον· Ἀθλῶα δὲ
καὶ Ζεὺς ὑπελείφθησαν μύ-
νοι· Τυφῶν δ' ὅκ' παθεῖς ὁδίων-
καν· οἱ δὲ περιμνησάμενοι διέφυ-
γον, ἀλλ' ἄλλαντες εἰς ζῶα μετα-
βίβησαν· καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐν ἰβί-
νῃ ἔβηξε, Ἐρμῆς δὲ ἰβί, Ἀφροδί-
τη δὲ λεπιδόδους ἰχθύος, Ἀπτερυγί-
της δὲ σίλκερος, Τράχυν δὲ εἰς κά-
πριν Διόνυσος, Ἑλῶ δ' Ἡφαι-
στῆς, Βοῶ δ' Ἡφαιστῆς, Μυ-
κάλη δὲ Λητώ· καὶ ὥς ἔκαστος
ἔφυγεν, τῷ ἄλλων Διῶν μετίβη-
λε τῷ ὄφιν· ἐπεὶ δὲ Τυφῶν καὶ
Ζεὺς βάλλει κεραυνῶν καὶ ὀμί-
νον· ὃ δὲ Τυφῶν ἐκρυψέν ἐν αὐ-
τῷ, καὶ ἠφαιστῆσιν πλὴν φλόγα τῇ
παλάσσει· Ζεὺς δ' ἐκ αὐτοῖσι,
οἳ δὲ μέγιστον ὄρεος ἐπεβάλλει
Τυφῶν τὸν Αἴτνῳ· καὶ αὐτῷ
Φύλακα τῷ Ἡφαιστῶν ὅτι τῷ
ἄκρων ἐφίστηεν· ὃ δ' ἐρεβέσας
τὸν ἄκμονα αὐτῷ τῷ τραχέλει
διὰ πυρρὴν ἐργάζεται μύδρον.

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ.

ΚΕΦ. κθ.

Ἰσορῆ ΝίκασθρΘ· Ἐπερι-
μένων δ.

GALINTHIAS.

CAP. XXIX.

Narrat Nicander Heter.
quarto.

Ποῖτε θυγάτηρ ἐν Θή-
καις ἐγένετο Γαλινθιάς.
αὐτὴ παρδένΘ· ὡς συμπαί-
στρια καὶ ἐπείεσσα Ἀλκμήνης
τ' ἩλεκτρύονΘ· ἐπὶ δὲ
Ἀλκμήνῳ ὁ πόκος ἤπιον ὅς
Ἡρακλῆες, μοῖραι καὶ Εἰλεί-
θια πρὸς χάριν τ' Ἡρας κα-
τέχον ἐν ταῖς ὠδίσι τ' Ἀλκ-
μήνῳ· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκδέζον-
το κρατῆσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας.
Γαλινθιάς τ' εἰσάκουσθ' Ἀλκ-
μήνῳ ἐκείνουσι βαρυομένην
οἱ πόνοι, δραμόδω παρὰ τε τὰς
μοῖρας, καὶ Εἰλείθιαν, ἐξήγγι-
λεν, ὅπ' Διὸς βελὴν ᾗ γόνι τῷ
Ἀλκμήνῃ πάς κόρος· αἱ δὲ
ἐκείνων πρὸς κατελέωνται·
πρὸς δὲ αὐτ' ἐκπαλῆς ἐλαβε
τὰς μοῖρας, καὶ αὐτὴν ἐνδύς
τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνῳ τ' κα-
τίλιπον ἐνδύς αἱ ὠδῖνες· καὶ
ἐγένετο Ἡρακλῆς· αἱ δὲ μοῖ-
ραι πάντος ἐποίησαντο· καὶ τῆς
Γαλινθιάδος ἀφείλοντο πλὴν
κορείαν, ὅπ' ἀνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξήπα'τησιν. καὶ αὐτῶ

THebis Prætus filiam
habuit Galinthiadem,
ludi & vitæ soliditate jun-
ctam virginem Alcumenæ,
filix Electrionis. Cum par-
turiret Alcmena Herculem,
Parcæ & Lucina in gratiam
Junonis eam in doloribus
detinuerunt, manibus suis
constrictis sedentes. Ibi Ga-
linthias verita ne ex dolo-
ribus moreretur Alcmena,
ad Parcas & Lucinam ac-
currit, nuncians Jovis vo-
luntate puerum ab Alcme-
na partu editum, actumque
esse de ipsarum honoribus.
Ad hoc obstupuerunt Par-
cæ, statimque manus dimi-
serunt. Illicò etiam Alcme-
na soluta doloribus, Her-
culem est enixa. Ad hoc
Parcæ luctum instituerunt:
& Galinthiadi, quòd mor-
talis deas decepisset, virgi-
nitatem ademerunt, inque

fraudentam mutaverunt
felem, vitamque in pene-
tralibus attribuerunt, fœ-
dumque coitum: nam per
aures concipit, & è collo
eructatum fœtum edit.
Hanc vultus mutationem
miserata Hecate, sacram
sibi eam ministram consti-
tuit. Hercules quoque adul-
tus, memor beneficij, juxta
ædem ei sacellum colloca-
vit, rémque sacram fecit:
quæ etiamnum observant
Thebani: & ante ferias
Herculis, primæ Galintha-
di sacrificant.

ἐποίησαν δολερὰ γαλῶν, καὶ
διατὰς εἰδυκὰς ἐν τῇ μυχῇ,
καὶ ἄμορρον ἀπιδύξαν ἐν
οὐνίῳ. θεοίσκεται μὲν καὶ διὰ
τῆς αὐτῶν· ἥκτις δ' αὐτὰ φέρε-
ται τὸ κυνέριον ἐκ τῆς τραχί-
λε. πάντῳ Ἐχέτη πρὸς μετα-
βολὴν τῆς ὄψεως φέκτισαν·
καὶ ἀπιδύξαν ἱερὰν αὐτῇ δια-
κονοῦν. Ἡ Ἐρακλῆς δὲ ἐπὶ νυ-
ξὺδι, ἐχάειν ἐμνημόνευσε, καὶ
αὐτῇ ἐποίησεν ἀγιδρυμα φέρον·
ἐοικὼν καὶ ἱερῇ προσώπῳ γ-
κα. πάντων γὰρ ἐπὶ τὰ ἱερὰ Θη-
βαῖοι φυλάττειν, καὶ πρὸς
Ἡ Ἐρακλῆς ἱερῇ δύσει Γα-
λινθιάδι προσέτη.

B I B L I S.

C A P. XXX.

*Narrat Nicander Heter.
secundo.*

B I B Λ Ι Σ.

K E Φ. Λ.

Ἰσορῶ Νίκανδρῳ· Ἐπερὶ τε-
μίνων C.

IN Creta Miletus ex A-
pollinis & Acacallidis,
quæ Minois erat filia, con-
gressu est natus: eum ma-
ter Minois metu in sylvam
exposuit: ubi eum lupi ac-
cedentes jussu Apollinis cu-
stodiverunt, ac per vices
lactaverunt. Deinde bubul-
ci supervenientes sustule-

Α Πόλλων· καὶ Ἀ· κα-
καλλίδος· τῇ Μίνῳ θύ-
ρα πρὸς, ἐξήλθε πῶς ἐν Κρή-
τῃ Μίλητος· οὗτον δὲ Ἀ· κα-
καλλίδος δίδρασε Μίνῳ ἐξέ-
σπασεν εἰς τὸ ὕλῳ, καὶ αὐτὸν
ἐπιφοιτῶντες λύκοι, βελῶν
Ἀ· πόλλων·, ἐρύλασαν, καὶ
ἄραρον πρὸς μέσῳ γάλακτος·
ταὶ δὲ βελῶλοι σπυγίοντες.

M M m ij

αἰείλοντο, καὶ ἔφερον ἐν τοῖς
οἰκείοις· ἐπὶ δὲ ὁ παῖς ἠϋέ-
το, καὶ ἐθόρετο χαλδός, καὶ
δρασίησθε, καὶ ὁ Μίνως χρι-
πόδον ἐνεχίρει βιάζεσθαι, τότε
νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμῶς εἰς
ἄλυσον, βυλῆν Σαρπηδόνης εἰς
Καεῖαν ἀποδιδράσκει· καὶ πόλιν
ἐνταυτοῖ κτίσας Μίλητον, ἐση-
μην Εἰδοθέω τῷ Εὐρύτῃ θυ-
γατρίᾳ τῇ βασιλείᾳ τῇ Καρῶν,
καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες
αὐτῇ Καῶν καὶ Βυβλῖς, ἀφ'
ἧς πόλις ὄζειν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ,
Καῶν καὶ Βιβλῖς· ταύτης
ἐγένοντο πλείοι μνηστῆρες ὀπι-
χόμενοι, καὶ κατὰ χλῆθε
ἐν ἧς πλείε πόλεων· ἡ δὲ
ἧς μὲν λόγον ἐποίητο βραχυῶς,
αὐτῷ δὲ ἄφαιτο ἔσθῃ ἐξέ-
μῃς τῷ Καῶν· καὶ τὸ πά-
θος ἄχρει μὲν ἐδμήατο κρύ-
πτην, ἐλελήθει τὰς γυνεῖς·
ἐπὶ δὲ καὶ ἡμέραν εἵχα-
στο χαλεπώτερον δαίμονι, νυκ-
τὸς ἔγνω καταβάλλειν ἐκ τῆς
σπίτης ἑαυτῷ· καὶ ἡ μὲν
εἰς τὸ πηλοῖον ὄρεος παραλ-
δοῦσα ῥίπτην ἐσπύειν ἐπε-
χίρησε. νύμφαι δὲ κατέ-
θρον οἰκπίεσσαν, καὶ πο-
λυὸ ὕπνον ἐπέβαλον, καὶ
αὐτῷ ἠλλαξάν· ἀπ' ἀνδρῶν

runt, ac domi suæ enutri-
verunt. Puer ut adolevit,
pulcher, strenuúsque eva-
sit: Minósque desiderio im-
pulsus eum violare inten-
dit: ibi tum Miletus noctu
conscenso lembo, consu-
lente Sarpedone, in Cariam
profugit: urbéque ibi Mi-
leto conditâ, Eidotheam
Euryti Carum regis filiam
in Matrimonium ducit: na-
tique sunt ei gemini liberi,
Caunus & Biblis, unde
etiamnum sunt Caunus &
Biblis Cariæ urbes. Bibli-
dem multi incolarum ambi-
verunt, & qui in circum-
cumjacentibus urbibus ma-
gni essent nominis. Quibus
illa facilè spretis, infando
amore Caunum deperire
cepit: qui morbus, quan-
diu eum ipsa occultare po-
tuit, fefellit parentes. Cum
verò in dies magis urgeret
malus genius, noctu se
ipsam de saxo præcipitem
dare: ac ad proximum di-
gressa montem, adorta est
se se præcipitare. Nymphæ
autem misertæ eam detinue-
runt: multoque incusso
somnia, de mortali immor-

talem reddiderunt , Bibli-
dem nympham Hamadrya-
dem nominantes : inque
suum sodalicium & contu-
bernium adsciverunt. Li-
quor qui è saxo illo destil-
lat , in hunc usque diem ab
incolis appellatur lacruma
Biblidis.

πὼν εἰς δαίμονα , καὶ ὀνόμα-
σαν Ἀμαδρυάδα νύμφην Βι-
βλίδα , καὶ ἐποιήσαντο συμ-
δίαιτον ἐταιρεία· καλεῖται ὅ
καὶ τὸ ρέον ἐκ τῆς πίπτει
ἐκείνης ἄρ' ἔτι νῦν παρὰ τῆς
ἐπιχωρίοις , δάκρυον Βιβλί-
δος.

MESSAPII.

CAP. XXXI.

*Narrat Nicander Herer.
secundo.*

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ.

ΚΕΦ. λα.

Ἰσορεῖ Νικάνδρ' Ἐπερίων
μένων 6.

LYcaon (is qui non a-
liunde migrasse , sed
eo ipso quem incoletet lo-
co editus ferebatur , quos
Græci Autochthonas no-
minant) filios habuit, Iap-
pygem, Daunium, & Peu-
cetium. Hi, collectâ homi-
num multitudine , ad Italiæ
Adriam venerunt : pulsifq;
Ausonibus qui tum ibi ha-
bitabant , ipsi sedes posue-
runt. Major pars exercitus
eorum constiterat ex adve-
nis , Illyricis atque Messa-
piis. Itaque cùm & exerci-
tum & agrum in tres divi-
sissent partes , eisque de

ΛΥκάον' ὅς τ' αὐτὸ χρο-
ν' ἔχοντο παῖδες
Ἰάπυξ καὶ Δαῦνι' , καὶ
Πεῦκε'· οὗτοι λαὸν ἄν-
δρῶσαντες , ἀφίκοντο τῆς
Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν·
ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἑταυ-
ροῖ ἀικοῦντας Αὔσους , αὐ-
τοὶ κατεδύθησαν· ὡς δὲ τὸ
πλέον αὐτοῖς τῆς στρατῆς
ἔποιον , Ἰλλυριοὶ , Μεσά-
πιοι ἐπὶ δὲ τὸν στρατὸν ἄ-
μα καὶ πῶν γῆν ἐμέισαν
πρὶν , καὶ ὀνόμασαν ὡς
ἐκάτοις ἡμεῶν' ἔχοντες Δαυ-
νίου

nominibus ducum nomi-

M M m iij

νίης καὶ Πάκτιες , καὶ Μεσσαπίες· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι τοῦ πρὸς τὴν Ἰταλίας , ἐγένετο Μεσσαπίων , ἐν ᾗ πόλις ὠκίηται Βρεντίσιον· τὸ δὲ παρὰ τὴν εἰς τὸς πρὸς Τάραντος , ἐγένετο Πάκτιων· ἐσθιότερον δὲ τῆς θαλάσσης , ἐπέπλεον , Δαῦνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔδος ὠνόμασαν Ἰαπίων· καὶ ἐγένετο ταῦτα , πολὺ πρὸς τῆς Ἡρακλείους στρατείας· ὡς δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῶν· μυθολογῶσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ , ὅτι καὶ λεγόμενας ἱερεῖς πίστεας , φανῶσαι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορεύσας· τὴν δὲ παῖδας ἦν Μεσσαπίων , μεταλιπόντας τὰ ποιμένα , καὶ θεωμένους , εἰπὼν , ὅτι βέλπον αὐτοὶ χορεύουσιν· ἔτι δὲ ὁ λόγος ἤλγε καὶ νύμφας , καὶ τὸ νῆκος ὅτι πλέον ἐγένετο , πρὸς τῆς χορείας· οἱ δὲ παῖδες ὅτι μὲν ὡς αὐτοῖς ἀμύλλα πρὸς δόμονας , ἡγνέον· ἐχόμενον δὲ οἷα πρὸς ἐμύλλικας θηταῖς , καὶ ὁ πρόπος αὐτοῖς τῆς ἐρχομένης

na fecissent Dauniorum, Peucetiorum, & Messapiorum: quod à Tarento erat regionis usque ad extrema Italiae, Messapiis obtrigit, in qua conditum est Brundisium: quod autem juxta* intra Tarentum, Peucetis: interius his mare navigabant Daunij. Totam autem gentem vocarunt Iapyges. Gesta hæc sunt multo ante Herculis expeditionem tempore. Vivebatur eâ ætate pecoribus & pascuis. Fabulantur ergo, in Messapiorum terra, ad locum cui Sacra saxa nomen, apparuisse nymphas Epimelidas, choros ducentes: pueros autem Messapiorum, relictis gregibus, cum spectassent choreas, dixisse, ipsos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is sermo Nymphis molestus, certatimque de præstantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cum quidem pueri sibi cum divis esse certamen ignorarent, & se cum æqualibus mortalibus feminis contendere opinarentur. Erat puerorum

faltandi modus rusticus, ut
pote pastorum: at Nym-
phis omnia ad elegantiam
iubinde accreverunt. Victis-
que pueris, ita eos com-
pellaverunt: Provocastis,
pueri, Nymphas Epimeli-
des: ergo vœcordes, victi da-
bitis pœnas; pueriq; qui eo
constiterant loco, ad Nym-
pharum fanum, in arbores
sunt mutati: hodiêque exau-
ditur vox noctu ex sylva,
veluti ejulantium. Loco no-
men est Nympharum &
puerorum.

ἀτε ποιμένων, ἄμικτος λῶ.
ταῖς δὲ νύμφαις παῖ ὅσον ἢ
πλείστον ἐπιδωκεν εἰς κάλλος
καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι
ἥν πάιδων, καὶ ἔλεγον πρὸς
αὐτοὺς τάδε· ὦ κοῦροι, τὸ
νοῦκος ἤραδ' ἐπὶ Εὔμηλιδος
νύμφας, ἐκ οὐδ' ἂν ἄφρονες
νικαμένοι δώσιτε δίκλιν·
καὶ οἱ παῖδες ἵνα περ ἐσκήλασαν
παρὰ τὸ ἱερὸν ἥν νυμφῶν,
ἐγρόντο δένδρα· καὶ ἐπ' νυκτὶ
ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς
ὑλης οἷα θρηγνύτων· ὁ δὲ
τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε
καὶ παίδων.

DRYOPÉ.

ΔΡΥΟΠΗ.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. ΛΣ.

Narrat Nicander Heter.
quarto.

Ἰσορῆ Νίκανδρος· Εὔπερι-
μένων α.

DRyops Sperchij fluvij
F. ex Polydora, unâ
Danai filiarum, regnum
obtinuit in Oeta: unicâm-
que habuit filiam Dryo-
pen, quæ patris greges
pascebat. Sed cùm eam
summo opere amarent Ha-
madryades nymphæ, suo-
rúmque jocosum sociam
adscivissent, docuisséntque

ΔΡύοψ ἐγρόστο Σπερ-
χίου παῖς τῆς πολυ-
μοῦς, καὶ Πολυδώρας μιᾶς
ἥν Δαναοῦ θυγατέραν· ἕτος
ἐβασίλευε ἐν τῇ Οἰτῇ, καὶ
θυγάτηρ αὐτῇ μονογενὴς ἐγρό-
στο Δρύοπη, καὶ ἐποίμαινεν
αὐτὴ τὰ πρόβατα τῆς πατρὸς,
ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἡγάπισαν ὑπερ-
φῶς Ἀμαδρυάδες νύμφαι,
καὶ ἐπεισαν τοὺς συμπαίκετας

ἐαυτοῖς, ἐπὶ δὲ ξανὸν ὕμνην διῆς,
 καὶ χοροῖον· ταύτῃ ἰδὼν
 Ἀπόλλων χοροῖουσαν, ἐπι-
 δύμῃσι μυχλοῦται. καὶ ἐξήλυτο
 πρῶτα μὲν κλεμμύς· ἐπὶ δ'
 ἡ Δρυόπη γέλοισι μὲν ἦν νυμ-
 φῶν καὶ παῖσι γέλοισι ἐποίησας
 ἡ κλεμμύς, καὶ αὐτὴν ἐνέ-
 διτο εἰς τὴν κόλπον, μετα-
 βαλὼν ἀπὸ τῆς κλεμμύς,
 ἐξήλυτο δὲ ἄκων, καὶ αὐτὴν
 κατέλειπον αἱ νύμφαι πησι-
 σσιν. Ἀπόλλων δὲ Δρυόπη
 ἐμύνηται· ἡ δὲ ὥρχειτο φά' γυ-
 ναικίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
 πατρὸς, καὶ ὕδιν' ἔφασι περὶ
 τὴν γυναικίαν· ἐγὼ μὲν αὐτὴν ὕ-
 εον Ἀδραίμων ὁ Ὀξύλῃς,
 γυνὴ πατὴρ ἐξ Ἀπόλλωνος
 Ἀμφισσῶν· ἔτι δὲ ἐπὶ τῇ
 ὡδὶ δρῶν, ἀνὴρ παῖτων κρατῶν·
 καὶ ἔκτισε παῖδ' ὅς τις· πόλιν
 ὀμόνυμον τῷ ὄρει, καὶ ἔκειτο
 πῶς ἐβασίλευσαν ἰδρύσαντο δὲ
 καὶ Ἀπόλλωνος· ἰερόν ἐστι τῇ
 Δρυοπίδι, καὶ εἰς τὴν παρὲς
 τὸ ἰερόν Δρυόπιδον, ἦρπασαν Ἀ-
 μαδρυάδες νύμφαι κατ' ὁμί-
 νειαν, καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυ-
 ψαν εἰς τὴν ὕλην, ὅτι δ' ἐκεί-
 νης αἰγυρεῖν ἀνέφησαν ἐν τῇ
 γῇ, καὶ παρὰ τὴν αἰγυ-
 ρην ὕδωρ ἀνέρρηξαν. Δρυόπη δ'

carminibus deos celebrare,
 & choros ducere: Apollo, eā
 visā, concubitus cūm ea ar-
 dor ipsum incessit. Itaque
 primum se in testitudinem
 convertit: quā cūm ut rem
 ludicram, Dryope Nym-
 phæque tractarent, Dryope
 eam etiam in sinum conde-
 ret, de testudine Apollo in
 anguem transiit: itaque eam
 Nymphæ territæ deserue-
 runt, Apollo cūm Dryopa
 rem habet. Ea autem me-
 tus plena in domum patris
 confugit, nihilque parenti-
 bus ea de re indicavit. Post
 cūm eam Andræmon Oxy-
 li F. duxisset, puerum ex
 Apolline conceptum parit,
 Amphissum. Hic cūm viri-
 lem ætatem attigisset, om-
 nibus prævaluit: urbemque
 ad Oetam condidit, monti
 isti cognominem, ibique re-
 gnavit. Posuit & Apollini
 in Dryopide regione tem-
 plum: in quod cūm se con-
 tulisset Dryope, Hama-
 dryades benevolentia im-
 pulsæ eam rapuerunt, & in
 sylva occultarunt, loco ejus
 alvo excitata, ac ponē al-
 vum fonte. At Dryope,
 naturæ

naturæ mutatione de mortali facta est nympha. Amphissus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipsis condidit, pri-
mûsque certamen confecit: quod incolæ hoc quoque nostro tempore curant. Mulierem eò accedere nefas est, quod Dryopen à Nymphis sublaram duæ virgines incolis indicarunt: quas indignatione motæ Nymphæ, in abietes mutarunt.

μητίβαλε, καὶ ἀπὲρ διητῆς
ἐξήνετο νύμφη· Ἀμφισσῷ δὲ
ἀπὲρ τῆς πρὸς τὴν μητίεα χά-
ριτος ἱερὸν ἰδρύσατο νυμφῶν,
καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπιτίλεισι
δρόμου. καὶ ἐπὶ κυῶ οἱ ἐπιχρύοι
τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσει τῷ ἴον.
γυναικὶ δ' ἐχέουσιν παρτυ-
χεῖν, ὅππῃ Δρυόπῳ ἀφανισθῇ-
σαν ὑπὸ νυμφῶν, δῦο παρδί-
νοι τοῖς ὀπιχρύοις ἐδύλωσαν,
πρὸς αἷμα ἐχάλεπηναν αἱ νύμ-
φαι, καὶ αὐταὶ ἀπὲρ παρδίονων
ἐλάττας ἐποίησαν.

ALCMENA.

CAP. XXXIII.

Phercydes narrat.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ΚΕΦ. ΛΓ.

Ἰσχυρεῖ Φερεκύδης.

EVristheus Herculis po-
steros, ipso è mortalibus
sublato, patriâ expulit, ac
sibi regnum sumpsit. Illi ad
Demophontem Thesei F.
profugi, habitaverunt in
tetrapoli Atticæ. Eurystheus,
misso Athenas legato, bel-
lum denunciat Athenien-
sibus, ni Heraclidas ex-
pellant: neque ij bellum
detreciant. Ergo Eurystheus
in Atticam copias addu-

MΕτὰ τὴν Ἡρακλέους ἐξ
ἀνδρῶπων ἀφανισμὸν,
Εὐρυπιδεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τὸν
πατρίδου, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ
δὲ Ἡρακλεΐδαι καταφυγόντες
πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησίως,
ὥκησαν τὴν Τετραπὸλιν τῇ Ἀτ-
τικῇ· Εὐρυπιδεὺς δὲ πύμψας
ἄγγελον εἰς Ἀθῆνας, πόλε-
μον προέλεγε τοῖς Ἀθηναίοις,
ὅτι μὴ τὸς Ἡρακλεΐδας ἐξε-
λάσωσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι
τὸν πόλεμον ἐκ ἀπολέγον· Εὐ-
ρυπιδεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν

NNn

κλῶ, καὶ παραξάμνῃ, αὐ-
 τὸς μὲν ἀποδινήσκει μαχόμενῃ· ἢ
 δὲ πλεονὺς ἐνθάπῃ τῇ Ἀργείων·
 ἧλλοι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρα-
 κλεΐδαι καὶ σὺν αὐτοῖς, ἀποδά-
 ροντος Εὐρυδείως, κατοικίζον-
 ται πλὴν ἐν Θήβαις, ἐν δὲ τέ-
 τῳ καὶ Ἀλκμήνῃ καὶ γῆρας
 ἀποδινήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμε-
 σαν Ἡρακλεΐδαι· ὥσπερ δὲ
 καὶ ταῖς ἡλέκτραις πόλαις, ὅστι-
 πος καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀργεῇ.
 Ζεὺς δὲ Ἐρμῖν πῆμψι, καλε-
 ῶν Ἀλκμῖνῳ ἐκλέψαι, καὶ
 ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρεσσιν ἡσυχίαν,
 καὶ δοῦναι Ραδαμάθυϊ γυναι-
 κα· Ἐρμῖς δὲ περὶ τοὺς Ἀλκμῖ-
 νῳ ἐκκλέψας, λίσσον δ' αὐτ'
 αὐτῆς ἐνέθηκον εἰς τὸ σπέρμα· οἱ
 δὲ Ἡρακλεΐδαι ἐπεὶ τὸ λάγνα κα-
 θέροντες, ἐβαρύνοντο, καὶ πατή-
 ρονται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὖ-
 ρον αὐτῇ τῇ Ἀλκμῖνης λίσσον.
 καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν
 τῇ ἄλσϊ, ὅστις ἐστὶν ἰδὲ ἡρῶν
 ἰδὲ τῇ Ἀλκμῖνης ἐν Θήβαις.

Σ Μ Τ Ρ Ν Α.

Κ Ε Φ. λ δ.

Θ Εἰαλί· ἥ Βήλε καὶ
 Ὠρεθύιας μῆς τῇ νυμ-
 φῶν, ἐν γένει θυγατὴρ ἐν τῷ ὄρει
 περὶ Λιβάνῳ Σμύρνα· πάντως

cit, commissioque praelio;
 inter pugnandum occidit: fu-
 saque est Argivorum multi-
 tudo. Hyllus, & alij Hera-
 clidæ cum ipso, post mortem
 Eurysthei, Thebas urbem
 incolunt. Interim & Alc-
 mena annis confecta, obit.
 Quam cum efferrent Hera-
 clidæ (ij ad Electras portas
 habitabant, ubi & Hercu-
 les, in foro) Jupiter Mercu-
 rium mittit, cum mandato
 ut Alcmenam suffuretur:
 eamque in beatas insulas al-
 latam, Rhamanto det uxore-
 rem. Paret jussis Mercurius:
 & loco Alcmenæ, quam
 furtim abstulerat, lapidem
 feretro injicit. Heraclidæ
 cum sandapilam gestantes
 mole gravarentur, deposti-
 tam aperiunt, & pro Alc-
 mena lapidem inveniunt,
 quem inde exemptum in lu-
 co constituerunt, ubi sacel-
 lum Alcmenæ est Thebis.

S M Y R N A.

C A P. XXXIII.

S Myrna filia fuit Theian-
 tis, Beli F. & Orithyæ
 nymphæ: nata in Libano.
 Hanc ob pulchritudinem

formæ plurimi, & ex urbi-
bus plurimis ambiverunt.
Illa multis artibus usa est ad
deludendam parentum vo-
luntatem, & extrahendum
tempus: etenim diro amore
patrem deperibat, quem
cùm præ verecundia ali-
quando diffimulasset, victa
tandem Hippolytæ nutrici
rem aperit. Hæc pollicita
remedium se malo inusitato
inventuram, Theianti signi-
ficat, puellam esse paren-
tum fortunatorum filiam,
quæ in ipsius cubile clancu-
lùm venire cupiat. Theias
(quippe insidiarum ignarus
sibi structarum) appro-
batâ re, domi suæ in lectum
se in tenebris composuit:
nutrix Smyrnam veste oc-
cultatam ei adduxit. Ad ali-
quod tempus latuit hoc tam
fœdum & impium facinus,
interimque Smyrna uterum
ferre cepit. At Theiantem
cupido incessit cognoscendi
quænam ea esset, quæ ex
ipso concepisset: itaque in
domo ignem abdit. cùm-
que ad eum venisset Smyr-
na, subito igne allato agni-
ta, abortum fecit: subla-

διὰ χάλλῳ πλείστοι καὶ ἐν πό-
λεων πλείστων ἐμνήσθον ἡ δὲ
πολλὰ ἐμνηχανᾷτο πρὸς ἀπά-
τῃν τῶν γονέων, καὶ αἰάθεισιν ἔ-
χθον· δὲ γὰρ αὐτῷ ἔσπευ ἐξέ-
μνησθῆναι τῷ πατρί. καὶ χεῖρ ἤ
ἀρχαὶ δὲ αἰδῶ κατήκρυψε τὴν
νόσον. ἐπὶ δὲ τὰ παῖδες αὐτῷ
προσῆλθον ἐξείπιε τὸ λόγον πρὸς
ἱππολύτῃν τὴν τροφόν· ἡ δὲ πα-
ραδύσκει αὐτῇ ἄκος τῷ ἔλθῃ
γὰρ πάθος ὑποχρέμενη, λόγον
πρὸς τὸ θεῖοντα προσέφερεν,
ὅτι αὐτῷ κόρη μακαρίων ἀν-
θρώπων ποδῶν ἔσθῃ· ἔσθῃ κρυ-
φαῖος εἰς τὴν κοίτῃν· ὃ δὲ θεῖος,
ὃ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα ἐπὶ αὐτῇ
ἐμνηχανᾷτο, κατήνευσε τὸ λό-
γον· καὶ ὃ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ σκο-
ταῖος ὄνῃ τὴν τροφὴν ἐξέδιδχετο
τὴν κόρην· ἡ δὲ προφῶς κατήκρυ-
ψασα τῇ ἐδῶκε τὴν Σμύρναν πα-
ρήγαγον. καὶ πείοντα χθόνον
ἐλελήθη, παρασώμενον ἄχαρι
ἐξᾷθετον ἔργον, καὶ αἰεὶ κύν-
σι μὲν ἡ Σμύρνα· θεῖοντα δὲ
παῖδες ἔλαβον ἐμμεθεῖν ἥ τις
λύῃ ἡ κόρη· καὶ ὃ μὲν κατήκρυψε
πρὸς εἰς τὸ οἶκον Σμύρνα δὲ οἷς
ἐξέκλειε πρὸς αὐτὸν, ἐπαῖτος
ἐχθρὸς το, πρὸς ἐχθρὸν τὸ ἐξ-
πίης τῷ πύρι· καὶ τὸ βρέφῃ
μὲν ἐξέβαλεν ἐν τῇ γαστρί, αὐτῇ

δ' ἀναχρῶσα τὰς χεῖρας ἠϋξά-
 το μὲν τε πρὸς ζῶσι, μὴ τ' ἐν νε-
 κροῖς φανῆναι· καὶ αὐτὴν ὁ
 Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δέν-
 δρον, καὶ ἐκάλεσεν ὁμώνυμον
 αὐτῇ Σμύρναν· ἦτο λέγει καὶ
 ἑῷ· ἔκαστον διακρίνει τὸ ὄνομα·
 ξύλον καρπὸν καὶ Θεῖας μὲν ὁ
 πατὴρ τῇ Σμύρνης ἔργον ἀδίδιμι-
 στον ἰαυτὸν αὐτῇ λαε. τὸ βρέφος
 Διὸς βελῆν τρεφόμενον, ὀνό-
 μασαν Ἀδωνιν, καὶ αὐτὸν
 Ἀφροδίτῃ πλείστον ἠγάπησε διὰ
 τὴν κάλλεα.

ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΚΕΦ. ΛΕ.

Ἰσορεῖ Μενεκράτης· Χαλδῖ·
 Λυκαίοις· καὶ Νικάνδρος.

Ἀπὸ ἐπὶ ὅτε καὶ Ἀπόλ-
 λωνα καὶ Ἀρτιμιν ἐν
 Ἀφείῃ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς
 Λυκίαν, ὅπως ἐμνήνη τὴν παῖ-
 δας ὅτι τὰ λυτὰ τῇ Χαλδί· καὶ
 ἐπὶ τὰ χεῖρα ἐλθόντο ἐν τῇ γῇ
 ταύτῃ, ἐνέπνευσεν αὐτὰς Μελέ-
 τη κρήνη· καὶ ὡραιομεῖτο
 ὡρὴν ὅτι τῇ Χαλδί· ἐλθόν, ἐν-
 ταυδοῖ τὴν παῖδας ἀπολῶσαι·
 ἐπὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν αἰ-
 δρες βουκόλοι, ὅπως αὐτὰς αὐτοῖς
 οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν, ἀπαλλάττει καὶ μεταλίσσει τὴν Με-

tisque manibus optavit, ut
 neque vivis, neque mortuis
 interesse sibi daretur. Jupi-
 ter eam in arborem conver-
 tit cognominem. Hujus ar-
 boris fructum quotannis fe-
 runt lacrymas emittere.
 Theias, ob incestum sibi
 ipsi manus attulit. Puer
 Jovis nutu educatus est,
 eique Adonis nomen fa-
 ctum, ob formæ elegan-
 tiam à Venere plurimum
 adamato.

BVBVL CI.

CAP. XXXV.

*Menecrates Xanthius in Ly-
 ciacis, & Nicander.*

Atona, cum in Asteria
 insula Apollinem &
 Dianam peperisset, in Ly-
 ciam venit, infantes ad lava-
 cra Xanthi apportans. Cum-
 que primum eam regionem
 attigisset, in Meliten fon-
 tem incidit: statuitque ibi
 abluere infantes, antequàm
 ad Xanthum pertigisset. Sed
 pulsa inde à pastoribus, qui
 eò potum boves egissent,
 ἀπαλλάττει καὶ μεταλίσσει τὴν Με-

discessit. Lupi autem ob-
viām facti, & adadulan-
tes deæ, usque ad amnem
Xanthum ductores se viæ
præbuerunt. Ejus aquam
cūn bibisset Latona, infan-
tisque abluisset, Xanthum
Apollini consecrat: terræ
autem, quæ tum Trimilis
appellabatur, Lyciæ no-
men fecit, à lupis, qui
viam præverant. Rursūm
deinde ad fontem pervenit,
supplicium de pastoribus
sumptura, qui adhuc bo-
bus lavandis ibi vacabant.
Eos dea universos in ranas
convertit: tergisque & hu-
meris aspero lapide percus-
sis, in fontem conjecit, vi-
ctūmque in aquis attribuit.
Iisque etiamnum apud am-
nes & paludes vociferan-
tur.

λίτῳ ἢ Λητώ. λύκοι δὲ συν-
αυτόμενοι καὶ σὺναντες ὕφη-
γήσαντο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπὸ α-
γον ἄχρῃ φέρει τὸ ποταμὸν αὐ-
τῷ τὸ Ξάνθον. ἢ δὲ ποῦσα τῇ
ὕδατος, καὶ ἀπολούσασα τὴν
παῖδα, τὸ μὲν Ξάνθον ἱερὸν
ἀπὸδοῖξεν Ἀπολλωνος, τῷ δὲ
γῆν Τριμίλιδα λεγόμενῳ,
Λυκίαν μετανόμασεν ἀπὸ τῆς
καθνηγορημένων λύκων. ὅτι
δὲ τῷ κρήνῳ αὐτῆς ἐξίκατο,
δίκῃ ἐπεκαῦσα τοῖς ἀπε-
λάσαν ἀντὶ τοῦ βουκόλοις· καὶ οἱ
μὲν ἀπλείοντο ἐπὶ παρὰ τὸ κρή-
νῳ τὴν βῆσιν. Λητώ δὲ μετα-
καῦσα πάντας, ἐποίησε βα-
τράχους· καὶ λίθῳ τραχέϊ πύ-
κνυσεν καὶ τὴν ὥμην, κατέκα-
λε πάντας εἰς τὸ κρήνῳ. καὶ
βίον ἔδωκεν αὐτοῖς κατὰ ὕδα-
τος. οἱ δ' ἄχρῃ νῦν φέρει πο-
ταμὸς βοῶσι καὶ λίμναι.

PANDAREOS.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ.

C A P XXXVI.

ΚΒΘ. ΛΣ.

JOvem, quo tempore
eum metu Sar'rni, Rea
in specum Cretensem ab-
didit, præbita mamma Aex
nymphæ aluit: eamque Reæ
jussu canis aureus custodi-

H'Νίκη Ρ'έα φαειμήνη
Κρόνον, κατέκρυπεν,
ἐν τῷ κελύμῳ τὸ Κρήτης τὸ
δαίμα, πότε αὐτὸν ἐξέδραψεν
Λίξ νόμῳ μαστὸν ὀρέγνυσεν· τὸ
αἶμα δὲ Ρ'έας βελῆ κύων χρύ-
σειον.

NNn iij

σι Θ' ἐρύλασεν ἐπὶ ᾧ Ζεὺς
 Τιτῶνα ἐξελάσας ἃ Κρόνον
 ἀφείλετο τῷ ᾧ ἔστι ἐποίησι ἃ μὲν
 Αἴγα μεταβαλὼν ἀδάνατον·
 καὶ αὐτῆς ἐπὶ νῦν εἰδυλόν ὄρε
 ἐν τοῖς ἄστροις· ἃ δὲ κύνες τὸν
 χρυσοῖον ἀπὸ δ' ἔξε φυλάσσειν
 τὸν ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· οὗτον Παν-
 δάρεθ' ὁ Μέρουθ' κλέψας,
 φ' ἔχε φέρων εἰς Σίπυλον· καὶ
 αὐτὸν παραδίδετο φυλάσσειν
 ὃν ἃ Πανδάρου, Τάταλθ'
 ὁ Διὸς καὶ Πλυτῆς· ἐπὶ ᾧ μὲν
 Κρόνον Πανδάρου ἐλθὼν εἰς
 Σίπυλον, ἀπ' ἧτις ἃ κύνες,
 Τάταλος ὅμοσε μὴ λαβεῖν.
 Ζεὺς δὲ Πανδάρου μὲν αὐτῇ
 κλοπῆς ἐποίησεν ὅδιπρ' εἰσὶν κί-
 πτῳ· Τάταλον δὲ ἐπὶ τὸν
 ὄρεον ἐψάσατο, κατέβαλε, καὶ
 οὗτ' αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν
 Σίπυλον.

ΔΩΡΙΕΙΣ.

ΚΕΦ. λξ.

Διομήδης μὲν πρὶν ἄλλω-
 σιν Ἰλίου παραχρῆμα-
 θ' εἰς Ἀργεὺς Αἰγιάλας
 μὲν ἐμύψατο πρὶν γυναικὶ πρὶν
 ἑαυτοῦ χάειν ἔργων Ἀφροδίτης·
 αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τῆς
 Αἰτωλίας ἀφίκετο, καὶ αὐτὸν
 Ἀγριον, καὶ τοὺς παῖδας

vit. Jupiter postquam, Ti-
 tanibus pulsus, Saturno re-
 gnium ademit, Aegem im-
 mortalitate donavit, & ejus
 imago extat in astris : au-
 reum autem canem templi
 Cretensis custodiæ præfecit.
 Hunc suffuratus Pandareus
 Meropis F. in Sipylum ab-
 duxit, custodiendumque de-
 dit Tantalō Jovis & Plutūs
 F. Cū autem aliquanto
 post tempore Pandareus in
 Sipylum venisset, canem-
 que reposceret : Tantalus
 depositum ejuravit. Panda-
 reum ergo Jupiter, propter
 furtum, in saxum, eo ipso
 quo stabat loco, mutavit :
 Tantalum, ob perjurium,
 de Sipylo in caput præcipi-
 tem dedit.

DORIENSES.

CAP. XXXVII.

D Iomedes, à capta Tro-
 ja cū venisset Ar-
 gos, Aegialea uxore ob
 adulterium reprehensa, Ca-
 lydonem Aetoliæ urbem
 abit : ibi interfecto cum li-
 beris Agrio, avo suo Oe-
 oinē τῷ ἀσπύττει πρὶν βα-

neo regnum reddit. Rursum inde Argos navigans, tempestate in Ionium mare ejicitur. Eò allatum agnoscens Dauniorum rex Daunius, orat ut sibi bellum in Messapios gerenti, socium se præbeat: promissa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes: cumque præliofusis Messapiis, agrum esset consecutus, Dorienfibus eum, quos secum habebat, dividit: ipse ex filia Daunij, filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute consumptum, vitæque functum Diomedem apud Daunios, in insula tumulant Dorienfes: & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros à rege ipsis datos colunt, & (quod essent rusticorum operum periti) plurimum ex iis fructum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrij barbari Dorienfibus, quibus terram istam inviderent, insidias struunt: inque insula sacris operantes universos subito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu, nuspiam

σλείαν ἀποδίωσιν· αὖτις δὲ εἰς παῖων εἰς Ἀργεὺς ὑπὸ χειμῶν· εἰς δὲ Ἰόνιον ἐκφέρεται πόντον. ἐπὶ δὲ Ἐργαφρόμοον αὐτὸν ἔγνω Δαῦνι· ὁ βασιλᾶς ὁ δὲ Δαυνίων ἐδεήθη τὸν πῦλινον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσηπίους, ὅττι μίση γῆς καὶ γάμου θυγατρὸς τῆς αὐτοῦ· καὶ Διομήδης ὑποδέχεται τὸ λόγον· ἐπὶ δὲ παραταξάμενος ἐπὶ τὸν Μессαπίους, καὶ ἔλαβεν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν μὲν Δωριεῶσιν ἐνέμμεντο τοῖς σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐκ τῆς θυγατρὸς ἔχε· τὸν Δαυνίον Διομήδην καὶ Ἀμφινόμον· τελευτήσαντα δ' αὐτὸν καὶ γῆρας ἐν Δαυνίοις, ἐκτείσαν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν· αὐτοὶ δ' ἐξέμμενον ἔδιδαντο παρὰ τῷ βασιλεὺς γλῶσσαν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, κατ' ἐμπείαν γεγενημένων ἔργων· Δαυνίους δ' ὑπερδανόντος ἐπεβύβανσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόρον αὐτῶν τῆς γῆς· καὶ αὐτίλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἐντομαθύνοντας, ὅπρανέντις Ἰλλυριοὶ τὰς Δωριεῖς. Διὸς δὲ βουλή, τὰ σώματα μὲν ἠφαιμένη τῇ Εὐκλείῳ· αἱ

φυγάδ δὲ ματίβαλον εἰς ὄρνι-
δας· καὶ ὅπν νυῶ Εἰλωικῇ
ῥῆ ἔπαυ ἀποδormίστηται ναῦς,
φοιτῶσι πρὸς αὐτὸς οἱ ὄρνι-
δες· Ἰλλυρικῶ δὲ φάγουσι
ναυῶ, καὶ ἀφανίζονται πάντες
ἐκ τῆς νήσου·

ΑΤΚΟΣ.

ΚΕΦ. ΛΗ.

Ἰσορεῖ Νίκανδρῳ Εἰτερι-
μένων α.

Αἰακῷ πατρὶ Διὸς καὶ Αἰ-
γίνης τῇ Ἀσωπού, παῖ-
δες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πη-
λεὺς, καὶ τρίτῳ Φῶκος ἐκ
Ψαμάθης τῆς Νηρείως τῆτον
ἐφίλησε φεισῶς Δίακος, ὅπ
πρὸς καὶ γαδὸς ἡ ἀνὴρ· Πη-
λεὺς δὲ καὶ Τελαμὼν φονή-
σαντες αὐτῷ, κτείνουσιν θανά-
τῳ κρυφαίῳ, καὶ διὰ τούτ'
ἐξελαδύντες ὑπὸ Αἰακοῦ πρὸς
Αἴγναν ἐξέλεπον· ὅς κησι δὲ
Τελαμὼν ῥῆ Σαλαμῶνα τῇ νῆ-
σον· Πηλεὺς δ' ἐξέικτο πρὸς
Εὐρυτίωνα τῇ Ἰρῶ καὶ ἰκέ-
τῳσας καδαίρεται παρ' αὐτῷ
τῇ φόνον· καὶ αὖτις Εὐρυτίω-
να ἐν κυνηγεσίῳι ἀκὼν ὅπ
σοὺς βολῇ, κτείνῃ καὶ φυγὼν
ἔρχεται παρὰ Ἀκάστον, ὅς ὑπὸ

visæ sunt, animæ in aves
abierunt. Atque etiam ho-
die cūm Græca navis ap-
pellit, aves eæ accedunt :
Illyricam autem fugiunt,
universæque ex insula a-
beunt.

LVPVS.

CAP. XXXVIII.

Narrat Nicander Heter.
primo.

ΑEaco, Jovis & Egi-
næ F. quæ filia Asopi
fuit, filij fuerunt Telamon
& Peleus : & præter hos
Phocus, ex Psamathe Ne-
rei filia. Hunc ob virtutem
pater majorem in modum
dilexit : fratres autem invi-
diâ moti, clam eum necant :
ideoque pulsi à patre, Egi-
nam relinquunt. Habitavit
exinde Telamon Salami-
nam insulam. Peleus ad Eu-
rytionem Iri F. se confert,
eique supplex fit, & cædis
causâ expiatur. Hunc Pe-
leus postmodò in venatio-
ne aprum ferire dum inten-
dit, imprudens interficit :
profugusque ad Acastum
pervenit : is eum (quòd
uxor

uxor Peleum, à quo frustrà concubitus *expetierat*, ad *maritum de sollicitata sua pudicitia accusasset*) in Pelio monte solum destituit. Peleus oberrans ad Cheironem venit Centaurum: ab eoque supplex impetrat ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eaq; cædis nomine pro multa offert. Cū recusaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, custodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat: isque lupus divino jussu in saxum mutatur, quod diutissimè permanfit inter Locridem & Phocidem.

τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀφελῆσιν ἔργον, καταλείπτει μὲν ἐν τῇ Πυλίῳ. καὶ παζόμεθα ἐν πυγχαῖν Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ ἰκατόντα διὰ αὐτὸν ὑποδίσχεται αἰεὶν εἰς τὸ αὐτὸν ἢ Πυλῆς ἀγῆρες πολλὰ πύματα καὶ βοῦς, ἃ γὰρ αὐτὸν ἰσθῆν καὶ ποινὴν τῷ φόνῳ. ταύτην ἔχ' ὑποδίσχεται τὴν ποινὴν ὁ ἰσθῆς. ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν καὶ χησίδον διδοῦν τὰ πύματα νομίμων ἔρημα λύκος ἐπιλαβὼν κατέδ'· καὶ ὁ λύκος ἔπος καὶ δάμονα μεταβαλὼν, ἐχρίτο πύματι καὶ ἄχρει πλείονα διέμελλε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκίως γῆς.

ARCEOPHON.

ΑΡΚΕΟΦΩΝ.

C A P. XXXIX.

ΚΕΦ. ΛΘ.

Hermesianax Leontio e.

Ἰσθρεῖ Β' ῥημισιάνεξ Λεοντίῳ.

H Ermesianax Leontio II. refert Arceophonem Minnyridæ F. Salamine Cypri urbe natum fuisse, parentibus obscuris, quippe Phœnicibus: sed pecuniâ & aliis rebus, quibus beati putantur homines, pluri-

Aρκεφῶν ὁ Μιννυρίδου, πόλεως μὲν ἡ Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ γένων διὰ τὴν ὀφθαλμῶν, ἥσαν γὰρ ἐν φοινίκῃς. γῆμασι δὲ καὶ πᾶσι ἄλλῃ οὐδ' αὖτις παρὰ τὸν ὕπερ-

ὡς γὰρ. ἔτ' ἰδὼν τὴν θυ-
 γατήρα τὴν Νικοκρέοντος τῆς
 Σαλαμινίων βασιλέως, ἡγά-
 σθη· ἥν' οὖν δ' ὡς ἔξω Νικο-
 κρέοντος ἀπὸ Τεύκρου ἔξω-
 λόντος Ἰλίου Ἀγαμέμνονος·
 παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεο-
 φῶν ἐφίετο τῆς γάμου τῆς παι-
 δός. καὶ ὑπέχετο πλείστα δῶρα
 τῆς ἄλλης μνηστῆρας ἀποίσιν
 εἶδνα· Νικοκρέον δ' ἔχ' ὑπο-
 δέχεται τὸν γάμον κατ' αἰ-
 χύνῃν ἥντις τῆς Ἀρκεοφῶν-
 τος, ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν
 Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ὑπο-
 πυγχανομένῳ πρὸς τὸ γάμον,
 πολὺ χαλεπώτερος ὡς ὁ ἔσθ'·
 καὶ νυκτὸς ὅτ' ἡ οἰκία τῆς
 Ἀρσινόης ἐφοίτα, καὶ διενυκ-
 τίσθαι μὲν ἔβ' ἡλικιωτῆς·
 ἐπὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον
 εἰδὲν ἐπυγχανέτο, πείθει τσο-
 φὸν ἑαυτῆς, καὶ πλείστα δῶρα
 πέμψας, ἐπὶ ἑαυτῇ τῇ παιδὶ,
 εἰ πως αὐτῷ δούαιτο χρύσεια μι-
 χθῆναι ἔβ' ἡλικίων. ἡ δὲ παῖς
 ἐπὶ τὸν λόγον ἡ τσοφὸς αὐτῇ
 προσβλέπει, καὶ τιμῆνυσεν πρὸς
 τῆς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν
 ἔκραν, καὶ ῥίνα, καὶ δακτύ-
 λους ἀποτιμῶντες τὸ τσοφὸν καὶ
 λαβὼν ἑαυτοὺς ἀνοικτῶς, ἐξή-
 λασαν ἐκ τῆς οἰκίας. καὶ πρὸς
 τὸ ἔργον ἐνεμίσησεν ἡ θεός·

mūm alios excellentem
 Eum, visā Nicocreontis Sa-
 laminiorum regis filiā, amo-
 re ejus correptum, eo ma-
 gis nuptias expetiisse, quod
 Nicocreon à Teucro genus
 duceret, eo qui Agamem-
 noni in Ilio expugnando
 affuit: itaque nuptialium
 munerum pollicitatione a-
 lios omnes procos superas-
 se. Ceterum Nicocreontem
 abnuisse, ut qui Punicum
 Arceophontis genus sibi de-
 decori fore censeret. Huic
 matrimonio negato, amo-
 rem magis etiam fuisse mole-
 stum; noctūque ad Arsinoës
 eum domum itasse, & ibi
 cum æqualibus pernoctasse.
 Cum autem res non succe-
 deret, nutrici suæ persuasif-
 se, perque eam puellam,
 multis donis missis ad pa-
 rentes, ignoratum concu-
 bitum sollicitasse, puellam
 eade re parentes reddidisse
 certiores. Eos, summam
 linguam, nasum, & digi-
 tos nutrici præcidisse: for-
 déque & immisericorditer
 tractatam, domo ejecisse.
 Deæ id facinus displicuisse.

Arceophontem verò præ nimio dolore desperatis rebus, inediâ vitam abruptisse: cives mortem ejus luxisse, miseratione motos. Tertiâ die à propinquis funus in publicum productum, & justa apparasse. Arfinoën verò superba libidine incitaram, de domo spectasse ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus solo defixisse, ipsâmq; in saxum convertisse.

BRITOMARTIS.

CAP. XL.

CArme, filia fuit Phœnicis, Agenoris F. & Cassiepia, Arabij filia. Cum hac Carma Jupiter congressus, Britomartem genuit: quæ hominum fugiens consuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa, primùm ex Phœnicia Argos devenit ad Erasini filias, Byzem, Melitam, Mœram, & Anchiroam.

Ἀρκεοφῶν μὲν αὐτὸ κατὰ ὑπερβολὴν πάθος καὶ ὑποψίαν τινὲς πρὸς τὸν γάμον ἔκων ὑποδύσκει καὶ τροφῆς ἐσθλείαν· οἱ δὲ πολῖται τὸ θάνατον οὐκ ἐπύρσαντες ἐπένδυσαν. ἡμέρα δὲ τρίτη τὸ σῶμα πρὸς ἡνέγκαν εἰς ἐμφοράς οἱ πρὸς αἰκοντες καὶ οἱ μὲν ἔμμελλον κηδεύειν. Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπιδύμεισιν, ὅτι τὸ οἶκον ἐκχύψασα τὸ σῶμα τὸ τῷ Ἀρκεοφῶντος κατακλύζον ἰδεῖν καὶ ἡ μὲν ἐδυστομήσας τὸ πρὸς ἄφροσύνην, μετίβαλεν αὐτὴν καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνδράπυλιν, καὶ τὴν πύλιν ἐρρίξωσιν ὅτι τινὲς γὰρ.

BRITOMARTIS.

ΚΕΦ. Μ.

ΚΑρμεπίας τῆς Ἀργείας καὶ Φοινίκος τῆς Ἀθήνας ἐγένοντο Κάρμη· ταύτη μυχὸς Ζεὺς, ἐγέννησε Βριτόμαρτην. αὕτη θυροδοῦσα τῇ ἐμμίαν τῷ ἀνδράπων, ἡπηρεῖσιν αἰεὶ παρδένει καὶ παρὰ τὰ πρῶτα μὲν ἐπ' Ἀργεὶ ἐκ Φοινίκης, ὅθεν αὐτὴ Ἐρασίην θυγατέρα Βυζῆν καὶ Μελίτην, καὶ Μαίραν, καὶ Ἀγχίροα.

Ο.Ο.ο ij.

ἔπειτα δ' οὗ Αργεὺς εἰς Κεφαλλωῖαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες, Λαφείαν, καὶ Ἰερὸν ἡγάγον ὡς θεῶν· ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτιν, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως καὶ ἑταροῖς, ἐδῶκαν· ἡ δὲ κατέρυγε παρ' αὐτοῦ ἀλίεας· οἱ δὲ αὐτὴν κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐν τῷ Κρήτις Δίκτυναν, καὶ ἱερὰ προσέβλεψαν. ἐκφυγούσα δὲ Μίνωα, ἐξέικτο ἡ Βειτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πορείᾳ σὺν ἀνδρὶ ἀλίστῃ Ἀνδρομέδῃ· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐν χειρίσιν ὀρεγόμενος ἐμυχθῆναι· ἡ δὲ Βειτόμαρτις ὑποβᾶσα ἐν τῷ πορείᾳ κατέρυγε εἰς ἄλσος, ὅθεν πρὶν ὅτι νύκτ' αὐτῆς τὸ ἱερὸν, καὶ ταῦτα ἐβλύετο ἀθανῆς, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαιαν, ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος. τὸν δὲ τόπον ἐν ᾧ ἀθανῆς ἐβλύετο ἡ Βειτόμαρτις, ἀφίεθσαν Αἰγινήται, καὶ ὠνόμασαν Ἀφάων· καὶ ἱερὰ ἐπιτίλισαν ὡς θεῶν.

Deinde Argis in Cephallēniam profecta, estque ab incolis nominata Laphria, sacrisque numinis instar honorata. Venit inde in Cretam : visamque Minos, cum amore ejus captus esset, insecutus est. Ea ad piscatores confugit, ab iisque subter retia occultata est. Vnde Cretenses eam Dictynnā nuncuparunt, & sacris sunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piscatore navigio Æginam venit. Cumque piscator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum est, ibique è medio est sublata : & nomen ei Aphæa posuerunt, in fano Dianæ. Locum, ubi oculis hominum subtracta est, Æginetæ consecrarunt, Aphaāmque dixerunt, & tanquam deo sacrificarunt.

VVL P E S.

Α Λ Ω Π Η Ζ.

CAPO XLI.

Κ Ε Φ. μα.

Cephalus , Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticæ duxit. Erat is Cephalus juvenis formâ atque fortitudine præclarus : itaque pulchritudine illecta eum rapuit Aurora , sibi que maritum adscivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit , an matrimonij fidem servatura esset. Fictâ occasione , venatum se ire simulat : ad Procrin autem mittit servum ignotum : qui multum auri ferens , hoc ei à peregrino viro quodam , ipsius amore capto , dari ait , si ei corporis sui velit potestatem facere. Principio Procris recusat : sed cum duplum mitteret , consentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit , jamque ad se , quem alium putabat , accumbere : facem ardentem infert , facinorûq; ejus arguit. Procris præ pudore Cephalum deserit , &

Κεφαλος ὁ Διόνος υἱὸς ἔπει-
 μένῳ ἐν Θορική τῇ Ἀθη-
 νῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τῆς
 Ἐρεχθίδος· ὡς δὲ ὁ Κέφαλος
 ἦεν , καὶ πλοῦτος , καὶ ἀνδρείος·
 ἐραδιῖσιν αὖτὲ τὸ χεῖρ ἤρπασ-
 σεν αὐτὸν Ἡώς , καὶ ἐπιήσθη
 ζυώσικον· τίτι δ' οὐκ ὁ Κέ-
 φαλος ἐπηρεᾷ τὴν Πρόκρινος
 εἰς συμμείνον ἀδιάρκτους αὐ-
 τῇ ἐπιλήσας· καὶ αὐτὸς μὲν
 καὶ δ' ὡς πῶς πέρφουσιν ἐσκή-
 ψατο εἰς θύρας ἰέναι. Πέρι-
 δι δὲ εἰσπύσσων αἶδρα οἰ-
 κίῳ ἀγῶτα φέρειν χυσοῦ
 πολὺν· καὶ αὐτὸν ἐδίδουκε λέ-
 γον πρὸς τὴν Πρόκριν , ὅτι
 αὐτὴ ξένῳ ἐραδιῖσι διδῶν ἔπει-
 το χυσίον· εἰ αὐτῇ συγγένος
 ἦ δὲ Πέρις τὸ μὲν περὶ τὸν
 ἀπολέγεται τὸ χυσοῦν· ἐπὶ δὲ
 διπλάσιον εἰσέπιμψε , ἰμολο-
 γῶν καὶ περὶ δόχου τὸ λόγον· ὃ
 δὲ Κέφαλος ὅτι αὐτὴν ἔγνω
 παρελθῆσαν εἰς τὸ οἶκον , καὶ κα-
 τακλινεῖσθαι ὡς παρὰ τὴν ξένον ,
 * δῆλα χυομένῳ περιώγκαν
 καὶ περὶ αὐτὴν αὐτήν. Πρόκριν
 τὴν χαλινὰ πῦρ τὸ Κέφαλον ἔπει-

αἰχῦνης, ὃν χέλο φάγουσιν πα-
 ρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῆς
 Κρητῆς· καταλαβῶσα δ' αὐ-
 τὸν ἐχρόμβιον ὑπὸ ἀπειρίας
 ὑποχινεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν
 πρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορ-
 πούς, καὶ σκολυπίνδρας, εἰ
 ῥῆθρουντο παῖδες· ὃ γὰρ Μίνως
 ἔρρεσκεν· καὶ ἀπίσθησκον αἱ
 γυναικες ὅσας ἐμίγνυτο· Πα-
 σφάη δ' ὡς Ἡλίας θυγάτηρ ἀ-
 δάματος· ἥ γ' οὐδὲ Πρώκρις ὅτι
 τῇ γονῇ τῇ Μίνωος, μηχανᾶται
 τοιόνδε κύσιν αἰρὸς ἐνέβαλεν
 εἰς γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μί-
 νως τὸν ὄφιν ὡς πρῶτον ἐξέ-
 κρινεν εἰς τὴν κύσιν· ἔπειτα δὲ
 παρὰ τὴν Πασφάην εἰσὼν,
 ἐμίγνυτο· καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ἐγέ-
 νοντο παῖδες, ὁ Μίνως διδῶν τῇ
 Πρώκριδι τὴν ἄκοντα καὶ τὴν κῶα.
 τέτυς δ' ἐδὲν ἐξέφυγε θηρίον,
 ἀλλὰ πάντα ἐχίρειντο· καὶ ἡ
 Πρώκρις δεξαμένη, ἀφίκετο
 εἰς Θορκὸν τῇ Ἀττικῇ, ὅπου
 ὦκε ὁ Κέφαλος· καὶ σὺν αὐτῷ
 ἐκωηγήτη, ἐξ ἀγέλας τῇ ἐδῶ-
 ῖα, καὶ τὴν κεφαλὴν τὴν κεφαλῇς εἰς
 ἄνδρα· καὶ ἐδὲν αὐτῷ ἰδὼν
 ἐγνώρισε· Κέφαλος δ' ἰδὼν ὅτι
 αὐτῷ μὴ ἐδὲν ἐπιτύχανε τῇ
 πρὸς τὴν θήραν, ἀπαντα δι-
 σσώφρισε πρὸς τὴν Πρώκριν, ἐπι-

ad Minoem Cretæ regem
 confugit. Quem cum offen-
 disse, multam habere pro-
 lem pollicita est, & osten-
 dit ei modum, serpentes &
 scorpios, & scolopendras,
 si nascerentur liberi. Minos
 enim non habebat : & mo-
 riebantur mulieres, quibus
 cum rem habebat. Pasiphaë
 autem, Solis filia, erat im-
 mortalis. Procris ergo ad
 Minois procreationem tale
 quippiam machinatur : ve-
 sicam capræ in membrum
 mulieris inserit, & Minos
 serpentes prius excreverat
 in vesicam : deinde ad Pasi-
 phaën ingressus, cum ea
 coiit. Postquam prolem
 adepti fuerunt, dat Minos
 Procridi jaculum & canem,
 quæ nulla fera evitare po-
 terat, sed omnes iis capie-
 bantur. His sumptis, Pro-
 cris Thoricum Atticæ ve-
 nit, ubi Cephalus habita-
 bat, & ei in venatione ad-
 fuit, mutato habitu in viri-
 lem, & tonso capillo, ita
 ut à nemine agnosceretur.
 Cephalus animadvertens se
 venando nihil consequi,
 omnia Procrin, jaculum

istud accipiendi cupiditate est captus. Procris id ei promisit, conditione concubitus. Cúmque Cephalus conditionem accepisset, Procris se prodidit: exprobravit, quòd multò turpiùs atque ipsa peccasset. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis operâ indigens, venit ad Cephalum: rogavitque ut secum ad venandum vulpem proficiscatur, promissâ prædæ parte, quam de Telebois esset capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigiosum animal, quæ identidem à Teumesso irruens, Cadmeorum pueros rapiebat: eique puer exponebatur trigésimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cúm ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum posceret, non aliâ conditione promiserunt, quàm si eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum Καδμείας. καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν

Δύμωσιν αὐτὸς τ' ἄκουσεν ἔτον λαβῆν· καὶ περισπῶντο δούσιν, εἰ αὐτῇ τ' ὄρας ἐθελήσῃ τῆς ἰσότητος χαρίσασθαι· ὃ δὲ Κέφαλον παρίχεται λόγον, καὶ ὅτι κατακλίνουσαν ἐξέφηνεν ἑαυτῷ ἢ Πέρικρις, καὶ ὠνεῖδισι τ' Κέφαλον, ἢ αὐτὸς πολὺ αἶχμον ἐξαμαρτῶσκει· καὶ τ' ἔκ κύνεα καὶ τ' ἄκοντα λαμβάνει· Κέφαλος· Ἀμφιτρυῶν δ' ἡγήζων φωνὰς, ἐξίκετο παρὰ τὸν Κέφαλον, εἰς ἐθελήσῃν ἄμα αὐτῇ ὅττι τ' ἀλώπηξ βῆναι σὺν τῇ κυνί, καὶ ὑπέρχεται τ' ἑαυτῇ Ἀμφιτρυῶν ὑποίσῃν τῇ Κεφαλῇ τ' μοῖραν, ἣν αὐτὸς ἐν τῇ Τηλεβοῶν λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χροῶν τέτρω Καδμείοις ἀλώπηξ, καὶ ἡμὰ πῖξιν ἡλασμένον· αὐτῇ σωτηρίας ἐὰν τ' Τάμνωσιν καταποῖται, πολλάκις τὺς Καδμείας ἡρπάζει· καὶ αὐτῇ περισπῶντο πωδῖον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας· ἢ δ' ἐκ τῆς λαμβάνουσα, καὶ ἐπειδὴ Ἀμφιτρυῶντος ἰδοῖτο· ἐδείδῃ Καδμείων ὅττι Τηλεβοῶς αὐτῇ συστῶντος, καὶ οἱδ' ἐκ ἐφασσας εἰ μὴ αὐτοῖς τ' ἀλώπηξ σωτηρίας· σωτήριον Ἀμφιτρυῶν ἐπὶ τέτοις πρὸς τὸν Κέφαλον, ἔλεγε τίω·

Ὡς δὲ κλέων· καὶ ἔπειθε βῆναι
 εἰς ἄσπον πρὸς κυνί· ὁ δὲ Κέ-
 φαλος ὑποδέχεται, καὶ ἔλθων
 κυνηγετῇ τὴν ἀλώπηκα. ἦν δὲ
 διμυτὸν, ἔπειθ' ἀλώπηκα κε-
 ταληφθῆναι ὑπὸ πνυθὶ δώ-
 κοντος· εἰ δὲ τὸν κύνα ἐμφυ-
 ζῆν διωκόμενον εἶδεν. ἐπὶ ᾧ
 ἐχθρόν τοις ἐν τῇ πεδίῳ τῇ Θη-
 βαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν
 ἀμφοτέρους λίθους.

ei exponit : persuadētque
 ut cum cane secum eat. Af-
 sentitur Cephalus , profe-
 ctusque vulpem venatur.
 In fatis erat , ut neque vul-
 pis capi , neque canem evi-
 tare insequentem quicquam
 posset. Cū ergo jam vul-
 pes canisque in planicie ef-
 sent Thebana , Jupiter ut-
 rumque in lapidem mu-
 tavir.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

N O T Æ

A D

PRIMUM LIBRUM

B I B L I O T H E C Æ

Apollodori Atheniensis.

PAg. 1. lin. 1. 'Ουρανός] Fuit hæc Orphicorum de Diis traditio; ab iis ad Græcos pervenit. Diodorus, Eusebius ex Euemero, Athenagoras ex Orpheo hoc nos docent. Varro de L.L. *Principes Dei Cælum* [Cælus] & Terra, n. apud Græcos; nam in Ægypto Serapis & Isis, in Latio principes Saturnus & Ops. Philo Byblius ex Phœnicum Theologia alios deos Cœlo antiquiores recenset. V. Euseb. Boethius quoque in Porphyrium libro 3. sic scribit, *Quantum ad veteres Theologos, refertur Jupiter ad Saturnum, Saturnus ad Cælum, Cælus ad antiquissimum Ophionem,*
A
cujus

cujus nullum est principium. Eadem ferè habet Schol. Æschyli ad v. 957. Promethei; & Tzetzes in Lycophronem. Epici Cycli scriptores hinc originem perpetui carminis deducebant. V. Procli Chrestomathiam.

L. 7. Βριάρεων, Γύην,] Apud Hesiodum legis Γύην. Athenagoras ex Orpheo eandem lectionem confirmat. Scholiastæ tamen Apollonii Rhodii ita Scribunt, ut hic editur, & Γύην eundem esse volunt cum Briareo. Horatio quoque dicitur Gyas centimanus.

Ibid. Κοῖον] Hesiodo & Athen. Κόηθι dicitur, & Paræmiographis Κόηθι καὶ Βριάρεω ἰσοῦσιν; infra in aliâ progenie occurrit Κοῖθι, cujus Virgilius meminit.

L. 15. Ἀργυρὸν] Hesiodo Ἀργυρὸς; Schol. Æschyli & Athenag. Ἀργυρὸν. Vox est peregrina, ostendit se in 3. Marci, v. 17. Plura de his ex Antiquis adfert Schol. Eurip. in initio Alcest. Tria esse Cyclosum genera observant viri docti. 1. Hos ipsos; 2. qui Tirynthem mœnibus cinxerunt; 3. quos Virgilius Ætneæ vocat.

Pag. 2. lin. 2. Τάρταρον] Orpheus apud Proclum

ὧς ἐδόκουν αὐτὰρ ὁ Ὀυρανὸς
 ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουρας,
 καὶ φύζιν ἀνομήν
 πρὶν βαδὺν γαίης εἰς Τάρταρον

L. 10. Κρίον] Alii Κρίον, & Poet. Κρῖον scribunt.

16. Διώνω] Ex Orpheo; omisit Hesiodus,
 τὴν Ὀρφέως ἑσπερίας — καὶ παρὰ Τηέας Σοφορίαν.
 Tzetzes & Alexander Rhetor.

23. Ὀκτανῆ] Rem narrat Orpheus apud Proclum. Solus Titinius, qui fuit antiquissimus Titrum, ut scrip-

scripsere Ister & Philochorus; *Solus Sol ab injuriâ numinum abstinuit*, inquit Servius ad 6 Æneid. Cæterum præter hos Cœli & Terræ filios Stephanus Ethnicographus alios recenset in v. Ἀδανα & Μίλητος. Ἐντιμῶν hanc quam passus est Cœlus & Saturnus ad Physiologiam transferunt Cornutus, Porphyrius de Antro, & Proclus in Timæum, ex Orpheo.

P.3.1.3. Παρίδωκεν] Mss. Oxon. & Palat. παρίδωκε. *Ob hanc victoriam primus coronabatur Saturnus.* Tertullianus ex Pherecyde. Saturnum & Rheam homines fuisse, Deorum autem numero à Phœnicibus adscriptos prodidit Sanchoniathon apud Theodoretum, 3 contra Græcos.

21. Μελισσίων] Lege — ὠτίς; Melissei. *Parmeniscus ait Milissea quendam fuisse regem Creta, ad cujus filius Jovem nutriendum fuisse deportatum.* Hyginus Poetic. Astron. Servius ad 3 Æneid. Virgilius 4 Georg. has Nymphas intelligit apes. Zenobius in Adag. more suo totam hanc ἀειροχὴν exscripsit.

29. Πρία] Orpheæ sequitur. Agathocles Babylonius lapidem hunc ex Proeconneso petatum scripsit. Vocabatur Βαίτυλος, inquit Hesychius. De Bætuliis multa Damascius in Vita Isidori. V. Seldenum de Diis Syris ex Scaligero ad N. Euseb. 2051.

P.4.1.1. Ἐλννήθη] L. ἐλνέθη.

2. Μῆπν] Μῆπς Orphicorum deus erat. Hic igitur Hesiodus incipit Orpheæ παραφράσειν, v. notam 16. p.2. confer Hesiod. Theog. v. 886.

5. Ἐφ' εἰ] Mss. ὕφ' εἰ. Mox, iidem, ὁξήνεργος legunt. Lincæ 20 restitue βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν. Damascius tamen libro περὶ ἀρχῶν Orphei versus adfert, in quibus non datur ἀστραπή ——. De Cyclopiis inquit Orpheus,

Οἱ Ζυὶ βροτῶν τ' ἔδωκε, πύξαι τε καρυίδας
 Πρῶτοι πελοπόννησος —————

25. Ἐν τῇ Ταρτίρῳ] Saturnum cum Titanibus intellige. Nota in hac re illud auctorem libelli de Fluminibus, Τὸν μὲν πατέρα δίκας Ζεὺς πελοπόννησος καλεῖται. Augustinus alicubi commemorat laneos deorum pedes. *Auream columnam positam esse in fano Jovis Triphyliei ab ipso Jove, titulus indicabat, in qua columnâ gesta sua perscripsit.* Lactant. ex Ennio Eumeni interprete.
- P. 5. 1. 5. Σπῆξ] Ægii codd. & Pal. habent Σπῆξον, Hesiodus Ζάξων. Styx & Zeuxo inter Oceanidas; utra hîc retinenda sit, dubium est; quoniam paucæ recensentur, v. p. 67.
- L. 6. Ἀμφιτρίτη] Hesiodus & Cod. Pal. Ἀμφιτρίτη, rectè. Amphitrite & Styx notiores erant scribæ, quàm Amphiro & Zeuxo; est autem Amphitrite ex aliâ gente.
- L. 8. Ἀπὸν] Apollonius Rhodius Κοιογόνον vocat. Callimacho Κοιωνίς (mallet Κοιωνίς) & Κοιωνίς dicitur.
- L. 9. Θήα] Hesiodus & Schol. Η. 1. 1. 1. Hyginus tamen Æthram ei uxorem dat.
- L. 11. Ἐυρυβείας] L. Ἐυρυβείας, ut & p. 6. Hesiodus emendandus in hac parte, nam apud eum Κοῖον hujus Eurybiæ dicitur maritus, pro quo Κεῖον substitui debet ex nostro & Fzetze.
14. Ἀσίαι τ'] Mss. hîc & infra legunt τ'.
20. Χείρων] Solus Centaurorum Chiron natus ex Saturno, reliqui nubigenæ ex Ixione & Nephelæ.

28. Στυγὸς] Styx numpha & fons. Jupiter Nymphæ favens honorem fonti habuit. Apollodorus libro 24. περὶ Στυῶν egit de rebus apud Inferos, adeoque de Styge; factam hanc ait ὄρεον Στυῶν δι' ἐναλίϊστηα, Styx enim omnia corrumpit & consumit. Dii contrὰ τῆτι οὐ-
αιρέσι καὶ τῶ πρόπῳ διεσκήσαν. Plura vide apud Stobæum p.129. Ed. Canter. Est autem Styx proprie non ἐν γῆ, sed infra in Tartaro, ubi Dii puniuntur, Saturnus & Titans; nam ut Erynnys animas punit, ita Styx deos.

P.6.1.5. φόρυς] L. φόρυς. L.12, pro λέξιμορ, uterque codex scriptus habet λέγωμορ.

18. Γλαυκοδόνη] In his magna discrepantia, nam pro

Γλαυκοδόνη,	Γλαυκονόμη, Hesi.& Pal. legunt.
Δολῶ,	Δολῶ.
Γαλάτεια,	Γαλάττα.
Πρωτομέδουσα,	Πρωτομέδτα, Hef. Πρωτομ. O.& P.
Πιόνη,	Ἡιόνη, Hefiod.
Ἀλιμέδνη,	Ἀλιμήδνη, Hefiod.
Νέομπερς,	Νημυρτῆς.
Δηϊάνθησα,	Καθιδιθησα, Ιατθησα, Hom.
Πολυδὴ,	Πλυδὴ.
Ἀυλονόη,	Ἀυλονόμη.
Μελίη,	Μελίτη, Hef.
Ἰοαῖνη,	Νηοαῖνη, Hef. Hom. Sch. Apoll.
Δωαμένη,	Δυομένη, Hygin.

Inter has Nereidas quasdam miscuit Oceanidas, uti clarum est ex Hefiodo & tabulis Genealogicis. Orpheus numerabat quinquaginta, cum sequitur Hefiodus; Homerus triginta, non sine magnâ nominum varietate ab his; Apollodorus quadraginta & quinque, Hyginus his quatuor adjecit. Apud Hefiodum bis ponitur Πρωτῶ, altero in loco ponerem Πλωτῶ, hanc enim in suis

exemplaribus reperit Ægius. Aristarchus numerum Hesiodi auxit, addendo Θούη, vereor, ut rectè, nam ea ad aliam familiam pertinet.

P.7. l. 1. Ζῆς, ὃ γὰρ ἦν Ἥρην] Ἰσθὺς γὰρ Θ, multum veteribus decantatus. Pisander Larandensis de hac re VI. libros carminum scripsit. His in nuptiis citrum primò è terrâ ortum scripsit Asklepiades Rerum Ægypt. libro LX. Pythagorici numero binario Junonem ideo designabant, quod uni i.e. Jovi accessione alterius inhaereret: Vulcano octonarium adscribebant, quoniam ex primo motu, i.e. dyade, quæ Juno est, constat. Capella.

3. Ἀγύλῳ] Lege Ἀγνῳ. Quod autem sequitur μύθῳ, &c. scias ex Orpheo depromi, ut locupletissime testatur Athenagoras.

9. Μόλεας] Hesiodus versu 905 ex Jove & Themide procreatas scribit, idem versu 218; ejusdem Theogoniz, Noctis filias facit. Diu est cùm suspicatus sum illud opus non esse unius hominis. Orpheus fuit auctor ultimæ sententiæ, eamque alicubi secutus est Sophocles; colligo hoc ex Phyliscis Stobæi.

P.8. l.10. Ἐπίστειν] L. ὤρεσθ. Porro Orpheus non invenit, sed ex Ægypto in Græciam transtulit sacra Bacchi. Ideo inventor creditus, quoniam multa innovavit. V. Diod. Sic. l.1. Bibliothecæ. In Latinis rectiùs vertas, *ille nihil tale credens, conversus respexit uxorem*. Rem hanc ἐκείνῳ exsequitur Virgilius 4 Georg.

L. 12. Τέτραπαι] L. τετραπαι. O quam piget lolia hæc omni ferè lincâ renascentia devorare!

L.14. Πίερη] Eustathius ad ιλ.β. p.338. ed. Rom. aliam Magnetis familiam perceret, in quâ nulla occurrit Pieri Mentio.

19. Τάκρινον] De hoc v. p. 197. Hesychium in Τάκρινον, & quæ ad Παλæphatum. Schol. Nicandri vult

vult esse Amyclæi & Diomedes filium.

Ibid. *Ἀμύνει*] Adagiographi scribunt *Ἀμύνει*; Eustathius quoque disertè hoc notat.

20. *Ἀγυῖπτις*] Natalis videtur legisse *Ἀγυῖπτις*.

30. *Στρατηδῆ*] Lege *στρατηδῆ* cum O. & P. & *πληθῆ*. Eustath. & Zenobius, non agnito Apollodoro, hæc in sua derivarunt. V. Schol. *α. β.*

P. 9. l. 9. *Κορύβαντες*] Hos Strabo *Ἀπὸλλωνος* & *Πυθίας* filios esse prodit ex Pherecyde, si memini; De his Scaliger ad Catullum & Eusebii Chron. multa disputat, item Casaub. ad Geographum; & Hieron. Mercurialis. Ex Ægypto (ibi enim Corybantium ponit Herodotus) in Phrygiam venisse videntur, Orpheo duce; hinc in Cretam & Græciam, Dardano auctore. Vocabulum sonat peregrinum quid. Scribitur Corybas, Curbas, & Curbeis. Non abludit ab Hebraico Cherub. Pingebant in Adytis templorum Ægyptii animalia varia; docent nos hoc Clemens, & Hero Alexandrini; vocant *ζῶα πολύμορφα*; Empedocles apud Porphyrium *ζῶα γράψα*. Eâdem locutione utuntur Interpretes 70 in Daniele ubi fit sermo de Cherubim. Orphicorum eadem est phrasis ubi de Corybante agunt, vocant enim *Ἀιολόμορφον ἄνακτα*, *Σιδν Διουῆ*, *πολύμορφον*. Porro, *ἀγνεολόγητον* & tanquam prius notum ponit Scriptor divinus cherub suum, etiam loco eo, quo ejus primum meminit. Diodorus scribit *ἐν πατρὶν* esse, quo patre orti sunt Corybantes, v. eum lib. 3. Nota etiam attribui eis gladium, & Arboris Custodiam. Paria observare licet in Sacris Corybantiacis. Quod pingi solebant Corybantes in templis, ostendit Martia: — picto stat Corybante tholus. Dicitur quoque (quod ad gladium refero) Corybas, in Hymnis Orpheo adscriptis, *Ἀγνὺς* & *φολίς*. De Arbore meminit Julianus, Damascius in

vitâ Ifidori, & Kalendarium Romanum vetus, ad XI. Kal. Aprilis, Arbor intrat; tangit & Arnobius l.v. Denique Custodiam quod attinet, diserte docet Proclus Theol. libro 6. c. 13. Orphea Corybantibus attribuisse *δωάμιν φρενηλικήν*. Apollodorus noster apud Lexicographos conatur, sed infelicitè, vocis, Corybas, rationem ex Græco fonte haurire. Præter Suidam & Harpocratonem, v. Porphyrium de Abst. Sed solenne est Græcis rerum hujusmodi origines ad se trahere, etiam invitâ Minervâ suâ; satis id docet quæ de vocabulo *Cabirus* delirant, ne plura addam ex Bocharto, Hensio aliisque.

- L. 14. *Χωρίς συνῆς*] Ergo Vulcanum *ἑκατόμυλον* vocat Lucianus. Hoc modo & Corybas natus est ex Proserpinâ, teste Servio in 3 Æneid. Est autem hujus de Vulcano fabulæ auctor Hesiodus; licet enim hodie legamus in Theogoniâ

Ἦν δ' ἠφαιστον κλυτὰν ἐν φιλότῃσι μυχῶσιν

Γένεσθαι ——— olim tamen ille versus sic concipiebatur ——— ἐν φιλότῃσι, ita certe Schol. Apollonii Rhodii legit; ita videtur legisse Manilius (quod non suspicatus est magnus vir Jos. Scaliger) ita Lilius Gyrardus: Dosiades in Arâ Vulcanum *ἀπὸ πύλων* dixit.

- L. 22. *Τροίαν ἐλθόν*] Interpres hîc historiam neglexit, verte, *cum cepisset Trojam*, nam tempestas fœda ei immittebatur in reditu, v. p. 128. item Schol. Hom. in fine *ιλ. α.*, & ξ.

29. *Μίγνυ*] ὃ *Ζεὺς δέπῃ*] Commelinus hîc dubitavit δέπῃ an δέμῃ legeret; sine dubio legere oportet *μήπῃ*. Jupiter non devorabat aut Thetidem aut Themidem. Harum neutra mater fuit Minervæ, sed Metis. Res manifesta est ex Hesiodo; cui concinit Interpres Homerî ad *ιλ. α.* v. 195. ubi legis *Μῆτις*
ἔγκυθ

ἔγκυθ' ἔσα Ἀθηνᾶν κατεπόθη ὑπὸ τοῦ Διός, item Gale-
 nus 3 de dogm. Hipp. & Platonis. Scholiastæ Æschyli
 ad v. 906. Prom. locus hic corruptus imposuit; sane
 δίτις ex linea superiori huc defluxit. Verba hæc με-
 ταβαλλέσθαι π. 1. &c. posita sunt extra suum locum,
 v. infra p. 218. Natalis de Comitibus multos citat
 auctores, quos vidisse vix credo, inter cæteros lo-
 cum hunc adducit ex Athenodoro Byzantio; quis sit
 ille Athenodorus quæro.

P. 10. l. 2. Ἐλεγε] Quis? Prometheus? p. 218. Themis?
 v. p. 11. l. 3. an malles ἐλέγχο? Ἐλεγε tamen absolutè
 occurrit & alibi apud hunc nostrum, quasi de oraculo
 respondente, ut p. 133. l. 8.

L. 9. Καίπερ ἀνὴρ] Ægius post hæc aliquid desiderari
 existimat, mihi non videtur.

l. 2. Τρίτων] Non ad Bœoticum, nec Thessalicum, sed
 Lybicum Tritona, Schol. Apoll. 1. & 4. v. 1311. Apo-
 stol. Prov. Cent. XIX. *Diogenes Babylonius* (Apollo-
 dori præceptor) *in eo libro qui inscribitur Minerva,*
partum Jovis, ortumque Virginis ad Physiologiam tra-
ducit, se jungit à fabulâ, Cicero 1. de Naturâ Deorum,
 apud eundem in 2. quandam Minervam legimus *na-*
tam ex Jove & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Co-
ryphasiam vocant.

L. 18. Θάλασσαν] Lege, *mare*, & *quæ*, in Lati-
 no.

20. Καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀσέρια] Πόλις an νῆσος? post
 ἐκείνης distigue & locum totum sic constitue, νῆσος
 ἀπ' ἐκείνης, Ἀσέρια φῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖται,
 ὕστερον δὲ Δῆλος, Hyginus, Servius, & Enarrator Ly-
 cophronis, qui hunc locum ob oculos habuit, mecum
 facit. Callimach. *Τόρεξ δ' ἔτ' Ἀσέρια, πῦρ δ' ἐδέπε*
ἔκλεο Δῆλος. Schol. Apoll. ad ver. 308. lib. 1. omnia
 perturbat, v. vers. 419.

P. 11.

- P. 11. l. 1. Ὑβριος] Hæc est Palat. & Oxon. Codicis Lectio, eam secutus est Tzetzes in Lycophr. Schol. tamen Pindari, Ægius, Gyraldus, & Commelinus in suis invenerunt Θύμβριος.
2. Θέμις] Delphis ἡρώτη καὶ ἐχρησμένη, εἶτα Θέμις, Schol. Pindari; *Themis ante Apollinem responsa dabat.* Schol. Juven. Θέμις ἐυρέτηα χρησμάτων, & διευτυίη propriè χρησµὲς δίδναι. Diodorus.
4. χάσμα] V. Diodorūm libro XVI. super hoc chasma stabat Templi adytum.
- L. 10. Ἑλάνης] Ἑλάνης Oxon. Ἑχάνης, Pal. primam confirmat Apollonius. l. v. 761.
- L. 16. Πύθωνα] Mss. Πυθώ.
- L. 20. Τὴν παῖδα] Apollonius & Q. Calaber soli Apollini; Callimachus Minervæ; Pausan. in Laconicis utrique tribuit necem Tityi.
- P. 12. l. 5. Ἀπόλλων, καὶ πρῶτον] Mss. Oxon. l. καὶ αὐτὸς. fortè καὶ ταὐτό.
12. Ἐν Δήλῳ] Hom. Od. 4. juxta alios à Scorpio interfectus. Πανσθένεια, ὅρη δ' Ἀχαιαί, ἐν ὅῃς ὁ Ὠρίων ἀπίδμε, Hesych. Tzetzes aliiq. eum Neptuni & Βρύλλης filium dixere, sed illam dictionem ex Ἑυριάλῃς depravatam quis non videt?
24. Μερόπην] Schol. Arati Μάεπην vocat; alii Ærophen & Aeropen. Eratosthenes, cum nostro, rectè; fuit Oenopion Bacchi & Ariadnes filius.
27. Χηκεῖον] Vulcani in Lemno, unde Cedalionem accipit viæ ducem. Theo in Aratum, & Hyginus.
- P. 13. l. 5. Ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι] Templum Neptuno in Peloriade, terræ aggeribus extruxit. Diodor. in fine 4. Callimacho & Catullo Oarion dicitur.

P. 14. 1. 2. Ἑρμῶν] Legebatur ἑρμῶν in Ægii Codd. Ἑρμῶν in aliis. Commelinus restituit Ἑρμῶν secutus Ægium & veritatem ipsam. V. Strabonem l. 8. Pausan. p. 152. 1. 2. & Aristoph. Schol. in Equites, qui locum hunc exscripsit, itidem & Zenob. Schol. Hom. 11. β. Hermione Sacra Proserpinæ. Variant antiqui de loco raptûs Proserpinæ. Aristot. & Diodorus Siciliam, alii Atticam, alii Pontum volunt. V. Cononem p. 255.

L. 20. Ὀρίθ' ἢ τῆ [ῥ] Κελσῦ] Sic alii, & Μεγαρίδ. De totâ hâc re (in quâ narrandâ valde discrepant scriptores) videas licet Schol. in Hephæst. & in Nicandrum Cl. Alexand. & Arnob. & Procli Chrestom. infra l. 12. 1. 34.

L. 31. Δηϊφῶν] Scripti habent Δηϊφῶν. Quàm autem parum tibi in nominibus his constant Historici, Vide Servium in Georg. I. Diodorum V. & Hyginum.

P. 15. Τειρηόλεμος] Pro Μελαριέας Mss. legunt Τειρηόλεμος. Sane de parentibus Triptolemi magna est incertitudo. Pausan. in Atticis tradit Musæum parentes ei dare Oceanum & Terram; Orpheam, alios; Chœrilum & Athenienses adhuc alios. Ad Arnob. V. & Servium Georg. I. Triptol. hujus leges habemus apud Xenophontem & Hieron. adv. Jovin. l. 2. & Stobæum p. 1.

21. Πολας] Ovid. Metam. V. narrat eam 7 grana edisse. Fastorum verò 4 tantum 3. Qui jejunia apud Inferos solverent, apud superos permanere, ut prius, Lex Parcarum non sinebat.

26. Καλαμαρυγήσαν] Primò verbum illud non notat falsum testimonium; deinde Ascalaphus non dixit falsum testimonium, tantùm prodidit Proserpinam edisse grana quod verum erat. Servius hunc facit Stygis

Stygis filium, Ovid. Orphnes. Melanippides fabulam Περσεφόνειω scripsit, de Ascalapho hoc plura v. ad p. 122.451.

27. Γοργύρας] Porphyrius de Styge apud Stob. conservavit nobis locum Apollodori ex libro *Θη' Στοι'* 24. ubi hæc eadem habentur. Sophron autem lepidé, ut alia, finxit Gorgyræ nutricem fuisse Μορμολύχην.

L.30. Καθ' ἑξῆσον ἐνταυθόν] Servius hac in re non consentit, 1 Geor.

P.16. l.6. 'Cυρρανῦ]

“Οὐς κελύει γίγαντας ἐπάνυμον ἐν μακρότεσι,
“Οὐνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵμα' ἐς ἐρανίοιο. Orpheus.

15. 'Εγένοντο] Exortī sunt, & φλέγρας. Videtur noster hîc distinguere inter Phlegram & Pallenē; alii, ejusdem loci duo esse volunt nomina; de hac pugnâ v. Stephan. de Urb. in Παλλήνη.

Ibid. Πορφυρίων] Alius est Porphyrion Sisyphi filius Schol. Apoll. Rhod. unde corrigendus est Sch. α. β. qui Seriphi filium Porphyrionem tacit.

P.16. l.20. 'Αλκυονίδες] Hujus filias recenset Apostolius Cent. II. vox ψαῖς propter sequens K ut notant Grammatici; fuit & alius Alcyoneus, v. p. 419. 443.

27. Λόγον] Oraculum potius quam rumor.

P.17. l.5. Φαίνεν] Prodirent, Oriendur.

16. 'Επὶ τῇ γῆς] F. *ἐπὶ*. In Ægii edit. legis, *ἐξω τῇ Σουλῆνης*, quæ verba interpreti Gallico Passeratio imposuere. Porro notant Grammatici Pallenē dici de Achaicâ, Pallanē de Arcadiâ. Schol. Pind. N. 4. & Apollonii Rhodii aliter de hac pugnâ scribunt.

20. **Ἡφα**] Ptolemæus Hephæst. hâc in re duos nominat Gigantes Anonymum & Pyripnoum, v.p.3 10. μοχ βονδῆς l.X.
- P.18. l.1. **Δρυῖς**] In Pal. erat **Διδῆ**. Enimvero Thyrsus postulat, ut legamus **Διδουζον** — Scripturæ abbreviatio mendum pepererat.
12. **Διαρρήξας**] Mss. Oxon. **ἀπαρρήξας**, sed **Νίσουρον** cum Pal. l. contra Stephan. & Strabonem sine X.
16. **Γαλλίωνα**] Non memini me alibi hunc legere; sed & stellâ locum suspectum reddidit Ægius. An ergo **Ἀργίωνα** leges? hunc enim huic pugnæ interfuisse scripsit Eumelus in Titanomachia, apud Sch. Apollonii Rhodii. Alii produnt à Marte interfectum Miman-tem, Picoon Sol confecit, uti apud Eustath. in Od. K. testatur Alexander Paphius; Besbicus ab Hercule & Proserpinâ victus cecidit, v. Steph. de Urb. his addendi Obrimus, Phrutus, Pelorus, Damastor, Rhœtus, Palleneus, Rhuncus, Ascus, Echion, Pronomus, Almops, Celado, Cinnus, Theodamas, Athos, & alii ex Hygino, quorum nullus hîc ponitur, post vocem **Μοῖραι**, **Ἀγρίον** & operæ (quod & sexcenties peccarunt) omisere. Plura de his apud Stephanum habes in voce **Ἀπώτυρον**.
26. **Τυρῶνα**] Homero **Τυφονίδης**; Pindaro **Τυφῶς**. Æschylo, utraq; terminatione effertur.
27. **Σικελία**] L. **Κελικία**. Pind. Pyth. Od. 1. **Τυφῶς τὸν ποτε Κελίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄνδρα**, hunc versum Sch. Æschyli in Prom. Heliodo tribuit. Schol. distinctiōs, **ἐν Κελικίᾳ μὴ ἐγγενῆσθαι, ἀπολάσθαι δὲ Τυφῶς ἐν Σικελίᾳ**, v. infra. p.20.
- P.19. l.7. **Χῆρας ὃ ὄρε**] Leontûchus apud Zoroastrem & Jamblichum talis & tantus.

9. Κεφαλαί] Pindaro , ἐκτοῖς κεφαλαίοις διῶν πάλιν .
Apollodorus in hac descriptione quædam sumpsit ab
Æschylo.
33. Ἰδὲ μίσιβαλον] v. Ovid. Metam. 5. Anton. Libera-
lem p. 456. Hyginum Astron. Poet. Bocharti Hic-
roz.
- P. 20. l. 4. Κατεπρήσιν] L. πῆσιν , ἀδελμωσὶν ἀρ-
πῇ.
6. Κασιε] Oxon. Καυχάου , Apollonius 2 Argon. hoc
confirmat, ejus tamen Schol. videtur hic legisse Κα-
σιε , nam reprehendit Apollodorum de Sy-
riâ.
- P. 21. l. 10. Τῶν ὃ πάλιν] Sidonius ; *restringens fulmine
fulmen*. Trophæum de Gigantibus victis alii Da-
mascum , alii Pithecusas insulas positum conten-
dunt.
25. Ἀνδράσις πλάσις] Ob hæc inventa arâ & statuâ
honorabatur Athenis in Palladis templo ; erat eadem
ara Vulcano quoque sacra. Schol. Sophocl. in Oed. Co-
lon. ex Apollod. πῶς διῶν.
- P. 22. l. 7. Ἀυτὶς λίβυς] Adde πύ. Infra lege ἔπει. De Pro-
metheo, v. p. 119.
- L. 15. Δευκαλίων] Ejus matrem Clymenen dicit Sch.
Pindari; idem notat ex Apollodoro (forte, in Catal.
Homer.) Deucalionem habitasse in Κωίῳ, v. ad θ. Ol.
Strab. p. 425. & Eustath. ad β. 11.
27. Ἀνίβη] Oxon. εἰσέβη. Hæc omnia Schol. Hom. 11.
x' λίξιν exscripsit. Primum diluvium contigit sub
Ogyge, secundum sub Deucalione, tertium sub Dar-
dano. Vocatum est hoc Deucalionis diluvium , quod
in iis partibus terrarum ubi regnabat , (neque e-
nim universale erat) invaluit. Tres alios Deuca-
liones recenset Schol. Apollonii. Confer. pag.
189.

P.23.1.4. Δίον] Verte, Montes Theſſaliæ dirempti ſunt, *συνάμαλτα* & Τίμωνα δίον, Sch. Hom. Seneca, aiunt aliquando Oſſam Olympo cohæſiſſe. Caſaub.ad Strabonem hæc vidit.

5. Καὶ τὰ ἐκείδς] Pal. ἐνείδς, mox *σωαρχύδον* *Ἔγ.σωαρχύδον* Commel.

10. Παρνασσῷ] Servius, ad Athum. l. 17. αἰετῷ pro αἰετῷ, & ὑπὲρ καρμῶς, Plutarchus ex Mythologis Græcis ait Deucalionem, emiſſâ Columbâ, intellexiſſe aquas conſediſſe; quod petiſſum ex ſacrâ paginâ.

17. Ἑρμῶν] Ovid. & Serv. ex Themide aiunt Deucalionem quid ſacto opus eſſet, didiciſſe. V. Suidam in *Δίμω*.

L.30. Ὁν ἐκ Διδς] Eſſe enim Deucalionis tantum *ἐκ* *ἐπὶ κληῖς* quidam volunt; v. infra p. 267.

P.24.1.2. Κρανῶν] Lege Κρανῶν, eam enim expulit, p. 225. confirmant Codd. *Ægii* & Palat.

3. Πρωτογένεια] Schol. Pind. plenè ſed aliter, de hac, ad Olym. 6.

6. Ὀρνίθες] Pal. Ὀρνίθες. Virgil. glomerantur Oreides; p. 430. Ὀρνίθες.

7. Ζῦξες] Pulſus à fratribus ſuis è Theſſaliâ, venit in Atticam, dignuſque viſus eſt Erechtheo, qui ei gener fieret. Pauſ. condidit Tetrapolin, obiit in *Ægialo*, v. Schol. *11.* initio.

9. Γραικός] Scal. ad Euseb. ait; primò Γραιός dicti ſunt, deinde Γραικός. Stephanus Γραικόν facit filium Theſſali. Vox habetur apud Callimachum, Alexandrum *Ætolum*, Lycophronem, Ariſtotelem, Thucyd. *Marmora Arundel.* Dicæarchum. Eſt autem ea appellatio prior. Græcis iſſis magis placuit vox *Hellen*; aliis alia, v. Heſych. in *Γραικός*. Schol. Apollonii Rhodii ad v. 1089. l. 3. adfert ex noſtri Apollodori libris in Homeri Catalogum nonnulla quæ locum hunc illuſtrant.

P.24.

P. 24. 1. 24. 'Εναρέπιν] Schol. Pindari ad IV. Pyth. 'Εά-
 ρεαν vocat. Apostolius Cent. II. Æolo aliam uxorem,
 & stirpem tribuit.

26. Κειδέα] Lege Κρηθ. Schol. Pindari & Lycophronis

'Αιολίδαι δ' ἐγένοντο Διμοσπόλοι Καπλῆες,
 Κρηθεύς, ἡ δ' Ἀδάμας, καὶ Ζίσυρος αἰολομήτης,
 Σαμωναῖς τ' ἄδικοι, καὶ ὑπέρδυμοι αὖτις κῆρι.

Videtur in his Hesiodus primus Salmonea notasse, nam
 Homerus laudat.

L. 29. Κανάχην] Palat. & Hygin. ——— κην.

P. 25. 1. Ἀλκυόνη] Schol. Theocr. Id. 7. Mæoli & Ca-
 nobes filiam fuisse scribit.

25. Ἀλωείδεις] Schol. 11. 6. ad v. 385. Hos inter Gigan-
 tes multi recensent, non satis rectè.

P. 26. 1. 14. Ἐν ἀμάξῃ] Cubat in mendo locus. Lego ὠ-
 νάξῃ, confirmat hanc lectionem Pindarus Pyth. 4.

24. Ἦλιν ῥυσοι] Endymion Elidis rex secundum Iby-
 cum, fuit Jovi ob singularem justitiam charissimus, alii
 Spartanum gente tradunt, v. omnino Schol. Apollonii
 ad v. 55. libri 4.

P. 27. 1. 3. Νηΐδῳ] V. p. 196.

L. 6. Κερήπιδι] Marcianus Heracl.

————— Ἀιτωλία

Ἐξ Ἠλιδῶ λαβῆσαι τὴν ἀποικίαν, &c.

L. 11. Ἀφ' ἐαυτῆς] L. ἐαυτῶ.

L. 29. Παρθόνα] L. Πόρδα, ut infra & Palat. Hyginus
 tamen Parthaona legit.

P. 28. 1. 4. Ἀπαιρώς] L. cum aspiratione, ut in La-
 tin.

23. Γηρῶν] Pal. γηρῶν rectè.

27. Ἀλ-

27. **Αλθαία*] Oxon. addit *Λήδε, υἱοῦ*. Thestio Ledam filiam facit Sch. Apoll. Rhod. ad. I. quanquam ibi Thespius scribatur, in Comment. in τὰ κριμύδα Thestius. De matre horum nullo modo convenit inter veteres.

P.29.l.11. Τὸν πάρευν] Lege * *πάρευν*.

16. **Αλθαία*] Theoph. ad Autolyceum p.85.

21. Παιδάς] Rectius *παίδα*. Mox post *φασὶ* omittite *ς*.

P.30.l.4. **Ατρώη*] Vox ista omittitur à Zenobio, qui cætera ad verbum expressit; in Latino omittite vocem *Nātēra*.

10. **Ἐξελάδετο*] F. *ἐπιδάδετο*.

19. **Ἐχάλεεν*] Scripti & Zenob. melius, *σώσεσθαι* *ἔει*.

24. *Δρύας*] Oxon. habet *Γέμας*.

30. *Θησῆς*] Plutarchus in Theseo, hinc proverbium deductum innuit, *ἐκ τῶν δὲ Θησῆος*.

P.31.l.7. **Απαλάντη*] Duas fuisse Atalantas apud plerisque constat. Altera fuit Jasi filia, cujus meminere Ælianus, v.Hist.l.13.c.1. Propertius Eleg. 1. Schol. Apollonii Rhodii. **Απαλάντη Ἰάσωνος θυγάτηρ, ἣν ἔγνημε Μελαντίων, ἑτέρα ἢ Ἀρχαία* [*Ἀρχὴς*] ἢ *Σχοινίως*. Noster tamen infra unam tantam fuisse existimat, v. p.191. 2,3. Schol.Hom.I.11.

9. *Θεσίς*] Pro Thestio sæpe Thespius occurrit in variis Scriptoribus, Apollonio, Diodoro & nostro. Vide p.28.n.27.

12. *Κηφῶς*] In Latinis lege *Cepheo Anceæ*que ac aliis nonnullis, venatum ire cum faminâ indignum reputantibus.

18. **Ἰδὲ*] Scripti, **Ἰδὲ*.

25. **Γυλῶς*] *Γυλῶ* Oxon. *Γυλῶς* & *Πίλῶ* Pal. mihi videtur **Ἰόλαῶς*, ex Hygino, nisi forte *Κηφῶς*; iterum cum *Ανκῶ* conjunges.

P.32.l.13. Τὰς 38] L. μω, l. 23. l. Iphiclus. Ad reliqua illustranda de Althæâ & Meleagri interitu confer Schol. Aristoph. in Ranis. Antoninum Liber: p.407. Homer. ελ. I. Ælian.4. Animal. Hesych. in Μελαργείδης. Pausan. 10.

21. Ἀμφισβ. ἢ Δήρας] Lege τῷ Σπυρδς.

P. 33. l. 10. Ἀνέστη] Alii malè ἀνέστησαν, v. p. 171.

11. Γνωαῖκας] Liberalis & Suidas, ἀλεφαῖ.

15. Ἰσπονδύ] Is Zenobio est Ἰσπιδόν, idem ait Πείβοιαν Οἰκδὺς βιάζει, legendum Οἰνεύς, uti mox hic sequitur.

16. Θυβαΐδα] Κυκλογράφον intelligit.

21. Τῷ Ἀμαρυγκίῳ] Hipostratus non fuit hujus filius, sed Phycet. Schol. Pind. Ol. X. ex Hesiodo. Verte igitur laxius, ex genere *Amaryncei*.

P.34.l.1. Πόισανδρος] Antiquus admodum poeta Hesiodo suppar, scripsit Heracleida.

11. Ἀλκμαιονίδα] In Latinis dele *tragædiam*.

P.35.l.4. Μετ' ἄλλω] Faber reposuit Ἀδράστω, quod non probo; lego Ἐυρυάτω, is enim cum Diomede Agrium ulcisccebatur. Testis Pausanias. Hyginus tamen in hac re narrandâ Diomedî addit Sthenelum Capanei filium.

11. Θυγατρία] In Latinis lege, *filie*.

17. Τηλέφω ἑστίαν] Telephi Vestam, inquit Interpres, ineptè. Emendo, Τέλεφωσαν, est autem Telphussa Arcadiæ regio & urbs. Vid. Stephanum in V. & Plin.

P.36.l.1. Αὐτὶς 3] Interpres malè, *is verò uxore Nephelæ mortuâ*. Videtur legisse αὐτὶς 3. Porro unde illud, *Nephelæ mortuâ*? Athamas duxit primam Themistonem, secundam Nephelen, (quæ insana facta est) Apostolius deam habitam scribit, tertiam Iōnem Cadmi filiam.

filiam. Vid. Pausan. Schol. *ιλ. η.* Schol. Apollonii ad 1. *αυδης γαμῆ*, est *ἐπηγαμῆ*, ut alibi noster loquitur.

P. 37. l. 5. *Περσίδε*] Al. *Πέρσης*. V. Tzetz. in Lycophr. p. 34. gr.

16. *Καθήλω*] Veriora his de ariete isto vide apud Schol. Apollonii Rhodii. Cuius Phruxi *Ἑρμῆς* cum servavit. Vel *κείδε* erat *καρό* & *κείδεσθον* quo navigavit.

17. *Καχιδόπης*] Alii Iophossam dicunt, sed hoc erat *ἐπώνυμον*. Schol. Rhodii 2. ubi & Euenian dictam prodit.

18. *Ἄργος*] Inter hos qui hîc *Κύπρι* dicitur, O. & P. *Κυρίαστωρ* est; aliis *Κυρίαστωρ* & *Κυρίαστος*. Tzetzes inepte duos facit *Κάπν* & *Σῶρον*. Meminere Schol. Apollonii ad v. 1125. & 1155. l. 2. Hyginus f. 14. Quatuor his Pausanias addit Presbonem, qui defuncto Phrixo in Græciam redierit.

22. *Λίαρχον*] Pal. *Κλίαρχον*, utroque modo dicitur. Tzetz. in Lyc.

P. 38. l. 2. *Μηρῆς*] Pal. *μοίρας*. Tzetzes *κρέα*.

5. *Κήρας*] Non dicimus cōdere regionem, sed urbibus instruere. Athamantium in Pthiâ, ponit Apoll. 2. *Ἄλον* in Thessaliâ eum condidisse ait Strabo. Schol. Apollonii vicina loca esse dicit.

9. *Λεύκονα*] Tzetzes *Ἐρυθρον*, *Σχολίνοα*, *Τιτηωνδν*. Oxon. *Πτύον*. Steph. *Πηῶν*. Leuconis mentio apud Stephanum, v. *Ἀργυρῶν*, & Schol. Apoll. ad 2. v. 1147.

13. *Κήρας*] Eumelus ait Ephyram Oceani fil. primam inhibitaſſe terram, ab câque Ephyram urbem dictam. Paus. Corinth. Homer. tantum *ἔνθα ὃ Σίσυρ* & *ἔπειτα*, v. Stephan. *ἡλείπολις*.

15. *Μερόπην*] Vide p. 194. *Σίσυρ* & *Ἔολι* & *Ἐῖος*. Præter Glaucom, habuit Therfandr. Ornytionem & Alnum.

20. Κολάζει] Hæc ex Pherecyde adfert Schol.
 11. Z.

24. Τίνες] Lege *ἴνι*.

26. Ἀιγίαν] V. p. 213.

30. Διῶν] P. 24. aliis Deioneus dicitur, v. Eustath. 11. β.
 Mox pro *Θακίδος*, melius *Θαώπιδος*.

P. 39. 1. 3. Ἀντίδης] Pal. Ἀντίδης. Est autem *φύλαξ* Ioni-
 cum pro *φύλαξ*.

P. 39. 1. 23. Πολυδίκης] Pierum hîc non *γυναῖκος*, quia
 supra posuerat p. 8. Hos Androthoes & Peristhenis fi-
 lios facit, Schol. Rhodii ex Pherecyde.

28. Ἥλιν] Ἥλιν regio est, non tantum urbs. Schol. 11. Η.
 & Virgilius, medietq; per Elidos urbes, & prius, p. 28.
Σαλμώνη Straboni, *Σαλμωνία* Diodoro urbs hæc dicitur,
 quam condidit Salmoneus. Ex his quæ sequuntur vi-
 deas manifesto Diodorum Sic. verba Apollodori re-
 tinuisse. Cæterum Elin condidit Eleius. Sch. Hom.
 11. V.

P. 40. 1. 4. Ἐξηραμίδας] Lego cum Cod. Pal. *Ἐξηραμίδας*
 siccatas, vel *Ἐξηρῆμίδας*, v. Serv. ad 6. Æneid.

15. Κρηθεΐ] Odio novercæ ad Patrum Crethea in
 Theffaliam recessit, qui etiam posthæc eam in connu-
 bio habuit, p. 42.

21. Ποσειδῶν]

*Non sic Æmonio Salmonida mixtus Enipeo
 Tenarius facili pressit amore Deus. Propert.*

Vide non absimilem historiam in Epistolâ quâdam
 Æschinis.

25. Ἐγκυμῶν] *ἐγκυμῶν*, expositis.

P. 41. 1. 1. Ἐκάλεσεν] In Latinis monstrosum illud *ῥα-
 λαν*, jugula. Νηλεὺς autem *παρὰ τὸ μὴ εὐλεθῆναι ὑπὸ
 τῷ μητρὶ*, dicebatur.

5. Μητρὶν] Erat illa *Σιδυρῶ*.

13. Ἀτι-

13. Ἀσιμάζων] Plus est, quàm negligere, n. injuriis afficere. Ἠτήμησιν, ἀήμας ὕβεισιν, inquit Schol. Hom.
16. Ἐκπύον] Iolco. Diodor.4. ait Peliam, adjunctis sibi Melampode & Biante aliisque, in Peloponnesum abiisse. Cum nostro Apollodoro facit Pindar. Pyth.4. qui ait Amythaonem (Biantis & Melampodis P.) habitasse Messenę postquam è Thessalia decesserat. Amythaonem in Pylo allocat noster p.42. videtur Amythaon unâ migrasse cum Neleo. Δὴ καὶ παλαιῶν ἱσχυῶν ἀκέρη ἔστις ὡς καὶ ὁμολογουμένων σφόδρα, Strabo.
- P.41. l.16. Πύλον] Condidit Pylas Clefonis f. Lelegis nepos.
18. Ἀμφίον] Alius ab Amphione Thebano. Errat ergo Diodorus Sic. l.4. nam Homerus Odyss. XI. apertè docet hunc fuisse Orchomeniorum Principem. Consentit & Pausan. Boeoticis.
21. Ταῦρον] Inter hos non numeratur Chromius. Alii quoque ab aliis, qui hinc non numerantur. V. Schol. Apoll. ad v. 156. l.
25. Περικλύμενον] Hæc habes in fragmentis Hesiodi.
30. Ἐξέπρην] L. ——— πρην. Vel ἐξέπρηνσι.
- P.42. l.4. Νέστωρ] Hæc ex Hesiodi Catalogo. V. Stephanum in Γερηνία.
6. Ἀναξίβειαν] Al. Ἀναξίβοιαν, priorem Scripturam secutus est Eustath. & Tzetzes ex hoc loco. Fuit hæc soror Agamemnonis. Prior uxor erat Eurydice fil. Clymeni.
13. Πελία] Hæc excerpsit Tzetzes in Lycophronem.

23. Τὴν αὐτὴ ἀδελφ.] Uncata non sunt ab Apollodoro ; nec in Latinis, nec necessaria sunt. Habet tamen Tzetzes.
26. Ἐιδυμῶν] Sch. Rhodii, Δωείσων vocat. Quæ sequuntur de Melampode habes ferè apud Pausan. in Messenicis. Schol. Theocr. εἰδ. γ. Homeri Odyss. Rhodii ad 1.
- P.43. l.26. Φυλάκῃ] Lege Ἰρίκῃ ἢ Φυλάκῃ. Schol. Rhodii. Ἰρίκῃ quasi Ἰρίκωλῃ. Hesiodus miram ei pedum velocitatem tribuebat. V. Eust. ad 11. β. p.323. & Schol. Odyss. λ. v. 325. φυλάκῃ Thessaliae urbs.
31. Βίας] Hic Ægius videtur legisse βιά ; lege in Latinis, *Quas cùm Bias nullo pacto abigere posset.*
- P.44. l.11. Κορυφαῖον] Faber, Ὀροφαῖον. Palat. rectè κορυφαῖον.
- P.45.7. Ἰερᾶς δρυὸς] Eustath. A, Odyss. p. 2685, hæc fusè enarrat. Athenæus p.498, quosdam versus ex 2 Melampodias (quam scripsisse creditur Hesiodus) adfert, qui huc faciunt; quibus ex Suidâ ejusdem Hesiodi adjungas hos ,

Ἀλλὴν μὲν ἔδωκεν Ὀλύμπῳ Ἀιακίδῃσι ·
Νῦν δ' Ἀμυθρονίδαις · πῦρον δ' ἄβρ' Ἀτείδῃσι.

25. Ἐν Ἀργεὶ γυναικί] Vel Προίπιδι potius.
35. Τάλαθ] Vide quæ Eustath. 11. β. p.288.
- P.46. l.2. Παρθένοπιθ] Hic secundum nonnullos ad Thebas militavit, non autem ille Atalantes fil. Schol. Sophoclis Oedip. Colon.
- Ibid: Πρώναξ] Phlegon eum aliter γενεαλογεῖ.
28. Ἐκεί, φ δώσῃ] Sic verte, *Pelias promiserat sç daturum ei filiam, qui ad currum trahendum leonem & aprum jungeret.*
- P.47 l.8. Πεπληρωμένων] Faber πεπλωμένων.

11. Περὶ Μοιρῶν] L. παρὰ & μάλλη.

20. Ἀλκίσις] Oxon. legit ὑπεραπίδανε. Xenophon Ἀν-
πίλοχθι πᾶσι παῖδες ὑπεραπίδανε.

25. Πολυμήδην] Hanc Lectionem retinuit Tzetzes Enar-
rator Lycophr. De matre Jasonis veteres litigant.
Erat ei mater Rhæo fil. Staphyli secundum aliquos;
Alcimedem alii vocant, Polymelen alii, atque hæc for-
tasse est quam nonnulli Polyphemen dicunt. Præter
has reperio Theogneten Laodici filiam, Arnen quoq;
& Scarphen ei pro parente dari. Scholiastes Rhodii ex
Herodoro commemorat Polymeden; noster Hero-
dorum sæpe sequitur. Diodoro Amphinome ἱερῆϊ. V.
p. 63. n. 24.

27. Ἰώλκην Πιλείαν] Pindarus Pyth. Ode IV. & Apolloni-
us libro 1. hanc historiam tangunt.

P, 48. l. 4. Θυσίας] Rectius θυσιῶν ut infra. Sed & Tzet-
zes, & Zenob. qui representant hunc locum, sic legere
in suis.

10. Ἀναύρων] Canterus non habet pro nomine proprio,
vertitque adeo *torrentem*. Consentit Turnebus. Est
sanè ἀναύρῃ, inquit Apollonii Schol. πᾶς ὁ ἐν χερσὶν
ῥέων ποταμὸς, nec inficior ità hoc loco capi posse, &
apud Callimachum hymno in Dianam; sed & latius
aliquando accipitur. Ἀπας ἀναύρων ρασμὸς ἀναυδήσι. V.
Flumina perennia exsiccabant Persæ, Ilissum, Pe-
neum, Onochonem, Mæandrum. Atque hoc sensu oc-
currit vox apud Schol. Callimachi, Lucanum, Hesychi-
um, & Pindari Scholiastem.

12. Συμβαλὼν] Oraculi sententiam affecutus. Euripides
Medeâ.

Σοφώπης ὃ ἔχῃ ἄνδρα Συμβαλῶν, ἔπῃ.

Et Neophron ibid. in Scholiaste. Pherecydes apud.
Pind. Interp. συμβαλλὲ τὸ μαγῆσιον.

B 4

19. Ἐπῆλ-

19. Ἐπὶ λαν] Quid sit ἐπιλασικὴ δωρεὺς ostendit Casaub. ad Theophr. Eustath. ad 11. Proœm. Verte, *sive forte ei in mentem venit.*
20. Ἡρα] Ἡρῆς ὃ Πελασγίδῃ ἐκ ἀλέγιζεν. Pelias, inquit, Apollonius. Schol. Pindari ex Pherecyde, ὃς ἔλθοι ἢ Μιδία τῷ Περίῳ χακόν. Pindarus, καὶ τὸν Πηδειαὶ σὺν αὐτῷ τὸν Περίῳ φόνον. Apollonius 3. 1125. 6. & 4. v. 241. 2. V. Schol. Eurip. Medæ. P. 441.
26. Ἀρεῖῃ ἀλσὶ] V.p. 27. ἐν Ἀρεῖῃ.
30. Ἐπὶ τῷ] L. τῷτο.
31. Ἀργον τ' φείξε] V.p. 37. l. 18. & sequitur Pherecydem. V. Sch. Apol. p. 1. Post Phrixii mortem ejus filii in Græciam redierant p. 53. secundum autem Apollonium, non ante quàm Argonautæ expeditionem hanc jam essent ingressi. Obviam enim sibi invicem facti sunt ad Ἀρεῶς νῆσον. Ἀργον Ἀρεσείδῳ vocat Apollonius 1. Erit ita hic Arestoris filius Argus alius à seniore illo Argo πατὴρ Arestoris filio. Sed Tzetzes in Lycophr. sic scribit, Ἀργὼ ἐκλήθη ὅτι καὶ Ἀπολλόνιον, Ἀργῷ αὐτὸ ἐναυπηγῆεν, ὃ ἔσπετο, ἢ Ἀλέκτορος υἱός, &c. Apollonii Codd. non sunt usquequaque emendati in hoc catalogo.
- P. 49. l. 1. Περὶ νηκόντεσιν] Ante hæc tempora parvis naviculis & acatiis utebantur Græci. Phœnices primi longas naves excogitarunt, quarum prima, Græcis cognita, fuit illa Danai p. 72. Euripides in Helenâ πνιτηκόντεσιν vocat Σιδωνίαν, hoc in loco per πνιτηκόντεσιν non necesse est intelligere navem 50 remorum absolutè, sed longam; sic puto accipi hanc vocem apud Pindarum Pyth. Od. 4. imò Theocritus in Hylâ hanc ipsam navem vocat πειρακονιάζυγον, i. e. ἐξηκόντεσιν.
6. Φωῖῃ] Φανῆεν, ex Apollonio Rhodio. Fragmentum

Ste-

Stephani in *Δωδώνη*. Lycophron vocat *κίσαν λαλῶ-
δρον*.

13. *Ἀγνίς*] Lege in Lat. Hagnii.

20. *Κέρων* Θ.] Fragmentum Stephani in *Δώπον*, *Δωλίδε*
Λαπίδης Κέρων Θ.

21. *Παλαίμων*] Al. *Παλαμίνι* Θ. Apollonio.

22. *Ἀδμήτος φησ.*] In fragm. Steph. v. *Δώπον* l. *Φησὶν* ἵδης
Ἰ' Ἀδμήτος, sunt Sophoclis verba Argonautas recen-
sentis.

27. *Ἐρμῆος*] Apoll. *Ἐρμῆος*. Cui additur *Ἐχίων*. Sed
Pindaro *Ἐρμῆος*.

30. *Ἐργῆνος Πόρ.*] Manifesto errore, pro *Ἐυρημος*,
qui male apud Apollonium dicitur Polyphemus. Pin-
darus, Pausanias, Val. Flaccus meminere Euphemi à
Τῆναρο.

P. 50. L. 12. *Ἀυγείας Ἥλεις*] Rectius *Ἥλεις*. Pausan. Eliacis.

5. *Ἰεῖος*] Rectius *Ἰφῖος*.

6. *Ἀλκίβοι*] L. *Ἰαλκίβοι*. Horum mater Astyoche Acto-
ris f.

7. *Ἀστειος*] Apollonio *Ἀστειών*. Numerum Heroum ho-
rum quod attinet, non convenit antiquis Scriptoribus
inter se, nam Diodorus Siculus scribit fuisse Argo-
navtas 54. totidem numerat Apollonius. Tzetzes in
Lycophronem, quinquaginta. Noster non ultra 45.
Idmon & Butes infra commemorantur. Nonnullos
habes hîc, qui non ponuntur ab Apollonio. Sed Hy-
ginus in diversum abit longissime. Periêre Catalo-
gi quos Æschylus suis Cabiris, & Sophocles Lemni-
dibus intexuit.

Catalogus Argonautarum secundum Apollonium Rhodium.
Quibus præfigitur stellula, non sunt apud Apollodorum.

Acastus	* Eurytion
Admetus	Eurytus
* Æthalides	Hercules
* Amphidamas	Jason
* Amphion	Idas
Ancæus	* Idmon
* Ancæus <i>alter</i>	Iphiclus
* Areïus	* Iphiclus <i>alter</i>
Argus	* Iphitus
Asterius	* Iphitus <i>alter</i>
* Asterion	* Laocoon
Augéas	* Leodocus
Butes	* Lynceus
Calais	Meleager
* Canthus	Menoëtius
Castor	* Mopsus
Cepheus	* Nauplius
* Clytius	* Oileus
Coronus	Orpheus
* Echion	Palæmonius
Erginus	Peleus
* Eribotes	Periclymenus
Euphemus	* Phalerus
* Eurydamas	* Phlias

Pol.

Pollux
Polyphemus
* Talaus
Telamon
Tiphys
Zetes

Atalanta
Autolycus
Euryalus
Ialmenus
Iritus
Laertes
Leitus
Peneleus
Phanus
Poeas
Staphylus
Theseus

Ex Apollodoro his ad-
dantur

Actor
Amphiaraus
Ascalaphus

14. ῥψπύλῳ] Lege ῥψπύλης, & infra ἐπίμων.
ῥωσι. V. p. 175. & Schol. Apoll. 1. Hyginum Fab.
XV. Æschylus Hypsipylen drama fecit.

P. 51. l. 1. ἔυηνον] Lege ἔυηνον, vel ἔυεον. Homer.
Il. Z. Statius 6. ἔυηνον N. Damascenus habet in Ec-
log. Valefii.

4. Δολίοσι] De his omnibus plenâ manu Schol. Apoll.
ad v. 947. 1. & porro.

25. Καλέλιπον] Ergo Hercules Theocrito λιπονάτης di-
citur. Mox lege ἡρώπη.

P. 52. l. 7. κίε] Chius deduxit Milesios in Mysiam; inde
urbi & fluvio nomen. Schol. Rhod. fine 2. Locum hunc
Zenob. exscripsit.

9. Ἡρόδῳ] L. Ἡρόδω. ἀρχὴν, redde, ab initio. Post
πλεῖστοι adde τότε.

14. Ἀφείλῃς] L. Ἀφείταις. Hesiodus in Ceycis nuptiis
apud Sch. Rhodii.

18. Δημάρεθις] L. Δημάραθ.

19. Διονύσι] Hanc διαγωνίαν vide apud Schol. Apoll.
v. 1291.

24. Ἀπὸλλων] Lege, Ἀπὸλλων.

P.53. l. 1. Πυγμαλῶν] Theocrit. εἰδ. 23. & Apollonius 2.

11. Τὸν δε.] L. δ.

14. Ἀγάνορος] Hesiodus prodidit illum Phœnicis Agenoris filii fuisse filium. Videtur incredibile à primo Agenore ad hæc tempora perdurasse. V. Sch. Argon. 2. ad v. 178.

P.53. l. 20. Βορέα] Adi Diodor. 4.

21. Μητηρὰ] Eratei nomen Dia. Sch. Rhodii. Ἰστίαν vocat Diodorus.

22. Ἰδίας] Ex Cleopatra, Orython & Crambin, habuit etiam Manandynon & Thynum.

25. ὀρίξ] Prodidit hoc Hesiod. in magnis Ecœis. Sch. Rhodii.

27. Ἀρπύας] Asclepiades ait immissas fuisse à Sole. V. Schol. Hom. Od. M. Phinei filias aliqui credidêre Ἐρὰ (Ἐρὴν καὶ Ἀρπύριαν. Alii γυναιχογῶσι Thaumantis & Electræ filias, Iridos sorores. Confer Apollonium & Virgilium.

P.54. l. 32. Ὀκυδον] L. Ὀκυδίνω. Mox Ὀκυπέτῳ. Hesiod.

P.55. l. 1. Κατὰ *] Rectius παρ'.

4. Σέβραδες] Alii apud Schol. Apollonii, quod ibi ad Jovem precantes conversi sunt Boreadæ. Infra 231.

P.56. l. 19. Συμπληγάδες] Insulæ duæ Bosphro Thracio vicinæ. Homerus & Herodotus μαγνὰς vocant. Pindarus Vivas Petras (ex vulgi opinione) appellat. Ubi inspiciendus ejus interpres, p. 257. Alii σαρδελιάδας & συμφορέαδας & κυανέας (à colore) nominarunt. Flexuosus erat cursus, adeoque videbantur Petræ inter se concurrere. Schol. Eurip. Medæ, ad v. 1. Post Argûs transmissionem intellectum est, eas reverâ stare. Theocr. in Hylâ ἀφ' ἧ τότε χοιράδες ἦν.

20. *Ἰδὼν δ' ἦν*] Idem docet Sch. Théocr. Confet Schol. Apol. 2. & Odyf. M.

P. 56. l. 24. *Μαριανδυνὸς*] Scālig. ad Euseb. Chron. p. 37. primò Mariandyni, deinde Galatæ dicti.

P. 57. l. 2. *Καθ' ἑμὴν*] L. *μαρίον*. Oxon. & Pal. *Ἔετες* nomen Regum Colchidis, ut Cæsar apud Romanos. Ut hic *Ἔetes* idem forte non fuerit cum eo qui Phrixum hospitaliter excepit.

10. *Παρ' αὐτῶν*] An αὐτῶν? & μοχ τέτες, l. τέ-
τοις.

25. *Ἰδὼν*] L. *Ἰδὼν*. Sophocl. Scythis apud Schol. Rhod. 4.

P. 58. l. 1. *Ὁμόσπονδοι*] Βοῶν μὲν ὄρεες (Μήδεια) καὶ θεὸς
μαρίνης. Eurip. & Apollon. initio 4.

3. *Τὸς μὲν*] Lege μέλλοντα τές.

20. *Νεὴ ἄλσος*] Sc. Hecates aut Martis, v. 29. l. ὅτι
ζευγυρίσσι.

P. 59. l. 10. *Ἀψυρῖς*] E lecto illum rapuit. Pherecydes.
Erat autem Medæ *ἱππευμάτων*, ex Nereide. Dictus
est & Phaethon. Vide Interpretes Apollonii.

18. *Φονδὶς*] In ædibus Ætæ hoc factum prodidit So-
phocles in Colchidibus.

30. *Διαχεδύντες*] Al. *διαχιδυμέντες*, & *διαχυδύντες*.

P. 60. l. 1. *Παραπλέουσι*] Nota non usitatam locutio-
nem.

6. *Ἀψυρῖδες*] Cave intelligas insulas Ponti Euxini,
nunc enim Argonautæ alibi gentium sunt. Legit
Cod. Pal. *Σύρηδες*. Imò & Tzetzes, hæc cum de-
scriberet, ita legit. Adi Aristotelem 8 Polit. c. X. &
Solinum, cap. 8. Quare Strabonem & Melam hinc
emendandos puto ubi de his agunt.

10. *Ἀυσονίης*] Atqui nondum natus est Auson Ulyf-
fis filius, à quo gens nomen cepit. Tale est *Λαρινάς*
venit littora.

30. Notæ in 1. Lib. Apollodori.

13. Λιβύων] Rectius Λιγύων, Apollonius 4. Ἰθρὶα μῦς
Κελῶν καὶ Λιγύων περὶ ὧν τις.

15. Σαρδάνιον] Scribitur Σαρδάνιον (Homero;) Σαρδάνιον,
& Σαρδών.

27. Πέτραι πλαγκταὶ] Oxon. & Pal. interponunt Κυάναι.
Male, neque enim hæ Petræ, nisi ad similitudinem
Symplegadam, dicuntur Cyaneæ. Et sic intelligen-
dus est Tzetzes in Lycophr. p. 131. Edit. Cant. Neque
verum est quod ait Ortellius, Strabonem dicere Sym-
plegadas esse Homero πλαγκτάς. Scribit enim Strabo
ἂν Symplegadibus, quarum mentio occurrebat in Ja-
sonis expeditione, Homerum finxisse πλαγκτάς suas in
Ulyssis erroribus.

P. 61. l. 1. Ἡγεῖ] Conjunxit Homerum & Apolloni-
um.

2. Θεοτακτεῖα] Al. χίας.

8. Κερκυραίοις] L. ex Apollonio, Κερκυραίοις, sic &
Tzetzes ad Lycophronem, ubi exscribit hunc lo-
cum.

10. Ἀλμυρίδα] Lege Ἰλμυρίδα ut p. 70. alii in Illyricum
avecti incoluerunt insulas Apfyrtidas. Strabo 2 Schol.
Apollonii ad v. 1002. Tzetzes, ubi supra.

16. Οὐ δώσαν] Lege ἀποίνους.

22. Περὶ πύλωσι] L. περὶ πύλωσι.

24. Τὴν Μενοίσιον δὲ] Codd. scripti, τὴν Μ. Μενοίσιον. Lege
Μελαντίου δ. Schol. Argon. Strab. Hesych. *Apollo stans
super Scopulos Melantios, missâ sagittâ, in altum ful-
gur jaculatus est.* Lego enim καὶ ἡγεῖται. Dignus erat
hic locus, in quo emendando aliquam operam collo-
cassent viri docti qui Apollodorum ante nos recen-
suerunt.

P. 62. l. 4. Ἀργαίον] Malè Oxon. & Pal. Ἀργαίον, rectius
Ἀργλήτιον. V. Apoll. 4. & p. 298. infra.

11. Σκώπῃ] Adde τῇς.

14. Τάλω] Dosiadæ in arâ, γηόχαλκῳ ἔρῳ dicitur.

22. Δέρμα] Ἦλος est πέδον. Ruptâ venâ necesse erat ei mori. Sophocles in Talo. Sch. Rhod. V. Eustath. in Odyss. Y. p. 1893. Simonides cum prius in Sardinia fuisset; Ibycus charum Rhadamantho scripsit. Legum jurisque custos & vindex severus fuisse videtur.

P. 63. l. 7. Τελειότητι] Adde λέγεισι. L. 15. pro τίπτεσι lege τίταρσι. Tzetzes in Lycoph. habet διὰ μισί.

18. Ἐπεσσοῦν] Oxon. ὑπεσσοῦν melius. Pro, desprecabat, redde, cū non crederet reverfuros.

21. Ὁ δ' αἰποῦμ.] Hic autem se ipsum interficiendi copiam postulans.

24. Μήτρε] Amphinome Diodor. & Πελία. Quæ mox sequuntur, ὡς αὐτὸς πόλεμον, sunt uncis includenda. Sed nec Tzetzes legit. Περύμαχον scribe cum Diodoro.

P. 64. l. 10. Ἀστερόπειαν] Hæc uncis comprehensa non sunt in Pal. Cod. nec Oxon. imò abesse debent. *Nomina Virginum, inquit Pausanias, Poetarum nemo indicavit. Micon Piclor earum imaginibus Asteropéan & Antinoen adscripsit.* Est igitur verisimile ex Pausaniâ (ut & alia nonnulla) venisse in oram alicujus Apollodori Mss. inde in textum. Hyginus, Peliadas ait fuisse Alcestin, Pelopian, Medusam, Isidocen (alii Polidicen) Hippothoen. V. p. 42. supra.

19. Ἄρνα] Æsonem, Jāsonem, Dionysi nutrices cum suis viris ἀναποιῖν. Jason ideo dictus δῖος βασις, Medea ἑλάνδεα, Dosiadæ. Hujusmodi παρεφήσεις, vide apud Zenob. c. 4. Pr. 92. V. Argum. Medæ Eurip.

25. Κρεῦργῶσι καὶ] Κατεψῶσιν, leg.

P. 65. l. 10. Μόρμεον] Al. Μόρμεον. Sequitur Euripidem.

P.65. l.21. Κορίνθιος] Euripides 5 talenta à Corinthiis accepit, ut eadem hanc in ipsam Medeam transferret à Corinthiis, vide Schol.Eurip.Medææ,p.406.V.Plutar.*Alexandro.*

24. ΟυσΩ] Plutarchus in vitâ.

27. ΟυσΩς δ] F. ζ & mox δ' αὖτις.

P.66. l.3. Ἀστύ] Hunc Diodorus cecidisse in prælio scribit,cum Argonautas persequeretur.

10. Καλίστη] Oxon. ἀποκαλίστη.

NOTÆ

N O T Æ

A D

SECUNDUM LIBRUM BIBLIOTHECÆ APOLLODORI.

P Ag. 67. lin. 4. Ἰνάχου] Al. — χείον, ut p. 147. Sic & Oxon. cum Pal.

5. Ὠκεάνου] Hoc ideo finxerunt Græci, quoniam navi in Peloponnesum venit.

Ibid. Ποταμὸς] Auctor de Fluviiis (vulgò Plutar.) ait, dictus est 1. Carmanor, 2. Haliacmon (v. Hesiodum) 3. Inachus.

6. Μελίσσης] Tzetzes in Lycoph. Schol. Eurip. & Schol. Hom. 12. legit Μελίσσε. Syncellus, Inachi & Niobæ filium esse Vult. Aliis, est Archia. Melissa Epidamni filia est, Stephano in Δυρράχον. Melissæ Jovis nutrices (v. p. 3.) fuere; has Callimachus Μελίσσε vocabat.

C

17.

17. Λαοδίκης] Oxon. & Tzetzes, Τηλοδίκης. Pausanias Cerdûs meminit, quæ fuerit Phoronei uxor. Δωα-
σίων videtur post *Περσωνίδης* ponendum.

21. Νόβλω] Alia est Tantalî. Habuit & fil. Spartum
sive Spartonem. Euseb.

P.68.l.4. καὶ ΤελχῖνΘ] L. ἡ. Græca Eusebii ponunt
Telchinas in Peloponneso, ut hîc noster. V. Scal. ad
Euseb.22.p. & 16.

7. Σάραπις] Non est qui ab Ægyptiis colebatur. Quæ
autem Api Sicyonio attribuenda sunt, Argivo huic
ineptè noster dat. Nymphodorus Amphipolites
apud Cl.Alex. scribit *Apin loculo (σὀρω) conditum,*
repositumque in templo, primò Soroapin, postea Sarapin
dictum fuisse.

10. Πρώτη] Et ultimæ mortalium Alcmenæ, quæ erat
decima sexta à Niob.Diod.& D.Halic.

P.68.l.11. ἈκυσίλαΘ] Hic Heliudum non tantum με-
τήλλαξεν, ut inquit Cl. Alex. Sed aliquando ab eo
dissentit. Interpres autem non rectè vertit; redde,
Sed Θ Pelasgus quoque (Acusilao teste) *à quo Pello-*
ponnesi incolas dictos fuisse Pelasgos.

15. Πελασγὸς] Sic & Pausan. Apia, Pelasgia, Argos,
Ægialia, Achaia, Inachia, Apidania, Peloponnesus,
Morea, eadem est gens. De Pelasgis vide Rhei-
neccium in familiis. Cum Hesiodo facit Schol. Eu-
rip. in Orest. & Nic. Damascenus, in excerptis.

24. Ἰαλόν] Oxon. Ἐχασον. Pal. Ἀχαλόν & Ἀχασον. Sed
nihil muto. Qui hîc est ΠείραξΘ Ms. Pal. est Πεί-
ρας Plutarcho; Aphricano apud Euseb. & Hygino
Peranthus. ἘπίδανρΘ secundum Magnas Eceas fili-
us fuit Jovis, secundum Epidaurios, Apollinis. Κρί-
ασΘ aliis, inquit Pausanias, est ΠίραξΘ. Augustinus
& Schol. Eurip. Criasum, Hyginus Crinum vocat.
Πείρασος (sive ΚρίασΘ) successit in regno quintus.

Ei

Ei uxorem Augustinus jungit Melan tonicem, Sch. Eurip. Oreste, Melanthonem.

27. 'Ιάσθ] Hygino est Βάσθ; Pal. Cod. & Sch. Euripidis "Εκβάσθ; accedit Oxon. cui supra, "Εκβάσθ.

Ibid. 'Αγίνωρ] Ex Triopâ Phorbantis (qui fuit Criasi) nati sunt gemini Pelasgus & Jasus, deinde Agenor & Xanthus: est igitur frater Jali Agenor. Aliter. Argus Jovis genuit Criasum, hic Phorbantem, is Arestorem, Arestor Argum Panoptem. Forte igitur scriptum reliquerat Apollodorus 'Αγίνωρ & 'Αρέσωρ γίνεθ. τέτεθ 'Αργθ. Arestoris & Mycenes filius Argus. Pausan.

30. 'Οφθαλμὸς] Unum oculum ei Juno dedit infomnem, inquit Pherecydes, quatuor, alii. Vide Schol. Eurip. Phoenissis, ubi & alia huc spectantia.

P. 69. l. 4. Λέγεθ] Adde post θ, εη, ut sit λέγεθ θ εη &

10. "Ιασθ] Oxon. & Pal. "Ισθ. Sed soli hoc dicunt.

11. 'Ιώ] Vehementer dubitat de hâc Io, Vossius lib. 1. c. 14. de Idol. & Aphricanus apud Euseb. Chron. p. 26. Sed hanc non posse esse Inachi filiam, hoc arguit, quod Argus Panoptes ei datus sit custos, qui sex generationibus à priori Io aberat. Scholiastes Eurip. ex Phorbante Triopam deducit, ex Troipâ Jasum, ex Jaso & Leucania Iōnem hanc. Deinde Iūs Sacerdotis filius fuit Trochilus, cujus tempora ab Inacho longe recedunt.

18. Πέρηνθ] V. p. 68. ubi Πέρηνθ. Lege Πέρηνθος. Ex Scal. in Euseb. p. 24.

20. 'Ιερωσίλω] Habuit quidem Io sacerdotium hoc primò, utra autem Io fuerit, non potest certò statui. Videtur intelligenda Io Inachi, quoniam ejus frater

Phoroneus Junoni Argivæ sacra fertur primus constituisse, suamque sororem eis præfecisse est simile veri. Scribit tamen Plutarchus Peirantem primo ea Sacra, filiamque suam Callithyan instituisse sacerdotem. Quod autem Io prima fuerit sacerdos, solus, opinor, Hesychius dicit, cujus locus non uno mendo forte laborat. V. eum in *ἱερεῖς*. Alii Callithyan & Callithoen vocant. V. Scal. ad Euseb. Chron. p. 24. Nec adhuc probarunt viri docti (quod tamen ponunt) Callithyan esse Iûs cognomen, quodque una sit sub duplici appellatione. Observamus autem apud Scriptores magnam discrepantiam de Iônis patre. Promethei fil. vult Euseb. nec est error calami, ut voluit Scal. nam & Plutarchus in Iside idem dicit. Cadmi filia est Etymologici Magni auctori in *Βόωνος*. Iasi & Inachi, supra. Sed & Mercurii multi esse crediderunt. Fuerunt plures homonymæ.

21. *Φωγῶδες*] Latina non rectè se habent. Verte, & cum ab illo v. f. p. h. f. c. tactu suo in busulam c. transf. & cum eâ se conc. jurejurando pernegavit. Omissa est particula *ἥ* & leg. *ἀντὶ* pro *ἀντὶν*.

P. 70. l. 1. *Ἀσκληπιάδης*] Arestor duxit Mycenen Inachi filiam; ita Argus erit Inachi nepos, non filius. Sed Schol. Eurip. ex Pherecyde ostendit eum fuisse Arestoris qui fuit Phorbantis. Confunduntur Argi duo. Ægius hîc omnia perturbat. Schol. Æschyli filium Aleuadæ esse tradit.

5. *Ἀκσίλαος*] Hæc habet Sch. Sophocl. initio Elect. & Schol. Æf. h. v. 570. Prom. Codd. Scripti propius accedentes legunt *γνητῆ*. Ægius, nescio quâ de causâ, hîc Peirenem inseruit. In latinis pone *ortum*, & *filium*.

7. & 8. *Ἐδιδουσι*] De hoc Luco agunt Herodotus & Pausan. Oleam hanc Pausan. *λύγον* vocat. V. eum p.

121. & 403. Sophocles Electra — τ οἰσεσθῆναι αὐ-
 ρος Ἰνάχου κόρης.
12. Λαθεῖν] Schol. Hom. ad ιλ. ι. λαβεῖν, minus recte.
 Factum hoc scribit Stephanus Byzant. in Euboeâ.
 Argum, inquit, *Panoptem Hermes interfecit in Argu-
 ris.*
19. Ἰόνιον] Hos errores late describit Æschylus in Prom.
 à v. 570.
- P. 71. l. 1. Ἐπαρον] Εκ Διὸς ἐπαφῆς Ἐπαρον γεν-
 νᾷ.
9. Ἐμεινέσθω] Pro αὐ substitue ὦς.
18. Ἴπν] Ideo & Thebis Bœotiis Ceres colebatur, quo-
 niam Cadmus Epaphi ἀπογενῆ eas condidit. Sch.
 Eurip. Phœn. & Stephan. de urb. in Βέαις.
20. Μέμφιν] Cassiopéam vocat Hyginus.
29. Ἀγνήως μὲν αὖ] L. ζν. Præter hos geminos, Leligem
 & Busiridem genuit (Pausan. & Augustinus;) de qui-
 bus infra. Tzetzes Chil. 7. n. 136. hunc locum versi-
 bus reddidit.
32. Ἐπιρρησοῦμαι] Deesse videtur λέγειν. Non solet Epi-
 tomator sic loqui.
- P. 72. l. 3. Ἀγχνόσω] Schol. Hom. α. ιλ. hunc locum ad
 verbum exscripsit. Tzetzes Chil. legit Achiroen.
 Idem alibi Euryrrhoen, ex Hippostrato histo-
 rico,
6. Ἀιγυπῶν] Josephus contra Apionem. Ἀιγυπῶν
 qui Sethon, Danaus qui Herméas dicitur.
7. Ἐπειπίδης] Arato Κηφῶς Ἰασίδης. Nam Io, Epaphus,
 Libye, Belus, Agenor, Cepheus. Phineus hîc à Tzetze
 collocatur; Sch. Euripidis & hunc & Cephea ad Age-
 norem refert. His à nonnullis filia Damno addi-
 tur.
10. Καίφκησιν] Leg. — ιπν. Μοχ καίφκησιν Ἰάμβρος. Eu-
 stath. ex Schol. Hom. locum descripsit καὶ λέξιν, etiam

inclusa uncis legit, quæ in utroque Codd. Ms. meritò non comparent.

15. Παῖδες γ] Hippostratus (apud Phlegontem) ait ex Europâ tot sustulisse filios.

20. Παλὼ ἐνδε] Usque ad ἀνῶλε uncis conclude omnia, nam Cod. Oxon. non habet. Deinde καὶ ὅτι καὶ ἐκ χ. ἔμαθεν ὅτι ρ. α. ε. α. καὶ, non sunt in Oxon. aut Pal. & salvo orationis contextu omitti possunt. Legit tamen Sch. Hom. & Eustath. Inquit vir doctus, alicubi Pindarus duas Danaidas purgat hoc scelere. Imò ei contradicit Pindarus Nem. Od. 10. εἷque imposuit Pind. Od. 9. Pyth.

28. Τὴν κληθεῖσιν] Usque ad ἐν ᾗ absunt utrique Cod. Ms. Sanè cur πενήκοντος à numero πενήκοντα καὶ ὧν dici debeat, non constat: hæc tamen enarratores Homerici admittunt. Qui corruptit hunc locum eis os sublevit.

34. Περίχων] Schol. Homer. & Mss. περιχὼν, περιχων. prius περιείχουσι Λήμνω.

P. 73. l. 4. Ἐλάνωρ] Ox. & P. Eustath. hinc fecit Ἐλ--- Sed vera lectio est apud Pausan. & Euseb. Γελάνωρ, & apud Plutarch. in Pyrrho. Danaus ab Iōne quintus jus habuit ad hoc regnum. Vide Pausan. in Corinthiacis.

5. Ἀΐδε] Hæc Mss. non agnoscunt, quæ sequuntur usque ad — αἰὺδρι. Hinc autem dicta est Argos δῖ-ψον. Danaus Aquatica instrumenta instituit, unde ὑδροφόροι, hoc est aquilegem Nonnus appellavit. V. Strab. I.

P. 74. l. 6. Ἀργυρίης] Tzetzæ Ἀργύρη, aliis Isæa dicitur.

11. Εὐρώπης] Nili filiâ. Automaten commemorat Pausanias. Cæterùm quoniam Hyginus in his nec eadem nomina nec connubia servat, contentus ero assignasse variantes

variantes ex Mss. lectiones. Quærant interim Grammatici (qui nihil nescire volunt) harum Ægyptiaca nomina.

23. Ἀλκμήων] Oxon. ———ω; l. 29. Pal. Ἀμαθιάδων malè, 32. Pal. Κερκίτης.

P. 75. l. 3. Μίναχος] Lege Μίναχ. & statim ἐκ Φοιβ.

19. Κισδός] Pal. Κιστός, & pro Ἀυσιόη, Ἀγανόη, pro Ἐεπὶ, Pal. Ἐυρωπὶ.

27. Βρύκη] Lege Βεβρύκη. Eustath. ad Dionys. ait & hanc pepercisse marito suo.

28. Ἐκκλησιώσων οὐδὲ] Supra l. 12. παρ'.

P. 76. l. 1. Πυλάρην] Pal. l. Πηλάρην, l. 2. in Græcis οὐτο promittuntur, sex tantum numerantur.

10. Ἀρβυλος] Pal. Ἀρβύλος, & Paulò infra Κρηνῆς, deinde ἐγχαίρει δίδωπ, Pal. & Zenob. His addit Marmor Arundelianum Ἐλίκω & Ἀρκιδίκω, quarum nulla hic mentio. Hyginus priorem habet. Zenob. pro ἐκκλησιώσων, habet --σων-- supra δεκλήσει-- & hic ἐστίασι.

Ε. 77. l. 3. Ναύπλιον] Duo fuere Nauplii. Posterior vixit tempore Argonautarum, & Clymenen in matrimonio habuit. De priori meminit Schol. Eurip. ad Orestem. Hujus posteri erant Damastor, & Peristhenes. Ejus nominis Timotheus Milesius fabulam Scripsit. V. Athen. 8. Porro quod Nauplienses in coloniam Nauplius deduxerit narrat Pausanias lib. 4. Danaus 48 è filiabus in certamen produxit. Nam Amymone & Hypermnestra jam virgines non erant.

12. Ἀγρίως] Oxon. l. Κασρίως; qui autem Palamedem genuit, is est, quem Apollonius & Flaccus Værius in Argonauticis commemorant. V. l. 16. noster quos hos debuit distinguere.

14. Κίρκω†] O. & P. Κίρκω† malè. Adeo ubique hi duo Codd. conspirant, ut credam unum & eundem fuisse, aut alterum ex altero descriptum.
18. Λυγκάδαι] Stephanus in Ἄργῳ, Argivi, inquit, appellantur πατρωνυμικάς, ἐν μὲν τῷ νῦν, Ἡρακλείς τε (l. Ἡρακλῶναι) αὖτ' Ἡρακλῆες, Περσίδαι αὖτ' Περσῆες, ἢ Λυγκῶναι ἢ Δαναΐδαι, αὖτ' ἢ Δαναῶν Ἀργυράδαι, ἢ Φοιβεΐδαι. Atque hinc apud Apollonium Λυγκῆιον Ἄργος Schol. Eurip. ad Hecubam ait, Lyncea Danaum de medio sustulisse, unà cum filiabus.
22. Ὀκλαίαι] O. & P. legunt Ἀγαλλίαι. Sch. Eurip. ad Orest. Ἀγλαίαι.
24. Δίδυμοι] Præter hos Idomene, Alce, & Lycus notus.
- P. 78. l. 1. Ἀασίδαι] Non primi; usus erat Danaus & Abas Clypeo. Hyginus. Quidam Abantem Clypei inventorem ferunt. Serv. In hoc prælio ligneis clypeis utebantur. Schol. Eurip. Orest. & Strabo.
15. Μεισιάρηδες] Non Cyclopes, ut vult Ægius, sed Proctus & Acrisius.
20. Τίρωθ] Ibi regni caput. Possedit Heræum, Médæan & oram Argolidis maritimam.
- Ib. Εὐρυδίκη] Aliis est Aganippe. V. Schol. Rhodii 4. Præter Danaen, alii addunt Apæfantum, Pharsalum, & Euareten.
22. Προίτηρ] Folitianus in Sylloge 1: observ. integrum hunc locum melius vertit. Sed huc adferre non vacat.
24. Ἰριάνασσα] Alii his addunt Megapenthem, Eleger & Celenen. Ælian. v. H. Diodorus hanc Ἰριάνδραν vocat, Servius Cyrianassam.
30. Ξόανον] Elegantiores & opulentiores Patri sui ædes esse affirmabant. Paus. & Schol. Odyss. O.

P.79.1.6. Ἐιδυμένη] Rectè. Politianus tamen Idothean legit. Dubito an Abantis filia fuerit, nam p. 44. est Pheretis. Diodorus Aglaïam vocat.

10. Ἐυρυκλῆς] Sc. apud Græcos. Clemens ab Ægyptiis ait Cereris sacra; Herodotus, Liberi Patris intulisse scribit Græciæ.

P.80.1.7. Σικυών] Pausanias ab Aroaniis montibus ad Lyfos (in Arcadiâ) compulisse, ibique in Minervæ templo eas sanasse scribit. Consentit Stephan. in Ἀῤῥωνος & Ἀζανία. Καθαγμῦ in P. & Ox. est καθαγμῶν. Factam hanc medicinam aliqui credunt Helleboro nigro, qui exinde Melampodium & Præcium dici postea cœpit.

14. Μελαμπίδ] Hinc familiæ Melampodiarum & Biantidarum. V. Rheineccium.

16. Μεγαπίνδω] A. Inctû Patris. Argivorum reges alios addunt aliqui Hipponoum, Capanea & Sthencium.

17. Βιλλεοφόρης] Præter ea quæ jam sunt uncis confecta, Codex Oxon. etiam εἰς Ἀργεῖ, omittit. Præter Tyrynthæ regnabat. Pro Διλιάδω scripti habent Ἰλιάδω. Confer. Zenob. Cent. 2. n. 87.

P. 82. 1. 4. Μαχιδῆναι] L. μαχίσου, ex Homero.

9. Ἀκλίων] Errore typorum, pro Λυκίων, & pro π, l. τῆ, vel τῆς.

P.83.1.14. Λάρινας] Hanc casum suavissimis versibus Simonides descripsit apud Dionys. Halic. πρὸς Σωκράτη.

19. Ὀμομῆτης] Dcest Oxon. & Pal. v. supra, p. 39. nec agnoscit Zenobius, qui totum hunc locum fideliter descripsit.

P.83.

P.3. 1.25. "Εγενον] Fingebat se paraphernalia non habere, ad nuptias Hippodamiæ conciliandas.

29. Περισυὺς ὃ ἔπει] Videtur ex Pal. hîc addendum, καὶ ὅτι τῇ καφάρῃ τῆ Γοργόρας, deinde ὃ vel καὶ ἐκ ἀντήσεων. Locum hunc habet Schol. Rhod. 4. v. 1515.

P.84.1.5. Γίνε] παργίνε]. Zenob.

L.6. 'Εντὶ, &c.] Apud permultos scriptores hæc corruptè leguntur, pro 'Ενυὶ, Περμηνδῶ. Hesiodus malè Homerum interpretatus hæc finxit. Hesych. in Γοργύλλω.

15. 'Αποδιδόν] Mallem δίδον, cum Pal. & Zenob.

19. Πήραν] Hactenus Zenob. & Tzetzes. Quæ sequuntur usque ad ἔχον ὅ-- non agnoscunt. Pindarus quidem hujusce fabulæ meminit; quorsum autem testis hîc adducatur non video. Κίβητις quid sit ex hoc loco docet Etymol. M. & Sch. Hesiodi. Scribitur Hesychio & Palat. Cod. Κύβητις; Schol. Rhod. Κίβητις. Faber vult, Κίβοτις. Grammatici olim Scutum habuere pro ἰδιδιπράδω, uti constat ex Theodosio in Dionys. Thracem, & Dionys. Longino; nec potuit hoc ignorare Apollodorus. Multi tamen (nec iij contemnendi) Hesiodi foetum censuerunt. V. Schol. ad finem Aspidis.

P.85.1.9. 'Ερμῆ] Eratosthenes ait à Vulcano, forte ei Mercurius dedit acceptam à Vulcano. Tzetzes l. 'Ερμῆ.

22. καὶ ὅ] Adde καὶ-- hæc Tzet. in Lycoph. excerpt. lit.

L.25. Τὰς χεῖρας] Oxon. & Pal. τὰς χεῖρας.

30. 'Απομνηστῆρας] Dicit hoc Eratosthenes; ut mirum sit Hyginum 2 Astron. affirmare neminem hoc dixisse. De his Drama Æschylus dedit, Φοινίστας.

P. 86. l. 4. 'Ο μὲν Περ.] Adde ζν. Confer Palæphatum.

P. 87. l. 19. Πεμπρυ.] L. σεσσιφδγῶν.

23. Συγχελεύσιος] Sc. ad convivium, vel in concionem. V. Palæphatum.

P. 88. l. 17. Τάταμις] L. Τάταμις, Dion. Halic. in l. Antiq. R.

20. Τυμικὸν ἀγῶνα] Tzetzes interpolans hunc locum ait fuisse πένταθλον. Quod verum non est, nam πένταθλον nondum erat in usu. V. Schol. Rhod. ad 4.

P. 89. l. 9. Πέρσιω] L. Πέρσις. Herodotus & Plato hunc faciunt Persarum Principem. Sed gente Persa fuit à quo Reges Persarum originem traxêre. Ex Semeronio Babylonio Alexandrinum Chron. cum Perseum vocat. Qui hîc ἔλας, Tzetæ Ἕλλη. Omittit Schol. Rhod. 2.

19. Ἀλκίως, &c.] L. Ἀλκαίη καὶ Ἰππονόμης.

25. Τάφιν] Paulò aliter Schol. Rhodii ad v. 747. 2.

26. Τηλεβόας] V. Stephanum in Τηλεβοίς.

P. 90. l. 3. Ἀνίστοχος] Tzetzes in Lycoph. hunc locum adducit, & legit Ἀμπλος, & Ἐνώρης, Φιλάνυμος.

30. Μυκητῶν] Interpres non distinxit, adeoque pervertit. Lege, Πτερεχαι filii καὶ cum Ταρβιο.

P. 91. l. 7. Προβλήσιος] L. συμβλ. nisi malletς σεσκήσιος.

11. Ἐυήρης] L. ὅς καὶ τὰς ναῦς & Ταρίων—ἀντίπαδός. Μυκήτης, ἀντὶ.

P. 92. l. 21. Στραπύιν] Στραπύς Οχον. & συλλαβίδης; Pal. habet συλλαβάνειδης.

- P.92.1.28. Ὑποσάνιος] Supra p.69.1.4. p.95.1.9. eadem vulpes cum Teumetiâ. De quâ vide quæ ad Palæphatum. V. infra p.477. &c.
- P.93.1.2. Ἀρπαξύση] Scripti, ἀρπαζύση.
10. Μίνως] Conter Hygin. Astrôn. P.1.11, Palæph.c.de Pasiphac.Anton.Liberalem p.477. Heraclitum de Incredib.
19. Ἑλνς] Scripti, Ἑλύσις. L. Ἑλνς ῥ, & Ἑλιον.
29. Τείχε] Vides vestigia historiæ de Sampsône. Adi p. 236.
- P. 94. 1. 4. Κεφάλω] Confer Eustath. ad β. 12. p. 307.
7. Πρὸς τῷ] L. πρὸ. L. 12. malè omittitur γυνό-
μενος.
- P. 95. 1. 22. Ἐπιπλήξασα] Ἐπιπλήξω, increpo, hoc in loco.
30. Ἀρξάνη] Mallem ἀρξάνη, verte, qui ulciscitur inferentem injurias; mox ἀπαιλύνει habet Oxon. rectè.
- P.96.1.7. Τετραπυχῶν) Herodorus Ponticus addit, pedem unum L. ὦν--sunt autem duo ferè choliambi. Barth.
21. Θεωρίων) L. Θεωρίων. Pal. Θεωρίων. Paulò post 37-
p. 27.
29. Μεγαμήδης) L. ———δης, ———τῆς Ἀγνέ. Oxon.
- P.97.1.15. Κλύμενον ὄψ) L. ῥ. Infra ἡμιδνής. Minyas Nept. & Chryfogones fil. Orchomenon non procul à Thebis condidit.
- P.98.1.25. Κατὰ ῥ) L. μὲν.
- P.99.1.2. Πέπλον) L. πέπλον vel πατόν. Ineptè Herculi περιπν dat Interpres.
17. Προσηγόρευσι) τὸ ὅ πρῶτον vel τὸ ῥ legendum. Oraculum hac de re extat apud Tzet. in Lycoph.

25. Κεφ. δ.] Scribe, in Græcis Κεφ. ε. in Latino, C.V.

30. Νεμέει] L. Νέμεαι.

P.100.l.7. 'Ιερῆ] Sic & Ægius reperit. Scribe ἱερῆον, aut ἱερῆα.

19. Ἀμφίσουμον] Pervium, bipatens, biforum. V. Hyginum.

P.101.l.11. 'Ηλαίη] Adde, filium.

22. Πεδίον, καὶ τὰ βοσκήματα] Verte, *inde in campos exhibat, & pecora & agros depopulabatur.* Confer p. 81.

25. Κεφαλαίς] Alii tria, alii octo; Simonides 50 capita ei dat. V. Servium in Æneid.

P.102.l.2. Ἀμυμώνης] V. p. 73. & Eustath. ad *Il.* p.37. Ed. Rom.

7. Θᾶπρον ἦν] Vidit Faber aliquid turbatum. Lege θάπτερον. Zenob.

21. Ἀναφυομένων] Al. ἐπρ. & ἀφουδμ. mox ἀεγυνοῦσθ.

30. Ἀνάσσει] L. Ἀναχίσσει, vel ἀναρρήξαι; prior lectio apud Zenob. posterior apud Anonymum, quem edidit Allatius, in Excerptis.

P.103.l.3. Παρεγίνετο] L. ἀεγυνοῖτο. Semper in hac voce peccatum est.

5. Κεράσιω] Palat. Κερνύτην. Servius Cereniten à loco dictam scribit. Lege Κερνύτην, ex 7 Pausanias.

9. Ἀρτίμωδον] Hanc Dianæ sacram emisit Taygete, Epigrammate & auratis cornibus insignem.

19. Τοξεύσας] Confirmat hoc Virgilius, Fixerit Æripedem cervam. videtur tamen non interfecisse. Alius igitur in hac re narranda utitur φθάνει καὶ συλλαμβάνει. Vide La-Cerdam ad Æneidos 6.

25. Κτείναντα] *Quod occidere vellet ; meditaretur.* Nam vivam Mycenis intulit.
26. Ὑποπμοσάμεθ'] *Malletm υπορροσάμεθ'.* Vel ὑποψάμεθ', quod propius accedit.
- P.104.l.2. Ψωρίδα] *Malè pro Φωρίδα.* Tzetzes & Anonymus Allatianus.
29. Παρὰ Μαλίσαν] *Pal. παρὰ Μελ.*
- P.105.l.1. Τὸ γόνυ] *Pal. γόνυλον,* Tzetzes γόνυλα. Deest εἰς.
7. Ἐπίθηκιν] *Videtur hîc deesse ὁ ᾧ ἀν.*
8. Σπήλαιον ἀλλάσσει] *Rectius ἀπαλλάσσει.*
12. Προμηθεΐ] *Scriptorum lectio consentiens est, Διὶ Προμηθεΐως.* Mihi simplicissima placet, Προμηθεΐα. V. p. 120.l.1. de seipso Prometheus — ὅτῳ θανεῖν μὲν ἔστιν ἐπιπροσώπων, apud Æschylum.
20. Φολέην] *Nequaquam. Lege Ὀλέον, ex p. 107.*
23. Ἐλυσίνα ὄρεθ'] *Oxon. ὄρεθ'.*
28. Ἐκ νεκρῶ] *Ex cadavere.*
30. Χιρὸς ὀλιθίσαν] *Ὀλιθίν.*
- P.106.l.5. Ἐκόμισεν] *Credo addidisse ἔμπνευ, uti habetur apud Anonymum, quod etiam Tzetzes expressit, v.p. 103.l.30.*
9. Ἀυγείη] *Semel dixerim rectius scribendum apud omnes, Ἀυγεία. Sed Ἀυγείας & Ἀινείας longo usu invaluere.*
11. Ἥλιε] *An Ἥλειε ? nam is Elin condidit, ut supra p. 50. Sed Apollonio credendum, v. 172.l.1.*
25. Τὸ θεμέλιον] *Τὸν θεμ.* Oxon. & Anonymus in certam. Herculis.
31. Ἐκρεῖν] *Rectius ἔκρεν.*
- P.107. l. 2. Ἐπιτετέλεις] *L. ὅπτετέλεις, nisi omittas ὅπ.*

4. Ἡρεῖτο] L. Ἡρεῖτο. Paulo infra Ἡρεῖτο omisit typographeta, cujus Sphalmata confer cum Augeæ sterquilinio.
- P. 108. l. 6. Πλωτῆς] Oxon. & Pal. ἀπλωτῆς ut p. 19. l. 1. Ægius ex Apollonii 2 posuit πλωτῆς; ubi videndi Grammatici, & Etymol. in Σπυρμαλῆς. Aiunt *hinc aves emissis pennis suis jaculatas esse*. Non potuisse autem Herculem *χωλεῖσθαι διὰ τὸ πῦρ*. An igitur ἀβλητοῖς scripserit Apollodorus; an f. ἀντιβλητοῖς, ut p. 1.
17. Ἀνίπαιτο] Mallem ἀνίπαιτο.
- P. 108. l. 27. Θαλάσσης καὶ] Hic aliquid desideratur, quod suppleri possit ex p. 150. l. 23, 24, &c. ex Anonymo, & Zenob. Cent. IV.
- P. 109. l. 4. Λαβεῖν ἀξιῖν] Lege, ἡξιῖν, postulabat Hercules. Quamquam Anonymus, *μίνως ὃ λαμβάνειν ἡξιῖν καὶ διαγωνισόμενον*. Totum locum sic constituo — *ἐπεὶ δὲ λαβεῖν ἡξιῖν, μίνως εἶπεν αὐτῷ, &c.* Taurum porro hunc Eurystheus sacrum abire permisit, non Hercules. Infra lege *διελυμάνετο*.
29. Ἡρεῖτο] O. & P. Ἡρεῖτο. Tzetzes Ἡρεῖτο. Sed receptam lectionem confirmat Ethnicographus in Ἀβδηρα. V. Hesychium in *Διομήδεος ἀνάγκη*.
- P. 110. l. 5. Ἀβδηρων] Alii Ἀβδηρων, & Ἀβδηρα ut Gabala, Ecbatana.
7. Τὸς ἵππους] L. τὸς.
8. Μετέειπεν] Sacras Junoni inquit Diodor. Quo de more vide quæ Casaub. ad Suetonii Julium, ubi de equis Rubiconi dicatis sermo est. Hesych. in voce ἀρεῖος. Platonem de Homero e r. p. emisso.
25. Τρέφοιεν] Verte, *liberorum alendorum*.
32. Ἀδμήτης] De hac vide Athen. L. 15. c. 4.
- P. 111. l. 5. Ἐυρυμέδων καὶ] Illud καὶ deest Oxon. rectè.

23. Ἀμύν] Unci notant non reperiri vocem in scriptis. Imo contra historiam hîc ponitur, & pro Βεβρύκων res ipsa postulat Μαριανδυνῶν. Deinde post συμβαλλόντων distinguendum. Sententia hæc est, *suppetias venit Hercules Lyco Mariandynorum Regi contra Bebrycas, quorum multos interfecit, inter ceteros Mygdonem, cujus frater Amycus à Polluce castibus victus erat.* V. Schol. Apollonii ad 2. v. 755. Confer Schol. Nican-dri ad Alex. Tzetzes Natali hac in re imposuit.
32. Θειμοσύειν] L. κίεος λ. mox x̄ deest, & ὡς αἰσθ̄ν. Oxon.
- P. 112. l. 14. Ἰππολύτης] Tzetzes ad Lycophronem hæc exscriplit ipsum laudans Apollodorum, aliâmq; sen-tentiam aliorum apponit. Aliarum Amazonum de-victarum nomina exhibet Stephanus in Θη-βαίς.
30. ΚῆτΘ] In Lat. qui, & offendit.
- P. 113. l. 11. Δώσει] In Latin. Has pro Hoc.
31. Πολύρονον] Tzetzes hæc enarrans, legit Tmo-lum.
- P. 114. l. 6. Ἐρυθείας] De hac vide doctissimum Vossi-um ad Melam. Pomponius Lætus de Sacerd. Ro-man. & alii Ἐρυθράν vocant. Eustath. ad Perieg. hæc Herculi Tyrio tribuit, p. 80.
14. Ἐχιμ.] L. ἐχισμ.
30. Ἀντιστρέχειν] Al. — χυς.
- P. 115. l. 3. Χρύσειον] Χρυσέον ἢ λέβητι μέλαν διενύξαντο πίν-τον. Alex. Ephes. Pherecydes apud Macrobian. & Panyasis. Hercules usus est leoninâ Pelle pro velo, clavâ pro malo.
6. Ἀρβαίσι] Uterque scriptus, Ἀβαίσι.

11. Μεινός[Θ] In Mss. Μεινός, ut infra p. 122. ubi Σκνδαν: filius etiam Mss. dicitur. Tzetzes editos confirmat.
19. 'Ενδύμω[Θ] Χηκείω ἀνδρὶ βυβληδός[Θ] ὃς 'Ερυθείας Euphorion.
23. 'Αβδύκειαν] Vox nihili, lege 'Ιβηρίαν. Mss. 'Αυδουρίαν, οἷς Λιγύλιω non potest ferri. Pono Λιγυσίνω. Vide Stephanum in voce, ubi ex nostro pro Τάρσε l. Ταρτηατα.
31. Διαπιδύσμευ[Θ] Scripti δαυηξάμευ[Θ].
- P. 116. l. 3. 'Ερυκίτων] Scripti ostendunt 'Ελύμων quod ferri potest. Elyma Siciliæ urbs erat.
4. 'Ερυξ] Filius Neptuni & Aphrodites, inquit Tzetzes.
25. 'Ηγαν] O. & P. ἡγαν. Deinde Σπύματα ἀμφιλάμε[Θ]. Quod & Canterus vidit. Et mox pro παλόν, ὄν. Lego παλόν ὄν, dele in Latinis, accusans, & lege, trajiciens. Tzetzes in Lycoph. pro Σπύματα, posuit 'Ορρόντιαν, in mari Tyrrhenico. Vid. Ortelium.
- P. 117. l. 3. 'Αθλων ἐνὶ] L. ἐν μινὶ, vel ἐνὶ μ.
9. Κομίζι] — ἴσιν. Oxon. & Pal. h. c. — μίσιν.
12. 'Αθλαστον] 'Ατλαν[Θ] — Hæc ex Pherecyde de Nuptiis Junonis sumpsit Apollodorus uti discimus ex Schol. Apoll. ad v. 1396. l. 4. confer Athen. 3. c. 7. Lege mox ποικίλαις. In hac suâ Geographiâ ab aliis longe abit Apollodorus.
20. 'Αγλη] 'Ερυθεία & f. 'Εσπερία. Nam ἑσταν inter has nusquam legi. Pro 'Αρίδισα Cod. Pal. habet 'Ερίδισα.
30. Μίζον] Pal. μίζος.

34. **Διδε** **ἡ**] Ex Pherecyde, quem noster, ut gentilem suum, hîc & alibi potius sequitur, quam Herodorum Ponticum.

P. 118. l. 2. **Συλλαβὼν**] Verte, quem comprehensum —

10. **Ἀντιῶ**] Erat **ἱστορίανθρωπος**. Herodorus. *Gabinus historicus Romanus ait apud Lingen (vel Tingin) Antai sepulchrum esse, & sceleton cubitorum sexaginta; Sertorium autem detexisse, & iterum bumasse.* Strabo l. 17. ejus ossa ad fidem faciendam, deportata ad Olympia ab Hercule scripsit Pherecydes.

15. **Ἐγχεσ**] Forte **ἱγχεσ**, vel **ἀγχεσ**. Scripti, **ὑμῶσι** quod accedit ad **ὑμῶσι**. Pro **θλίψας**, **κλάσας**. Lucanus l. 5. describit hanc luctam. V. Fabri Agonist. l. 1. c. 19. Euseb. Chron. Can. p. 124.

16. **Ψάονη**] Locorum & regionibus peritus, facile se defendebat; unde credebatur fortior evadere si terram suam tangeret. Lego **ἰχθυόπτερον**.

21. **Ἐξήη**] Melius, **δεξήη**.

23. **Λυβιανέωνος**] Alicubi legere memini **Λυβυανέωνος**, p. 71. **Λιβύης**. Tzetzes vulgatam retinet. Busiris Ægypti fil. supra p. 74.

29. **Θράκη**] Oxon. **Φράσι**. Mox **παύσαι**.

P. 119. l. 2. **Ἐφασ**] L. **ἔσφαξε**.

7. **Ἀμφιδάμανη**] Pal. & Schol. Rhodii legunt **Ἰριδάμανη**.

10. **Ἀσίας**] **Ἀσίαν** magis probø.

11. **Θερμύδρσι** **Ῥοδίων**] **Ῥοδίων** Oxon. & Pal. repone **Λινδίων**, ex Conone p. 253. & Parœmiographis. Tzetzes l. **Θερμύδρσι** **Ῥόδῳ**. Idem tamen chil. 2. Hist. 40. de hac re loquens, habet in **τῇ Λινδῳ**.

25. Δείπας] V. p. 115. v. Schol. Apollonii ad v. 1396. l. 4.

33. Δείλυσαι δισμὸν ἑλῶμ.] Lego δείλυσαι, δισμὸν ἑλῶμρον
 ἢ ἑλ. *qui elegit vinculum ex oleâ.* Lectio hæc confirmatur ex lib. 15 Athenæi c. 4. ubi Prometheus Spontaneo vinculo se constringi passus est in memoriam priorum malorum. Reliqua sic constituo, καὶ παρέχετο τῷ Διὶ Χείρωνα, ἀδάνατον ὄντα, δυνήσκον ἀν' αὐτῷ δέλοντα. Πρωμηθεὺς λυόμενος Æschyli erat drama veteribus notum. De vinculis Promethæis Scripsit Herodorus. Primus Prometheus extispicia invenit; hæc poenâ meritò affectus; prius enim inspiciebant exta, tantum ad salubritatis & pestilentie signa percipienda. Cicerō 1. Divin. Vid. Auctorem de Fluviis in Phasi.

P. 120. l. 4. 'Τροδόν] Oxon. & Pal. εἰπόν]. Prometheus ob beneficium acceptum, monuit Herculem de iis omnibus quæ eum exequi oportuit.

12. Τρία μῦλα] V. Suidam in ἡρακλέους ἀγάλμα, & ἡρακλῆς.

14. Πόλον ἔχον] Post hæc aliquid desideratur. Atlas reversus dixit se nolle cælum recipere, poma vero ad Eurythæa delaturum. Hercules (Promethei monitu) rogat tantisper sustinere velit polum, dum ipse capiti spiram componeret, dolum non intellexit Atlas, cælum recepit, εἰque vale dixit Hercules. V. Sch. Rhodii l. citato. Hæc loci mens. Verba non respondent.

33. Ὅσιον δ] Oxon. addit ἐκ.

P. 121. l. 10. Ἐυμολπο] Schol. Sophocles ad Oedip. Colon. ostendit hunc ob Eumolpo Thrace quintum fuisse, qui mysteria reperit. Fiebant autem Eleutine quotannis Cereri & Proserpinæ. Initiati coronam Myr-

team gerebant, & vestimenta non mutabant, quam diu præ vetustate haberi possent.

13. Ἐπιδίππε] Hæc aliquantum luxata puto. Schol. Hom. ιλ. Θ. ad Verbum exscriptit. Et post, *μυῖσαι · δι' ἡ Πυλὶν δέσδε γένε' ἡδὲ, ἡ παρεγνόμει· ἡ μύειτο.* Schol. Aristoph. scribit Athenienses non admisisse eum ad Mysteria magna, sed invenisse ejus gratiâ, *μυστήρια μεγάλα*, quæ Proserpinæ erant propria. Quod Pylii filius factus est, docet Plutarch. in Theseo. Idem honos habitus est Baccho, Dioscuris, Æsculapio & Hippocrati peregrinis, contra leges & instituta.
18. Κεῖναιύρε] Sch. Hom. ι. ἡ γνίθι τῷ ἡ Κεῖναιύρεν Φόρυ.
20. Ἐμυήθη] Prius enim tantum *μύει*, nunc factus est *ἐμύειτο*.
- P.122. l.8. Ἠγίρε] Eum liberavit; quoniam suâ sponte non descendebat.
12. Ἀσκαλάρυ] Supra p.15.
17. Προσκαλ.] L. *προκαλ.* & *μάσθ*.
31. Ἀγῆκε] Pal. *ἀγῆκε*; non muto.
- P.123. l.1. Ἐφεισ] Oportet sit *ἐπίεισ*.
6. Ὠπν] Uterque scriptus habet *ὄνον*. An is est qui Oconi funem comedit. V. Antonin. Liberalem p. 451. Ovid. Metam. 5. & Hesych. de Oto.
- P.123. l.8. Ἡρακλῆς] Hæc certamina Tzetzes in Chiliadibus describit iisdem sæpe verbis usus, quibus noster. Ordinem alicubi eundem non servat; Herodorum sequi se profitetur. Scholiastæ in Rhodium multa de his Laboribus habent ex Pherecyde, ordine pariter aliquantum mutato. Ritterhusius in Comment. in II Cyneg. Oppiani, plurima Scriptorum loca adduxit, qui de hoc argumento egerunt. His adde Anonymum Allatii, quem Mss. vidi penes doctiss. amicum nostrum I. Vossium.

25. Ἰφίτη] De numero & nascendi ordine Eurytidarum, vid. Schol. in Soph. Trachin. circa v. 275.

P.124.l.3. Βοῶν] Tzetzes, equos vocat. Ejus interpres locum vertere debuit — *equis abactis per Antolycum*.

19. Ἀφικῶ] — φικνῶ].

25. Διηρόβη] Arcadiæ rex erat.

P.125.l.10. Δελδοσυγί] O. & P. λατρεῖσιν v. p. 99. Diodorus paulò explicatius, ἡ ἰαυτῆς πμῶ, ut servitutis pretium nomine pœnæ penderet.

20. Τιμῶ] Oblatum pretium à Mercurio, inquit Diod. in Lat. dele fraternæ.

25. Κέρκωπας] Olum & Eurybatum; juxta alios Andulum & Atlantum. Ægius vocat Passalum & Echemum. Hunc Suidas Acmona nominat. Vetus Lexicon ex Xenagorâ, ait eos in Simios mutatos fuisse.

26. Συλία] Locus hic corruptus est; restituo, Συλία ἢ Ἀύδιον. V. Cononem p. 256. & Tzetzem Chil. ex Ἀύδιον vel Αὐδὸν facile fit Ἀυλιδι.

P.126.l.3. Πίσση] Forte Πισά.

15. Καθάραι] Olim Canterus emendavit κατάραι, appulisse.

19. Ὀκτωκίδεα] Homerus, 6 tantum. Il. ε.

P.127.l.22. Ἐξ ἧς ὕστερον] Quod sæpe dixi, uncata non sunt in Mss. habet tamen Tzetzes in Lycopharonem hæc ξηγεῖς λέξεις.

30. Τίδε ποιε δῶρ] Pal. τί ποιε δ.

P.128.l.20. Δι' Ἀθηναῶν] L. δι' Ἀθηναῖς, sic enim prius loquitur p.17.

P.128.l.27. Ἀγῶνα] Hoc factum est tribus annis à primo bello Thebano, uti colligo ex veteri Chronologo apud Cl. Alexand. Ideo autem Pelopi inferias per-

solvit, quoniam quartum consanguinitatis gradum ab eo tenuit.

29. Δάδεια] Pari numero Deucalion prius. V.Schol. Apoll. l. 3. Paus. & Aristoph.

32. Πύλον] Nestoris Pylus erat Triphiliaca. Strabo l. 8.

P. 130. l. 2. Περικλῆμενον] Plene de eo Schol. Apollonii ad v. 156. lib. 1. Tzetzes Chil. 2. H. 45. & Severi Ethopæia.

P. 130. l. 17. Πῶδα] Oëonus ei nomen. Pausan. Post ἔξιν deest in Oxon. & lin. 31.

P. 131. l. 21. Τυωδαρίφ] Hippocoön hunc fratrem suum Lacedæmone eiecerat. V. p. 200.

25. Ἀλεῦ] In Lat. lege *Alei* & *Alew*, & l. seq. dele *απτεα*.

P. 132. l. 8. Τηλέφω] Hujus historiam narrant Diodor. Pausan. Arcad. & Strabo 12 & 13. noster infra, p. 191.

11. Τελφαιῖα] Alia est in Paphlagonia; hæc in Mysia. V. p. 192.

15. Ἡερκλῆς] Argumentum in Sophoc. Trachin: hinc desumptum multa nostro restituit.

21. Ἐπερον] Legit Sch. Soph. τὸ αἰεσιπὸν ἦ, & Eustath. ad Dionys. p. 62.

25. Ἀμαλθείας] Hoc à Mercurio accepit Hercules. Vid. Hesych. & Palæphatum & Parœmiographos.

30. Δωίσμιν ἔχῃ] Sch. Soph. εἴχῃ. Mox ἀφ' ὧν πῃ & ἀπονοῖν.

P. 133. l. 2. Φύλας] Φυλάς Diodoro. Infra Phylantis filius Antiochus filius est.

7. Θέσπον] Interpres hinc nihil vidit. Redde, *misit, ac septem è filiis retinere apud se præcepit, tres autem ad Thebas mittere, reliquos quadraginta in Sardiniam,*

niam, *deducit coloniam, destinare.* Pro *πίσας* Cod. Pal. habet *πασαγάσα*. Cætera confirmantur ex Diodoro & Pausan.

17. *Ἐυνομον*] Cyathum vocat Paus. Tzetzes Ennomum. Diod. Eurynomum. Pro *παίσι* Codd. scripti habent *παῖξαι*. Hæc hausit noster ex Herodoro. Interp. multa peccatis pro *pugno*, pone *talitro*, pro, *pocula*, *aquam ei affundentem*, ex historia.

P. 134. l. 1. *Δείβη*] Scripti *δῆη*, & ita, Zenob. legerat. Argum. Trach. ut editus.

2. *Διανείας*] Aliter *Διάνειαν*. L. 3. *ἐπίπτετον ἴσων*, l. — *† Νέων*, ut legit Interpres, & Schol. Sophoclis.

6. *Ἀνακραγέσις*] — *ζέσις*.

10. *Προκαλεισάμεν* ☉] Enarrator Sophocl. & Zenob. rectè hic habent *Διάνειαν*.

25. *Λύσις*] In Oxon. defunt *χὶ σφάξαι χὶ ἐψύσις*. Et Sch. Soph. non habet *χὶ ἐψύσις*. Pro *ἦσαν*, Oxon. & Pal. *ἦλθον*.

31. *Ἀργιμίς*] Stephanus & Diodorus cum nostro faciunt. Alii Æpalium ultimum Doriensium regem esse volunt.

P. 135. l. 9. *Ααγέραν*] Mss. *Ααγέραν*. Schol. Sophoclis *Ἀμαγέραν*. Tzetzes nostram lectionem retinuit.

P. 135. l. 11. *Μηλιέων*] *Μηνιέων*, P.

33. *Ἐπικνημίδων*] — *μυδίων*. In Latin. verte *Meliensibus Trachine oriundis*. Et, *Epicnemidiis*.

P. 136. l. 1. *Ἐυρύλον*] De hoc quid veteres scripsere docet Schol. Soph. in Trachin. p. 124, 125. edit. gr.

14. *Ἐς Τραχῖνα*] Lege, *οὗτος Κίονα Λίχαν ἐπιμ.*

18. Δείσασα μὴ πάλιν] Oxon. μὴ κείνῳ. Alii ἐκείνῳ.
Reçtè.
21. Τέτε] L. τέτη.
27. Καθηκόντων] Post βιωπίας cætera uncis conclusa apud nullum exscriptorum habentur; non malè tamen addita sunt; Æschylus in Glauco Pontio.

Ἐυβοΐδα χαμπὴν ἀμφὶ Κηναίῃ Δίδῃ
Ἀκλὴν, καὶ αὐτὸν πύμβον ἀδλίῃ Δίχῃ. Athen.

30. Σωμαπασιῶντο ῥ] Oxon. τε. L. — ὦντο ῥ ῥ αἰ.

P.137.1.4. ῥαλλῶ] Duos hoc nomine Herculis filios prodidit Panyalis, & Sch. Soph. Hujus posteros commemorat Phlegon Lycurgum Spartanum, Prytaneum, Europum, Sofum; Procleum, Aristodemum, Aristomachum, Cleodæum Hyllo natum.

10. Ἐκέλευσεν] Ἐπέκλυσεν P. pro ἐπὶ ἐκλύῃ, nisi addas αὐτῇ, lege ἐπὶ ἐκλύῃ cum Sch. Sophoclis & Zenob. mox ῥῥτο non τέτε. & φιλοκλήτης non Πόλεως officium hoc præstitit. Diodor. & Hyginus.

23. Ἦσαν] L. Ἦσαν.

30. Πρεσβυτάτη] Etiam natu minima geminos peperit. Pausan.

33. Θεΐπιπας] Ox. θρεΐ. lego θρεΐπιπας.

34. Ἐμείδης] Oxon. Ἐυμίδ. f. Ἐυμήδης. Post quam vocem posuit Ægius stellam. Et sanè deest nomen Mulieris quæ erat mater Creontis.

- Ib. Ἐπλάσθῃ] Ægius scribit ἐπὶ πλασθῃ. Divinandum est.

- Ib. Κράδης] Pal. Κίρδης ῥ Ἰόβης, Ἐυρύβη. Sed Ἐυρυβίας probabilior lectio.

P.138.l.3. Μελέτης] Nescio an hæc sit de quâ Sophoclis enarrator ad Trach. ἔπειθε ἔλλαθε ἐν Μελέτης, Fuit & Naufithoi.

5. 'Ευρύπυλα] Aut hæc non sunt sana, aut ordinem immutat.V.l.11.

6. 'Αγλαίης] 'Αγλαίης Ægius & Oxon.

8. Λισδ.] Oxon. Λυσδ. & Ægius.

10. 'Ιπποδρόμου] Ægius & Ox. — δρομ.

11. Τελειπυγέας 'Ευρυπύλα] Ægius ita edidit, quæ in aliis dividuntur, vide l. 4. & 5. 'Ιππυ] forte est ἱππύδου.

13. 'Ολυμπε] Oxon. & Ægius 'Ολυμπίης Νικέδωμος, V.l.28.v.Steph.'Ολυπ.

14. Κλέδα] Natum ex servâ scribit Diodorus, cum esset Hercules apud Omphalen.

15. 'Εξέλης] Ægius & Oxon. 'Ιξολ.

16. 'Ομόλυπε] Ægius 'Ομόλυπε & Σπαρίνη.

17. 'Ατρώμης] Ægius & Oxon. 'Ατρώμης.

19. Κάλης] Ante hanc vocem stellam fixit Ægius, & scripsit Κλααμήνη. Nolo ἐντροπαλῆν.V.Steph.'Ακάλη.

23. 'Ευρύπυλα] Oxon. & Æg. 'Ευρυπύλης 'Αρχίδου. Eustathius inter hos 'Ρόπυλον commemorat. Ut non male pro aliquo ex his Eurypulis hunc substituas.

27. Λυγκίδης] Oxon. Λυγκῆ.

28. 'Ολυμπίης] L.13. supra.

29. 'Ησυχίης] 'Ησυχίης μοχ'Ευρυπύλης Oxon. & Ægius. vox 'Ελδχίης suspecta est Ægio, mihi ignota.

31. 'Αντιμάχης] Oxon. & Æg. 'Αντιμαχ; μοχ, itidem Πύειπ.

34. Λύσιππε] Oxon. Λυσίππης & 'Εράσιππε, ut Ægius.

P.139.

P. 139. l. 3. *Λακίππης*] Ox. & Æg. & Hyginus
— *πῑ*.

5. *Θερίς θυγ.*] Videntur desiderari duæ in hoc catalogo. Pausanias scribit aliquos narrare unde-quinquaginta corruptas ab Hercule.

8. *Γλαυκονείπης*] L. *Γλαῦ*⊕, '*Ορείπης*' confirmatur hæc emendatio ex Diodoro, Sch. Pind. Sophoclis, & Lycophronis, item ex Hygino & Pausaniâ.

11. *Δήλων*] P. 98, hunc non numeravit. Sed Interpres Pindari ad 4 Pyth. ex *Ænéâ* Argivo *μεταλογῶν*.

13. '*Ἀγέλα*⊕] *Λάμων* dicitur Diodoro, Ovidio Læmus.

15. '*Ευρυπίης*] Regis Coi ; Pind. Schol. sed dissentit Polyænus.

16. '*Ἐπιχέης*] *Ægéas* quis sit quæro ; an '*Αυγέης* ?

20. '*Ἀρυόχης*] Alii Medam vocant. Schol. Sophocl.

22. '*Αυλόγους*] Tzetzes ; ex Iphinoe, Antæi uxore, genuit Palæmona. Præter hos alii Herculis filii recensentur Antiochus, Rhopalus, Antimachus, Clymenus, Aristodemus, Polydorus, Mecistophonus, Toxoclytus, Menebrontes, Chersibius, Lamon, & qui apud Hyginum ; qui tamen forte iidem sunt cum his. De numero eorum quos ex Megarâ habuit non constat. Pindarus octo esse scripsit ; v. Tetzem in Lycophr. & Sch. Pind. ad 4 θ. Pyth. Habuit quoque præter concubinas jam numeratas aliam, Myrto dictam, cujus meminit Plutarchus in Aristide. V. Herod. p. 4 & 227 ; Scal. in *Συναγ. 15* p. 358.

P. 140. l. 3. '*Ἐλέωωμῶς*] Statius in XII de hac eleganter ; ejus situm in medio foro describit. Barthius in eum, & Petitus in leg. Atticis omnia videntur convassæ huc spectantia.

17. *ΤΜΘ] Facit cum nostro Zenob. Cent. II. & Diodorus. Sed Eurip. Pind. Pausan. & Strabo hoc tribuunt Iolao.

34. *ΗΛΘΟΝ] In margine Oxon. ἀνεχώρησεν in Tricorinthon inquit Diodorus. Uterque locus erat in Tetrapoli.

P. 141. l. 2. Τληπόλεμος] Argis jam habitabat. L. 8. ὀλίγων lege. Nisi forte tollenda sit particula negans ἔκ. Nec enim legimus cum coloniam deduxisse. Vid. Pind. Ode 7. Olymp. Homerum α. β.

25. Κατή] L. κρήνη. Heraclidarum Κάδοδος prima ab aliis cautè distinguenda est. Hanc pro epoche temporis noster in suis Chronicis posuit, ut ex Diodoro discas. Multa Scalig. & Petav. de hâc disputarunt.

34. Κασοάκ] Phlegon Κλειδάκιον rectè vocat. Tzetzes in Lycoph. Κλειδάκτον. Eusebius Ἀρίδακτον. Sylbur. ad Pausan. & Simpson in Chronol. videri possint.

P. 142. l. 4. Πιδίνκ] Mallem πιδίνκας, ita & Commelinus restituit. Loquitur de Hyllo aliisque se prioribus.

10, 11. Καὶ Στέιυγον] Lege Στέιυγρον, ἢ ἑυρυγαστέρα Δεξιάν, καὶ ἢ ἰσθμὸν ἥκωσι δάλασσαν. Ambiguitas Oraculi erat in voce στεύγρ. Quæ & Isthmum significare posset, quemadmodum Aristomachus existimavit; Et fretum illud, quod Ætolos & Peloponnesios determinat; nam Pythia apud Euseb. Præpar. 5. explicat se, aitque ἢ καὶ ἢ γῆν λέγω στεύγρῳ, ἀλλὰ ἢ ἑυρυγαστέρα. Oraculum erat,

Νῆκλω Ῥοι φαίνεῖσι διότ' δὲ ὀδῶσι στεύγρον.

17. Ἀιτωλίας

17. Ἀιτωλίας] Antiquitūs Naupactus ad Locridem pertinebat. Philippus postea Ætoliæ adjudicabat. Cod. scripti, ἐπὶ αὐτοῖς τῷ Λοκρίδῃ ἐνθα γυνῶ. Pro τῷ φ. Faber l. κόλπω.
25. Ἀυπείωνος] Hujus meminit Schol. Pind. Pyth. 4. ejus filius Theras, qui Theram condidit. V. Scal. ad Euseb. Animad. p. 37.
- P. 143. l. 3. Φύλαγος] Series hæc est; Hercules (& Meda) Antiochus, Phylas, Hippotes, Aletes. Multa ad hæc disputat Reinesius Epist. 24.
13. Μένπν] Pal. τῷ μάντιος. Alii Carnum vocant. V. Euseb. Præp. 5.
16. Καὶ διὰ τῆς τοῦ δύο ἔτη] Hæc superflua sunt. Descendere in Peloponnesum sæpius tentarunt Heraclidæ; hinc nata inter Chronologos de tempore disputatio; alii ab Ilii excidio annum 30, alii 50, alii 60, alii 80 posuere, ut noster apud Diodorum, & Euseb.
23. Ἀνδραίμονος] Pausan. l. 5. Αἰμονος. Andræmon ejus erat avus. Hæmon, Thoas, Andræmon, qui ex Gorge OEnei fil. Thoantem genuit. Fuit ergo Oxylus Heraclidarum consanguineus.
24. Μογορδαλῶν] Pausan. ὁ δὲ ἔτερος δὲρδαρῶ τοῦ ἡμῶν τῷ ὀρδαλῶν. Mox l. ἐκ κόπῃς το.
- P. 144. l. 3. Δύμας] Apud Steph. Δυμᾶς scribitur. Et Αἰμμος. Horum meminit Pausanias.
26. Δολίχας δὲ τὴν κλ.] Lego, δὲ λίθου δ. V. Polyænum l. 1.
- P. 145. l. 14. Εὐρύπυλον] Hujus meminisse videtur Stephanus in Δρυόπν. Pausanias filios ei dat Κῶσον, Φάλεον, Ἀγρᾶιον, Κερύνην.
17. Διηρόνη] Stemma. Hercules, Ctesippus, Thrasyanor, Antimachus, Deiphontes.
20. Τιτῶνας] Suspecta mihi hæc vox. An Δυρᾶνας? erant ij populus Dorientis, & sub Temeno militabant. Faber conjicit τινὰς reponendum, quod mihi

mihi non videtur satisfacere huic loco.

28. φονδύεις] Quod populo magis quam Optimatibus studebat.

31. Ἀντωνίης] Al. αὐτῶν, ἧς ἡ. Fortè ἐκ τῶν. Vel αὐτῆς ἧς.

P. 146. l. 3. Ἀιγυπτιον] Haud dubiè Ἀιγυπτιον. Hyginus vocat Telephonem.

4. Παγιδ] Cypselo.

NOTÆ

N O T Æ

A D

TERTIUM LIBRUM

B I B L I O T H E C Æ

A P O L L O D O R I.

P Ag. 147. lin. 5, 6. Ἀγήμερος] Redi ad p. 71. unde hæc pendent.
12. Περιμύθους] Verte, *quos supra recensui-*
mus.

14. Τηλεφάσαν] Alii alias uxores ei dant, Damnônem & Argiopen Schol. Apollonii ad 3; Antiopen Sch. Eurip.

16. Φοίνικ] Belum & Agenora addit Schol. Eurip.

P. 148. l. 1. Πίπιδ] Suspectum habet hunc locum Faber, & alii. Πίπιδ Pal. unde κλέπιδ quis scriptum existimet. Sed nihil mutandum. Lucianus de hac re loquens ἐν ἡμέρῃσι τῶν Συρίων. Idem de Deâ Syriâ Sidoniorum Nomisma

misma scribit Europam habere tauro insidentem.
V. infra pag. 279. ἀποπαίων, *adnatans*.

L. 11. Καδ' Ὅμηρον] Mirum duos confudisse Sarpedonas.
Nam is de quo Homerus loquitur fuit Evandri filius; is autem Sarpedonem Europæ filium patrem habuit. Peccatum hoc peccat noster alibi.

20. Θάσις] Agenoris, inquit, Pausan. & Stephanus pro Κίλιξ, Oxon. l. Κίλις, scilicet Κίλις, ut juxta Pherecydem fuerit Cilicis filius. Quod non probo. Cæterum Thasum à Poetis Pinacum dici tradit. Sch. Eurip.

35. Ἐν Θράκη] In Theram appulisse scripsit Theophrastus, teste Pindari Scholiaste ad 4. Pyth.

P. 149. l. 3. Θάσις] De hac insulâ vide quæ Scal. ad Euseb. Chron. n. 589. & Conon, infra p. 278. & Marcianus Heracl.

P. 150. l. 8. Καρρία] Rectius Καρία. Sic Diod. Pausan. Strabo, & Mss. mox. Ægius agnoscit Κρητία.

9. Δολιχίωνα] Præter hunc tres alios ejusdem nominis enumerat Schol. Apollonij ad 3.

10. Ἐχάλω] Pal. Ἀχάλλω. Paus. Ἀχάλλω. Vid. infra p. 459.

P. 151. l. 1. Θαλασσοκρατίης] Diodorus & Strabo primo huic Minoi imperium in mare tribuunt. Fuit tamen aliter Minos Lycasti filius, hujus nepos Thalassocratia non minor. Hi duo non satis accuratè distinguuntur apud Scriptores.

4. Ὀργιδίς] V. supra p. 108.

P. 152. l. 4. Καρία] Scripti habent Καρία, perpetuo. V. p. 77. & 154. l. 4.

9. Ἀλθηνήης] Pro ἡδ. Oxon ἡδ.

23. Περσόνει] Oxon. περσίδα. rectè.

24. Κρηήνιαν] Pal. Κρηίνιαν. In Latin. dele *de* *se*.

26. Ἀπιβύειον] Pal. Ἀπιβείου, male. Est autem Ἀπιβύειον nomen, v. Stephanum in voce. Tzet. Chil.

P. 153. l. 25. Ὀρεαῖον] L. Ὀριαῖον. V. p. 77. Hoc quod non viderit qui ante nos percurrit Apollodorum, mirari non cesso. Infra, operæ aliud agentes pro νεῶς posuere ναῶς, pro ἥρωσι, ἥρωσι.

P. 154. l. 12. Τὸν μῦθον] Pal. omittit articulum, & pro μῦθον habet μῦθον, unde facies μῦθον. Vide Zenob. c. 4. Pr. 45 & 46 cum notis. Sed nihil muto. Fabulam paulò aliter narrat Hyginus, Palæphatus & Apostolius. Muscam an murem persecutus fuerit, non permagni refert.

17. Τειχόμαλον] Mallema τεῖχος, & paulò infra pro δίαν, Oxon. habet χεῖραν, ut μοχ.

P. 155. l. 9. Συμπάδου] Al. — Δη. Enarrator Lycophronis — δέλων ἀγγεῖλαι δέκοντα, ὅπως ἀναμειβῇ τῷ αὐτῷ. Timebat enim mortem à Minoe. Infra ἀνέστει, Oxon. V. Palæphatum.

27. Ἐπὶ τὸ σῶμα] Tzetzes, εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα. Quod autem sequitur, μέλει τῷδε μοι λελέχθω, satis ostendit non esse Epitomen, quod toties clamat Fa-ber.

P. 156. l. 4. Δέφους] Hoc Oraculum conservavit nobis Sch. Aristophanis in Ranas; Euripidis in Phœnissas. Tzetzes in Chil. tangit. Locum hunc verbatim transcripsit Sch. ιλ. β. unde quædam hic emendari possunt.

17. Ἐνθα] Lege, ἐνθα νῦν ἡ πόλις.

18. Ἀθηνᾶ] Oraculum iussit μελαμφύλλῳ φθονὶ ῥέζειν.

20. Τινὰ Tzetzes in Chil. duos misit, Deboleonta & Seriphum, f. πνὰς — ἀντομύες. Et sic Schol. Hom. β.

P.157.l.i. Σπερδῆς] De his & totâ hac historiâ. V. Sch. Apollonii ad 3. Eurip. ad Phoenissas; & quæ ad Palæph. edit. Cantabr. p.14. & Maufac. ad lib. de Flum.

13. Πέντε] Pherecydem adfert Sch. Apoll. l.3. aliis verbis hæc ipsa enarrantem. Timagoras his 5 addidit Creontem; Androtion inter Spartos numerabat Ægea. V. Sch. Lycophr.

17. Αἶδιον ἐταυρίδην] Aliter dicitur μέγας ἐταυρίδης, & οὐτοῖς annis constabat. Suidas in Κλέδμῳ. Et Clem. Alex. Strom. I.

21. Βασιλεῖ] F. — λείαν.

P.158.l.ii. Ἐξαπατηθεῖσα] Lucianus Σεμέλῃ ὑπελθῖσα ἢ Ἡρα. Vide quæ collegit Barthius ad 7. l. Thebaid.

11. Κατανδύουσις] Nutus Jovis est quasi juramentum, ἰλ. α.

Ὁ, πᾶν κεφαλῇ κατανδύσω, &c.

Ergo non potuit irritum facere, sive ἀνανεῦσαι.

22. Ἐξαμνητιάων] Lucianus ἐπ᾽ αὐλῶν.

26. Λοισυῖ] Vide quæ Scaliger ad p. III. Manilii.

P.159.l.7. Αἰετχον] V. p.37, supra.

21. Σισύρου] Erat enim frater Athamantis. V. Argumenta ad Pindari Isthmia.

P.160. l.23. Ἐπαύσαι] Ox. & Pal. ἔπαυσεν. In his Canibus Αἰτχονis plane videas ἀντιπαινον. Adeo discerpta sunt eorum nomina, ut sanari non possint sine ope meliorum codicum. Hyginus in his sequitur

E

Apol-

Apollodorum. Ex eo (& Ovidio) iactura hæc (si qua est) levare aliquantulum possit. L. *ἔξ ὧν ἐποι* — nempe, masculi, ut apud Hyginum, deinde fæminæ sequebantur *μέλα τ. ἀλ. τ.* in illo versu *Λυγκάδες*, &c. habebantur tres qui eum consumpserunt, uti meminit Hyginus, forte *Λυγκάδες, Ἰχνοβάτης πόδας αἰνέτης, ἰδὲ Μελάμπους*. Quod autem sequitur, *καὶ τὸ ὄνομασι*, sit alterius Poetæ de his canibus locus, Hesiodi aut Euphorionis. Post *ἑμμεμαῶτες* versus sequitur, qui omnino aut abesse debet, aut alio loco collocari. Videtur mihi præter morem suum facere Apollodorus, qui tot Versus hic citat in re minimè necessariâ, quod alias non facit, cum res ipsa ferè postulare. Existimo hos omnes in margine alicujus exemplaris scriptos, brevibusque lineis distractos, in possessionem non suam, ut fit, venisse, v.p. 178. l. 15. De Actæone potest videri Pausan. l. 9. Nonnus 5. Statius 3. Palæph. cap. 4.

P. 161. l. 25. *Ἀφικνοῖ*] Omiserunt operæ *καὶ κῆ*. Pro *κύβαλα* rectius *κύβελα*. Habet Lucianus & *κύβελον*. Interpres Homeri ad Z. *ιλ.* hæc paulo aliter ex Eumelo. Ubique in Latinis pro Dionysius, scribe Dionysus.

P. 164. l. 15. *Ἰλλυρίων*] Prope montes Ceraunios.

32. *Λάιον*] Series. Agenor, Cadmus, Polydorus, Labdacus, Laius, OEdipus, Polynices, Eteocles.

P. 165. l. 6. *Χρύσης*] Mss. *Θαλίθε*. Vid. Pausan. l. 9.

26. *Περὶ Ἐπιτών*.] Aliqui legunt *παρὰ*, quod non necesse est.

P. 167. l. 3. *Μίνυλον*] Tzetzes in Chil. vocat *Ἐυπίτιον*. Interpres Statii Epiniten. Qui hic dicitur *Ἀγάνωρ* est

est aliis Ἀρχήτας. Ἡδιδάαν Cod.Oxon. scribit Ἐδο-
 δάαν ut & Pal. mox pro Θέσαν iidem bene habent
 Νέσαν, ita enim hanc alii quoque appellant. Θείαν
 etiam, Θείαν vocant. Tzetzes Θείαν. Pro Astycratea
 alii ponunt Chlorida. Sch.Eurip. ad Phoen.inter has
 ponit Νηΐδα. Vide quæ Barth. consarcinavit ad 3
 Thebaid. Hyginum fab.XI. Parthenium c.34. Tzetz.
 Chil.4.Hist.141.

29. χλαῖνις] Homerus Odyss. λ. facit alterius Am-
 phionis filiam, nempe Iasidæ, ut prius osten-
 di.

32. Ἀμύκλα] Scripti Ἀμύκλας, quod rectum
 est.

P.168. l.9. κατὰ] Restitue μετὰ.

P.169. l.18. Πηνελώ] Pausan. p. 616. χιτὸν vo-
 cat.

P.170.l.11. Ἀστυγῆμα] Habetur apud Sch.Eurip.Sopho-
 clis, Æschyli, & Lycophronis.

21. Σωιδόντις] Rectius ἐκ Σωιδόντων & ἀρπύσιου, &
 πολλῶν pro πολλάνις, ut p.192.

P.171. l.3. Ἀνδρωπον] Schol.Æschyli ineditus rem ver-
 sibus complexus est.

Κλυθὶ χ' ἐκ ἐδάσσα, κατόπτερος μῦσα δαμόβαν,
 θωνῆς ἀμετέρης σὸν τέλει ἀμπακίης.

Ἀνδρωπον κατέλεξας ὅς ἦν ἱερα γαῖαν ἱερῆας,
 Πρῶτον ἱερὸν ποταμὸν νήπιον ἐκ λαγόνων.

* Γενεαλόθ' ὃ πέλων, βίτατον πόδα, βάκρον ἱερὸν δὲ
 Ἀυχῆνα φωνίζων, γῆρά μ' ἀμπακίηθ'.

19. Ἐυρυγίνταν] Pausan. & Schol. Eurip. Ἐυ-
 ρυγίνταν Περιφανέθ' dicunt; scripti Τεύδραν
 τθ'.

26. **Ἀεὶς*] Pelops ob raptum Chrysippum execrabatur Laïum; OEdipus filios suos, non minori diritate. Auctor Cyclicæ Thebaidos aliam causam attulit, uti & Æschylus in Septem ad Thebas. Vide Schol. Eurip. ad OEdip. Colon. v. 1439. Athen. l. i. c. 3. Zenob. Cent. 5. Pr. 43. De OEdipi sepulturâ v. Schol. Soph. ad OEd. Col. v. 90.
- P. 172. l. 15. **ὑγιαδιδεύς*] Vide Argumentum Septem ad Thebas.
18. **Ὀρμον*] Monile hoc manserat in hac familiâ ab Harmoniæ nuptiis. Vid. p. 157. Donum exi-
tiale.
21. **Ταλαῦ*] *Stemma*. Æolus, Creteus, Amythaon, Bias, Talaus, Adrastus.
25. **Γενομένης*] Locum hunc descripsit Zenob. in **Ἀσπέρτα Νέμε* C. 15. Inspiciendus est & Schol. Eurip. ad Phœniss. v. 412.
- P. 173. l. 10. **Ἀειδέας*] Quorum Catalogum dat Diod. Sic. & Statius 4.
12. **Ἀμφιάρατος*] *Familia*. Melampus, Antiphates, Oicles, Amphiarus.
19. **Ἰφίππ*] *Genus*. Megapenthes, Argæus, Anaxagoras, Alektor, Iphis.
29. **Ἀντίφ*] L. *ἀντίφ*.
- P. 174. l. 1. **Γενομένης*] - Pro *ἀντίφ* lego *ἰφίππ*; cum incidissent lites inter se & Adrastum, iuravit, reconciliatione factâ, Amphiarus, se arbitrio Eriphyles permitturum, si quando posthac oriretur inter eos aliqua contentio. Confirmatur hæc emendatio ex Sch. Pind. Nem. & Sophocl. Interpres hîc nemini satisfaciet.
12. **Ἀδελφόν τελευτήν*] Imo *ἄνδρα αὐτοῦ*. ut Commenlinus ante nos vidit, & admonuit.

19. *Συναδρόσιος*] Deest *εραῖον*. Aut aliquid tale, si vox *Συναδρόσιος* sana sit. Mihi aliter videtur, puto enim rectius *Συνδῆσιος* posse substitui; vel, *Συνδονήσιος*. Splendido enim convivio duces excepit Adrastus, ut constat ex Statio & Athen. l. XI. c. i. vel *Συνωμόσιος*, ut apud Pausaniam.
24. *Ἀεισομένη*] Habuit is in matrimonio Mythidicen sororem Adrastr. Ibid. *Ταλαῦ*. Hyginus Mnesimachi filium facit.
- P. 175. l. 5. *Ἰριον*] L. *Ἐπίοκλον* *Ἰριον*. Confirmat Pausan. p. 627. Mecisteus erat Adrastr. frater. Pausan.
10. *Ῥψύλη*] Deesse aliquid videtur, si omittas *ἥπε*, constabit melius sententia.
14. *Λυκίργη*] Pausan. p. III. Hyginus Lycum vocat. V. Argumenta in Nemea Pindari.
26. *Σημέιον* *πῶτο*] O. & P. *πῶ*. Amphiarus de exitu belli hinc conjectabat. Archemorus indicat malum initium; cur Anchemoron pro eo substituat Faber non video.
- P. 176. l. 21. *Ἐπὶ τῶν ἑσών*] Veterum historicorum loca de Thebis & Portis adducit Tzetzes ad Lycophr. edit. Cant. p. 180.
27. *Ἀγκάιδας*] Ox. & Pal. *Ὀχνηίδας*. Pausan. *Νηίδας*. Schol. Æschyli ineditus, de his ita, *Ὀρχα ἐν τῇ Ἀιγυπτῷ καὶ Τύρῳ καὶ τῇ Φοινίκῃ καλεῖται ἢ Ἀθηνᾶ*. V. Seld. D. Syr. c. 2. l. 4.
28. *Ῥψίτας*] Sic dictas, quoniam ibi colebatur Jupiter *Ῥψέας*, de quo Hesych. Cadmus ex Phoenicia *Dei excelsi* nomen Græciæ intulit.
30. *Ἠλέκτρας*] Alii malunt *Ἠλεκβίδας*; prior lectio ter quater apud Pausan. Statium, & Schol. Euripidem. In Latin. lineâ sequenti, deest Tydeus.

P.177.l.3. **Ἴους**] Catalogum Ducum habet ex Æschylo Euripides. Æsch. Scholiastes ineditus sic locum hunc illustrat. Argivorum Duces; Tydeus, Capaneus, Eteoclus, Hippomedon, Parthenopæus, Amphiaræus, Polynices. Thebarum Portæ; Proctides, Electræ, Neitides, Oncææ, Boreæ, Omoloides, Hebdomæ. Duces Thebanorum; Melanippus, Polyphontes; Megareus, Hyperbius, Actor, Læsthenes, Eteocles. Vides Septem Portas, sub Duce quamque suo, intra & extra.

7. **Εὐήρης**] Phlegon, **Εὐμάρις**.

21. **Ἐπὶ πάντα**] F. **ἐπιβάντα**, vel **ἐπιστάλα**.

28. **Διακιδάρι**] Faber **διακιδάρι** **ἄν** πᾶσαν. v.p.208.n.9.

P.178.l.15. **Δικαιονία**] Quos sequatur auctores Apollodorus non constat. Alii aiunt **μοισῶν ἑσῶν δίκαια**, & **ἄνδρα τέρπειδαν** & **ρίαν**, **τὴν δὲ γυναικα τὰς ἐννεία**. Sic Phlegon, & Hesiodus. Quare & hi, & versus sequentes Nostro adversantur. Ferè sum in eâ sententia ut credam non additos fuisse ab Apollodoro ipso, (uti nec nomina Canum Actæonis.) Occurrunt apud Tzetzem in Lycophr. & Schol. Odyss. Huc respexit Auctor Amorum apud Lucian. ἡ **δίκη** **τέρπεις** **ὅλη** **τῇ** **μοισῇ** **παλειονεῖ** & **ἄρρενα**. Barth. in 4 Statii locum hunc examinat.

30. **Νικήσας**] Malè, *eum*, in Lat. redde, superiores fore.

P.179.l.3. **Πρὸς ἥν**] L. **πρὸς ἥν** π. prima pugna erat apud Ifmenum.

8. **Ἀντίης**] **Ἀντή**.

20. **Λαίδης**] Apud Pausan. occurrit Laidas quidam Thebanus, apud Æsch. Sch. ined. Læsthenes. Æschylus Megarea opponit Eteoclo.

21. **Ἀμφίδικον**] Uno ore Diodorus, Eurip. Statius Asphodicum vocant, ut & Pausan. l.9.

25. Λοιπὸν ὅ] Oxon. Ἀσύνετος addit, sc. Ἀσύνετος. Μοχ pro ἡμιδμήτε, idem Oxon. ἡμιδμήτε.

P. 180. l. 6. Ἐκτινεν αὐτὸν] Aliter, ἔπεν αὐτὸν.

7. Διεκὼν ἢ ἐγκέφαλον] Veteres non edebant, imò non nominabant ἐγκέφαλον, inquit Apollodorus noster apud Athen. quod verum non est. Eustath. p. 757. Phlegon narrat Spectrum Comedisse totum infantem πᾶν ἢ κεφαλῆς. Lycophron vocat Tudea κεφαλῶν, Dosias in secunda arā, ἀνδροβρωῖτι. Sextus Emper. l. III. c. 24. tangit hunc locum. Plenius enarrat Schol. Pindari Nem. Od. X. ●

P. 180. l. 10. Ἐπὶ π] L. ἀπὶ π.

16. Βάτωνι] Pausanias ait fuisse Amphiarai cognatum ; vidit sepulchrum utriusque.

19. Ἀδάναιον] Ideòque ejus μαντεῖον passim in Græcia celebre. Hujus mentio apud Herod. 5. Nicol. Damascenum (in excerptis) Val. Max. l. 8. c. 16. Schol. Pind. N. O. X.

22. Ἀρίων] De eo videndus Strabo. Homerus ei divinum gentis tribuit. Antimachus scripsit eum ex Terrâ gentium. Fuit primo Onci equus, 2. Heræulis, 3. Adraasti, qui fracto curru, equo hoc vehens evasit.

P. 181. l. 10. Ἐλῆ] V. quæ supra. Cæterum Adraastus mortuus Megaris, sepultus est Sicyone. Herod. & Sch. Pind.

16. Ἰφιθ] Ut Ἀπθ ; Codd. tamen scripti Ἰφθ ; quæ lectio supra ex Pausan. restituebatur. Hyginus ait Evadnen fuisse Phylaci filiam.

32. Μητιά, ὅμως] Barthius mallet ὅδαμως.

P. 182. l. 2. Θεραίνδρι] Hujus posterius, Autefion, Tifame-nos, Theras qui Theram condidit.

3. Τὸν ἔρμον καὶ τὸ πέπλον] Supra ab ipso Polynice dicitur accepisse monile. Solvit dubium hoc Cod. Oxon. nam omittit voces has ἔρμον καὶ τὸ. vides ex interpolatione multa corrupta esse. Accepit prius ἔρμον, nunc πέπλον. Confer p. 157. 173.

10. Ἀλκμαίων] Sc. Ἀλκ. καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου. In his recensendis variat Pausanias.

21. Μάχον] Pugna hæc commissa est apud Glifan-tem.

P. 183. 1. 4. Τελουσίαν] Emenda Τελωνσίαν ex Stephano, vel Τέλωσσι. Τελωνσαῖον apud Diodorum, uterque ex scriptis habet Τραυσίαν. Τράφια, πόλις Βοιωτίας. Steph. Strabo 9, paulo abit à nostro. Septem ætates, à Cadmo usque, vixisse Tiresiam aiunt. Divinis cum honoribus Thebani post mortem affecerunt.

P. 184. 1. 6. Οἰκλία] Patrem Amphiarai, avum suum.

9. Ἀρσινίω] Ἀλφειίδα dicitur Pausaniæ.

18. Πόλιν θαλαμῶν.] Urbem condere, munire. Τὰ quod mox sequitur, otiosum est.

P. 185. 1. 15. Τεμῆνε καὶ] Hæc non nemo ex Pausaniâ huc transtulit. Infra alios duos nominat noster, qui monile Delphos portarint, quos fuisse eosdem agnoscit Pausanias cum his qui insidiati sunt Alcmaeon.

P. 186. 1. 7. Ἀγαπήνορα, οἱ] Deest καὶ.

20. Ἀνίδου] Phocensis quidam monile hoc Delphis furto abstulit. Ejus filius furore correptus, Paternas ædes incendit. Athen.

P. 187. 1. 5. Ἀγοράσπιν] Verte, mercatum esse in servam.

17. Ἐπὶ γὰρ ὧν] Connecte cum p. 68. non solet sic loqui Epitomator.

30. Μαίναλον] Catalogus iste conferri debet cum Pausaniâ, lib. 8. & Tzetze in Lycophr.

P. 188. l. 6. Ἐυμωνα] Al. Ἐυαίμωνα.

8. Μαίναλον] Prius. Ἰδίων & Λύκων
Tzetzes legit Ἰδίων & Λύκων, Pausanias Λύκων.

16. Νύκτιμον & Νέωπτερον] Hæc non sunt Apollodori verba, quoniam de Nyctimo jam egit, etiam omisit Cod. Oxon.

19. Ὅντι πάντας] Locum hunc descripsit ex Genealogiis Hecatæi Milesii, quem Græcè citat Natalis Comes, & Tzetzes non posito nomine. Est autem notandum Lycaonem hîc purgari eo scelere, quod ei omnes Poetæ imputant. H. Grotius in Epist. ad Gallos putabat Nicol. Damascenum in hâc historiâ conscribendâ dedisse aliquid Romanorum auribus, sed vides altius provenisse. Jovi Lycæo templum posuit Lycaon. Paus.

25. Ἐπὶ χρείων] Lycophron voluit esse Nyctimum; Arcada Germanicus in Aratum.

P. 189. l. 3. Ἐκτερεύουσι] Hecatæus paulò distinctius, alios ex filiis cum Lycaone in lupos vertit, alios fulmine confecit. Consentit & Pausan. Nicolaus Damascenus Apollodorum secutus est tum in numero filiorum Lycaonis assignando, tum in pœna. V. ex eo excerpta; quæ in sua quoq; transtulit Suidas in Λύκων.

10. Παραλαβόντος] Tzetzes hæc descripsit. Nyctimum hunc (quem ni fallor Pausanias ἀρεσβύτατον vocat) ex Artoniâ genuit Lycaon. Vid. Schol. Eurip. ad Orestem.

P. 190. l. 15. Λιανείρας] Schol. Eurip. ad Orest. Mss. legant Λιανείρας.

19. χρυσοπείας] Mss. χρυσοπεία. Tzetza Περσοπεία;
Ἐπιμαλιάδ. Pausaniæ. Qui autem hîc Ἐλάδ. Schol.
Eurip. dicitur Ἐλάπι. Tzetzes cum nostro facit &
Pausanias.

28. Ἀυγή] De hac prius, p. 131, 132. Atque una hæc
repetitio tam proluxa satis ostendit libellum hunc
non esse majoris operis Epitomen. De Auge magna
apud scriptores Eurip. Strabonem, Diod. & Pausan. dif-
crepantia est.

29. Λυκῆργος] His addunt Amphidamanta Apollon: &
Paus. v. infra.

P. 191. l. 10. Ἐρδῖς] Supra γυναικῶ ἐπιήσοι. Non sunt
ἀσούσα.

24. Κλεοφίλης] Scripti, — φύλης. Idæus qui statim se-
quitur, ab aliis rectiùs Jasos & Jason dicitur. Nam
mox, Ἰάσω ὃ, & Schol. Rhodii ad v. 233.
l. 1.

32. Ἀρρένων] In Latinis adde, *Mascula*.

P. 192. l. 16. Πελίη] Hos ludos funebres patri instituit
Acastus. V. p. 64. metninit hujus agonis Zenob. c. 6. pr.
44.

P. 193. l. 7. Μὴ θηροδολῆς] Canterus ἰ. σιωθῆρ. V. Palæpha-
tum.

12. Ἀταλάντιω] Duas Atalantas, Arcadicam, & Bœoti-
cam, antiqui confundunt. Callimachus Hymno in
Dianam ea omnia, quæ noster hætenus de Atalantâ
scripsit (exceptis iis, quæ de pomis aureis) Atalantæ
Jasii filiæ Arcadicæ tribuit. Atalanta quæ hîc Schoenei
filiâ dicitur, fuit Bœotica. Schoeneum inter Atha-
mantis filios ponit Apollodorus. Condidit, aut sal-
tem nomen dedit Schoeno Bœotiæ civitat. Sch. Hom.
Hanc Atalantam vicit projectis aureis malis Hippo-
menes. Hæc antiquior est alterâ. Tzet. Chil. XII. H.
453. V. p. 31. supra.

23. Ἀτλαῖος] Adi p. 5.

P. 194. l. 6. Λύκος] Aliqui Λεῦκον scribunt. Ex hâc Eurypylum etiam genuit, ut testatur Schol. Apollonii 4.

11. Ἐλδοθήρα] In Latinis dele filliam. Καμίσιον additam puto ex glossa ab imperito aliquo, qui hîc de Therâ sermonem fieri crediderat.

P. 195. l. 12. Λύραν] Certum est ex supervacuâ repetitione, ea quæ uncis circumscripta sunt, ex orâ in ordinem venisse.

31. Πεσδιακομίους] Divide περὶ Δία κομίσαι.

P. 196. l. 8. Ἀρπιδίον] Paulò aliter Schol. Nicand. Alex.

18. Μασίαν ἐπαλῶν] Divinatio ei contingeret. ἐπέλδης & δώαμις ἐπαλῶσι καὶ, & δῶς μοι ἐνύπνιον ἴλδην ὄνειρος, & ἐπαλῶσι κώπην apud Eustath. in Iliados Proœmio, hoc confirmant. Sed & hoc prius attigi.

23. Ἐκ Δίδης] Faber putat hinc constare libellum hunc esse Epitomen majoris. Sed τίς τίς, quod deest, ἀπὸ κοινῆ intelligitur.

29. Νηΐος] Supra p. 27. 75. hæ Nymphæ Hamadryades & Epimeliades dicuntur Arcadibus. Pausan. 8.

32. Ἀμύκλας] L. Ἀμύκλα vel — κλα.

P. 197. l. 10. Τωδάρειον] Eustath. ad ιλ. 6. hos γυναικας ab Οἰβάλῳ.

12. Ἀρήνης] Tzetzes, addit ἡ Ἀρήνης ἢ Ἀρόλα, ex variante Scripturâ.

16. Ἡνεγκαν] Scripti melius δῖνεγκαν.

19. Καὶ Φυλοδίκης ἢ Ἰράχης] Hæc verba desunt Oxon. Cod.

29. Κορωνίδης] Theodoretus de Græc. affec. cur. Sermone 8, hæc adfert.
33. Ἀπόλλων] Scripti supra Ἀπόλλω habuere. Pro τὸν re-
pone τῷ δὲ καὶ.
- P. 198. l. 2. Τὴν δὲ] Faber τὴν, mihi placet μέγα ὄντο δὲ &
ἐλομένη. Nam illud , subscriptum sæpe in , abiisse
deprehendimus. Pro Ἐλάτῃ ὑφ' scripti habent Καυρίας
ἐδολομένη, quod est otiosum glossēma.
7. Καταρᾶς, δὲ] L. δὲ. Hanc historiam ex Pherecy-
de & Hesiodo noster, Schol. Pindari, & Ovidius hau-
sere. Nam Pindarus fabulam de Corvo respuit. V. in-
fra p. 443.
21. Γοργόνης] Γοργόνος. Zenob. locum exscrip-
sit.
30. Καπανία] Locum hunc ad se transfulere Sch. Pind.
Pyth. O. III. & Eurip. in Alcest. non sine aliquâ varie-
tate. Stesichorus de Capaneo & Lycurgo testis adfer-
tur, ergo post αὐτὸς dele δ. Mox scribe Ἐυρύκλῳ καὶ Ἰπ-
πολ. de iis enim Auctor Naupacticorum. De Glaucō
Μνησαγόρας, sic enim legit Pal. Schol. Eurip. Ameliago-
ram vocat. Vossius Melesagoram. Natalis Comes
ex Mnesagorâ quædam de Chirone adfert. V. Sextum
Emp. l. i. c. 12.
- P. 200. l. 3. Ἐμάρχορος] Ἐνάρχορος vel Ἐναραφός.
Pro τίς γάρ Faber Σίβηρος reponit. Apud Pausan. in
Lacon. Hippocoontidæ memorantur Alcimus, Ena-
ræphorus, Dorceus, Sebrus.
- P. 207. l. 5. Κάστω] Adde καὶ Κλυταίμης.
- P. 201. l. 7. Νομίοις] Hesiodus in eâ sententiâ. V. German.
in Phæn.
- P. 202. l. 26. Κριδίνος] L. περικρινός.
- P. 203. l. 5. Νυμφί] Ἵππὸ pro ὑπὸ, c. Pal. infra in nu-
mero capitum error est; nam X bis poni-
tur.

16. Δέλης] Servâ. Paus. Nota autem Homerum scribere Helenam neminem præter Hermionen genuisse, ideo Lycophron eam *Θυλῦπαιδα* vocat. Sophocles in *Electra* ex eâ *Θυλῦς παῖδας* dat, Heliodum secutus; Eustath. ad Γ. ιλ. Nicostratum, *Αἰθιάλαν* (Tzetzes *Ἐριθιάλαν* vocat) Diathum & Maraphium tribuit. Tzetzes his addit Menelaum.
19. *Τηειδέης*] Oxon. *Τηρηίδης*.
- P.204.l.9. *Ἀνώγων*] Tzetzes legit ἢ *Ἀναξίς* καὶ *Ἀνλοῖς*. V.Pausan.
11. *Βυλαίαν*] Pal. *βῦν λοίαν*, f. *βοῶν λ.* & proximis lineis *Δελέων*. Pugnam hanc ob virgines factam scribunt Lycophron & Sch.Pind.
20. *Πρῶτην Ἰδμε*] Al. *φῶτ*.
29. *Λυγκάδης*] *Ἀμφόπρωι ἐλθὼν ὑπὸ τῇ δρυὶ, μένον δ' Ἀνγκῶς ἢ Κάτωρα εἶδε* inquit Didymus apud Sch.Pind. qui quidem Sch. Apollodori verba citat, ex hoc ipso loco.
- P.205.l.3. *Πίσρα*] Tzetzes in Chil.11. H.48. fusè hanc rem narrat. Habet Lycophronis Schol. qui ait fuisse *εἰλην λιθίην* raptam è sepulchro Apharci.
17. *Ἠλέκτρας*] Hæc penè verbatim habes p. 260. sub hoc Dardano accidit diluvium tertium (Vide p. 22. 189.) propter quod aiunt Dardanum decessisse.
29. *Νεμείοις Τεῦκρος*] Scholiast. ιλ. Θ. Vide p. 284.
- P.206.l.1. *Βάτσαν*] De hac plenè Eustath. ιλ. p.351. ed. Rom.
7. *Γενομένην αὐτῶν*] L. *αὐτῶν*. Infra *ποτ' παρελαβὼν* abest *τὴν βασιλίαν*. Post *καμειβίην* pro *τῇ* scribe *τῇν*.

P.207. l.1. Καλαῖδον] Hæc exscripsit Tzetz. in Lycophlege mox πάλω.

12. Φρυγίας Ἀπης] Sic dicebatur ab Oraculo cujus Tzetzes meminit. Sed & Ἀπης à Trojanis, ut Stephanus in Ἰλιον docet, & sane Tzetzes legit hic Ἀπης.

21. Συμβεβηκός] Pedibus cohærentibus. Vid. Hefychium in Δαίδαλῳ. L. ult. pro illatum l. illatum.

P.208. l.7. πῶλον] Pherecydes scripsit Παλλάδιον esse πῶλον ποιεῖν μορφώματα, καὶ πῶν τὸ εἶδος ἔσαν ἡ πρὸς γῆν παλάμους, καὶ τὸ Παλλάδιον δ' Ἀδελφῶν ποιεῖν ἦν, vide Tzetzem; ut Palladium non solius Palladis fuerit imago. V.p.274.

9. Πειθίμω] Et lin. 1. πειθίμω, sed Oxon. utrobique — δύναι. Pro κλισιδεύουσιν, magis placet κλισιδεύουσι, aut delenda est vocula κλιδ.

10. Ἦν ἔδιδον] Non caret dubio hæc lectio, Tzetzes enim in Lycophronem hæc ubi adducit, legit δ' ἀγνοῖν αἰγίδα.

13. Καὶ δ' ἐφθόρην] Interpres errat. Loquitur Apollodorus de stupro Electræ à Jove illato, v.p.205. dele igitur per anni pest. contag. Verto, ad hunc (Jovem) accessisse Electram, illum autem simul cum Ate demisisse Palladium, &c. lego enim Δία βίψαι μὲν Ἀπης confirmat hanc correctionem Eustath. in p. 157. De Palladio v. Clem. Alex. Suidam in Διοπτῆς & Παλλάδιον. Cononem p.275. Dionys. Halic. l.1. Antiq. Eust. ad el.p.627.

22. Ἀδράς] Fuit is Meropis filius, princeps regionis quæ cum aliis novem Trojanis parebat. De eo Strabo agit libro 13. ex Homeri el. β.

23. Στυμῶ] Pal. Στυμῶ, Tzetzes Στυμῶ habet.
27. Ἀδύππυ] De eo p.204. Cæterum Porphyrius in Paralipomenis Homericis ait Alcmana Priamo matrem dedisse Ἀδύππυ; Hellanicum, Τρυμῶ; Stamis in Lesbiacis adfert Thoasan Teucris filiam. V. infra p. 324.
29. Ἀάμπωνα] Homero Ἀάμπω.
P.209.l.1. Καλύβης] Schol. Apoll. Καλύβης. De Bucolione v. il. Z.22.
31. Ἡρόνιω καὶ Κίλλαν] Tzet. in Lycoph. Videtur legisse, bis, Ἀἰδουμαν, idem Tzetzes alibi alterius Κίλλας meminit. V. p.211.n. 30. cæterum Αἰδουμαν hanc Eustath. il. α. vocat Ἀνδουμαν; Polyænus editus, 7, Ἀνδρίαν, Mss. Ἐνδρίαν.
- P.209.l.10. Μικρὸν πρόδεν] Pal. & Oxon. μικρῶ. V.p. 127.
17. Ἀσερόπιω] Legit Pal. Σπερόπιω, Tzetzes vocat Μερόπην. Ovid. in fine XI Metam. Hesperien vel Eperien.
25. Κισίως] Euripides hoc scripsit, quem secuti sunt Virgilius & Ennius; Homerus filiam Dymantis facit; Theanûs verò patrem Cisseum. V. Servium. Habebat Dymas prope Sangarium, ideo Hecube credita est Sangarii filia.
28. Ἐκλωρ] Stesichorus, Ibycus, Alexander Ætolus, Euphorion Lycophron Hectorem Apollinis filium prodidere. V. Schol. Homeri il. γ. & Lycophronis.
- P.210. l. 7. Γενέσθαι] Tzetzes in Lycophron. p. 47. ed. Cant. hunc locum illustrat, aliterque ac Faber intellexit.
13. Ἀγέλαω] Pal. legit Ἡγέλαω.

21. Πάειν] 'Απὸ τοῦ πείναι τὴν μύτην. Schol. Hom.

P.211. l.2. Μαστικὴν] In templo Apollinis Thymbraei Helenus & Cassandra somnum captabant ; accedentes duo serpentes dormientium aures purgabant, καὶ ἀμφότεροι ἔπος τὸ μαστικῆς μετέλαβον. Schol. Hom. H. 11. Post μαστικῆς αὐτῇ ante ποίδην deest τὸ.

9. Ἄνθρωπον] Iliados ultimo Ἀνθρώπον legis & Ἀγαυόν, qui hic omittitur.

14. Παῖδες] Quinquaginta filios habuit ; septemdecem ex legitima uxore. Homerus ait illum ἐντεταμένον εἰς μῆας νηδύος suscepisse. In his numerandis vide Hyginum fab. XC. infra lege Ἀγύροσ, Ὑπόρχος, Ἐχέμων vel Ἐχέμων. 11. 8.

30. Θυγατέρες] Has & Laomedontis filias p. 208. confundit Tzetzes in Lycophron. Tettius & Rutgerlius v. Lect. l. 6. de hac re aliter, sed minus recte.

P.212. l.7. Μὴ πλεῖν] Hic elapsa est (δὴ) vocula. Rhee sacra est quercus inquit Ger. Vossius in Libris de Idolol. citat autem hujus rei testem Apollodorum nostrum ex hoc tertio libro. Natalis eandem observationem adfert ex tertio Apollodori de Diis ; quem librum nunquam vidit.

16. Οἰωνόν] Repudii memor ; ideo μνησίσκησθαι, & Lycophroni βαρύζησθαι dicitur. V. p. 349. peperat Parridi Corythum, v. infra p. 398. Quæ mox unci circumscripta veniunt, non habentur in Mss.

30. Πηρῆς] Hinc opinor emendandus Pausanias qui l. 2. sic scribit Ἀσπιδος Κεγλήσους καὶ ποσειδῶνος. Pro Μετόπιω ex Diodoro repone Μεθώνην.

- P. 213. 1. 1. **Λέδων** θ̅ ϛ̅ τ̅] Lege **Πελαγῶ** **Πελαγῶν** (ἄν̅η.) **Πελαγῶν**. Pelagontem Diodorus Pelasgum vocat.
3. **Εἰσοι**] Harum aliquot commemorat Pausanias. Sed Diodorus disertè 12 tantum ponit.
5. **Ἀργιναν**] Quæ sunt circeilis circumscripta in Oxon. non leguntur.
9. **Σισύφης**] Consentit Pausanias, 2.
22. **Μύρμυρας**] Tzetzes ad Lycophron. hæc & alia.
26. **Χείρων** θ̅] Atqui Chironis non fuit, sed Schironis, testis Pausanias, & Plutarchus in Theseo; quid quod utroque Mss. sic legit.
29. **Ἀκλαίη**] Stella præfixa facit ut dubitem de lectione. Ex Pherecyde Interpres Lycophronis notat Pelea familiarem factum Euryto Actoris filio, v. p. 215. meminit idem Cychrei, qui synchronos his fuerit. Puto igitur reponendum **Ἀκλος** θ̅, aut **Ἀκλων** θ̅ ex p. 25. pro **Ἀκλαίη**. Pro **Κρηδεῖας** legi oportere **Κυχεῖας** θ̅, cui lectioni favent Mss. qui legunt hîc **Κυδρεῖας**. Variè autem scribitur vox Cychreus; legitur apud Diodorum, (ubi de Telamone agit) **Κεγχρεῖας** **δυγάτης** **Γλαύκη**; apud Tzetzem utroque modo pingitur.
32. **Ψαμάδη**] **Ἐς πύλην** quid sit, non constat. **Ἐς φύκην** Cod. Oxon. legit. Mox corrige. **Διὰ τὸ μὴ βεβλ. ὤμαδον**. Præter jam dictos Æaci filios Theocriti Schol. Crotona & Alcimum commemorat.
- P. 214. 1. 5. **Ἀφρῆας**] Pausan. in fine Atticorum & alibi rem narrat.

22. Τὰς κληῖς τῷ ᾄδῃ] Vir doctus ut probet hunc librum esse alterius auctoris & non Apollodori, hoc loco contendit istam locutionem desumptam esse ex Sacra paginâ. Enim verò legimus apud Pausaniam l. 5. ἐχθρὸν Πλάτων κληῖν καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ ὅτι καλέμενον Ἀδην κακλήδῃ — Axiochus Platonis, τὰ δ' ἐπὶ πόπυλα ὅτι Πλάτων ὁ δὲ σπουδαῖος κλειῖται καὶ κληῖν ἀχρὺς ὦλαι. Novit Homerus & Pythagoras πύλαι ἀτρεῖοι. In Apollodoro hic & alibi Ἀδης non debet verti *Pluto*, sed *Orcus* vel *Dis pater*.
- P. 215. l. 11. Πειθοῖαν] Alii, Ἑειθοῖαν. Hanc Tzetzes ait fuisse Porthaonis filiam. Pro Ἀλγέδῃ Oxon. & P. legunt Ἀλγέδῃ. Alcathoum Pelopis filium agnoscit Pausanias.
20. καὶ ἐγγιστάμην] Latinus non satis cauté. Verte. *Hic etiam in bello contra Trojam*, &c. Telamon, non Ajax, intelligitur, p. 127.
27. Περὶς Ἑυρύτιονα] Tzetzes hæc ad verbum citat ex Pherecyde; pro Eurytione tantum legit Ἑυρύτιον, ita & Mss. & Schol. Aristophanis hæc ex nostro adducens. Vide Tzetzem ad Lycoph. p. 37. & Apollonium, cui Eurytion est Actoris nepos, Iri filius. Eurytum & Eurytiona unum eundemque intellige, p. 31. ex Apollonio loquitur; hîc ex Pherecyde Apollodorus. Confer. p. 472.
- P. 216. l. 2. Πολυδῶρη] Iliados Π v. 175.
10. Ἐκ φθίας] Quatuor partes Thessaliæ Apollodorus esse scripsit ad Homericum Catalogum, Pelasgiotin, Thessaliotin, Pthiotin, Jolcitin. Schol. Apollonii.
14. Ἐπὶ Παλίῳ] De quo agone supra p. 192. V. & Pausaniam libro V. Cætera habet Damascenus in Excerptis,

17. Ἀρτυμένη] Schol. Aristoph. ad Nubes exscripsit. Apollonii interpres ad 1 variat. Cretheida, aut Hippolyten juxta alios, vocat.
20. Σαΐς] Locum hunc ex Schol. Aristophanis restituiam — χείρων, δε, εἰ μὴ χείρων ἀντὶ ἐκζηήσεως δίδω-
σιν ἀντὶ.
23. Γαμή] Quæ sequuntur usque ad πενοῖ, excepta voce Πηλίδος, desunt omnia Oxon. & Palatino codici. Pro quibus hæc habent, Γαμή εἰ Πηλίδος Πολυδάμαν τὴν Πειρήνους εἰς ἡς ἀντὶ γίνεσθαι Μενέδατος ἐπὶ κελῶ εἰ Σπριχίον τῷ Πηλίδι. Sed nihil mutandum. Confer Hom. *Il.* Π. v. 177.
- P. 218. l. 2. Θείμδ] Lego Θείμδ. Pind. Isthm. Ode 8. Tzetzes ita legit, & res ipsa postulat. Libanius in Diegematis, ait Noctem prohibuisse. Mox pro ἀπο-
χόρτα, pono ἀπὶ χορτο.
8. Προμηθεΐα] Æschylus inter cætera Promethei me-
rita erga Jovem hoc commemorat. Post eum Q. Calaber l. V. Lucian. Schol. Hom. *Il.* α. vide p. 519.
26. Γαμή] Re verâ Philomelam Actoris filiam. Cupiens autem Chiron celebrem reddere Pelæa, sermones sparsit eum Thetidem ducturum, deosque nuptiis interfuturos. V. Schol. Aristoph. ad Nubes. Et Apollonii ad IV. De his nuptiis agit Pind. 3 & 8 Isth. Agamemstor Epithalamium scripsit, scripsit & Catullus, & primus omnium Hesiodus.
33. Ἡφαιστος] Apollodorus hoc non scripsit; desunt Oxon. omnia usque ad ἀδάνδισι. Vides hūc non venisse, sed irruisse contra ordinem verborum. Quid quòd Machæram hanc sive à Mercurio sive à Vulcano, ante has nuptias habuit Peleus, ut ex prioribus constat, item ex Schol. Apollonii, & Aristoph. & ex Zenobio. V. plura p. 332.

P. 219. l. 11. 'Α[*καίερα*] Oxon. *καίεν-
τα*.

16. Νηπιάδης ἔχρησεν] Sophocles ideo decessisse ait, quoniam Pelusei convitiatus erat. Schol. Apollonii ubi supra.

31. Δι' αὐτῆς] Melius, δι' αὐτῆς.

P. 220. l. 9. Παρίδιον] Hic deesse videtur huiusmodi quid eis ἢ Λυκομήδης παρδινῶτα ἐν τῇ Σκύρῳ * καὶ αἱ η. Homerus hæc de Achille nusquam prodidit: in A. 11. testatur Patroclum & Achillem libentissime ad bellum accessisse. V. alia p. 307. 315. & Tzet. p. 54. in Lycophr.

13. Πύρριον] Sic dictus à Lycomedes, Neoptolemus à Phœnice. Pausan.

21. Φοῖνιξ] Series generis. Æolus, Cercaphus, Ormenus, Amyntor, Phoenix & Euæmon cuius fil. Eurypylos.

24. Καταφθασμένης] L. φθορᾶν, ut p. 231. infra. Clytiam hanc aliqui vocant Phtiam; cui lectioni suffragantur Codd. Mss. & Tzetzes. Matrem quoque aliqui Hippodamiam, alii Cleobulen dixere. Veteres Grammatici Aristodemus & Sosiphanes apud Eustathium conantur purgare Heroem Phœnicem hoc crimine; imo Euripides ἐν Φοίνικι, inquit Eustathius, ἀπῆλυσεν ἢ ἤρσα σφαίρης. Et noster fictum innuit crimen. Sed apud Homerum habes fatentem reum. Adhuc, dubitatur an re ipsâ oculos ei pater excluserit, an diris & imprecationibus eum prole privaverit. Quod autem συμβολικῶς oporteat intelligere hanc excæcationem Tzetzes contendit. Ovidius priori sententiæ favet, is enim In Ibin sic scribit

Id quod Amyntorides, videas.

31. Πάτροκλος

31. Πάροκλος] Consanguineus Achilli. Jupiter, Myrmidon, Actor (ex Æginâ Æacum & Menœtium genuit,) Menœtius Patrocli, Æacus Pelei pater fuit.

P. 221. l. 4. Πολυμήλει] Lego Πολυμήλης τῆς Π.

7. Κλυτώνυμον] Schol. Hom. Il. M. Κλητώνυμον, Palat. Κλυτώνυμον, Oxon. Κλητώνυμον scribit; hunc alii Æanem dixere. Nulla hîc est lacuna uti Fabro videtur, nam μέλει ἢ Τροικῶν nec ultra, has hîstorias deduxit Apollodorus, teste Photio.

13. Κάροϛ] Certum est non fuisse ἀνέχθονα, sed Ægyptium. Dat hoc Apollodorus suis Athenientibus, qui hoc nomine plurimùm sibi blandiebantur. Barbaros tenuisse primo Græciam non negat Strabo l. 7. Cecrops ἀφροῖς dicebatur, quod Ægyptios mores cum Græcis miscuerat. Primus Minervam (ex Ægypto) Græciæ colendam proposuit; primus Deum Ζῆνα appellavit, (hoc sic interpretor, Deum viventem colui voluit, latet ea vis in voce quâ Hebræi deum indignant) Aram primus apud Athenienses extruxit. Euseb. Suidas. Sch. Aristoph. Pausanias tradit paulo diversa, sed verisimilia de Cecrope. Primus Jovem cognomine *supremum* vocavit; (v. quæ de Cadmo prius, quem multo Ægyptium credidit.) nihil ἑμψυχον ei immolandum duxit, &c. Plura Tzetzes ad Lycoph. p. 23. & Scal. ad Eusebium, p. 27. Nota porro hinc incipere *Arundelianum marmor*, inter quod & nostrum Apollodorum magnum exillere consensum facillè videas; fuit illius Chronologiæ auctor Atheniensis, atque adeo Apollodori civis, ut minus mirum sit eadem de rebus patriis reperiri apud utrumque, ne dicam eadem verba, ut hâc ipsa in re. P. 10. Ἀκλιν Palat. Mss. legit Ἀκλιν, Marmor Ἀκλιν, Pausan. Ἀκταίων.

P.222.1.2. 'Ελαίαν, ἢ νύϛ] Apollodori ætate, & Varronis paulo post, ut ex eo Plinius (ex Apollodoro Varro,) Athenis quoque durare traditur olea in certamine edita à Minerva. Hæc Pausaniæ secunda dicitur, quæ repullulavit ex primâ à Persis incensâ. Ab hac Pandroso aliæ mulieres nominari voluere, ut illa, cui Pappus Σωαρωγῆς librum inscripsit.

10. Κρανίδν] Cod. Oxon. hic ab aliis abit, legit enim Δάπον, ἢ δὲ Ἐρεσίχθονα.

23. 'Ακταίη κέλεω Ἀγρᾶυλον] Porphy. 2. L. de Abst. vocat Nympham Agraulida. Hujus filia Agraulos; Pausaniæ. l. 4. Aglauros. Cod. Pal. Ἀγραύλη, & Stephano populus Atticus Ἀγρᾶυλή. Actæus iste primus Atticæ imperitavit, ut volunt aliqui. Ogygem non agnoscunt Philochorus, Apollodorus, Marmor Arund., aut alii Athenienses Chronologi. V. Syncellum.

30. Θυγατέρες] Vide Stephanum in Ἀγρᾶυλή.

P.223. l.4. Ποσειδῶν] Scaliger ad Euseb. Chron. p.31. sic emendat hunc locum Ποσειδῶν Θ ὁ ἐνάγων] Θ, ἐν Α. π. κρίνει, διὰ ζόντων ἢ δώδεκα θεῶν, Ἀρεῖς, καὶ Ἄπολλος. Sed Græci sic loquuntur, κρίνει Ἀρεὶς disceptat cum Marte; sic & C. Pal. quare nihil hîc mutandum in verbis puto. Servius ad illud Virgilii -- *Oleaque Minerva inventrix*, causam hujus litis paulo diversam adfert, idem tamen & Pausanias, & Marmor, collocant hæc sub Cecrope; ut errent, qui Orestem dicant primum in Arcopago judicium subiisse. Id autem scripsit Eusebius ex aliquo antiquorum, & Scholiastes Euripidis ad v.1651. Orestis; item Æschyli ad Eumenidas. Lucianus autem in libro de Saltatione expressè hanc vocat πρώτῳ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίζειν. Dicebatur locus primò πάγῳ, Saxum; post hoc judicium Martis, Ἀρεὶ. Cephalus ob Procrin, Dædalus ob Talum, Cly-

Clytæmnestra ob Agamemnona, ante Orestem, ob Clytæmnestram & Ægilthum interfectum, causam in Areo pago dixêre.

11. Τιθωνόν] Non hunc, sed Phacthontem Auroræ filium facit Pausanias. Alius fuit Tithonus Priami frater ἀμοιμήτης, quanquam ad λ. Iliad. v. 1. Grammatici non distinguunt. V. p. 209.

14. Σάνδακον] O. & P. Σάνδακον. Κελλένδριν, P. θαινάκω, Ox. Hesychius, in Κινύρας, vocat Φαρνακίην. Stephanus in Ἀμαθῦς, Ἀμαθῦσίω. Fateor me in his nihil liquidi tenere. Pro Sandoco vel Sandaco Satrachum; pro Megessaro Megarsum invenio in Cypro; in Chronologis Μεγάλαρον.

20. Κινύρας] Hinc est quod Cyprii apud Herodotum profitentur se oriundos ab Atheniensibus. V. etiam Pausan. p. 5. præter hos filios Stephanus πεί π. dat ei Κερία & Μαρία.

21. Πάριον] Paphi filium facit Hyginus. Cinyras Paphi rex cum omni suâ profapia nutriebatur in Veneris templo. Arnob. 6. Hinc intelliges Hesychium in Κινυρίδαι.

26. Πυγμαλίωνον] De eo Porphyrius l. 4. de Abstinentiâ ab Anim.

27. Ουγαλίνας] Cyprus Stephanus; Smyrnam Hyginus ei filiam assignat.

P. 224. l. 1. Ἀδωνις] Stephanus in Ἀμαθῦς, in Amathunte colitur Adonis Osiris ὃν Ἀιγυπτίον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδοποιῦν. Alius ab hoc erat Adonis Byblius, si rectè distinguit Tzetzes; aliqui duos quoque Cinyras faciunt Byblium & Cyprium.

6. Θέανον] Lege Θείανον. V. p. 466. Quin imo sic legitur in 3 Halieut. Oppiani, & in Græcis Scholiis & in Tzetze. Multi hanc Myrrham Cinyræ filiam esse volunt, in eâ fuit sententiâ Theodorus apud Plutarchum

chum in Paral. minoribus, & Stobæum Sermone LXII. item Hyginum. V. Tzetzem ad Lycoph. p. 133. Nicephori Basilacæ Diegemata.

15. 'Η ὃ πρὸς κτλ.] Mallem πρὸς κτλ. mox O. & P. ἀφ' ἧς.

27. 'Απιδίδε] Arnobius l. IV. hoc notat. V. Hymnum Orphei in Adonidem.

P. 225. l. 5. 'Ῥὰ σὺς] Fingunt Martem 'Ανίστασθαι Veneris sub specie apri Adonidem interemisse. Tzetzes.

6. Κέκροτο] Sepultus est in Acropoli Athenis. Clem. Alex.

7. Κεραὰς] Pro asterisco pone βασιλίδι vel ἑβασίλιδου. Hujus res attigere Justinus, Suidas & Tzetzes. V. Scallig. ad Euseb. p. 30. His temporibus ut Varro scribit, regnante Athenis Cranao successore Cecropis, Diluvium fuit, quod appellatum est Deucalionis. Augustinus l. 8. c. 10. de Civit. Eusebius sub Cecrope id evenisse scripsit. Varro hæc ex Apollodoro videtur hausisse, ut alia quædam, de quibus prius.

20. 'Ανίσχοντο] Intellige Cranaum inquit Faber. Malé. Habuit Amphictyon Cranai filiam in matrimonio, non est ergo credibile illum fuisse Cranai filium. Lego igitur ἀνίσχοντα cum Oxon. Cod. Quod autem juxta alios, esset Deucalionis filius, testatur Pausanias. Itonum reliquit filium, à quo Iton civitas, & Minerva Itonis dicta fuit. Schol. Apoll. Arg. i. Stephan. Βοιωτία.

23. 'Ηραϊς] Lege 'Ηραϊς καὶ Κεραὰς θυγατρὶς 'Αθηνᾶς Tzetzes in Chil. 'Εεχδόνη ——— 'Ηραϊς παῖς καὶ 'Αθηνᾶς τὴν Κραναὺν παῖσιν, in margine scribitur 'Ατρίδης. Idem alibi in Chil. hanc ipsam historiam per texe s sine ullâ varietate 'Αθηνᾶς habet. Athena non nunc-

numeratur inter filias Cranai. Puto igitur Apollodorum scripſiſſe Ἡραΐτη καὶ τὴν Κραναῖ θυγατρὶς Ἀτ-
 δίδου, ut loqui intelligatur non ex ſuâ ſed aliorum
 ſententiâ, nam ipſe ſupra quidem Atthidem deceſſiſſe
 ſcribit virginem.

26. Ἀπολλῶν] Apollolius Cent. XV. Suidas.

P. 226. l. 4. Ἐγγὺς αὐτῆς] Scribe αὐτῆς ἐγγύς το, πολλῶ, &c.
 Verte, quantum potuit (erat enim claudus) coire
 conabatur. Locum hunc adducit Sch. Hom. ιλ. β. iſtis
 verbis. Perſtrinxit Tzetzes in Lycophr. p. 24. Idem eſt,
 qui Homero Erechtheus vocatur. V. Etymol. M. in
 Ἐρεχθίδις.

27. Ἀπ' αὐτῆς] L. αὐτῆς αὐτῆς.

P. 227. l. 5. Παραθυραίαν] Suidas & Meur-
 ſius.

6. Πασθείαν] O. & P. Πραξιδέαν. Tzetzes Πραξιδέαν &
 Πραξιδέαν vocat. Mox poſt ἔξ ἧς Oxon. addit αὐτῆς.
 Mallem αὐτῆς. Ex hac ei natam quoque Orithyan ſcri-
 bit Euſebius.

12. Ἐν τῷ α, τῆς] Lego ἐν τῆς αὐτῆς πατρὶς. Se-
 peliebatur in eo ipſo ſano in quo olim nutrie-
 batur. Conſule Euſeb. Præp. Evang. l. 2.
 c. 8.

27. Ἐκλείωνες] Pal. ἐκλείωνες, ſed rectiùs Oxon.
 ἐκλεισμένους; & mox fortè ῥήκοντες pro ρήκωντες, ut Fa-
 ber.

P. 228. l. 4. Πανόμων] Hic omiferunt operæ § & nume-
 rum VIII.

19. Ἐφθρε καὶ] Hic quædam exciderunt in Latino, nimia
 properantiâ operarum. Servius ad Eclogam 6. & Zo-
 nob. Cent. III. hæc narrant.

25. Καὶ διὰ τέπων] Deſſe poſſit καὶ. Mox πατρίδου
 quàm πατρίδου magis placet.

P. 229.

- P. 229. l. 1. Περὶ Ἰάληται] Pal. ἐπεὶ Ἰάληται. Servius notat etiam Iryn conversum in Phassam. Lege mox ἀπορνεῖ].
7. Ἀποθανόντι] Ob domûs suæ calamitates mœrore confectus vitâ cessit. Thucyd. Pausanias. Euseb.
13. Βέπαι] Eteobutadarum genus ab hoc ortum est, ex quo genere Sacerdotes Athenis elegebantur. Harpocr. in voce, & in Σείρον. Suidas, Hesych. in Βετιάδαι Porphy. in π. ἀποχ.
16. Ἐχίπαυδες] Præter hos alii addunt Orneum, Alconem, Thespium.
18. Θυγατέρες] De numero non constat; aliqui Sex fuisse volunt. Variant scriptores de immolatione, & ordine morientium. V. Suidam in Παρθένους. Porphyrium περὶ ἀποχῆς, 2.
24. Διϊόνως] Recte, utcunque Pal. & Oxon. Διόνω, & Apostolius Δήνω. Infra lege Πτελέων].
- P. 230. l. 9. Ἐχόντι αὐτῷ] Verte, *cum haberet Minos*. Κεράλυ glossema est; additur contra historiæ veritatem; nec agnoscit Oxon. Canis hic (inquit Hyginus) fuit Europæ Custos addita à Jove, inde venit ad Minoem. Tzetzes Chil. Μίνως — δὲς αὐτῷ ἔντοχον ἀκόντιον καὶ κύναν παχύδερμον. Quod sequitur ἐπὶ τέτοις, totum in his cum sciret virum sum.
13. Πίτ] Minus frequens, quam πίτ.
20. Ἐς θήραν] Oxon. ἐπὶ θ. & mox cum Pal. idem legit διωκέσι; καὶ αὐτῆς ἐν τῇ — Pal. autem λόγῳ, nosster λογμῷ retinet.
24. Τυχὸν] Oxon. πυχόν, & Ἀρεῖα πάγῳ, & φυγὴν, quæ & apud Tzetzen Chil. habes.

- P. 231. l. 1. Ἀρπίος Βορέας] Eam raptam scripsit Choerilus ἀνδρὶ ἀμείλυνε, ὑπὸ τῆς Κηφισῆ πηγῆς; Simonides, prope Briliffum, alii prope Ἰλισθόν, vel Ἐλισθόν ut apud Pausaniam legitur. Cui autem rapuit, erat Boreas filius Strymonis uti scripsit Hesagoras in Megaricis. Vide Schol. Apollonii lib. 1. Orityam pro deâ cultam à mercatoribus ex saxo vetusto notat Reinesius.
4. Χιόνιω] Sch. Rhodii addit χθονίαν. Sed forte error est ex simili dictione.
10. Περὶ Τῆρον] Lego Αἶνον. Prope Ænum in Cephaleniâ ad Strophadas, ita Schol. Rhodii l. 11. ex Hesiodo. Quod autem ibi occidebantur, aliqui quidem prodidêre; Hesiodus verò, Antimachus & Apollonius aliter sentire.
13. Πλήξιπποθ] Scholiastæ Rhodii, Κράμβις & Orythos vel Parthenius.
16. Ἰδαίαν] Rectius quàm sicut cum Schol. Apoll. Δίαν scribas, habet autem idem utranque lectionem. V. Schol. Sophoc. in Antigonen.
23. Κολάζορλαι] Hercules cum λακρίσας ἀπείκλινεν, inquit Schol. Rhodii, ex Dionysii Argonautis.
24. Ποσειδῶνι μίγνυθ] Hoc testatur Schol. Eurip. V. p. 121. Cætera quæ de Eumolpo traduntur, à nemine alio (quod sciam) commemorantur, (noster autem f. haulit ex Callisthenis Thracicis, quod calligo ex Plut. Par. M.) quare licet in his quædam suspecta habeam, nolo tamen attingere; placet enim potius tacere, quàm incerta scribere. Paulo infra pro ἔνδον ὁ Βένδεσι κύμνις, codex Palat. legit ἔνδον ἐν βένδεσι κύμνις.
- P. 232. l. 10. Μετὰ Ἰσμαρί] Apud Clementem Immarus, apud Pausaniam Immaradus, apud Eusebium Præp. Evang. Ismarus dicitur. Cecidit in prælio pro Eleuliniis

niis contra Erechthea & Athenienses. Pro Τενύειον, Oxon. legit Τενύειον. Vide Steph. πένυρα.

P.232. l.30. Θυματέρων [ράξη] V. Suidam in Παρ. Σίνθ. Plutar. Paral. Minor. Porphyr. 2. l. αὐτὸν Ἀπ-
χῆς.

P.233. l.29. Ἀργία] Adoptatum à Pandione scribit Plutarchus in Theseo. Lycoph. Phēmii filium scribit.

P.234. l.5. Πᾶν κράτῳ Ἀργεῦς] Quoniam erat κρατὺς πατρός inquit Pausanias.

13. Ὁ γὰρ δὲ.] Oxon. Ὁ γὰρ δὲς.

14. Ἀσκή] Pro πιδάονα (quam lectionem hinc Tzetzes retinuit) Plutarchus legit πίδα μέγα; Schol. Eurip. πιδάονα; hunc vide ad Medæ v. 678. ubi eidem ἀσκή vertitur γαστήρ, πιδάων, αἰδῆ-
ον.

15. Πρὶν ἐς ἄκρον] Schol. Eurip. γυνὴν Ἀδ.

P. 235. l. 7. Ἐπὶ ἑλῆς] Palatin. melius ἀπὸ ἑ-
λῆς.

10. Μαραθώνιον] Pausanias, p.50.

25. Πάρω] P.III. Minoam dictam notat Stephanus ex Nicanore.

P.236. l.5. Τρίχα] V. p.89. lege mox Μίνως γὰρ Μεγά-
ρον.

17. Λοιμὴ] V. excerpta Helladii apud Photium. Zenob. c.
3. p.93.

20. Τακίνδε] Lego Ἀνδρινίδα, (deinde omitto Ἡνδρινίδα quam ex priori factam suspicor) Ἀνδρινίδα, sic enim Pal. & Oxon. Ὁρδρινίδα, hanc quippe addit Oxon. Hyginus aliquam ex his Spariantiden vocat. Diodorus fusè de toto hoc bello agit lib.4.

25. ῥάκυνθῳ] Suidas in ῥάκυνθιδις. McX pro ἀπὸ πρὶν pone ἀνέλεν.

P.237.

P.237.l.3. I.δ.] Omitte I.δ. V. p.238.

12. Καίσιδαίσι] Lege καίσιδαίσι.

17. Ἀγαλμάτων] Dædalus, inquit Pausanias, nomen habuit ἀπὸ τοῦ Δαιδάλου. Erant autem antiquis ἔβαρα dicta δαίδαλα. Quantum ille statuariæ addidit discas ex Euseb. Chron. ex Tzetze in Chil. pag. 10. ex Hesychio, & Zenobio, Cent. III. & Palæphato, & Callistrati *Statuis*.

19. Πέρδικα) Aliis Περδίκη dicitur.

20. Τάλω) Palat. & Tzetzes vocant Ἀπάλω; Pausanias Κάλω dicitur, Schol. Eurip. in Orestem Τάνηαλ. Diodoro τάως recté. Servius ad VI Æneidos in hac narrandâ historiâ ab aliis decedit.

30. Ποσειδῶν Ταύρη) Erat hic Dux exercitus qui navibus adveniens Minoem in regno acquirendo adjuvit v. p. 150. & Tzetzem in Chil. 1. hist. 19. Palæphatus hoc nomine adolescentem quendam agnoscit in Minois aulâ. Eusebius in Chron. ex Philochoro pag. 125.

31. Σωήρησι) Canterus voluit Σωήρησι; Commelinus Σωήρησι, Faber Σωήρησι. Ego lego Σωήρησι. Sic loquitur noster alibi, Σωήρησι τῷ Διὶ & p. 57. Σωήρησιν αὐτῷ & p. 151. Tzetzes de hac re loquens τῇ μοιχείᾳ γυναικὶς αὐτῇ Σωήρησιν.

P.238.l.5. Μινωταύρη) Confer p. 151. Dicta est Pasiphae peperisse Minotaurum, quoniam duos peperit, unum Minoi, Tauro alterum. Serv. Athenientium pueros à Minoe non credidit Aristoteles fuisse interfectos, sed in agris operam rusticam exercentes consenuisse. Cæterum non videtur simile veri Apollodorum ea hîc voluisse repetere, de Minotauro & pueris, quæ superiori paginâ scripserat. Etiam suspicor, folium hîc intercidisse, in quo Icari nativitas; Dædali incarcerationis utriusque ad Cocalum fuga continebantur,

tur. Possumus τὰ λησθέντα supplere ex Tzetze, vel potius ex Zenobio, qui ut alias, ita fors ferat, hac in re etiam conservarit nobis ipsa Apollodori verba. Scribit enim Δαίδαλον ὃς ὤν' Ἰκάρῳ τῷ παιδί κενόεντι Μίνως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ δι' ὅπως οἰσράσονται μίσος ὅτι τῷ ἑ Παζιφάης ἔρωσι, τῷ πατρὶς ἑ Ταύρον · ὃ ὃ πῆρ' αὐτὸν κενόεντι δαίμονι ἐκείνῳ τῷ Λαβυρίνθῳ, καὶ ἀναπαύμενθ' ἔφυγε ὤν' Ἰκάρῳ. Ἰκάρῳ μὲν ὅν' μεταστροφῇ περὶ φερόμενον, καὶ ἑ κούρης ἑσθ' ὅτι ἑλένη τακίους, αἱ πῆρ' αὐτῆς διελύθη· καὶ ἑπὶ μὲν οἱς τὸ ἀπ' ἐκείνου κληθεὶς Ἰκάρου πύλα γ' αὐτὴν κενόεντι. Δαίδαλ' ὃ διασώζει· ὃ Μίνως ἐν ἐσθ' αὐτὸν Δαίδαλον, καὶ κενόεντι χρίσας ἐρδόνων ἐκείνῳ κόχλον, καὶ πολὺν ὑπὸ γόνυ τοῦ δαίμονος μισθὸν τῷ διὰ τῷ κόχλῳ λίθον δίδειν. διὰ τὴν νομίζον ἐν ἐσθ' αὐτὸν Δαίδαλον ἐλθὼν ὃ εἰς Κούκλον, παρ' ὃ Δαίδαλ' ἐκέρχεται, δαίμονος ἑ κόχλῳ · ὃ ὃ λαβὼν, ἐπὶ γόνυ τοῦ δαίμονος δίδειν, καὶ Δαίδαλ' δίδωκεν · ὃ ὃ ἐξάρας μύρμηκα λίθον, καὶ τῷ κόχλῳ, εἰσὶν δι' αὐτὸν διελθεῖν · λαβὼν ὃ Μίνως ἑ λίθον διφρασμένον, ἑσθ' αὐτὸν παρ' ἐκείνῳ ἑ Δαίδαλον, καὶ ἐκείνῳ ἀπῆλθε. Κούκλ' ὃ ὑποχέμενθ' δάσιν ἐξένισεν αὐτὸν · ὃ ὃ λυσάμενθ' ἑσθ' ἑ Κούκλῳ θυγατέραν ἀνέρεδν, ζῆσαν πῆσαν ὅτι χαλκὸν αὐτῷ.

Dædalum autem cum filio Icaro Minos Labyrintho incluserat, quod illius opera Pasiphaë tauri esset amore capta. Ille vero alas sibi filioque adaptans Labyrintho excessit, volansque effugit cum Icaro. Quo altius, quam par erat, elato, ceram alarum ejus Sol dissolvit, itaque nomen dedit pelago, in quod delapsus est, Icario. Dædalus vero salvus evasit, quem & Minos est persecutus, & omnibus regionibus vestigando cochleam portavit, ingens etiam pretium pollicitus ei, qui testidini funem immitteret, Dædalum se inventurum sic confidens. Ad Cocalum vero delatus, apud quem Dædalus latitabat, ostendit ei cochleam,

cochleam, quâ ille acceptâ, immiffurum se nuntiavit, & Dædalo tradidit. Qui appenso formicæ lineo filo, & cochleam perforans, finxit se per illam iturum. Minos vero accepto fune, latere apud illum Dædalum cognovit. Statimque tradi sibi postulavit: Cocalus autem daturum se promittens, hospitio accepit. Ille forte dum lavat à Cocali filiabus ardenti resinâ infusâ necatus est.

Cætera quæ ad Minoem & Dædalum pertinent docet Diod.Sic. Paus.Bœot. Strabo 6. Arist. Pol. 2. Stephanus in Κάμικ. Euseb. Chron.

10. Πέναν) Pendent hæc a p. 234. Thesei res fusè tractat Plutarchus; V. Euseb. & Pausan. & de ejus voto cum ad Minotaurum iret, vide Macrobius 1 Sat.c.17. & Tzetzem ad Lycophronem pag. 144.

29. Πιπνοχάμης ἐκαλεῖτο) Pal. & Oxon. ὑπεκαλεῖτο, unde fiat commodè ἐπικαλεῖτο. Lucianus, 'Εἰ μή τις ἐμὲ δέλαζε πῖπνοχάμης βωλεδικῶς. Præter hos sustulit Phæam, Scironem, Cercyonem, & Damastem dictum Procrustem. Plutarchus.

P.239.l.6. Ἀπώλωσο) L. ἀπώλλυσο.

ΔΕΙΨΕΙ ΠΟΛΛΑ΄.

Primo defunt omnia, quæ pag. 151. recepit se scripturum de Phædrâ & Ariadne; Pauca sunt quæ de Theseo reliqua habemus; nihil autem restat de Amazonum contra Athenas expeditione. De Pelope ejusque regni divisione. De Belli Trojani origine, & Ilii exidio. De erroribus quorundam Græcorum post captam Trojam. Lucianus in Libro de Saltatione videtur Apollodorum in Epitomen misisse; ex eo possit quis colligere, quæ hîc desiderantur; nempe omnia, quæ acciderunt ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς ἐκείνης ἀχειρήνεν ἐν τοῖς νόμοις μηχανημάτων; hæc erant Ὀδυσσεύς, Μανία, καὶ Φιλοκλήτης ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς πλὴν

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ὁ Ἀΐδης ἀνέμων δα-
 σεία καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς μετέωρον πλωρίας. Item ὁ παρὰ
 Παλαμήδους ὁπβελή. Ναυπλίη ὄργη. Ἀεὶς μανία, καὶ ὁ
 πατήρ ἐν ταῖς πύλαις ἀπώλεια. De quibus ferè omni-
 bus extant apud Lycophronis Interpretem narratio-
 nes, quas ex Apollodoro haufisse meritò videri po-
 test, quoniam ex eo alia sua pleraque mutatus
 est.

F R A G.

Fragmenta

B I B L I O T H E C Æ

A P O L L O D O R I.

• **Α**μφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος υἱὸς ἐπεὶ ἐξελθὼν εἰς Τροίαν
μετὰ χιμῶνα ἀπερρίφθη παρὰ Μίψον· καὶ ὑπὲρ τῆ βασι-
λείας μονομαχῶντες, ἀλλήλους ἀπέκτεναν.

Amphilochus Almæonis filius postquam profectus est ad
Trojam, tempestatis vi ejectus, venit ad Mopsum.
De regno contententes se ipsi mutuo interemerunt.
Ex Tzetze in Lycophronem.

Γενὰς εἰς Λιβύῳ λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ νῆας, ὅτι Κίνυθα ποταμὸν
ἐλθὼν κατοικεῖ. Μάγνης δὲ καὶ Περσίδος ἐν Ἐυβοίᾳ παρὰ
τὴ Καφαρία σὺν πολλαῖς ἐπέροις διαρθείσονται. Νεόπτολεμος
δὲ μετὰ τῇ ἡμέρᾳ περὶ εἰς Μόλοσας ἀπελθὼν μετὰ Ἑλένῃ,
καθ' ὁδὸν δάψας τὴ Φοίνικα. Τὴ δὲ Περσίδος παρὰ τὴ Καφα-
ρία ναυγύσονται, εἰ σὺν αὐτῇ Μάγνητις εἰς Κρήτην ῥιφί-
σθαι φέρεται.

G

Guncus

Guneus in Libyâ relinquens suas naves, venit ad fluvium Cinyphem ibique habitavit. Magnes autem & Prothous ad Eubœam prope Capharea cum multis aliis periêre. Neoptolemus verò post septem dies ad penetravit decessit cum Heleno, postquam Phœnicem in viâ sepelisset. Magnetes denique qui cum Prothoo erant, postquam ipse naufragio intercidisset, ejecti Cretam occuparunt. Tzetzes.

Μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν αἱ Λαομέδοντι θυγατέρες, Πειριάμει δ' ἀδελφαὶ Ἀιδυλλὰ, Ἀστυόχη, Μηδισπάρτη μίαν δὲ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκείσιν γλῶσσαι τὴν Ἰταλίαν, δουλαβέμεναι τὴν Ἑλλάδα δὲ Δελφίαν, πρὸς σκάφη ἐτίθηκον, ὅθεν ὁ πρίαμις Ναυαίωδ' ἐκλήθη καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρησίδες, οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἑλλήες ἀπολήσκουσι πρὸς σκάφη, ἐκτὶ κατὰ κηρ.

Post Trojæ captivitatem Laomedontis filiarum (Priami sorores) Æthylla, Astyoche, Mediscaste cum reliquis captivis, verentes servitutem apud Græcos, cum huc Italiæ pervenissent, navigiis ignes submisérunt; unde Fluvius Nauæthus dictus est, & mulieres Nauprestides. Græci verò qui cum eis erant, deperditis navibus ibidem habitare optimum factu crediderunt. Tzetzes. V. Cononem p. 254.

Sunt & alia quædam loca de Græcorum à Trojâ reditu in his Tzetze commentariis, quæ ego ex Apollodoro desumpta fuisse non dubito; quoniam tamen ejus nomine, ut ea quæ jam protuli, non insigniuntur, omittenda censeo. Scias interim L. C. me Venetiis & alibi gentium per literas diligenter quæsisse Apollodori ἀποδόμνα, sed frustra. Quoniam autem Photius testatur Apollodorum Bibliothecæ finem fecisse in recensendis Ulyssis erroribus, ego quoque errores meos, quos in perlustrando Apollodoro admisi benè multos, in eodem Ulyssæ concludam; si prius
ma-

matriculam Græcorum à bello Trojano reducum,
exhibuero, quam ab hoc loco minime alienam fore
existimo. Ecce Matriculam,

Græci à bello Trojano reduces.

Acamas Thesei F.

Agamemnon Atrei F.

Agapenor Ancæi F.

Ajax Oilei F.

Amphilochus Amphiarai F.

Antiphus Theffali F.

Demophoon Thesei F.

Diomedes Tydei F.

Epistrophus Iphiti F.

Euryalus Mecistei F.

Eurypilus Euzemonis F.

Guncus Eniænum Dux,

Jalmenus Martis F.

Idomeneus Deucalionis F.

Leitus Boeotorum Dux

Leonteus Coroni F.

Meges Phylei F.

Menelaus Atrei F.

Menestheus Petæi F.

Meriones Moli F.

Neoptolemus Achillis F.

Nestor Nelci F.

Nireus Charopi F.

Phidippus Theffali F.

Philoctetes Porantis F.

Phoenix Amyntoris F.

G 2

Pado-

Podalirius Æsculapii F.

Polyxenus Agasthenis F.

Prothous Tenthredonis F.

Stenelus Capanei F.

Teucer Telamonis F.

Thalpius Euryti F.

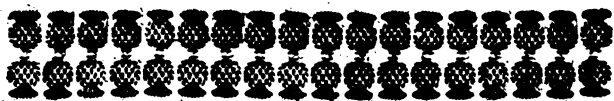
Thoas Andraemonis F.

Thrasymedes Nestoris F.

Ulysses Laertæ F.

F I N I S.

ANDREÆ

ANDREÆ SCHOTTI

SCHOLIA AD

CONONIS

NARRATIONES.

Interpositæ sunt D. Hoeschelii Notæ.

- P** Ag. 243. l. 14. Σιλῆνός) Colloquium quoddam. Sileni cum Midâ confictum à Theopompo exscripsit Ælianus lib. 3. Var. hist. cap. 18. capti Sileni meminit Cicero Tuscul. 1. extr. D. H. legit Βεργῶν — πρὸς τὸ Βερίμων — ὑφ' ὃ —.
30. Χύσθ) Max. Tyrius Orat. 31. Lucian. in votis Philostrat. lib. 1. imag. Adagia, Ovid. Met. 11.
- P. 244. l. 5. Βερίων) Herodotus lib. 7. Strabo lib. 7. Cic. de Orat. Stephanus. D. H. Βεργῶν, Herodotus.
7. Πολλός.) Vid. Suidam voce *Midâ*, & ibi multas de hujus auribus opiniones,

31. Μακρῶ] Lucianus de non Cred. Cœlum.

21. Πῶς] Ita quoque Stephanus Byzant. de urbibus, in voce Βύβλις. D. H. ὁ πῶς. Μιλησίῳ, ἔχον. Μιλησίῳ, ἔχον. Suidas in Βύβλις, & in Κρήνῃς ἔχον, & ἔχον, & ἔχον.

23. Μιλησίῳ] De quo Strabo lib. 14. initio. Mox D. H. ἴσως, & οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν.

1b. Ἀσίας] Nam & aliā Cretica fuit, à qua in hanc cum colonis traductum nomen, Strabo ib.

25. Νηλίας] Vide Ælium libro 8. cap. 5.

P. 244. l. 27. τὸ δ' ἔ] Lego hîc, τὸ δ' ἔ.

29. Καῦνῳ] Vide, Caunius amor, in Adagiis, Parthenium quoque ἐρωτικῶν cap. 11.

P. 245. l. 30. Καῦνῳ] Ita quoque Stephanus de urb. simulque observa ibi dici refugientem Caunum à Byblide fuisse adamatum. Quod & Ovidius testari videtur.

P. 246. l. 9. Κοενδίων] Lege Strabonem lib. 6.

12. Κορινθίων] Ab Asopi filiâ hujuscemodi nominis. Pausanias Corinthiacis.

12. Θαλάσσης] Ita quoque Thucydides lib. 1. & in excerpt. ex lib. 7. Strabo. — D. H. infra — βασιλεὺς μὲν Ἀλκίμεν. — διὰ ταῦτα μὲν ὡς συγγενῶν.

P. 248. l. 1. Ὀλυνθῳ] Olynthus Thraciæ civitas apud Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio, Steph. Byzant. L. 6. D. H. Ἡρόδω.

23. Ῥηγίην] Arillonem hunc Rheginum citharoedum fuisse appellatum, leges cum fabulâ hac tota apud Strab. lib. 6. sub finem Italiæ, & apud Antigonum mirab. narrat. 1. vid. & Clem. Alexand. ipso mox initio Protrep. & lib. 4. Epig. gr. Pausan. Æliac. poster. atque Adagia,

26. Δελφίς] Certamen apud Delphos antiquit̃s fuisse citharœdorum, testis Strabo lib.9. Phocide. Usus est fabulâ hâc Photius in quâdam suâ Epistolâ ad Joan. Patricium exercit̃s in Græciâ ducem. Vide Epist. in notis Hæschelii ad Photii Bibliothecam & in Epistolarum corpore.

P.249. 1.10. Μάρης] Emendo Μάρης. Strabo lib.14. Cilic. extrem. vide quoque ejusdem Joniam extrem. lib.13. & Heliodum, Lycophronemque aliosque. Infra, D.H. ἔχεται τὸ μανί. *Adi Interpretem Lycophronis.* p.78. mox pro Μίψθ μὲν ἐν μᾶλλον — Ἀλὴν μᾶλλον.

P.250. 1.7. Νυμφῶν] Argiopam quidam dixere cum Apollodoro lib. 1. *Legerem h̃c ὑπερρυῖς pro ὑπερρύς.*

12. Θάμειν] Vide Eustathium Hom. Iliæ. B. Lyl. Gyraldum Dial. 2. Natalem Comit. Mythologos & Diod. Sic. lib.3. c.5. V. quæ ad Apollodorum, & Suidam in Philammon. & Lucian. in ἀλιδίς, & Encomio domûs D.H.

24. Ὀφθαλμοί] Apud Eustathium etiam loquendi facultate privatus legitur. D. H. α. β. Diodor. 1. 3.

27. Μενελάος] Strabo lib. 17. Ægypto. D.H. τὸ Τρώες. *Sed inepta est utraque lectio, repono τὸ Ἀργείως.*

P.251. 1.5. Ἐχίδνης] Lege Nicandri Theriaca in Hæmorrhæo à quo ipse percussum Canobum refert. Helenamque propterea huic Serpenti lumbos fregisse. Nicandri narrationem exhibet Ælian. lib. 14. de animal. c.13.

15. Σιμωεύς] Justinus lib.1. Diod. Sic. lib.2. Herod. Ælianus, alique de eâ pluribus.

20. Ἀφόντ.] Herodotus & Ælianus, cum multis historicis.

P.252.1.5. Μῦθον] Non Matres quidem uxores ducunt Persæ. Sed à genitricibus abstinentes, cum novercis etiamnum consuetudinem habent, ut narrant Persicarum rerum periti. Cod. Mss. hîc ad marg. Clemens tamen lib. 3. Stromat. è Xantho in Magicis, magos matribus, filiabus, sororibus commisceri solitos esse refert. Catull. *Nam magus ex matre & gnato nascatur oportet, Si vera est Persarum impia religio.* Plura collegit Cælius Rhodiginus c. 18. l. 10. D. H. Philo. Cl. Alex. l. 1. Pædag. c. 7. & Strom. III. Chrysof. οὐ παρδενίαι. Theodoret. quæst. in Levit. 24. Tatianus adv. Græcos.

6. Οἰδων] Stephanus Byzant. voce *Pallene* Ἐλδωνα vocat, Parthenius c. 6. τρωϊκῶν ubi hanc fabul. paulo fusius refert. l. 15. D. H. διαδλῶν.

31. Παλλήνη] De quâ in excerpt. ex fine l. 7. Strabonis.

P.253.1.3. Ἀνδρῶν] Consule Gyrald. Syntag. 10. hist. deorum; vel potius Lactantii l. 1. institut. extrem, cujus & in Adagiis habes descripta verba ad illud: Ἀνδρῶν τὴν θυσιάν.

23. Τεσθς.] Vide Diod. Sic. c. 12. l. 4. & Apollodorum l. 3. Bibliothecæ.

P.254.1.14. Μὴ δ' ἦ ἄλλων] D. H. l. μὴ δ' ἦ τ. α. † Ego malletm ἦ λοιπῶν. Non caret autem controversiâ, quod ait Protefilaum hîc interfuisse; nam primus cecidit Græcorum ad Trojam. Lycophronis Interpret. p. 147. ejus sociostantum rediisse affirmat οἱ δὲ Πρωτῖς. Servius ad X. Æneid. videtur ad Epéum hæc referre.

25. Πείθ.] Stephanus Byz. in Ζευῶν. V. Pausan. l. X. *Fragments Apollodori.* Servium ad X. La-cerda ad

ad V *Aeneidos*. *Plutarchum initio de Mulierum Vir-*
tute.

P.255.l.2. Ἀέθρι] Pausan. l.1. Eliæ. & Apollodorus in
Bibliotheca Aethlium vocant.

5. Εὐρυπύλῳ] Pausanias, Eurycyden.

7. Αἰπὺν] Stephanus à Salmone Pisâ pulsum refert in
Ætol. lege & Pausan. sup.

9. Εὐβελῶν] Strabo l.X.

12. Ἥλις] Pausanias Eleiis.

13. Ἐνδυμῶν] Pausanias. Eustathius.

17. Φενεάτων] Stephanus *Phencum* in Arcadia ponit, &
quidem sub Cyllene monte.

24. Κυλλῆν] Cyllenem Arcadiæ montem ex Strabone
& Stephano intelligo ; apud quem Stygis aquæ. Eu-
stathius, alii.

P.256.l.1. Προμάχῳ] Attingere videntur hanc fabulam
Strabo lib.10. ex Thephraſto de amore, & Plut. *ἔρω-*
πῶ. Apud quos Euxiathetus pro hoc Promacho in-
ducitur.

3. Κνωβίς] Minois regia. Homerus & alii. Vide Stra-
bonem.

24. Δίκαι] Dicæam Thraciæ urbem ab hoc nomen
traxisse tradit in eâ voce Stephanus.

27. Ὑβεισὶν] Peregrinos per Aulidem iter facientes,
terrâ fodere compulſiſſe refert Apollod. l.e. Bibli-
oth. V. *quæ ad Apoll. ubi hoc in Lydiâ non in Aulide*
factum ostendit.

30. Οὐρανίς] Xenodicen tamen Sylei filiam una cum
patre occisam scribit Apollodorus.

P.258.l.7. Σπέρχερρ] Vide Iſocratis Encomion Hele-
næ. Suidas & Gyraldus D. hist. Poet. Dion. Chry-
ſoſt. orat. undecimâ, & alios. Falsam autem hanc
narrationem esse vult Ptolem. Hephæſt. infra p.

15. *ῥαμίδου*] Narrationem hanc cum Pausan. in Attic. comparare pretium operæ fuerit.

P.259.l.11. *Περσῶν*] Quod præter Hom. etiam Hesiodus docet apud Eustath. ad vers. 570. Iliad. Σ. ubi plura, de Lino, deque appellato ab eo carmine, quod & *Ἀλινον* est nominatum. Hesychius quoque *Ἀλινον* *αἰδῆς ὄνομα κατὰ μὲν πρῶτον ἀπὸ τοῦ κλαυτοῦ ἄλινε* notavit. Vid. & Thef. ling. græc. H. Steph. D.H. l.12. *καὶ Ἀλινον*. Athen. l.14. Bion. Idyl. III.

15. *Μῦθα*] Eustathio quoque teste.

24. *Κροτωπός*] Pausanias Coræbo hæc tribuit.

28. *Χαλκιδῆς*] Lego *χαλκιδῆς*.

P.260.l.17. *Δάρδανος*] Lege Stephanum voce *Dardanius* & Strabonem lib.7. extremo de Samothrace. Apollodorum quoq; lib.3. ex quo hæc penè ad verbum descripta est narratio: ubi & Jasion legi observandum, puto.

P.261.l.3. *Ἰδαίης*] Id nymphæ nomen, quod hinc forte fugerat, ex Apollod. & Diod. Sicul. l.4. revocari visum.

13. *Μεγαρίη*] Refert hanc etiam Ælianus Var. hist. l.13 c.46.

P.262.l.2. *Ὀινώτης*] Lege Parthenium *ἱερῶν* cap. 4. & 34. & Lycophronem Cassan. ejusque interpretem.

21. *Μαγίστης*] A Rhea edocta, ut vult Apollodorus l. 3. ubi & plura de his.

22. *Τομῆς*] Dono Apollonis, ut ipsa suâ docet epistolâ ad Paridem apud Ovid. in fine.

28. *Ἀλέξανδρος*] Hæc Q. Calaber posteriore parte libri sui X. paulo aliter describit. Vult enim fato decretum fuisse, ut non nisi ab Oenone Paris curari posset, & ipsam se in rogam mariti conjecisse, &c.

P. 263. l. 28. Ἀπυροῦσθαι] Sequor τὸ ἀπυροῦσθαι.

P. 264. l. 6. Νάρκισσος] Pausanias Bœotic. legendus, & Ovidius Met. 3. D.H. ad l. 10. adducit Cl. Alex. Pæd. III. Nazianz. carmine ad Vitalium, & Carm. contra mulieres πολλοὺς ἔχει. Mox legit Ἀμύριος, & ὁ ἐξ ἐκείνου Θεσπίος μᾶλλον, &c.

21. Δικῆσι] Sed vana, ut docet Pausanias Bœoticis.

P. 264. l. 27. Δαΐδαδον] Lege Pausaniam Achaic. initio.

P. 265. l. 1. Ἀτρεΐδης] D.H. Casaub. ad 1 Athen. ex Zenob. Vide Fragm. Apollodori.

5. Ἰάπυγος] Vide Strabonem l. 6. & pro Σικων l. Σικων.

30. Κάριν] Hæc de Carno aliter aliquanto refert Pausanias in Laconic. D.H. Κάριν δ' Ἀπὸλλων, & Κάριν, ὁ δ' Ἀπὸλλων, Suidæ.

P. 266. l. 1. Ἰουάνης] Quem Phylantis F. facit Pausanias cum Apollodoro lib. 2. Bibl. qui hanc ad Naupactum patrata cædem tradit.

13. Ἀλέκτις] Quasi erroneam à parentis erroribus dixeris. De eo fabulam scripsit Lycophron.

14. Ἀνδρῶδες] Pausanias init. Corinthiacorum.

26. Κρότων] D.H. Melanthi filius. Lycurgus orat. adv. Leocratem. Paterculus l. 1.

P. 267. l. 22. Νεώτερος] Strabo lib. 8. initio Achaicæ Χαιβῆς nominat, ubi hanc leges historiam.

24. Ἀθηνῆς] Oenoën, Probalinthum, Tricorithum, & Marathona, ut refert Stephanus & Strabo supra.

27. Ἴονα] Stephanus in Ionia facit eum ex Atheniensium opinione Apollinis & Creüsæ F. V. Apollod. p. 24.

P. 268

P.268. l. 10. Τῆρας] Strabo l. 13. Colonnarum hunc regem facit, in Troade tamen. Vid. Lycoph. Interp. & Servium ac Pausan. in Phocicis; Diod. quoque Sicul. extremo l. 5.

12. Ἐπίαν) Philonomen vocat Steph. in *Tenedos*: quem fufus hæc tractantem lege, & Adag. opus.

P. 269. l. 6. Πάικων) Suidas etiam Τερίδιος ἀνδροπῶς, & Τερίδιος ξυνήγορος, περιμενῶς dici refert.

14. Περδύς) V. Interpretem *Lycophronis* p. 146.

P. 270. l. 1. Πιδνίς) Eucnemum nominat Herodot. Caliope sub finem, ubi integra hæc narratio legitur.

18. Ἀπολλωνία) De quâ Strabo lib. 7. in Illyride.

20. Ἀῶς) Aëus, Strabo, & Livius.

22. Τολδῆς) Pausanias in Atticis, & Mythologi omnes. Vide quoque *Ælian. Var. hist. l. 12. c. 20. D. H. Thucyd. Homeri & Aristoph. Schol.*

P. 271. l. 1. Γενήματα) Scil. Ityn.

18. Ἀνδύα) Cum hoc sentit Aristoph. in avibus, Apollod. lib. 3. Biblioth. & alii plures.

29. Εὐρώπη) Vide Natalem Comitem & cæteros Mythologos.

Ibid. Φάινος) Apollodorus l. 3. Biblioth. init. Agenoris fuisse mavult. Ubi & alia quædam aliter quam hic narrata legas.

P. 272. l. 28. Σιμερδῆς) Simerum vocat Lactantius ad vers. 198. l. 8. Thebaid. Statii Papinii, ubi plura ex Varrone. D. H. Σιμερδὸν ὄνομα.

P. 273. l. 31. Ἐξήλας) Ἐισήλας potius legendum videtur. D. H. l. 29. Βρόγχεα. ἐν ᾧ ἡ α. διὰ τῷ Βρόγχεα.

24. Διχρ.] *Adi Schol. Lycophronis* p. 147. ed. Canter.

Ibid. *penult.* Vide Suidam & Interpretem. Virg. Apollodorum item l.3. Biblioth. ac Dictyn Cretensem l.5. init.

P.276.1.2. Διόφ. Ατ.] Quod ipsum alia etiam ratione adfert Suidas. *Vide Adagiographos.*

P. 278. l. 1. φιλονομ.Θ] Meminit Strabo l. 8. initio Laconicæ. Meminit & Nicolaus Damascenus in excerptis p. 444. Vide infra p. 295.

22. ~~Θάσ~~] Apollodorus Thasum Neptuni filium facit,
l. 3. init. Stephanus Thassum geminato fibilo pro-
fert.

P.279. 1.21. "Αν(η κ) D. H. αν(η κ) αρ(ς) τ(ς). Infra,
κρ(ς) κ(ς) α(ς) τ(ς) ε(ς) π(ς) τ(ς) Ελλ(η)ν(η) γ(ς) γ(ς) α(ς) τ(ς).

P.281.

P.281.l.27. Σβρίσμα] D.H. ὁ πὶ Σπυρίωνος γένεσις, &c. V. locum.

P.282.l.12. 'Οινός) Περὶ Κελαινῶν. Suidas, & Polyænus Strateg. In 2 autem lineâ hujus p. lego Νηλεῖον pro' Ηλίδων. Nelus, Periclymenus, Penthilus, Borus, Andropompus, Melantibus.

15. Θυμαίης) Oxynthæ F. qui postremus de Thefidis regnavit. Pausan. Corinth. Attingit quoque hanc historiam Strabo l.9. init. & maxime Suid ἀμύθεια, Interp. Aristoph. Polyæn. lib. 1. Stratagem: Frontin. l.2. c.8. Nothum fuisse Thymætē notat Athenæus l.3. Fuit Atheniensium rex decimus quintus.

P.283.l.9. 'Μελανθίδης) Suidas voce 'Αμύθεια Dionysium hunc μελαναΐδα vocat, ex eo quod τραγῶν ἐπημύνη μίλαναν, visus ille, post Xanthum apparuerit. Hujus tamen Bacchi ædem Pausanias in Corinthiacis, apud Troezenios statuit. D.H. V. Suidam in Μίλανθ & Ζάνθ.

15. 'Ανδρωμίδης) Vid. Hyginum, Apollodorum, & interpretes Apollonii, Arati, atque Lycophr. Ovid. 5. Met. Manilium, ejusque Interpretem Ed. Sberburne, Virum elegantis ingenii & eruditionis.

22. 'Ιώπης) Strabo hanc item sententiam adfert, l. 1. & iterum XVI. Plinius quoque, Pausanias ac plerique omnes.

P.284.l.20. Περσέας) Persei hujus imaginem inspicere apud Philostratum l. 1. icone antepenultimâ.

31. Γοργόν) Strabo l. X. extrem. vid. Ovid. & Mythol.

P.285.l.22. 'Ονομα) Antandrus, inquit Stephanus, ab Antandro Æolensium stratego.

P.286.l.5. Χερρόνη(ον) Strabo l. 12. extrem. Cyzicum facit insulam, ut Apollonius Argonautic. 1. Vid. Scholiastas. Plinius vult olim Insulam ab Alexandro continenti junctam.

10. Πυρραῖον) Ryndacus Strabo l. 12. extr. In Cyzico fluvius est in Propentidem exiens. Stephano etiam urbs Phrygiam inter & Hellespontum.

12. Ὀϊς) De quibus Apollonius lib. 1. Argonaut. & Valerius Flaccus. l. hic οἱ δὲ μὴτ' Ἰάονες.

P.287.l.6. Ἰμπερίον) Polyænus l.1.Strateg. Syracusanum Tyrannum hunc factum scribit, aliâque usum fraude.

12. Σπριχέρος) Aristoteles 2. Rhetor. refert hæc Stesichorum in Phalaridem recitasse.

18. Ἰππὸς) Eâdem usus fabulâ Horatius l. 1. Epist. 10.

P.288.l.15. Κρατῆρες) Ita vocant Ætnæ Montis fauces illas & ora (ut vertit Lucret.l.6.) per quæ ignis cinisque evomitur. Vid. Aristot. de mundo, Pausaniam in Phocicis, Plinium l.3. c.8. Strab. 6. Sicil. extr. Val. Max. l.5.c.4. Ælianus, Solinus c. 11. Claudianum, aliosque; apud quos etiam variari horum fratrum nomina deprehendes. Porro de Ætnæ incendio, crateribus, situ, & aliis eo pertinentibus, lege planè admiranda in libello Ant. Philothei de Homodeis, inter scriptores Italiæ illustratæ.

27. Ἀναπία) Strabo l. 6. Sicil. in Catanâ. Seneca de benefic. l.3.c.37. Silius l.14. & auctor Ætnæ in Catalogo. Virgil.

P.290.l.9, Βραγχίος) De quo supra narratione 33.

11. Ἐνέμιος) Lego ἐνέμιος.

23. Ὀρφείος) De Orpheo leges multa præter hæc apud Pausaniam in Bœotic. & apud Mythologos & Suidam.

27. Ὀδρυσίδος) Quam ad Thraciam referunt Strabo & ex eo Stephanus de urbibus.

P.291.

- P.291.l.13. Ἑνταῶν) Virgilius 4. Georgicorum Apollodorus l. 1. init. Diodorus Sicul. l. 4.
 19. Διαπασκύνων) D.H. Philetas, sive Phanocles de eo,

Τὸν μὲν Βισθνίδης κακομήχανος ἀπορχοῦσθαι
 ὄυνται φῶτος ἔδξεν ἐν ὀρέκασιν ἔρῳα.
 Ἐκλινον—————

- P. 292. l. 15. Ὀρφῶς) Lucianus adversus indoctum.
 P.293. l.21. Ἀνιχοῖα) Errore Geographico pro Ἀνίσταται. De morte Anchise & reliquis de quibus hic, vide etiam Tzetzem ad Lycophr.
 29. Βρυ(χιδά) An Brufis forte an hæc, illa Macedonia pars, quam ab Emathii F. Bruso nomen habere docet Steph. Byzantius ὡς ὠδισον ?
 P.294.l.9. Ἀινεία) Apud Stephanum etiam Æneadas dictam observo, ibiq; sepultum Anchisen, lege Virg. 3. Æneid. init. & ibi Servium, cæterósque interpretes.
 11. Ἀινῶ) Ita Plinius & Pomponius Mela l. 2. eam quoque appellant, & Pausanias Eliacis. Aur. Victor etiam in Orig. gentis Romanæ.
 20. Τραπίζας) Aurelius Victor de orig. gentis Romanæ.
 23. Ἀλθαμίνης) Meminit Stephanus Byzant. vocē Κρητηνία, & Strabo l. 14. in Rhodo.
 25. Τυμίνης) De quo multa Pausanias.
 33. Νηλέα) Vide Ælianum l. 8. c. 5. variz historiz.
 P.295.l.2. Φιλονόμης) Vide supra narrat XXXVI.
 P.296.l.14. Ρώμης) Sic quoque Appianus hunc nominat, quem Latini Remum. V. Schol. Lycophronis ad p. 184.

P.298. l.25. Ἀνάφη) De qua Stephanus Byzantius. Totam porro fabulam leges apud Apollonium Rhodium extremo l.4. Argonaut. D. H. Philo ex Pindaro, l. φει' ἀρδαρσίας κίσμεν.

28. Ἀιγλήτε) Eglæo scribit Apollodorus l.1. qui tibi legendus hîc.

P.299. l.21. Δῶν) Ab Arete Alcinoi Phæacensium regis uxore, duodecim numero ut narrat Apollod. lib.1.

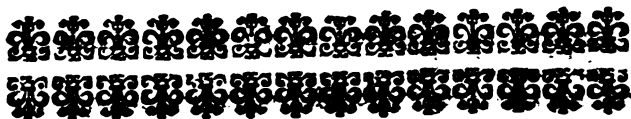
P.300. l.1. Ἀλέξανδρος) Videndus Cicero offic. 2. init. Valer. Max. l.9. c.13. Plutarch. Pelopida extremo.

6. Ἐυλαχίς) Aliter Ἐυαλλής.

7. Πυθίασεν) D. H. Hunc locum restitui ex Plutarchi Erotico.

H

A N-

ANDREÆ SCHOTTI

SCHOLIA AD

PTOLEMÆI HEPHÆSTIONIS

HISTORIAS.

Interpositæ sunt D. Hoeschelii Notæ.

P Ag. 305. l. 11. 'Οστρ] Ut acino uvæ passæ Anacreon, teste Plinio l. 7. c. 7.

17. Παλαμίδου] De quo plurima Philostratus in Heroicis, Suidas & Pausanias Phocicis.

cis.

P. 306. l. 6. 'Ευφορίων] Ab Athenæo iste adductus non semel.

8. Κωνίδης] Sic & Propertius Eleg. ultima lib. 1.

21. Λέοντες] In angues conversos fingit Ovidius Metamorph. 4.

23. Τρεσίας] Lege Eustath. ad Odyss. K.

33. Πελιάδες] Vide Eustathium ad versum 63 Odyss.
M.

P.308.l.5. Μυήματα] Pædagogorum id, sive potius con-
filiariorum intimorum genus, Heroibus addi soli-
tum, maximè Junioribus. Quales ferè hodie *Gub-*
ernatores, majoris potestatis significatu appellamus.
Quomodo etiam dixit Statius. Indomiti Phoenix
Moderator alumni. Sylv. 5. Epiced. in patrem. Simi-
lem hinc pædagogorum catalogum (in quo & Phœ-
nix Achilli tributus) lego apud Clem. Alexandr.
lib. 1. Pædagogic. 8. & Plutarch. in præcept. Poli-
tic. *De hujusmodi Scribis multa Tzetzes in Chil.*
V.

7. Φοῖνιξ] Ausus sum celebratissimum apud om-
nes nomen hic inferere, nihil dubitans, quin
τὸ νοήμων prudentissimi viri Epitheton tue-
rit.

8. Καλυδώνι⊙] Sic enim hîc malo legere quam καλῶ-
νι⊙, etsi non ignorem Demetrium Scepsium apud
Strabonem lib.9. Thessaliæ, Ormenium Phœnicis pa-
triam facere. N.L.

11. Δάρη[α] Dares etiam quidem sacerdos Trojanus ab
Homero laudatus Iliad. E. At quod in manibus jam
de bello Trojano poëma, Dareti falsò suppositum cen-
sent eruditi.

25. Ἀντικύρα] Vide Proverbia.

P.309.l.7. Τρυγόν⊙] De pastinacæ incurabili morsu
Ælian. variis locis, & alii multi. V.p.349.

34. Ἐυφρόβη] Iliad. P. vers. 51. de Euphorbo multa
Philostr. Heroic. *Qui autem paulò infra Ἀρώνη⊙*
dicatur, vide an non rectius intelligatur Περώνη⊙, quem
ab Hercule interfectum alii tradunt. Vide quæ ad
Apollodorum p.17.

- P.310. l.19. Ἀναπαρῆναι] De χιερήδι dracone Ajacis Locri legendus Philostrat. Heroic. in Ajace Locro; de aliorum draconibus, alii. Heroibus enim sacros fuisse Dracones à multis observatum.
23. Νεισῶδες] De quibus Homer. Iliad. B. v.331. & seqq. tu ibi Eustath. lege.
- P. 311. l. 8. Κρήτη] D. H. Lucianus in Jove Trag. de Sacrificiis, in Philopatri & Philopseude.
26. Πρωσία] Odysseias, 9 ; v.347. D.H. ἐπὶ πάλιν legit ἐπὶ πάλιν, σὺν πρῶτῳ.
- P.312. l.8. Στυγὸς] Quo verò vase teneri posset aqua Stygia, docuimus *vitis comparatis*, ad Olymp. CXIV. an. I.
15. Ἐπίερα] D. H. Ἐπίερα, quo sensu Lucianus πρὶν sæpe adhibet.
21. Ἐχάλη] Ovidius liber 2. de remed. Hecalen feminam pauperem adducit Suidas, ἡ ἡρώδης ἡ παρὰ Καλλιμάχου ἡ ἡρώδης ἰαυτῶν καλῶσι, &c. Politianus miscellan. Cap.24. legendus.
31. Καρδίας] Vide infra in excerptis ex lib. 7. Hephæstionis, p.335.
- P.315. l.4. Πανδαρὸς] Homerus Odyss. T. v.518. D.H. Simonidi χαρφαύχων.
6. Παλλάδης] Vide Concnis Narrationem 34. p. 274.
9. Καλάμην] Vide Ovidium Metamorph. l. 1. Persii Sat. 1. & Scholiast. Aristoph. in Plutum.
- P.314. l.1. Μάγειν] Athenæus Deipn. 2. Atheniensem facit. Is ergo videndus.
11. Ἐικοσι] Ita Strabo quidem. Lynceus per CXXXV millia passuum perspexit, ut ex Varrone narrant Plin. lib.7. cap.21. Val. Max. lib.1. cap.8. Solin. c.6. Vide & quæ narrantur inf. de Candauli conjuge in excerptis ex lib.5. Hephæstionis.

18. Ἀρτυμίσια] Quam habes descriptam apud Herodotum.
31. Κυρηναῖα] Idem de Anaxagorâ Clazomenio refert Ælian. δ' ποιήτης 8 Cap. 13. & de M. Crasso Solin. Cap. 4. Cicero semel duntaxat risisse, de finibus V. & Plin. l. 7. c. 19.
- P. 315. l. 11. Σωκεπήσας] D. H. legit Ζωκεπήσας, ut in fine hujus libri 3.
- P. 313. l. 14. Ροδδάρνη] Describit eam Plinius lib. 16. c. 20. Apuleo *rosea laurea* dicitur.
33. Ταύρη] Vide Ctesiam in Persicis D. H. δ' καὶ Ταύρη πῶν αἶμα ἀπείω.
- P. 316. l. 6. Ἡρακλῆς] Aliter Ὁρακλῆς.
18. Ἀσθή] Lege Suidam in Κέρων, & *vitas à nobis comparatas Arist. & Demosth.*
21. Μαρσύα] Ab ipso Apolline, ut refert Xenophon lib. 1. de expedit. Cyri.
30. Τίτω] D. H. Τίτυς & Ἀλέξανδρον.
31. Κλαύδη] Narrat & Dion. lib. LX. extremo, addens propterea Senecam libellum de hujus morte, ἀποκαλακύντωεν inscripisse.
- P. 317. l. 27. Κεῖν] Legendus Homerus Iliad. ε, & ejus interpretes.
- P. 318. l. 4. Πάντων] Homerus Odyss. Δ. vers. 279.
12. Ἐλεγεῖν] Describit Plinius lib. 21. cap. 10. & 21.
- P. 320. l. 2. Τελεσίην] D. H. Τελεσίην.
8. Ὁμη] Similem leges narrationem infra in excerptis ex lib. 3 Hephæstionis.
- P. 321. l. 2. Σησιχόρη] Supra narrat. 18. Cononis. Plato in Phædro, & alii.
3. Μώλυ] Homerus Odyss. K. vers. 304. & ejus ibi interpret.

11. Μῶλαθ] D. H. Archilochus apud Plutar. in vit-
tâ Theſci , ἰὺτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης ἑμὶ-
γῆ.
17. Μυρίλλων] Lege Pausaniam Eliac.II. pag.199. edit.
German.
20. Φημονίους] De hac vate Pausanias Phocicis non ſe-
mel.
P.322.l.13. Θῶνδλθ] Odyſſ.Α.v.133.
23. Ψαλάγινδαν] Ἀδίστοισι hoc quibusdam videri vo-
cabulum notavit Heſychius.
25. Ἐυρέαν] De quo multa Gyraldus Dialog. 7. hiſt.
Poet.Meminit & Suidas.
P.323.29. Κεῖπες] Vide Prover. cujus aliam alii cauſam
commenti ſunt.
P.324. L3. Ἀλίοχον] Eodem argumento Aceſtorides
ſcripſit libros , v. Photii Cod. CLXXXIX.
D. H. παραλίδε/αι ὃ ἰσχυρῶτα, & Ἴλθ φησίγ.
13. Θύλας] Mylas reponam ego ex Geographorum ſen-
tentia. D.H. habet & εὔλας.
15. Ἀχιλλίως] Vide Alciati emblemata 28.
29. Ἡεῖδοπος] Libro 1. ubi omnem ferè de Gyge hiſto-
riam legas.
32. Ὀξυωπεσάπλω] Vide ſupra in excerpt. ex
lib.3.
P.325. l.17. Νουσίαι] D.H. Νουσίαι.
21. Σειρήνων] Vide mox infra p.330.
P.326.l.10. Ἰριγόνειαν] Tragoediam hanc decuit Euri-
pides. De Tollide vide Pausaniam, libro decimo. Euaſtath.
p.1696.
23. Τὰς κολυμβώσας] Quarum etiam Suidas meminit
voce, Alcman. D.H. τὰς ὃ Κολυμβ. Pro Τιτωνύχῃ, lego
Τυννίχῃ, ejus mentio apud Porphyrium πειρῶν χῆς ex
Πλάτωνα, quod non vidit qui nuper edidit Porphyrium
Cantabrigiæ.

25. Κραῖνον] Eupolidis vitam collegit Lib. Gyraldus Dial. 6. ut & Cratini.
26. Ὑβρισταίηαι] οἱ μὴ βυλόμενοι πᾶς δίκης εἰσαγαγῆν apud Pollucem & Hesych. vide Sigon. de Magist. Athen.
27. Ἐυφείδαι] γένε· π' Ἀδωνῆσι κιδαρειῶν. Vide Hesych. ac Suidam, & citatur ab Athen.
- P. 327. l. 23. Ὀυδῆ] Iliadis δ. v. 127. D. H. Μενέδημα (διδ) δις ἀπὸ τοῦ.
- P. 328. l. 14. Ἄλλο] Vide Proverbia, & Plutarchi The-seum initio.
17. Ὀμμερον] Supra in excerpt. ex lib. 4. similem narra-tionem retulit.
- P. 329. l. 1. Θλυαρεῶν] ut cæteri quoque gentium histori-ci.
2. Μουστῆς] Lege quæ ad Philonem δεῖ· ὅς μὴ λατομαζο-μένων notata extant. D. H. Vid. Suidam in Ἀβρα-άμ.
- P. 330. l. 18. Σελῶας] Idem indicatum 225 paginâ. *Paulò aliter versis ille apud Lycophronem legitur p. 108. Τίς ἐκ ἀνδρῶν, &c.*
27. Θέιν] Vide quæ hic referuntur aliter pleraq; narrata apud Apollod. l. 3. Bibliothecæ. V. & Tzetzem ad Lycophronem p. 38, 39.
- P. 331. l. 18. Ποδάρεκς] ὧς Ἰξαρκύντα τοῖς ποσὶ καὶ ἐπιπλοῦ δεινὸν δυνάμενον notavit Eustathius.
- P. 332. l. 18. Πάσσε] Iliadis I. v. 214.
- P. 333. l. 5. Ὁσεραμισμδν] Quem explicat Diod. Siculus l. 11. & Suidas, sæpius Plutarchus. D. H. infra pro μισησίαν l. νεμισήσαν. Bion. Ἦος Πάν' Ἀχὼ τ' γείπ-νθ.
- P. 334. l. 15. Μήλα] Præter vulgarem sententiam Hygini fab. XCII. & aliorum.

24. **Ξυνδυῖς**] Athenæus describit lib. 4. & Eustathius.

30. **Ἐπῶ**] Unum Zoroastrem eodem quo genitus esset die risisse, pro valde insolito adfert Plin. lib. 7. cap. 16.

P. 335. l. 14. **Δημόδοκος**] Vide Suidam in **δοίδοις**.

18. **Καρδίας**] Idem de Aristomene Messenio Plinius l. 11. c. 37. & Valer. Max. l. 1. cap. ult. alii quæ de Hermogene Rhetore, Leonida, Lyfandro, cane Alexandri. Vide Rhodiginum lib. 4. cap. 16. Pro **Στίχου** D. H. habet **Τίχιος**.

P. 336. l. 1. **Οὐκ ἂν**] Iliadis Γ. v. 54. **τὰ τε δῶρα Ἀφροδίτης**.

6. **Ἀδελφῆς**] De qua Strabo lib. X. & Gyrald. Dial. IX. Poet.

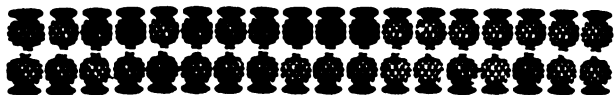
10. **Ὅμηρος**] Iliad. Δ. ver. 491.

P. 338. l. 6. **Ῥόπην**] Legitur **Ῥόπην** & **Ῥοδόπην** D. H.

22. **Χαρῖον**] **Χαρῖν** D. H.

P. 339. l. 9. **Ἀπφιλοσύμενος**] D. H. l. **Ἀπφιλοσύμενος** ἄλλα, ἢ **μὴ**.

NOTÆ

N O T Æ

I N

Parthenium.

PAg.343.l.14. Τὰ γὰρ παρὰ] Hic locus aut ἡλλοτὶς
aut σέλοικε. Interpres nihilo meliore codice
usus sententiam utcunque reddidit : legisse au-
tem videtur ἡλλοτὶς ἐν πῶνδε τὰ πᾶσι. *Quæ apud
Poetas breviter atque adedè obscurè dicta sunt, ex his me-
lius intelliges.*

22. Ὁ δὲ σὺ μίσθρων] Thomas Stanleius amicus sum-
mus meus (qui edito Æschylo famæ nomen suum
inseruit) legit ὁ δὲ μίσθρων. *Μοχλοῖον.*

P.344.l.5. Νικαίνε] Ejus meminit Athenæus lib. 13.
Fuit Poeta, gente Samius vel Abderites.

6. Ἀπολλώνιος Καύνω] Qui vitam Apollonii Rhodii
(nam is intelligendus est) scripsere, hujus operis non
meminêre. Stephanus in voce Δάπων laudabat Apol-
lonium in ῥόδῳ κίσει ; uti vides in Fragmento Ste-
phanj nuper edito ; idem videtur adducere Apollo-
nium in Καύνω ; V. in Κείνδῳ, ubi corruptè Ἀπολλώ-
νιος ὁ ῥόδιος ἐν Καύνω. Plura vide p.384.

P.345.

P.345.l.4. Διδυμῶς] Didyma sunt in Mileto. Διδυμῶς & Διδυμῶν gentilia sunt.

7. Κἄν ἐν τῷ γὰρ] Lego ἢ ἐν ἐν τῷ. In Latino lege *genitum*.

14. Στάφυλον] Staphylum Dionysii filium inter Argonautas καὶ ἀλλήλων Apollodorus l. 1. pag.49. Bybastos hæc erat in Caria; Bubastos in Ægypto.

26. 'Ροιῶ] Tzetzes ad Lycophronis versum

Ἦν ἐδ' ὁ 'Ροῖς ἵππες ἐναΐων μὲν
Σχῆσι—————

Videndus est. Meminit & Stephanus in voce Μύκων, qui mihi obiter emendandus venit. Μύκων inquit, ἀπὸ Μυκόνος τῷ 'Αινείν, τῷ Κασίῳ καὶ 'Ρυῖ τῆς Ζάρηκ. Atqui nullus Æneæ filius agnoscitur à veteribus Myconus. Sed & reliqua sunt perturbata. Lego igitur ἀπὸ Μυκόνος τῷ 'Ανίε, τῷ ἢ 'Ροῖς καὶ Ζάρηκ, τῷ Καρύε. Certè Zarex erat maritus Rhœus non filius. Rhœo hæc gravida facta ab Apolline peperit Anium. De illâ prius ad Apollodorum aliquid dictum est.

P.346.l.8. Γνώρισμα] Monumenta, annulus, aut quid tale cum exposito infante relictum. Donatus in Terent. Habet & Aristoteles in libris de Poeticâ.

P.347.l.3. Φιλήτης] Gente Cous, Poeta & Grammaticus. Vixit Philippi & Alexandri temporibus & deinceps. Ejus meminit Athenæus l.XI. vide plura apud Vossium de Historicis Græcis. Ἑρμῶν intelligo opus; quo nomine, Eratosthenes etiam librum scripsit. Verto, in Hermete.

4. 'Αλώμεν] Lego 'Αλώμεν. Cæterum cùm errata hypothetæ in hoc quoque libello infinita sint,
nemo

nemo meam expectet in iis emendandis operam.

P. 348. l. 6. 'Εὐρύαλφ] Interpres malè vertit ad *Euryalum*. Est enim drama Sophoclis *Euryalus*. Causaub. ad Athenæum, putat capite hoc contineri argumentum fabulæ. Fuit alius Euryalus Mecestei filius; quem bello Trojano interfuisse docet Apollod. p. 49, ex Homero.

12. 'Ηπειρον] Ad urbem Trampyam, in quâ colebatur ipse, vel forte Neptunus, V. Schol. Odyss. Stephanum in Βέριμα; & Tzetzem ad Lycoph. p. 127. ex quo emendare licet Stephanum in v. 'Ευρυπάρης, qui erant gens 'Αιολικῶν, & non 'Ιταλικῶν, ut ibi editur.

13. Τυρίμμα) Nomen rarum, & ut rarius esset, omisit Latinus noster. Tyrimmas Macedonum rex, aliud est.

P. 349. l. 7. 'Αγέδρ) Sagittas Pastinacæ (πρυγόνος δαλαπικῆς) veneno infectas Telegono Circe dedit, quibus nec opinans Ulysses patrem interfecit, alii non venenum, sed radium sive aculeum meliùs intelligunt. Fusè hanc historiam narrat Ritterhulius ad 2 l. Haliccut. Oppiani, ubi videas veterum auctoritates & loca hùc spectantia; quibus adde Tzetzem in Lycophronem p. 126. Rem hanc dramate videtur docuisse Sophocles cui titulum fecit 'Οδυσσεὺς ἀγροδομῆς. Meminit Hesych. & Steph. Tetigit & Æschylus in Φωχιστοῖς, cujus verba adfert Schol. Homeri Odyss. A. v. 133.

P. 349. l. 14. Κεφάλων) Scribitur & Κεφαλίον, & Κεφαλαίων minus rectè. De Cephalone post Scaligerum & J. G. Vossium disputavit Leo Allatius libro de Patria Homeri, c. 1. & Jacobus Goar ad Georgium Syncellum.

15. Γεργίδι⊙] Straboni Γέργιδα πόλις, unde & Γεργή-
δι⊙ scribitur. Occurrit infra p.398.
21. Ταύπλω ἐν τῷ] Restitue ἐν αὐτῷ. Confer p. 212. &
398.
- P.351.l.13. Διχρήσι] Quintus Calaber ait seipsam
Alexandri pyræ super iniecisse; Dictys vero, laqueo
dolorem finivisse. Lycophron denique de turri præ-
cipitem se misisse.
16. Ἑρμιοιάνναξ] Meminit Athenæus l. 13. idem eum
Colophonium vocat, & Leontium amicam habuisse
dicit, & ejus gratiâ scripsisse tres Elegiarum libros;
ac è tertio quoque longè plurimos citat versus, qui-
bus eos complexus est, qui vehementius amârint.
Hic igitur malim legere Λεοντίη. Et sanè hanc ve-
ram esse Lectionem, ostendit Antoninus Liberalis
Metamorphos.c.39. ubi legas ἰσορῆ Ἑρμιοιάνναξ Λεον-
τίη β'. Hæc Ger.Voss.in Hist.Græcis.
20. Βιλλερεβίη] Æolus genuit Sisyphum & Perieren,
p. 24. Sisyphus Glaucum, Glaucus Bellerophontem
p.38. Perieres Leucippum pag.39. & 197. Vides
saltem consanguinitatem. Alius est Leucippus de quo
P.375.
- P. 352. l. 21. Πέρσις] Lege Περσίη ——— Ἄρ-
δίη.
- P. 353. l. 16. Ἠγήσατο] Verte, *Coloniam dedux-
it.*
20. Ὀκητι] Lege ὄκισσι, & ὀκλιθίν.
29. Διερῶδιδίον] Interpretes historiam non satis expref-
sit. Redde — *missi in Coloniam ex Pheris in Cretam.*
V. Stephanum in Φαερί.
- P.355.l.3. Διογένης] Quis sit, incertum. Videtur tamen
ex hoc loco Palleniaca scripsisse, inquit Ger. Vossius.
Mihi potius videtur Θεογένης intelligi. Certè Ste-
phanus in Παλλήνῃ agens de hâc ipsa historiâ Hegelip-
pum

pum & Theagenem laudat. Scripsit Carica & Macedonica. Pallenica præter Hegesippum reliquit Themison, de eo Athenæus l. 6.

P. 356. l. 3. ἘρέσιΘ] Erethus civitas erat Lesbi, unde Phantias hic aliquando Lesbios dicitur; inter alia scripsit *Τυράνων ἀναιρέων ἐκ πικρίας*, cuius operis meminit Athen. l. 3. & 10. ex hoc opere hæc historia videtur fuisse desumpta. Apud Plutarch. Lib. *de defectu Orac.* malè scribitur ἈιρέσιΘ.

16. Ἡγεμλειώτων] Ælianus v. Hist. l. 8. & Diodorus Sic. de Archelao Macedonum rege similem narrant historiam.

21. Φρέσιον ὑπελθὼν] *Subingressus.*

P. 357. l. 24. Νησαδῆς] Scribe Νησαδῆς vel Νησαδῆς. Interpres legit ut emendatum est. Nysa hæc in Caria. V. Strabonem l. 14. videtur hic Aristodemus idem esse cum eo, cuius meminit Cl. Alex. in 1 Strom. qui de *rerum inventione* scripsit. Hoc autem colligo ex proœmio Philostrati ad Icones.

P. 361. l. 10. Ναξιανῶν] Andriscum infra quoque laudat Parthenius; & Athenæus l. 3. c. 5. Νάξις ἢ ὡς Ἀγασθένης, ἐπὶ δ' Ἀγαθένης, ἰσοῦσι. Quis sit ille Agasthenes nec Casaubonus nec Vossius docet. *Videtur nescio quid historicum scripsisse*, inquit Gesnerus. Agasthenes ille nullus est. *Aglaosthenes qui Naxica scripsit*; Hyginus in Poet. Astron. Ad hunc locum J. Schefferus non satis ex vero notat alicubi legi *Æglosthenes*, sine dubio corruptè, pro *Aglosthenes*. Hyginus iterum cap. 16. l. 2. *Aglaosthenes autem qui Naxica conscripsit*. Eodem modo & Cæsar in Aratum, & ex eo Lactantius lib. 1. c. XI. Meminit & Plinius & Pollux. Adde his & Eratosthenem (quem sequuntur Hyginus & Cæsar.) in Asterismis, cui bis dicitur Ἀγλαοθένης ἐν Ναξικῇ, & rectiùs, ἐν Ναξιανῇ.

αὐτοῖς. Lego igitur apud Athenæum & Gefnerum in Bibliotheca, pro Agasthene Aglaosthenem. Sed & alibi latet hoc nomen in mendo. Cæsar in Phænomena Arati non procul ab initio, *Agasthenes quidem in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit*, &c. hæc cum legisset G. Vossius, inter Hist. Græc. locum Agatostheni fecit. Certè *Asiatica carmina* non statim arguunt opus historicum. Deinde si carmina scripsit Agatosthenes, cur non eum inter Poetas Græcos posuit idem doctissimus Vossius? Quod autem addit, ubi de eo loquitur, *nec dubito quin idem opus signet Tzetzes Cbil. VII. Hist. CXLIV.* non caret scrupulo. Est quidem Agathosthenes historicus; ejusque adeo meminit Tzetzes in Lycophronem p. 115. edit. Canterianæ, (quanquam pag. 161. videatur eundem etiam pro Philosopho habere.) Sed hic nihil affine habet cum Agatosthene. Imò ille ipse Agatosthenes mutandus est in Aglaosthenes. Quæ enim Cæsar, ut vult Lactantius; siue Bassus, ut alii, in Aratum scripsit, desumpta sunt ex Eratosthenis Asterismis, (quos nuper edidit vir omni præconio dignus omni major Joannes Fell S.T.D. Academiæ Oxon. magnum decus) Eratosthenis autem verba sic se habent de Urbsæ minori, Ἀγλαοθένης ὃ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησὶ τροφὸν γενέσθαι τῷ Διὶ Κυνόσουραν, ἣν ὃ μὲν ὅτι Ἰδαίων Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μέρει τῇ πόλει τῇ καλυμμένη ἰσοῖς, τὴν οὖν ἄνθρωποι καὶ οἱ πρὸς Νικέουσαν ἐκίχοντο, καὶ ὃ ἐν αὐτῇ ὃ μάλιστα, καὶ ὃ ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουσαν κληθῆναι. Hæc sic vertit Cæsar. *Agatosthenes quidem in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit Jovis fuisse nutricem, unam ex Idæis Nymphis, à qua in Crete oppido Histæ Nicotratus constituit portus, &c.* Quis dubitare potest quin ex Eratosthene emendari debeat Cæsar? nam & Hyginus hunc ipsum locum adducens legit,

Agla-

Aglaothenes. Quare pro *Asiaticis carminibus* repono *Naxiacis* apud Germanicum. Confirmat Hyginus; *Aglaothenes* qui *Naxica* conscripsit, ait *Cynosuram* esse unam de *Jovis* nutricibus, &c. Reliqua quæ in Cæsare sunt corrupta, possunt restitui quæ ex Eratosthene, quæ ex Hygino.

11. *Θίφρες* Θ' ἐν τῇ ᾧ δὲ πρὸς τὸν *κωφὸν*] In editione priori erat ἐν τῇ *ιδ'* ᾧ δὲ πρὸς *κ.* Cornarius interpres videtur in suo exemplari legisse *δ' . ω . γ . κ .* Laertius indicat hoc Theophrasti opus constituisse tantum quatuor libris, quare numerus iste *ιδ'* ferri nequit. Utrum autem ἐν τῇ *δ'* cum Cornario, an ἐν τῇ *α'* cum Maufacio legendum sit, statui opinor à nemine possit. Libros hos citat Harpocration. *Notæ* infra c. XVIII. Suidas in *Ἀρχῇ Σκυρία*. Et ex eo Apostolius C. IV. Proverb. 31. His in libris videtur *Theophrastus* scripsisse quæ essent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum; quibus esset moderandum, utcumque res postularet; inquit Cicero l. v. de Finib. Hæc ferè Meurlius in Theophrasto, & Menagius ad Diog. Laertium.

13. *Καδ' ἐν χρονον*] Hujus belli causa narratur cap. 18. hujus operis; quod rectius hoc in loco fuisset collocatum. Cum autem hæc ibi tangatur historia, est simile veri, petitam fuisse ex eodem Theophrasti libro; & proinde in titulo hujus cap. legi oportere ἐν τῇ *α'* *δ'*.

20. *Ἀπαιρομένη*] Plutarchus in libello de virtutibus *Mulierum* hanc historiam paulo aliter narrat. Polycritam non tam relictam, quam cum aliis mulieris à Diogneto captam fuisse scribit. *Κατὰ νῦν δαίμονα* circum numen aliquod, inquit Interpres; Mallem, deo ita volente.

21. Ἐν Δηλίῳ ἱερῷ πησίων] Omittitur δ. Δάμων Plutarchus ἔρυμα vocat & χωρίον, quomodo & noster. Max fortè Δηλίῳ ἱερῷ vel Δηλίας rectius; nam Δαλὶ Stephano est civitas Cariæ.
23. Ἐρυθραίων] Ἐρυθρὰ civitas Ionum; Stephanus.
28. Διεπίμπρο] Consentit cum Aristotele, qui scripsit non fuisse captam Polycritam, sed fortuito visam, in sui amorem pertraxisse Diognetum. V. Plutarchum.
- P. 362. l. 9. Ἀρτιμυ] Melesii & Delii hanc colabant. Strabo 14. Habebant & Tanagræi Δάμων, in quo erat Ἀγρίμωδον ἄγαλμα; Vid. Pausan. lib. 9.
- P. 364. l. 7. Βιάζεσθαι τὴν κόρην] Interpres videtur legisse τιμᾶσθαι. Propius accedit vox διαστᾶν.
12. Ἀππινίγη] Simile quid narrat Plutarchus de Ephesi-
nâ puellâ, & de Tarpeiâ virgine, in Paral. minoribus.
13. Πεδίῳ] Βασιλεὺς πέφϑε dicebatur, ob invidentiam fortunæ. Plutarch.
14. Πάντα ἐκείνη] Locum hunc adducit Casaubonus ad Athenæum pag. 270. notarum, exemplisque illustrat quibus omissis aliud addo ex 1 libro Herodoti, κλέπτει τὰ δούσημα πάντα τριχίλια ἔδουσι. Interpres ineptè vertit.
20. Ἀδελφώνης] Hanc historiam habet Plutarchus in Parall. minorib. ex ipso Parthenio, sed brevior.
- P. 365. l. 3. Διὰ λόγον] Lege διὰ λόγου — σφηνόμηνον.

P. 366. l. 3. 'Απολλώνιος] De Mileto scripsisse vidit in suo Cornarius: colligi idem potest ex Scholiaste Apollonii Rhodii ad v. 186. Meminit ejus Plinius l. v. c.

31.

4. 'Απολλώνιος] Rhodius Apollonius plurimum urbium ἄλλας scripsit. Alexandriæ, Cmidi, & Cauni. De Cauno testatur Stephanus in Fragmento in voce Δώνον. Vide infra p. 384.

9. Νικαῖνος] 'Εποποιόν vocat Athenæus; item Stephanus in 'Αβδηρῶν. Dubitatum fuisse video de ejus patriâ; Abderites est, vel Samius. Athenæo libro 13; eidem Samio libro 15. Stephanus Abderitem facit. Versus qui sequuntur ex conjecturâ strictim sic emendo

Κίπριος ὁ Τετρασίτης ὃ μάλιστα αἰνῶς ἐχέει, πάντα

ἢ οἱ Καῶνον, &c.

Γόινος ὃ παλιν ἔτι ἐκάλεινον ἀρχαῖοι

Βυβλίδα ———

ἢ ὃ ῥέων δένει, ῥέων ὀφείδεια Κύπρον

καὶ Κάπρον ὕλην ἔς, &c.

Ἐν δ' ἦτοι πολλέσσον ἐδέμας ὁρῶν τ' Ἰωνῶν.

Ἀυτὰ ὃ γινώσκῃ, &c.

Κάπρον porro dictum est ὕλην, quoniam tota insula valde sylvescebat, uti docet Strabo in fine XIV. Apollo ὁ Τλαῖος dicebatur, qui in Cario colebatur; est autem Carus Cypri locus. Tzetzes ad Lycophronem.

P. 367. l. 7. 'Οἱ ὃ πλείους] Supra, Nicænetus erat in alterâ sententiâ, & Conon Narratione 2; Hæc autem secutus est Antoninus Liberalis, Ovidius, l. 1X, & Stephanus in Καῶν.

26. Παρ' ἡμῶν] De Parthenio ejusque scriptis agit G. Vossius libro 2. de Hist. Græcis.

28. Ἀορίδων] Sic legit Interpres. Tho. Stanleius (cui ego & alias in Parthenium emendationes debeo) legit Ἀορίδων. V. p. 423.

P. 368. l. 5. Βάδδα] Βεῦδο est ἰμάριον γυναικῶν πολυετές. Vide Etymol. M. Apud Pollucem scribitur βεῦδο, l. 7; apud Hesychium Βίδο; utrobique perperam.

P. 369. l. 5. Περραλὶξ ἴαι] Lege ἴαι.

17. Θρακί] Verte, in Thrace. Est enim poematis titulus, ut Διόνυσος hujus Euphorionis apud Stephanum, & Ἀπολλόδωρος. V. p. 390. V. Stephanum in Ἀσβαλῶ. Et Schol. Apollonii p. 51, Gr.

18. Δεκίδας] Quis sit, incertum; neque enim alibi Deçadæ mentio. Observo inter historicos Διδυχίδας & Ἀντιδων; Διδυχίδας aliquando (sed perperam) scribitur Διδυχίδας, quod propè accedit ad Δεκίδας. Are- tades multa scripsit & hujusmodi quidem historias, ut ex Plutarcho aliisque constat.

23. Ἀρπαλύκῳ] De hac videtur loqui Virgilius lib. 1. Æneid. Qualis equos Threiffa fatigat Harpalice. — Servius hujus Patrem facit Thracum regem.

25. Ἐρωτα ἐλθὼν] Hic omissa est vox Κλύμενος.

P. 370. l. 4. Ἐἰς τῆς Νηλείδων] Interpres sine dubio legit εἰς γλῶ Νηλείδων. Atqui Alastor erat ex stirpe Nelei, ejusque meminit Apollodorus p. 41. verte igitur, ade- rat Alastor unus è posteris Nelei.

11. Καταθεῖ] Non redderem transverberavit. Sed hostili animo infecutus est; Hoc in sensu Xenophon usus est.

P. 371. l. 4. Μιλησιακά] Milesiorum res scripsere inter alios Aristocritus, Hegelippus, Clitus, Leander. Aristidæ Mile- siaca ali'us generis opus fuit. Plutarchus vocat ἀπο- λασα βιβλία, lascivos libros; quales sunt Apulei Meta- morpho-

morphosis, quas ipse se scripturum ait sermone Milesio.

6. Ἀνθός] Anthes Halicarnassum condidit. Strabo.

8. Φοβίφ θη'] Lego ἐν τῇ Νηλεΐδῃ, vel Νηλεΐδῃ. Vide Pausaniam p. 397. 8, 9.

18. Διὰ ξένιον] Lege Διὰ ξένιον. Infra, Ζῆτα ξένιον

29. Ἀνθός κηλεΐδῃ] Elapsa est vocula ὅς, & causa patet.

P. 372. l. 15. Ἀλέξανδρος • Ἀπώλος] Fuit in Pleiade Tragicorum, Suidâ teste. Strabo adfert aliquot ejus versus libris 12 & 14. Sunt & penes me ejusdem de ordine Planetarum carmina elegantissima, quæ alibi edam.

24. Ἠλέως] ἐν In fine hujus versûs lego ἑλισσόμενης.

25. Ἀσπιδος] Ἀσπιδος, πόλις Μελισσίας γῆς. Stephanus.

29. Μελισσός] Lego Περίνη; est autem Melissa vicus agri Corinthiaci; docet Plutarchus.

P. 373. l. 1. Θαλάσσι] L. Θαλάσσι. post Βαρχιάδης pone plenam distinctionem. Paulo post, ἔρον & κηδε-μερόν, & ποινδὰς τ' ἐκ Φοβίου. Deinde ἄλλα ξυώνον, ἀπλάσσης; &c. Paulò infra, lege ἡ δ', ὅταν ἄρην, &c.

2. Φοβίφ • ἐκ μυχαίτη] Mallem ἐν μυχαίτη.

P. 374. l. 4. Αἰαλιγίον] Miletus dicta tuit Lelegeis. Stephanus.

6. Ἐλαμίνης] Forte ἄλλομιν •.

21. Ἐπαίτη] Diodorum *Mendicum* hoc ex loco commemorat Gesnerus. Vides tamen in Latino Elaiten. Elaitarum meminit Pausanias in Æolide; inde fuit Menecrates, quem πρὸ κίσιον laudat Strabo. Cùm autem hujus Diodori nullibi (ἐμοὶ δοκεῖν) occurrat mentio; cogitet mecum cautus lector, an non legi posset pro Διοδώρῳ Διογυσιόδωρ •, qui Trœzenius appellatur, & cujus adfert verliculum Plutarch. in Arato, & Cicero ad Attic. Est autem Trœzene in Asia minori, (uri Elæa, unde Elaites) ut testatur Plinius. Dionysio-

dorum laudat quoque Scholiaſtes in Apollonium Rhodium ; cum eſſe Trœzenium ait G. Voſſius ; quam ob rem, non docet. Idem Vir doctus ex hoc ipſo loco proferit nobis Dionyſium cognomento ἐπαιπν. Vereor ut rectè.

22. Φυλάρχῳ] Eſt ubi ſcribatur & φίλαρχῳ. De eo videndus Voſſius in Hiſt. Gr. In Latinis lege XV. pro IV. conſtabat hoc hiſtoricum opus duodetriginta libris. Adducitur à Noſtro infra.

23. Ἀμύκλα] Ovidius in 1 Metamorph. Penei filiam eſſe vult. Pausanias, Philoſtratus, Aphthonius, Geoponicὸν Collector, Libanius, aliique patrem ei tribuunt Ladonem.

P. 375. l. 6. Περί τῆς ἡλικίας αἰ.] Lego ex conjecturâ ἡλικίαν. Intellige Peloponneſi regionem omnibus notam. Interpres hic pro Ἐυισπῳ videtur legiſſe Ἀδύκπῳ, ut mox. Apollodorus p. 39, ex Periere Leucippum producit ; Perieres Cynortem, Cynortes Amyclam patrem habuit, ſecundum alios ; v. Apollodorum p. 197. fuit ergo Leucippus circa eadem tempora, in quibus Daphne.

14. Οὐ μεδίεις τε] Potius cum Interprete, μεδί τε. Idem tamen, cum ſtatim pro ἀμριποῦσα legat ἀμριπίουσα, videtur à vero aberrare.

P. 367. l. 18. Ἀχάμαν] Theſei filius fuit hic Acamas. Eponymorum unus ; ſtatuum Delphis meritis eſt ; nomen fecit φυλὴ Ἀχαμανίδου. Harpocraton, & Pausanias. Apud Virgilium in 2 Æneidos pleræque editiones habent *Athamas* pro *Acamas* ; nec vidit hoc La-cerda. Eſt & mons in Cypro Acamas. Legatio hæc ſuſcepta eſt antequam Græci ad Trojam navigarent.

P.377.l.6. 'Εἰς Δάρδανον] Herodotus 7, Δάρδανος, ἡ περὶ
δὲ Ἀβύδῳ ὁ μνηστὴς ἐστίν.

21. 'Ὶπ' αἰθέρα] *Sub dio* inquit Interpretes; at illum fugit ratio. Lego ὑπ' Αἰθέρα. Rem omnem fusè narrat Tzetzes ad Lycophronem, p.79. & 87; & Plutarchus in Theseo.

22. 'Επ' οἴκῳ] Ἀνεχώρησεν ἐπ' οἴκῳ, Thucydides. Tzetzes, ἀλέσσης τ' Τερίαι ἀναγνωσθεῖσαι [ἢ Αἰθρα] Ἀράμαντι, ἀπ' ἧς μὲν αὐτῇ, κομίσειν καὶ τ' Μένιλον. Hinc emendat Plutarchum in fine *Thesei*, ubi Μένιχον legitur pro Μένιλον.

24. Ὀλωθῶ] Euphorio,

— ἐν κρήμῳ ἰν' Ὀλωθῶ
'Αγρώσαντι ἅμα πατρὶ πελώειον ἔκλεανεν ὕδρῳ,

31. Τὴν ἀρχὴν] Eadem hæc prodidit Aristippus ὅτι τὴν παλαιὰς τρυφῆς; Matremque Cratéam fuisse dictam scribit. V.Laertium in Periandro.

P.378.l.4. Νέον, πολλῶν ἐλπίσιν] Non placet hæc lectio. Menagius vir doctissimus sequitur interpretem; quod miror. Lego autem πῶς ἐλπίσιν, amore capiebatur. Vel πολλῶν πόνῳ.

23. Νύκτα φαίνει] Etiam hic Interpretes erravit. Lego λύχνα φαίνει. Infra, λύχνα καίαν ὑψαί. Quod autem mox sequitur, ὁππορὸς εἶναι, non videtur intellexisse Interpretes; verte, *occultari præ pudore*. Illud verò ὡς τὸ ἐκ ἀνοίῃς mihi corruptum videtur; dissimulet licet Interpretes. Forte, ὡς τὸ ἐκ ἀνοίῃς φ.

P.380.l.2. Φῶς] Confer p.467. ubi similis historia habetur.

17. Θε' ὅρατο] Vide caput IX. p.361.

P.381.l.5. Διά τι ἱερῆιον] Pessimè Interpres; lege Δία
 πῖταρχῆιον, *Jovem socialem & hospitalem veritus*; ita
 supra emendavimus p.371.

19. Ἐπὶ τῇ ἐστίας] Verto, *ad focum qui erat in Prytanée*.
 Ignem æternum in sacriis omnes ferè populi nu-
 triebant. Constat de Persis, Ægyptiis, Trojanis,
 Græcis, Romanis, Vide quæ ad Cornutum, p.
 74. edit. Cant.

P.382.l.6. Κήπεϑ] Videtur legendum Κήπεϑ ἐν Θερ-
 κης, ὁ μὲν αὖτε ἀπὸ γῆς. — infra lege Ἰριμίδην pro
 Ἰριμίδην.

21. Περι' Αἰρῆς] Historiam hanc tangit Apollodorus p.
 12. cui tamen Hæro dicitur Merope.

30. Νῆϑεν] Chium intelligit, Vide Eratosthenem in
 Catasterismis.

P.384.l.1. Ἐγχεῖς] Tharbe filia Regis Æthiopum
 Moyfi urbem Sabam prodidit, ejus formâ capta. Jo-
 sephus & Georgius Syncellus. Achilles in hac ex-
 peditione contra Lesbum comitem & συστράτην ha-
 buit Palamedem. Res ibi gestas narrat Homerus
libro nono Iliados. Fuit Methymna Lesbi urbs. Dio-
 medam Phorbantis filiam sibi Achilles ex mulieri-
 bus captivis selegit. Quemadmodum autem Pisidi-
 ce amore Achillis capta hîc periit; ita & ipse Achil-
 les non dissimili fato occubuit. Nam cùm Polyxe-
 nam Priami filiam vehementer adamasset, & condi-
 tione pacis initâ uxorem sibi postulasset, Paridis
 fraude interceptus cecidit. Vide Philostrati *Heroi-
 ca*.

11. Δίσβη κλίσιν] De primis urbium gentiumque ori-
 ginibus & conditoribus scripsêre multi. Hellanici
 κλίσσις ἐδιῶν κὶ πόλειον laudat *Stephanus*. Eodem in ar-
 gumento versati sunt Dionysius Chalcidentis, Clito-
 phon, Trilimachus (vel Thrasymachus,) Menecrates,

Der-

Dercyllus, Cadmus Milesius, Callimachus, Apollonius Rhodius, Apollodorus, (si rectè Marcianum Heracleotam intelligo) aliique.

14. Λάμπιδον] Scribo Λάμπιον; & fortè pro Ἡρω legas Ἴρι. Stephanus φησὶ σόλων. Λαμπύριον, σῆμα ἐν Λιβύῃ, ἀπὸ Λαμπιῖ ὃν Ἴρι.

15. Ἰδαγενίῃ] Scribo Ἰδαγενίῃ, generosi. Scribo Λεπιδύμνῳ, & distinctionem colloco post Μινυμένης π. Est enim Methymna hæc mater Hicetaonis, non locus. Stephanus; Μίνυμνα, πόλις ἐν Λιβύῃ τῇ ἰήσῃ, ἀπὸ Μινυμένης τῆς Μάγερῃ θυγατρὸς τῆς γυναικὸς Λεπιδύμνου, emenda, Λεπιδύμνῳ. Ab hoc Lepetymno mons quoq; in quo ejus erat monumentum, dictus est Lepetymnus. Antigonus in Synag. Hist. Notat Tzetzes in eodem monte sepultum fuisse Palamedem.

23. Θύοις] Lege θυόις. Horatius Carminum l. 3. Ode 2,

— — — illum ex manibus hosticis
Matrona bellantis tyranni
Prospiciens, & adulta virgo
Suspiret. — — — —

P. 385. l. 2. Κανίδας ἀποχλίσσας] Quid ἀποχλίσσας sonet, ex ἀποχλίζω constat. Quidam aut, Videtur Poeta scripsisse ἀποχλάσας. Dicitur enim Græcè χαλᾶν τὰ κλῆιδεα. Malé.

3. Ἐσθλῷ] Haud dubiè ἔτλῳ, & ita Interpret.

8. Τροχέους] Repone τροχέους. Et mox νύθ, & οἱ ἦεν. Conter cum his Simuli verius de Tarpeïâ virgine, apud Plutarchum in *Romulo*. Adi etiam eundem in *Parallelis minoribus*, ubi de Tarpeïâ scribit ibique pro τισοδύον lege εἰσοδόν; pro Ἀλκατὸς, Σαβίτης.

P.386.l.3. Σάρις] Rem hanc aliter narrat Herodotus in I.

21. Χελωνίδης] Χελωνίς quod sit mulieris nomen, ex Plutarcho constat. Hic tamen magis placet Χελιδνίς, quoniam idem Plutarchus in *Pyrrho* hanc ipsam historiam perstringens eo nomine Leotychidis filiam (quam Parthenius intelligit) designat.

P.387. l.1. Βαζιλίως] Arcum vult. Paulò infra lege αὐτοῦ, & ἔδιδεν. Plutarchus ἐν παρασημοῦδος Λακωνικοῖς ἔδιδεν. Pro τὰς ἐν αὐτοῖς πόλεσι, restitue αὐτοῦ.

17. Σπείρειν] Græca sana sunt; aliud quid legit Interpres.

19. Ἰππάρχου) Dionysii & Aristomachæ filius fuit.

P. 388. l. 8. Φάλλος) Fuit Phocensium Tyrannus.

P.389.l.9. Περνείας) Hoc titulo multis in locis colebatur Minerva. V.Cornutum p.49. Pausaniam p.623. Herodotum, Hesychium & Macrobiū.

10. Εὐφύλης) Vide quæ de Monili hoc fatali notavimus ad Apollodorum.

P. 390. l. 3. Θρακί) Vide quæ ad p.369. De Euphorione hoc multa diligenter collegit G. Vossius in Hist. Græcis. Equidem arbitror ex ejus Ἀπύκτοις desumptas fuisse historias has, quas Parthenius adfert; Euphorionem autem operi πολυσίχων varios titulos fecisse: Hinc esse Euphorionis *Apollodorum*, *Thracem*, *Dionysum*, *Hyacinthum*, *Hippomedontem*, *Anium* (apud Stephan. in Fragmento) & fortè, *Xenion*, *Artemidorum*, *Ar.α* (execrationes) sive *Poterioclepten*. Opus hoc, aut aliqua ejus pars, χαλκῆς inscribebatur; videturque Tzetzes, in suis Chiliadibus secutus Euphorionem, metri genere mutato. Præter alios multa ex Euphorione adducit Interpres Lycophronis.

nis; Inter cætera innuit Euphorionem egisse de Mopse; Quare considerandum relinquo, an non ea, quæ apud Suidam corruptissime leguntur de Euphorionis *Μοψοῖα*, hinc lucem aliquam accipere possint. Scripsit autem Euphorion non tantum epico charactere, sed & Elegiaco; atque hunc *ejus colorum sequutus est Cornelius Gallus*, ut testatur Probus. Nam Tiberius Cæsar quo in genere carminis imitatus sit *Hunc, Rhianum, aut Parthenium* (omnes enim utroque metro, epico & elegiaco usi sunt) incertum est.

5. *Τερέμβυλ*] Lelegum regem facit Athenæus l.2. c.6. ubi tamen corruptè editur *Τερέμβυλ*. Natus est ex Hefione, quæ elapsa ex nave Telamonis in reditu à Trojâ, natando pervenit in Miletum; eam in sylvis occultantem se offendit Arion Meliti rex, & Trambekum pro suo filio sustulit. V. Tzetzen in Lycophronem.

P. 391. l. 9. *Ἡρώων Τερεμβύλλη*] Sic Lepetymnus, Lampetus, Palamedes, Pylæus sepulti in Lesbo monumenta in montibus fortiti sunt. Sic & Misenus apud Virgilium, *Monte sub aërio* —.

13. *Μοῖρῶν*] Athenæo dicitur Byzantia, ejusque ab eo laudatur poema *Μνημοσύνη*. Scribit Vossius eam in Neptunum elucubrasse hymnum. Idem aliam esse vult à Myrône Byzantiâ, de quâ Suidas; Gesnerus eandem putat, quod & mihi videtur. *Aëos* quoque scripsit Euphorion, Callimachus, & Ovidius *Ibin*; Valerius Cato *Diræ* & *Indignationem*, simili argumento.

16. *Πολύβη*] V. p. 168.

21. *Ξάνθο*] Herodotus 2. Planudes in vitâ Æsopi.

P. 392. l. 2. *Ἀπολλοπῆν δίκον*] Juvenalis Satyrâ sextâ versu 83.

Nuptæ

*Nupta Senatori comitata est Hippiæ Ludum,
Ad Pharon, ad Nilum, famosâque mania Lagi.
Immemor illa domûs, & conjugis atque sororis,
Nil patriæ indulfit, plorantisque improba natos,
Utque magis stupeas, Paridem ludâsque reliquit.*

18. Ἀπολλόδωρος] Hinc constat nos rectè supra correxisse, cum non *ad Thracem*, sed *in Thrace* vertimus. Sanè, ut simpliciter hîc dicitur Ἐυφορίων Ἀπολλοδώρου, ita plenius apud Scholiastem Apollonii de hâc ipsâ re verba facientem legas, Ἐυφορίων ἐν Ἀπολλοδώρῳ. Primam tantum partem hujus historiæ attigit Euphorion.

19. Ἀργοναυλικῶν α] Rectè; errat Interpres qui quartum adducit.

20. Διαφόρως] Scholiastes Rhodii, πρὶ τῇ τῷ Κυζίκου ἀναγνώσει, καὶ τῇ ἑλλης μάχης, ἢ συμφωνεῖ.

21. Αἰνίς] Malè; lege Αἰνίς. Schol. Apollonii, Κυζίκου παῖς Ἀινίδος Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Στίλβης, ex Ænetâ Eufori Thracum regis filia Cyzicum genuit.

23. Λάλεισαν] Scribe Λάλεισαν. Strabo l. 13, eadem de Piaso Pelasgorum rege & Larissâ commemorat. In Scholiis Rhodii Θρηῖα dicitur, non satis ex vero.

27. Κλείτω] Filia ea fuit Meropis Percofii, qui & vates fuit. Ab hâc fons in Cyzico Clite dictus legitur.

P.393. l.8. Ἀνέρπει] Consentit cum Apollonio Deilochus, & Euanthes apud Interpretes Apollonii; dissentit Euphorion. Idem Cyzicum prodidit μολύχμον, Apollonius autem νεόχμον; Euanthes ei filium dat ἀμόνυμον, Apollonius & Euphorion ἀπιδά faciunt. A Cyzico urbs Cyzicus dicta habuit portum Panormum, cujus nominis in Sicilia urbs.

P.393.

P.393. l.13. Ἐμὲ παῖς] Servius ad Eclogam quintam.
Pro Δξιῶς mallet Δξιῶ χρήσασθαι. Et statim ἐμ-
μορφῆς, Formosus. Servius, *Daphnin pulcherrimum*
multi scriptores asserunt. Meminit Callimachus in
Fragmentis.

20. Ἐχναῖδα] Servius Nomiam, Pipleam, vel Italiam
fuisse scribit ad Eclogam 8.

29. Βασιλίδων] Chimeram vocat Servius. Plura de Daph-
nide leges apud Athenæum libro 10, Suidam in Λι-
πύρσις, & ἀκοσῆσις.

30. Δηλησαμένη] *Sancians*, vel, *decipiens*.

P.397. l.4. Κίχρον] Meminit Strabo semel atque ite-
rum.

7. Ἠπείρη] Interpres obscure. Verte; Sylvam hanc esse
Epiri quæ filia fuit Echionis.

18. Νέανθῳ] Alius non est quàm Neanthes Cyzice-
nus.

Ib. Σιμμίας] Adducam locum Stephani περὶ πόλεων in
ἡμυκύνες, unde nomen hujus Simmiæ excidit; est
ergo legendum — Ὑπερβορέων. Σιμμίας ἐν Ἀφθλλωνι,
deinde versus sic restituendi sunt, qui sequuntur.

Ἡ μύλων τ' ἐνόησα γένεσθαι πειώπον ἀνδρῶν
Τῶν ὅμων ἐφύπερθεν ἐνσερβῶν, κύνειν κρεῖσθαι,
Τέβρε γαμοηλῆσι περὶ κρεῖσσιν ἐρυμνόν.

Sed & Tzetzes, ex quo hæc emendavimus, ipse vicissim
ex Stephano sanari potest; nam apud illum malè le-
gitur — — — ἐπὶ τείγῃ. pro τείγῃ,

& Ὀνομα κλυδὸν pro ὀνομάκλυτον αὐδύν.

Simmiæ interim *Ovo* & *Securi* addendus est *Apollō*,
ex Tzetza Chil; & Antonino Liberali p.441; & Μῶνες,
ex Stephano in Ἀμύκλαι. Vide *Fragmentum* in Δωδων.
Adi G. Vossium in Hist. Græcis.

20. Διαφθω;] Quippe plures fuêre Niobæ ; & inter fabulatores rara est concordia.
- P.398.l.18. Κίρυθ· ἐπίκρυθ·] Oenone, (eo quod Paris Helenam, se spretâ, adamârat) Corythum milit qui Græcis ad Trojam viæ dux esset. Confer p. 262.
- P.399.l.1. ἄπο Ἀρπακιοῖσιν ἄποδμνδεῖς] Lege ἄποδμνδεῖς ὑμναῖοις.
11. Λύκας·] Lycastus αὐτοχθων habebatur. Stephanus. Cydon autem Apollinis filius & Acacallidis Minois filia. Stephanus.
12. Ἀπείρω] Aliis est Ἀπείρας. Syncellus.
- P.400.l.14. Ξάνθον] Herodotus 1.p.173. notat eos fuisse cognatos. V. & Stephanum in Τερμέλη & Τέρμερα.
25. Ἀργανθώνη] Aliis Ἀργανθών. Stephanus ; ubi pro Ἀργανθώνη, malletm legeré Ἀργανθώνη. Strabo 12. V. infra p.454.

Finis Notarum in Partheniū
Nicæni Ἐρωτηγ.

NOTÆ

N O T Æ

I N

ANTONINI LIBERALIS

METAMORPHOSEIS.

PAg.406.l.26.Σόμα κομίσαν[θ]] Lege aut κομίσαν-
 πης aut κομίσαντες. Est porro Ἰάλις civitas &
 fons in Ceo insula. Patria fuit virorum aliquot
 celebrium; Putà Simonidæ, Bacchylidæ, Erasistrati,
 Aristonis Peripatetici.

P.407.l.7.Οἶνδς ὁ Περθίων] Apollodorus I, Parthaonem
 (vel Porthaonem) Oenei patrem agnoscit. Lineâ ante-
 penultimâ ἱερὸν σῶν intelligo sacrum Dianæ; Hesychio
 ἄνε[θ] : vel magnum.

P.409.l.II.Βόνθ] Plinius libro 10.& Pintianus, qui sic in
 Mss. Codd. invenit. Gesnerus videtur hîc legisse Boe-
 mum, vitioso codice usus; sunt qui Βόνθ legunt.
 Ὀρυσονίαν scripsit, ut Eumelus Corinthius Βυρονίαν,
 Heliodus Θυρονίαν.

P.411.

P.411.1.11. Ἀμβρακίαν] Vide tamen Stephanum in voce, & in Δεξαμβραί.

11. Τόλγρον] Strabo vocat Τόλγρον, l.7. Apud Marcianum Γόργον & Τόλγον.

21. Ποίησαι] Imò παῦσαι.

P.312.1.21. Κελεύς] Assentior viro docto qui nuper edidit Antoninum; legi enim Κελεύς oportere docet ex Stephano. Scimus tamen & Κελευνὸν his populis immixtos.

25. Σωελθόντες] Aut deest vox aliqua, aut legendum Λωήθον.

P.413.1.22. Ἐκείνης οἰκίᾳ] Lege οἰκία ut p. 416.1.3. Vide & Ætym. magnum in voce. *Homerus* ἰδὼν οἰκίαν γαίῳ.

P.415.1.7. Περιφᾶς] Periphas hic mihi videtur Ægypti esse filius, cui Actæam obtigisse narrat Apollodorus p.75. Alius fuit Periphas pater Lapithæ, de quo Stephanus in Λαπίθῃ; alius quoque ille apud Virgilium *Unâ ingens Periphas*.

P.418.1.21. Ἀνθ' τοῦ Ἐπίππου] Simplex magis placet ἱππῳ. Plin. L. X. c. 42.

P.420.1.3. Κερήπιδον] Nempe ex Locride. Axia & Axios in Locris. Observat & Halicarnasseus Κερίπιδος esse Λακέρης. Meminit Stephanus Axii fluminis in Κερίπιδον.

28. Σύβαεις] Ἡ ἀπὸ οἰκιστῶν πνιγὴ, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. Schol. Theocriti ad εἰδ. ε. Vide Stephanum in Θύειοι; & Strabonem p. 262, 263. pro ἑκλήξει vir doctus reponit ἐκάληπιν.

P.422.1.8. Μινύς] De Minyâ ejusque stirpe agit Scholiastes Apollonii ad librum 1, copiosè. Filiarum meminit Plutarchus & Ælianus non sine aliquâ dissonantia. V. Ovid. Metam. l. 4. v. 390.

11. Ἀπίβου[αν] Lege Ἀπίβη[αν].

23. κελεύων] Mireris meritò Sylburgium hîc non ver-
tisse vocem istam, quæ apud Hesych. Pollucem aliosque
ἰσόπους notat. explicat & Harpocraton, modo apud
eum legas, non ἰσόπους, sed ἰσόπους, *Radii textorii pe-
des.*

P. 423. l. 10. Ἀυλὴν] An αὐλὴν? aliter, ἀκτι-
να & αὐγλή.

15. Πανδάρειος] In Latino lege Pandareus. Vide supra
p. 313.

16. Ἴνα ἐστὶ νῶ] Prion Straboni describitur libro 14. di-
cebatur & Λίπρη Ἀκλή.

24. Κολοφῶνι] Videtur fuisse inter Colophonios &
Ephesios antiqua cognatio. V. Strabonem ibidem p.
634.

P. 424. l. 22. Δίδω[ειν ἀπάγων] Lege ἀπά-
γειν.

P. 425. l. 30. Τὰς ἰσόβη[ειν] Excidit aliquid; fortè & ἰσό-
βη[ειν] τὰς μύας.

P. 426. l. 3. Πάντας] Dele in Latinis, *perso-
nas.*

8. Ἀλκύν] Lege Ἀλκυνών.

P. 427. l. 8. Κύκν[ος] Cygni fuêre tres, Martis, Neptuni,
Apollinis F.

P. 428. l. 6. Ἐχαρακώδη] Xylandro placuit ἐχαρώ-
δη.

P. 429. l. 9. Ἠογκλία] Phyllius ille, vel Phyllius,
idem forte fuerit cum Phylío Augeæ filio, de quo in
Apollodoro p. 106. Quæ autem Thyrie hîc, aliis est
Hyrie.

18. Βυλήσι] Hiulcus est locus. Infra lege ἀπμυθέντι, &
in Interprete, lineâ penultimâ, *lacus Cygnæus.* Lineâ
ultimâ pro ἀγίτῃ pone ἀγέτῃ.

P.430. l.8. Ὀρεῖς [Vide Apollodorum p. 24. & 446. Infra, pro ὄρεσιν, elegantius dicitur ὄρεα.

P.432. l.17. Ἐκρήματον] Pro quo ἰσχυρὰ cum V. D. inalterem.

27. Μεγαλύπερα] Infra rectè Μεγαλήπυρ.

P.434. l.6. Μηγοπίδα τῆς [Non debet sollicitari hæc lectio.

7. Ἡ Α γῆ] Nec hæc in dubium vocanda. Aliter est locutio, Latinis quoque usurpata, Terentio & Catullo.

18. Ταῖς ἀνταῖς] Lego ἀντῖς.

22. Καλῶεν] Si vocarent. Vel καλῶν, si quis vocaret.

P.438. l. 11. Πάνακτα] Locus mendosissimus meliores codices implorat.

P. 439. l. 11. Ἐγκίφαλον] Comedere cerebrum antiquitus μυσάρην habebatur. V. quæ ad Apollodorum p.180.

P.441.l.22. Ὑπερβόρει] Frequenter & per dipteron effertur ὑπερβόροι. De his incerta admodum scripsêre veteres Græci, adeo ut fuisse omnino eam gentem dubitarint nonnulli, inter quos Herodotus Posidonius fuisse circa Alpes credidit; idem scilicet & Protarchus. Pausanias libro 1. p.59. quàm proximè eos videtur indigitasse, Zenothemin, Aristæan & Damasten auctores secutus. Sunt qui putant tabulam Geographicam Ptolemæi, in quâ de Hyperboreis agitur, contra ipsius mentem, resupinatam nunc & inversam exhiberi. Plura de his colligas ex Tzerze, in Chil. VII. ex Pausaniâ p. 299, & 617. ex Stephano in Ὑπερβόροι & in Γαλιῶν, ex Schol. Apoll. ad v.677.lib.2. ex Harpocrate, Porphyrio, Strabone. De sacrificatis autem Apollini asinis testatur Cle-

Clemens Alex. in Protreptico, ex Callimacho; & Pindarus.

P.442. l.22. Ἀκυνον] Apollodorus Ἰχθυον vocat; conveniunt in significatione utraque nomina; impositum hoc videtur à poetis.

P.446. l.6. ΤέταμβΘ] Ἀν ΚέταμβΘ.

13. Μηλίων] Ex vicinitate Othryos colligimus Melienses hos eosdem esse, quos Strabo Malientes vocat. Eum vide sis l.9. p.433. ex iis porro quæ sequuntur hæc in Thessalia gesta constat.

P.447. l.17. Ἡ Δῆνα] Quædam ex filiabus Spercheii.

P.448. l.9. Μιγάλοισι καὶ δαίμοσι] Vir doctus qui Antoninum, nuperrimè edidit, ex Hesychio locum hunc illustravit. Vide Hesychium in Κορῶμβηλον.

P.449. l.4. Ἀπόλλων αἰδώς] Rectè vidit V. D. legi oportere Ἀπόλλωνα ἰδώς. Confer Apollodorum p. 199. Alii dicunt Apollinem ipsius Admeti amore captum fuisse. V. Callimachum Hymno in Apollinem.

P.451. l.8. Καίμα] Ἄστν. De hac Cereris oberratione Apollodorus, Clemens Alexand. & Cicero in Verriinis.

P.452. l.19. Ἐεινίς] Intellige χθονίς, Plutonem & Proserpinam. Hesychius & Eustathius ex Tragicis sic interpretantur.

21. Δυσὶν Ἰχθυον] Restitue Ἰκτασι, volentes.

P.453. l.8. Ἀΐδης] Colebatur Coronæ; Strabo l.9.

22. Κορωνιάδης] Ut Κλειδὸς & Κλειᾶς sœm. ita Κορωνιάδης & Κορωνιάς formatur. Lego igitur Κορωνιάδης.

27. Ἐπεγευμένον δ] Scholiastes Rhodii hæc adducit ex secundo Heter. Nicandri.

28. Στρατηγὸς] Militiæ magistrum, ducem. Diodorus Siculus.

K

P.454.

P.454.l.2. ΚήϋκΘ] Aliis, Theiodomantis. Pro ἰππιδι, placet ἐκὶ ὅπως. Ad reliqua hujus capitis illustranda faciet Scholiastes Apollonii in fine l.1. Ovidius fabulam ab Hylâ ad Narcissum transtulit. Virgilius in Eclogis nobiscum facit.

12. Χρῶσιν] Scribe κρῶσιν; est autem κρῶμιον, ὕδ' ὕδα, ὥς μιν. Hesychius; Pollux, Eustathius.

P.455.l.14. Θησίως] Enarrator Lycophronis hujus rei testem adfert Durin Samium.

P.456. l.7. Ἐυξίνον] Tauroscythæ captivam abduxerunt, & Dianæ sive Lunæ sacerdotem constituere.

10. Ταύρας] Osiris ibi boves aratro junxit, διὰ τὸ ζῶ-
γΘ ὅτι ταύραν τὸ ἔδνΘ κληθῆναι, inquit Stephanus.

12. Ἀυλὴν δευροπόλου] Nemo dubitat quin hæc sint corrupta. Lego igitur αὐτὴν ὃ δευροπόλον, seipsam vocavit ταύροπόλον; vel αὐτὴν ὃ δευροπόλου ἔφηται καλεῖται. Scholiastes ineditus ad Aristophanis Lysistratam sic scribit. Νῆ τῇν δευροπόλον ἔφθ τῷ Ἀρεμῶν ἐξελαν. ἢ ὃ αὐτὴν Ἀπολλῶνι ἐν τῷ περὶ δεῶν ἐκείνῳ. Suidas ὡς ταύρΘ περίη πάντα. ὡς Ἀπολλῶνι. Ceterum Iphigeniam hanc Iphianassan vocarunt Sophocles, Euripides, alique é poetis. Eamque convertit in anum Diara, secundum alios; alii in ursum mutatam prodidère, inter quos Phanodemus; teste Tzetze. Scholiastes Aristophanes ineditus, ad hæc verba ἈρκῆΘ ἢ Βραυρωνίσις scribit, δοκεῖ ὃ Ἀγαμέμνον στραμάσει ἢ Ἰφιγενίαν ἐν Βραυρῶνι, ἢ ἐν Ἀυλίδι ἢ ἐκείνῃ αὐτῇ ἐκ ἑλαφον φοιτᾶσθαι. Videntur autem mihi Sacra Brauronia Tauricorum fuisse imitamina; ipsi enim Iphigenia in Tauris sepulta fuit; cum Braurone ipsius esset tantum κενότατον. Euphorion sic mihi intelligitur apud eundem Scholiastem

Ἀρχίαλον Βραυρωνία καὶ ἡμεῖς Ἰφιγενίαν.

15. Ἀδελῶν] De hac insula Stephanus Ἀχιλλεύου δρόμος.
 ἡ Ἰσθμὸς μὲν δὲ ταυρεῖαν ὥς ἐνίοι, Ἀδελή. Dicitur & Ma-
 caron Plinio; nempe μακρόρων νῆκος. V.p.257.& 317.
 & Schol. Apollonii Rhodii.
25. Τυφῶν] Vide quæ ad Apollodori p.18 & 19.addux-
 imus.
- P.457.l.15. Ἀρπυιῶν δὲ σῆρος] Legimus cum aliis αἰλ-
 ρος. Stephanus in Βέβαςος; πόλις καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος;
 οἱ δὲ Αἰγυπῆιοι βέβασον, καὶ αἰλῦρον φασι.
- P.458.l.1. Γαλανθιδῆς] Libanio Acalanthis, Ovido Ga-
 lanthis rectius dicitur.
8. Ἐπείγουσα] Lego ἱταλὶς, ut p. 461.
11. Μοῖρα] Pausanias in Boeoticis, veneficas fuisse pro-
 dit.
- P.459.l.4. Θερσίχλη] Dicitio ista videtur facta ἐν θορόις.
 fortè legendum, Θερσίπαι. *Aristoteles libro 3. de ge-
 neratione animalium* figmentum hoc ever-
 tit.
21. Ἀκαχιδῆς] De hac alibi; meminit Stephanus in
 Κυδωνία.
- P.460.l.13. Καῦρος] Vide Parthenium, p.366.
- P.461.l.21. Ἀυσονίας] Si Aufonia ab Ulyssæ filio Aufone
 dicta fuit, quæ est receptissima sententia Scriptorum;
 Lycaonis ævo erant in Italia Aufones. De Lycaone
 ejusque stirpe vide Apollodorum.
- P.462.l.22. Ἐπιμυιδῆς] Arcades Dryadas & Ἐπιμυιδῆ-
 δες vocant Nymphas, quas alii Ναιδῆς dicunt. Pausa-
 nias, quod & alibi observavimus.
- P.464.l.6. Δρυόπη] Stephanus Eurypyli filiam fuisse
 scribit.
18. Ἀνδράμων] Andræmon juxta Apollodorum p.
 464, fuit pater Oxyli.

- P.466. l.29. Θείῳ] Confer Stobæum p.404, ubi fabulam hanc ex Theodoro adfert, item Plutarchum Paral. Minoribus, Servium ad Virgilium; Parthenium p.380. Apollodorum.
- P.470. l.24. Διομήδης] Post Apollodorum plenè hæc narrat Tzetzes ad Lycophronem p.101. Stephanus in Διομήδεα ubi lego. Pro ἔσι καὶ Διομήδεα πηλείων Ἀργυρεὶ * Ἀργυρίππης.
- P.472. l.11. Ἀιακῷ] Scribit eadem Apollodorus p.215.
- P.475. l.18. Βελιδμασίς] Pausanias & Diodoro, Jovis & Carmes F. De eâ vide illum, Hesychium, Virgilium in Ciri, Callimachum aliosque.
- P. 477. l. 1. Ἀλώπηξ] Vide quæ ad Apollodorum.

Finis Notarum in Antoninum
Liberalem.

Addenda.

Addenda in Notis.

P. 131, post hæc verba *alibi edam*, adde,

Theon Smyrnæus in Libro cui titulus *περὶ ὧν εἰς τὸ μαθηματικὸν χρησίμων* hos citat versus Alexandri Ætoli, quem *μ. Ζικώτατον* vocat.

Ἦψ' ἂν δ' ἄλλοθεν ἄλλ' ὑπέρτατον ἔλλαχε κύκλον.
 Ἄλ' ἡρώτη μὲν δ' ἴα σιλωῖα πρὶν γαῖαν.
 Δάπτει' αὖ σίλβων * χελυσίου Ἑρμείας.
 Τῶν δ' ὅπ' ὠκυρόει' ἐστὶ φανότατ' ὠκυδρείης.
 Τέτρατ' αὖτος ὑπέρδινε' π' ἡέλι' ὀφείδ' ἱπποῖς.
 Πέμπτ' δ' αὖ πυρόεις φωστὴρ ὀρηκίδς Ἄρης.
 Ἑκτ' δ' αὖ φαίδων Διὸς ἄγλα' ἱσαῖ ἀσής.
 Ἑβδόμος αὖ φαίνων κρόνι ἀγχιόδι τέλει' ἄστρον.
 Πάντες δ' ἐπ' ἀπὸ τοῖο λύρης φθόγγου Ζωφρόν
 Ἀρμονίῳ σοιχῶσι * διασαδόν ἄλλ' ἐπ' ἄλλω.

Scriptum erat *χειλιζών & διαάσφ.*

Versus isti totidem versibus Latinè expressi leguntur apud Chalcidium in commentario ad Timæum Platonis.

*Sortitos celsis replicant anfractibus orbes ;
 Vicinum terris circumvolat aurea Luna :
 Quæ super invehitur Cyllenius : Alma superne
 Neëareum ridens latè splendent Cythereæ.*

K 3

Qua-

*Quadrijugis invecius equis Sol igneus ambit
 Quartus & aethereas metas: quem deinde superne
 Despicit Armipotens, sextus Phaetontius ardor
 Suspicit excelsum brumali frigore fidus,
 Pleſtricana cithara septem discriminibus quos
 Adſimilans genitor concordi examine junxit.*

Perperam vero hos versus Alexandro Mileſio adſcribit
 Chalcidius, manifeſte Alexandrum Aetolum confun-
 dens cum Alexandro Polyhiſtore.

Adfert dein Theon ſequentes ejuſdem Alexandri
 verſus.

Τῶα μὲν ἔστιν ἡ ἀπὸ τε βαρεῖα τε μεσότης ναῖς.
 Ὁ Ἀπλανίων ὃ ῥαῖρα σωνημένη ἐπελόντων τοῖς.
 Μίαν δ' ἡλίου παγκλῶν δέξιν ἔχ' ἔσθ' ἄστρον.
 Τῷ δ' ἀπὸ δὴ ψυχρὸς μὲν ἔχει διὰ τέσσαρα κύματα.
 Κεῖν δ' ἡμίτονον φαίτων ἀνέστη χαλεπός.
 Τῷ ὃ τόξον φαίδων ὅσον ὄβριμος ἄρεθ' ἄστρον.
 Ἡλίου δ' ἔσθ' τοῖς τόνον τε ψίβειον ἔχει.
 Ἀιγλῆς δ' ἡλίοιο πρηνίτονον κωδεῖν.
 Ἡμίτονον ὃ ἔσθ' εἰλβω φέρεθ' ἐρμείσοιο.
 Τῷ δ' ὃ χρωδεῖσιν φύξιν πολυκαμπύλα μύνη.
 Κένος δ' ἡλίοιο δέξιν παρὰ δ' ἰα λάχε χθών.
 Ἀνὴν πνύξων ἔσθ' ἡεῖνς φ' οὐδὲν πῦρ
 Ἀρμωδεῖσ' ἀκπῆσιν πυρὸς κενερεῖσι τε πάχυναι
 Οὐρανὸν ἐξάτονον τόνον ἔχει ἔσθ' διὰ πάντων,
 Τοῖνυν τε ῥαῖν δ' Διὸς σῆς ἡμῶν ἐρμῆς
 Ἐξάτονον κίβειν θεομήτερ' εἰκόνα κέσμεν.

Nicomachus in Enchir. & Achilles Tatius ad Aratum
 hęc illustrant.

Atque

A que hæc quidem ad me nuper misit V. C. & mihi amicissimus Isaacus Vossius ; ex cuius exemplari nostram emendavimus. Alexandri Ætoli meminit quoque Strabo lib. XI & XIV. in quo etiam libro notat illum *κωαυδογῶντα ἐν ψαλῶδεσσιν*. Ejus Tragoedias laudat Athenæus, & alia. Alexandri Ætoli habentur quædam in Anthologia Græcâ ; Joachimus Camerarius inter Homeri Interpretes hunc quoque Alexandrum recenset. Alii in Aratum scripsisse testantur, nisi fortè plures fuerint ejusdem nominis.

P. 121. l. antepenultimâ, *idem videtur*, Hæc & cætera ad *plura*, indicta volo.

K 4 INDEX

INDEX

Auctorum

Qui in his notis citantur, illustrantur, & emendantur.

A.
A Cestorides.
 Ælianus v. Hist.
 De Animal.
 Æschines Epittolâ.
 Æschylus.
 Æschyli Scholiastes emendatur 9. notatur 86.
 ineditus 67.
 Agarnestor Pharsalius.
 Agathocles Babylonius.
 Alexander Ætolus.
 Alexander Ephesius.

Alexander Numenius.
 Alexander Paphius.
 Alexandrinum Chronicum.
 Alciati emblemata.
 Andreas Schottus Zenobii Interpres notandus p. 95.
 Andriscus 125.
 Androtion.
 Anonymus Allatianus de Herculis Laboribus.

Anti-

Antigonus Carystius.
 Antimachus.
 Anton Liberalis.
 Antonius Philotheus.
 Apollodorus Atheniensis
 ἐκ τῆς 317. Emendatur p.
 2, 3, 4, 5, 6. notatur 8.
 34. 39. 63. in Hom. Ca-
 talogum 14.
 Apollonius Rhodius. Ejus
 Codices notati 24, 25.
 Apollonii Rhodii Scho-
 liastes notatur 9. 91.
 138.
 Apostolius in Paroemiis.
 Aratus &
 Arati Scholiastes.
 Archilochus,
 Aristéas.
 Aristarchus notatus 6.
 Aristippus.
 Aristodemus grammati-
 cus.
 Aristodemus 125.
 Aristophanis Scholiastes
 ineditus 147.
 Aristoteles.
 Arnobius 8.
 Asclepiades Grammati-
 cus.
 Asclepiades Historicus.
 Athenæus emendatur 126.
 137.

Athenagoras emendatur
 p. 2.
 Attici Historici 11.
 Augustinus Pater.

B.

Barthius.
 Bochartus in Phaleg.
 Hierozoico.
 Boethius.
 Bion.

C.

Cælius Rhodiginus.
 Calaber Quintus.
 Callimachus emendatur
 4.
 Callistratus in Statuis.
 Callisthenis Thracica.
 Canterus Gulielmus.
 Casaubonus Isaac.
 Catullus.
 Choerilus.
 Chrysostomus Joan.
 Cicero.
 Claudianus.
 Clemens Alexandrinus e-
 mendatur. 91.
 Commelinus Hieronymus
 notatur. 8.

Conon.

Conon.
Cornutus, vulgò Phurru-
tus.
Cycli epici scriptores.
Cyclica Thebais. 68.

D.

Damascenus Nicolaus.
Damascius in vitâ Isidori,
ἀπὸ ἀρχαίων.
Damaſtes Sigæntis.
Dicæarchus.
Dictys.
Diodorus Siculus notatur
21.

Dion Chryſoſtomus.
Dionysii Argonautica.
Dionysius Halicarnassen-
ſis.
Dionysius Longinus.
Dionysius Petavius.
Dionysius Thrax.
Donatus in Terentium.
Doſiades in *Arâ*.
Duris Samius 146.

E.

Edoardus Sherburnus.
Empedocles p. 7.
Ennius.

Eratosthenes in Asteri-
ſmis.
Etymologicum M.
Euanthes, vel Neanthes
138, 139.
Euhemerus.
Eumelus in Titanoma-
chiâ.
Euphorion.
Euripides.
Euripidis Scholiastes no-
tatur 86.
Eustathius.
Eustathius emendatur 38.

F.

Faber Tanaquillus notatur
18.38.
Fabri Agoniſtica.
Frontinus.

G.

Galenus.
Georgius Syncellus.
Germanicus.
Emendatur 127.
Geſnerus emendatur. 126.
131.
Grotius notatur 73.

Har-

H.

Harpocraton emendatur
143.
Hecatæus Milesius.
Heinsius Daniel.
Helladius.
Hellanicus.
Her. Stephanus.
Hephæstionis Scholiastes.
Heracritus de incredibili-
bus.
Hero Alexander.
Herodorus.
Herodotus.
Hesagoras.
Hesiodi Scholiastes.
Hesiodus in Ceycis Nup-
tiis. Emendatur p. 4. 5. 8.
notatur p. 2. 3. 6. 16. 43.
in Magnis Ecœis.
Hesychius illustratur 87.
emendatur 130.
Hieron. Mercurialis.
Hippostratus Historicus.
Homeri Scholiastes emen-
datur 12.
Homerus.
Horatius.
Hyginus in *Poet. Astron.*
notatur 42.

I.

Jacobus Goar in Georg.
Syncellum.
Jamblichus de Mysteriis
Ægyptiorum.
Ibycus.
Interpres Latinus Apol-
lodori emendatur pas-
sim.
Interpretes Septuagin-
ta.
Joan. Fell.
Joan. Schefferus 125.
Josephus contra Appio-
nem.
Isocrates.
Ister.
Julianus 7.
Justinus Trogi Sector,
Juvenalis.

K.

Kalendarium Romanum
vetus.

L.

Lacerda in Virgilium no-
tatur 132.
Lactantius.

Leo

Leo Allatius,
 Libanius.
 Lilius Gyraldus,
 Lucanus.
 Lucianus.
 Lycophron.
 Lycurgus Orator.

M.

Macrobius.
 Manilius.
 Martialis.
 Marcianus Capella.
 Marcianus Heracleota.
 D. Marcus Evangelista.
 Marmor Arundelianum.
 Maximus Tyrius.
 Mela emendatur 29.
 Menagius in Laertium.
 Meursius.
 Moses p. 7.
 Musæus.

N.

Natalis de Comitibus no-
 tatur 7.9.48.
 Nazianzenus.
 Neophron Tragicus.
 Nicandri Scholiastes.
 Nicephorus Basilacas.
 Nonnus.

Nymphodorus Amphipo-
 litanus.

O.

Oppianus.
 Orpheus 1.2.
 Orphici p. 1.
 Ortelius Abrahamus no-
 tatur 30.
 Ovidius.

P.

Palæphatus.
 Panyasis.
 Pappus.
 Parthenius emendatur pas-
 sim.
 Passeratius notatur 12.
 Paterculus.
 Paulus Lacicius notatur
 43.
 Pausanias emendatur 80.
 91.
 Petavius Dionysius.
 Petitus in LL. Atticis.
 Phanodemus.
 Perecydes.
 Philo Byblius.
 Philochorus.
 Philo Judæus.
 Philostratus.
 Phlegon.

Pho-

Photius.
 Pindarus.
 Pindari Scholiaſtes notatur
 16.
 Piſander Larandenſis.
 Plato in Axiocho.
 Plinius.
 Plutarchus emendatur 133
 135.
 Politianus.
 Pollux emendatur 130.
 Polyænus 79.
 Pomponius Lætus.
 Porphyrius in Antro Nym-
 pharum. De Styge. In Pa-
 ralipomenis Homericis.
 μετ' ἀποχῆς emendatur
 118.
 Poſidonius.
 Proclus in Chreſtom. in
 Platonem, in Theol.
 Platonicâ.
 Propertius.
 Protarchus.
 Ptolem. Hephæſtionis F.
 emendatur 118.

R.

Reineccius in Familiis.
 Reinſchius Thomas.
 Ritterhufius 52. notatur
 80.

S.

Sanchoniathon.
 Scaliger Joſephus in Mani-
 lium notatur 8.
 Seldenus.
 Semeronius Babylonius.
 Seneca.
 Servius in Virgilium.
 Emendatur 45.
 Severus Rhetor.
 Sextus Empericus.
 Sidonius Apollinaris.
 Sigonius Carolus.
 Silius Italicus.
 Simonides p. 41.
 Simpfon Chronologus.
 Solinus.
 Sophocles in Lemniadibus
 25. Colchidibus. In Talo.
 Sophoclis Scholiaſtes.
 Sophron.
 Soliphanes Grammaticus.
 Stamis.
 Statius.
 Statii commentator emen-
 datur 108.
 Stephanus emendatur 40.
 49. 123. 122. 135. 139.
 140. 148. in Frag-
 mento nuper edito, in v.
 Δόνου, leg. 408. 11. 12. 13. p.
 25.

Sto-

Stobæus.

Strabo emendatus 29.

V.

Suidas illustratur 137.

Sylburgus.

T.

Tatianus.

Tertullianus.

Tettius Scipio notatur 80.

Theagenes.

Theo in Aratum.

Theocriti Scholiaſtes.

Theodoritus *contra Graecos.*

Theodorus in Metamorphosei.

Theodosius Grammaticus.

Theophilus ad Antolycum.

Theophrastus.

Tho. Stanleius.

Thucydides.

Timagoras.

Turnebus Adrianus.

Tzetzes in Lycophronem
emendatur 10. in chil.
emen. 139. notatur 43.

Valerius Catb.

Val. Maximus.

Varro emendatus p. 1.

Vetus Chronol. apud Cl.
Alexandrinum.

Vetus Lexicon Gr. 53.

Virgilius.

Vossius Ger. de Idololatria
notatur 80.
132.

Vossius Isaac.

X.

Xanthus.

Xenophon.

Z.

Zenobius notatur 7. emen-
datur 18.

Zenothemis.

Zoroastris Oracula,

F I N I S.

Tab.I.	
Cœlo ex Tellure geniti	1 <i>Centimani</i>
	Briareus
	Gyes
	Cottus
2	<i>Cyclopes</i>
	Harpes
	Steropes
	Brontes
3	<i>Titanes</i>
	Oceanus
	Cœus
	Hyperion
	Crius
	Japerus
	Saturnus
4	<i>Titanides</i>
	Tethys
	Rhea
	Themis
	Mnemosyne
	Phœbe
	Dione
	Thia
Ex præ- fectis ge- nitali- bus	<i>E-innyes</i>
	Alecto
	Tisiphone
	Megara

Tab.II.	
Saturno ex Rhea	<i>Vesta</i>
	Ceres
	Juno
	Pluto
	Neprunus
Ex Philyra	Jupiter
	Chiron <i>centaur.</i>
Oceano ex Tethye	<i>Oceanides</i>
	<i>Nympha</i>
	Asia, Stryx, Ele- stra, Doris, Eu- rynome, Am- phiro, Metis, & fluvii,
	Cœo ex Phœbe
	Asteria
	Latona
Hyperioni ex Thia	Aurora
	Sol
	Luna
Crio ex Eurybœa	Astræus
	Pallas
	Perfes

Tab.III.	
Japeto ex Asia	Atlas
	Prometheus
	Epimetheus
Astræo ex Aurora	Mencæti
	Venti
Persæ ex Asteria	Astra
	Hecate
Pallanti ex Syge	Nice
	Cratos
	Zelus
	Bia

¶

Ponto

Ponto ex Tel- lure	Phorcys	{ Phorcyni ex Cetone	Phorcides	{ Enyo Pemphredo Dino Euryale Stheno Medusa <i>mortalis</i>
	Thaumas		Gorgones	
	{ Nereus Eurybœa Ceto	{ Thaumanti ex Electra	{ Iris Harpyæ	{ Aello Ocypete Celæno Cymothoe, Speio, Glaucorhoe, Nau- sithoe, Tha- lia.p.6.
		{ Nereo ex Doride	{ Nereides	

Tab.IV.

Jovi	E Conjugibus	{ Junone	{ Hebe Ilithya Mars Vulcanus, v. Tab. XVII.
		{ Themide	{ Horæ { Irene Eunomie Dice Clotho Lachesis Atropos Parcæ { Venus Aglia Euphrosyne Thalia Proserpina
	Ex aliis	{ Dione	{ Eurynome, <i>Gratia</i>
		{ Stryge Mars, Taygete Semele Ægina Alcmene Plutone	{ Mercurius Lacedæmon. Tab XV. Bacchus, V. Tab. XVI. Æacus Hercules Tantalus, V. Tab. XIV.
Deabus ex ho- mini- bus ge- niti	{ Cereris ex Ja- fio	{ Plutus	{ Plamathæ ex Æaco
	{ Harmonis ex Cadmō	{ Ino Semele Agave Autonoe Polydorus Illyrius	{ Theridi ex Peleo
			Achilles
			Callirhoe

Callirhoæ }
 ex Chry- } Geryon
 faore }

Veneri }
 ex } Æneas
 Archife }

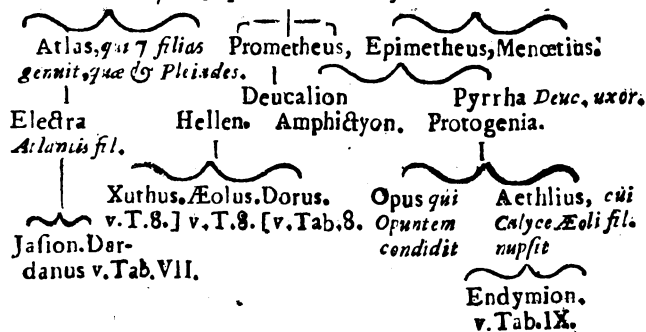
Auroræ ex { Tithoio { Memnon { Circe { Agrius
 { Cephalo { Emathion { ex { Latinus
 { Phaeton { Ulyffe { Amymon
 { Craterus

Medæ ex Jafone { Mermerus { Calypso- { Naufithous
 { Pheres { ni ex { Naufinous
 { Ulyffe {
 ex Ægeo { Medus

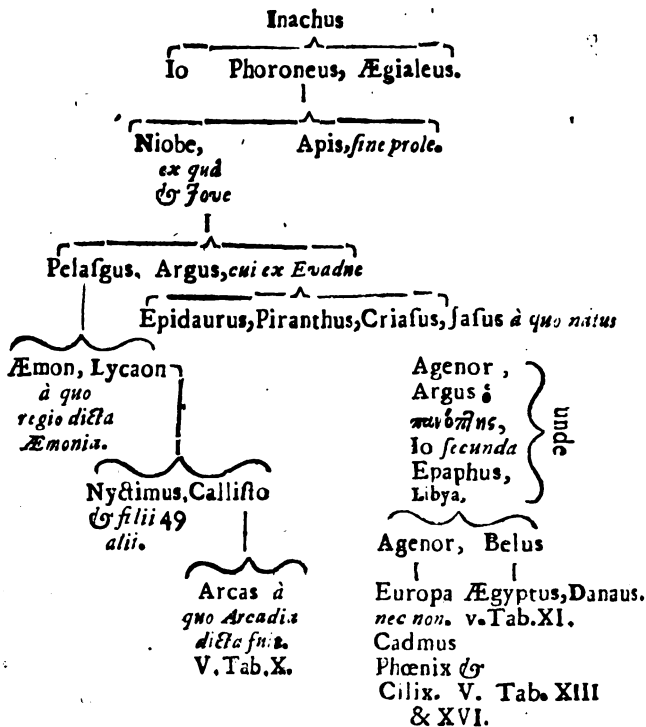
Tab.V.

Japeti Stemma.

Japetus, cui uxor Asia

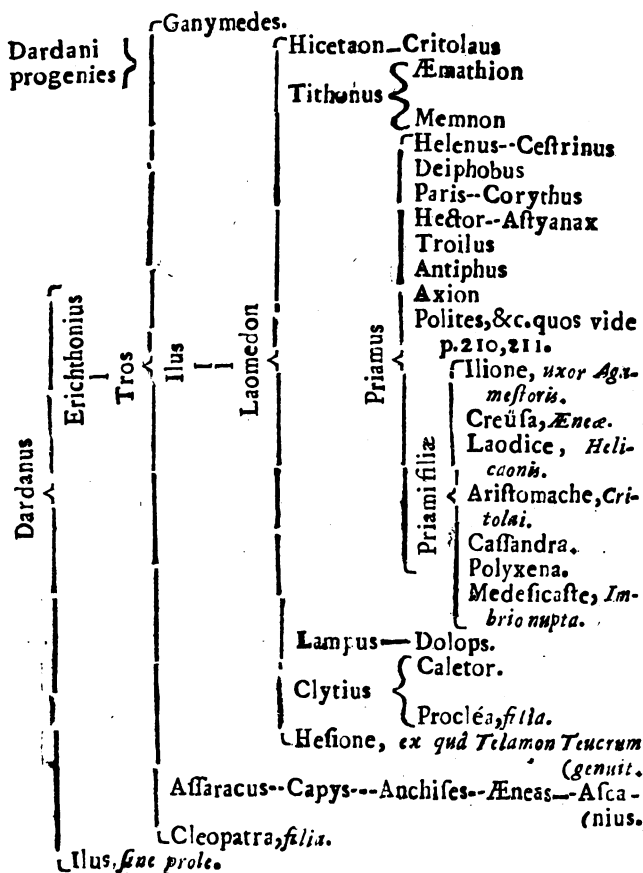

Tab.VI.
Inachi Stemma.

Tab.

Tab. VII.

Tab.

Tab. VIII.

Hellenis progenies		Alcyone <i>Ceyci nupsit</i>
Hellen Deucalionis filius	Achæus à quo Achæi. Ion. à quo Iones.	Canache { Aloeus { Orus
		Triops. Eryfichthon
	Xuthus	Calyce
		Perimede { Hippodamas Orestes
	Æolus,	Pisidice <i>Myrmidonis uxor.</i> -- Aëon -- Antiphus -- Philomela; <i>quæ dicitur Thetis Pelei uxor.</i>
		Mimas -- Hippotes, Æolus II -- Arne -- Æolus III.
	Cercaphus -- Ormenus	Euzemon -- Eurypylus <i>qui bello Trojano interfuit.</i>
		Amyntor { Phoenix, <i>Achillis pædagogus.</i>
	Magnes { Pierus, Dictys, Polydeestes,	Astydamia, <i>ex qua Hercules genuit Cæcippum.</i>
Sisyphus	Thersander	Coronus
		Haliartes
	Halmus { Chryfogenia -- Chryses -- Minyas -- Orchomenus.	
		Chryse. Phlegyas <i>Orchomeni sum rex.</i>
	Ornytion { Thoas -- Demophon -- Doridas.	
		Propodas
	Glaucus. Bellerophon	Phocus { Hyanthidas.
		Isander { <i>bello Trojano interfuit.</i>
	Laodamia -- Sarpedon	Hyppolochus -- Glaucus { <i>j. no.</i>
		Laodamia -- Sarpedon { <i>H. interfectus.</i>

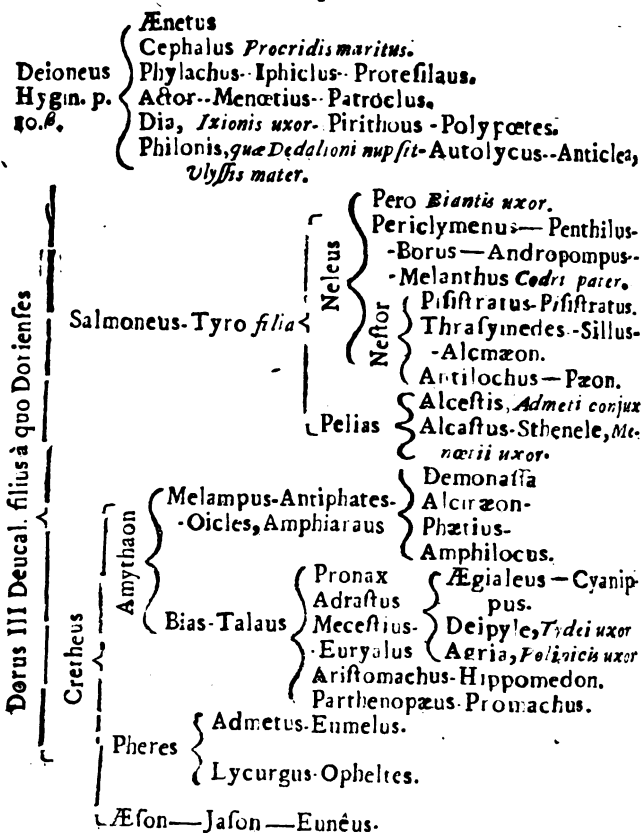
Secunda

Secunda pars Tab.8.

	Prou	{	Euippe--Eteocles		
	Leucon				
	Schoeneus--Atalanta, quam Hippomenes Megarei F. duxit.				
Athamas	{	{	{	Agamedes,	
				Trophonius,	
				{	Ascalaphus
	Helle				
	Learchus				
	Melicertes				
	Borus-Meneſthius, ex Polydora Pelci filia natus	{	{	Sphryrus	
	Pifus			Alenor	
				Polemocrates	
				Podalirius	
				Arſinoe--Æſculapius	
Perieres	{	{	{	Phoebe, quam Pollux rapuit--Mneſilaus	
				Ilaira, quam Caſtor rapuit--Anogon	
	Aphareus	{	{	Lynceus	
				Idas--Cleopatra Melæus iuxor.	

Tertia

Tertia pars Tab.8.

Tab.IX.

Tab. IX.

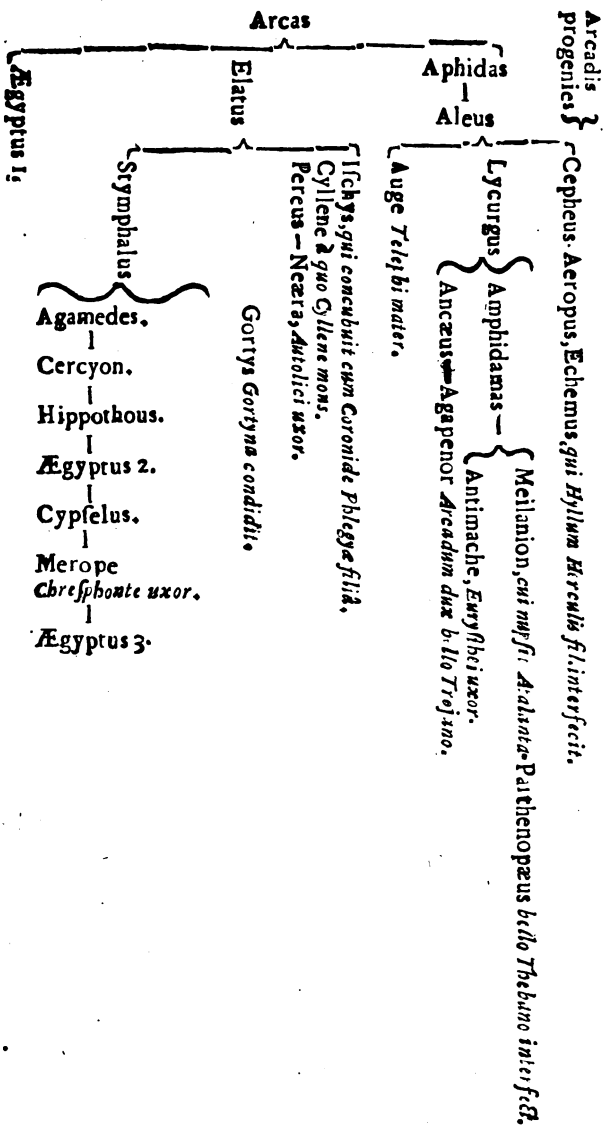
Endymionis
progenies }

Tydeus *Dionidis pater*,
Dejanira *Heracles uxor*,
Meleager.
Oeneus
Alcathous
Melas
Leucopoeus
Agrius qui multos filios habuit.
Gorge
Andramonis uxor.
— Thoas
qui bello Trojano interfuit.
— Harmon
— Oxylus,
qui Heracidas in Peloponnesum duxit.

Pleuron-Agenor
Portheus, Leophontes
Hemero, Scerope
Stratonice
Protonice.
Parthaon
Demonic *Niartis uxor*.
Euenus-Marpessa *Ide ux*. Cleopatra *Melagris ux*.
Molus
Leda *Tyndarei uxor*.
Pylus
Plexippus, *et alii filii*.
Thestius
Althaea *Oenei uxor*, *et mater Melagris*.
Epicaste, *que Agenori nupsit, et ex Marte Peloris Oxylinum, et aliquid voluit.*

Endymion

Eurycyde filia-Eleus-Augaeas
Phyleus-Megera.
Agasthenes-Polyxenus-Amphimachus-Eleus alter, *quem Oxylus regno perpulit*.
Epeus-Hyrrmin. *Phorbantia uxor*. Astor-Meliones *Maritimus*.
Eurystheus-Thalpius.
Cecrops-Amphimachus.
Paeon, *qui Teonia regi non dedit*.

Perfes.

Alceus { Anaxo filia.
Amphytrion—Iphicles—Isolaus

in familia ofud Sparrens.
Procles, a quo familia regum Proc
Ægyptus, a quo Æpytidæ reges

Arifodentus
Cresphonres

Fl. aethio Citrus
Eurypylos Pinales
Agelaus Ceryes
Colias Agratus
Hymetho, *Deiponitis* Mor.
Pantania.

**Hyllus ex Dejanira
Oceani filia.**

Cleodæus

Aristomachus.v.Tab.
2 pars XL. I

Alcinous—Hercules

Electron

Acrifius

Danae

Perseus

Danaus

Hypermetria, lyncijuxor

Abas

Prætorius — Megapenthes — Anaxigoras — Auctor — Iphis — { Eteocles bello Thebano cecidit. }
Gorgophone, Petrius in morbo pro O. b. r. o. m. p. a. { Cyathus }
Eteocles bello Thebano cecidit. { Cometes. }

Lycimius — Oconus.

regis filia.
aus, ex Omphale regina.

**Phylas.
Hippures.**

- 2 *Theflalus ex Calciop* *Euryptiflus* { *Antipops*;
Phidippus.
- 3 *Tlepolemus*, *ex Affio* *e phylantis Eplyæ regis filia*.
- 4 *Telephus ex Auge Aleifilia* — *Euryptylus* { *Thraſyano*.
- 5 *Cteippus*, *ex Ajadantia Anyteris filia* { *Antimachus*.
- 6 *Antiochus*, *ex Medea Phylantis Dryum* { *Deiphontes Temeni gener*.

**Aniphi: 8.
Phidippus.**

3 Tlepolemus, rex Afrocæ Phylantis Ephyæ regis filia.

4. *Telechus ex Auger Alci filii*. — *Eurypylus* (Thalysanor.

Antimachus.

6 *Antiochus*.—*Medea Phylaxis Dry* / *u n*

regis Phil. &

7 *Lamius, ex Umbilico virginis.*

Ymirius — Oconus.

Gurgrophone, Piciis mior, Gp./No. b. i' o m p. a. § Ercocles bel. o l n b a n o t i r a n i.

Megapenthes — Anaxipous — Iphis — Evadne Capaneus — Sthenos — Cometes

• Tab.XII.

**Æaci
progenies }**

Æacus Jovis ex Ægina

{ Talmon { Ajax—Euryfaces—Phylæus.
 { Teucer.
 { Peleus { Achilles—Neoptolemus, qui { Pergamus.
 & Pyrrhus { Molossus.
 { Polydora, Bori uxor. { Pielus.
 { Phocus { Panopæus—Epeus equi Trojani Faber.
 { Crisus—Strophius—Pylades.

Tab XIII.

**Europæ
progenies }**

**Europæ quam Jupiter
Cretensis genuit.**

{ Rhadamanthus-Erythrus
 { Minos I-Lycastus-
 -Minos-II
 { Sarpedon, —Evandrus—Sarpedon II, rex Lyciæ qui
 bello Trojana intererat.
 { Molus—Meriones.
 { Deucalion—Idomeneus.
 { Androgeos.
 { Glaucus.
 { Crateus { Aerope, Agamem-
 nonis mater.
 { Clymene, mater
 Palamedis.
 { Phædra, Theſei uxor.
 { Ariadne.

Tab.

Tab.XIV.

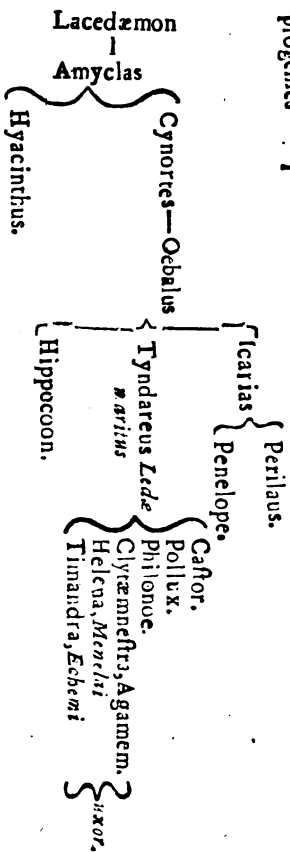
**Pelopia }
progenies }**

Letreus, sive Letreus, qui Letrinis nomen dedit.
 Træzen, à quo urbs Træzen dicta } Anaphylus
 } Sphettus
 Pittheus { Henioche, Canebi uxor — Sciron, quem Ties-
 sens interfecit.
 } Æthra, Tirsej mater.
 Alcathous { Echepolis, ab apro Calydonio occisus.
 } Callipolis, à patre peremptus.
 } Peribœa, Ajacis Telemonii mater.
 } Aphinoe, virgo decessit.
 Thyestes — Ægysthus — Erigone.
 Arreus, fratri Plisthenis filios adoptavit.
 Electra, Pyladi nupsit.
 Agamemnon { Orestes { Tifamenus, ex Her-
 } mione natus.
 Plisthenes { Penthilus, ex Erigone
 } natus.
 Menelaus { Nicostyrus, & Megapenthes,
 } nati.
 } Hermione, Orestis nupsit.
 Anaxibia, Pylade mater.
 Lyfidice, Alcmena mater.

Tab.

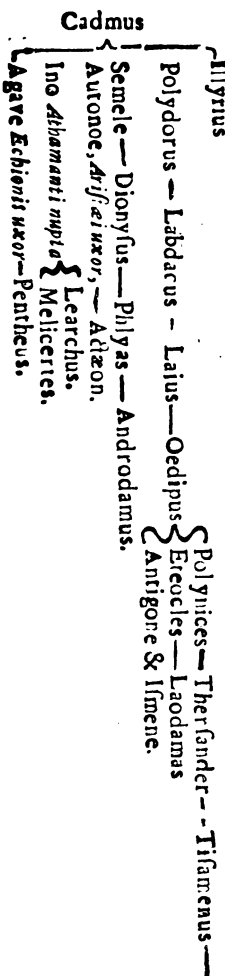
Lacedæmonis }
progenies }

Tab. XV.

Cadmi
progenies }

Tab. XVI.

Cadmus

Progenies **Ægei**

Agraulos nupta Cecropi

I Cecrops-Eryfichthon-Agraulos, Herse, Pandrosos.

Alcippe. Cephalus

Tithonus

Phaeton

Astynous

Sandocus *cui Thanace* } uxor.
Cinyras *cui Methano* }

Oxyporus, Adonis, Orsidge,
Laogere
Brasia.

II Cranaus — *Pedias uxor*

Atthis,

Cranae,

Cranzchme—

III Amphistyon.

Itonus

filia *ἀνάρκτου*.

Bæotius

Triptolemus. Cercyon.

Ecphantus.

Alope.

Antiphemus.

Muszus.

Eumolpus.

Erichthonius *Cecropis cognatus, hunc Homerus videtur
Eretheus vocare, ll. 2.*

Pandion I

Eretheus — *Fraxithea*. Butes, Progne. Philomela

Cecrops II. V. Tab XVIII.

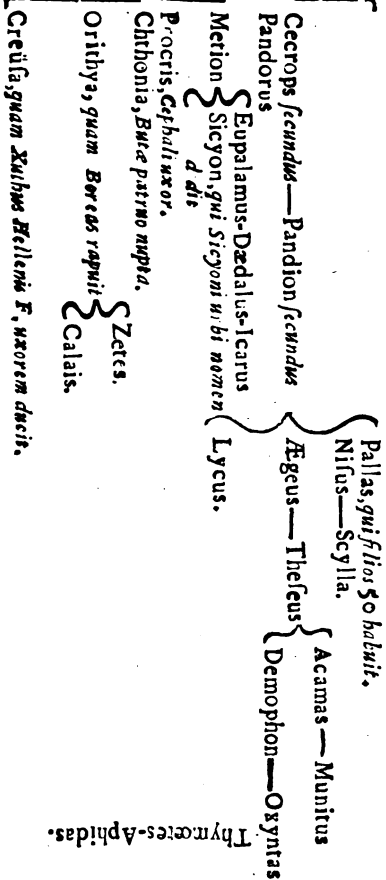
Tab. XVIII.

Erechthei }
progenies }

Erichthonius

Pandion

Erechtheus

INDEX RERUM.

A

A

As Melampodis filius. 45. fil. Lyncei ex Hyperm. 77. 79. Abderus Erimi filius. 109. — genere Locrus, ab Opunte, Hercules am-

masius ab equis Diomedeis interceptus. ibid.

Abderus urbs. 110. 325.

Abfyrtides insula, 60. per Colchos habitata. 61.

Abfyrtus frater Medee. 59.

— Medeam persequitur. 59.

— jugulatur ab illa. 59.

Acacallis, Minois filia. 459.

Acacanthis avis. 422.

Acamas. 376. 377.

Acanthis, Autonoi fil. 417. vide **Acanthyllis**. 418.

Acanthus, Autonoi fil. unde sic dictus, 417. in avem versus. ibid.

Acanthyllis, Autonoi filia. 417. in avem versa. 418.

Acarnan, Alcmaeonis filiorum unus. 186.

Acarnania. 186.

Acastus, 42. Peliz filius 49.

— Peliam patrem sepelit. 64. Jasonem & Medeam Jleco eiecit. ib. fratrem Pelium in Pelio monte

dormientem relinquit, & ense insuper privat. 217.

Achzus. 24.

Achaia, tetrapolis 267. 449.

Achelous. 24. in taurum mutatus. 132.

Acheron. 15.

Achilles adolescentulus Deidameiam comprimit. 220. v. alia p. 307. 8. 315. 317. 324. 330. 1. 2. 3. 183. 4. 5. 370. 391.

Achilleum insula. 257.

Achivi ab Achæo nominati. 24.

Accipiter ex Hieæce. 410.

Acontes 188.

Acontius, decipit Cydippen. 406.

Acrisius Prætorum fratrem Argis exigit. 78.

— Argis imperat. 78.

— Ex Eurydice Danaen gignit. 78.

— de maribus liberis oraculum sciscitatur. 82. cubiculo xneo sub terram constructo Danaen inclusam custodiri juber. 82.

— filiam compressam cum sætu in arca lignea conclusam in mare deiecit. 83.

— Argos deserit. 88. in Pelasgiam commigrat. 83.

A

— Eurydice

- Eurydices maritus, 196.
 Acrotatus, fil. Lacedæm. regis, 387.
 Actæa Nympha, 6. Gemina, 75.
 Actæon filius Autonoe & Aristæi, 139.
 ——— à Chirone educatus venatore evadit, 159.
 ——— à canibus propriis in monte Cithærone devoratur, 160.
 Actæus, 213, 221.
 Actæ Cecropia dicta, 221.
 Acton, 25.
 Actor, 31, 39.
 Actor pater Menœtii, 49. ipse filius Hippasi, 49.
 ——— Augez frater, 129.
 Adiantæ, 76.
 Admetus Pheretis filius, 30.
 Admetus, 46. Pheris regnat, 46.
 ——— Eumeli pater.
 Adonis, Cinyræ & Metharmes fil., 223. Phœnicis & Alphæis, 224. Thoantis & Myrrhæ, ibid. iracundia Dianæ ab apro percussus moritur, 225. Androgynus, 328.
 Adonidis amor Veneri exprobratus, 7.
 Adonis ex arbore myrrhæ, quæ per eum mulier conceperat, editur in lucem, 224.
 Adræstea Nympha, 3.
 Adrastus, 34. ejus uxor Amphithea Pronai filia, 46.
 ——— Talai filius, 172. Argis regnat, 172.
 ——— in Thebas exercitum ducit, 174.
 ——— equo vincit in certamine Neæmez, 175.
 ——— Athenas proficiscitur, 181.
 ——— ad misericordiæ aram Athenis confugit, 181.
 ——— ab Arione equo vestus in tutum evadit, 180.
 ——— cadaverum tumulandorum postestatem precatur, 181.
 Adyæ, 75.
 Aello, 6.
 Aellopus, 54.
 Aërope, 152, 153.
 Aëropus, ex Botre avis, 439.
 Aëthon, 438.
 Aëthlius, 24.
 Aacus, 49.
 Aacus Jovis ex Aegina filius, 213.
 Aacus Endeiden uxorem ducit, ibid.
 Aacus cum Psamathe coit, ibid.
 Aacus pietatis servantissimus, 214.
 ——— apud inferos in honore summo est, ibid.
 ——— Claves Plutonis servare creditur, 214.
 Aza, 60.
 Abialus, 346.
 Aedon Luscinia, 330.
 Aetes Solis & Perseidis filius, 37.
 ——— Phrixum hospitio excipit, 37. filiam Chalciopen nuptui dat Phrixo, 37.
 ——— aureum vellus Jasoni se datum pollicetur, 57. non dat, 57. navem Argo inflammare vult, 58.
 ——— membris filii colligendis occupatus, à filia persequenda desistit, 59.
 Aegæum mare, 196.
 Aegæon, 188.
 Aegæoneus 211.
 Aegæus, 49.
 Aegæus Metam uxorem ducit, 234.
 ——— Pythiam adit, ibid.
 ——— Aethræ præcipit, ut si filium ex eo pepererit, eum educet, 234.
 ——— Athenas contendit, 235.
 ——— Thesei pater, 238.
 Aegialeæ, Aegialei filia, 35. Adraşti, 35, 46.
 Aegialeæ Peleponnesus vocata fuit, 67.
 Aegialeus, 35, 46.
 ——— Inachi ex Melissa filius, 67.
 Aegialeæ regioni nomen dedit, 67.
 ——— Adraşti filius, 182.
 Aeginetæ sacrificant Dianæ Aphaz, 476.
 Aegisthus, 319.

Aegisthus.

- Agithallus, 443.
 Agymius Dorieusum rex, 134.
 — per Lapithas armis infestatur, 134.
 — obsidione pressus Herculem in societatem & regni partem arcessit, 135.
 Agina Asopi filia, 38.
 — ab Jove rapta, 213. Insula, 63.
 Agius, 74.
 Agle, 117.
 Agleis, 236.
 Agolius, 440.
 Egepan, 20.
 Egepius Anthei filius, 413.
 Egepius Beli filius, 72.
 — Beli patris missu Arabiam habitatum vadit, 72. hic Melampodum terram per se devastatam de suo nomine Egyptum vocari voluit. ibid. è pluribus conjugibus mares quinquaginta suscipit. ibid.
 Egyptus, 75.
 — Meropes filius Polyphontem perimit, 146.
 Emon Creontis filius per Sphingem interemptus, 170.
 Emon, 188.
 Eneas, 206.
 Enetus, 39.
 Enigma Thebanis à Sphinge proponi solitum, 171.
 Enus, 113.
 Eolenses ab Eolo d'cti, 24.
 — ex Thessalia per Endymionem educti, 26.
 Eolia Amythaonis filia, 27.
 Eolis, 269.
 Elacus, Priami fil., 200.
 — in mergum mutatus quod conjugem nimium fletet, ibid.
 — artem coniectandi somnium edoctus, 210.
 Eschreis, 138.
 Eson, 31, 42.
 Eson Chrethi filius, 47.
 Esculapius non filius Lucippi Arsiroes, sed Coronidis Phlegyx filius filius fuisse putatur, 197.
 — Apollinis & Arsiroes filius, 197.
 — Podalirii & Machaonis pater, 202.
 Ethilla, 254.
 Ethiopia, 231.
 Ethiopis, 75.
 Etna Siciliz mons 21, 393, 457. descriptio ejus, 21. Etnæ ignes, 288.
 Ethra Thesei mater, 238 per Castorem & Pollucem captiva abducitur, 201.
 — per Egeum compressa, 234.
 Ethus Jovis filius, 255.
 Ethusa filia Neptuni ex Aleione, 194.
 Etolia, 27, 142, 143, 203.
 Etolus Endymionis filius, 27, 255, 320.
 Etolus Læo, 427.
 Eux Nympha 469.
 Agamemnon, 153, 200. filiam mactat, 206, 455, 474.
 Aglaia, 7, 138.
 Agapenor, 185.
 — Ancæ filius, 202.
 Agaptolemus, 74.
 Agasthenes Polyxeni fil., 202.
 Agathon, 211, 306.
 Agave, 6, 74.
 — filia Cadmi, 158.
 Agelastus lapis, 14, Polyzelus, 14.
 Agelaus Oenci filius, 407.
 — Temeni filius, 145.
 — Priami servus, 210, al. Archel.
 Agenor Phœnicis filius, 27.
 — Pluronis filius, 27.
 — in Phœnicen profectus rerum suarum sedem collocat, 71.
 Agenor, 68, 71, 27.
 — in Europam proficiscitur, 147.
 — Telephassam conjugem ducit, 147.
 Agraulæ, Astæ filia, 222.
 Agrius gigas à Diana lute fititur, 18.
 Agrius centaurus, 104.
 Agron Eumeli filius, 131.
 Ajax Oilei filius, 202.
 — Telamonis

- Telamonis filius, ibid.
- in bello contra Ilium Herculem securus, Hesionem muneri accipit, 215
- Teucrum procreat, ibid. ejus monumentum, 324. honos ei à Locrensis habitus, 257.
- Alastor, 41, 370.
- Alba, 197.
- Alczus, 89.
- Aleandor Orchilus factus, 433.
- Alca hoc Minyz filia, 422.
- Alcathous, 29.
- Oenci frater, 34.
- Alecestis, 42.
- pro marito suo mori non dubitat, 47.
- Admeto marito restituta, 124.
- Alcidamas, 405.
- Alcides, 99.
- Alcidice, 40.
- Alcimenes, 80.
- Alcinoc, 90.
- Alcinous Phzacum rex, 61.
- Medeam Colchicis reddere non vult, 61.
- Alcinus, 200.
- Alcippe, 222, 237.
- Alcis, 74.
- Alcmxon Epigonorum dux, esse non vult contra Thebanos priusquam supplicium de matre sumplerit, 181.
- Alcmxon Amphirai filius, 182.
- matrem necat, ibid.
- ob matricidium furis agitatur, & ad Oicleum in Arcadiam se recipit 184.
- à Phegeo lustratus Arfinoen filiam uxorem ducit, 184.
- Psofidem profectus, tum se furore liberatum iri ait Phegeo ubi monile Delphos delatum Apollini dedicavit, & pepulum, 185.
- per Phegei filios occiditur, ibid.
- Tisiphonen emit, 187.
- Alcmxonis tragædia sic appellata, 34.
- Alcmena, 90.
- duos parit filios, 94. Herculem quidem Jovi, sed Amphitryoni Iphiclem, 94.
- Nuptias promittit ei quicunque fratris necem ulciscatur, 91.
- Eurystheo radiis textoris oculos effodit, 140. moritur, 466.
- Alcmenon, 74.
- Alcon, 200.
- Alcyon, avis, 426.
- Alcyone, 193.
- Alcyoneus gigantum præcipuorum unus, 16. Diomi filius, 419, 443. immortalis, 16.
- sagitta confossus, 17.
- Alebion Neptuni fil. 115.
- Alector Leiri pater, 50.
- Alector, 173.
- Aletes Hippotis filius, 200, 266.
- Aleus, 49.
- A'eus Aphidæ filius. 190.
- Alexander fluvius Rheginos à Locris separans, 248.
- Alexander, 140.
- Oenonen ducit uxorem, 393.
- Sagittis Herculeis sauciatur, 212.
- in Trojam relatus occumbit, ib.
- Alexander Phzreus, 300.
- Alexandra filia Paridis, 319.
- Alexiars, 137.
- Alipherus, 188.
- Almenus Martis filius, 50.
- Aloeus, 25.
- Aloidz, 25.
- Aloidz seipfos telis conficiunt, 26.
- Alopius, 138.
- Alphesibza, 224.
- Alphæus fluvius, 43, 328.
- Althza, 28.
- Thestii filia, 29.
- ex Oeneco Meleagrum peperit, 29.
- de fratrem ex æde matris stipitem accendit, unde Melesger contabescit, 31.
- filium execratur, 32.
- se suspendit, 33.
- Althemenes, 152.
- veritus nè patri mortem inferat, reliqta Cretâ in quendam Rhodi locum adpellit, 152.
- locum quendam Rhodi Cretaniam nominat, 152.

— Cret.

- Crateum patrem non agnitus interficit, 154.
- terræ hiatu absorbetur quod patrem per ignorantiam occidisset, 154
- Amalthæa**, 3.
- Hæmonii filia, 132. hæc tauffi Cornu habuit, 132.
- Amarynceus**, 33.
- Amarynthus**, 161.
- Amazones** per Bellerophontem expugnatæ, 82.
- armis capris in navem Herculis, equis vestis decurrunt, 112.
- Ambracia**, 411.
- Ameilera** quæ & **Aspallis** & **Hecæerga**, 432.
- Ameſſius**, 138.
- Aminias**, 264.
- Amisodarus**, 81.
- Ammon**, 86.
- Amphesibæa** palus, 372.
- Amphianax**, 78.
- Amphiaræus** Oiclei filius, 49. unde sic dictus, 133. variæinandi peritissimus, 173.
- Militiam subire coactus filius, imperat, ut quàm primùm possint, matrem occidant, 174.
- Cursu & disco vincit in certamine **Nemæo** 175.
- **Tydeum** odit, 179.
- defectum **Menalippi** caput ad **Tydeum** perfert, ib. — cerebrum absorbet, ibid.
- ad **Ismen** amnem confugit, 180.
- in humeris à **Periclymeno** vulnus accipit, ibid.
- hiatu terræ absorbetur, & nunquam conspicitur amplius, ibid.
- Amphyctyon** Deucalionis vel hominis indigenæ filius, 225.
- ab **Erythronio** ex **Arthide** expellitur, ubi in ea annos duodecem regnasset, ibid.
- **Vulcani** & **Palladis** filius est secundum quosdam, 225.
- post **Craëum** expulsum in **Arthide** regnat, 24. 225.
- regno pellitur, 225.
- Amphidamas** pater **Glyſonymi**, 191.
- Amphidicus** **Parthenopæum** proſternit 179.
- Amphilochus** **Amphiaræi** filius, 182.
- **Alcmæonis** filius, 186.
- **Amphilochus** **Argos** **Amphilochi** cum concedit, 187.
- **Cræti** filius, 202.
- Amphilochus** **Dryantis** filius, 390.
- Amphimachus** **Lyciorum** rex, 249.
- Amphinomus**, 288, 427.
- Amphion**, 41.
- Amphion** cum **Zetho** obtruncat **Lycum**, 165.
- **citharædicam** exercet, 166.
- **Nioben** ducit uxorem, ibid.
- moritur, 168.
- Amphion** ex **Jove** & **Antiope** natus, 194.
- Amphissus** **Nymphis** templum condidit, certamen instituit, 465.
- Amphithea**, 46.
- Amphitrite**, 5. 6. 232.
- Amphitryo**, 89.
- redemptus à **Polyxeno** boves, **Mycenas** abducit, 91.
- **Thebas** profectus à **Creonte** expiatur, 92. sororem **Perimeden** **Eicymnio** tradit, ibid.
- ad **Cephalum** profectus contra **Teleboas** bellum parat, 92. 479. **Creontem** sibi ad id socium adiungit, 92.
- **Athenas** proficiſcitur, 93.
- **Thebas** renavigat, 94. 95.
- ad **Alcmænen** reversus, & ab illa negligentius exceptus, cur id faciat ab ea petit, 94. à **Tiresia** concubitum **Jovis** cum uxore **Amphitrite** reſciſcit, 94.
- Amphoterus** **Alcmæonis** filius, 186.
- Amulius**, 206, 298.
- Amycla** **Nobes** fil. 167.
- Amycla** **Beaneiræ** mater, 190. 375.
- Amyclæ**, 278.
- Amyclas** **Cleochæræ** **Naidis** **Nymphæ** filius, 196, 374.
- Amycus** **Neptuni** & **Bithynidis** fil. 52.
- viribus præſtat aliis, 52. in regnum suum venientibus caſtribus ſecum expugnare cogit, 52. devictos perdit, ibid.

— per Pollucem pugilando perimitur, 53. ejus sepulchrum, 322.
 — Bebrycum Rex, 111.
 Amymone una Danaï filiarum quam disquirens, relum in cervam jacit. Saryrum verò dormientem ferit, 73. Cum Nepruno concumbit, 73.
 — ex Neptuno pragnans Nauplium parit, 77.
 Amythaon, 27, 79. Pylum habitat, 42. Cethei fil. ibid.
 Amyntor Herculi armis procedere volenti impedimento est, 135.
 Amyntor Phzniciis pater, 220.
 Anaphe insula, 62, 298, unde dicta, 299.
 Anaurus, 48.
 Anaxibia Biantis filia, 42. Cratiei, ib.
 Anaxo, 29.
 Anczus Lycurgi filius, 30, 31, 49.
 Argo gubernat, 56.
 — Agapenoris pater, 202.
 Ancillæ Medæ Argonautis illudunt, 62.
 Anchiroe Erasini filia, 475.
 Anchises Aslaraci & Themidis filius, 206, 293.
 Anchius centaurus, 104.
 Andræmon, 29.
 Andræmon Oenei filiz maritus, 35.
 Andræmon Oxylis filius, 143, 464.
 Androgeus, 150, 152.
 — Minois filius, 235.
 — per Jovem in taurum Marathonium missus, interficitur ab illo, ibid.
 Andromache Eetionis fil. 112, 330.
 — Hectoris uxor, 112, 330.
 Andromeda Cephei regis filia, 86. à ceto devoranda, 86, 283.
 Andromedes Piscator, 476.
 Anchinoe, Nili filia, 72.
 Andrus insula, 285.
 Anexibia, 75.
 Anicetus, 137.
 Animæ mortuorum fugiant Herculem apud inferos, 121.

Animal habens unam vocem, quadrupes, bipes ac demum tripes, quoddam sit, 170.
 Anius, 285.
 Anogon, 204.
 Anonymus gigas, 310.
 Annus olim annis octo constabat, 157.
 Annus per Jovem in tres partes divisus, 224.
 Antæus Neptuni filius, 118. peregrinos secum palæstra demicare coactos occidit, 118. si terram conringeret robustissimus evadebat, 118. filius terræ nonnullis est habitus, 118.
 Antandrus, 285.
 Antea, 78.
 Antheis, Hyacinthi filia, 236.
 Anthelca, 75.
 Anthemus fluvius, 115.
 Anthemusia regio, 252.
 Antheas, 413.
 Antheus Halicar, 371.
 Antiphus, 25, 211.
 Antipippe, 138.
 Anthus Autonoes filius, 416.
 Antiades, 138.
 Anticlea, 396.
 Anticyra, 308.
 Anticyreus, 308.
 Antigone, 171.
 — Oedipi filiarum sola superstes, Polynicis corpus humanum curat, 181.
 — viva conjicitur in sepulchrum, 181.
 Antigone Astoris filia Peleo nubit, 215. se suspendit, 216.
 Antigone Eurytionis filia, 217.
 Antigonus Ephesus, 315.
 Antileon, 137.
 Antilocus, 42.
 Antilochus Nestoris filius, 202.
 Antimache, 138, 191.
 Antinoe Peliz filia, 63.
 Antioche, 34.
 Antiochus 90.
 Antiochus Hercule natus, 143.
 Antiope,

- Antiope. 138.
 — minas patris fugiens ad Epopeum se recipit. 165.
 Antiope vinculis soluta clam ad filios contendit. 166.
 — ex Nycteo & Polyxone orta. 194.
 Antiphus. 336.
 Antodorus. 315.
 Antrum Cyllenes. 194.
 Aonia. 452.
 Apemelyne. 151.
 Aper per Dianam in Oenci agrum immissus. 30.
 Aper Calydonius. 126, 162.
 Aphareus. 39, 197.
 Aphza Britomartis. 476.
 Apherz urbs Thessalix. 52.
 Arphidas Arcadis & Leaneitz vel Meganitz filius, Elati frater. 190.
 Apia dicta Peleponnesus. 68;
 Apis Phoronei filius. 67, 27.
 — dominandi libidine furens, Peleponnesum de suo nomine Apiam denominari jubet. 67.
 — sine liberis moritur. 68.
 — inter Deos relatus Sarapis appellatus est. 68.
 Apodasmus. 278.
 Apollo divinatorum facultatem edoctus est à Pane. 10.
 — Marfyam occidit. 11.
 — cum Marfya citharz cantu contendit. 11. eum vincit. 12.
 — oculum Ephialtz lævum sagittis effodit. 17.
 — sibi Marpessam in matrimonium collocari petit. 28. ejus filii. 28.
 — virginem Marpessam Idz aufert. 28.
 — mercede conductus servit Admeto Pheris regnanti. 46.
 — Aeglyus. 62, 298.
 — pestem immittit Trojz. 112.
 — mares Niobes in venatione omnes interficit. 167.
 — Delphicus. 191.
 — boves quærit. 194.
 — boem quærendarum causa Pylum concedit. 194.
 — vaticinandi peritus. 195.
 — Mercurium apud matrem Maiam de bobus ipsi per eum furtim abactis accusat. 195.
 — Mercurium manibus sublatum ad Jovem portat, & ab eo, Jove presente, boves reposcit. 195.
 — Lyram à Mercurio petit. 196.
 — acceptâ lyrà reddit boves. 196.
 — fistulz per Mercurium compactz habendi desiderio miro ducitur. ibid.
 — virgam auream quâ ad boves pascendas utebatur. Mercurio pro fistula dat. ibid. eum calculandi artem docet. ibid.
 — Hyacinthum disco nolens percuriens interficit. 197.
 — Coronidem amat & eum ea statim concumbit. ibid.
 — Corvum delatorem maledictis immodicis execratur. 198.
 — Cyclopes occidit. 199.
 — armenta pascit. ibid.
 — boves domini gemelliparas omnes facit. ibid.
 — Cassandram in stuprum illicit. 211.
 — Vatinia Cassandræ facit irrita & fidei inanis. ibid.
 — Aegletes. 62, 298. Branchicus. 273. Carnus. 265. Erithius. 336. Gortynius. 452.
 — Hyperboreus. 441. Leucates. 336. Pythius. 330. 335. Vulturius Achillem occidit. 331. amat Daphnen. 375. Hymeneum. 449.
 Alexandri Anoli Hymni. 372.
 Apriate. 390.
 Apteris Censuum princeps. 399.
 Aqua Stygis de scopulo per interiora loca fluens, à Jove jurisjurandi religione decoratur. 5.
 — Jovi contra Titanas opem tulit. 6.

Aquila Typhonis & Echidnae filia, 119. jecur Promethei in monte Caucaſo depaſcit, 22, 120. ſagittis ab Hercule conficitur, 120.
 Aquila poſt preces Herculis de prole maculâ obtinenda factas apparet, 215.
 Ara Apollini Aegleo ab Argonautis exſtructa, 62.
 — Junoni Aetnae, 65.
 — Jovi Genzo, 136.
 — Miſerecordiae, 140, 181.
 — Atabyrio Jovi ſtatuta, 152.
 Arabia, 74.
 Arabius, 475.
 Arx duodecem Deorum per Herculem excitata, 129.
 Arx tres Jovi excitata, 144.
 Arbas mons quidam, 115.
 Arbelus, 76.
 Arcadum legiſlator, 326.
 Arcades, 187, 135.
 Arcadia, 79, 109, 184, 190.
 Arcas Jovis de Calliſtone filius, 190.
 Arce, 331.
 Arceophon, 473.
 Arceſius Aetnae pater, 49.
 Archebares, 188.
 Archedice, 138.
 Archelaus Cyprius, 75, 320, 356, 90.
 Archemachus, 138, 211.
 Archemorus, 46.
 — per draconem peremptus, 175.
 Archereles ab Hercule occiſus, 133.
 Area Cleochi filia, 149.
 Arene Oebali filia, 197.
 Aicopagus, 230.
 Aretor, 70.
 Arete Alcinoi conjux, 61. Medeam dat Jaſoni uxorem, ibid.
 Aethuſa, 117.
 Aethus, 42.
 Aetna, 427.
 Arganthon, 400, 401, 454.
 Argus, 299, 318, 431, 466.
 Arge, 7.
 Argele, 138.
 Argus Lycymnii filius, 136.
 Argia, 46.

Argiope Nympha, 8.
 Argiphontes Mercurius cognominatus eſt, 70.
 Argivi cognita Thebanorum ſugâ ingrediuntur Thebas, 183.
 — partem praeſe Thebanis ablata Delphos ad Apollinem mittunt, 183.
 Argius, 75.
 Argo navis à fabro appellata, 49.
 Argo navis, 52.
 — Argonautas alloquitur, 60.
 — à Colchis inventa, 61.
 Argonautae in Phineum animadvertunt, 231.
 — mulieribus Lemniis admifcentur, 50.
 — à Lemno ad Doliones perveniunt, 50.
 — pugnant adverſus Doliones ignari, 51.
 — Phineo menſam ſternunt, 52.
 — ad Mariandynos perveniunt, 56.
 — à Lyco Mariandynorum rege benigniſſimè excipiuntur, ibid.
 — in Auſoniam profeſti per Circeen ab Aſyrti caede expiantur, 60.
 — Hetruriam legunt, ibid.
 — circa Sirenes navigantes ab Orpheo inhibentur, ibid.
 — Siciliam præterveſti in Corcyram appellant, 61.
 — cum Medea in alium avehuntur, ibid. noctu navigantes in maximam incidunt tempeſtatem, ibid.
 — Apollini Aegleæ ſacrificant, 62.
 — ad Aeginam aquatum contendunt, 63. illic ob aquam oritur illis pugna, ibid. per Eubeam Locridemque navigant in Iolcum, ibid.
 Argos urbs, 144, 259, 285, 344, 369, 475.
 Argos, 286, 310.
 Argus Phrixi filius, 448. navem remorum, 50. conſtruit, 48.
 Argus de Niobe & Jove naſcitur, 61.
 — à Phoroneo regnum accipit, ibid.
 — Peleponneſum à ſe Argos appellari jubet, ibid. Evadnen uxorem ducit, ibid.

Argis

Argus Panoptes, ib. hunc corpore toto ocularum fuisse aiunt, 68. raurū qui Arcadiam devastabat, tollebat, ibid. tauri istius corio se circumtegebat, ib. Saryrum Arcadibus vim inferentem interfecit, 69. Echidnam interimebat, ib. Apidis eadem ulciscabatur, ibid.

— lapide perimitur, 70.

Argus canis Aetionis, 161.

Argyphia Aegypti conjux, 74.

Ariadne, 150.

Aries aurei velleris, 35, 37.

Aries concisus & elixatus, agnus iterum fit per Medea veneficium, 64.

Arion, 157, 10.

Arisbe Metopis filia, 209.

Arisbe Hyrtacho datur uxor, ibid.

Aristus Autonoe filio conjugavit, 158.

Aristarchus, 329.

Aristodeme, 211.

Aristodemus fulmine ictus occumbit, 148.

Aristomachus, 46.

— interficitur, 141.

— Hippomedontis pater, 174.

Ariston, 388.

Aristonicus Tarentinus, 306, 310.

Arizus, 259.

Arrhetus, 211.

Arsinoë per Phegei filios capta, Tegeam transvehitur, & Agapenori traditur custodienda, 185.

Arsinoë per Apollinem gravidata Æsculapium parit, 197.

— Leucippi filia, 195.

Arsipia, 422.

Artemicha, 442.

Artemisia, 314, 323, 337.

Ascalabus Mifmes fil. 451.

Ascalaphus Maris filius, 50, 202.

Ascanius, 211, 285.

Asia Oceani fil. 5, 244, 269, 279, 286, 295.

Asius, 189.

Asopides, 138.

Asopus Oceani & Tethyis filius, 212.

— Aeginam à Jove raptam querens Corinthum abir, 213.

Aspalis, 430-31, 32.

Aspetus, 307.

Assaon, 397, 398.

Assaracus, 253, 254.

Assaracus Capyn procreat, 206.

Assatio carniū per Mercurium primum inventa, 195.

Asselus, 372.

Assyria, 351.

Assyrii, 223.

Aster, 306.

Asteria, 10.

Asteria insula, 468.

Asterion regulus Cretensium, 149.

— ex Europa in conjugem ducta filios aliquot sustulit, ibid.

Asterius, 41. Comarx filius, 50.

— liberis nullis relictis decessit, 150.

— cognomento Minotaurus, 151.

Asterope Cebrenis amnis filia, 209.

Asteropea, 39.

— Peliz filia, 63.

Astra nata sunt ex Astræ & Aurore, 5.

Astrus, 5.

Astyanax, 137.

Astyanassa, 317.

Astycræa, 167.

Astydamia, 139.

— Peleum apud Acastum calumniatur quasi eam stuprare voluisset, 216.

— Acasti conjux Pelei amore correpta eum per literas ad concubitum invitat, ibid.

Athygites, 431.

Athygone, 211.

Athynous Phaëthontis filius, 223.

Astyoche Phalantis filia, 139.

Astyoche, 167.

Astyoche Simoëntis filia, 206.

Astypalza, 128.

Atabyrium mons, 152.

Antiope Nyctei filia, 165.

Atalanta Schoenei filia, 31.

— seram Oenei agros vastantem prima percussit sagittâ, 31.

Atalanta Clymenes & Jasi filia, 191.

— exposita per Ursam lactatur, 192.

— per venatores invicta educatur, ib.

— adultæ facta ætatis se virginem conservat, & in solitudine venatui studet, ibid.

Rhæum

- Rhœcum & Hylæum centauros vim virginitati parantes sagittis perfodit & necat, *ibid.*
- cum viris præclarissimis ad venationem in aprum Calydonium indictam venit, *ibid.*
- ad certamen in Peliz honorem institutum se confert, 192.
- cum Peleo luctans palmam aufert, *ibid.*
- ut nubat per patrem adducitur, *ibid.*
- armata cum procis in stadio decurrit, *ibid.*
- pomis aureis colligendis intentæ, cursu vincitur per Melanionem, *ibid.*
- non Melanioni sed Hippomeni nupta, 193.
- ex Melanione, vel ex Marte Parthenopzæum procreavit, *ibid.*
- Ate, 207.
- Athamantia, 38.
- Athamas, 24.
- Æoli filius, regulus Bœotiz, 35.
- de rerum penuria Levanda oraculum consulit Delphicum, 36.
- liberis etiam illis quos ex Inone sustulerat, ira Junonis privatur, 37.
- furens ipse Learchum filium sagittâ perimit, 37.
- è Bœotia pellitur, *ibid.* Deum rogar ubi habitaturus sit in posterum, & de eo per deum certior fit, *ibid.* lupis ovium femora depascentibus obviam venit, 38. regionem in qua sedem posuisset, Athamantiam vocavit, *ibid.*
- majorem natu filium Learchum quasi cervum venatus interficit, 159.
- Athenæ, 140, 244, 267, 282.
- Minervæ adjudicatæ sunt, 222.
- Athenienses Eurysthei filios occidunt, 140.
- Thebas capiunt, 181, 263, 266, 282, 283.
- & fame & peste vexantur, 235.
- ad Jovem placandum filias Hyacinthi jugulant, 236.
- de belli per Minoen illati exitu oraculum consulunt, 236.
- Atlantea, 74.
- Atlantidæ, 194.
- Atlas humeris cælum sustinet, 5.
- decerpta ex Hysperidum horti mala ad Herculem perfert, 120.
- audito quòd Hercules cisticillum ad cælum commodius sustinendum sibi facere vellet, rursus id onus recipit ipse, *ibid.* poma aurea Hysperidum deponit, 120.
- Atlas, 192.
- Attax, 438.
- Atthis virginitate nondum expugnata moritur, 225.
- Attica universa per Neptunum pelago inundata, 221.
- Atreus Menelai pater, 102.
- Attosa, 251.
- Atromes, 138.
- Atropos, 7.
- Atymnius Jovis & Cassiopeæ filius, 149.
- Auctores cædis Apidis per Argum Panopten perimuntur, 69.
- Auge Mei & Neæræ filia, 131, 139, 190. ab Hercule eam non agnoscere vitatur, 131. puerum occulte pariens in templo Minervæ deponit, *ibid.*
- Sacerdotio Palladis in luco ejus præest, 191.
- Augeas rex Elidis, 106. cujusnam filius, 106.
- Heli filius, 50.
- pecoris ditissimus, 106. Herculi promittit postulari, *ibid.* sed paulo post promissis stare non vult, 107. ejus stabulum, 328.
- imperat ut Phyleus & Hercules ab Elide faceant, *ibid.*
- per Herculem bello impetitur, 128. cui ducibus electis se opponit, 129. occiditur per Herculem, *ibid.*
- Augustus imperator, 327.

Aulis,

Aulis, 125.
 Aurora, 5.
 — Orionem rapit, 13.
 — Cephalum rapit, 39.
 — Tithonum amat & in *Aethi-*
opiam aufert, 209.
 — Cephalum perditè amat, 223.
 — Cephalum secum in *Syriam*
 asportat, ex eoque gravidata *Ti-*
thonum parit, *ibid.*
 Ausonia, 60.
 Autesion, 142.
 Aurochirones, 461.
 Autoleon, 257.
 Autolychnus Mercurii filius, 49.
 Automata, 74.
 Automedusa, Alcathoi filia, 98.
 Autonoe, 6, 75.
 Autonoe Perei filia, 139.
 Autonoe Cadmi filia, 158.
 Autonos Melanei filius, 416-17-18.
 Axion Phegei filiorum unus, 185.
 Axius fluvius, 420.

B.

Babylon, 441.
 Bacchæ in vincula conjecit, 162.
 Bacchidæ, 373.
 Bacchus Argivis mulieribus furorem
 injicit, 45.
 — ad Terhym confugit, sub formâ
 puellæ, 162. tauri, 422. Melanthides,
 283. Comædia, 322.
 — Indiam universam peragrat &
 Thraciam, 162.
 — In Thracia & India stelis locatis,
 Thebas revertitur, *ibid.*
 — fœminas Thebanas, relictis do-
 mibus, in Cithærone monte de-
 bacchari compellit, *ibid.*
 — se demùm Thebanis declarat,
 163.
 — Argos adit, *ibid.*
 — ad Icariam in Naxum transvehit-
 tur, *ibid.*
 — prædatoriam Tyrrhenorum na-

vem mercede conducit, *ibid.*
 Balus equus Peleo per Neptunum
 donatus, 332. prius gigas, 324.
 Banus, 161.
 Barba Typhoni impexa proluxaque
 erat, 19.
 Basileus Lyrei filius, 346.
 Batea, 199.
 Batea Tencri filia, 206.
 Baton auriga Ampharai, 180.
 Barrus & ejus Specula, 449.
 Bebryce, 75.
 Bebryces, 52.
 — in Pollucem impetum faciunt, 53
 Salmadessum deveniunt, *ibid.*
 Bellerophon ex Eurymede Glauci
 filius, 38, 80, 148, 351.
 — Chimæram occidit ignivomam,
 38.
 — fratrem imprudens perimit, 80.
 Argos confugiens expiatur à
 cæde fratris, *ibid.*
 — cum Sthenobza concumbere
 non vult, *ibid.*
 — consensu Pegaso Chimæram
 sagittis impetit, 81.
 — in Solymos pugnat, 82. Amazo-
 nas expugnat, *ibid.*
 — Lyciorum juventutem cædit,
ibid.
 Bellum à Jove contra Saturnum
 Titanasque fratres gestum, 4.
 — inter Curetes & Calydonios, 32.
 — contra Labdacum, 228.
 — inter Athenienses & Eleusinos
 332.
 Bellum Trojanum, 320.
 Belus, 71, 466.
 — ex Aegypto non discedit,
 72. regnum consequitur, *ibid.*
 Anchinoen Nili filiam uxorem
 ducit, *ibid.* liberos ex eâ tollit,
ibid.
 — Aegyptiorum rex, 147.
 Benignitas Lyci Mariandynorum
 regis erga Argonautas, 56.
 Benthelicyme, 232.
 Biæ, 5.
 Bias, 42. 211.

Bias

- Bias Amythaonis filius, 43. Peronem Nelei filiam in uxorem deposcit. ibid.**
Bisaltis, 259. 272.
Bistones sumptis armis Herculi equas Diomedea eripere tentant, 109 ab Hercule perimuntur, 110.
Bithynis Amyci mater, 52.
Butes, 228.
Boeotia, 149; 276, 397, 449.
Boeoti, 279.
Boreas, Orithyiam rapit & cum ea concumbit, 49.
Bores, 161.
Borus Perieris filius cognomentum Sperchii fluminis, 216.
Borysthenes, 456.
Bos Cadmo viz dux, 156.
— percursa Boeotia humi procumbit, ibid.
Bos discolor Ilo per Phrygiæ regem data, 207.
Bosporus unde dictus, 70.
Bottes, 439.
Bortizorum terra, 265.
Boves solis ex Erythia per Alcyonem abacti, 16.
Boves solis, 51.
— Iphicli, 43.
— Nestoris abiguntur, 91.
— Geryonis puniceæ, 114.
— ab Hercule poculo aureo impositi, 12, 115.
— Apollinis furim per Mercurium abacti, 194.
— Pheretis per Apollinem gemelliparæ omnes fiunt, 199.
Brazia Cinyræ filia, 223.
Branchidæ, 274. 290.
Branchus, 273. 290.
Brangas Strymonis filius, 248.
Bretannus, 394.
Briareus filius Cæli, 1.
Briges, 313.
Brimius mens, 243.
Eritomantis, 475.
Bromius, 75.
Brontes Cyclopium fuit unus, & Cæli quidem tellurisque filius, 1.
Brusias regio, 293.
Bubastus, 345.
Bubulcus quidam Herculem execratur quod ejus taurum vorarit, 119.
Bubulcus Corythi, 191.
Bucolion, 188, 209.
Bucolus, 139. 200.
Bulagoras Pharag, 338.
Buleus, 138.
Bulis, 413. 414.
Bupalus, 320.
Busris Automaten ducit, 74.
— ex Nepeuno & Lysianassa Epaphi filia natus, 118; regnat in Ægypto, ibid. ad aram Jovis monitus oraculo hospites immolat, 118. varem id jubentem mactat, deinde peregrinos, 119. comprehensum Herculem mactare vult, ibid. Sed ab eo cum filio & præcone perimitur ibid.
Butes Teleontis filius, 49.
— Argonautarum solus ad Sirenas enarat, 60. per Venerem raptus ad Lilybzum habitatum relegatur, ibid.
Byblis, 244. 367. 364. 439. 460.
Byssa Eumeli filius, 434.
Byzas, 254.
Byze, 475.

C.

- Cadavera Argivorum à Creone projiciuntur insepulta, 180.**
Cadmia à vulpe devastata, 92.
Cadmia, 157.
Cadmus Phœniæ rex, 272. 278. 306. 397.
— penetrat in Thraciam, 149.
— draconem interficit, 156.
— Minervæ consilio dentes draconis à se interfecti serit, 156.
— ubi Telephastam virā sanctam Sepelisset, à Thracibus hospitio exceptus, Delphos de Europa scitaturus proficiscitur, 156.
— Bove viz duce uti jubetur, 156.
— Urbem condere jubetur, ubicunque bos viz dux defessa procubuerit, ibid. — per

- per terram Phocensium iter facit, 156.
 — bovi inter Pelagoris armenta obviam factus, eam sequitur, ibid.
 — lapides inter viros armatos ex terra ortos conjicit, 157.
 — pro viris, qui à terra armati exierant, Cælis Marti per annum totum servit, ibid.
 — peplum & monile (Vulcani opus) uxori donat, ibid.
 — cum Harmonia ad Enchelienfes commigrat, 164.
 — duces belli ab Enchelienfibus contra Illyrios delecti, ibid.
 — Illyriorum regnum adipiscitur, ibid.
 Cadmus & Harmonia in dracones mutantur, ibid.
 — in campum Elyfium à Jove mittuntur, ibid.
 Cædes Danaï filiarum expiatur, 76.
 Cælus, 438.
 Cænis, 438.
 Cæneus, 49.
 Cæremoniz Cybeleiz, 146.
 Cala, 138.
 Calais, 49.
 — Aquilonis filius, 54.
 Calchas vates, 220, 249, 274, 326.
 Calcho, 308.
 Calchus, 368.
 Caliande, 75.
 Callias, 145.
 Callichorus puteus, 14.
 Callidice, 76.
 Calliope mufarum princeps, 7, 290.
 — Rhefi mater esse putatur à plerisque, 9.
 Callirhoe Oceani filia, 114.
 Callirhoe Acheloi filia, 184.
 Callirhoe cum Alcmena coitutam se negat, nisi peplum & monile prius acceperit Phegeo donata, 185.
 — à Jove petit, ut Alcmenonis filii Mox ejus fiant ætatis, ut mortem patris ulcifci possint, 185.
 Callirhoe Scamandri filia Troï in conjugem ducta, 206, 253.
 Callisto filia Lycaonis, 189.
 — cum Diana venationis studio delectatur, & stolam cum stola Dianæ eandem induta virginem se apud illam manfuram jurat, 189.
 — à Jove invita comprimitur, ibid.
 — inter astra à Jove collocata & Urfa nominata, 190.
 Calybe, 208.
 Calyce, 24, 74.
 Calydon, 27, 29, 184, 407.
 Calydonii, 408.
 Calypso, 6.
 Campe à Jove interfecta, 4.
 Campi Phlegrazi, 16.
 Campus Elyfius, 164.
 — Thriafius per Neptunum afflictus 222.
 Camirus urbs, 296.
 Canache, 24, 25.
 Cancer corporis pervafsi Herculis pedes admorfo Hydræ opem fert, 102.
 Candaules, 324.
 Canes Actæonis in rabiem converfi dominum ipsum devorant, 160.
 Canethus, 188.
 Canis feram perimens quaecumque, 93.
 Canis Moloffici generis, 130.
 Canis Cephalî perniciosissimus, 230.
 Canobus, 250.
 Cantharus, 448.
 Capaneus Hipponoi filius, 174.
 — per Jovem fulmine perimitur, 179.
 — in vitam revocatus, 198.
 — Stheneli pater, 202.
 Capita draconum centum è manibus Typhonis eminebant, 19.
 Caput Typhonis sæpius astra attingebat, ibid.
 — Gorgonis Minervæ donatur, 83, 84, 88. id à Minerva præcifum fuiffe putatur, ibid.
 — Euryfthei amputatum Alcmenæ datur, 140.
 Capys Affaraci & Hieromnemæ filius, 206.
 Cares, 244, 295.
 Caria, 149.
 Carme, 475.
 Carnus,

Carnus Apollo, 265.

Carteron, 188.

Carthæa, 405.

Carystii, 289.

Cassius extremæ Syriæ mons, 20.

Cassamendæ Ceteris filius, 382.

Cassandra, 210.

— Corporis sui copiam Apollini
facere non vult. licet promiserit,
211.

Cassiopea Cephei conjux, 86. se
omnium formosissimam esse ja-
stat, ibid. Nereidas in certamen
provocat, ibid. easque sic offen-
dit, ibid.

— filiam Andromedam ceto devo-
randam dare jubetur, ibid.

Castor filius Jovis, 171, 174.

Castor & Pollux Helenam reupe-
rant, 201.

Castor Menelai ex Leda filius rem
militarem exercet, 203.

Catana, 288.

Caucasus Scythiæ mons, 22, 56.

Caucon, 188.

Cannus, 346, 366. Urbs, 344, 460,
349.

Cebren amnis, 209.

Cebriones, 211.

Cecropia, 221.

Cecrops corpore humano simul &
serpentino præditus, primus in
Attica regnat, 221. terræ fil. 415.

— Agraulon uxorem ducit, 222.

— humanitatem exuit, 225.

Cecrops Erecthei filiorum maximus,
233.

— Metiadusam uxorem ducit, ibid.

Celenderis urbs, 223.

• Celzæus, 90.

Celzno, 76.

Celeus, 440.

Celeus Eleusiniorum rex, 14.

— Cererem recipit, ibid.

Celeustanor, 138.

Celeutor, 34.

Celtæ, 358, 412.

Celtine Britanni filia, 394.

Cenchris, 422.

Cenzum Eubææ promontorium, 136.

Cenzus Jupiter, ibid.

Centauri lapidibus armati & abien-
bus, in Pholi antrum irrumpunt,
104. Anchius & Agrias per Her-
culem perimuntur, ibid. Ceteri
Maleam usque fugantur, ibid.

Centauriciæ Sirenæ, 330.

Centaurus filius Lamia, 316.

Centimani fuerunt filii Cæli per
eum ex Tellure uxore suscepti, 1.
tum magnitudine tum robore ho-
minibus aliis antecellunt,
ibid.

— unde dicti fuerint, ibid.

— Tiranæ in tartaro custodiunt, 4.

Cephalenia insula, 308.

Cephalas, 39, 93.

— Herfes & Mercurii filius, 213.

— ab Aurora supra modum amarus,
ibid.

— Proeridis maritus, 229.

Cephalus Deionei filius, 477.

— ab Arcopagi iudicibus exilio
adjudicatur sempiterno, 230.

Cepheus, 30.

— Alei filius, 49.

— Beli filius, 72.

— Æthiopum vi compulsus An-
dromedam scopulo alligat, 86,
283.

Cephissus, 229.

Ceraunii montes, 246.

Cerberus ab inferis per Herculem
abstrahendus, 121. qui & qualis
fuerit, describitur, ibid.

Cerberus Cretensis, 440.

Cercestis, 74.

Cerces per Herculem capri, & in
vincula confecti, 125.

Cercops, 70, 77.

Ceres à Saturno patre devoratur, 3.

— Proserpinam filiam per Pluto-
nem abreptam passim querit, 13. &
alia eò facientia, 255, 451.

— Diis irata & mulieri mortali si-
milita a Eleusinen proficiscitur, 14.

— filium quendam Celei immorta-
lem facit, ibid.

— Ascalapto

— *Ascalapho* grave Saxum apud inferos imposuit, 15. ejus Spectrum, 260.
 — ab *Aegyptiis* *Isis* vocata, 71.
 — *Ascalaphum* mutat in bubonem, 123.
 — in *Erinnyis* formam conversa ex *Neptuni* concubitu parit *Arionem*, 180. in equam conversa, 312.
 — *Jasioni* perdidit amata, 203. *Erinnis* dicta, 316. ejus donum *Pandaro* datum, 423. In *Atricam* venit, 451.
Certamen gymnicum, 76.
 — *Panathenzorum*, 235.
 — *Olympicum* ab *Hercule* institutum, 113.
 — *Laii Athenis* habitum.
 — *Isthmiorum*, 159. *Sisypho* auctore fuit institutum, ibid.
 — *Nemexum*, 175.
 — inter *Eteoclem* & *Polynicen* singulare, 179.
Cerva cornibus auratis insignis. *Dianz* sacra ad *Oenoen*, 103.
Eereus, 189.
Ceto, 6.
Cetor Thrax, 382.
Cerus, 284.
Ceus, 405.
Ceuthonymus, 122.
Ceyx Luciferi filius, 25, 454.
 — *Splendidam Herculi* vestem asferre jubetur, 136.
Chztus, 74.
Chalbes Busridis pater, 119.
Chalcidenfes, 259.
Chalciop *Arete* filia, 37. *Erypyli* 139. *Rhexonoris*, 234.
Chalcis, 370.
Chalco, 308.
Chalcodon *Herculem* vulnerat, 128.
 — pater *Elephenoris*, 202.
Chaones, 396.
Chariclo Minervae charissima, 177.
Charinus, 245, 338.
Garybdis, 60.
Chelidon, 422.

Cherimachus, 90.
Cherronefus, 36, 286.
Chersidamas, 90.
Chilonis, 386.
Chimzra *ignivoma*, 38.
 — per *Jobaten* extinguenda, 81.
 primâ sui parte leo, postrema draco, media capra, belluarum trium viribus sub natura una munita, ibid. *Amisodari* curâ nutritur, ibid. Ex *Typhone* & *Echidna* nata, ibid.
Chione miscetur *Nepruno*, 231.
 — clam patre *Eumolpum* parit, ibid.
Chiron centaurus geminus, 5.
 — ab *Hercule* vulneratur, 195. licet immortalis esset, talis tamen esse desinit, ibid.
 — pater *Endeidis*, 213.
 — *hastâ fraxinea Peleum* donat, 218. vide 306, 321, 331, 472.
Chius, 12, 334.
Chloris Amphionis filia, 41.
 — filiatum *Niobes* natu maxima, 167.
Chloris, 442.
Chromius, 90, 211.
Chrysa, 165.
Chrysaor Geryonz pater, 86.
Chryseis, 138.
Chryses, 111, 150.
Chrysippe, 75.
Chrysippus *artem curulem* docet, 166.
Chrysonoe, 272.
Chythonia Butz conjux, 229.
Cibisis, 84.
Cichreus Neptuni & *Salaminis* filius, 215.
 — *moriens sine liberis regnum Telemeni* concedit, 215.
Cilix, 148.
 — adjungit se quærentibus *Europam*, ibid.
 — *locâ Phœniciz finitima* invadit, ibid.
 — *regionem Pyramo* amni adjacentem subigit, ibid.

Ciliciam

- Ciliciam de suo nomine vocat, ib.
 Cilla Laomedontis fil. 208.
 Cimmeria, 70.
 Cingulum Hippolytz, 180.
 Cinyras Assyriorum rex, 223.
 — in Cyprum se confert, ibid.
 — Paphum condit, ibid.
 — Metharmen uxorem ducit, ibid.
 Circe, 17.
 — expiat Argonautas ab Absyrti
 caede, 60.
 Circe, 321, 368.
 Cirphis, 419.
 Cissa, 422.
 Cisseus, 75, 209.
 Cithæron mons, 96, 162.
 Cithyrus, 396.
 Cius, 52, 400.
 Clarius, Apollo, 249.
 Clava ferrea à Periphete gestari soli-
 ta, 238.
 Claudius imperator, 316.
 Claves Plutonis ab Aeaco servantur,
 214.
 Clavus æneus in cute Tali fixus, 62.
 Cleinis, 441.
 Cleobza, 28, 252.
 Cleobza, quæ & Philachme, 371.
 Cleochares, 196.
 Cleochus, 149.
 Cleodora, 75.
 Cleodora, 167.
 Cleolaus, 138, 141.
 Cleonæ, 87, 129.
 Cleonymus, 386.
 Cleopatra se suspendit, 33.
 Cleopatra, 408.
 — Trois & Callirrhoe's filia, 206.
 — Orithyz ex Borea filia, 231.
 — Phineï fit uxor, ibid.
 Cleopatra, 74.
 Cleophile, 191.
 Cletor, 188.
 Clinius, 267.
 Clio, 7.
 Clio Pierum deperit, 8.
 Clite, 286, 392.
 Clite, 75.
 Clitus, 75, 252, 354.
 Clonia Nympha, 194.
 Clonius, 211.
 Clotho, 7.
 Clymene Atrei filia, 77.
 Clymene, 152, 253.
 Clymene Minyæ filia, 191.
 Clymenus, 169.
 Clymenus Minyarum rex, 97.
 Clymenus, 29.
 Clypei per Acrisium & Prætum fra-
 tres primum inventi, 78.
 Clysoymus, 221.
 Clytemnestra uxor Agamemnonis,
 200.
 Clytemnestra, 319, 455.
 Glytia Amyntoris peller, 220.
 Clytippe, 138.
 Clytius ab Hecate ferro candenti oc-
 ciditur, 18.
 Clytius, 208.
 Cocalus, 264.
 Cocytus, 306.
 Cœdrus, 283, 294.
 Cœus Cœli & telluris filius, 2.
 Cœlum humeris Atlantis sustinetur,
 5.
 Cœlus primus orbis universi præfuit
 imperio, 1.
 — Tellurem duxit uxorem, 1.
 — Cyclopes liberos suos vinctos in
 Tartarum deiecit, 2.
 — è Tellure procreat Oceanum, 2.
 — è regno expulsus, 2.
 Cœranus, 154.
 Cœus filius fuit Cœli ex Tellure con-
 iuge, 1, 10.
 Cœus, 5.
 Colchi, 37, 52, 126, 231.
 Colchici navim Argo nusquam in-
 veniunt, 61, horum alii alia fecisse
 narrantur, ibid.
 — navem Argo tandem inveniunt,
 ibid, Medeam ab Alcinoō repof-
 cunt, ibid.
 — cum Phœacibus habitare statuunt
 ibid.
 Colchis, 286.
 Colonus, 171.
 Colophon, 249.

Columba

- Columba** per *Symplegadas* medias mittenda, 55.
Columnæ Herculis duæ, 114.
Colymbæ, 421.
Coma Gorgonis ænea, 131.
Comætho, 90.
Cometes Asterii pater, 50.
Comætho Præclai filia, 93. amore *Amphitryonis* inflammatur, ibid. aureum de capite patris capillum secat, ibid. interficitur, ibid.
Cenope Lacus, 429.
Consuetudo quæ mulieres sacrificantes scommata jaciunt, unde orta sit. 62.
Contentio inter *Neptunum* & *Jovem* de *Therydis* matrimonio, 218.
Contumelia, sive Hybris mater Panis, 11.
Copreus Pelopis Eliensis caduceator, 101. is post interfectum *Iphitum* *Mycenis* exulavit, ib. & ab *Euryctheo* expiationem consecutus ibidem habitavit, ib. *Herculem* imperat ut *Hydræ* *Lernææ* tollat. ib. ut item *Cervam cornutam* *Mycenæ* afferat, 103.
Coreyra insula, 61.
Coreyra, 246.
Coretho, 188.
Corinthii Mermerum & Pheretem Medæ ex Jafone liberos trucidant, 65.
Corinthii, 61.
Corinthus aliquandò Ephyræ dicta, 38
Corinthus, 246, 266, 373, 449.
Cornu Amaltheæ, 132.
Coronis Phlegyz filia, 197, 443. *Mortua* in pyra conflagrat, 198.
 — præter patris voluntatem nubens *Ischy* miscetur, ibid.
 — gravidata ab *Apolline* percutitur & necatur, ibid.
Coronus Cznei fil. 49.
Coronus Leonæi pater, 202.
Corpus Typhonis totum pennæ erat circumdatum, 18.
Corpus Icarî humatur ab Hercule, 125
Corvus albus per Apollinem in nigrum mutatus, 1, 8.
Corybantes ex Apol. & Thalia nati, 9
Corycium antrum, 20.
Coryneres, 238.
Coryphasium, 450.
Corythus bubulcus, 192.
Corythus Paridis filius, 262, 398.
Corythus Herculis Amasius, 311.
Cos insula, 18, 128, devastatur per *Herculem*, ibid.
Cræsus, 305, 315.
Crageus, 480.
Cranaë Cranai filia, 225.
Crantzchmæ, ibid.
Cranaë Atthidis filia, ibid.
Cranaus, 222.
 — ducta ex *Lacedæmone* *Peliade* *Cranaen* genuit, 225.
Cranto, 6.
Cratæus, 42.
Cratos, 5.
Crebren amnis, 212.
Creon Corinthiorum rex, 64.
 — *Amphitryoni* socium fore contra *Teleboas* quâ conditione promittat. 91.
 — *Iphiclo* filiam juniorem dat uxorem, 98.
 — regnum *Laii* invadit, 169.
 — *Menœcei* filius, ibid.
 — ænigma *Sphingis* solituro & regnum & *Laii* uxore se traditurum, voce præcomis renunciari jubet. 170
 — *Thebanorū* regnū adipiscitur, 180
 — *Argivorū* cadavera projicit insepulta, ibid.
 — *Corinthiorum* rex, 187.
Cræontiades, 139, 98.
Crenis porta Thebana, 176.
Crepitacula ænea Herculi per Palladem data, 108.
Cresphontes Myssenen sortito habere volens terræ glebam injicit, 144.
 — cum filiis duobus interficitur, 145
Creta, 62, 93.
Creta, 295, 264, 269, 399.
Crete Asterii filia, 150.
Crete, 152.
Cretenia, ibid.
Cretenses, 149. mendaces, 323.
 B Cretensis

Cretenſis puer à draconē amatus ,
261.
Creteus de vitæ exitu oraculum con-
ſulit, oraculum infauſtum celat.
152.
— ſenio confectus Althmeni filio
regnum tradere cupit, 153.
— Rhodum contendit. *ibid.*
— Aërope in terras longinquas
cum Clymene amandat, *ibid.*
Crethe, 137.
Cretheus, 40.
Cretinia regio, 353.
Creuſa Ereſthei filia, 24, 267.
Creuſa Hecubæ filia, 210.
Creuſa, 229, 285.
Criſus, 68, patri Argo in regno
Peleponneſiaco ſuccedit, *ibid.*
Crines à capite Typhonis ſqualescentes
ventilabantur, 19.
Crinò, 76.
Criſſa, 419.
Crithæus, 24.
Crius Cœli Tellurisſque filius, 2.
Crius, 5.
Crocon, 190.
Crotoniates, 257.
Cro opus, 259.
Creatus dux Augeæ belli contra
Herculem, 128.
Creatus Amphiloſchi pater, 202.
Cteſippus, 139.
Cteſippus, *ibid.*
Cteſulla, 405.
Cthonius, 75, 164.
Cupido, 332.
Curetes Jovem in Creta alunt. 3.
— in antro Diſco armati
Jovēque puerum aſſervantes
hoſtilibus ſcuta concutiunt, nè
Saturnus vocem ejus vagientis
exaudiat, *ibid.*
— Epaphum ob preces Junonis
occulunt, 71.
— à Jove occiduntur, *ibid.*

— Minois alunt filium ejus
Glaucum bovem inter armenta
tricoloreſſe, 154.
Curia Romana, 298.
Currus ab alatis trahendus draconibus,
15.
— Neptuni pennatus, 28.
— draconum alatorum, 65.
Cyanippus, 46.
Cybella Phrygiæ urbs, 161.
Cychreus, 215.
Cyclopes Cœli Tellurisſque filii fue-
runt, 1. in media fronte oculum
unum ſinguli habuerunt, unde ſic
appellati, *ibid.*
— Jovem tonitru donant, 4.
— Tiryntem manibus cingunt.
78.
Cycnus, 273.
Cydippe, 406.
Cydon, 399.
Cygnæ lacus, 429.
Cygnus Martis & Pyrenes filius, 117.
— Martis & Pelopéz filius, 135.
Cylina, 255.
Cyllene Nympha, 187.
Cyllene mons Arcadiæ, 193.
Cymo, 6.
Cymothoe, *ibid.*
Cynæthrus, 188.
Cynortes Amyclæ & Diomedes La-
pithæ filiz filius, 39, 196, 197.
Cyprus Salaminia, 473. Serpentibus
plena, 366.
Cypſelus, 329, 411.
Cyrene, 109.
Cyrenzus, 314.
Cyrus, 280, 385. Antiochi filius, *ibid.*
Cytorus, 37.
Cyzicus imperat Dolionibus, 51.
Argonautas benigniſſimè ſulci-
pit, *ibid.*
— à Dolionibus per ignorantiam
occiditur, *ibid.* ab iſdem ſump-
tuoſè tumularur, *ibid.* 265.

D.

Dædalus Eupalami filius, 237.
 cædis reus Athenas aufugit,
 151.
 — ligneam in rotulis vaccam
 concavam construit, ibid.
 — pellem bubulam circum-
 suit, ibid.
 — in prato ubi taurus pasceret, lo-
 cavit, ibid.
 Dædalus Pasiphaen in vaccam lig-
 neam intromisit, ibid.
 — primus imagines statuasque
 Deorum invenit, ibid.
 — Talaum Perdicens sororis filium,
 discipulam suam ex arce dejectum
 occidit, 237.
 — In Arcopago reus cædis peractus
 ad Minocem fugit, ibid.
 — architectus omnium præstantis-
 simus, ibid.
 Daiphron Sczam in uxorem ducit,
 74.
 Daiphron, 76.
 Damascichon, 167.
 Damasistratus Platænsium rex, 169.
 Damaspus, 200.
 Damsys Gigas, 331.
 Danaë Acrisi ex Eurydice filia, 78,
 284.
 — in Seriphum insulam deferretur,
 83.
 Danaus Beli filius, 72.
 — ad Lybiam incolendam per
 Belum patrem mittitur, ibid.
 — à conjugibus pluribus filias pro-
 creat quinquaginta, ibid. cum
 fratre Ægypto de regno contem-
 dens, ope filiarum filios ejus
 quinquaginta præter unum alter-
 umque necavit omnes, ibid.
 — filiabus in navem *παραδρόπον*
 appellatam & à seipso fabrefactam
 impositis aufugit, ibid. in Rhodum
 appellens Minervæ Lindiæ statuam

dedicat, ibid. indè Argos se confert
 73. ibi ei Helanor regaum tradit,
 ibid. ille regno positus regionis
 incolas Danaos vocat, ibid. filias
 suas aquatum emittit, ibid.
 — pollicitationibus filiorum Ægyp-
 ti parum fidit, ibid. injuriæ, fugæ,
 exiliisque sui reminiscitur, ibid.
 — Nuptias filiarum Ægypti filiis pa-
 ctus, eas distribuere incipit, 74.
 & Hypermnestram quidem dat
 Lynceo, ibid. Gorgophonen verò
 Proteo, ibid.
 — Hypermnestram in vincula con-
 jectam asservat, quòd Lynceum
 sponsum non interfecisset, 76.
 Daphne Amyclæ filia, 374.
 Daphnis Mercurii filius, 393.
 Dardania, 206, 254, 261.
 Dardanus, 205, 377. ob fratris inter-
 itum moreretur, ibid.
 Dardanus Thessal, 308.
 Dares, ibid.
 Darius Mytaspis, 316.
 Dascylus, 111.
 Daulia Phocidis urbs, 228.
 Daunii, 368, 471.
 Deianeira, 6.
 — Herculis sit uxor, 132.
 — se ipsa suspendit, 137.
 — Oenei filia, 139.
 Deicoon, ibid. 98.
 Deidamia, 220, 315.
 Deimachus, 24, 41.
 Deion, 24, 139.
 Deion Phocidis rex, 38.
 Deioneus, 93.
 Deiopres, 211.
 Deiphobus, ibid.
 Deiphon, 14, 145.
 Deiphyle filia Adraffi, 34.
 Deipyle, 46.
 Dentes draconis, 57.
 Deliades, 80.
 Delius, 361.
 Delos unde nomen acceperit, 10.
 Delphicum oraculum, 74.
 Delphi, 11, 36, 59, 141.
 Delphus, 278, 295, 389.

B 2

Delphayne

- Delphyne Serpens, 20.
 Delus, 10, 12.
 Demaretes, 52.
 Democoon, 217.
 Demonice, 27.
 Demophoon Thesei filius, 465.
 Dercynus Nept. filius, 115.
 Deo, 6.
 Desiderium Junonis Porphyriani per Jovem injectum, 17.
 Deucalion filius fuit Promethei, 22.
 — cum Pyrrha in arcam ingreditur. *ibid.*
 — noctes diésque novem in pelago circumfertur, 23. demum Parnasum appellit, *ibid.*
 — generis humani restaurationem deposcit, *ibid.*
 Deucalion, 150, 189.
 Dexamenus, 107.
 Dexithea, 150.
 Dione filia Cœli è Tellure, 2.
 Diana Taurica, 318. Dianæ cerva, 326, 456. per Dianam jurare, 375, 405. ejus statua, 433. Noctivaga, 434. templum in Crera, 476.
 — venationis studio delectata virgo permansit, 10.
 — Orionem necat, 12.
 — Alcidas per dolum de curru perimit, 26.
 — in cervam mutata, *ibid.*
 — Herculi cervam aufert, 103. sed illam ab eo placata redditam Mycenis inferre vivā ei permittit, *ibid.*
 — Astionem in cervum mutat, 160.
 — filias Niobes sagittis conficit, 167.
 Diezarchus Telestinus, 320.
 Dicus, 256.
 Distynna, 476.
 Dictys, 39, 83. Seriphi rex, 87.
 Didymæi Apollinis templum, 345.
 Didymus Regio, 274.
 Dii ob Typhonem in Cœlum irruentem in Aegyptum properant, 19. seque ob insequentem illum in varias formas transmutant, *ibid.*
 — Cœlo relicto Nuptias Cadmi in Cadmia celebrant, 157.
 — nuptias Thethidis cum Peleo commendant singuli, 218.
 Diluvium Deucalionis sub Nyctimo regnum adepto factum est, 189, 195.
 Dimœtas, 395.
 Dino, 84.
 Diocorystes, 74.
 Diodorus aulicus, 338.
 Diogeneia Cephissi filia, 229.
 Diognetus vates, 316. pugil, 329.
 Diognetus Erythr., 361.
 Diomede Xuthi filia, 38.
 Diomedes Rhœsum in bello Trojano obtruncat, 9.
 — Thebanis Trojanisque bellum infert, 35.
 Diomedes, 34.
 — Agrii filios ferè omnes occidit, 35.
 — Maris & Cyrenes filius, Bistonum Thracii generis pugnacissimus rex, 109.
 Diomedes Tydei filius, 182, 202.
 Diomedeia necessitas, 276.
 Diomus, 419.
 Dione, 26.
 Dionæus, 229.
 Dionysus pater Phani, 49. & Staphyli, *ibid.*
 — per Jovem in hadum transformatur, 159.
 — post virem inventam per Junonem in furem actus Aegyptum Syriamque peragrat, 161.
 Dionysus Bacchus Chironis alumnus, 327.
 — Lycurgo furem injecit, 162.
 — malum & remos vertit in serpentes, 163.
 — colitur ab hominibus ut Deus, *ib.*
 — matrem revocat ab inferis, 164.
 — cū matre in Cœlū conscendit, *ib.*
 — in Atticam venit, 227.
 Diopatra, 447.
 Diorea, 347.
 Dioscori, id est, Jovis filii, 197.
 Dioscori diebus alternis inter Deos esse permittuntur, 205.
 — in superos relati, *ibid.*
 — filias Leucippi in matrimonium habere cupiunt, 204. Di-

Dioscorus Therzus, 315.
 Diopippe, 75.
 Dirce Lyci conjux, 166.
 Dirce crinibus è tauro relegata necatur, *ibid.*
 Dirce fons, *ibid.*
 Distantia Tarrari à terra, 2.
 Dodonis Sylva, 49.
 Doliche insula, 125. Icaria per Herculeum vocata, 126.
 Doliones, 51.
 Dolopes, 220.
 Delus, 260.
 Diores in Creram navigant, 295. in Peleponnesum, 265. unde dicti fuerint, 267, 268.
 Dorienses unde vocati, 24.
 Dorion, 74.
 Doris, 5.
 Dorus, 24. *ibid.*
 Dorycleus Hippocoontis filius, 200.
 Doryclus, 211.
 Doto, 6.
 Draco infomnis, 48.
 Draco immortalis, centiceps Hesperidum mala servat, 117.
 Draco animal formidabile, 145.
 Draco unus alterum draconem extinctum per herbam allatam, & ei appositam revocat in vitam, 155.
 Draco Eupompi Samii filius, 314.
 Dryas Martis filius, 30.
 Dryas, 75.
 Dryas à patre Eycurgo furente interficitur, 162.
 Dryope, 410, 465.
 Dryopes, 134.
 Dryops Sperchii filius, 410, 463, 281.
 Dule Pieris ab Aetolia oriunda, 203.
 Dulichium, 107.
 Dymas, 144.
 Dynamene, 6.
 Dynastes, 138.

E.

Eκείνους, Cenimani, 1.
 Ecdysia festum, 438.

Echedorus amnis, 107.
 Echemon, 211.
 Echemus Timandram in conjugem duxit, 200.
 Echeneis, 393.
 Echeneus fons, 367.
 Echeperon, 42, 211.
 Echidna Tarrari & Terræ filia, 69. per Argum Panoptem interempta, *ibid.* viatores enim corripiebat, *ib.*
 Echidna, 81, 170.
 Echinades insulæ, 55.
 Echion, 157, 397.
 — Agaven duxit uxorem, 158.
 Echo, 333.
 Edoni, 162.
 Eerion, 212.
 Eidorhea, 460.
 Elara Orchomeni filia, 11.
 Elates Polyphemi pater, 50.
 Elattonus, 180.
 Elatus, 105.
 — Arcadis & Leaneiræ filius, 198.
 — rerum summa potitur, *ibid.*
 Electra, 5, 6, 95, 193. Atlantis filia, 205, 250.
 Electra porta Thebana, 176, 466.
 Electryo filiorum eadem ulcisci cupit, 91. bellum contra Teleboas conflare parat, *ibid.* occiditur, 92.
 E totâ Argivorum terra exigitur, *ibid.*
 — cum Taphio Mycenis imperat, 90.
 Eleenses, 327.
 Elephantis, 74.
 Eliphenor Chalcodonis filius, 202.
 Eleuchea, 138.
 Eleus, 93.
 Eleusin, 121.
 Eleusini, 231.
 Eleuther fil. Apollinis, 194.
 Eleutheræ Bœotiz, 165.
 Elientes, 91, 329.
 Elis, 106.
 Elis capitur, 129.
 Elo urbs Argivorum, 91.
 Emasphorus, 200.
 Emathia, 421.
 Emathion Isthoni ex Aurora filius, 209.
 Enarete

Enarete Deimachi filia, 24.
 Enceladus Amymonem ducit, 74.
 Enchelienses, 164.
 — ab Illyriis bello impetuntur, 164.
 Endeis, 213.
 Eudymion Calyces & Aethlii filius,
 26. Eliden transmigra, ibid.
 Enipeus fluvius, 40.
 Ensis Peleo per Vulcanum donatus,
 217.
 Entedides, 138.
 Entheis, 236.
 Eato, 84.
 Eone, 138.
 Epaphus, 71.
 Epaphus Memphia uxorem ducit,
 ibid.
 Ephesia, 153.
 Ephesii, 277.
 Ephesus ager, 276. 423.
 Ephesus, 125.
 Ephialtes, 17. 25.
 Ephialtes Junonem sibi in conjugem
 deposcit, 26.
 Ephippus, 418.
 Ephydriades Nymphæ, 373.
 Ephyra, 38.
 Epicastra, 168.
 Epicastra, 27, 139. Egei filia, ibid.
 Epicedius, 311.
 Epidamnius, 319.
 Epidaurus, 68, 238.
 Epidaus, 41.
 Epigoni paternas cedes ulturi bellum
 contra Thebanos gerendum statu-
 unt, 181.
 — Alczone duce Thebanos op-
 pugnatum eunt, ibid.
 Epilais, 137.
 Epimerheus, 5. 22.
 Epipola Carystia, 325.
 Epirus, 186, 246, 348, 411.
 Epistrophus Schedii pater, 202.
 Epochus, 191.
 Epopeus, 25.
 Equæ Diomedis Thracis, 109.
 — Carnibus humanis vesciebantur,
 ibid.
 Equi Jovis alati, 20.

Erasinus, 475.
 Erasippe, 139.
 Erato, 6, 7, 75.
 Eratus, 138.
 Eretheis locus sic appellatus, 211.
 Eretheus, 228.
 — post Pandionem regnum accipit,
 229.
 — Praxitheam docit uxorem, ibid.
 — unam filiarum jugulare jubetur,
 232.
 — filiarum natu minimam immo-
 lat, 232.
 — Eumolpum obtruncat, 233.
 Erethedarum genus, 283.
 Eretrius quidam scindapsi inventor,
 334.
 Erginus Neptuni filius, 49.
 — cum exercitu ingenti contra
 Thebas proficiscitur, 97. non pacis
 trucidatis pacem iurejurando sta-
 bilitam ira dat, ut sint ei tubera-
 rii, ibid.
 Erichtheus, 222.
 Erichonius, 206.
 — Troem creat, ibid.
 — unde genitus, 226.
 — in templo à Minerva ipsa con-
 trititur; Athenarum regno potius
 est, 227.
 — Pasitheam uxorem accipit, ibid.
 — vita functus in fano Palladis
 primo sepelitur, ibid.
 Eridanus, 60.
 Erigone patrem vestigat, 227.
 — ob patrem interfectum se suspen-
 dit, 228.
 Erinus, 109.
 Erinyes filia fuerunt Cœli, 2. 316.
 Eriphyle, 46. nupsit Amphiarao, ibid.
 Eriphyle, 173. 182. 389.
 Erippe Xanthi uxor, 358.
 Eris, 424.
 Ericharicus, 273.
 Erichius Apollo, 336.
 Erodius, 417.
 Eros, 338.
 Erymanthus mons, 104.
 Erynnis, 316.

Erychthea

- Erychthon Caeopis filius, 222.
 — sine liberis maribus decedit de
 vita. *ibid.*
 Erythea, 114. ab oceano non procul
 sita insula est, *ibid.*
 Erythea insula, 117, 247, 394.
 Erythras, 138.
 Erythraei, 361.
 Erythraeum mare, 283.
 Erythroë, 38.
 Eryx, Neptuni fil. 116. cum Hercule
 luctatur, *ibid.*
 Estiza urbs per Thebanos & condita
 & inhabitata, 183.
 Eteocles, 171, 172.
 — Adraſti & Commilitonum ejus
 mandata negligit, 176.
 — Thebanos armat, 174.
 Eteochus cursu vincit in certamine
 Nemezo, 175.
 Ethodza, 167.
 Evadne Argi conjux, 68. Strymonis
 & Nezzz filia, *ibid.*
 — Iphidis filio in Capanei rogam
 seipſam conjicit, 181.
 Euzmon, 188.
 — Eurypyli pater, 202.
 Evagoras, 41.
 Evagore, 6.
 Evander, 211.
 Eubza, 63.
 Euboeas, 138.
 Euboles, *ibid.*
 Euchenor, 74.
 Euchrate, 6.
 Eudora, *ibid.*
 Eudonus, 308.
 Euenus, 28, 50.
 — seipſum præcipitat in fluvium,
ibid.
 — Hyſſipyles ex Jafone filius, 50.
 — amnis, 133.
 Eueres, 90.
 Eueres Pterelai filius superſtes, 91.
 Eugnotus, 339.
 Eulimene, 6, 399.
 Evippe, 75, *ibid.* 348.
 Evippus, 28.
 Eumedes, 34.
 Eumelus, 190, 189.
 — Admeti filius, 202.
 Eumenidum lucus, 171.
 Eumides, 137.
 Eumolpe, 6.
 Eumolpus, 121.
 — infans per matrem Chionen in
 mare dejicitur, 231.
 — per patrem Electheum obrun-
 carus, 233.
 Eumon, 188.
 Eunice, 6.
 Eunomia, 7.
 Eunomus Archirelis filius per Her-
 culem pugno percuffus occiditur,
 133.
 Eunomus Locrus citharædus, 248.
 Euopis, 395.
 Eupalamus Metionis & Alcippæ
 filius, 237.
 Eupator, 338.
 Euphemus Neptuni filius, 49.
 Euphemus, 420.
 Euphorbus, 309.
 Euphrosyne, 7.
 Eupompus Samius, 314.
 Europa ad Jovem ducta, 108.
 Europa Phœnicis filia, 147, 271.
 Europa nusquam invenitur, 148.
 — per filios Agenoris investigatur,
 Agenoris ipſius juffu, *ibid.*
 — non invenitur, *ibid.* Regio, 244.
 350.
 Eurotas Leletis indigeris filius,
 195.
 Euryale, 85.
 Euryalus Euippes filius, 348.
 Euryalus Mecistei filius, 46. ad Trojam
 navigat, *ibid.*
 Eurybza, 5, 6.
 Eurybatus Euphemi filius, 420.
 Eurybius, 41, 140.
 Euryce, 138.
 Eurycape, *ibid.*
 Eurydamas, 74.
 Eurydice Orphei conjux Serpentis
 morſu de medio tollitur, 7.
 — quod eam maritus ejus Orpheus
 aſpexiſſet in Tartarum redit, 8.
 B 4 — Lace-

— Lacedæmonis filia, 78.
 — Acrisii uxor, 78.
 — Adraſti filia, 208.
 Eurygenea Hyperphantis filia, 171.
 Euryloclus, 75.
 Eurymede, 38.
 Eurymedon, 111.
 Eurymenes, 41.
 Eurynome, 5.
 Eurynome Oceani filia, 7.
 Euryops, 138.
 Euryppyle, 255.
 Euryphyle.
 Eurypylus, 138.
 — Neptuni & Aſtupalæ filius, 128.
 per Herculem peremptus, ibid.
 — Temeni filius, 145.
 — Mecistei filius, 182.
 — Euzmonis filius, 202.
 Euryſthenes, 142, 144.
 Euryſtheus, 90. imperat Mycenis, ib.
 — Scheneli filius, ibid. Septimeſtris
 in lucem prodit, ibid.
 — non vult ut Hercules Mycenæ
 ingrediatur, 101. jubet autem ut
 res ab eo geſtæ ante portas oſten-
 tentur, ibid.
 — præ metu dolium æneum ſub
 terra ſibi occultari mandat, ibid.
 deindè per Copreum Herculi ſig-
 nificat, quos labores deinceps ex-
 antillare debeat, ibid.
 — Hippolytæ cingulum ad ſe
 deferri jubet, 110.
 — bove ſibi ab Hercule tradi-
 tas immolat Junoni, 117.
 — poma Heſperidum ab Hercule
 accepta Herculi reddit, 120.
 — Antimachen ducit, 191.
 Euryte, 28, 223.
 Euryteles, 139.
 Eurythemis Cleobææ filia, 28.
 Eurytion, 81, 105.
 Eurytion à Pyleo nolente per jacu-
 lum conſoſſus, 31.
 Eurytion bubulcus. Geryonz, 114.
 Eurytion Aſtoris filius, 215.
 Eurytus, 437.
 Eurytus Carum rex, 460.

Eurytus telo querno interfectus, 17.
 — Mercurii filius, 49.
 — Orchaliz regulus, 123.
 — ab Hercule puniatur, 135.
 — cum filiis occiditur, 136.
 Eurytus, 200.
 — Thalpii pater, 202.
 Euſeirus Neptuni filius, 446.
 Euterpe, 7, 9.
 Eutyches, 200.
 Euxanthius, 150.
 Exercitus Temeni in Naupactio mor-
 bo ingenti moleſtatur, 142.
 Exole, 198.

F.

FAlx adamantina Saturno per ma-
 trem Tellurem contra patrem
 Cælum porrecta, 2.
 Faſtulus, 297, 319.
 Fax Ilium depaſcens & concremans,
 209.
 Feriz Dionyſi per Proeti filias non
 receptæ, 78.
 Filiz Danaï ſponſos ſuos occidunt,
 76.
 — capita præſecta in Eerna deſo-
 diunt, corpora ante urbem deſo-
 rata ſepeliri curant, ibid.
 — Jovis imperio per Miner-
 vam Mercuriumque à cæde ſpon-
 ſorum expiantur, ibid.
 — Proeti furentes per totum Argivo-
 rum agrum errant, ibid. in Arca-
 diam Peleponneſumque reverſi
 per deſerta diſcurrunt, 79.
 — magis magiſque inſaniunt,
 ibid. ædibus propriis deſertis in
 ſuos ipſarum filios deſerviunt,
 ibid. fugientes in deſerta ſe
 abduunt, ibid. Curantur unâ ex-
 ceptâ, 80.
 — Cadmi evulgant Semelen cum
 mortalis quodam concubiſſe, ab
 Jove autem ſe compreſſam men-
 titam eſſe & ob id fulmine peri-
 tam, 138.

Filia

Filii Cinyrz viris alienigenis permittit in Aegypto moriuntur, 223.
 — Erechthei se jugulant omnes, minimam sororem jussu patris jugulatam videntes, 232.
 — Hyacinthi per Athenienses jugulantur, 236.
 Filii Caeli, 1.
 — Ponti, 5.
 — Latonz Tityum sagittis conficiunt, 11.
 — Thestii de fera agrum Oenei depopulatam contendunt, 32.
 — Melanis Oeneo insidiantes, 34.
 — Agrii penè omnes occiduntur per Diomedem, 34.
 — Borex Harpyias persequuntur, 54.
 — Aegypti Argos proficiscentes simultatem inter se gliscientem compescunt, 73. filias Danaï sibi dari conjuges obsecrant, ibid.
 — Electryonis vim vi repellunt, 91. concursu mutuo perimuntur, 91.
 — Hippocoontis Neteo suppetias ferunt, & Licymnii filium occidunt, 130.
 — Hercules Eurystheum fugientes ad Ceycem se receperunt, 139.
 — Athenas concedunt, 140.
 — Acgimii occiduntur, 144.
 — Agenoris investigant Europam nusquam apparentem, 148.
 — Asterionis discordiam exercent inter se mutuam, 149.
 — Alemyzonis mox adulti facti mortem patris uscisuntur, 185.
 — Phegeum & uxorem ejus occidunt, 186.
 — Lycaonis quinquaginta mortalibus omnibus impietate antesteterunt, 188.
 — Jovi viscera pueri cujusdam contreranei edenda apponunt, ibid.
 — Borex ex Oithyia cum Jasone navigantes in Colchos, moriuntur Harpyias infectati, 231.
 Flameum aureum pro redimendo Priamo fratre per Hecionem Herculi datum, 127.

Fons Martius, 156.
 Fontes Leinzi, 73.
 Fontes Amymones, 102.
 Forma Calistionis Dianæ venaricis sociis præstans, 189.
 Fratres germani filii Caeli ab imâ Tartari profunditate revocantur, 2.
 Fructus tertius, 141, 142.
 Fumus è saxis Cyaneis errantibus crustatus, 60.

G.

G Adira quondam Erythea dicta, 114.
 Galea, 6.
 Galatus quidam Achilles, 333.
 Galea Pluroni per Cyclopes donatur, 4.
 Galea Orci, 84.
 Galinthias, 458.
 Galliz — seu Celiz, 60.
 Gallia, 253.
 Galli, 3, 7.
 Ganymedes raptus, 113.
 — ob formæ præstantiam raptus per aquilam pincerna fit decorum, 206.
 Gelon Siculus, 287.
 Génétor, 188.
 Genitalia Caeli per Saturnum filium abscissa in Pelagus dejiciuntur, 2.
 Genus Inachi, 67.
 Genus Crœsi unde, 139.
 Geræstus Cyclops, 236.
 Gerenii, 42.
 Geryon, 247. à Junone adjuvatur contra Herc. 310, 394, 412.
 Geryones Chrysaoris filius, 114, 86. pulchrè descriptus, 114.
 Gigantes terribili vultu, promisso capillo, proluxâ barbâ, pedes anguineos habere produntur, 16.
 — saxa & arbores accensas jactantur, ibid.
 Gigonius lapis, 313.
 Glaucæ Creontis Corinthiorum regis filia, 64.
 Glaucæ, 74.
 Glaucippe, 75.
 Glaucorhoe, 6.
 Glaucus,

Glaucus. 38. 150.
 Glaucus Sisyphi filius. 80.
 Glaucus Minois filius. 154.
 — adhuc infans murem insequitur.
 & in dolium mellis delapsus perit.
 154.
 Glaucus in os Polyidi iussu ejus in-
 spuit, & sic artem vaticinandi
 obliviscitur. 155.
 Glyciferetes. 139.
 Gnosis Nympha. 203.
 Gorge. 29. 34. 74. 407. 409.
 Gorgon. 121. 284. 412.
 Gorgones. 6.
 — capita squamosarum anguium
 spiris obstita habent. 85. dentes tam
 maguos quàm magni sunt suum. ib.
 manus item zneas & alas aureas.
 ibid. eos qui illas intuentur in
 Saxa commutant. 85.
 — somno excitæ Perseum insequuntur. 86. illum autem intueri
 non possunt, Orci galea tectum.
 ibid.
 Gorgophone. 39.
 Gorgophone Danaï filiarum una. 74.
 Proteo datur in uxorem. ibid.
 Gorgophone Persei filia Perieri
 nascitur. 197.
 Gorgophonus. 90.
 Gorgythion. 211.
 Gorgyra. 15.
 Græca oracula. 274.
 Græcia. 267.
 Græcia inusitatâ frugum caritate
 pressa. 214.
 Græci fabulatores. 279. 283.
 Græci ad Trojam. 274. 293. reduces.
 318.
 Granum mali Punici datum Proser-
 pinæ per Plutonem 15.
 Græzæ Eurynomes è Jove filiz. 7.
 Græzæ in Paro. 235.
 Gratia à Diana consecutus. 18.
 Graveolentia. 50.
 Gutta virilium sanguinis Cœlo ab-
 scissorum, profluentes in mare,
 causæ fuerunt filiarum quarundam
 2.

Cyas unus è filiis Cæli & Telluris.
 1.
 Gyges. 325.

H.

Hæmonius. 132.
 Hæmus. 21. unde dictus fuerit. ib.
 Hæmus. 70.
 Hagnius. 49. al. Agrius.
 Halcyone. 24.
 Halcyoneus. v. Alc.
 Halia. 6.
 Halicarnassus. 325.
 Halimede. 6.
 Halirrhothius Neptuni & Eurytes
 filius. 223.
 Halis turris. 321.
 Halis Tyrrenha venefica. 322.
 Halocrates. 138.
 Halocus. 382.
 Hamadryades. 74.
 Harmonia Martis & Veneris filia.
 157. 164. 397.
 Harmonia in leonem versa. 306.
 Harpa. 442.
 Harpagus. 280.
 Harpæus. 183.
 Harpalice. 169.
 Harpalycus. ibid.
 Harpalus. 442.
 Harpe Jovi per Typhōnem adempta.
 20.
 Harpes Cyclops natus è Cœlo &
 Tellure. 1.
 Harpyiz. 6.
 Harpyiz in Phineum vatem cæcum
 immisissæ. 53. majorem partem
 ferculorum mensæ impostitorum
 ipsi abripiunt. ibid. reliqua fercula
 scædant 54.
 — per Borez filios insequentes ni-
 hil mali perpessæ. 55. Phineum
 se nullâ injuriâ affecturas promit-
 tunt. ibid.
 Harpyiz. 54. 55.
 Haruspicina. 43.

Hebe. 7.

Hebe. 7.
Hebe filia Junonis. 137.
Hecærga. 407.
Hecale. 150.
Hecate ex Perfa & *Asteria* genita. 5.
Hector *Andromachem* ducit. 182.
 184. 212.
Hecube filia *Dymantis*. 209. videtur
 sibi ardentem faciem parere. *ibid.*
Helanor vel *Pel*. 73.
Helas. 89.
Helena. 201.
Helena *Nemesis* & *Jovis* filia. *ibid.*
Helena ex ovo nata. *ibid.*
 — forma præstanti rapitur à *Theseo*.
ibid.
 — per *Castorem* & *Pollucem* recu-
 perata. *ibid.*
 — rapitur è *Spartæ*. 212.
Helena sponsa. 322. filia *Musæ*, *Timo-*
nis, *Micythi*. 317 18. 19. 20.
Helenion herba. 318.
Helenus. 211.
Helenus *Priami* filius. 274.
Helicaon. 384.
Helice. 382.
Helicon. 421.
Heliconis. 138.
Heliconius *Leo*. 309.
Helix. 187.
Hellas. 139.
Helle filia *Athamantis*. 36.
 — decidit in Mare quod est inter
Sigeum & *Chersonesum*. *ibid.* in eo
 exstinguitur. *ibid.*
Hellen ex *Deucalione* & *Pyræa* natus.
 23.
Hellen. 24.
Hellenes *Græci* vocati. 24.
Hellepontus unde dictus. 37.
Hellepontus. 116.
Helius *Augez* pater. 50.
Hemithea *Staphyli* filia. 268. 345.
Hephæste *Cranai* fil. 225.
Hephestine. 76.
Heraclea undenam dicta. 181.
Heraclidæ in *Peleponnesum* redeunt.
 140.
Heraclidæ *Peleponneso* relicta *Mara-*
thonem commigrant. *ib.*

Heraclidæ per *Hyllum* in *Peleponne-*
sum reducti. 141.
Hercelidæ. 145.
Heraclionæ. 357.
Heraeus. 188.
Hercules *Linum* interficit. 7.
Hercules ad *Erythiam*. 247. 394.
Lydius. 253. *Sylei* filiam amat.
 256. *Prorei* filios occidit. 272.
 igne moritur. 305. 309. in ejus
 sepulcro leo. *ib.* ejus amasi. 335. po-
 steri. 465. lavacra. 410. *Corinthii*
 ab *Hercule*. 412. in hinnulum
 versus. 457. cum *Argonautis*. 453.
 — dextrum *Bphialæ* oculum la-
 gittando effodit. 17.
 — *Prometheum* *Caucaso* affixum
 liberat. 22.
 — commissa cum *Plutone* pugna
Alcestin ad auram superas reducit.
 47.
 — *Jovis* filius. 49.
 — *Argos* remeare 52. apud *Omphale-*
tem servit. *ibid.*
 — *Argonautarum* dux. *ibid.*
Hercules gignendus. 90.
 — in pedes erectus *Serpentes* duos
 maximos necat. 94.
 — de cade *Lini* accensatur. 95. *Rha-*
damanthi lege absolvitur. *ibid.* ad
 boum armenta per *Amphitryonem*
 amandatur. 96. ubi dum educatur.
 corporis & virium præstantia cæ-
 teros antecellit. *ibid.* terribilis visu.
 tanquam *Jovis* filius. *ibid.* cubi-
 torum quatuor altitudine est. *ibid.*
 igneum ex oculis splendorem ef-
 fundit. *ibid.* nec frustra ab arcu
 sagittam emittit. nec jaculo ferit.
ibid. inter boum armenta annum
 agens decimum leonem *Cithero-*
neum occidit. *ibid.*
 — agitare currus ab *Amphitryone*
 discit. 95. artem luctandi ab *Auto-*
lyco. *ibid.* rationem sagittandi
 ab *Euryo*. *ibid.* à *Castore* sub armis
 exerceri. *ibid.* à *lino* *Citharædicam*.
ibid.
 — unam eandemque sibi puellam
 supponi

- supponi putans, viriat quinquaginta, 96. leonis pellem induit, 97.
- legatos Ergini ignominia afficit, 97. arma sumit à Minerva, 98. Erginum obtruncat, ibid. Minyas in fugam vertit, ib. tributum geminatum Thebanis pendere jubet, ib. Creontis filiam Megaram ob rem præclare gesta accipit conjugem, 98. ex ea filios procreat tres, ibid.
- peritus sagittandi per Eurytum. ensẽm à Mercurio, sagittas ab Apolline, thoracem aureum à Vulcano, pepłum à Minerva accipit, ibid. Clavam in sylva Nemeza sibi ipse comparat, 99. post confectam cum Minyis pugnam in furorem incidit, ibid. suos ipse filios ex Megara procreatos cum duobus Iphiclinatis in ignem conjicit, ibid. hinc se exilio mancipat, ibid. expiatur à Thestio, ibid. Delphos profectus seiscitatur, quo habitatum ire debeat, ib. hoc tempore per Pythiam Hercules primum vocatur, ibid. Alcides antea semper appellari solitus, ibid. Tirynthe se habitaturum ex Pythia intelligit, ibid.
- Tirynthem commigrat, ib. quicquid ab Eurytheo jubetur, facit, ib. in leonem Nemezum contendens, Cleonas pervenit, 100. leonem interficit, ib. humeris impositum Mycenæ portat, ibid. Jovi servatori sacra peragit, ibid.
- Iolai opem contra Hydram implorat, 102.
- cervam Dianæ sacram interficere nolens annum totum persequitur, 103. tandem cum amœm Ladonẽ tranatura esset, sagittâ percutit, ib. & captam humerisque impositam auferre vult, ibid.
- Chironis genu telo vulnerat immedicabiliter, 103. Hercules ad apri venationem contendit, ib. & eum victum Mycenis infert, ibid.
- Eurytionem centaurum obtruncat, 107. Symphalides aves fugare jubetur, ibid.
- Volonum multitudine stipatus ad Diomedem navigat, 109. perdomiriæ equarum Diomedis custodibus, eas ad mare abigit, ib. Bistonibus eas ipsi eripere parantibus, equas Abdero custodiendas committit, 109. Bistonibus devictis & Diomede occiso reliquos in fugam agit, 110. Abdero urbe condita, equus abactus Eurytheo tradit, ibid.
- ad Hippolytæ cingulum capicandum mittitur, ibid.
- Hippolytæ necat, 112. Zonam ei aufert, ib. reliquis devictis renavigat, ib. Trojam appellat, ibid.
- se Hesionem salvam conservarum promittit, 113.
- cerum occidit & Hesionem conservat, ib. excidium Trojæ missus Aeneam appellat, ib. à Polte hospitio excipitur, ib. inter navigandum Sarpedonem interficit, 113.
- Protei filios interemit, ibid.
- ad Geryonæ boves concedit, 114. per Europam transiens monstra multa prætergreditur, ib. in Lybiam trajicit, ib. per Tartessum iter facit, ib. columnas duas in Europæ Libyæque finibus oppositas constituit, ib. solis radiis calefactus, arcum in illummet ipsum intendere non erubuit, ibid, 115.
- poculo aureo Oceanum trajicit, ibid. Erytheam advehitur, ibid. in Arbante monte pernoctat, ibid. canem clava percutit. Bupalcum item Eurytionis cani opem ferentem occidit, ibid.
- Tartessum tranat, ibid. poculum aureum reddit Soli, ib. d. Abderam transgressus in Libyam pervenit, ib. Aebionem & Dereynum perimit, ib. per Tyrrheniam iter habet, ib. taurum amissum querit, ibid. invenit eum inter Erycis armenta indeque reposit, 116. Erycem tervictum tandem perimit, ibid. taurum receptum cum bovis alius in mare Ionium reducit, ibid. collectus

collectis bobus Strymonem lapidibus oppler, & non navigabilem facit, *ibid.*, traductas boves Eurytheo dat, *ibid.*, ad Echedorum amnem pervenit, 117. à Cygno ad certamen singulare provocatur, *ib.* Antzum perimit, 118. à Libya Ægyptum peragrat, *ib.*, comprehensus ad aram trahitur mactandus, 119. vinculis ruptis Busrin & filium ejus necat, *ibid.* Asia percursa Thermydras appellit, *ibid.* in Arabiam pervadit, 119. Emathionem necat, *ibid.* facto per Libyam itinere ad mare extimum navigat, *ib.* Ibi Scypho sumptis in obiectam continentem navigat, *ib.*

- Nereum comprehensum ligat, 118. cum non prius dimittit, quàm ubi Hesperides, & mala illarum aurea sint, edoceatur, *ibid.*
- Prometheus liberat à Caucaſo, ad Jovem reducit, 119.
- pro Atlante cœlum ſuſtinet, 120. diutius ſuſtinere nolens, ceſticillū capiti imponendum facere ſe velle fingens, faci ut a Cœli ſuſtinendi onere per Atlantem liberetur, *ibid.*
- aurea Hesperidum poma tria per Atlantem humi depoſita aufert, *ibid.* vel ut alii, ea draconi caſo ablata Euryſtheo donat, *ibid.* quæ ipſi per Euryſtheum reddita dat Minervæ, *ibid.*
- Eleuſinem ad Eumolpum deſcendit ut ſacris Cereris per eum iniurietur, 121. à quibus ut indignus repellitur, *ibid.* tandem expiatus admittitur, *ibid.* indè ad Tænarum accedit, *ib.* penetrat ad inferos, *ib.* in Gorgonem gladium ſtringit, *ib.* in demo Plutonis Theſeum & Pirithoum offendiſſet, *ibid.* Theſeum ibi manu prehenuſum excitat, 122. Pirithoum fruſtrà in vitam revocare nititur, *ibid.* Sanguinem animabus præbiturus unam è bubus Plutonis jugulat, *ibid.* Meæcerium Plutonis bubulcum modis indignis tractat, *ibid.* Cerberum à

Plutone depoſcit, *ib.* obſinet canem, eumq; ad Euryſtheum abducit, 123. & ad inferna reducit, *ibid.* Thebas reverſus Megaram Iolaſo dat conjugem, 123. Iphitum in bubus amiſſis quærendis juvat, 124. templum Delphicum ſpoliare vult, *ib.* aveſto tripode ædem oracularem ſibi propriam conſtruere, 125. venditur, *ib.* Omphalæ ſerviens Cer copas captos in vincula conſicit, *ibid.* Sylzum cum Xenodice filia interficit, *ibid.*

- ad Dolichen inſulam delatus Icarî corpus humat, *ibid.*
- Hercules ab Ilîo claſſem reducit, 128. ſœda tempeſtate per Junonem aſſigitur, *ib.* ad inſulam Co navigans lapidum iactu per Coos in portum appellere prohibetur, *ib.* ſed ille inſulam vi capit, *ib.* Eurypylum perimit, *ib.* per Chalcodoniem vulneratus ope Jovis ſalvus evadit, *ibid.* Co devaſtata Phlegram adit, *ibid.* ibi cum diis gigantes debellat, *ib.* in Augeam bellum movet, *ibid.*
- in morbum incidit, 129. cum Melionidis inducias facit, *ibid.*
- Certamen Olympicum inſtituit, *ib.* aram Pelopi, & diis duodecim excitat, *ibid.*
- Elidem capit, 129. adverſus Pylum caſtra movet, *ib.* expugnat, 130. Periclymenum Neleumq; cum liberis Neſſo e excepto interficit, *ib.* Plutone Pyliis opitulante vulnerat, *ib.* Pylo vaſtata in Lacedæmonem bellum gerit, *ibid.*
- Cepheū adverſus Lacedæmonios bello vexandos ſibi ſocium cupit, 130. Cæro Hippocoonte, & filiis ejus in ſervitutem redactis Tyndareo Lacedæmonem ſubdit, 131. Tegeam tranſiens Augen non agnirâ vitiat, *ib.* Calydonē proſectus Deianeirâ petit in conjugem, 131. luſtatus hujus rei cauſa cum Acheloo in taurū transformato, ei cornu unum perſregit, *ib.* Deianiram accipit, *ib.* Acheloo

- Achelloo cornu reddit, ibid. loco ejus Amaltheæ cornu recipit. ibid.*
 — in exiliū abiens Trachinem ad Ceycem se confert, 133. cum Dei. anīrā uxore ad Evenum amnem venit. *ibid.* Nessum centaurum ibi offendit, *ibid.*
 — bovem integrum devorat, 134.
 — à Ceyce hospitio excipitur, *ibid.*
 — Dryopas debellat, *ibid.*
 — per Itonem iter facit, 134.
 — Ægimio se belli socium adjungit, 134.
 — Coronum perimit & Ægimio regni fines omnes liberos reddit, 135.
 — Laogoram obtruncat, *ibid.*
 — à Cygno ad certamen singulare provocatur, *ibid.*
 — Cygnum interficit, *ibid.*
 — Orchoenum pervenit, *ibid.*
 — Amyntorem vitā privat, *ibid.*
 — Jovis Cæsi aram construit, 136.
 — iacriscat, *ibid.*
 — ægrotans navi Trachinem advehitur, *ibid.*
 — inter Deos relatus, 139.
 — Hippocoonem & liberos ejus interimit, 208.
Hermione Menelai ex Helena filia, 203.
Hermochares, 409.
Hermus, 75.
Hero, 352, 384.
Herodorus, 52, 167.
Herse, 323.
Hecione, 77.
 — Laomedontis filia, 113, 137.
 — saxis alligata ceto devoranda proponitur, *ibid.*
 — Laomedontis filia Telamoni per Herculem datur uxor, 127.
Hecione, 208.
Hesperides, 117.
Hesychæe, 138.
Hetturia, 60.
Hiacynthus, 236.
 — Lacedæmone Athenas commigrat, *ibid.*
- Micela, 208, 384, 409.*
Hierax, 70, 409.
Hieromneme Simoëntis filia, 206.
Himerai, 237.
Hippalmus Penelei pater, 50.
Hippasus pater Astoris, 49, 421.
 — Ceycis filius, 136.
Hippeus, 137.
Hippocles, 372.
Hippocoon caditur, 130.
 — Icarionem & Tyndareum Lacedæmone ejicit, 199.
Hippocoon, ibid.
Hippocoonidæ puerum Licymni filium, quod lapide canem, qui Herculem mordere voluerat petiisset, interficiant loris, 130. hac bello per Herculem molestus, 129.
Hippocorystes, 76.
Hippocratea, 139.
Hippodamas, 24.
Hippodamia, 74, 416.
 — Oenomai filia, 83.
Hippodice, 76.
Hippodrome, 138.
Hippolyta, 467.
Hippolyte, 110.
 — Amazonum regina, *ibid.*
 — ad Herculem sponte profecta Zonam se ei daturam promittit, 112.
Hippolytus, 74, 198.
Hippomedon, 174, 337.
Hippomedusa, 74.
Hippomenes, 193.
Hipponome, 89. Menzæi filia, ibid.
Hipponoe, 6.
Hipponous, 33, 174, 211.
Hipponus Triballi filius, 446.
Hippostratus Amaryncei filius, 33.
Hippotes Phylantis Antiochi et Hercule nati filius, 143.
 — Hippotes solum vertere cogitur, *ibid.*
Hippothoe, 6, 42, 89.
Hippothous, 74, 200, 211.
Hippotus, 183.
Hippozygus, 139.
Historia de excacatione Tiresis via, 177.

Historia de Palladio. 207.
 Homerus. 9. 78. 81. 167.
 Hominem animal illud per Sphingem
 enigmaticè propositum ait esse
 Oedipus. 171.
 Homines è formicis facti. 230.
 Homolippus. 138.
 Homolois porta Thebana. 176.
 Horz Jovis ex Themide filiz. 7.
 Horus. 188.
 Hyacinthus Veneris ex Adonidis
 compressu filius. 8. Apollinis ama-
 sius. *ibid.* & 197.
 Hyacinthus ab Apolline invito occi-
 ditur. 8.
 Hyades stellæ è nymphis factæ. 159.
 Hydra Lernæa copiosè descripta 101.
 Hylas Thiodomantis filius. 51. Her-
 culis amasius. *ibid.* aquatum e-
 missus ob formam eximiam à
 nymphis rapitur. *ibid.*
 Hylæus. 31.
 — ab Atalanta perimitur. 192.
 Hyllus filiorum Deianiræ maximus.
 137.
 — Eurytheum obruncat. 140.
 — Iolen uxorem ducit. 141.
 — Delphos concedit quâ ratione
 Heraclidæ redire possint in Pele-
 ponneseum sciscitaturus. *ibid.*
 — Heraclidas in Peleponnesum re-
 ducit. *ibid.*
 Hymæus. 199.
 Hymni. 313. 314.
 Hyperbius. 76.
 Hyperborei. 13. 117.
 Hyperboreus. 441.
 Hyperenor. 157.
 Hyperenor filius Apollinis. 194.
 Hyperion Cæli Tellurisque filius. 2.
 5. 211.
 Hyperipte. 76.
 Hyperlaus. 34.
 Hypermaestra. 28. 438.
 — natu filiarum Danaï maxima. 74.
 — per patrem Danaum Lynceo da-
 tur conjux. 76.
 Hyperphas. 171.
 Hypirychus. 211.

Hypseus. 38.
 Hypsirtus. 443.
 Hypsicreon Milesius. 380.
 Hypsipylus. 384.
 Hypsipyle Thoantis filia. 50.
 — per Jasonem comprimitur. *ibid.*
 — Lemnia. 175.
 — per mulieres Thebanas venditur.
ibid.
 — vitæ tuendæ gratia servit apud
 Lycurgum. *ibid.*
 Hypsista porta Thebana. 176.
 Hyreus filius Apollinis. 194.
 Hyreus Nyctei & Lyci pater. *ibid.*
 Hyricus. 382.
 Hyrneto filia Temeni. 145.
 Hyrtacus. 209.

I.

Jaculum Cephalî inevitabile. 230.
 Jalmenus Martis filius. 202. vide
 Almenus.
 Iambe anus quædam. 14.
 Japetus Cæli è conjuge Tellure fili-
 us. 2. 5.
 Japyges. 265.
 Jardanus. 125.
 Jason Cererem deperit. 205.
 — vim facere volens fulmine ictus
 perit. *ibid.*
 — Jovis filius. 260. filius Argi. 310.
 Cyzicum occidit. 286. Amycum.
 323.
 Jason. 31.
 — Aefope natus. 47.
 — rei rusticæ studiosus. 48.
 — Anaurum amnem trajiciens al-
 terum in eo calceum amisit. *ibid.*
 — Argum fil. Phryxi invitat ad au-
 ream pellem. 48.
 — ad Aetem contendit. 57.
 — pharmaco inunctus tauros per-
 domat. 58. occidit Spartos. *ibid.*
 — vellus aureum dat Peliz. 63. cum
 heroibus lectissimis in Isthmum
 navigat. 64. navem dedicat Nep-
 tuno.

- rano, ibid. monet Medeam, cogitet.
 quâ ratione injurias per Peliam
 illas ulciscatur, ibid.
 — cum Medea Corinthum commi-
 gat, 64. per decennium totum
 fortunatè vivit, ib. dimissa Medea
 Glaucem ducit, ibid.
Jasus, 191.
 — Argi ex Ismene filius, 69.
Jasus, 68.
Iberus, 111.
Ibycus, 116.
Icaria insula, 321.
Ication, 199.
Icarion & Tyndareus Lacedæmone
 ejeti ad Thestium confugiunt, 200.
Icarius, 39, 197, 200.
 — fustibus enectus, 227.
Icarus, 125.
Icæon, 208. v. Hicæon.
Ida nympha, 3. mons, 212. regio,
 253.
Idæa, 205.
Idæus, 191. Priami filius, 324.
Idas Apharei filius, 30. Neptuni fil.
 creditus, 197.
 — Clymeni, 369. Egypti, 76.
Idas Missenæ proficitur, 28.
Idæa per Phineum in uxorem ducta,
 211.
Idmon vater ab apro percussus, 56.
Idomene Pheretis filia, 42.
 — Abantis filia, 79.
Idomeneus Deucalionis filius, 154.
Idomeneus Priami fil., 212.
Idyia Oceani filia, 57.
Ielysus, 296.
Idæa, 204.
Idæa Philodices filia, 197.
Iebia, 346.
Ilissus amnis.
Ilium ab Ilo, 207, 254, 347, 398,
 474.
Illyrii bello infestant Eucelienses,
 164. & Dorienles, 471.
Illyris, 354.
Illyrius Cadmi fil., 164.
Ilus, 206.
 — sine liberis extinctus, ibid.
 — **Trois & Callirhœs filius**, 206.
 — in Phrygiam pervenit, ibid.
 — in Phrygia palestra vincit, 207.
 — in Phrygia per regem pue-
 quinquaginta, puellis totidem
 donatur, 207.
 — Eurydica uxorem ducit, 208.
Ilihya, 7.
Imago Herculis impie efficta, 126.
 eadem per eundem lapide noctu
 percussa, ibid.
Imber aureus, 83.
Imbrus, 75.
Imensmus, 200.
Impietas filiorum Deucalionis effe-
 cit, ut diluvium tempore ejus esset,
 189.
Inachus ex Oceano & Tethye
 gignitur, 69.
 — Argivorum fluvius ab Inachæ
 nominatus, 67.
 — Philodices pater, 197.
Indi, 161.
India, 162.
Ino Melicertam filium secum in
 mare deiecit, 37.
 — Athamantis post Nephelen
 mortuam uxor, 36.
 — Nephelæ natis insidiatur, 35.
 mulieribus ut triticum torreat
 suadet, 36.
 — filia Cadmi, 158.
 — nubit Athamanti, 159.
 — Melicertam in ferventem lebetis
 aquam conjicit, 159.
 — cum perempto filio in maris
 profunda desinit, 159.
Insulæ fortunæ orum, 194.
Io Argiva, 344.
Io ex Iaso orta traditur, 69. vel ex
 Inachæ, ibid.
 — ad Epaphum filium querendum
 accingit se, 71. Syriam pendè uni-
 versam pervagatur, ibid. tandem
 Epapho filio invento in Aegyptum
 remeat, ibid.
 — ab Aegyptiis Ius appellatur, ib.
Iobates Bellerophonem ad Chima-
 ram extinguendam mittit, 81.
 — Bellerophonis

— Bellerophontz pręstantiam miratus literas Proeti ei ostendit, 82.
 rogat ut secum maneat, 82. Philomenen filiam ei dat uxorem, ibid.
 regni successorem constituit, ibid.
 Iocasta, 168.
 — laqueo sibi collum frangit, 171.
 Iolaus filius Iphicli, 98.
 Iolaus auriga, 101.
 Iolcus, 31.
 Iolcus urbs, 42.
 — per Pelcum expugnatur, 219.
 Iole Euryti filia, 123.
 — captiva abducitur, 136.
 Ion, 24, 267.
 Iones ab Ione vocati, 24, 244, 295, 366
 Ionia, 358.
 Ionium mare, 346.
 Ionius, 348.
 Joppe, 283.
 Jovis sanguis, 441.
 Iphianassa, 78.
 Iphicles Amphitryonis filius, 31.
 Iphiclus, 28.
 — Hercules frater, 131.
 — Thęstii filius, 50.
 — Proteusilai pater, 202.
 Iphidamas filius Busridis, 119.
 Iphigenia, 318, 326, 455.
 Iphimedia Triopis filia, 25.
 Iphimedia per Neptunum compressa
 geminos parit, 25.
 Iphimedon, 140.
 Iphimedusa, 74.
 Iphinoe, 78.
 — fil. Proeti natu maxima moritur, 80
 Iphis, 138.
 — Alectoris filius, 173.
 Iphitus, 101.
 Iphius, 175.
 Irene Jovis ex Themide filia, 7.
 Iris, 6.
 Iritus Namboli filius, 50.
 Irus, 423.
 Irus Boeotius, 324.
 Iſa, 6.
 Isis Agyptiis, Cere Gręce, 71.
 Ischys Elati fil. 158.
 Ismarus Hippomedontem prosternit,
 179.

— mortuus, 332.
 Ismene Asopi filia, 69.
 Ismene, 171.
 Ismenus, 167, 213.
 Issa, 307.
 Issicum bellum, 320.
 Ister, 74.
 Isthmus, 109, 126.
 Isthmus Corinthiorum per Sinin in-
 cessus, 238.
 Italia, 246, 356, 358, 420, 450.
 Iton, 135.
 Ity, 423.
 — trucidatus & elixatus per Proce-
 nen Tereo patri datur edendus, 228
 Julitz, 406.
 Juno, 310, 317 334, 336, 414, 416, 458.
 — per Saturnum devoratur, 3.
 — citra concubitum parit Vulcanum, 9
 — Latonam à Jove compressam
 per totum mundum insectatur, 10.
 — Siden ad inferos detrudit, 12.
 — Acræa, 65.
 — Inonem in buculam candidam
 convertit, 69.
 — vaccam à Jove deposcit, ibid,
 acceptam Argo Panopæ custodi-
 endam tradit, ibid.
 — bovem cęstro concitat, 70.
 — precatur Curetes ut Epa-
 phum occulant, 71.
 — dracones duos magnitudinis in-
 usitatę mittit in lectum Herculis
 ad perdendum eum, 94.
 — sumit Amazonum unius formam,
 112. nunciat Hippolyten ab Her-
 cule & focis ejus rapi, ibid.
 — Hesperidum mala suis in
 nuptiis Jovi munerata est, 117.
 — Herculi foedam immittit tempe-
 statem, 128. hinc per Jovem
 suspenditur ex Olympo, ibid.
 — Thebanis Sphingem immittit, 171
 Juno Iriſſam luminum usu privat, 155
 15.
 — Dianę persuadet ut Calistonem
 tanquam uriam configat, 190.
 Junx, 422
 Jupiter in antro Dictę per Rheam
 editur in lucem, 3. C — julia

- iustiz ætatis Metin socium capit, ibid.
- adversus Saturnum & Tiranæ bellum gerit, 4.
- fratres per Saturnum patrem in carcerem coniectos liberat, ibid.
- per Cyclopes tonitru donatus, ibid.
- fit rex Cœli, ibid.
- Mœnetium in bello Titanico in Tartarum detrudit, 5.
- aquam Stygis de scopulo per inferorum loca fluentem jurisjurandi religione decorat, ib.
- sibi Junonem connubio jungit, 7.
- multis cum immortalibus tum mortalibus mulieribus miscetur, 7.
- Thetidi miscetur, 9.
- Thetidem gravidatam prius quàm pariat absorbet, 10.
- adjuvat Plutonium ad Proserpinam rapiendam, 13.
- imperat Plutoni ut Proserpinam remittat, 15.
- Typhonem eminùs conspicatus fulmine percutit, 20. cominùs autem illum falce adamantinà deterruit, ibid. ad Casium usque persequitur, ibid.
- Typhonem ad Nyfam usque persequitur, ibid.
- Vulcano Prometheus ad montem Caucasum religandum tradit, 21.
- imbris largè effusus partem Græciæ maximam cooperuit, 22.
- Phryxius, 23.
- Phryxius, 37.
- Salmonem fulmine extinguit, 40.
- facit ut Argonautæ errent, 60. irascitur cum illis ob Absyrti mortem, ibid.
- Niobæ primam mortalium init 68.
- Ionem Junonis Sacerdotio decoratam viriat, 69.
- Jupiter Curæas occidit, 71.
- in imbrem aureum mutatus per impluvium in Danaes formæ de- lapsus cum ea concumbit, 83.
- ad Alcmenen contendit, 94. mu- tatus in formam Amphitryonis cum Alcmenæ concumbit, ibid.
- Servator, 100.
- Herculem & Apollinem de Tripode pugnantes fulmine diri- mit, 125.
- Junonem ex Olympo suspendit, 128.
- Cæzus, 136.
- Europæ amore captus in taurum mutat se, & per mare Rhodum navigat, 147, 148.
- Europam per mare avêit in Creram, ibid.
- Europam in Creta comprimit, ibid.
- Sarpedoni vitam trium ætatem concedit, 49.
- Atabyrius, 152.
- ardens Semelem cum ea cum Junone concumbit, 158.
- partum Semeles semestrem ex igne medio abreptum femori insu- it, 158.
- Dionysum gignit, ibid. cùmque Mercurio tradit, 159.
- Dionysum in hœdum transfor- mat, ibid.
- init Antiopæ, 165.
- Tiresiæ pro luminibus ademptis vaticinandi scientiam concedit, 178.
- Capaneum fulmine perimit, 179.
- Amphiaræum immortalitate do- navit, 180.
- hominis mercenarii formâ ac- cepta ad filios Lycaonis, ut de impierate eorum cognoscat, acce- dit, 188.
- Lycaonem & filios ejus omnes excepto natu minimo fulmine extinguit, 189.
- à filiis Lycaonis inviratur, 188.
- Calistonem inviram subigit, 189.
- in Dianam vel Apollinem mu- tatus, ibid.
- Calistorem

- Calistonem vertit in ursam, 190.
- Atlantidas aliquas compressit, 194.
- Mercurium suum & aliorum deorum nuncium facit, 196.
- ex Taygete Lacedamonem procreat, ibid.
- Apollinem in Tartarum dejicere vult, 199.
- in cygnum versus cum Leda concumbit, 201.
- in cygnum versus Nemefin init, ibid.
- Idam fulminat, 25.
- Aegidem opponit Palladi Miner-
vam vulneratur, 208.
- Aeginam rapit, 213.
- Aeginam comprimit, ibid.
- Neptunum & Minervam con-
tendentes pacat, 222.
- deceptor, 283.
- Typhonem occidit, 457.
- Jusjurandum amantium irritum est,
28.
- Ixion, 31.

L.

- L**æas, inde λαός, 23.
- Labdacus** Polydori ex Nyctei-
de filius, 164.
- sentiens eadem quæ Pentheus,
post eum occumbit, 165.
 - bello infestatus, 228.
- Labyrinthus** domicilium fuit ob
multiplices viarum ambages, oc-
cursus & recursus, hominem fal-
lens, 15.
- à Dædalo constructus, ib. 205.
- Lac Amaltheæ**, 3.
- Lacedæmon** ab Hercule bello impe-
ditur, 130.
- Regio à Jovis filio Lacedæmone
dicta, 196, 298, 309.
- Lacedæmonii**, 295.
- Lachesis**, 7.
- Laconia**, 374.
- Ladon** amnis, 103.

- Laertes** Arcesii filius, 49.
- Ulyssis pater, 202.
- Lelaps** in lapidem cum vulpe, quam
persequitur, convertitur, 93.
- Cephalæ canis celerrimus, 230.
- Lais**, 305.
- Laius** filius Labdaci anniculus, 164,
440.
- fugatus, 166.
 - in Peleponneso per Pelopen
hospitio excipitur, ibid.
 - regnum accipit, 168.
 - uxorem ducit Jocastam vel Epi-
castam, ibid.
 - per Damasistratum sepelitur, 169.
- Lamia** fera, 419.
- Lampon**, 208.
- Lamprus** Pandionis filius, 437.
- Lampus**, 75.
- Lanomene**, 138.
- Laodamas** Eteoclis filius, 182.
- Aegialeum necat, ibid.
- Laodamia** Bellerophonis filia, 148.
- Laodice** Phoronei uxor, 67.
- filia Cinyræ, 190.
- Laodice** Hecubæ filia, 211, 376.
- Laodocus**, 27, 211.
- jaculo vincit in Nemeo cer-
tamine, 196.
- Laogoras** Dryopum rex, 135.
- vir petulans & improbus, ibid.
 - cum filiis suis in Apollinis luo
epulans occiditur, ibid.
 - Lapitharum adversus Ægimium
socius, ibid.
- Laogore**, 135.
- Λαοὶ** populi dicti sunt tanquam lapi-
des, 23.
- Laomedon** Herculi equas, quas pro-
miserat, non dat, 113. v. 324.
- Oicleum pugnantem interficit
126.
 - Ili ex Eurydice filius, 208.
- Lao'hoë**, 138.
- Laphria**, 476.
- Lapides** per Deucalionem missi faci-
em virorum trahunt, 23.
- Lapis fasciis involutus à Saturno**
devoratur, 4.

- Epitha Cæneus, 438.
 Epithz, 104.
 Epithz Aegimium infestat, 134.
 Larissz, 88.
 Latinus Italorum rex, 246.
 Latona, 5, 442. ejus sanum, 437.
 ——— Dianam & Apollinem in
 Niobei liberos irritat, 166.
 Leades Ereocum prostermit, 179.
 Leanira Amyclz filia, 190.
 Learchus filius Athamantis, 36.
 — à patre Athamante furis percito
 perimitur sagittâ, 37.
 — filius Athamantis natu major, 159.
 Leda Thestii Aetoli filia, 200.
 — ovum per Nemefin ex Jovis con-
 cubitu partum in arcam reponit,
 201.
 Legari Ergini à Thebanis tributum
 exacturi, 97.
 — Atheniensium ad Minoem mis-
 si, 236.
 Leirus Alestoris filius, 50.
 Leirus Penelei pater, 202.
 Lelas, 432.
 Leleges, 367.
 Lelex Euroz filius, 196.
 Lemniz, 50.
 Lemnos, 334.
 Leo Cithzroneus, 96. à Cithzrone
 impetum faciens Amphitryonis &
 Thestii boves dissipat. ibid.
 — Nemeus per Herculem con-
 ficitur, 100. invulnerabilis, ibid.
 Leodamas, 289.
 Leonte Helena, 318.
 Leophonte, 27.
 Leon, 188.
 Leonteus Coroni filius, 202.
 Leptreus, 328.
 Lerna, 76.
 Lerna palus, 101.
 Lerus Insula, 408.
 Leucas, 337.
 Lence Insula, 456.
 Leucippa, 330.
 Leucippe, 364.
 Leucippus, 39, 139.
 Leucoma Gnosius, 356.
 Leucone, 364.
 Leucopetra, 337.
 Leucopeus, 29.
 Leucophrya Mandrolyi filia, 353.
 Leucothea, 273.
 Libanus mons, 466.
 Libethri, 291.
 Libya Epaphi ex Memphide filia, 71.
 ab hac pars terræ una Libya vocat
 est, ibid.
 Licentia Scommatum in Thesmo-
 phoriis unde nata sit, 14.
 Lichas per Herculem à Borotia in
 Euboicum mare præceps dejicitur,
 136.
 Licymnius, 91.
 — puer adhuc admodum
 servatur incolumis, ibid.
 — occiditur, 141.
 Ligyrus qui & Achilles, 219.
 Lilybæum, 53.
 Limnoea, 6.
 Lindus, 296.
 Lingua Philomelæ defecta, 229.
 Linus Orphei frater, 95. citharâ per-
 cussus ab Hercule interit, ibid.
 — Apollinis filius, 258, 259.
 Littus Aeniacense, 113.
 Livius, 41.
 Lixus, 75.
 Loca extra Isthmum & Peleponna-
 sum vi aquarum contestâ, 33.
 Loeri, 257.
 Loeri Epicnemedii, 133.
 Loeris, 63, 221.
 Locutus Phazacius, 246.
 Locus Tomi appellatus, 59.
 Louis fluvius, 270.
 Lucifer, 25.
 Lucina, 458.
 Lucius Hermioneus, 315.
 — Phoronei filius.
 Lucus Mycenæus, 70.
 Lucus Apollinis, 135.
 — Eumenidum, 171.
 — Palladis, 190.
 — Jovis, 193.
 Ludi Isthmici tertio celebrati, 119.
 Luna, 5.

Luna Endymionem flagrantissimè deperit, 26.
 Lurcus Phoronei filius, 345.
 Lybia, 61, 72, 114, 117.
 Lycaon Cyllenes Nymphæ filius, 187.
 — Arcadibus imperans & multis uxoribus filiorum quinquaginta factus est pater, 187.
 Lycus, 449.
 Lycia, 78.
 Lycii, 351.
 Lycomedes, 220.
 Lycon, 200.
 Lycopus, 34.
 Lycormas, 28.
 Lycurgus Arcas, 30.
 — ex Pronacte natus, 46.
 — Circa Nemeam habitavit, ibid.
 — Ancæi pater, 49.
 Lycurgus, 139.
 — Dryantis filius, rex Edonorum, 162.
 — per Dionysum in furorem actus, ibid.
 — Dryantem filium securi percussum interfecit, ibid.
 — resipuit ubi corporis sui extrema præcidit, 162.
 — in montem Pangæum abductus in vincula conjicitur, ibid.
 — Dionysi voto equis laniatus occumbit, ibid.
 Lycurgus Rex Nemeæ, 175.
 — Alci & Næarz filius, 190.
 — per medicamenta in vitam ex morte revocatus, 198.
 Lycus Mariandynorum Rex, 56.
 — à Thebanis imperator belli declaratur, 165.
 — post anam imperii vigesimum obtruncatur, ibid.
 — Sicyonem caput, 165.
 — Epopeum interfecit, ibid.
 — Antiopen captivam abducit, ibid.
 Lycus ex Hyreo & Nympha Clonia natus, 194.
 — Antiopen in vinculis torquet, 166.
 — Nyctei frater, 164.
 Lycus Dascyli filius, 111.

— à filiis suis occiditur, 166.
 — Agaven uxorem ducit, 74.
 Lycus Neptuni fil. in insulas fortunatas mittitur, 194.
 Lydi, 115.
 Lydia, 393, 423.
 Lynceus Apharei filius, 30.
 Lynceus post Danaum Argis dominatur, 77. Abantem ex Hypermetra gignit, ibid.
 Lynceus tantâ oculorum perspicacitate fuit, ut etiam sub terra latentia pervidisse dicatur, 197.
 — ex Aphareo & Arene natus, ibid.
 Lynceus Herculis fil. 138.
 Lyra per Mercurium primum inventa, 195.
 Lyrus sine liberis decedit, 206.
 Lysia, 145.
 Lysianassa, 6.
 Lysidice Pelopis filia, 89.
 Lysidice, 138.
 Lysimache, 45, 211.
 Lysinomus, 90.
 Lysippe, 78.
 Lysippus, 138.
 Lyses, 137.
 Lysithous, 211.
 Lytra, 236.

M.

Macareus, 188.
 Macednus, ibid.
 Macedones, 290.
 Maces, 337.
 Machaon Æsculapii filius, 202.
 Maznades, 8.
 Maznais, 188.
 — filius Lycaonis, 187.
 — Atalanta pater juxta quosdâ, 188.
 Mzon, 176.
 Mæra canis, 227.
 Mæra Erasini filia, 475.
 Magnes, 24.
 — Aeoli filius Naidem Nympham ducit uxorem, 39.
 Magnesia, 269 unde dicta, 449.

C 3

Ma's,

Maia, 190, 194.

— per Jovem in antro Cyllenes
vitiata Mercurium parit, 194.

Mala aurea Hesperidum Hercules
petit, 117.

— uspiam collocari religiosum erat,
120.

Malea mons, 104.

Mandrolitus, 353.

Manes dii, 106.

Mantinus, 188.

Manto filia Tiresia, 183.

Manus Typhonis altera ad Hesperum,
altera ad Orientem pertingebat,
19.

Marathon, 109.

Mare Siculum, 27.

Marandyni, 56.

Marpeffa, 28.

Mars per Ephialtem & Otum in
vincula conjicitur, 26.

— Ascalaphi pater & Jalmeni, 50,
202.

— sententiam deorum duodecim in
Ariopago contra Neptunum abso-
lutus, 223.

Marces, 139.

Marsyas Olympi filius, 17. tibus
invenit, ibid.

— Apollinem de musica provocat,
ibid.

— ab Apolline devictus, 12.

— è Pini ramo suspenditur per
Apollinem, ibid.

Massilia, 358, 361.

Marris Thebanus, 313.

Mecisteus, 46, 175, 188.

— Euryali pater, ibid.

Medea cum Thetide de pulchritudine
certat, 323.

Medea Jasonem perdite amat, 57.
Aetæ filia, ibid. Idyia matre nata,
ibid.

— Jasonem adjuvat in tauris pet-
domandis, ibid. pharmacum ei
suppeditat, 58.

— fratrem Absyrtum jugulat, 59.

— Jasoni conjugatur, 61.

— Felix filias, ut patrem necent

elixentque suadendo inducit, 64.

— arietem in frustra concisum elixa-
tūmque agnum reddit, ibid.

— Jasonis uxori pepulum veneno
infectum mittit, quos ex Jasone
filios habet trucidat : currum dra-
conum alatorum conscendit ; in
eo profugit Athenas : filios infan-
tes adhuc, in fuga ista, ante Aetæ
Junonis aram supplices relinquit :
Athenis Aegeo nupta Medam
gignit : cum filio Medo Athenis
ejicitur : nulli suorum cognata
Colchos remeat : Aetæ patri reg-
num, ex quo ejectus est, recuperat :
65, 66.

Medeficasta, 211.

Medus Medæ ex Aegeo filius : mag-
num apud barbaros imperium na-
viscitur : Mediam vocat regionem
sibi subjectam, bellum intrens
Indis moritur, 65.

Medusa, 85, 90, 121, 211. hæc Gor-
gonum sola mortalis est, ib.

Megaletor, 433.

Megamede Arni filia, 96.

Meganira Croconis filia, 190, 419.

Megapenthes, 80.

— Proeti filius, 88. Argivorum regio
præficitur, 89.

Megara Creontis filia, 139.

— per Minoem subversa, 236.

Megara filia fuit Cæli, 2.

Megareus Hippomenis filius, 215.

Meges Phylei filius, 102.

Megeffarus Thanaces pater, 133.

Melaneus Dryopum Rex, 410.

Melanon, 175, 191.

— Atalanæ amore inflammatur,
192.

— mala aurea à Venere accepta
objicit Atalanæ, ut iis colligendis
intensa curtus obliviscatur, 193.

— Atalanæ conjugio ponitur, ibid.

— in luo Jovis coeuntes in leones
mutantur, 193.

Melampus, 42. voces avium intelli-
git, 43. quæ per eas futura evoce-
tur, mortalibus prædicat, 43. et

cinati

cinari quoque per haruspicinam
scit, *ibid.*
— boves Iphicli Pylum perducit,
45.
— Amythaonis filius, 79.
— Vates insignis, 79. rationem po-
tionandi & expurgandi primus
invenit, 79. virginibus Proeti fu-
rentibus sanitatem pollicetur, 79.
— curat Proeti filias furentes, *ibid.*
Melanippus, 324.
Melanippus capite obruncatus, 180.
— Novissimus Astaci filius Tydeum
in ventris percutit, 179.
Melanthides Bacchus, 283.
Melantii scopuli, 61.
Melas, 29. 34. 37.
Melas Licymnii filius, 136.
Meleager, 29. 121. Naturæ fuit in-
vulnerabilis, 30.
— Thestii liberos obruncat, 32.
— Contrahescit, *ibid.*
— quosdam è Thestii liberis occidit,
ibid.
— Oenei filius, 49.
Melibœa, 167.
— Oceani filia, 187.
Melicerta, 36.
Melegunis Insula, 347.
Melic, 6.
Melicæses, 135, 289, 446.
Melilotus, 323.
Meline, 138.
Melissa Oceani filia, 67.
Melissus, 372.
Melita, Erasini filia, 475.
Melitenses, 431.
Melius, 211.
Melpomene, 7.
Memnon, 209.
Memphis Nili filia, 71. ab ea Mem-
phis urbs vocata est, *ibid.*
Menachus, 75.
Menippides, 138.
Menæceus, 168.
Menæceus ebrius cum uxore con-
cumbit, *ibid.*
— semetipsum massat ante portas,
179.

Menæceus à Jove in Tartarum mis-
sus, 5.
Menæceus Actoris filius, 49.
Menæceus Patrocli pater, 202.
— boum Plutonis custos, 115. cum
Hercule propter boves abactas
pugnam conferens sagittâ perfo-
ditur & interit, *ibid.*
— Ceurhonymi filius, 122. precibus
Proserpinæ servatur, *ibid.*
Menedemus Eleensis Bunez filius,
327.
Menelaus, 153.
— Atrei filius, 202.
Menelaus cum Helenâ Tauros pro-
fectus, 318. cum raperetur Helena
fuit in Creta, 325.
— à Tyndareo Helenæ sponsus de-
claratur, 203.
— ex Helena Hermionen gignit, *ib.*
— regno Spartano præfectus, 205.
Menippa Orionis filia, 452.
Mentor, 138, 140.
Mercurius Hippolytum conficit, 18.
— ad Deucalionem missus à Jove,
23.
— Martem furto è vinculis eripit
26
— pater Euryti, 49.
— Argiphontes appellatus, 70.
— Herculem vendit, 125.
Mercurius fur, 434.
— Admeti boves abigit, 449.
— Apemofynes amorem correptus
eam vitiat, 153.
— Dionysum ad Junonem & Atha-
mantem affert, 159.
— Amphioni lyram donat, 166.
— Jovis è Maia filius, 194.
— adhuc vagiens in cunis, inde
erumpit, *ibid.*
— Pieriam pervadit Apollinisque
boves clam abigit, *ibid.*
— boum Apollinis, quas Pylum
abducebat, pedibus calceos induc-
bat, ne vestigia earum depren-
derentur, *ibid.*
— boum Apollinis in spelæo ab-
sconditarum duas immolat, earum
C 4 coria

- coria scopulis affigit, & viscera earum partim tosta, partim elixa edit, 195.
 — in Cyllenen proficiscitur, ibid.
 — ante ostium antri in quo boves Apollinis abconderat testudinem invenit, ibid.
 — testudini purgare nervos ex bo- um mactarum intestinis confectos inducit, ibid.
 — rationem carniū torrendarum primus invenit, ibid.
 — lyram primus invenit, ibid.
 — fasciis adhuc involutus de bobus abactis per Apollinem accusatur apud Maiam matrem, ibid.
 — boves Apollini reddere non vult, licet per Jovem patrem id facere jubeatur, ibid.
 — Apollini donat lyram, 195.
 — pascens boves fistulam compin- git, ibid.
 — Jovis reliquorumque deorum nuncius per Jovem fit, ibid.
 Mermerus Medex ex Jasone filius, 65.
 Merope Oenopionis filia, 12.
 — Atlantis filia, 38, 193, 209.
 Merope Cresphontis uxor invita du- citur à Polyphonte, 145, filium tertium patri suo ipsius alendum tradit, 146.
 Meops Aefaci avus maternus, 210.
 Messana, 287.
 Messapii, 467.
 Messena, 39.
 Messenii, 30.
 Mestor, 89, ibid. 211.
 Meta Aegei uxor, 284.
 Meranira Celei conjux, 15.
 Metharme Pygmalionis filia, 223.
 Methodusa Eupalami filia, 233.
 Metiocha, 452.
 Metion, 219.
 Metionides, 203.
 Metis Oceani filia Jovis socia, 4.
 — Saturno pharmacum bibendum propinat, ibid.
 Merope fluvii Ladonis filia, 212.
 Medas, 243.
 Midea mulier Phrygia, 90.
 — Pelopis filiis per Sthenelum commendatur, 92.
 Miletii, 358, 362, 378.
 Miletus puer à filiis Asterionis per- ditè amatur, 149.
 — filius Apollinis & Arca, 249.
 Acacallidis, 459.
 — in Sarpedonis amorem benevo- lentiamque inclinat, ibid.
 — in Cariam appellit ibique ur- bem conditam de suo nomine Miletum vocat, ibid.
 Miletus urbs, 358, 380.
 Minerva tibias abiecit quòd vultum deformem efficerent, 11, v. 332.
 — Encelado fugienti Siciliam In- sulam objicit, 18. pelle Pallanti de-racta corpus suum tegit, ibid.
 expiat Dauidas, 76.
 — Herculi reddit poma Hesperidum per eum sibi donata, 120.
 — Cadmo regiam adornat, 157.
 — Cadmo Harmoniam dat uxorem ibid.
 — apud Tritonem educatur, 207.
 — post Neptunum in Attica com- parat, 221.
 — Athenis de seipsa nomen impo- suit, 222.
 — sibi arma consilari volens Vulca- num adiit, 225.
 — Pudica & virgo virum non vult admittere, 226.
 — Eriethonium immortalem clàm- diis aliis facere studens educat, ib.
 — Eriethonium in cista posuū Pan- droso Cecropis filiz commendat, ib.
 Minnyrides, 473.
 Minois filii, 111, 154.
 Minos, 31, 93, 148.
 — Neptuno taurum immolaturus, eum sibi ab eo miti petiit, 150.
 — taurum à Neptuno missum non immolat, sed eo ad armenta de- ducto, immolat alium, ibid. v. 366.
 — se Neptuno immolaturū oromit- tit quicquid è mari apparuisset, 108.
 — Jovis ex Europa filius, 148.
 — Miletum

- Miletum & Sarpedonem bello vincit, 149.
- Cum Rhadamantho iudex animarum apud inferos constituitur, 150.
- Creram incolit, *ibid.*
- leges conferbit, *ibid.*
- Pasiphaen ducit uxorem, *ibid.*
- Crete regno prohibetur, *ibid.*
- Minotaurum intra labyrinthum conclusum custodiri jubet, 151.
- cum Procride concumbit, 229.
- cum mulieribus multis rem habet, 230.
- auditâ filii morte sublatam è capite coronam abiecit, 235.
- in Faro Gratiis sacra facit, *ibid.*
- classe Athenas oppugnat, *ibid.*
- Megareum interficit, *ibid.*
- Megaris potitur, 236.
- Scyllam pedibus vinctam è puppe dejicit, & eam submergit, *ibid.*
- Athenas capere nequit, *ibid.*
- orat Jovem Athenienses puniat, *ibid.*
- Septem pueros totidemque puellas ab Atheniensibus Minotauro devorandos petit, 237.
- Mnestheus Perei filius, 202.
- Minotaurus taurino est vultu, cætera homo est, 151.
- in Labyrintho conclusus, 237.
- Minyas, 191.
- Minytus, 167.
- Misma, 451.
- Mnemofyne Cœli è Tellure filia, 2, 421.
- Mnefileus, 204.
- Mnesimache, 107.
- Mnestra, 75.
- Molione, 129.
- Molionidæ copias Herculis ægrotantis ex insidiis aggrediuntur, *ibid.* & multos ex iis trucidant, *ibid.* trucidantur ab Hercule, *ibid.*
- Molochus pauper, 100. Hercule hospitio excipit, *ibid.* eidem hostiam immolare vult, *ibid.*
- Molus, 27, 154.

Monomachia inter Herculem & Cygnum, 117.

Mons Artemisius, 103.

Montes Thesfalici aquarum diluvii immunes, 23.

Mopsus, 436.

Mors Meleagri, 31.

Mors Absyrti per Jovem vindicata, 60.

Morsimus Trachinius, 308.

Moyse Hebræus, 329.

Mulciber in bovem, 457.

Mulieres quæ mortuum Meleagrum dep'o ante in aves commutantur, 33.

Mulieres Lemniz Venerem nihili faciunt, 30.

Mulieres Lemniz cum patres tum viros suos jugulant, *ibid.*

Munichus Dryantis filius, 422.

Munius Acamantis filius, 377.

Musa Jovis ex Mnemofyna filia, 7.

— Thamyris cantu victum oculis & citharædica privant, 9.

Mycenæ, 89, 90.

Mycenæus lucus, 70.

Mygdon rex Amyci frater, 111.

Myiscus Ulyssis monitor, 308.

Myrmidon, 25.

Myrrha Thoantis Assyriorum regis filia, 224.

— irâ Veneris, amore patris corrumpitur, *ibid.*

— rogat deos ut nusquam compareat, *ibid.*

— per deos in arborem nominis istius mutatur, *ibid.*

Myti, 191. Mysia, 51, 191. Candaulæ uxor, 324.

N.

Nis, 27, 75.

Nympha, sit uxor Magnætis, 39.

Nanis Cæsi filia, arcem Cyro prodir, 386.

Narcissus, 263.

Navis πεινηνέστρος appellata, 72.

Nai bolus Irii pater, 50.

Naua το-undenam sit dictus, 142. sit in Ætolia, *ibid.*

Nauplius

Nauplius Neptuni filius. 77. morientium casum moleste ferr. ibid. moritur & ipse tandem. ibid. Clymenem habuit uxorem, ibid. & 153.

Nausimedon. 77.

Nautilhoe. 6.

Naurz quidam in furorem per Dionysum astiti in mare se precipitant. 163. & in Delphines mutantur. ibid.

Naxii. 381.

Naxus. 163. 380. 381.

Nezra. 68.

— Perei filia. 190.

Nebrophonus. 51.

Neleus. 41. 294.

— regno pulsus Messenam migrat. ibid.

— Periclymeni pater. 49.

— Pyliorum Dynasta. 124. Herculem expiare non vult. ibid.

— ab Hercule cum filiis, excepto Nestore, perimitur. 130.

Nelidz. 370.

Nelo. 75.

Nemea. 46. 157.

Nemexius leo. 309. 310.

Nemesis. 201.

— concubitum Jovis fugiens in anserem mutatur. ibid.

— è Jovis concubitu ovum parit. ibid.

Neomeis. 6.

Neoptolemus. 220.

Nephalion Minois fil. 111. 150.

Nephele Athamantis uxor. 35.

— moritur. 36.

— Phryxum Jovi immolandum liberat. ibid.

Nephos Herculis filius. 138.

Neptunus à Saturno deglutitur. 3.

— à Cyclopiibus donatur tridente. 4.

— Rex maris fit. ibid.

— Amphitriten uxorem ducit. 13.

— Polyboten insectatur. 18.

— Iphimedeam comprimit. 25.

— formâ fluminis Enpei sumptâ

cum Salmonei filiâ concumbit. 40.

— pater Euphemi & Ergini. 49.

— Inacho fontes siccat. 73.

— Amymona fontes Lernæos indicat. ibid.

— Cephei regnum inundat, & ceto vastat. 86.

— raptam Hippothoon in Echinadas insulas infert. 89. comprimit, & Taphium ex ea procreat. ibid.

— Cetum immittit Trojæ. 112.

— Mileto irascitur. 151.

— Pasiphaen sic afficit, ut taurum deperierit. ibid.

— duas Pleiadas corrumpit. 194.

— Idz pater. 197.

— equos donat Peleo nuptias cum Theride celebranti. 218. 332.

— primus venit in Atticam. 221.

— campum Thriasium mirè affligit. 222.

Neptunus Cererem sollicitat. 312.

— Martem in Arcopago cædis reum agit. 223.

— Eumolpum in mare a matre dejectum excipit, & in Æthiopiam transfert educandum. 231.

Nereides. 6. 86.

Nereus Caranzus. 318.

Nereus Deus marinus. 6. 25. 472.

Nessa. 422.

Nessus Centaurus. 309.

Nessus Centaurus. 133. 309. per amnem Euenum homines trajicit. 133.

Hoc tibi iustitiæ causa, à Diis assignatum jactitat. ibid.

Deianira Herculis uxori, dum trajicit, vim infert. 134. ob id ab Hercule in corde sagittâ percussus moritur. ib. Moriturus Deianirâ docet quomodo, ut à marito ametur, efficiat. ib.

Nestor. 41.

— pereuntibus fratribus, solus incolumis servatur. 42. apud Gerenios educabatur. ibid.

Nervi pedum manuumque Jovis per Typhonem dissæti. 10.

Nervi Jovis furus agglutinati. ibid.

Nymphæ Jovis & Themidis filæ. 117
Nicaëdra

Nicandra textrix. 391.

Nice, 5. 138.

Nicharchus. 328.

Nicippe. 90. 138.

Nieocreon Rex Salaminus. 474.

Nicodamas. 436.

Nicodromus. 138.

Nicostratus Menelei ex Helena filius.
203.

Nicothoe. 54.

Nilus fluvius. 251.

Ninus. *ibid.*

Niobe. 67. primam è mortalibus
Jupiter compressit. 68.

— Tantalus aut Alcaonis filia. 167.
397.

— ob liberorum numerum se Lato-
næ fecunditatem esse iactat. 167.

— ad Tantalum patrem pervenit.
168.

— Jovem precata in saxum com-
mutatur. *ibid.*

Nireus Symzus. 309.

Nisus. 233.

— Pandionis filius Megaris regnat.
235.

— abscissis per filiam capillis perit.
236.

Nisyris Insula. 18.

Nomades. 456.

Nomion. 413.

Nothus. 154.

Numitor. 296.

Nycteis Nyctei filia à Polydoro in
uxorem ducta. 164.

Nycteus Cthonii filius. *ibid.*

— se ipsum interficit. 165.

Nycteus ex Hyreo & Clonia nympha
natus. 194.

Nyctimus junior. 188.

Nymphæ Nysam habitantes à Jove
in stellas mutatz Hyades vocantur.

159.

Nymphæ in Alnos mutatz. 447.

Nysa mons. 20.

— Asiz urbs. 159.

Nysia. 315.

O.

O Calca Mantinei filia. 77. al.
Agallia.

— Bzotiz regio. 98.

Oceanides ter millenz. 5.

Oceanus Czli Tellurisque filius. 2.

Ocmus Avis. 418.

Oculi Typhonis igne micabant. 19.

Ocypete. 6. 54. 75.

Ocypode. 54.

Ocythoe. *ibid.*

Odrysus Regio. 290.

Oechalia. 135.

Oeagrus. 290.

Oeagri filius Linus interficitur ab
Hercule. 7.

Oeax. 77.

Oebalus. 199.

Oedipus à pedum tumore sic vocatus,
168.

— suppositivus, & spurius appella-
tur. 169.

— Delphos profectus, deum de
parentibus suis sciscitatur. *ibid.*

— patrem occisurus, & matrem
initurus per oraculum dicitur, si in
patriam revertatur. *ibid.*

— in patriam redire non vult. *ibid.*

— Polyphontæ de via cedere non
vult. *ibid.*

— Polyphontem & Laium necat.
ibid.

— Thebas pervenit. *ibid.*

— ænigma Sphingis solvit. 171.

— regnum Laii accipit & matrem
ignorans ducit. *ibid.*

— Oculis orbatus Thebis expellitur,
& filios non defendentes execra-
tur. 171.

— fugit cum Antigone in Colonom
Atticæ locum. *ibid.*

— in Enmenidum luco supplex
confedit. *ibid.*

— à Theſeo ſuſcipitur. 172.

— è vita migrat. *ibid.*

Oeme. 76.

Oeneus.

Oeneus, 29, 75, 407, 408.
 — Diis omnibus, Dianâ solâ præteritâ, primitias rerum omnium dedidit, 30.
 — Peribzâ uxorem ducit, 33.
 — in vincula coniectus & flagris caesus, 35.
 — senio confectus, ibid.
 — in Peleponnesum abductus, ibid.
 Occiditur in Arcadia, ibid. Argos translatus in Oenoë sepelitur, ibid.
 — pater Meleagri, 49.
 Oenoe urbs ab Oeneo appellata, 35, 282.
 — puella, 436.
 Oenomaus Steropen ducit uxorem, 194.
 Oenone Crebrenis amnis filia, 212.
 — à Rheâ vaticinandi artem edocta fuit, ibid.
 — Paridem sanare non vult, ibid.
 — pharmaca curando Alexandro Paridi parat, ibid.
 — Alexandrum mortuum intelligens, laqueo vitam finit, ibid.
 Oenopion, 382.
 Oestrebles Herculis fil. ex Hesychee, 138.
 Oeta Trachiniorum mons, 137, 463.
 Oerci, 388.
 Oetho Neptuni filius, 252.
 Ogygia, 167.
 — porta Thebana, 176.
 Oicleus, 49, 125.
 — interficitur à Laomedonte, ibid.
 — Amphiarai pater, 173.
 Oileus Ajacis pater, 202.
 Olea in Luco Mycenæo, 70.
 — à Minervâ inventa, 222.
 Olenius, 34. Olenus opp. Achaiz expugnata, 33.
 Olympia, 324.
 Olympici, 320.
 Olympus, 26.
 — Mons, 110.
 Olympuse, 118.
 Olympus, 248, 377.
 Omphale, 52.
 — Lydorum Regina, 119

Onchaïdes portæ Thebæ, 176.
 Onchestus Agrii filius, 34.
 — lucus Neptuni, ibid.
 Oneirus ab Oreste occisus, 315.
 Onesippus, 138.
 Opis una virginum quæ ex Hyperboris venerant, 13.
 Ops Titanibus irata, gigantes à Cœlo procreat, 16.
 Opheltes, 46.
 — Eurydices & Lycurgi filius, 175.
 Oplea, 234.
 Opleus, 15, 188.
 Opus, 109, 221.
 Orax, 153.
 Orchomenus, 95, 135, 453.
 — Vir, 188, 422.
 Orcus, 18, 330.
 Oreas, 138.
 Oreilochia, quæ & Iphigeneia, Achilles uxor, 456.
 Orestes, 24, 315.
 Oreius, 382, 444.
 Orgia, 291.
 Orion in Delo à Diana necatur, 12, 13.
 — Neptuni ex Euryale filius, ibid.
 Orithyia, 229.
 — à Boreâ rapta, 231.
 Orpheus Citharœdicam exercet, 7.
 lapides arboresque cantu Citharæ movet, ibid.
 — in domum Plutonis ad Eurydicem morsu serpentis sublatam, revocandam descendit, 7.
 — non obtemperans Plutonis consilio, conjugem respicit, 8.
 — Mysteria Bacchi invenit, 8. à Mænadibus discerpitur, ibid.
 — ad Pieriam sepultus esse traditur, ibid.
 — Argonautas inhibet, 60.
 — Oeagri filius, 49.
 Orheus canis biceps boum Geryonis custos, 114. ex Echidna & Typhone ortus, ibid.
 Orsedee, 123.
 Orseis Nympha, 24.
 Orygius, 442.
 Orythia, 466.

Ossa

Ossa Olympo imponitur, 26. mons
Theſſaliz, 310.
Otho, 252.
Othrys mons, 446.
Orus, 25.
— ſibi Dianam in conjugem dari
vult, 36.
Ὀυραός quis, 1.
Ovum quod Nemefis è Jovis concu-
bitu peperit, ab Opilione in nemo-
re inventum, & Ledæ allatum, 201.
Oxynius, 293.
Oxylus è Protogenea & Marte na-
tus, 27.
— Andræmonis filius, 143.
— unoculus erat, ibid.
Oxyporus, 223.

P.

PAcis templum, 320.
Pzan, 63.
Pæas Thaumaci filius, 49. v. Pæc.
— Philoſteæ pater, 202.
Palæmon fil. Vulcani, 49.
Palæmon, 139.
Palamedes, 77, 153, 305, 325.
Palladium ſignum Ilo à Jove datum,
209.
— deſcriptum, 110.
Pallas, 5.
— armata è Jovis capite exilit, 10.
— filia Tritonis, 207.
— Minervæ vulnus illatura, ibid.
Pallena, 259, 272.
— Oethonis filia, 252.
Pallene, 331, 354, 355.
Pammon, 211.
Pamphylus, 144.
Pan Jovis & contumeliæ filius, 11.
Panactes, 438.
Panathenæa, 235. Celebritas Pana-
thenæorum, ibid.
Panerato, 382.
Pandareus, 423, 425. Meropis filius,
470.
Pandion, 76, 228, 270, 437.
— matri ſux ſo. orem habuit uxo-
rem, 228.

— Proenen filiam Tereo dat uxo-
rem, ibid.
— moritur, 229.
— Phineï è Cleopatra filius, 231.
— cum Cecrope patre regnaas, per
liberos Merionis ejicitur, 229.
— Megaris regnat, 233.
Pandorus, 229.
Pandrosium, 222.
Pandrosos, ibid.
— Cæropis filia, 226.
Pangzum, 162.
Panope, 6, 137.
Panopeus Phocæſis, 193.
Panyafis, 15, 192, 224.
Paphus, 223.
Paræz, 7.
— Agrium Gigantem conficiunt, 18.
— Typhonem fruſtratæ ſunt, 21.
Pardalis, 396.
Paria Nympha, 150.
Paris, 262, 274, 307, 317, 334.
Paris Alexander cognominatus, 210.
— inventos parentes agnoſcit, ibid.
Parnafſus, 23, 267.
Paros Infula, 121, 235.
Parthaon, 27. ibid.
Parthenius mons, 191.
Parthenope Stympali filia, 139.
Parthenopæus Premachum gignit,
46.
— arcu vincit in certamine Ne-
mezo, 175.
— per Amphidicum proſtratus, ibid.
— bellum gerit in Thebanos, 193.
Partus Alcmenes prohibitus, 90.
Paſiphaë Solis filia, 478.
Paſiphae, 37. conjux Minois, ibid.
— Solis & Perſeidis filia, 150.
— Neptuni inſtinctu taurum ada-
mar, 151.
— in vacca lignea collocata à Tau-
ro initur, ibid.
— Aſterium cognomine Minorau-
rum parit, ibid.
— efficiebat incantatione, ut quo-
ties alia cum Minoe marito cu-
barer, eam viperæ lethali morbo
aſſigerent, 230.

Taſi hea

- Paschea Nais Nympha. 227.
 Patroclus Menœtii & Sthenelus filius.
 138. 202. 220.
 Pedias. 225. Menetis filia, ibid.
 Pegafus. 421.
 Pegafus equus Bellerophonæ aliger,
 ex Medusa & Nepruno natus. 81.
 85.
 Pelagon. 213.
 Pelagus Sardinia. 60.
 Pelasgia Peleponnesus à Pelasgo
 dicta. 68.
 Pelasgi. 258.
 Pelagus. 68.
 — Jovis & Niobes filius. 187.
 Peleus Aesci filius. 31. 49. 213.
 Peleus. 256. 272. 330.
 — ab Actore expiatus Antigone
 filiam ejus in conjugem accipit.
 215.
 — cum Atalanta certat pugna
 palæstrica. 216.
 — Terhin uxorem ducit. 217.
 — ad Eurytionem exulatum se
 confert. 215.
 — cum Eurytione in apri Calydonii
 venationem egressus, Eurytionem
 relo missio ferit. 216.
 — à Centauris comprehensus sibi
 moriendum putat. 217.
 — per Chironem servatur incolum-
 nis. ibid.
 — Antigone uxorem ducit. ibid.
 — Polydoram filiam Sperchio dat
 uxorem. ibid.
 — ferarum captarum linguas dese-
 ctas in peram condit. ibid.
 — in monte Pelio obdormit. ibid.
 — Jasonis & Dioscurorum ope Iol-
 cum expugnat. 219.
 — Phnicem ad Chironem, ut ab
 eo curetur, ducit. 220.
 — Phnicem Dolopum regem con-
 stituit. ibid.
 Pellene. 16. 17.
 Pelias. 233.
 — à lividula faciei parte vocatus.
 40.
 — Junonem nunquam honore ullo
 affecisse narratur. 41.
 — Thessaliam incolit. 42.
 — ab Admeto currum à leone &
 dracone trahendum postulat. 46.
 — Iolci regnat post Cretheum.
 47.
 — à filiabus enecatur & elixatur.
 63.
 — reditum Argonautarum iniquo
 animo fert. ibid. de Aescione obrun-
 cando cogitat. ibid.
 — filium à matre Jasonis relictum
 perimit. ibid.
 — à filiabus concisus elixatur. 64.
 Pelides. 384.
 Pelion Ossæ monti imponitur. 26.
 104. 269.
 Pelius pater Acasti. 49.
 Pellis velleris aurei Colchis in Martis
 luco è quercu suspensa. 48.
 — leonis Nemezi. 99.
 Pellus. 418.
 Pelopea. 42. & 167.
 Peloponnesus. 141.
 Peleponnesus. 35. 250. 255. 375. 382.
 389.
 — Apia ab Api denominata. 67.
 — peste gravatur. 140.
 Pelops. 89.
 — Laïum in Peleponneso hospitio
 accipit. 166.
 Pelor. 157.
 Pemphredo. 84.
 Peneleus Hippalmi filius. 50.
 — Leiti filius. 202.
 Penelope Ulyssi elocata. 200.
 Peneus. 269.
 Penthesilea. 330.
 Pentheus Agaves & Echionis filius.
 162.
 — à Cadmo in regno subrogatur.
 163.
 — in Citheronem Mimallonidas
 exploraturus se confert. 163.
 — furorem faminarum & hebanarū
 in Cithrone compescit. 162.
 — à matre illum feram esse putante
 membrarum conciditur. 163.
 Περικλέους navis unde dicta. 72.
 Peplum Harmoniæ dat Cadmus. 157.
 Pepo.

- Pepo. 422.
 Perdix. 237.
 Pereus Elati filius. 190.
 Pergama. 113.
 Periander. 377.
 Peribora Hipponoi filia, ductur ab
 Oeneco in uxorem. 33.
 — Polybi conjux. 168.
 — Alcathei filia. 215.
 Periclymenus. 41. hic, licet in varias
 formas mutandi se à Neptune
 potestatem accepisset. 41. interfi-
 citur tamen ab Hercule. 42.
 — Nelei filius. 55.
 — filiorum Nelei fortissimus. 130.
 varias inter pugnandum formas
 induit. ibid. ab Hercule perimitur.
 130.
 — Neptuni filius. 179.
 Perieres. 24. 39. 89.
 — Menœcei auriga. 97. Clymenum
 lapidis ictu vulnerat. ibid.
 — Cynortæ filius fuit. 197.
 — Aeoli filius. 199.
 Perilaus. 200.
 Perimede. 24.
 Perimedes. 140.
 Perimele. 448.
 Periphas. 75.
 Periphetes Vulcani & Anticliæ
 filius.
 — Mygdoniæ rex. 151.
 Peripnous. 310.
 Perisâhenes. 75.
 Peritetanes Arcas. 307.
 Pero. 41. 212.
 Persæ. 252. 314.
 Perſes. 5. ibid.
 Perſeus. 42. 83.
 — Phineum ejusque conjuratos in
 Saxa convertit. 87. in Seriphum
 revertitur. ibid.
 — Phorci filias adit. 84.
 — adamantina harpe à Mercurio
 accepta ad oceanum devolat. 85.
 Gorgonas dormientes deprehendit.
 ibid. Medusæ caput amputat. ibid.
 hoc in pera ponit & recedit.
 86.
 — Orçi galea testus invisibilis est.
 . ibid. in Æthiopiam pervolat. ibid.
 Andromedam deperit. ibid. à ceto
 eam liberaturum promittit Ce-
 phæo, si in uxorem dare velit.
 ibid.
 — Argos properat. 88.
 — ad Teutamiz Regis certamen
 gymnicum accedit. ibid. Acrisii
 pedem disco percutit, & interficit.
 ib. extra urbem sepelit. ibid. Tiry-
 them proſciſcitur. Megapenthem
 invisurus. ibid.
 — Tiryntem adeptus. Midæam &
 Mycenæ mulvit. 89.
 Pestis in Peleponnesum universam
 grassatur. 140.
 Peſeus Menesthei pater. 102.
 Petræ Scironides. 140.
 Peucetius. 187.
 — Lycaonis filius. 461.
 Phædimus. 167.
 Phædra. 150.
 Phæstus. 437.
 Phæstii. 438.
 Phæthôn filius Tithoni. 223.
 Phægrus. 430.
 Phalæcus. 411.
 Phalias. 138.
 Phanites. 327.
 Phantasia Memphitis. 328.
 Phantes. 75.
 Phanus Dionysi filius. 49.
 Pharex. 364.
 Pharmacum Saturno à Mete pro-
 pinatum. 4.
 Pharte. 74.
 Phasis Terræ Colchicæ flumen.
 56.
 Phassus. 188.
 Phayllus. 388.
 Phæaces. 61. 246.
 Phædra. 152.
 Phegeus. 184.
 — Alcæmoni peplum & monile
 tradit. 185.
 Pheneatenſes. 245.
 Phæz urbs Theſſaliæ. 46.
 Phæzi. 300.

Pheres.

- Theres. 42, 221.
 — Crethei filius, 46.
 — Admeti pater, 49.
 — Medea ex Jasonis filius, 65.
 Phereus, 407.
 Pherusa, 6.
 Phiceum, 130.
 Phigius, 186.
 Philzmon, 210.
 Philzus, 432, 433.
 Philammon, 8.
 — Philonidis filius, 250.
 Philippus, 312, 316.
 Philobie Persei uxor, 376.
 Philoctetes Pzantis filius, 202.
 — Serpentis ictu perit, 326. Paridem vulnerat, 350.
 Philodice Inachi filia, 197.
 Philolaus, 111, 150.
 Philomache Amphionis filia, 42.
 Philomela, 228. à Tereo vitata.
 Procne Sorori miserias significat, ib.
 sit hirundo, 229, 271.
 Philonoe Tyndarei filia per Dianam immortalis facta, 200.
 Philonomus Lacedaemonius, 90, 278, 295.
 Philostephanus vates semper investis, 313.
 Philottus, 397.
 Philyra Saturni conjux, 5.
 Philyra Nauplii uxor, 77.
 Phineus, 34.
 — Vates caecus, 53. Agenoris filius, 53, vel Neptuni, ibid. excaecatus fuit à diis, quod hominibus futura prädiceret, ibid. vel à Boëa & Argonautis, vel à Neptuno, filius per novercam eorum inductus oculorum luce privatur, ibid.
 — ab Harpyiarum injuriis liberatus, Argonautas docet de navigatione, 55.
 — Beli filius, 72.
 — Cephei frater, 87, 283. Perseo insidiatur ob Andromedam, 87. primus Andromedae maritus designatus, ibid.
 — Cleopatram uxorem ducit, 231.
 — Idzam ducit uxorem, ibid.
 — filios oculis privatur, ibid. Lycas filius, 188.
 Phitres, 289.
 Phlegra, 128.
 Phlegrei Campi, 16.
 Phlegyas Martis & Chrysaë Boëidis filius, 165, 197.
 Phobius, 371.
 Phocis, 228.
 Phocus Aëci filius, 214, 472.
 Phocus in certaminibus præstabat alii, 214.
 Phoebe filia Cœli & Tellure, 2.
 — Philodices filia, 197.
 Phoenice, 148.
 Phœnissa, 75.
 Phoenix in Phœnicen se convertit, 148.
 — Andromedam rapit, 283.
 — Amyntoris filius, 220.
 — per Amyntorem oculorum luce privatur, ibid.
 Pholoë, 104, 105.
 Pholus Centaurus Sileni & Meiz Nymphæ filius, ibid.
 Phœmonoe oracula edit, 321.
 Phorcus, 6, 84.
 Thorbas, 306.
 Thorbus, 27.
 Phorcyades, 6.
 Phorcys filius Ponti, 6.
 Thoroneus Aëgialetæ positus, 67. ex Laodice nympha Apin & Nioben procreatur, ibid.
 — Inachi filius, ibid.
 Thrasimus, 229.
 Thryxus Nephelæ ex Athamant filius, 35.
 — Iovi immolandus ad aram constituitur, 36. liberatur per Nephelæ matrem, ibid.
 — in Colcho penetrat, 37.
 — Argi pater, 50.
 Throntis, 37.
 Phryges, 244.
 Phrygia, 161, 206.
 Phrygius, 372.
 Phthia, 27, 31, 215, 167.
 Phthiotis, 267.

Phthias.

- Phthius, 188.
 Phylace, 44.
 Phylacus, 39.
 Phylas rex Ephyræ præfectus, 137.
 — Antiochi filius, 143.
 Phyleus Megetis filius, 202. Augeæ fil. 106.
 — ab Hercule citatus in patrem testimonium dixit, 106. Dulichium commigrat, 107.
 Phyllus, 427. ejus monumentum, 430
 Phyllus, 188.
 Pirthonius Apolloniates, 270.
 Pieræ, 421, 243.
 Pirithous, 317.
 Pisidice, 383.
 Placia Atrei filia, 208.
 Platenfes, 169.
 Platanus Xerxis, 314.
 Platon, 188.
 Plestrum primò per Mercurium fuit inventum, 195.
 Pleiades, 193.
 Pleione, ibid. Oceani filia, ibid.
 Plesæure, 6.
 Plesirrhous, 314.
 Pleuron, 27.
 Plexippus, 28.
 — Phineî de Cleopatra filius, 231.
 Plisthenes Aëropen uxorem ducit, 153
 Pluto à Saturno devoratur, 3.
 — à Cyclopibus galea donatus, 4.
 — rex inferorum fit, 5.
 — potestatem facit Orpheo conjugis ex inferis domum reducendæ, 8.
 — rapit Proserpinam, 13.
 — Proserpinæ granum mali Funiculæ dat edendum, 15.
 — Pyliis contra Herculem opem ferens ab eo vulneratur, 130.
 Pieria, 194.
 Pierus Magnetis filius, 8.
 — Veneri Adonidis amorem exprubat, ibid.
 Pione, 6.
 Piranthus, 68.
 Piren, 69, 80.
 Pirene, 74.
 Pirithous Ixionis filius, 31.
 — nuptias Proserpinæ postulat, 122.
 — Polypææ pater, 202.
 Pisander, 34.
 Pisidice, 24, 42. ibid.
 Pisistratus, ibid.
 Pifus, 197.
 Pittheus Pelopis filius, 234.
 Pityocampes Sinis à pinis curvandis nominatus, 239.
 Pocula Medææ, 62.
 Poculum aureum Herculi à Sole donatum, 115.
 Podalirius Aesculapii filius, 202.
 Podarce, 75.
 Podarces Hefiones frater, 127, 208.
 Priamus vocatus, 128.
 Polichus, 188.
 Polis, 278, 295.
 Polites, 211.
 Pollux, 30, 207.
 — filius Jovis, 49, 197.
 — Amycum in pugilatu interficit, 53
 — genus pugnandi cesticum exercet, 203.
 — Lynceum occidit, 204.
 — per Jovem in Cælum eversus, 205
 — Castore mortuo immortalitatem reunit, ibid.
 Polys Sarpedonis frater, 113.
 Polybotes per maris fluctus in Insulam Cò pervenit, 18.
 Polybus Corinthiorum rex, 168.
 Polycaste, 42.
 Polytor, 75.
 Polyclus, 363.
 Polyerite, 361.
 Polydamas, 313.
 Polydestes, 39.
 Polydestes uterinus Diityis frater, 83. Seriphi rex, ibid. Danaës amore corripitur, ibid.
 Polydora Pelei ex Antigone fil. 216.
 Polydorus filius Cadmi unicus, 158.
 — Thebanorum rex, 164.
 — Nycteidem uxorem ducit, ibid.
 Polygonus Protei filius, 113.
 Polyidus Cærani fil. 154. draconem ad cadaver Glauci accidensem occidit, ib.
 herba illa, quæ draco alium draconem vivificaverat, Glaucum de mortuis revocat, 155. D — Colg.

— colorem bovis, rubi
 fructui assimilatur, *ibid.*
 — per Minœm non prius dimit-
 titur, quàm Glaucum filium etiam
 vaticinandi artem docuerit, *ibid.*
 — coactus docet, *ibid.*
 Polylaus, 138.
 Polymede Autolyçi filia, 47.
 Polymedon, 211.
 Polymela, 347.
 Polymelus, 221.
 Polymnia, 7.
 Polynices, 171.
 Polynices Thebis fugatus monile &
 pepulum exportans Argos adit, 172.
 — Argiam capit uxorem, 173.
 — ad Iphin Alestoris filium contem-
 nit, *ibid.*
 — vincit lucta in certamine Ne-
 meo, 176.
 Polynoe, 6.
 Polypemon, 238.
 Polyphemus, 423.
 Polyphemus Elati filius, 50.
 — Hylam à latronibus abripi
 putans, eos ense nudato persequi-
 tur, 52.
 Polyphontes Heraclidarum genere
 ortus, 145.
 — Laii præco, 169.
 — Oedipo ut sibi de via ce-
 dat, imperat, 169.
 — equorum Oedipi jugalium alterum
 interficit, *ibid.*
 Polypoetes, 27.
 Polypoetes Pirithoi filius, 202.
 Polytechnus, 425.
 Polyxena, 210.
 Polyxenus Eliensium Rex, 91.
 — Agasthenis filius, 202.
 Polyo, 75.
 — Antiope mater, 194.
 Polyzelus Cyrenæus, 314.
 Pompeius Magnus, 327.
 Pontus, 6.
 Porphyrio in Herculem & Junonem
 impetum facit, 17.
 — à Jove & Hercule sagittis trans-
 figitur, 17.

— gigantum præcipuus, 16.
 Portæ Thebarum septem, 176.
 Portheus Martis filius, 188, 407.
 Potamon, 75.
 Proetides portæ Thebarum, 176.
 Proetus, 77.
 — per Acrisium fratrem Argis cre-
 ctus in Lyciam ad Iobaten se con-
 fert, *ibid.*
 — Amphianactis filiam ducit, 78.
 — imperat Tirynthe, 78.
 — è Sthenobza Lysippem procreat,
 78. 190.
 — curationi filiarum furens 2;
 grè assentitur, 79.
 — scribit ad Iobaten ut Beller-
 phonem occidi curet, 80.
 — vitiat Danaen, 83.
 Praxithea, 138.
 — Phrasimi & Diogenes filia, 139.
 Priamus, 128, 248, 274.
 Priami filii, 210.
 Priamus Arisben Hyrtaco dat ux-
 orem, 209.
 Prion, 423.
 Procella ignis magna ex ore Typhæi
 efferebat, 19.
 Procles, 142, 144.
 Proene, 288.
 — Tereo datur uxor, *ibid.*
 — sit luscinis, 229.
 Proeris Erecthei filia, 38, 239.
 — Cephalus uxor, 229.
 — in adulterio per Cephalum mari-
 tum deprehensa ad Minœm confu-
 git, *ibid.*
 — cum Pteleonte concumbit, *ibid.*
 — radice Circeæ sumpta, incantati-
 one Pasiphaës lædi non poterat,
 230.
 — conjugem Minois vetita Athenas
 proficiscitur, *ibid.*
 — in gratiam Cephalus redit, *ibid.*
 — studiosissima venationis, *ibid.*
 — in venatione per jaculum Cepha-
 li mariti inevitabile percussa mo-
 ritur, *ibid.*
 Proles ænea Jovis consilio subtrah-
 ta, 22.

Promachus

Promachus cum Epigonis in bello contra Thebanos militat. 46.
 — **Parthenopzi** filius. 182.
Promedon Naxius. 380.
Prometheus. 5.
 — ex aqua & terra formatis hominibus ignem, quem Jovi in ferula furatus est; imperitur. 21.
 — loco Chironis immortalitatem adipiscitur. 105.
 — **Hercule**m monet, ne ad **Hesperidum** mala proficiscatur ipse, sed **Atlanti** ad Cœlum sustinendum succedens eum pro se mittat. 120.
 — **Vaticinatur** natum è **Tethide** filium Cœlo dominaturum. 218.
Pronax. 46.
Pronoe Nais. 255.
Pronoe **Pho.** bi filia. 27.
Pronous **Phegei** filius. 186.
Propontis. 55.
Proserpina Jovis è **Stryge** filia. 7.
 — per **Plutonem** raptā. 13.
 — **Adonin** conspectum reddere non vult. 224.
Protesilaus **Iphicli** filius. 102.
Proteus. 113. ex **Neptuno** procreatus. *ibid.*
 — **Egyptiorum** Rex, **Dionysium** primus omnium hospitio excipit. 161.
Protheus. 74.
Proteo. 6.
Protogenea **Deucalionis** filia. 255.
Protomedusa. 6.
Prothous. 34.
Psafacantha herba *Egyptia*. 322.
Psamathe. 6.
 — **Crotopi** filia. 258.
 — **Nerei** filia in fontem mutata. 213.
Psophidii, **Alemæonis** filios, (**Phegei** & uxoris ejus occisores) **Tegeam** usque persequuntur. 186.
 — per **Tegeenses** & **Argivos** fugantur. *ibid.*
Psophis. 104.
Pteleon. 229.
Pterelaus ex **Taphio** natus. 89. hic

per **Neptunum** fit immortalis. 89.
 90.
 — **Taphum** capere nequit. 93.
 — moritur. *ibid.*
Ptolemæi canis. 312.
Ptous. 38.
Puer **Thebanus** singulis mensibus vulpi agros **Thebanos** vastanti apponi solitus. 93.
Pueri Athenienses septem quotannis mittuntur **Minotauro** devorandi. 238.
Pygmæi. 336.
Pygmalion **Cypriorum** Rex. 223.
Pyla. 223.
Pylaon. 41.
Pylarge. 76.
Pylas patrum **Biantem** occidit. 233.
 — traducto in **Peleponnesum** populo **Pylum** condit. *ibid.*
Pyleus **Eurytionem** nolens jaculo confodit. 31.
Pylæi de bobus abactis per **Apollinem** examinati. 194.
Pylæus. 121.
Pylus. 27. 233.
 — **Urbs** à **Neleo** condita. 41.
 — per **Hercule**m expugnatur. 130.
Pyramus amnis. 148.
Pyrene. 117.
Pyrippe. 138.
Pyrrhous **Achilles**. 335.
Pyrrha **Epimethei** & **Pandoræ** filia. 22. hæc omnium prima fuit à diis plasmata. *ibid.*
Pyrrha dictus **Achilles** apud **Lycomedem**. 307.
Pyrrhus **Achilles** ex **Deidamia** filius.
 — **Neoptolemus** est nominatus. 220
Pyrrhus **Epirotarum** rex. 387.
Pythagoras. 330.
Pythia **Alicidi** dat nomen **Herculis**. 99. **Tirynthe** habitaturum prædicat. *ibid.* **Eurysteo** annos duodecim servitutum, totidemque labores imperatos confecturum. *ibid.* tandem immortalitate donatum. *ibid.*
 D 2 ————— per

- per Temenum reprehensa, 142.
 Pythius, 327. 405.
 Pytho serpens templi Delphici custos, 11.
 — per Apollinem perimitur, ibid.
 Pytholaus, 309.

Q.

Quinquaginta remis *πενήκιστο-
 ρος* navis, 71.

R.

- R**adix Circæ, 230.
 Reges Persarum unde originem habeant, 81.
 Reges Græciæ Helenam petitori Spartam adveniunt, 201.
 Regia Hippocoontis, 130. spectatur ab Hercule, ibid.
 Regnum cæli Jovi obtingit, 4.
 Remus, 319.
 Rhadamanthus Jovis fil. 98. post Amphitryonis cædem Alcmenen ducit, ib. Ocaleam habitatū concedit, ib.
 — leges condit, 149.
 — legibus à se conditis Insulanis imperat, ibid.
 — ex fuga in Bœotiam contendit, 149.
 — Alcmenen uxorem ducit, 150.
 — vita functus iudex animarum apud inferos constituitur, ibid.
 Rhea filia Cœli è Tellure, 2.
 — Saturni soror, ab eodem in uxorem ducitur, 3.
 — Jovem in utero ferens in Cretam proficiscitur, ibid.
 — involutum fasciis lapidem Saturno dat devorandum, ibid.
 — varicinandi perita fuit, 212.
 Reginus, 248, 249.
 Rhegium, 400, 401, 402.
 Rhesus bello Trojano per Diomedem obtruncatus, 9.
 — Euerpes & Strymonis filius, ibid.

- Rhœcus ab Atalanta interficitur, 19.
 Rhexenor, 234.
 Rhode, 13. ibid.
 Rhodia, 74.
 Rhodiorum portus, 119.
 Rhodis, 295, 296.
 Rhododaphne, 315.
 Rhodope Amislena, 338.
 Rhodus, 141.
 Rhœus filius Staphyli, 345.
 Roma, 298.
 Romani unde, 294.
 Romulus, 296.
 Ropalus Herculis filius, 313.
 Rubeta si peregrinetur nullis se viis
 — bus tueri potest, 145.
 Ryndacus, 286.

S.

- S**acerdotium Minervæ & Neptuni, 229.
 Sacra Ceteris, 121.
 Sagitta Herculis, 105.
 Salamin filia Afopi, 215.
 Salamis, 472.
 Salmoneus, 24.
 — ubi habitasset circa Thebaliam, in Elidem reversus urbem condit, 39. contumeliosus sapientie ingenio, ibid. adæquat se Jovi, ibid. perna impieratis hujus luit, ibid.
 Salmydessus urbs Thraciæ, 53.
 Samothrace Insula, 260, 205.
 Sandalium, 319.
 Sandocus Astynoi filius, 223.
 — è Syria in Ciliciam profectus Celerem condit, ibid.
 Sangarius fluvius, 209.
 Sanguis Nessi philtarum, 135.
 Sao, 6.
 Serapis, 68.
 Sarder, 386.
 Sardinia, 60.
 — Insula, 133.
 Sardiurum Arix, 385, 458.
 Sarpedon Neptuni filius, Polyis frater.

- ter, homo contumeliosus ab Hercule perimitur, 113.
 — Jovis ex Europa filius, 148. v. 460.
 — Jovis ex Laodamia Bellerophon-
 tz filia, potius quam ex Europa,
 filius, 148.
 — Cilici adversum Lycios bellum
 gerenti opitulatur, 149.
 — ex Lyciz parte sibi regnum com-
 paravit, ibid.
 — vitam ad tres ætates per Jovem
 consequitur, ibid.
 — Atrymnius amat indeque in se-
 ditionem cadit, ibid.
 Saturnus filius Cœli novissimus è
 Tellure uxor, 2.
 — defecta Cœli genitalia in pelagus
 dejecit, ibid.
 — in locum patris Cœli è regno ex-
 pulsus sufficitur, ibid.
 — Titanas fratres compeditos in
 Tartarum demittit, ibid.
 — Rheam sororem sibi in matri-
 monium copulat, 3.
 — liberos suos devorat, ibid.
 — vi pharmaci per Metin propinati
 cum lapidem devoratum, tum fi-
 lios alios antea deglutitos evo-
 mit, ibid.
 Saryrus ab Amymone Danaï filia te-
 lo percussus expergefit, 73. miro
 puellæ ineundæ capitur desiderio,
 ibid. at Neptuni interventu in
 fugam se dare cogitur, ibid.
 Saxa errantia, 60.
 Scæa Danaï filia, 74.
 Scæus, 200.
 Scamander fluvius, 205.
 Scellis, 382.
 Schedius Epistrophii filius, 202.
 Scheria Insula, 248.
 Scione, 254.
 Schæneus Atalantz pater, 49.
 Schæneus Autonoi filius, 417.
 Scylla, 60.
 — Nisi fil. Minois amore flagrat, 236
 Scyrius, 233.
 Seyros insula, 220.
 Scythæ, 250. 310.
 Scythia, 70.
 Seis, 27.
 Selencus Nicatoris filius, 326.
 Semele filia Cadmi, 158.
 — metu exornata partum semestris
 ejecit, ibid.
 — ab Actæone in uxorem petita, 160
 Semiramis, 251.
 Seriphus, 39.
 Seriphus Insula, 83.
 Sicania, 264.
 Sicilia, 280, 288, 347, 393, 450.
 Siculum mare, 347.
 Siculus, 265, 289.
 Sicyon, 80.
 Side uxor Orionis, 12.
 Sigeum, 35.
 Silenus, 243, 336.
 Simois, 206.
 Simulacrum Jovis per Præti filias
 contemptum, 78.
 Sinis Polypemonis & Syleæ filius,
 238.
 — Corinthiorum Isthmum insidet,
 238.
 — viatores ad arbores flectendas
 compellebat invitos, ibid.
 — per Theæum è medio sublatus,
 239.
 Sinus Ionius ab Ione vocatus, 70.
 Siproætes Cretensis, 438.
 Sipylus, 167, 168.
 Sirenes ex Melpomene & Acheloo
 natæ, 9. Centauricidæ, 325, 330.
 interficiunt Telemachum, 335.
 Sirenes è Sirope & Acheloo ortæ,
 29.
 Sirenes, 60.
 Sisyphidæ, 266, 411.
 Sisyphus, 24, 213.
 — Æoli filius, 38.
 — apud inferos saxo volutando
 cruciatur, ibid.
 — ducit Meropen, 193.
 Sirhon, 351.
 Sithonii, 272.
 Sithonia, 248.
 Sithonius puer, Orpheus, 367.
 D 3 Smictus

Smicrus Democli Delphi filius. 272.

Smyna. 456.

Sociens. 188.

Sol. 5.

— *Herculem poculo aureo donat.*
115.

Solum Circe gigante interfecit.
321.

Solymi. 82.

Sophoclis mors. 305.

*So ores Pandrosi cistam, in qua
Erichthonius tegebatur, retegunt.*
226.

Sorres iacta in situlam aquæ plenam.
144.

Spargapiza Darium educavit. 316.

Sparra. 274.

Spartani. 248. 386.

Spartæ filia Eurozæ. 196.

Spartus. 161.

Sperchius flumen. 217.

*Sphinx per Junonem Thebanis
immissa.* 170.

— *ex Echidna & Typhone orta.*
ibid.

— *ab adjunctis ipsius descripta.*
ibid.

— *ængmaris per mulas instructa in
monte Phicco confedit.* *ibid.*

— *ex omnibus ænigma propositum
solvere nescientibus, abreptum
unum devorat.* *ibid.*

— *se ex arce quadam præcipitem
dat.* 171.

Spio. 6.

*Spiræ viperarum in cruibus Typhonis
erant.* 19.

— *Staphylus Dionysi filius.* 49.

Statua Cereri per Ionem posita.
71.

Strenygrus. 142.

Sternops. 34.

Stenops. 27.

— *Cephei filia.* 131.

— *conjugis filia Ocnomai.* 194.

— *Acasti filia.* 216.

*Steropes unus fuit è Cyclopibus,
filius Cæli & Telluris.* 1.

Stesichorus Himerzus poeta. 287.
excæcatus. 321.

Sthenele. 73.

Sthenele Acasti filia. 220.

Sthenelus. 75.

— *Amphitryonem ex tota Argivorum
terra ejcit.* 92. *Mycenarum &
Tithynthis ditione potitur.* *ibid.*
Mideam Pelopis filii commendat.
ibid.

— *Capanei filius.* 182. 202.

Stheno. 85.

Sthenobza. 78. *Bellerophonem de
concubitu interpellat, & accusat.*
80.

— *Proeto nubit.* 190. *Antza dicta.*
ibid.

Stichius Ætolus. 335.

Stratichus. 42.

Stratobares. 90.

Stratonice. 27.

Strongyle quæ & Naxos. 382.

Strophades Insulæ. 55.

Stymno Scamandri filia. 208.

Stymon Thracum Rex. 348.

— *flumen navigabile innavigabile
fit per Herculem.* 116.

Syx. 5.

Stygne. 75.

Stymphalis palus descripta. 108.

Stymphalus Arcadiæ urbs. *ibid.*

Stymphalus Arcadum Rex. 214.

— *Elati è Laodice filius.* 190.

Sybaris. 420.

*Syleus per Aulidem iter facientes
terram fodere compellit.* 125. *inter-*
ficiunt ab Hercule. 125. 207. 256.

Sylea Corinthi filia. 238.

Symplegades. 55.

— *imminibiles fastæ.* 56.

Syria. 165.

T.

TAbula vocalis. 49.
Taznarus. 129.

Talus Biantis & Peronis filius. 43.
Crete custos. 62. Argonautas repellit. *ibid.*

Talus Perdicis fil. 237. ferram invenit à Dæda'o per invidiam occisas. *ibid.*

Tanais. 354.

Tantalus. 470.

Taphus. 89. Taphius Neptuni fil. *ibid.*

Taphii. 91.

Tartarus locus est in inferno tenebrosissimus. 2.

— à terra tantum distat, quantum cælum. *ibid.*

Tartessus. 114.

Tauri zripedes. 57.

Taurica. 258.

Tauromenium. 280.

Taurus mons. 218.

Taurus Nelei filius. 41.

Taurus Cretensis. 108.

— Marathonius. 235.

Taygete. 194.

Tebrus. 200.

Tegea. 185.

Tegyrius Thraciz Rex. 232.

Telamon Aæci filius. 31.

— prior quàm Hercules in urbem Trojam intrat. 127. igitur ab eo, quòd meliorem se omnibus præstaret, ense stricto invaditur. *ibid.* proximos lapides colligens, & in quem finem id faceret per Herculem rogatus, respondet aram se Herculi Callinico extructurum. *ib.* laudatur ab Hercule. *ibid.* Laomedontis filiam uxorem accipit Hesiœnem. *ibid.*

— procreat Teucrum ex Hesiœne. *ibid.*

— Aæcis & Teucri pater. 202.

— Aæci filius. 213.

— amicus Pelei. non frater fuit. *ibid.*

— Thoro fratri disco caput ferit, & occidit. 214.

— occisum, adjectore Peleo, in Sylva occultat. *ibid.*

— ad Cychreum in Salaminem exulatum vadit. 215.

— Periboeam uxoremducit. *ibid.*

Telchia. 68.

Teleboz. 89.

Telegonus imperii Aegyptiaci administrator 71.

— Protei filius. 113.

Teleon Butæ pater. 49.

Telephassa conjux Agenoris. 147.

— Agenoris liberis ad querendam Europam adjungit se. *ibid.*

— penetrat in Thraciam cum Cadmo. 148.

Telephus. 35.

— à cerva appellatus. 191.

Teles. 138.

Telephilla. 167.

Telefinus. 120.

Telestas. 211.

Teleus. 369.

Teleutagoras. 138.

Tellis. 326.

Tellus uxor fuit Cœli. 1.

— Jovi victoriam contra patrem Saturnum varicinatur. 4.

Telum Herculis Chironis genu infligitur. 105.

Temenus ob occisum vatem quandam ad exilium decennale damnatur. 142.

— militum copias legit. *ibid.*

— sortes jactit in firulam aquæ plenam. 144.

— Phegei filius. 161.

Teneus. 170.

Tennes. 268.

Tenus Insula. 231.

Templum pro Palladio per Ilium constructum. 208.

Terambus Eusciri filius. 446. 447.

Terrapolis Attica. 267.

Tereina Strymonis filia. 444.

D 4 Tereus

- Tereus Martis filius, 128.
 — Philomelam & Procnem fugientes persequitur, *ibid.*
 — in upupam mutatur, *ibid.*
 Teridac, 201.
 Termera, 400.
 Terpsichore, 7.
 Terpsicratea, 138.
 Terra indignè fert filiorum, per Cœlum maritum in Tartarum dejectorum, *interitum*, 2.
 — Titanas incitat ut patrem Cœlum dolo aggrediantur, *ibid.*
 — Saturno filio falcem adamantinam suppeditat, *ibid.*
 — Tartaro admitta, 18. annonam negat, 36.
 — Jovis dexteram contactu suo demulcens, iram compescit, 183.
 Tethys filia Cœli è Tellure, 2.
 Tettigida Myrthenza, 337.
 Teucer, 261, 474.
 Teucer Telamonis ex Hestone filius, 227.
 — Telamonis filius, 202.
 — Scamandri & Idææ filius, 205.
 — moritur, *ibid.*
 Teucris à Teucro vocati, *ibid.*
 Teumessus, 479.
 Teutamias Larissorum rex, 88. in patris honorem certamen gymnicum edit, *ibid.*
 Teuthras Myrorum Dynastes, 198.
 Thalia, 7.
 Thalpius Euryti filius, 202.
 Thamyris Philammonis & Argiopes nymphæ filius, 8. Thrax, 394.
 — cum formâ corporis tum fidibus præstans vir, *ibid.*
 — musas cantu provocat, *ib.*
 Thanace Megeffari filia, 223.
 Thargelia, 362.
 Thalus Insula, 113. à Thaso, Cadmi filio, 149. 278.
 — Androgei filii habitanda per Herculem datur, 123.
 — Neptuni filius adjungit se Europam quærentibus, 147.
 — Thasum urbem de suo nomine appellatam inhabitat. 149. 278.
 Thaumacus pater Poantis, 49.
 Thaumax, 6.
 Theamo, 75.
 Thebz, 57.
 — urbs undè dicta, 166.
 — clade non mediocri afficitur, 170.
 Thebais poema, 33.
 Thebani Ergino vestigiales, 97.
 — Tydeo struunt insidias, 176.
 — ad mœnia confugiunt, 183.
 — diu mulumq; vagari Hestizam urbem à se conditam incolant, *ibid.*
 Thebe Alexandri Tyranni uxor, 300.
 Theias Beli fil. 466.
 Thelxion, 68.
 Themis filia Cœli è Tellure, 2.
 — oracula dat Delphis, 207.
 — Ili filia, 11.
 Themiscyza, 111.
 Themisto Hypseï filia, 38.
 Themistocles, 315.
 Theoclus, 259.
 Theonoe, 250.
 Theophrastus, 315.
 Thera, 167.
 Theragrus, 369.
 Thereus, 315.
 Therimachus, 98, 139.
 Thermodon, 56.
 Thermopylæ, 333.
 Thermus finus, 293.
 Thermydræ Rhodiorum portus, 119.
 Thersander Polynicis filius, 182.
 Therippus Agrii filius, 35.
 Theseus Ægei filius, 30. ex Æthra, 238.
 — apud inferos ab Hercule conspectus, 12.
 — Helenam rapit & Athenas eam abducit, 201.
 — clavam ferream gestare solius, 238.
 Thesmo-

Thesmo-

- Thesmophoria**, 14, 358.
Thespiz, 96.
Thespiades, 139.
Thespius adoptivus Pylî filius, 121.
Thesproti, 184.
Thesprotus, 187.
Thessalia, 256, 286, 364.
Thesalus bos lignivorus Cerambiz, 448.
Thessalus, 139.
Theslius, Iphicli pater, 50.
 — **Ætolus**, 200.
Thera, 287.
Thetis, 6. **Nerei fil.** 162. **Vulcanum servat**, 9. **filium ex se natum Patre præstantiorem fore prævidit**, 218.
Thetidis preces, 330. **alas Achilli dat**, 331. **nuptiæ**, 218, 332. **cum Medea contendit de formâ**, 323. **Argo navem per Cyaneas petras ducit**, 60. **Monente Junone abstinet à Jovis concubitu**, 218. **formam variat**, *ibid.* **Achillem immortalem facere vult**, 219. **bello Trojano periturum metuit**, 220. **occultat in Scyro**, *ibid.*
Thia, 2. 5.
Thiodamas, 134.
Thoas Hypsipyles pater, 50.
 — **per filiam Hypsipylem servatur**, 50.
 — **Borysthenis filius**, 456.
 — **Assyriorum rex**, 224.
 — **cum Myrrha filia per menses duodecim concumbit infcius**, *ibid.*
 — **Myrrham stricto ense persequitur, eam interfecturus**, *ibid.*
Thoon gigas à Parcis confectus, 18.
Thoricus, 93. **Atticæ locus**, *ibid.*
Thracæ, 355.
Thracæ per Herculem in Thaso expugnati, 113.
Thracia, 162.
Thracia Martis filia, 444.
Thrasymedes, 42.
Thrasius campus, 222.
Thruppes, 137.
Thylæ Siculæ, 324.
Thymætes, 282.
Thyone, 164.
Thyreus, 29.
Thyria Amphinomi filia, 427, 429.
Tibiz per Marſyan inventæ, 11. **per Minervam fuerunt abjectæ**, *ibid.*
Tiberius Cæſar, 329.
Tigallus, Herculis filius, 138.
Tigris amnis, 54. **nominatur Harpys ab unâ Harpyiarum**, *ibid.*
Tilphusius fons, 183.
Timandra, 200.
Timon Ægyptius, 320.
Tiphys moritur, 56.
Tiphyſe, 138.
Tireſias vates Thebanus, 177. **longævus**, 178.
 — **formam mutat septies**, 306. **Andræus necat**, 438.
 — **Æneris & Chariclonis filius**, 177.
 — **oculis captus**, *ibid.*
 — **Thebanis futura prædicit**, 178.
 — **repentinâ morte perit**, 183.
Tiryns, 78.
Tisamenus Orefis filius, 141. **Pelejæ ponneſiorum Rex**, 143.
 — **occiditur**, 144.
Tisiphone filia Coeli fuit, 2.
 — **forma præſtantiſſima per Creontis conjugem divenditur**, 187.
Tisiphonus, 300.
Titanes, 188.
 — **appellati fuerunt filii quidam Coeli è Tellure procreati**, 2.
 — **omnes in patrem excepto Oceano imperum faciunt**, *ibid.*
 — **in vincula conſecti, & in Tartarum detrufi Centimanis dantur cuſtodiendi**, 1.
 — **à filiis Temeni ad Temenum occidentum conducuntur**, 145.
Titanides Clœi & Telluris filiz, 2.
Tithonus, 209.
 — **in Æthiopiam ab aurorâ abducitur**, *ibid.*

Titony.

- Tironychus (Tynnichus) Chalcidionius Poeta. 326.
 Tityrus Aetolus. 320.
 Tityus Jovis ex Elara filius. 11.
 — magnitudinis nostrarum fuit. 11.
 — Latonam conspicatus abripit. ibid.
 — etiam mortuus cruciatur. 11.
 Tityx Alexandro insidiatur. 316.
 Tlepolemus. 133. 139.
 — Licymnium occidit quidem, sed non sponte. 141.
 — exul magnam cum manu Rhodum venit. 141.
 Tomi. 59.
 Torgus coloniam deducit. 411.
 Torone. 113.
 Toxus. 29.
 Toxicratea. 139.
 Trachin. 133. 135.
 Trachion Carystius. 325.
 Tragasia. 366.
 Trajæus Thracius unde nominatus. 70.
 Trambelus. 390. 391.
 Trapezita Tauromenitanus vaser. 281.
 Trapezus. 188.
 Triballus. 444.
 Tridens Neptuno per Cyclopes donatur. 4.
 Trimilis Lycia dicta. 469.
 Trioculus. 143.
 Triops. 25.
 Tripodiscium urbs. 259.
 Tripolemus Metaniræ natorum maximus. 15.
 Tripus Delphicus Delphis per Herculem auctus. 125.
 Triticum suavis Inonis per mulieres rostum. 36.
 Triton amnis. 10. 13.
 Troades. 377.
 Træzen. 126. 395.
 Troja peste affligitur per Apollinem. 112. ceto per Neptunum. ibid.
 — à Troe nuncupata. 206.
 Trojæ mala. 254. obsidio. 274. excidium. 317. 249. 377.
 — ab Hercule capta. 209.
 — bello impetita. 212.
 Troilus. 211.
 Tros. 206. Eriſthonii filius. 253.
 Tudus Candaulæ uxor acutissimi visus. 325.
 Tumulus Ares. 207.
 Tumulus Geræſti Cyclopis. 236.
 Tydeus. 34.
 — adversus Thebas in bellum proficiſcitur. ibid.
 — à Menalippo vulneratus occumbit. ibid. & 179.
 — Oenei filius. 173.
 — Deipylon uxorem accipit. 173.
 — caſtibus vincit in certamine Nemeo. 175.
 — Eteoclis orator. 176.
 — cerebrum Menalippi abſorbet. 180.
 — Diomedis pater. 202.
 Tyndareus. 197.
 — Oebali & Bærex filius. 199.
 — Theſtii filiam Ledam ducit uxorem. 200.
 — metuit ne ſi uni è prociſ multis Helena deſpondeatur, ſeditio moveatur per alios. 202.
 — procos Helenæ eo adigit, ut jurent ſeditionem ſe non moturos. 203.
 — Menelaum filiz ſuz ſponſum declarat. ibid.
 — Menelao regnum tradit. 205.
 Typhon humana ferinaque natura naſcitur è terra in Sicilia. 18. hic corporis vaſtitate & robore ceteris, quos terra genuerat, omnibus antecellebat. ibid.
 — lapides in Cælum candentes jaculatus, cum ſibilo boarumque magno ferebatur. 19. 456. 457.
 — Spirarum volumine Jovem circumplectitur & detinet. 20.
 — matura mitiæque poma guſtat. 21.
 — in Thraciam contendit. ibid.
 Typhis Hagnii filius. 49.
 Tyramus. 90.

Tyreus.

Tyreus. 29.
 Tyria mulier uxor Ægypti. 75.
 Tyrimma. 348.
 Tyro Salmoni filia. 40. 42.
 — geminos parit & exponit. *ibid.*
 Tyrrheni. 163.
 Tyrrhenia 321. 325. 335.
 Tyrrhenum mare. 347.
 Tyrsenia. 325.

V.

Vates quidam magus existimatus, 142. interfectus. 143.
 Udzus. 157.
 — unus è Spartorum genere. 177.
 Vena Tali à collo ejus ad calcem pertingens. 62.
 Venatio apri Calydonii. 126.
 Venti nati sunt ex Aurora & Astræo. 5. 317. 319. 334.
 Venus ex Dione Jovis filia. 7.
 Venus Nessim contra Herculem dolis instruit. 309. ei dies festus. 315. ejus Scyphus. 332. Pani Echus amorem injicit. 333. cum aliis Deabus contendit. 334. cum Mercurio. 335.
 — Mascula per quem primum incepta. 8.
 — Auroram ardore perpetuo cruciat. 13.
 — à mulieribus Lemniis nihili facta. 50.
 — Buten ad Elybzum relegat. 60.
 — cum Anchise congregitur & Æneam gignit. 206.
 — Adonin clam diis in arca occultatum ante Proserpinam constituit. 224.
 Vespasianus Imperator. 320.
 Vesta. 381. v. 35.
 Victoria Jovis contra Saturnum patrem certâ conditione per Tellurem prædicta. 4.
 Viperæ in cruribus Typhonis sibilum ingentem excitabant. 19.

Virga aurea per Apollinem Mercurio pro fistulâ data. 196.
 Virgines Athenienses septem Minotaurum quotannis mittuntur devorandæ. 238.
 Viri Lemniæ ancillas è Thracia abductas subigunt. 50.
 — è terra ex dentibus satis orti profiliunt. 58.
 — armati è dentibus draconis per Cadmum satis oriuntur. 156. Hi mutuis vulneribus sese conficiunt. 157.
 Virus graveolentiz terretimum mulieribus Lemniis per Venerem injectum. 50.
 Visum Hecubæ Priamo per eam recitatum. 210.
 Ulysses Lærtæ filius. Helenæ procur. 202.
 — Palladium aufert, tibia vincit. 335. ejus errores. 322. 347. 348.
 — instruit Tyndareum de procis Helenæ sic obligandis, ne si uni despondeatur seditionem moveant alii. 203.
 — Tyndareo promittit opem contra procos Helenæ seditionem moturos. *ibid.*
 — Achillem apud Lycomedem quæsitum invenit. 210.
 Voluptas in coeundo nam viro:um an mulierum major sit. 178.
 Urania. 7.
 Vulcanus è Cælo præcipitatus. 9.
 — in Lemno per Thetidem servatus. *ibid.* 43. 332.
 — Peleum ense donat. 217.
 — Minervam stuprare cupit. 226.
 — in femur Minervæ semen effundit. 226.
 Vulpes agros devastans. 91.
 — animal dolosum. 145.
 Vultur occulta revelat, & futura prædicat. 44.
 Vultures cor Tityi apud inferos depascere non desistunt. 11.
 Vulturius Apollo. 277.

X. Xanthippe

X.

- X** Anthippe Dori filia, 27.
 Xanthippus, 34.
 Xanthis, 138.
 Xanthius pater Leucippi, 352.
 Xanthus equus Peleo per Neptunum
 donatus, 218.
 — Bœotia Rex, 282.
 — fluvius, 321, 468, 469.
 — Samius, 361. Termerensis, 400.
 Milesius Erippen redimit à Celta.
 358.
 Xenodamus Menelai & Gnosia nym-
 pha filius, 203.
 Xenodice Sylei filia, 125. ab Hercule
 interfecta, ibid.

Xenodice, 150.

Xuthus, 24.

Xuthus Peleponnesum adipiscitur, ib.

Xuthus Creusæ maritus, 229.

Z.

Zelus, 5.

Zetes Boreæ filius, 49.

— Boreæ & Orithyæ filius, 231.

Zethus unus ex Lyci intersectoribus,
 165.

— rei pecuariæ studiosus, 166.

— Theben ducit, ibid.

— Sagittis confixus occumbit, 168.

— ex Jove & Antiope natus, 194.

Zeuxippe Pandionis uxor & matris
 ejus soror, 228.

INDEX.

INDEX AUCTORUM.

A.
A Bas Sophista, 325.
 Acusilaus, 68. 69. 78. 108. 160. 187.
 203. 212. 231.

Aelopus, 329.

Alcmanis Naxantes, 326.

Alemzonidis Scriptor, 34.

Alexander

Aetolus, 372.

Myndius, 310.

Andriscus Naxica, 361.

ejus operis, I. 11. 382.

Antenor Cretensis, 329.

Antigoni Mutationes, 448.

Antiochus Mythicus, 325.

Antipater Acanthius, 308.

Apollonius Rhodius

in Argonauticis, 55.

Cauno, 344. 366.

Epigrammat, 448.

Apollonius Astronomus, 329.

Archelaus Cyprius, 310.

Arens Laco, *in Cygno*, 427.

Aristarchus Grammat, 329.

Aristocritus

de Milero, 366.

Aristodemus Nyleus, 357.

Aristonicus Tarentinus, 307. 310.

Aristoteles, 307. 371.

Asclepiades Mytilenus, 70. 151.

in I. Bithyniacan, 399.

Asius poeta, 189.

Athanadz Ambracica, 410.

Athenodorus Eretrienfis, 323.

B.

Bacchylides, 335.

Bocæ [al. Bocithus] poeta

in Ornithogonia, 409. 416. 444.

in II. ejus operis, 436. 439.

440. 441. 444.

Botrias Myndius, 308.

C.

Callimachus, 322.

Castor Chronographus, 69.

Cephalo Gergethius

in Troicis, 349. 398.

Cercops Milesius, 70. 77.

Charinus Iambographus, 338.

Corinna

in Heterocæmenon I, 452.

Cratini Eunida, 326.

Crinagoras Epigrammatogr. 322.

D.

Dares Phrygius, 308.

Dectadas, 369.

Demaratus, 52.

Demetrius Scepsius, 326.

Democydes, 330.

Demodocus, 335.

Didymarchus

in Metamorphoseon, III. 448.

Diodorus *in* *poeta*, 374.

Diogenes Historicus, 354.

Diognetus vates, 316.

Dionysius Mytilenus, 52.

E.

Eubulus comicus, 312.

Eumelus poeta, 189. 190. 203.

Euphorion *in*

Apollodoro, 392.

Hyacintho, 306.

Thraci, 369. 390.

Eupolidis Hybristodica, 327.

Euripides, 71. 179. 186. 191. 327.

G. Gallus

Gallus Cornelius, 343.
Hegesippus in
 Melesiacis, 376.
 Palleniaticis, 354.
 Helena poerria, 320.
 Hellanicus in Troicis, 398.
 Hermes, 347.
 Hermesianax
 Leontio, 351.
 in II. ejus operis, 473.
 Herodorus, 52. 167.
 Herodorus, in I, 306. 314. 321. 324.
 Hesiodus, 33. 54. 63. 69. 78. 81. 167.
 178. 193. 224.
 in Op. & D. 326.
 in Aspide, 84.
 in Exois magnis, 448.
 Homerus, 9. 78. 81. 148. 167. 306.
 307. 310. 313. 318. 321. 336.
 Hypermenes de chio, 334.
 I.
Ibycus Poeta, 216.
 L.
Lesbiacum scriptor, 384.
Licymnius chiensis, 385.
 Lycophron Alex. 330.
 M.
Metris Thebanus Hymnogr. 313.
Menecrates Xanthius
 in Lyciacis, 468.
 Melesiacum scriptor, 371.
 Mnecagoras, 199.
 Mæro in Diris, 391.
 Musæus Atheniensis, 310.
 N.
Naupacticum scriptor, 199.
Neanthes Cyzicenus
 in II. 397.
 Nicænetus in Lyrico, 344. 366.
 Nicander, 468.

Heterocumenon I. 410. 446. 448. 472.
 II. 430. 437. 459. 461.
 III. 405. 457.
 IV. 419. 421. 427.
 451. 452. 453. 455.
 456. 458. 463.
 De Poetis, 349.
 O.
Orphici, 199.
 P.
Pamphilus, 448.
Panyasis, 15. 199. 224.
 Parthenius, 367.
 Phanias Eresius, 356.
 Phanias Microgram. 328.
 Phantasia Memphisitis, ibid.
 Pherecydes, 12. 15. 24. 52. 70. 95. 132.
 148. 157. 177. 189. 213. 465.
 Philocatus ad Hermen. 147.
 Philocrates, 221.
 Phylarchus, 388. 395.
 in XV. 374.
 Pisander, 34.
 Pleisirrhous Hymnographus, 314.
 Redituum [Νέστωρ] scriptor, 77.
 S.
Satyrus, 329.
Simmius Rhodius, 397.
 in Apolline, 441.
 Sophocles Euryalo, 348.
 Stesichorus, 199. 258. 313. 320.
 T.
Telles, 326.
Thebaidos scriptor, 33.
 Theodorus Samothrax, 334.
 Theophrastus in Epist. 315.
 in L. de temp. I. 380. III. 361.
 Telephilla, 167.
 Timæus Siculus, 393.
 Tragici, 69. 77. 78.
 Tynnichus Chalcidensis, 326.
 X.
Xanthus Lydius, 397.

FINIS.

ex Parthenium Erotici f. 2. ἐγὼ γὰρ νομίζω πρὸ ἀλό-
μενος legendum exprasset ὁ λώμενος ἀβ' ἀλάμα
erro

